

Cậu Ấy Là Chi Lý Đại Nhân

Contents

Cậu Ấy Là Chi Lý Đại Nhân	3
1. Chương 1:	3
2. Chương 2 - Thì Ra Là Như Vậy	6
3. Chương 3 - Huấn Luyện Quân Sự Hay Cắm Trại Dã Ngoại?	7
4. Chương 4 - Tiểu Tổ Siêu Mạnh Thành Lập!	9
5. Chương 5 - Hành Động Cá Cược Nguy Hiểm	12
6. Chương 6 - Cậu Tin Là Có Ma Không?	15
7. Chương 7 - Ai Hôn Được Chi Lý?	17
8. Chương 8 - Trong Lúc Huấn Luyện (1)	19
9. Chương 9 - Trong Lúc Huấn Luyện (2)	22
10. Chương 10 - Giữa Hai Chúng Ta	24
11. Chương 11 - Chúng Ta So Thử Xem Nào	26
12. Chương 12 - Chi Lý Là Một Kẻ Mưu Mô	29
13. Chương 13 - Giống Như Trẻ Con....	32
14. Chương 14 - Có Nha, Người Tổ Đang Kết Giao!	35
15. Chương 15 - Hồi Ức 1: Thuở Ban Đầu	37
16. Chương 16 - Các Cậu Rất Kỳ Quái	39
17. Chương 17 - Chỉ Đợi Một Câu Nói Của Cậu	41
18. Chương 18 - Đây Là Lần Đầu Tiên Của Kha Bố	43
19. Chương 19 - Đáp Án Không Đủ Tiêu Chuẩn	45
20. Chương 20 - Mỗi Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (1)	48
21. Chương 21 - Mỗi Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (2)	50
22. Chương 22 - Mỗi Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (3)	52
23. Chương 23 - Phản Kích	55
24. Chương 24 - Chi Lý Đại Nhân Giá Lâm (1)	58
25. Chương 25 - Chi Lý Đại Nhân Giá Lâm(2)	60
26. Chương 26 - Cứ Điểm Của Chúng Ta	62
27. Chương 27 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (1)	65
28. Chương 28 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (2)	68
29. Chương 29 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (3)	71
30. Chương 30 - Cậu Bạn Này Tốt Bụng Lóa Mắt?	74
31. Chương 31 - Thiện Lương Và Gian Ác	76
32. Chương 32 - Đau!	78
33. Chương 33 - Hồi Ức 2: Sự Tồn Tại Của Cậu	80
34. Chương 34 - Bọn Tổ Cũng Không Phải Người Tốt	82
35. Chương 35 - Sự Sợ Hãi Của Kha Bố	85
36. Chương 36 - Ngoan Ngoãn Đem Thứ Đó Ra Đây	87
37. Chương 37 - Chuyện Xxx (1): Dạy Tổ Cách Yêu Nhau Như Thế Nào?	90
38. Chương 38 - Ai Là Hung Thủ? (1)	92
39. Chương 39 - Ai Là Hung Thủ? (2)	95
40. Chương 40 - Ai Là Hung Thủ (3)	97
41. Chương 41 - Ma Nữ Của Trấn Nhân Quả	100

42. Chương 42 - Ma Nữ Là Tình Dịch?	103
43. Chương 43 - Chuyện Kinh Khủng Hơn Còn Ở Phía Sau	105
44. Chương 44 - Xác Nhận Tình Cảm	107
45. Chương 45 - Có Cậu, Có Mọi Người	110
46. Chương 46 - Quá Xảo Quyết!	112
47. Chương 47 - Nên Từ Bỏ, Nên Nắm Chặt	114
48. Chương 48 - Thỉnh Thoảng Cũng Phải Phối Hợp Với Hoàn Cảnh	116
49. Chương 49 - Liều Mạng Chơi Ném Tuyết!	119
50. Chương 50 - Hở?!	121
51. Chương 51 - Cô Gái Tên Đóa Lạp	125
52. Chương 52 - Nỗi Đau Không Thốt Thành Lời	128
53. Chương 53 - Đây Là Thích Của Tôi	130
54. Chương 54 - Câu Thần Chú Để Cậu Xuất Hiện	133
55. Chương 55 - Thuyết Âm Mưu Của Cậu	135
56. Chương 56 - Hẹn Hò, Hai Người	137
57. Chương 57 - Di Thư Của Kha Bố	140
58. Chương 58 - Chuyện Xxx (2): Dạy Tớ Cách Yêu Nhau Như Thế Nào?	142
59. Chương 59 - Mùi Vị Chua Xót	145
60. Chương 60 - Tiểu Quỷ Xuất Động	148
61. Chương 61 - Sô-cô-la Ngọt Ngào	150
62. Chương 62 - Mùa Xuân Ấm Áp	153
63. Chương 63 - Hồi Ưc 3: Khi Ấy Còn Trẻ Con	156
64. Chương 64 - Năm Nhất	159
65. Chương 65 - Hội Trưởng Cẩn Thận Tinh Tế	161
66. Chương 66 - Thua?	165
67. Chương 67 - Đội Hình Vào Sân	167
68. Chương 68 - Đội Ngũ Khủng Bó Của Chi Lý	171
69. Chương 69 - Nhược Điểm?	173
70. Chương 70 - Tặng Quà Gì	176
71. Chương 71 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (1)	178
72. Chương 72 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (2)	181
73. Chương 73 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (3)	184
74. Chương 74 - Ai Trộm Quần Đùi Của Hấn?	186
75. Chương 75 - Truyền Thuyết Tình Yêu Của Học Viện Thánh Kiệt	189
76. Chương 76 - Hồi Ưc 4: Chọn Thứ Yêu Thích	193
77. Chương 77 - Cô Gái Đó Rốt Cuộc Lại Xuất Hiện	195
78. Chương 78 - Kỳ Nghỉ Hè Nóng Bỏng	199
79. Chương 79 - Yêu, Yêu, Đối Với Tất Cả Của Cậu đều Yêu	201
80. Chương 80 - Không Nghĩ Ra Nội Dung Tiêu Đề	204
81. Chương 81 - Một Lần Nữa Trao Đổi Điều Kiện	206
82. Chương 82 - Hội Nghị Gia Đình	209
83. Chương 83 - Muốn Vào Cửa Nhà Họ Chi? Kha Bố, Thiêu Đốt ‘tiểu Vũ Trụ(*)’ Đi!	211
84. Chương 84 - Bại Lộ Đi, Nhược Điểm Của Phụ Thân Đại Nhân	214
85. Chương 85 - Tuổi Trẻ Và Tình Yêu Của Chúng Ta	217
86. Chương 86 - Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý	221
87. Chương 87 - Can Tâm Tình Nguyên	224
88. Chương 88 - Kha Bố Của Chi Lý Không Để Bất Nạt!	226
89. Chương 89 - Đó Là Nỗi Đau Không Tiện Nói Ra	229
90. Chương 90 - Trao Đổi	230
91. Chương 91 - Chúng Ta Cũng Không Lương Thiện	232
92. Chương 92 - Phá Hủy	235
93. Chương 93 - Lựa Chọn Của Kha Bố	237
94. Chương 94 - Chi Lý Biến Mất	238
95. Chương 95 - Cậu Đó, Cậu	240

96. Chương 96 - Phụ Huynh Vs Phụ Huynh	242
97. Chương 97 - Phụ Huynh Vs Phụ Huynh	245
98. Chương 98 - Bạn Tốt Đến Giúp (1)	247
99. Chương 99 - Bạn Tốt Đến Giúp (2)	250
100. Chương 100 - Trong Lòng Cậu Tớ Được Bao Nhiêu Điểm?	252
101. Chương 101 - Chuyện Làm Khi Nhàm Chán	255
102. Chương 102 - (1)	257
103. Chương 103 - (2)	259
104. Chương 104 - (3)	261
105. Chương 105 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức!! (1)	263
106. Chương 106 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức (2)	265
107. Chương 107 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức (3)	268
108. Chương 108 - Kết Cục Chàng Trai Với Thách Thức (4)	270
109. Chương 109 - Kết Cục Chúng Ta Tới Thách Thức(5)	273
110. Chương 110 - Kết Cục Chúng Ta Tới Thách Thức(6)	275
111. Chương 111 - Kết Cục Chúng Ta Tới Thách Thức (7)	278
112. Chương 112 - Kết Cục Chi Lý Và Kha Bố	281

Cậu Ấy Là Chi Lý Đại Nhân

Giới thiệu

Cậu ấy là Chi Lý đại nhân ( ) Tác giả: Angelia Thể loại: vườn trường, 1×1, HE. Tình trạng bản g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-ay-la-chi-ly-dai-nhan>

1. Chương 1:

Chương 1: Cậu ấy là Chi Lý đại nhân

Bóng cây loang lổ xẹt qua trước cửa kính xe, lúc sáng lúc tối; bầu trời xanh thẳm; những đám mây màu trắng như kẹo bông, xe bus của trường vũng vàng chạy trên đường. Má phải Kha Bố áp lên cửa kính xe, ánh mắt đại ra. [Thành phố rộng lớn biết bao, không thấy điểm cuối, tìm một cô gái, xây một căn nhà, mua một mảnh đất, xây dựng mái ấm, sau này chẳng khác nào đâm đầu vào ngõ cụt]. Không hiểu tại sao, trong đầu đột nhiên lại nảy ra lời thoại ấy.

Những học sinh mới hưng phấn nhảy nhót khiến không khí trong xe rất cuồng nhiệt, cậu quay mặt về phía cửa sổ, để tránh trao đổi ánh mắt với người khác. Nhưng nam sinh bên cạnh vẫn cực kỳ không thức thời vỗ vỗ bả vai Kha Bố, Kha Bố nghiêng đầu liền trông thấy một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, cậu chép miệng, chỉ căn cứ vào cái nụ cười ngu ngu này Kha Bố liền phán ngay cậu ta là một tên ngốc.

“Bạn học, xin chào, tớ tên là Công Chu (gōng zhū). Vì đồng âm nên rất nhiều bạn cũ hay gọi vui tớ là công chúa (gōngzhǔ).” Vừa nói xong liền nhanh chóng nhếch môi bật cười.

“Nếu bảo là đồng âm, công trừ (gōng zhū) chuẩn hơn.” (trư: lợn)Kha Bố liếc mắt đánh giá nam sinh này, cặp mắt to lấp lánh, mũi nhỏ mà thẳng, cái miệng hơi vểnh, hai má phềnh hồng, dáng người mảnh khảnh, tư sắc thượng đẳng. Công Chu cũng không tức giận, ngược lại còn giống như người cha hiền cương chiều con nhỏ mà cười: “Cậu thật thú vị, tớ nghĩ chúng ta nhất định sẽ trở thành bạn tốt của nhau.” Hiện hình rồi, người tốt bước ra từ thế giới truyện cổ tích!

“Đừng, tôi không phải người thiện lương gì cho cam, chúng ta thuộc tính không hợp, để lưu lại ấn tượng tốt đẹp lần đầu gặp mặt cho cả hai bên, ngậm chặt miệng mới là lựa chọn thích hợp nhất.” Xuất phát từ bản năng mà dịch ra xa chút. Công Chu không để ý đến lời Kha Bố nói: “Tớ cảm thấy hơi hồi hộp, lần đầu đi học xa nhà, không chừng còn có thể phát triển một tình yêu khiến người người hâm mộ.” Ngây thơ hồn nhiên.

“Có phải cậu đang nghĩ đến cảnh trong tay ôm chồng sách va vào một cô gái xinh đẹp, cô gái then thùng đè lại làn váy như ẩn như hiện ‘à, đáng ghét, đừng nhìn nữa’; trong thư viện ngón tay hai người không cẩn thận chạm vào cùng quyển sách, sau đó nhìn nhau chăm chú 10 giây; khi trời mưa đi ngang qua bên đường thấy cô ấy đang chơi đùa với mèo con bị vứt bỏ, tình nguyện dầm mưa bung dù cho mèo. Đừng có mơ, mấy cái tình tiết trong phim không phù hợp với hiện thực sớm nên bị thiêu hủy.” Kha Bố, một thằng nhóc cực kỳ thực tế! Không hề ôm chút ảo tưởng nào với thế giới này.

Công Chu khoát tay phủ định giả thiết của Kha Bố: “Tớ cảm thấy là bất ngờ đụng mặt hội trưởng hội học sinh có quyền có thế, người khác đều rất tôn kính hần, chỉ có tớ lạnh lùng không thèm để ý tới hần, cho nên hần luôn tìm cách khó dễ tớ chứ không muốn thấy tớ ở bên những người khác, hoặc nhân lúc thầy cô giáo không có trong phòng sẽ ôm tớ từ sau lưng, ghé vào tai tớ nói ‘hôm nay đi học rất không ngoan nha’, hoặc đột nhiên tỉnh dậy ở một nơi xa lạ, phát hiện mình đang nằm trong vòng tay ai kia, từ nay về sau giữa hai người nảy sinh mối ràng buộc vô hình.” Cậu ta càng nói càng hưng phấn, nụ cười càng ngày càng chói mắt, không gian đằng sau tựa như nổi lên bọt khí màu hồng.

Kha Bố tròn mắt, lưng cơ hồ dán sát vào cửa kính, người kiến thức phong phú như cậu sao lại không biết, những gì vị công chúa này vừa nói đều là tình tiết trong BL!! Cậu né tránh quang mang chói lóa, lấy tay che khuất đôi mắt: không ổn, ngày đầu khai giảng đã cho mình gặp được cực phẩm tiểu thụ. Kha Bố đối với cuộc sống trong trường sau này tràn ngập cảm giác bất an.

Giữa lúc Kha Bố còn đang khiếp sợ xe đã từ từ đỗ lại, Kha Bố theo mọi người xuống xe. Cổng trường to lớn đập vào mắt Kha Bố, hai bên là hai tháp cao được xây bằng gạch, ở giữa là cửa chính màu đen với hoa văn kiểu Âu, tường vây chằng chịt không đồng nhất tạo thành vòng tròn màu xanh biếc. Kha Bố lấy hành lý đứng trong đám học sinh đang ồn ào, nheo mắt ngắm ngôi trường trong truyền thuyết này, trường học tư nhân về bản chất rất khác với trường công, cậu cũng là vì bố mình có ông bạn tốt là thầy giáo trong trường mới miễn cưỡng lấy được giấy trúng tuyển. Trường học nằm ở ngoại thành xa xôi heo lánh, muốn vào nội thành phải ngồi ít nhất một tiếng trên xe ô tô, mà xe cộ ở đây cũng ít đến đáng thương.

Không biết Công Chu đã đứng bên cạnh Kha Bố từ lúc nào, hai mắt sáng ngời hữu thần, giống một cô gái đang hoài xuân. Kha Bố nhìn theo ánh mắt của Công Chu. Chỉ cần liếc một cái liền thấy được người ấy giữa đám đông, tắm trong ánh mặt trời ấm áp, sức hút quyến rũ tuôn ra từ thân thể bắn ra tứ phía, khuôn mặt tinh khôi đẹp chết người, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng nhưng muốn ngừng mà mà chẳng được, nam sinh này, giống như không thuộc về cõi trần. Nữ sinh cao gầy đứng trước mặt cũng chỉ đến bờ vai của hần mà thôi. Kha Bố theo bản năng ngẩng đầu nhìn bầu trời, giữa cái mùa nóng nực ngày hôm nay coi như mát mẻ, vận khí không tồi, không biết từ khi nào đã dưỡng thành thói quen để ý tới thời tiết.

“Có, có thể, hỏi, hỏi tên cậu là gì được không?” Nữ sinh sợ hãi lên tiếng.

“Cái gì?” Khuôn mặt kia không chút tình cảm.

“Có thể hỏi tên cậu là gì không?” Nữ sinh lặp lại.

“Cái gì?” Cũng lặp lại như trên.

Công Chu nói thầm: “Hoàng tử đại nhân có vẻ lỗ tai hơi kém nhỉ?”

“Cậu gọi hán như vậy một lần nữa, tôi đánh cậu thành bánh bao đại nhân.”

“Có thể hỏi tên cậu là gì không?” Lần này nữ sinh đề cao âm lượng, tựa hồ muốn xác nhận lần cuối cùng.

“Cái gì?” Đối lại chỉ nhận được câu trả lời máy móc như cũ, cái tên này rõ ràng nghe thấy rồi mà! Xem ra nữ sinh cũng ý thức được hán không muốn trả lời, bối rối cùng bạn đi xa. Kha Bố kéo hành lý đi ngang qua, vốn muốn lướt qua nam sinh kia nhưng cước bộ lại ngập ngừng, loại hành vi theo bản năng không thể không chế bằng ý chí này khiến Kha Bố có chút khó chịu.

“Sao hán, cậu cũng đến hỏi tên của tôi?”

“Tôi chỉ muốn hỏi khi nào cậu chết thôi.” Kha Bố cãi lại.

Nam sinh cũng không tức giận, nghĩ nghĩ: “Tầm tầm trên dưới 50.”

“Không cần trả lời nghiêm túc vậy!! Mà, tuổi thọ của cậu cũng ngắn quá nhỉ!” Kha Bố không nhịn được lải nhải.

“Nếu so với người chỉ sống được 20 năm như cậu sẽ không tính là ngắn.”

“Đừng tùy tiện ra kỳ hạn cho tính mạng của tôi!!” Kha Bố bó tay phản bác.

“Chi Lý, hóa ra cậu ở đây!!” Xa xa một nam sinh gọi tên Chi Lý chạy tới, Kha Bố phần nộ hít hít mũi kéo hành lý bỏ đi, Công Chu từ đằng sau đuổi kịp: “Tớ cứ nghĩ cậu là người không chịu nhận thua cơ, bị Chi Lý đại nhân nói như vậy, cậu lại không hề tính toán.” Kha Bố tận lực bỏ qua cái xưng hô kia, giật giật khoe miệng: “Tiềm thức muốn sống của tôi bảo tôi cố gắng tránh xa xung đột không cần thiết.”

“Nào có khoa trương như vậy, tớ cảm thấy Chi Lý đại nhân rất dễ sống chung.” Nghe được lời Công Chu nói, Kha Bố nở nụ cười khó hiểu, bả vai run run. Công Chu theo sau vắn vẹo: “Kia, cái kia, cậu cảm thấy Chi Lý đại nhân thế nào?” Kha Bố không phải thẳng thắn, bình thường ẩn sau câu hỏi loại này đều có dụng ý, Kha Bố đứng lại, quay đầu: “Cậu thích con trai tôi không xen vào, có điều, khuyên cậu một câu, loại người như Chi Lý vẫn nên tránh xa thì hơn, đừng phí công tốn sức ôm ấp tình cảm thiếu nữ.”

“Nói như kiểu cậu rất hiểu về Chi Lý đại nhân.”

“Chỉ đứng trên góc độ người quan sát mà thôi.” Nói xong câu đó, Kha Bố liền rời đi. Thứ tình cảm yêu mến phải trả giá bằng cách tiêu hao sinh mệnh, huống hồ còn là con trai, cậu mới không ngu như vậy, Kha Bố lắc lắc đầu, nhớ lại chút chuyện đáng sợ. Vừa đẩy cửa phòng ra, một mùi dâm tà xộc vào mũi, Kha Bố trông thấy thân ảnh bên trong liền đóng cửa lại, hít sâu một hơi rồi mở cửa ra lần nữa, xác thực không phải ảo giác, Kha Bố ngược mặt lên tấm bảng hoa xem thường.

“Thật sự là quái lạ.” Sở Hạo Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Vốn phải là tớ nói câu này mới đúng, sao cậu lại ở đây?” Sở Hạo Vũ, bạn thời trung học của Kha Bố, là một tên không có đầu óc tinh trùng thượng não, là cái túi da thuộc loại thượng đẳng, trong phòng bên chỗ của hán đã dán kín mấy tấm ảnh gợi dục.

“Đây là ký túc xá của tớ, tớ không ở đây thì ở đâu?” Ông trời thật đúng là biết trên người, tại sao lại để mình ở chung với cái thằng thích thể hiện này. Kha Bố dùng sức mở khóa hành lý, lấy vật dụng hàng ngày và quần áo ra ngoài.

“Nói, Kha Bố, cậu thấy hôm nay tớ có gì khác không?”

“Tớ không muốn biết.” Đây là ngày đầu khai giảng đó, quả thực như diêm báo trước bất hạnh, vì sao lại là Sở Hạo Vũ!

“Hôm nay tớ không mặc sịp.” Sở Hạo Vũ đắc ý dào dạt nói, Kha Bố túm một bộ quần áo ném sang: “Lão tử đã nói không muốn biết!”

“Nghe nói như vậy có thể phát ra hormone nam tính, hồng huyết, đã đến giờ rồi sao, tớ phải đi tìm Chi Lý.” Chi Lý, lại là Chi Lý, Kha Bố nhặt lại quần áo nhìn lên trần nhà: “Chi Lý đại nhân, cậu quả thực không đâu không ở.”

Cái tên Chi Lý, giống như một tên tội phạm xảo trá, cứ tùy tiện như vậy xâm nhập vào xương tủy của Kha Bố.

2. Chương 2 - Thì Ra Là Như Vậy

Khi tính mạng chân chính bị đe dọa, xui xẻo cũng đua nhau mà đến, trên đường tới lớp học không ngờ lại thêm lần nữa giúp cậu được tận mắt thấy sự xấu xa của Chi Lý. Ở giữa cầu thang, Chi Lý ngồi trên tay vịn lan can đáng vẻ điềm nhiên, đứng trước mặt hắn là một nữ sinh, Kha Bố nấp ngay vào ngã rẽ. Cái tên này cũng được hoan nghênh gớm, mới khai giảng mà đã vậy rồi.

“Em thích anh.” Nữ sinh mạnh dạn thổ lộ.

“Nhưng tôi chỉ thích con trai.” Chi Lý mặt không đỏ tim không đập phun ra một lời phủ phàng, nữ sinh chạy đi như bay, Kha Bố đang định bước ra ngoài, không ngờ lại xuất hiện một cậu trai đứng trước mặt Chi Lý.

“Tôi thích anh.” Nam sinh can đảm thổ lộ,

“Nhưng tôi thích con gái.” Hiện nguyên hình, một thằng con trai xấu xa, tùy tiện giẫm đạp lên tâm hồn người ta, như không có việc gì sử dụng lời nói dối hết lần này đến lần khác, đáng giận nhất chính là, ngay cả Kha Bố luôn nhìn người rất chuẩn cũng sững sờ trước lời nói dối của hắn, khuôn mặt hắn không chút sợ hãi.

Có nhiều người cũng buồn cười thiệt, sao có thể nghĩ ngay ngày đầu khai giảng, bầu trời ngàn dặm không mây, đứng trong vườn trường dưới tán lá rưng, chỉ cần đổ mặt nói, học trưởng, thích, thích anh, thì hai người có thể mất rưng rưng mà ôm lấy nhau chứ. Đừng có mơ, đây mới là hiện thực, cuối cùng đại đa số không phải đều tùy tiện tìm bừa một đối tượng, mỗi ngày ôm mấy tính trải qua cuộc sống thối nát, đây là đại học a. Muốn trách thì chỉ có thể trách suy nghĩ của bọn họ quá đơn giản, trách bọn họ thích phải Chi Lý, tên này quả thực là đại hiện thực trong hiện thực: kẻ phá hoại giấc mơ của người khác! Kha Bố đi ra ngoài, lên tiếng: “Trên thế gian này không tìm nổi một từ để hình dung sự xấu xa của cậu.”

“Rình coi cuồng không có tư cách nói tôi.”

“Rình coi cậu thì sao?” Kha Bố hùng hồn nói, còn hùng hồn hơn cả hắn.

“Vậy tôi có đẹp trai không?” Cái người mặt không đỏ sắc phun ra câu này chính là Chi Lý, không hề có nửa điểm xấu hổ.

“Đừng hỏi mấy câu dễ gây hiểu lầm ấy!”

“Cậu hiểu lầm cái gì?”

Giả ngu, nhất định là giả ngu, một thằng phúc hắc vẻ mặt vô hại! Đã từng đối phó với biết bao kẻ khôn khéo nhưng lại rơi vào cái bẫy ngôn ngữ này, Kha Bố ít nhiều có chút ảo não. Chi Lý nhảy xuống khỏi lan can rồi đi về phía lớp học, ngồi xuống chỗ của mình. Kha Bố khẽ cắn môi, cái gọi là sự thật tàn nhẫn chính là như vậy? Kha Bố ngồi bừa xuống một chỗ, Chi Lý ở phía trên bên trái cách cậu không xa hình như đang thật sự lật xem sổ tay tân sinh viên, Sở Hạo Vũ tới gần Chi Lý, đứng bên cạnh hắn: “Chi Lý, thì ra cậu ở trong này, hại tớ tìm cậu khắp nơi, đúng rồi, cậu có phát hiện ra hôm nay tớ có gì khác không?”

Kha Bố chán ghét mặt nhăn mày nhú, lại nữa, mịa cái thằng biến thái cuồng. Chi Lý ngay cả mi mắt cũng chẳng buồn nâng, để mặc Sở Hạo Vũ kích động: “Hôm nay tớ không mặc sịp.” Cái chuyện xấu hổ như vậy sao có thể nói ra miệng! Chi Lý nghiêng đầu tầm mắt nhìn thẳng vào nửa thân dưới của Sở Hạo Vũ, 5 giây sau, Chi Lý vươn tay sờ vào đũng quần của Sở Hạo Vũ, không ít nữ sinh hét lên, chỉ có Chi Lý vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Thì ra thật sự không mặc.” Dứt lời tiếp tục xem sổ tay tân sinh viên. Sở Hạo Vũ lúng túng túm quần, khó thở rống to: “Chi Lý!” Cô giáo hướng dẫn ôm một chồng tư liệu đi vào giữa lúc lớp học đang hỗn loạn, cô trên dưới 30 tuổi, bộ đồ màu mận chín không che dấu được vẻ chín chắn, sau khi giảng giải một thôi một hồi thì bảo mọi người đến tập trung ở hội trường tham gia lễ khai giảng. Kha Bố theo sau mọi người, hội trường đã chật kín chỗ, Kha Bố đành đứng bên vị trí của lớp mình.

“Kha Bố?” Kha Bố quay đầu lại, là Công Chu, thì ra cậu ấy cùng lớp với mình, hoàn toàn không chú ý tới.

“Là cậu à.” Hiệu trưởng đã nói xong bài diễn thuyết dài dòng, một người đàn ông mặc tây trang ở bên cạnh bước lên bục: “Giờ xin mời đại diện của tân sinh viên Chi Lý lên phát biểu.”

“Chi, Chi Lý đại nhân là đại diện cho tân sinh viên? Chi Lý đại nhân của tớ.” Công Chu nói khẽ, khi nào thì biến thành của cậu, Kha Bố liếc nhìn Chi Lý đứng đằng sau, tựa như không nghe thấy gì vẫn đứng nguyên tại chỗ. Người đàn ông mặc tây trang lại nói to trên microphone: “Chi Lý.”

“Cái gì?” Chi Lý ở trong đám người thờ ơ đáp lại.

“Chi Lý, mời cậu lên bục kìa.”

“Cái gì?”

“Chi Lý!!”

Kha Bố không thể nhịn được nữa hét lên: “Không muốn lên cứ việc nói thẳng!! Ít nói mấy lời giả ngu đi, Chi Lý!” Cả hội trường yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh vang vọng của Kha Bố, cậu chợt tỉnh ngộ lùi ra sau, cuối cùng Chi Lý vẫn không lên sân khấu, đại diện tân sinh viên phải thay bằng người khác. Công Chu ở sau lưng Kha Bố nhỏ giọng nói: “Tớ bảo này, Kha Bố, có phải tớ gặp ảo giác không, hình như cậu quan tâm đến chuyện của Chi Lý hơn hẳn những người khác...”

“Hơn cái gì?”

“Một cảm giác khó nói thành lời, không phải cậu cũng...”

“Cậu, cậu, cậu đừng nói tiếp nữa.” Lần này đến lượt Kha Bố khó xử: “Tuyệt đối không phải như cậu nghĩ đâu, chỉ là không thể để mặc cho thằng đó tác oai tác quái, không, chắc chắn không thể để hấn phá hỏng cuộc sống vườn trường thanh tịnh của tôi.” Kha Bố đưa ra kết luận.

“Mặc kệ không quan? Không ngờ cậu – một người có thể nhìn thấu hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, mới quen Chi Lý đại nhân có một ngày đã để bụng như vậy, xem ra là tớ nghĩ sai rồi, cậu cũng là một người thiện lương đó thôi.” Kha Bố nhìn vẻ mặt khờ dại của Công Chu, tên này tuyệt đối não tàn, có điều mấy thằng con trai đều thích loại hình như vậy, săn sóc, tốt bụng, xinh đẹp, tuy là con trai, nhưng vóc dáng nhỏ nhắn yếu ớt khiến người ta sẽ nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ, Kha Bố thậm chí phải đem cái cảm giác chộc người triu mến đó bóp nát, hình tượng ấy xuất hiện trên thân một người đàn ông quả thực quá lãng phí.

“Tôi khi nào thì nói mới quen Chi Lý?” Kha Bố một câu dọa người, Công Chu nhất thời không kịp phản ứng, Kha Bố tiếp tục: “Tôi với hấn là bạn học hồi cấp 2, bất hạnh hơn nữa là bạn học thời cấp 3.”

“Cái gì!!!” Công Chu không thể tin nhìn chằm chằm Kha Bố: “Việc này sao cậu không nói sớm, vậy quan hệ giữa các cậu có tốt không?”

“Chỉ học chung một trường mà thôi, bình thường cũng ít khi nói chuyện với nhau.”

“Vậy chắc cậu rất hiểu Chi Lý đại nhân?” Công Chu đột nhiên thấy hứng thú.

“Không hề!!” Kha Bố lập tức phủ nhận: “Chỉ biết một ít thói quen mà ai cũng biết thôi, tỷ như vừa rồi, đó là do hấn ta không muốn phản ứng lại người khác nên mới giả vờ lấp lại máy móc cho qua cửa, thật sự khiến người ta bực mình.”

“Vậy, Kha Bố, cậu có thể giới thiệu để chúng tớ làm quen không?”

“Đừng hồng.”

3. Chương 3 - Huấn Luyện Quân Sự Hay Cẩm Trại Dã Ngoại?

“Tôi tin các em đã từng nghe qua học viện không giống với các trường học khác, chúng tôi cực kỳ chú ý đến việc bồi dưỡng mọi phương diện cho sinh viên, đương nhiên nói không dễ nghe thì chính là tăng tỉ lệ lên lớp

và có công ăn việc làm. Để rèn luyện năng lực sống độc lập, huấn luyện quân sự ba ngày sau sẽ đổi thành cắm trại dã ngoại quân huấn ở ngọn núi gần đây, trường sẽ đảm bảo an toàn cho các em, xin hãy yên tâm, cắm trại dã ngoại bảy người một tổ, không phân biệt nam nữ. Thành viên tổ mình có thể chọn ra trong số các sinh viên năm nhất, mục đích là nâng cao năng lực giao tiếp và tinh thần hợp tác đoàn đội khi ra ngoài xã hội sau này, được rồi, hôm nay đến đây thôi, thời gian còn lại các em tự thương lượng.” Cô giáo hướng dẫn sau khi nói xong liền rời khỏi phòng học, căn phòng yên tĩnh bắt đầu trở nên náo nhiệt, mọi người ra sức tìm kiếm đồng bạn.

Rốt cuộc là cắm trại dã ngoại hay huấn luyện quân sự, không ai tò mò về cái cụm từ mới mẻ “cắm trại dã ngoại quân huấn” này à? Nhưng tựa hồ nguyên nhân chính của mọi người là vì ai nấy đều nhiệt tình hơn lúc bình thường.

Công Chu cười hì hì đi về phía Kha Bố: “Kha Bố, chúng mình chung tổ đi?”

Kha Bố chán ghét liếc nhìn Công Chu một cái: “Sao tôi phải chung tổ với cậu?”

“Cậu không muốn bị bỏ rơi đấy chứ.” Công Chu nói quả thật có lý, Kha Bố trầm mặc nghĩ, bảo mình chủ động đi kiếm tổ viên rất khó, đối với việc giao thiệp cùng người khác mình không bằng Công Chu, cứ đem phiền toái này giao cho cậu ta. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng Kha Bố gật đầu đồng ý.

“Vây, Sở Hạo Vũ và Chi Lý đại nhân có thể nhờ cậu đi mời không, dù sao tổ viên phải đủ 7 người, tìm người mình quen vẫn tốt hơn.” Hắn đây mới là ý đồ thực sự của Công Chu, hóa ra để cho tiện mới kéo mình vào, bỏ đi, dù sao chung tổ với người quen vẫn lợi hơn chung tổ với những người xa lạ, Kha Bố bĩu môi, bắt chuyện với Sở Hạo Vũ: “Này, Vũ thái!”

Sở Hạo Vũ lộ vẻ khinh thường: “Cậu gọi ai?”

“Sở Hạo Vũ đại biến thái, tên gọi tắt là Vũ thái, cậu và Chi Lý có muốn chung tổ với tụi tôi không?”

“Nếu muốn mời xin hãy xếp hàng, nhưng tôi quyết định phải vào tổ có buổi, phải không, Chi Lý.” Chi Lý ngẩng đầu nhìn chằm chằm Kha Bố, Kha Bố bị dọa, cảm thấy hắn muốn phun ra mấy câu khiến người ta phải sợ hãi: “Chưa quyết.”

“Đừng a, Chi Lý, cậu xem cái tên ngực phẳng Kha Bố kia, đừng nói tập huấn, ngay cả cơm tở cũng không nuốt nổi.”

“Nếu tôi thực sự có có cặp buổi to, tất cả mọi người mới ăn không ngon!!!” Kha Bố khẽ cắn môi, vì sao bản thân phải làm cái việc không nên làm này, cậu trưng ra bộ mặt tươi cười, tựa như có thể thấy một cái đuôi nhẹ nhàng vẫy vẫy đằng sau: “Chi Lý đại nhân, đến tổ của tụi tôi đi, sẽ phục vụ nhiệt tình chu đáo, chăm sóc cẩn thận.” Chi Lý không trả lời, cầm bút vẩy vẩy, phát ra tiếng gọi động vật: “Đến ——”

“Cậu xem ông đây là chó thật đấy à!!!”

Cứ như vậy, Chi Lý ù ù cạc cạc bị Kha Bố kéo vào tổ, có điều, Chi Lý vốn đã là người khó hiểu, đương nhiên Sở Hạo Vũ cũng bám theo, bốn người ngồi cũng nhau thương lượng chuyện các tổ viên khác, Kha Bố hoàn thành sứ mệnh ở một bên chơi trò chơi trên di động, Chi Lý chẳng để ý tới ai đọc tiếp số tay tân sinh viên, rốt cuộc bên trong có gì hay mà khiến hắn xem chăm chú đến vậy, Kha Bố phần nộ nhử thầm.

Công Chu thường thường sẽ dùng ánh mắt nhiệt tình ngắm Chi Lý, Sở Hạo Vũ lên tiếng đầu tiên: “Nếu là cắm trại dã ngoại, tổ viên nhất định phải hữu dụng tài ba, tổ phụ trách cung cấp tạp chí đòi trụ cho mọi người để gồng gượng trải qua những ngày nhàm chán trong rừng.”

“Thật đúng là giúp được việc lớn.” Kha Bố châm chọc. Sở Hạo Vũ không buồn để ý Kha Bố mà liếc sang Công Chu, Công Chu dùng cặp mắt trong suốt nhìn lại Sở Hạo Vũ: “Cậu ở trong tổ lúc cần thiết, hãy dùng sắc đẹp của mình đến các tổ khác phá hoại, tiện thể lừa con gái mang về đây, còn Kha Bố, hết cách, mỗi tổ đều có đứa vương tay vương chân, đành nhẫn nhịn thôi. Kể đến là tìm người phụ trách hậu cần, biết nấu ăn ngon, còn phải tìm một đứa giỏi đánh nhau, nếu có gấu chó xuất hiện, mang nó ra làm tấm chắn, không chặn được bị ăn mất cũng chẳng sao, ít nhất kịp cho chúng ta chạy thoát, và tìm một đứa có quyền thế, ở các phương diện có thể chiếu úng lẫn nhau.” Xem ra Sở Hạo Vũ đã phân tích triệt để khái niệm sinh tồn. Công Chu tiếp lời: “Tổ biết ở lớp bên cạnh có một nữ sinh biết nấu ăn, hình như chưa ăn ngoài bao giờ, lần nào cũng nấu sẵn rồi mang tới trường. Đánh nhau giỏi thì, mấy hôm nay trong trường hình như xuất hiện

mấy sinh viên bắt lương khiến thầy cô giáo đau đầu, mới khai giảng đã đánh nhau với bạn cùng lớp, nghe nói ba hần là đầu sĩ quyền anh. Có quyền thế thì hơi khó tìm, có quyền nhất trong trường là hiệu trưởng, sinh viên mới thì chưa vào được hội học sinh, hiệu trưởng có con gái cũng là sinh viên mới, nhưng độ khó rất cao.”

“Các cậu định tổ chức thành đoàn thể đi thi Olympic à, kiếm mấy người lợi hại làm cái khỉ gờ, đừng tưởng nghiêm túc đến mời người ta, người ta sẽ vui vẻ đồng ý. Mơ đi nhá, để ăn như vậy còn lâu mới đến phiên các cậu?” Kha Bố đánh vỡ ảo tưởng của hai người.

Sở Hạo Vũ nhún vai cười cười: “Mấy cô gái cứ để đó cho tớ, nếu phải tổ đội đương nhiên phải thành đội tốt nhất, bằng không cuộc sống bình thản trong trường sẽ mất hết ý nghĩa.” Công Chu tựa hồ cũng bị câu nói của Sở Hạo Vũ làm cảm động, dùng sức gật đầu: “Ba ngày tiếp theo, mọi người cùng nhau nỗ lực.” Kha Bố đem ánh mắt đặt lên người Chi Lý này giờ vẫn không lên tiếng, hần đang đọc sổ tay tân sinh viên, cuối cùng cũng thấy chán, chú ý tới ánh mắt của Kha Bố, Chi Lý nghiêng đầu, cầm bút ném tới phía trước: “Đi ___”

“Đã nói ông đây không phải chó!!” Kha Bố hung tợn la hét.

Ra khỏi toilet, Kha Bố vẩy bọt nước trên tay, thấy lớp bên cạnh có đám đông bu vào xem náo nhiệt, sau đó Kha Bố nghe được giọng nói của Sở Hạo Vũ: “Lại đây, tiểu cô nương, đừng sợ, mau đến với chú.” Cái loại ngôn ngữ này vừa phun ra này ai nấy đều nổi da gà. Kha Bố đến trước cửa sổ, một nữ sinh mặt mũi đỏ bừng tránh trong góc, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

“Chú đây không phải người xấu, đến với tớ của chú đi, chú sẽ cho em trải nghiệm thiên đường cực lạc chưa từng có, nào lại đây, đừng xấu hổ, cái ôm của chú cực kỳ ấm áp nha.”

Kha Bố trước cảnh tượng kinh khủng này nhanh chân bỏ đi, thật sự không thể để người khác biết mình quen Sở Hạo Vũ.

Buổi chiều, tên dở hơi Sở Hạo Vũ thế mà vẫn chiêu mộ được nữ sinh Chu Hân Hợp lớp bên cạnh, Chu Hân Hợp là một cô gái hay thẹn thùng, ánh mắt lảng tránh, hai chân bất an mà đứng, Kha Bố nhìn từ trên xuống dưới, thật sự là một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt dễ thương, phỏng chừng do tính cách yêu đuối không có bạn bè, không vào được đội nào nên mới đồng ý với Sở Hạo Vũ.

Sở Hạo Vũ vuốt cằm: “Kế tiếp là người biết đánh đấm, xem ra hơi khó khăn, Kha Bố, thằng nhóc cậu đến đánh với hần một trận đi.”

“Sao tôi phải đi làm cái việc nguy hiểm ấy, không phải cậu đang nghĩ chỉ cần hai người dưới trời chiều ướt đầm mồ hôi cậu một đấm, tôi một cước, cuối cùng mệ lử ngã vật ra đất, thở hổn hển ngược nhìn trời rồi bật cười: ‘ai mà biết cậu cũng mạnh như vậy’, từ đó về sau liền trở thành anh em vào sinh ra tử đấy chứ? Mơ đi nhá.”

“Tôi thấy đánh nhau không phải ý kiến hay, dù sao cũng mới nhập trường, nếu như bị phát hiện sẽ bị phạt.” Công Chu nhỏ giọng nói, Chu Hân Hợp vẫn là đáng vẻ đứng ngồi không yên, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lấp bắp hồi lâu cũng chưa phun ra được một câu hoàn chỉnh.

“Cái kia, Chi Lý đại nhâu đâu?” Công Chu hỏi.

“Hần không xuất hiện là tốt nhất.” Sở Hạo Vũ nói, Kha Bố ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên không trung phụ họa: “Đúng vậy.” Công Chu có chút khó hiểu với những gì hai người vừa nói.

4. Chương 4 - Tiểu Tổ Siêu Mạnh Thành Lập!

Trên tờ giấy trắng trước mặt ghi lại thông tin của hai người, Kha Bố đọc xong không ôm hy vọng gì nhiều.

Ứng Tu Kiệt: cha là đầu sĩ quyền anh, mẹ làm chủ một võ đường, từ nhỏ thích gây chuyện sinh sự, vì vậy chuyển trường liên tục, nhưng không mấy hiệu quả, thành tích cực kỳ kém, chỉ thích đánh nhau ẩu đả, chuyện thường làm nhất là bị đưa vào bệnh viện và đưa người ta vào bệnh viện.

Tô Ấu Ngôn: cha là hiệu trưởng pro của học viện, mẹ vì bệnh mất sớm, nghe đồn thái độ làm người tâm cao khí ngạo, nghe đồn ai nấy cũng phải nhượng bộ lui binh trước cô ta, nghe đồn rất ít người trông thấy cô ta nói chuyện, sở thích không rõ, kinh nghiệm chưa rõ, thuộc tính chưa biết.

Ứng Tu Kiệt thì thôi, còn tư liệu về Tô Ấu Ngôn sao lại thế này, đúng là thế giới rộng lớn dạng gì cũng có, bất quá sau khi gặp được Chi Lý, cậu không thấy ngạc nhiên cho lắm, đã sang ngày thứ ba rồi, không biết bên Sở Hạo Vũ thế nào. Công Chu ở sau lưng gọi Kha Bố: “Cậu lên lớp à?”

“Ừ, bên các cậu thế nào?”

“Sở Hạo Vũ đi tìm Ứng Tu Kiệt.”

“Ngày cuối rồi, tớ thấy tìm bữa hai người nào đó cũng được.”

“Sẽ nghĩ ra cách thôi, tớ không quan tâm lắm, chỉ, chỉ cần có Chi Lý đại nhân là được.” Công Chu mỉm cười hạnh phúc mê đắm nói, Kha Bố mặt nhăn mày nhíu, nhưng giờ không phải lúc mặt nhăn mày nhíu, cơ mà Kha Bố vẫn muốn nhíu mày.

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Kha Bố bất thành linh cật ngang lời Công Chu, Công Chu thoáng kinh ngạc nhìn chằm chằm Kha Bố, Kha Bố tiếp tục: “Nên đến lớp.” Hai người đi vào phòng học, Kha Bố vừa bước một chân vào phòng sống lưng liền phát lạnh, cậu trông thấy Chi Lý cúi đầu ngồi ở đó, thời tiết hôm nay rất nóng, mặt trời rực rỡ nướng mặt đất khét lẹt, hết thấy đều bức bối khó chịu, cho dù trong phòng có điều hòa, vẫn không thoát được cái nắng chói chang của mùa hè,

“Cậu sao thế?”

“Không biết tại sao, hôm nay đặc biệt không muốn vào lớp học, a ha ha ha.” Kha Bố cười gượng, đáng chết, hiện tại cậu không muốn đụng mặt Chi Lý.

“Đóng cửa lại cho tôi, đi mua chai nước đá.” Thanh âm lạnh lùng của Chi Lý truyền đến từ phía sau, Kha Bố sững sờ đứng tại chỗ, khí thế bình thường đã tan biến không còn một mảnh.

“Nghe không hiểu à?” Giọng nói lãnh đạm đến kinh khủng. Kha Bố quay đầu đóng cửa cho kỹ, để tránh khí lạnh trong phòng thoát ra ngoài, sau đó nhanh chân chạy về phía siêu thị, rất nhanh cầm chai nước đá trở lại đưa tới trước mặt Chi Lý, Chi Lý mở nắp uống một hớp, nắm cầm Kha Bố bức cậu há miệng, đổ dòng nước mát lạnh vào mồm Kha Bố: “Cậu gọi cái này là nước đá?”

“Đã, đã đông thành băng rồi mà.” Kha Bố lau nước tràn ra khỏi khóe miệng, trả lời khúm núm, mẹ nó chứ điều hòa không đủ mát, mẹ nó chứ nước đá không đủ đông. Công Chu ở bên cạnh đối với cảnh tượng quái dị này chẳng hiểu gì sất nên cực kỳ kinh ngạc, chung quy vẫn cảm thấy Chi Lý đại nhân dường như khiến người ta không dám tiếp cận, không giống mọi hôm, tuy vẫn là khuôn mặt mị hoặc kia.

Sở Hạo Vũ đứng lúc ấy vọt vào phòng, trên mặt có chút trầy xước: “Thua, bại bởi Ứng Tu Kiệt.” Vừa nói xong câu đó, thì cảm nhận được nhiệt độ trong phòng, lại nhìn sang Chi Lý, đứng bất động tại chỗ ngay lập tức, quay đầu hét lên với những người khác: “Điều hòa sao lại thế này?! Mau tìm người đến sửa!” Chai nước trong Chi Lý trực tiếp bay thẳng tới: “Cái tên khốn kiếp nhà cậu, chút việc ấy cũng làm không xong, sống cho tồn cơm.”

“Cái đó, cái đó không thể trách tớ, Ứng Tu Kiệt quá lợi hại.”

Chi Lý mặt kiên nhẫn lắm lắm: “Nóng quá!” Công Chu dịch sang phía Kha Bố, nhỏ giọng hỏi: “Đây là sao?” Kha Bố phục hồi tinh thần: “À, không ai nói cho cậu biết à? Chi Lý không chịu được nóng, khi nóng sẽ trở nên cực kỳ cáu kỉnh, hắc hóa hoàn toàn.” Công Chu nghe xong giải thích thì cười rộ lên: “Nào có khoa trương như vậy.” Chi Lý quay đầu: “Khốn kiếp, cậu cười cái gì.” Công Chu bị dọa liền ngừng bật.

“Sở Hạo Vũ, mau ra đây cho tôi, chạy trốn như vậy sao đáng mặt đàn ông.” Ngoài phòng học có một nam sinh đứng cạnh cửa sổ hét lên. Kha Bố nhìn theo hướng âm thanh phát ra, là một nam sinh tóc nhuộm vàng cắt đầu đinh, làn da ngăm đen, khuôn mặt cương nghị.

Chi Lý giương mắt: “Cậu là cái thằng khốn kiếp Ứng Tu Kiệt?”

“Cậu là ai, tôi tìm Sở Hạo Vũ, đánh không lại thì bỏ chạy sao được coi là đàn ông.”

Chi Lý đi ra ngoài: “Tôi đến chơi với cậu.” Dứt lời, hai người kéo nhau vào WC, Công Chu định tiến lên ngăn cản: “Mau gọi Chi Lý đại nhân lại, Ứng Tu Kiệt rất lợi hại, nếu, nếu...” Sở Hạo Vũ chặn Công Chu: “Hắn muốn chết, chúng mình cũng hết cách.”

“Rõ ràng các cậu là bạn bè, chẳng lẽ để Chi Lý đại nhân đi chịu chết?” Khóe mắt Công Chu lấp lóe ánh lệ, Sở Hạo Vũ nghiêm túc nhìn Công Chu: “Tôi nói là nói Ứng Tu Kiệt.”

Ứng Tu Kiệt quả nhiên không phải người thường, Kha Bố xem đồng hồ, vậy mà đã được mười phút rồi. Mười một phút sau, Chi Lý tha xác Ứng Tu Kiệt quay lại phòng học, ném tới cạnh cửa: “Tôi nói, có vào tổ đội này không?” Miệng Ứng Tu Kiệt giật giật nói gì đó, Chi Lý một cước dẫm lên bụng Ứng Tu Kiệt: “Tôi nghe không rõ.”

“Vào, vào.” Ứng Tu Kiệt hấp hối nói hai chữ xong lại tiếp tục hấp hối. Cứ như vậy một trong hai tổ viên còn lại bằng phương thức tàn nhẫn đã được giải quyết, kế tiếp là Tô Ấu Ngôn khó tiến công chiếm đóng nhất. Buổi chiều thời tiết dần dần trở nên mát mẻ, Kha Bố cùng Chi Lý cực kỳ gắng gượng được nhờ vả đi đến lớp học của Tô Ấu Ngôn.

Đứng ở cửa phòng học, Kha Bố ngó đầu vào nói với một nữ sinh ngồi hàng đầu: “Xin hỏi Tô Ấu Ngôn có ở đây không, cậu có thể gọi cô ấy ra đây giùm tôi được không.” Vừa nghe thấy tên của Tô Ấu Ngôn, nữ sinh liền lộ vẻ khó xử: “Cậu vẫn tự gọi thì hơn, cô ấy ở kia.” Nữ sinh chỉ vị trí của Tô Ấu Ngôn, Kha Bố nhìn qua, kia, cô gái kia, tóc dài đen nhánh, làn da tuyết trắng, cơ hồ trắng đến mức không còn chút máu, ngũ quan xinh xắn, nhưng, đó là người sao?

“Cái cô đằng kia tên gì ấy nhỉ, hình như là con gái hiệu trưởng, phiền cô ra đây chút.” Kha Bố còn chưa kịp lên tiếng, Chi Lý đã tuyên bố trước lớp. Kha Bố hoảng sợ nhìn chằm chằm Chi Lý, rốt cuộc phải dă kích người ta thế nào cậu mới cam tâm hả, có hiểu phép lịch sự tối thiểu là gì không? Một lát sau, Tô Ấu Ngôn mặt không đổi sắc tiêu sái bước ra, nhìn chằm chằm Kha Bố, Kha Bố niềm nở đón chào: “Xin chào, tôi tên là Kha Bố, xin hỏi lần cắm trại dã ngoại này bạn đã vào tổ nào chưa, mặc dù có hơi đường đột, nhưng từng nghe đồn về bạn, tổ viên chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ bạn, muốn mời bạn vào tổ.”

“Nụ cười nịnh nọt và lời nói lấy lòng của cậu khiến tôi buồn nôn.” Chi Lý thần nhiên lên tiếng.

“Cậu đừng sát muối vào vết thương của tớ nữa có được hay không?” Minh đâu muốn như vậy, nếu không phải con gái hiệu trưởng vào tổ sẽ có chỗ dựa vững chắc, sao mình lại ra nông nỗi này, nếu không vì tổ đội, sau này trong trường có người như vậy làm tấm chắn cũng rất cần thiết, Kha Bố lộ vẻ âm hiểm.

Tô Ấu Ngôn vẫn không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn thẳng vào họ, quả nhiên y như lời đồn, không thích nói chuyện.

“Bạn có thể cân nhắc chút không?”

Vẫn không lên tiếng, nhìn dáng vẻ của cô ấy thì căn bản không định nói chuyện. Chi Lý nhìn Tô Ấu Ngôn: “Không nói câu nào coi như cậu đồng ý.” Chiều này chuẩn cơm mẹ nấu!! Kha Bố không thể không bội phục Chi Lý, xem ra kéo Chi Lý tới đây là chính xác, rốt cuộc Tô Ấu Ngôn bị bức phải mở miệng: “Tôi từ chối.”

“Nói chuyện coi như cậu đồng ý.”

Cái tên này là vô lại à? Kha Bố ở bên cạnh quan sát, hai người kia cực kỳ trấn định, không khí có vẻ xấu hổ a, Kha Bố đang muốn phá vỡ sự im lặng, Chi Lý mở miệng: “Chỉ cần cậu.”

“Cậu lại tự ý ra quyết định vớ vẩn gì vậy a!” Kha Bố thoáng kinh ngạc, Chi Lý rất ít thừa nhận một ai đó, nhưng chỉ liếc mắt một cái đã chấp nhận Tô Ấu Ngôn, chẳng hạn đây là mẫu người mà hắn thích, nghĩ đến đó, Kha Bố giật giật khóe miệng. Tô Ấu Ngôn vẫn trầm mặc, Chi Lý xoay người bước xuống, Kha Bố theo sau, chưa được vài bước, Chi Lý nghiêng đầu: “Một mình rất mệt mỏi, ưm, sau này theo tôi đi.” Dứt lời Chi Lý liền bỏ đi, Kha Bố vẫn theo sau, cuộc đối thoại ban này, là sao.

“Mấy lời mờ ám vậy mà cậu dám phun ra, cho dù thích người ta, lần đầu gặp mặt cũng không nên nói như thế.”

“Rốt cuộc cậu đang nói cái gì.”

“Tớ nói...” Kha Bố còn chưa nói xong, Chi Lý đã cắt ngang: “Người tớ thích tớ sẽ nói thẳng.” Cũng đúng, dựa theo tính cách của Chi Lý, ban nãy đơn thuần chỉ là phương thức cho đám bạn vào tròng của hắn mà thôi!!

“Nên trả tiền đi mua nước cho tớ.” Đối việc việc bản thân xen vào chuyện của người khác, Kha Bố có chút ảo não.

“Cái gì?”

“Đừng giả ngu với tớ.”

“Cái gì?”

“Cậu dám!”

“Kha Bố.” Chi Lý đột nhiên gọi thẳng tên cậu, Kha Bố ngẩn người: “Sao, sao hả.” Chi Lý trầm mặc giây lát, điều này càng khiến Kha Bố thêm khẩn trương, phỏng đoán câu nói kế tiếp của Chi Lý, Chi Lý mở miệng: “Tên thật quái đản.” Kha Bố cắn răng: “Quen biết lâu như vậy, đây là đánh giá duy nhất của cậu về tớ?”

“Chứ cậu nghĩ còn có cái gì.”

“Coi như tớ chưa nói gì hết.” Kha Bố khó chịu trừng mắt liếc Chi Lý một cái, tiếp tục đi về phía trước, Chi Lý vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu Kha Bố: “Xem ra cậu đã thoái hóa tới mức không phân biệt được thật giả.” Độ ấm từ đầu ngón tay truyền sang đỉnh đầu, khiến tim Kha Bố đập nhanh hơn chút.

“Cho tới tận bây giờ vẫn không nhìn thấu được câu nào của cậu là thật, câu nào là giả, kẻ lừa đảo trời sinh.”

“Tớ có thể nhận ra cậu đang giận dỗi.”

“Đừng tự cho mình là thông minh, Chi Lý.”

Kha Bố sờ sờ đỉnh đầu vừa bị Chi Lý đụng chạm qua, nhìn Chi Lý đi phía trước mình, cái nóng của mùa hạ được cơn gió nhẹ xoa dịu, Kha Bố đứng trong cái bóng của Chi Lý, khe khẽ nở nụ cười.

Sáng sớm hôm sau, Tô Ấu Ngôn thế mà lại xuất hiện, Kha Bố lộ vẻ mặt không thể tin được. Vì thế, Công Chu, Ứng Tu Kiệt, Sở Hạo Vũ, Tô Ấu Ngôn, Kha Bố, Chi Lý, tiểu tổ siêu mạnh của tân sinh năm nhất đã được thành lập!

5. Chương 5 - Hành Động Cá Cước Nguy Hiểm

Kha Bố lên xe bus của trường, quét qua một lượt chỗ ngồi còn trống, tựa hồ vị trí bên cạnh Chi Lý rất nhiều người đang như hổ rình mồi, nghĩ tới là lại thấy khiếp đảm, Kha Bố không chút chần chừ bước đến vị trí bên cạnh Chi Lý, nhưng không ngồi xuống, mà chỉ nhìn chằm chằm Chi Lý.

“Đừng tưởng rằng cứ nhìn chòng chọc tớ như vậy sẽ có chuyện xảy ra.” Chi Lý chẳng buồn nâng đầu, chậm rãi nói

“Làm phiền đến ngài.” Kha Bố cúi người xuống. Chi Lý đứng dậy, từ vị trí dựa bên cửa sổ chuyển sang vị trí cạnh sườn, Kha Bố có chút vui sướng nhảy vào chỗ ngồi gần cửa sổ, cậu luôn thích ngồi gần cửa sổ. Kha Bố gấp một cái, Chi Lý liếc nhìn Kha Bố, Kha Bố hàm hồ kéo sụp mũ xuống che mặt: “Cả đêm hôm qua chơi game.”

“Muốn tớ khen ngợi cậu à.”

“Đừng khí định thần nhàn mà châm chọc người ta, biết rồi, sau này sẽ chú ý.” Kha Bố nhắm mắt lại, bình yên ngủ thiếp đi bên cạnh Chi Lý, Công Chu ngồi đằng sau rầu rĩ trong lòng, giữa hai người họ sao lại có cuộc đối thoại mà mình không thể xen vào được, rõ ràng Kha Bố đã nói hai người căn bản không quen cũng chẳng thân, nhưng hoàn toàn không thấy. Xe bus đến điểm thì dừng lại, Kha Bố mơ hồ mở to mắt, thể nhưng phát hiện mình không biết từ khi nào đã tựa đầu vào vai Chi Lý, mặt có hơi nóng, cuống quýt ngồi thẳng người dậy lùi ra sau, bên mặt trái dán vào cửa kính xe: “Không lẽ nào cậu cho rằng trong xe lắc la lắc lư, trái tim của tớ đập thành thịch, cộng với âm nhạc lãng mạn xung quanh xuất hiện bóng dáng màu phấn hồng sau đó có ý tựa vào vai cậu, tớ nói cho cậu biết, mơ đi nhá, là do lúc ngủ thân thể hoàn toàn vô ý thức lắc lư.”

“Tớ cũng không để ý.” Chi Lý nhún vai. Tại sao cậu ấy quá thoải mái như vậy trong khi bản thân lại khấn trương.

“Sao cậu không đẩy tớ ra!!”

“Bả vai cũng để không mà.”

“Đừng nói mấy lời tùy tiện, cậu có biết chút thường thức khi làm người không hả!”

Chi Lý nhìn thẳng Kha Bố: “Cậu đỏ mặt.”

“Không có! Đừng có mà suy đoán lung tung, tựa vào vai cậu ngủ tớ đã rất bối rối, hơn nữa tớ cũng không muốn vô duyên vô cớ nhận ân huệ của cậu.”

Thấy Kha Bố bắt đầu dài dòng, Chi Lý đứng dậy: “Biết rồi, giờ cậu dựa vào vai tớ một lần, sau này tớ dựa vào cậu một lần.” Giọng nói không mang theo chút tình cảm, tựa như lúc nói chuyện bình thường.

“Chung quy vẫn thấy lời này của cậu có lỗi ngữ pháp rất lớn. Tại sao câu sau không thêm vào hai chữ bả vai!!! Rắp tâm mắng tớ phải không!!

Chi Lý nhún nhún vai xuống xe, Kha Bố cắn răng đập mạnh vào cửa kính, rõ ràng đã rất hiểu Chi Lý, hẳn chính là người như thế, lời nói của hắn căn bản không có ý nghĩa, mà bản thân vẫn không nhận được muốn làm rõ, đó chẳng phải thành toàn để hắn nắm mũi dắt đi. Nên nói hắn trì hoãn khởi đại hoàn toàn không biết đến tình cảm con người, hay bản thân quá phức tạp, coi tình cảm là chuyện rất quan trọng.

Các sinh viên xách theo túi lớn túi nhỏ tập hợp trên một bãi đất trống, giáo quan mặc đồng phục màu xanh lá cây đứng ở đó thông báo các hạng mục công việc quan trọng: “Phạm vi hoạt động của mọi người đã được đánh dấu bằng dây cảnh giới, không được bước ra ngoài nửa bước, quan trọng nhất là phải chú ý an toàn, có việc gì thì tìm giáo quan phụ trách, mỗi ngày sẽ kiểm tra thí điểm từng tổ về giường chiếu và đồ dùng sinh hoạt, chiều nay các tổ hãy đi tìm vị trí dựng lều đã, ngày mai chính thức bắt đầu, cuối cùng xin mọi người nghe theo quản lý, giữ nghiêm kỷ luật.”

Tập huấn quân sự Kha Bố đã quá quen thuộc, nhưng như thế này vẫn là lần đầu tiên, đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến học viện nổi tiếng, phát triển theo hướng riêng, hiệu trưởng chịu sự giáo dục của nước ngoài, cho nên so với truyền thống giáo dục của Trung Quốc sẽ có điểm khác biệt. Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt, Công Chu chọn một vị trí tốt bắt đầu dựng lều, Chu Hân Hợp là hiền thê lương mẫu điển hình, đem đồ của mọi người sắp xếp trật tự trên bãi đất, Tô Ấu Ngôn từ đầu đến cuối không hề lên tiếng ngồi trên đá đọc sách, thỉnh thoảng đẩy kính mắt. Mà Chi Lý, ở bên dòng suối cách đó không xa đang phác họa một bức tranh, đúng vậy, hứng thú duy nhất của hắn chính là vẽ linh tinh lên vỏ. Là sở thích không mấy hòa hợp với người khác.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, tất cả mọi người đều mệt thở không ra hơi, thời gian vẫn còn sớm, Sở Hạo Vũ đề nghị chơi trò cá cược, vừa nghe thấy đề nghị của Sở Hạo Vũ, Kha Bố có dự cảm cực kỳ không tốt. Sở Hạo Vũ lấy ra 100 đồng đặt trên tảng đá: “Cược ai là người đầu tiên hôn hai nữ sinh trong tổ.” Vừa nghe Sở Hạo Vũ nói như vậy, mặt Chu Hân Hợp liền đỏ bừng, vội vàng xua tay: “Đừng mang tớ ra cá cược, như vậy không tốt đâu.” Mà Tô Ấu Ngôn tuy chưa nói gì, nhưng lại có hành động cực kỳ khủng bố, vừa đọc sách vừa lấy trong túi ra cái compa đặt bên cạnh.

“Vũ thái, cậu xem tổ viên là cái gì hả?”

“Các cậu thật nhàm chán, cái gọi là thanh xuân chẳng phải là nên dành thời gian làm chút chuyện hạ lưu sao? Không có tinh thần mạo hiểm gì cả, đợi đến lúc già rồi, nhớ lại quãng đời sinh viên, thì thấy chẳng có gì đáng giá để mà kể.”

“Đừng nghiêm túc nói ra mấy lời xấu xa.” Kha Bố uốn nắn, hơn nữa vì 100 đồng mà mạo hiểm tính mạng của mình thật quá thiên cận, Kha Bố không phải là người vì lợi ích nhỏ nhỏ mà liều mạng.

“Tớ thấy chi bằng chúng ta cùng đi phá hết đồ đạc của các tổ khác, sau đó nhất thống thiên hạ, khiến đám súc sinh ấy không có đồ ăn, không có lều để ngủ.” Ứng Tu Kiệt đề nghị.

“Tớ thấy hay là viết nguyện vọng của mình lên giấy thả vào trong chai sau đó ném xuống suối.” Cực phẩm tiểu thụ cũng lên tiếng. Kha Bố cuối cùng cũng thấy hối hận đã gia nhập tiểu tổ này, thành viên trong tổ sao vậy hả, tiểu tổ siêu mạnh cái quái gì, là tiểu tổ cực biến thái mới đúng. Sở Hạo Vũ nhúc nhúc: “Hết cách, vì thú vui của tập huấn quân sự, chỉ có thể đem tiền đặt cược thành lớn, nếu ai có thể hôn được Chi Lý, cho dù ở chỗ nào, tay cũng được, mặt cũng tốt, cho dù ai thắng, không những tiền thuộc về người ấy, mà còn để người ấy lên làm tổ trưởng, thế nào?” Năm người đồng loạt nhìn về phía Chi Lý cách đó không xa, dựng tóc gáy, đây không phải vấn đề yêu cầu quá cao, mà là sống còn.

“Hôn zai thì tính cái gì!” Ứng Tu Kiệt cự tuyệt.

“Cho nên mới cá cược, cậu nghĩ rằng thời buổi bây giờ kiếm tiền dễ lắm chắc, sao hả, không dám? Uống một thân đàn ông.” Sở Hạo Vũ dùng chiêu khích tướng này không tồi, vừa nghe thấy vậy, ý chí chiến đấu của Ứng Tu Kiệt dâng lên hùng hục, rút 100 đồng từ trong ví: “Cược.” Công Chu lại càng không phải nói, lấy tiền ra còn nhanh hơn bất cứ ai khác. Đề nghị này tựa hồ rất thú vị, ngay cả Tô Ấu Ngôn cũng lấy tờ 100 đồng kẹp trong sách như vứt rác mà ném lại đây, khỏe miệng gọi lên một nụ cười không dễ nhận thấy, ở trong mắt Kha Bố thì nó mang ý, thật ra tôi muốn xem các cậu sẽ chết như thế nào. Thấy tất cả đều đã bỏ tiền ra, là một thành viên trong tổ Chu Hân Hợp liền cuống quýt lấy tiền ra, phỏng chừng cô nàng cũng chưa rõ ràng lắm đang xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn muốn hòa nhập với tập thể. Kha Bố khoanh tay nhìn sắp tiền trên mặt đá, cậu hít hít mũi, bản thân sẽ không tham gia trận cá cược nhàm chán này, bản thân đã từng nhủ tuyệt đối sẽ không vì chút lợi ích nhỏ mà liều mạng, ai muốn hôn Chi Lý thì cứ để người đó hôn, tôi mặc kệ, ai muốn hôn Chi Lý thì cứ để người đó hôn, ai muốn hôn Chi Lý thì cứ để người đó hôn.

Kha Bố đột nhiên đứng thẳng dậy, vứt tờ 100 đồng qua: “Trận cá cược này tớ thắng chắc!” Ý nghĩ và hành động hình như không đồng nhất nhá.

“Ái chà, thật hiếm thấy, thiếu niên lười nhác lại nhiệt tình đến thế.”

“Vì tiền và chức vị tổ trưởng, việc gì tôi cũng có thể làm, cho dù phải hôn con trai, tự tôn là cái gì, rác rưởi!” Kha Bố cảm thụ thời tiết, hôm nay là một ngày đẹp trời mát mẻ, xem ra vận khí của mình không tính là kém, ai ngờ một câu sau đó của Sở Hạo Vũ đã đập tan ảo tưởng của Kha Bố: “Được rồi, cứ quyết định như vậy, vụ này ngày mai bắt đầu tiến hành.”

“Sao phải chờ đến mai!?”

“Vì tớ nghe nói, ngày mai sẽ rất nóng, ahahahaha, không biết sẽ có cái gì đang chờ đón các bạn trẻ ở phía trước.” Sở Hạo Vũ nheo mắt. Năm người lại đồng loạt nhìn về phía Chi Lý, Kha Bố gian nan nuốt một ngụm nước miếng, vuốt cằm bắt đầu nghiên cứu, cái giống tùy tiện như Chi Lý nói không chừng sẽ dễ dàng bị người khác đánh hạ, dùng chút mách khéo chắc không sao đâu nhỉ.

Thương lượng xong xuôi, những người khác đều vội vàng tản đi làm việc riêng, Kha Bố bước đi thông thả đến phía sau Chi Lý, xoay người nhẹ giọng gọi thẳng tên hân: “Chi Lý.”

“Sao hả?”

“Cậu có thể đáp ứng một yêu cầu nhỏ nhỏ của tớ không?”

“Nhỏ mức nào?”

“Rất rất nhỏ, ngày mai cậu có thể đừng để người khác chạm vào mình không?” Mình chỉ muốn thắng cược mà thôi, tuyệt đối không có ý gì cả, có điều, dù sao Chi Lý cũng sẽ không hiểu lầm.

“Phải có điều kiện trao đổi.”

Xem ra tên này không ngốc như mình tưởng, quả thực đủ tư cách làm thương nhân gian trá: “Vậy cậu muốn cái gì?” Chi Lý ngẫm nghĩ: “Cho cậu nợ.”

“Thành giao, hợp tác vui vẻ, Chi Lý.” Kha Bố nói xong liền xoay người đi về, Kha Bố tuyệt đối không phải loại người vì chút lợi ích mà liều mạng, nhưng cũng sẽ không để người khác dễ dàng được hưởng.

6. Chương 6 - Cậu Tin Là Có Ma Không?

Đã đến giờ cơm chiều, nhìn đồ ăn phong phú được bày lên tấm khăn trải trên đất, Kha Bố phải nhìn Chu Hân Hợp với cặp mắt khác xưa, cô gái này khi nấu ăn thì thay đổi hoàn toàn, rụt rè liền biến thành tự tin, đem đồng nguyên liệu hổ lốn chế biến thành từng món mỹ vị. Xem ra thành tựu duy nhất của cái tổ này chính là đã lôi kéo được Chu Hân Hợp.

Công Chu ngồi bên cạnh Chi Lý, cẩn thận cầm bát đưa cho hắn: “Hình như chưa từng chung sống như vậy với Chi Lý đại nhân.” Công Chu cười cười, để lộ răng nanh trắng nõn.

“Vậy à?”

Trong tiếng ồn ào, Kha Bố chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người, cậu làm như không có việc gì cầm cúi ăn cơm.

“Chả có nhẽ Chi Lý đại nhân căn bản không biết tớ, thế cho nên tới tận bây giờ mới không cùng tớ nói chuyện.” Công Chu bất an nhìn chằm chằm Chi Lý.

“Tớ biết cậu.” Vừa dứt lời, ngực trái Kha Bố không hiểu tại sao có chút nôn nóng, mặt Công Chu vì một cậu của Chi Lý mà ửng hồng, trong tiếng ồn ào Chi Lý tiếp tục trần thuật sự thật: “Cậu thích con trai.” Một câu dọa người, nhất thời ai nấy đều im re, đứa của Ứng Tu Kiệt rơi xuống đất, Sở Hạo Vũ nhếch miệng nhìn sang bên này. Mặt Công Chu càng đỏ hơn: “Vì sao Chi Lý đại nhân lại nói như vậy?”

Ánh sáng từ đồng lửa bên cạnh chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Chi Lý khiến hắn càng trở nên mê người, một khuôn mặt đẹp đến vậy lại phun ra những lời thẳng thắn: “Ánh mắt cậu nhìn tớ rất lạ.” Không khí kỳ diệu lên tới cực điểm, Kha Bố vắt óc nghĩ nên nói cái gì để phá vỡ bầu không khí này, Chi Lý nhìn cả đám người đang hóa đá, về mặt vô hại hỏi: “Các cậu làm sao vậy?”

“Giờ không phải lúc hỏi câu đó, cậu có biết mình vừa nói gì không!!” Kha Bố chỉ trích.

“A, nói đùa ấy mà.”

“Bộ mặt và dáng vẻ của cậu không giống đang nói đùa!!” Tới rồi, cái thằng cha khó nắm bắt này dừng hông dùng một câu để qua cửa. Công Chu cười rộ lên: “Chi Lý đại nhân thật sự khiến tớ giật cả mình.”

“Cái gì chứ, hóa ra là nói đùa, khiếu hài hước của cậu cũng quái dị quá.” Những người khác liền khôi phục trạng thái bình thường, thật đúng là đúng một câu qua cửa!! Kha Bố không phải người thích lừa gạt, trong cả đám chỉ số thông minh của mình và Tô Ấu Ngôn là cao chút, nhưng Tô Ấu Ngôn lại là một cô gái không thêm để tâm tới xung quanh, Kha Bố hồ nghi nhìn Chi Lý, cậu ta rốt cuộc là không biết gì thật, hay trong lòng đều hiểu rõ, bên ngoài tỏ vẻ ngốc ngếch tự nhiên, nội tâm lại là một tên quỷ phúc hắc IQ cao. Nghĩ đến đây, Kha Bố cười mỉa. Không có khả năng, bản thân cậu quen biết hắn lâu như vậy, sao hắn có cấu tạo phức tạp như vậy được, xem ra chắc là do mình nghĩ nhiều thôi.

Nửa đêm, Kha Bố đang ngủ say bị Ứng Tu Kiệt lay tỉnh, nghiêng người: “Làm gì vậy?”

“Đứng lên, hiện tại là lúc nên làm chuyện đàn ông phải làm.”

“Chuyện đàn ông gì.”

“Nghe nói trong khu rừng này trước kia có một nữ sinh treo cổ tự tử, Sở Hạo Vũ bảo chúng ta đi tìm cái cây mà cô ta treo cổ, là thằng đàn ông thì phải đối mặt chặn đánh ma quỷ.”

“Chả lẽ cậu cho là đi vào trong rừng sẽ có một cô gái mặc váy trắng xuất hiện, hay một cô gái đầu lười dài ngoằng cười trên vai cậu, hay chần đột nhiên phồng lên, mở ra thì thấy một thằng nhóc đang nằm trên người cậu, mơ đi nhá, thế giới này làm gì có chuyện phản khoa học như vậy, tớ không muốn lãng phí sức lực vào ba cái chuyện nhảm chán này, các cậu tự đi đi.” Kha Bố là người có thể không làm thì tận lực không làm.

Ứng Tu Kiệt xách áo Kha Bố lên tha cậu ra ngoài, đứng ở bên ngoài là Chu Hân Hợp, Sở Hạo Vũ, Kha Bố nheo mắt lại nhìn xung quanh: “Chi Lý và Tô Ấu Ngôn đâu?”

“Lều của Chi Lý là hang quỷ, cảm thấy đi vào sẽ gặp chuyện không lành, nhưng vẫn mở ra nhìn vào trong một cái, tối đen như mực, chỉ nghe thấy tiếng hít thở, cho nên, tớ lùi bước.” Sở Hạo Vũ nói, haizz, Kha Bố cũng có thể lý giải được tâm tình cậu Sở Hạo Vũ.

Chu Hân Hợp áp ứng nói: “Cái kia, trước lều của Ấu Ngôn toàn là đỉnh, không thể đến gần, tớ không đi có được không?”

“Không sao, có tớ ở đây.” Sở Hạo Vũ nói, hẳn đây mới là mục đích chính của Sở Hạo Vũ, để nữ sinh dựa dẫm, sau đó dùng bộ ngực ma sát cánh tay hắn, mịa cái thằng đê tiện. Trong đầu lúc nào cũng chỉ toàn ngực với mộng. Vừa mới đi vào trong núi, ai nấy đều tản ra, chỉ còn lại Ứng Tu Kiệt đi theo sau Kha Bố, Kha Bố cầm đèn pin nhảm chán lia xung quanh, Ứng Tu Kiệt lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Đi thêm một lúc nữa, khi Kha Bố quay đầu lại, Ứng Tu Kiệt đã biến mất, bỏ rơi mình từ khi nào vậy, nhìn rừng cây âm trầm trước mặt, lay động theo gió tạo nên hình bóng khủng bố, Kha Bố ngáp một cái, thật nhảm chán, vẫn tiến về phía trước.

Đột nhiên một thân ảnh màu trắng lướt qua trước mắt Kha Bố, Kha Bố giật nảy mình, đèn pin chiếu về phía đó: “Ai đấy? Đừng giả thần giả quỷ nữa, mau ra đây.” Xem ra Kha Bố thật sự không tin có ma quỷ. Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu của Chu Hân Hợp, khiến Kha Bố giật thót, đèn pin rơi xuống đất, lăn vào lùm cây, thật là, không có việc gì sao lại hú hét, hại mình mất đèn pin, Kha Bố oán giận nghĩ thầm. Trong khu rừng tĩnh mịch, Kha Bố cảm giác ngoại trừ tiếng hít thở của mình còn có một người khác nữa, càng ngày càng gần, ngay sau lưng cậu, cậu quay đầu lại nương theo ánh trăng trông thấy khuôn mặt của Chi Lý.

“Hóa ra là cậu, sao cậu lại tới đây, có thấy Ứng Tu Kiệt không?”

“Xử lý rồi.”

“Có ý gì?”

“Kha Bố, cậu tin có ma không?” Chi Lý cũng không trả lời câu hỏi của Kha Bố.

“Không tin, quỷ thất cổ, ma nước, quỷ hút máu, tất cả đều là tưởng tượng, tôi chỉ tin vào cặp mắt của mình.”

“À?” Biểu tình của Chi Lý ra chiều thích thú.

“Đừng dùng thái độ kỳ quái ấy trả lời tớ!! Nếu muốn lừa người ta thì tìm lý do tốt một chút.”

“Lừa gạt?” Ngón tay của Chi Lý khẽ chạm vào trán Kha Bố: “Dùng bộ não thông minh của cậu cẩn thận mà ngẫm lại, tại sao tớ không thích ánh sáng mặt trời?” Kha Bố nhìn khuôn mặt không tì vết của Chi Lý, đôi mắt trong suốt của hắn ẩn một tia tà ác. Trán cậu lấm tấm mồ hôi lạnh, có ý gì, lẽ, lẽ nào Chi Lý là quỷ hút máu?!! Quỷ hút máu đều có vẻ ngoài quý tộc không ai bì kịp, điểm này có chút phù hợp, hơn nữa hắn quả thực rất ghét mặt trời chói chang, còn thường xuyên đột nhiên không thấy bóng dáng, tranh của hắn không ai xem hiểu, có lẽ bức tranh ấy chính là thế giới trong mắt quỷ hút máu bọn họ. Không thể nào, sao có chuyện như vậy được, chẳng lẽ vừa nãy nói đã xử lý Ứng Tu Kiệt là....

“Chuyện, chuyện này không có thật, đừng tưởng cậu nói bừa hai ba câu thì tớ sẽ tin, tớ chỉ tin vào khoa học, đúng, không có quỷ hút máu, không có.” Kha Bố dứt lời cũng thấy hụt hơi, liên tục lùi về sau, cuối cùng lưng đụng vào thân cây, sắc mặt tái nhợt, Chi Lý nghiêng người tới gần, há miệng ra, khi thấy hai cái răng nanh trắng bóc của hắn lộ ra Kha Bố liền nhắm nghiền hai mắt, chẳng lẽ đời mình đến đây là đặt hết, Chi Lý ghé sát bên tai Kha Bố: “Tớ sẽ chôn thi thể của cậu ở nơi cậu thích nhất.”

“Tớ càng muốn còn sống mà đến đó!!” Thanh âm Kha Bố run rẩy.

Răng nanh của Chi Lý chuyển qua cắn cổ mảnh khảnh của Kha Bố, khẽ cắn. Nơi bị đụng chạm ầm ập run rẩy, ý thức của Kha Bố có chút mơ hồ, Chi Lý gần như vậy, bị Chi Lý ở khoảng cách gần cắn, sao lại thế... Cậu tự tát cho mình một cái ở trong lòng, sắp chết đến nơi rồi, giờ không phải lúc rung động.

Kha Bố rút cuộc từ bỏ tự tôn, kéo ống tay áo của Chi Lý, gần như cầu xin: “Trước kia đều là lỗi của tớ, hãy cho tớ cơ hội làm người, xin cậu đấy, tớ sẽ không nói cho người khác, đừng, đừng biến tớ thành quỷ hút máu, tớ không muốn ngủ trong quan tài.” Chi Lý ngẩng đầu lên, vẫn là cái dáng vẻ vô hại lấy răng nanh giả trong miệng ra ném xuống đất: “Cậu tin thật đấy à.” Một câu ngắn gọn xúc tích, khiến Kha Bố không thốt nên lời, còn gì mất mặt hơn chuyện lúc này, trán cậu nổi gân xanh, lát sau từ kẽ răng mới hung tợn bật ra thanh âm: “Chi —— Lý ——”

Ánh sáng của đèn pin chiếu qua đây, không kịp thích ứng Kha Bố nheo mắt lại, giọng nói của Công Chu truyền đến: “Thì ra các cậu ở đây.”

Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt và Chu Hân Hợp đều có mặt, Sở Hạo Vũ nói: “Các cậu làm gì ở đây vậy?”

“Kha Bố đang xin tớ đừng biến cậu ấy thành quỷ hút máu.”

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt thấy khuôn mặt xanh mét của Kha Bố thì phá lên cười: “Ha ha ha, cười chết tớ, thời đại nào rồi mà còn, Kha Bố cậu vẫn tin vào cái chuyện đó à, ha ha ha, so với tưởng tượng của tôi cậu ngây thơ quá đấy.” Cười đi, cười sắc chết luôn đi, Kha Bố mất hết thể diện, tâm tư phản bác lại cũng không có, tất cả tinh lực của cậu sớm đã tiêu hao hết vì Chi Lý, thậm chí muốn trốn, trốn đến một hang động không người sống ở đó cả đời. Tổ Ấu Ngôn váy trắng thành linh xuất hiện, khiến cả đám giật nảy cả mình.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tần bộ.” Tô Ấu NGôn trả lời ngắn gọn.

“Có ai đêm hôm khuya khoắt mặc váy trắng đi tần bộ ở một nơi quỷ quái như thế này chứ!!!”

Sau khi gây sức ép một hồi, Kha Bố vô lực chui vào chỗ, sờ vào cổ, nơi ấy, vẫn còn sót lại sự ầm ập từ Chi Lý. Nhàn nhạt, chậm rãi, tự như vô hình đập tan lý trí.

7. Chương 7 - Ai Hôn Được Chi Lý?

Tiếng kèn huấn luyện vang lên, Kha Bố gian nan từ trong chỗ đứng dậy, tối hôm qua ngủ không ngon giấc. Cậu gấp chân gọn gàng, đánh răng rửa mặt rồi đến địa điểm tập hợp, các tổ khác cũng đến đông đủ, Kha Bố một thân một mình đứng ở đó, chẳng lẽ chỉ có thằng ngốc như mình chạy tới nơi này thôi sao, mấy đứa còn lại chết dẫm ở đâu hết rồi!! Kha Bố thấy giáo quản ghi chép gì đó vào sổ, hồng, tiểu tổ ưu tú nhất xem ra đã tan thành mây khói, giáo quản nghiêm khắc đến trước mặt Kha Bố: “Tổ của cậu làm sao vậy hả, coi đợt huấn luyện này là trò chơi à!!”

Kha Bố há hốc miệng nhưng không thốt ra nửa lời, giáo quản tức giận tiếp tục nói: “Cậu nghĩ một mình đến đây rất đặc ý? Để các cậu lập đội có ý nghĩa riêng của nó, phải có ý thức tập thể, sao cậu không đánh thức người khác dậy?” Năm nay vận số khăng định đại hung.

“Lập tức đi đánh thức họ dậy.”

“Vâng.” Kha Bố trả lời, đi cùng phó giáo quản cũng hùng hùng hổ hổ. Phó giáo quản còn rất trẻ, coi bộ lần đầu tiên được làm giáo quản. Phó giáo quản vào trong lều trước, đặt cái còi treo ở cổ lên miệng, ra sức thổi: “Tất cả rời giường cho tôi.” Mười phần khí thế, tất cả mấy tên súc sinh trong lều đều lục tục chui ra.

“Dáng vẻ này là sao, đội mũ nghiêm chỉnh cho tôi, còn cậu nữa, dây lưng thắt kiểu gì thế này, lười đến vậy cơ à, cả năm nhất chỉ có tổ các cậu là kém nhất, thật mất mặt.” Phó giáo quản vẻ mặt nghiêm túc lớn tiếng quát, sau đó kiểm kê nhân số: “Sao chỉ có 6 người, một người nữa đâu.”

“Báo cáo giáo quản, cậu ấy có chút không thoải mái.”

“Không thoải mái, có cái gì không thoải mái, đừng lấy đó làm cái cớ ngủ nướng cho mình?”

Phó giáo quản đi về phía cái lều duy nhất còn đóng kín, chậm rãi kéo khóa lều, sau khi khựng lại vài giây lại chậm rãi kéo khóa lên: “Không thoải mái cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận được, chúng ta đi trước thôi.” Không biết phó giáo quản đến tốt cùng đã trông thấy gì trong lều. Kết quả bởi vì việc này, cả tổ bị phạt phải đứng lên ngồi xuống hơn nửa giờ so với các tổ khác, giữa trưa, thành viên trong tổ giống như xác chết lết về lều, liền bắt gặp Chi Lý thần thanh khí爽 mới rời giường, ánh mắt ghen tỵ và oán hận không đầu không có.

Sau khi ăn cơm trưa, mặt đất bị mặt trời đốt cháy, hơi nóng kinh người hất lên đám người, hít thở cũng khó khăn. Kha Bố cầm một cây quạt giấy, mùa hè gần vua như gần cộp câu này thực chuẩn, ai nấy đều trầm mặc, Chi Lý nhíu mày, bức bối vô cùng: “Nóng quá.” Ngoại trừ Chi Lý, những người khác đều ôm suy nghĩ riêng. Kha Bố nhanh chóng phân tích năm người, Chu Hân Hợp loại ngay từ vòng gửi xe, cho cô nàng mười lá gan cũng không dám làm cái việc kia, Sở Hạo Vũ rục rịch, Ứng Tu Kiệt và Công Chu tựa hồ còn đang suy nghĩ đối sách, Tô Ấu Ngôn ra vẻ nhàn nhã hóng kịch vui.

Sở Hạo Vũ cười hì hì đi đến: “Nào, Chi Lý, để tớ quạt cho cậu.” Sở Hạo Vũ lùi ra sau Chi Lý, trong lòng thầm nghĩ, thừa dịp Chi Lý không để ý hôn bừa chỗ nào đấy. Dù sao chết một lần đổi lại cái vinh quang của thằng đàn ông! Sở Hạo Vũ nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt trong tay, hai phút sau, Sở Hạo Vũ đột nhiên như sói đói bỏ nhào về phía Chi Lý, khuỷu tay của Chi Lý chọc một nhát, thẳng vào bụng cả Sở Hạo Vũ: “Nóng quá, hôn dẫn nhà cậu, đừng có dán vào đây.” Dứt lời khuỷu tay càng ra sức chọc hai ba cái vào bụng Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ chỉ còn nước thống khổ rên rỉ mà kêu.

“Còn mạng thì đứng yên tại chỗ, mau quạt cho tớ.” Giọng nói lãnh khốc của Chi Lý tựa như thánh chỉ, Sở Hạo Vũ gian nan đứng dậy, lại cầm cây quạt trong tay, có thể trách ai a, nếu trách thì chỉ trách mình sao lại chọn đúng cái hôm nóng bức để đánh cược với nhau, tự làm tự chịu.

Ứng Tu Kiệt bị kích phát ý chí chiến đấu bắt đầu khởi động thân thể, hai tay đặt xuống đất: “Hổ quyền, a ha —” còn kêu lên tiếng hổ gầm, Kha Bố thờ ơ lạnh nhạt, Ứng Tu Kiệt, cậu đang tấu hài đấy à? Ứng Tu Kiệt lao về phía Chi Lý định cắn, bị né, lại lao tiếp, Chi Lý lại tránh được. Được lắm, quả thật cắn cũng coi như một kiểu hôn, muốn dùng phương thức độc đáo để hoàn thành trận cá cược đây mà.

Chi Lý chỉ ra sau Ứng Tu Kiệt: “Cậu xem, đó là cái gì.” Ứng Tu Kiệt mờ mịt quay đầu lại, Chi Lý liền dẫm lên lưng Ứng Tu Kiệt, cho hắn hít đất: “Bảo cậu nhìn thì nhìn thật à, ngu xuẩn.” Người bên cạnh hết hồn, có gì đen tối hơn Chi Lý sau khi bị hắc hóa? Chi Lý cướp cây quạt trong tay Sở Hạo Vũ, nhét vào mồm Ứng Tu Kiệt, ấn cằm buộc hắn cắn nuốt: “Chẳng phải tớ đã bảo rất nóng sao, đừng có lại gần đây, mấy tên khốn kiếp các người còn muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa hả.”

Tiếng kiểng ở trạm canh đã vang lên, đã đến giờ huấn luyện chiều, sau khi thấy hai người kia bị hạ đo ván, Kha Bố bị dọa không nhỏ. Liệu mạng khăng định không được, từ lần đầu tiên chứng kiến Chi Lý hắc hóa, hiện tại Kha Bố vẫn còn vết thương chưa khép miệng, là nỗi đau không muốn nhớ tới sâu trong lòng, quả thật thời tiết oi bức khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng sự khó chịu của Chi Lý đã đến đến cấp độ của ma vương.

Thao luyện buổi chiều diễn ra không lâu, bởi vì thời tiết hôm nay quá nóng nên cho mọi người giải tán nghỉ ngơi lúc ba giờ, đương nhiên tình trạng của Chi Lý vẫn chẳng thuyên giảm, tới mức ai nấy đều cách xa hắn hai thước, tránh bị giết nhầm, cái nơi hoang vu này không có nước đá, không có điều hòa, đây là mục đích của đợt huấn luyện, để mọi người rời khỏi cuộc sống điện tử hóa.

Công Chu xắn tay áo lên cao, để lộ làn da tuyết trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, nam sinh các tổ khác tựa hồ cũng chú ý đến anh chàng.

“Chi Lý đại nhân.” Công Chu đi đến chỗ Chi Lý đang ngồi, lao vào chính giữa lòng Chi Lý, chưa được nửa giây đã bị Chi Lý đẩy ra: “Nóng quá, đừng chạm vào tớ.” Công Chu ngồi bệt dưới đất về mặt đáng thương, ánh mắt ngập nước lập lòe phát sáng. Kha Bố quay đầu đi, bỏ mịa, thật chói mắt, đây chẳng lẽ là cách thức bày tỏ công của cực phẩm tiểu thụ? Xem ra dùng từ kỳ quái cũng khá nhiều.

“Chi Lý đại nhân, hình như đầu tớ bị choáng, có thể dìu tớ về lều không?” Chi Lý bị ánh mắt chói sáng kia chiếu vào tựa hồ chẳng buồn quan tâm, liếc Sở Hạo Vũ một cái, Sở Hạo Vũ bật người hiểu ngay, lời Công Chu dậy: “Để tớ dìu cậu.” Xem ra Chi Lý đã nóng đến mức không muốn mở lời nói chuyện. Cái này, nên làm gì bây giờ, mình phải làm sao đây?!

Năm người tạo thành vòng tròn, Tô Ấu Ngôn ngồi một bên đọc sách, Chi Lý nằm trên tảng đá cách đó không xa, một tay gối sau đầu, mắt nhắm nghiền. Trên đầu dùng ô của Tô Ấu Ngôn và Chu Hân Hợp che nắng, bên dòng suối truyền đến từng cơn gió nhẹ khẽ lay động sợi tóc của Chi Lý, góc áo bay bay, nếu hẳn không nói lời nào, cứ bất động như vậy, ai lại chẳng nghĩ Chi Lý là thiên sứ.

“Xem ra tiền và quyền lực ai cũng không lấy được.” Sở Hạo Vũ đánh giá trận cá cược lúc trước. Kha Bố đứng dậy, xoay xoay cổ: “Hôn tay cũng được chứ?” Đây là mức độ lớn nhất của Kha Bố. Sở Hạo Vũ gạt đầu, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ không tín nhiệm và cười nhạo. Dưới ánh mắt như vậy Kha Bố đến trước mặt Chi Lý.

“Chi, Chi Lý.” Dừng khí, xin ông trời hãy ban cho con dừng khí tuyệt đối!!

Chi Lý lãnh đạm nâng mí mắt, Kha Bố rùng mình, khủng bố, rất khủng bố!

“Mấy tên khốn khiếp các cậu rốt cuộc đang làm cái gì hử, vừa phải một chút cho tớ.” Đúng vậy, Chi Lý một khi đã hắc hóa câu cửa miệng chính là cái tên khốn kiếp này, mấy người khốn kiếp các cậu, nóng quá. Tô Ấu Ngôn trong thời điểm không nên mở miệng nhất lại lên tiếng: “Bọn họ các cược ai có thể hôn được cậu.”

“Rõ ràng chính cậu cũng tham gia, đừng đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn tớ!”

“Ha ha, sự thật chính là như vậy.” Kha Bố ra vẻ như mình không bị dọa sợ, ra vẻ bản thân thực trấn định mà hòa giải, hiện tại cậu không nghĩ hôn hiếp gì nữa, chỉ muốn chạy trốn khỏi Chi Lý.

“Nếu vậy, hãy để trò chơi này chấm dứt đi.” Chi Lý nâng nửa người trên dậy, vươn tay ra, kéo áo Kha Bố lôi cậu về phía mình, môi Kha Bố dán lên môi Chi Lý, Kha Bố mất khả năng tự hồi, chỉ có thể cảm thụ độ ẩm của Chi Lý, ô trên đầu rơi xuống, che khuất hai người, nụ hôn của Chi Lý cũng nóng nảy như hẳn, mang theo sự chiếm đoạt và bá đạo, mút lưỡi, đầu lưỡi của Kha Bố, Kha Bố trợn tròn mắt, thế mà dám cho lưỡi vào trong miệng mình, quần quýt, tách ra, quần quýt, ai tới cứu tôi với, cảm giác bị tước đoạt tất cả suy nghĩ này là sao?

Chi Lý buông Kha Bố ra, đá văng cái ô, nói với bốn người đang há hốc mồm: “Được chưa?” Nói là hỏi chi bằng bảo là uy hiếp, bốn người si ngốc gật gật đầu: “Được, được rồi.”

Kha Bố vô lực ngồi dưới đất, dùng tay áo che miệng lại, ngơ ngác nhìn mặt đất.

“Tu Kiệt, mau, xách cậu ấy về lều, Kha Bố đã hy sinh oanh liệt rồi.” Sở Hạo Vũ cùng Ứng Tu Kiệt mỗi người một bên tha Kha Bố vào lều, Sở Hạo Vũ trịnh trọng tuyên bố: “Tuy việc này đối với cậu rất kích thích, có điều, đây là tiền và quyền lực cậu nên có a, tổ trưởng.”

Phải giải thích như thế nào đây, là Kha Bố thắng dễ dàng? Hay là thất bại đây?

8. Chương 8 - Trong Lúc Huấn Luyện (1)

Kha Bố ở trong lều hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cậu dùng tay vỗ vỗ má, phải tỉnh lại, không thể để trò đùa dai này khiến mình rối loạn, cậu ta là Chi Lý! Cứ tiếp tục như vậy sẽ bị đám kia chế giễu, cái việc bị Chi Lý hôn vô pháp khôi phục lý trí này, rất hoang đường, nếu lúc ấy đứng ở nơi đó là người khác, Chi Lý chắc cũng làm vậy. Kha Bố ra khỏi lều, bầu trời ửng hồng như một cô gái thẹn thùng, đem dư âm của hoàng hôn tưới đẫm lên thế gian.

“Ai zô, Kha Bố, đã hồi máu rồi à?”

“Đừng tiếp tục đề tài đó nữa.” Kha Bố chặn họng Sở Hạo Vũ.

Sở Hạo Vũ giả ngu: “Đề tài gì? Là chuyện cậu bị Chi Lý hôn đến mất bình tĩnh sao?”

Ứng Tu Kiệt giả ngu: “Hóa ra Kha Bố bị Chi Lý hôn đến mất bình tĩnh a, tớ còn nghĩ cậu ấy bị đả kích quá nặng.”

Chu Hân Hợp ngốc nghếch: “Về chuyện Kha Bố bị Chi Lý hôn đến mất bình tĩnh, tớ cảm thấy không đến nỗi mất mặt, các cậu đừng nói Kha Bố như vậy.”

Tô Ấu Ngôn tổng kết: “Chuyện ban nãy Kha Bố bị Chi Lý hôn đến mất bình tĩnh, về mặt của cậu ấy nói là đả kích chi bằng bảo rằng bị cuốn vào trong đó.”

“Mấy người lặp đi lặp lại như vậy làm cái quái gì!!” Kha Bố mặt xám mảy tro, Tô Ấu Ngôn này, bình thường tuyệt đối không mở miệng, nhưng nếu có cơ hội chỉnh người ta, thì công tác liền bật, thật đúng là trước sau như một, nội tâm và bề ngoài không giống người sống.

Công Chu dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Kha Bố, Kha Bố lảng tránh ánh mắt của cậu ta. Ánh mắt đó là sao, giống như mình xen vào giữa cậu ta và Chi Lý vậy, rõ ràng căn cứ vào thời gian, cậu ta mới là kẻ chen chân. Thật kỳ quái.

“Ấu Ngôn, quạt.” Thanh âm của Chi Lý truyền tới, còn Ấu Ngôn nữa, hai người từ khi nào ăn ý như vậy. Hơn nữa cái cô không nói gì kia sao có thể nghe lời chứ. Chẳng ngờ Tô Ấu Ngôn thật sự cảm sách ngồi cạnh Chi Lý, một tay lật sách tiếp tục đọc, tay kia thì nhẹ nhàng quạt cho Chi Lý.

“Tớ cứ nghĩ Chi Lý đại nhân đối với ai đó đặc biệt hơn, hóa ra là tự mình đa tình mà thôi, hắn cũng có thể cho cô gái như Tô Ấu Ngôn chủ động tiếp cận bản thân a, thật là, hại tớ hiểu lầm, tựa như dần dần đã hiểu được Chi Lý đại nhân là người như thế nào, hành động vô ý thức, vô ý thức khiến người xung quanh thích hắn.” Công Chu có chút nhẹ nhõm vừa cười vừa nói.

Những lời của Công Chu chui vào lỗ tai Kha Bố, cậu nhìn chằm chằm Chi Lý và Tô Ấu Ngôn. Cảm giác hơi kỳ quái, tại sao trông thấy Công Chu ở bên Chi Lý mình sẽ ỉn ỉn buồn bực, nhưng khi thấy Chi Lý và Tô Ấu Ngôn ở bên nhau lại không có cảm giác ấy, đây là vì sao, là bởi đêm đó Chi Lý rõ ràng không phủ định hắn thích Tô Ấu Ngôn? Chi Lý đúng như những gì Công Chu nói, là một tên vô ý thức dùng ôn nhu và mấy lời khó dò đi hấp dẫn người khác? Không đúng, không phải như vậy, tại sao hắn không gọi Công Chu, mà gọi Tô Ấu Ngôn, chính là vì Tô Ấu Ngôn với hắn mà nói là người không ỉn chứa tai họa ngầm. Xem ra, bản thân dùng phán đoán của mình chọn lựa tin tưởng Chi Lý, về phần tại sao lại cho ra kết luận này, Kha Bố cười cười, dù gì, đã quen Chi Lý nhiều năm rồi.

Kha Bố cầm bắp ngô Chu Hân Hợp đã nướng chín đi đến: “Chi Lý, cậu bảo con gái người ta quạt cho mình có phải hơi mất nhân đạo hay không. Uống cho cậu một thân đàn ông.”

“Cái gì?”

“Đừng giả bộ.”

“Cái gì?”

Cuộc đối thoại này vô pháp tiếp tục, Kha Bố đưa một bắp ngô cho Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn đề phòng, nhìn bắp ngô, Kha Bố sững sốt, nhìn lại Tô Ấu Ngôn, về mặt này hình như đã thấy ở đâu đó, ở đâu nhỉ, trí nhớ quá mơ hồ nhất thời không nghĩ ra.

“Ánh mắt đó của cậu là sao, tớ không ác đến mức đầu độc cậu.”

Tô Ấu Ngôn cực kỳ miễn cưỡng nhận lấy bắp ngô, Kha Bố phát hiện Chi Lý đang nhìn cậu chằm chằm, mình hoa mắt à, hắn đang cười, nụ cười rất khê vương bên khóe miệng. Vươn tay đoạt lấy bắp ngô còn lại trong tay Kha Bố: “Cho tớ à?”

“Không phải, muốn ăn thì tự đi mà lấy.”

“Tớ đành miễn cưỡng chấp nhận thôi.”

“Nghiêm túc nghe người ta nói đi!”

“Cái gì?”

“....”

Ngày thứ ba, Kha Bố đã dần dần quen với vị trí tổ trưởng này, cái đám kia coi như biết mình cá cược thua, đều nghe theo lời cậu.

“À, tổ trưởng, chiều thao luyện xong có muốn đến phía đông khu rừng xem thử không, tớ nghe các tổ khác nói bên đó có cây cam.” Kha Bố đắm chìm trong tiếng gọi tổ trưởng, có chút thỏa mãn, phát tay: “Lát nữa tớ đi hỏi giáo quan, nếu muốn đi thì cũng nhau đi, dù sao cũng không có việc gì làm.” Dứt lời lại hỏi nhân vật linh hồn của tổ viên: “Chi Lý, mọi người muốn đi, được không?” Chi Lý đang phác họa lung tung một bức tranh, gật đầu. Sở Hạo Vũ hiểu rõ sờ sờ cảm: “Hóa ra, đây chính là buồng rèm nhiếp chính trong truyền thuyết.”

“Đừng loạn đừng từ!” Kha Bố ném cái mũ qua.

Sau khi được giáo quan phê chuẩn, đoàn người đến phía đông khu rừng, quả thực có rất nhiều cây cam, bên trên kết đầy quả cam vàng óng, hái bây giờ thì vừa ngon. Không đợi Kha Bố kịp phản ứng, Ứng Tu Kiệt đã trèo lên cây, thân thủ nhanh nhẹn quá đi. Chu Hân Hợp ở bên dưới cầm túi vải hứng những quả cam được ném xuống, dáng vẻ luống cuống tay chân. Cái việc tiêu hao thể lực này nên để mấy người thô thiển làm đi, Kha Bố tìm một nơi râm mát ngồi xuống. Chi Lý đứng trước cây cam suy nghĩ.

“Này, cậu đang nghĩ gì vậy?” Rốt cuộc là chuyện gì khiến hần chuyên chú suy tư đến vậy.

“Tớ đang nghĩ cam trên cây ăn ngon.”

“Đừng nghiêm túc suy ngẫm mấy chuyện nhàm chán đó!” Cùng người này ở chung căn bản không thể giữ nổi bình tĩnh. Một lát sau, chờ Kha Bố hồi phục lại tinh thần, Chi Lý vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Cậu vẫn đang suy nghĩ đấy à!! Đừng nhàn hạ thế, mau đi hái cam.”

“Cậu có tư cách nói tớ sao?” Câu này không phải châm chọc, chỉ nêu ra sự thật vô hại, chính bởi vậy mới càng khiến người ta thấy xấu hổ. Sở Hạo Vũ trên nhánh cây không cẩn thận trượt chân, bộ đồng phục rộng thùng thình vướng vào nhánh cây, cả người treo lơ lửng, khàn giọng rống to: “Mau, ai tới cứu tớ, sắp rơi rồi, Chi Lý, mau tới đỡ tớ.” Chi Lý đi qua, Sở Hạo Vũ đã gần như rơi xuống, kỳ thật cũng không quá cao. Trong khoảnh khắc Sở Hạo Vũ rơi xuống đất, Chi Lý vươn tay ra, Sở Hạo Vũ không hề dừng lại đập xuống đất, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Không tiếp được.”

“Cậu cố ý, Chi Lý, cậu đứng cách tớ xa như vậy vươn tay là thế nào, cái loại làm cho có lệ ấy thẳng ngực cũng nhìn ra được.”

“Cái gì?”

“Chi Lý!”

“Cái gì?”

Xem ra căn bản không làm gì được, Kha Bố nhận cam từ Chu Hân Hợp, cẩn thận bóc vỏ, tẩm tắc nhấm nuốt, có chút đắm chiêu nhìn Tô Ấu Ngôn, cuốn sách rất dày trong tay cô nàng qua mấy ngày đã đọc gần hết: “Ấu Ngôn, có một chuyện tớ rất hiếu kì.” Tô Ấu Ngôn không lên tiếng, Kha Bố tách một múi cam cho vào miệng: “Cậu thấy Chi Lý thế nào?”

Trầm mặc một lúc lâu, tựa hồ đang tìm từ ngữ thỏa đáng: “Đối tượng của tôi là đàn ông độ tuổi từ 30 đến 40.”

“Không ai hỏi cậu cái đó!” Kha Bố suýt sặc cam, cô gái này, hóa ra thích người lớn tuổi hơn mình! Tô Ấu Ngôn nói tiếp: “Nói cách khác tớ nhìn các cậu, tựa như sinh viên đang nhìn học sinh tiểu học, cậu nhìn học sinh tiểu học thì sẽ có xung động kỳ lạ à?” Nghe xong lời nói của Tô Ấu Ngôn, Kha Bố có chút bị thương, rõ ràng trong mắt cô nàng bản thân hoàn toàn không có lấy chút mị lực nam tính nào sao? Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất với một thằng đàn ông. Chi Lý xen vào tiếp tục đề tài: “Không ngờ dáng vẻ của mình đã đến nông nổi trông như trẻ con.”

“Kia chỉ là lấy ví dụ thôi!!” Kha Bố nhắc nhở Chi Lý.

9. Chương 9 - Trong Lúc Huấn Luyện (2)

Đợt huấn luyện quân sự không uống phí thanh xuân này đảo mắt đã kết thúc, khi tiếng còi giải tán của giáo huấn vang lên, mọi người còn kém không ôm đầu khóc rống hoan hô. Dù sao phải sinh sống suốt một tuần ở cái nơi chim không thềm ỉa, không mạng, tín hiệu di động lúc được lúc mất, mỗi ngày còn bị giáo huấn ma quỷ gây sức ép, sẽ thấy chẳng khác gì ở trong luyện ngục, nhưng sống qua cái khổ mới có thể đột khởi, với Kha Bố mà nói, một tuần quân huấn với việc sống chung với một tiểu tổ biến thái, quả thực không là gì.

Bữa tối cuối cùng cũng phong phú như ngày đầu tiên, theo lý thì cấm trại dã ngoại đồ ăn sẽ càng ngày càng thiếu thốn, Kha Bố neho mắt, cuống quýt kiểm kê nhân số, yên lòng, xem ra ai nấy đều khỏe mạnh. Nhắc đến thì Kha Bố này cũng thật độc, có thể tưởng tượng thịt trong nồi là tổ viên của mình. Nhưng chỉ trách thần kinh Kha Bố đang suy nhược, lúc mới lên làm tổ trưởng cậu còn có chút uy phong đặc ý, rồi dần dần mới nhận ra, danh hiệu tổ trưởng này xét cho cùng chính là đội bom lên đầu, khó nghe hơn nữa là đội phân. Thành viên trong tổ thoải mái làm việc xấu, còn mình thì bị giáo huấn mắng đến heo chó không bằng. Mỗi ngày đều lo lắng đề phòng sợ Ứng Tu Kiệt đến các đội khác đánh nhau; Sở Hạo Vũ hăm hại lừa gạt con gái nhà lành; Chu Hân Hợp thường cầm nguyên bộ dụng cụ cắt gọt biến mất sau đó một thân máu me xuất hiện; Tô Ấu Ngôn bởi vì đã đọc xong sách lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị trốn khỏi đơn vị ra ngoài mua sách, còn phải tùy thời chú ý Chi Lý và Công Chu phát triển tình cảm. Tất cả mọi thứ khiến Kha Bố thật thống khổ, cái này được gọi là cao xử bất thắng hàn a.

“Thơm quá, thịt ở đâu ra đấy?” Kha Bố hỏi Chu Hân Hợp.

Chu Hân Hợp với má lúm đồng tiền nho nhỏ có chút ngượng ngùng: “Hình như là gà rừng, khi này tớ đang nấu cơm thì nó đột nhiên chạy đến trước mặt tớ.”

“Vận may của tổ bọn mình đúng là không tồi, cậu nhờ Ứng Tu Kiệt giết à.” Hình ảnh con gà bị giết máu chảy đầm đìa đừng nói là con gái, ngay cả con trai cũng thấy ghê. Chu Hân Hợp lắc đầu, vẻ mặt ngây thơ khả ái: “Sao phải nhờ Ứng Tu Kiệt? Giết gà chẳng phải chỉ cần túm gọn lấy sau đó cửa một nhát qua yết hầu, rồi nhúng vào nước ấm nhỏ sạch lông sao? Việc nhỏ ấy từ trước tới nay tớ đều tự làm, có điều máu bắn lên quần áo, hại tớ phải đi thay.” Kha Bố mở hời lạnh chảy ròng ròng, cứ tưởng rằng Chu Hân Hợp là người bình thường nhất trong cái tổ này, cái kiểu mặt không đổi sắc khi nhắc đến giết chóc ấy, Chu Hân Hợp hay xấu hổ biến đầu mất rồi!! Lẽ nào chỉ cần liên quan đến nấu nướng thì ngay cả tính cách của bản thân cũng quên luôn sao?

Khi ai nấy đang ăn đến khí thế ngất trời, thành viên của tổ khác vội vàng chạy tới: “Không ổn rồi, gà người dân trong núi nuôi bị ăn trộm, giáo huấn bảo mọi người giúp đỡ tìm kiếm, các cậu có thấy không?”

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt mỗi người tay cầm một cái đuôi gà lắc đầu: “Không Thấy.” Cho đến khi bọn họ đi rồi, Kha Bố chỉ vào hai người chửi ầm lên: “Không thấy, thế cái gì trong mồm các cậu đấy?!”

“Đại kinh tiểu quái.” (chuyện bé xé ra to)

“Bắt gà trộm chó!!” Quyết đấu thành ngữ à?

“Chúng ta bắt gà, không trộm chó.”

“Đầu thú đi, nếu giáo huấn biết được, tớ sẽ bị mắng đến chết mất, Chi Lý, không phải tớ bảo cậu chú ý đến bọn họ sao?”

“Cái gì?”

“Đừng trốn tránh trách nhiệm.”

“Cái gì?”

Một lát sau, hai người vừa rồi lại chạy sang đây: “Không sao rồi, ông lão ấy vừa phát hiện ra trong lồng gà có tiền, đủ mua mười con gà, vui mừng hơn hở bảo giáo quân không cần tìm nữa.” Đợi hai người đi khuất, Kha Bố lần nữa chỉ vào Chi Lý: “Tớ bảo cậu chú ý đến bọn họ là muốn cậu dưới tình huống chưa phạm tội mà ngăn cản, chứ không phải để bọn họ phạm tội rồi giúp giải quyết hậu quả!”

Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ thực hiện tư thế chào theo nghi thức quân đội với Chi Lý tôn kính: “Cám ơn thủ trưởng!” Hoàn toàn chẳng Kha Bố ra sau đầu, ăn xong Sở Hạo Vũ đề nghị: “Ngày cuối cùng, sao hả, xuống suối bơi đi.”

“Giáo quân đã nói rồi, vì an toàn không được xuống nước, lẽ nào cậu nghĩ tớ và cậu giống hai thằng dở hơi nhảy xuống suối sau đó nghịch nước, rồi thì aha ha ha — aha ha ha đến bắt tớ đi, aha ha ha — nước lạnh chết, đừng vấy vào tớ, aha ha ha — tớ phải đánh cậu, mơ đi nhá.”

“Tổ trưởng, hơn cả chúng tớ, cậu miêu tả như vậy càng thấy giống biến thái.”

“Tớ, tớ không mang áo tắm, như vậy xuống nước không tốt lắm.” Chu Hân Hợp nói quanh, mắt Sở Hạo Vũ lập tức phát sáng: “Cần gì áo tắm, mọi người tắm nude đi.” Dứt lời để cái mông trần trong trời chiều chạy như bay rồi nhảy xuống suối. Hân Hợp, Ấu Ngôn, không hiểu tại sao hai người lại vào cái tổ này. Ứng Tu Kiệt coi như còn biết liêm sỉ để lại cái quần sịp: “Thần long vẩy đuôi.” Bơi thôi mà không cần phải sử dụng chiêu thức, Công Chu xắn ống quần thử thăm dò nhiệt độ: “Chi Lý đại nhân muốn xuống không? Nước còn hơi lạnh.”

Kha Bố đứng đằng sau Chi Lý, vẻ mặt âm hiểm, vươn tay đẩy mạnh Chi Lý ngã xuống nước, Chi Lý đứng dậy, nước theo sợi tóc nhỏ giọt xuống dưới, ngẩng đầu: “Cái tên khốn kiếp này, làm gì vậy hả?” Kha Bố sắc mặt tái nhợt, Chi Lý từ lúc nào bắt tri bắt giác đã hắc hóa, hoàn toàn không biết! Chi Lý túm được Kha Bố chưa kịp thoát thân, giống như vút rác quăng cậu xuống suối. Bực bội nhìn Chu Hân Hợp tay chân lóng ngóng thu thập quần áo trên bờ cứ đi qua đi lại, không lưu tình chút một cước đá Chu Hân Hợp đang ngồi xồm ở đó xuống suối: “Đừng có lằng nhằng, xuống.” Chu Hân Hợp thét chói tai hoa lệ rơi xuống nước.

“Ấu Ngôn, quạt.”

Tô Ấu Ngôn Từ xa xa đến bên bờ cạnh Chi Lý, đang định lấy quạt, Chi Lý đẩy một cái: “Cậu thật sự nghĩ tớ gọi cậu đến để quạt à, xuống.” Tô Ấu Ngôn không tiếng động rơi xuống suối, mặt không đổi sắc.

Đây, đây, đây là người sao, ở cùng nhau lâu như vậy mà còn đối đãi với con gái người ta nh thế! Chi Lý chậm rãi tiêu sái xuống suối, nhìn chằm chằm Kha Bố, Kha Bố liêu mạng bơi ra xa, vươn tay cầu cứu Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt: “Mau đến cứu tổ trưởng của các cậu.”

“Đừng tới đây, quả bom nhà cậu, đừng tới đây, mau dẫn Chi Lý qua chỗ khác.”

“...”

Có lẽ chơi đùa thấm mệt, mọi người rất nhanh đều đi ngủ. Kha Bố ôm quần áo đã giặt, chuẩn bị lần cuối cùng đến suối tắm thêm một lần, coi như lưu lại kỷ niệm. Cởi quần áo xuống suối tìm một vị trí thoải mái tựa đầu trên tảng đá.

“Có thể đoán được tại sao cậu lại ở đây.” Kha Bố hoàn toàn không hề kinh ngạc nói với Chi Lý ở bên cạnh, bởi vì đêm nay tiết trời cực kỳ khô nóng, nơi này là chỗ mát mẻ nhất. Kha Bố nhìn vàng trắng trắng bạc trong trời đêm: “Một đám rất khó kết bạn tụ cùng một chỗ, cảm giác cũng không tồi, nhắc mới nhớ, chúng ta đã nhiều năm rồi không đứng chung như vậy.”

“Sao cậu giống một ông chú hay cảm thán thế.”

“Tớ nghe nói thời xưa nam nhân nào trông thấy cánh tay trần của người con gái, cô gái nếu không tự sát thì phải gả cho gã đó, nếu giờ tớ là con gái ở thời đó, bị cậu nhìn thấy nhiều như vậy, cậu chắc chắn phải lấy tớ.” Kha Bố nói giỡn.

“Cậu đang cầu hôn à?”

Lại nữa, đúng là cái tên không biết nài nỉ, những lúc thế này hẳn phải thấy buồn nôn mới hợp tình hợp lý chứ, hẳn lại suy rộng ra một hướng khác, thế mới khiến người ta không biết làm sao. Kha Bố đổ dầu gọi

lên đầu mình, cúi đầu, để người ta không thấy nụ cười chua xót trên mặt mình: “Đáng tiếc đây không phải thời cổ đại, đáng tiếc, tớ không phải là con gái.” Kha Bố cảm thấy đề tài bắt đầu phát triển theo hướng kỳ quái, gãi gãi, xoa xoa đám bột trên đầu, cười hì hì giống tên biến thái cuồng, hươ hươ hai tay: “Chi Lý đại nhân, để tớ gội đầu giúp cậu nào.”

Chi Lý ấn đầu Kha Bố xuống nước, đám bột màu trắng nổi lênh phênh trên mặt nước: “Tớ thấy cậu vẫn nên tự tắm cho mình trước đã.”

Ở trên xe bus quay lại học viện, Chi Lý vừa định ngồi xuống, Kha Bố liền lùi đến chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, dằng về đặc thẳng khi cướp được chỗ ngồi. Mà Chi Lý hoàn toàn chẳng quan tâm ngồi xuống bên cạnh. Vì sao rõ ràng cướp được chỗ ngồi là mình mà bản thân lại thấy thất bại thế nhỉ: “Cậu cũng nên tỏ ra ảo não bi phần vì bị cướp mất chỗ thường ngồi chứ.”

“Đáng ghét, chỗ ngồi bị cướp.” Nội dung ngôn từ cùng vẻ mặt ngữ điệu hoàn toàn không ăn khớp với nhau, giống học sinh lên trả bài.

“Đột nhiên tớ cảm thấy bản thân thật thảm.” Kha Bố hoàn toàn bị đả kích.

“Kha Bố, kiếp trước chắc cậu là địa chủ rồi, cảm giác rất khó hầu hạ.”

“Chi Lý, kiếp trước cậu nhất định là ma vương!!”

10. Chương 10 - Giữa Hai Chúng Ta

Huấn luyện quân sự đã qua được một khoảng thời gian, Kha Bố cầm bút gõ nhẹ lên bàn, chốc chốc nhìn sách vở trước mặt, chốc chốc lại xem thầy giáo trên bục giảng, chốc chốc lấy di động ra tìm đọc tin nhắn nhóm, là bảy người mà lúc trước bị Sở Hạo Vũ kéo vào nhóm. Thời gian được ghi chú trên giấy mỗi lúc một xa, giống một chiếc xe mất phanh lao đi như bay, giống một người nóng lòng đâm đầu vào chỗ chết.

Kha Bố lật xem đề tài không mấy dinh dưỡng, lúc ấy ở bên ngoài phòng học xuất hiện một cô gái xinh đẹp ước chừng 25, 26 tuổi, tóc nhuộm đỏ nhạt, mặc áo váy màu đen viền tơ, giày cao gót màu đỏ, kiêu kiêu mà xinh đẹp, khiến các nam sinh xì xào bàn tán. Cô gái đứng ở cửa, thầy giáo bước ra ngoài, hai người thì thăm dò câu sau đó thầy giáo gật đầu quay lại phòng học nói: “Kha Bố, có người tìm.” Kha Bố cũng không lộ vẻ kinh ngạc, đứng dậy đi ra ngoài, cậu có quen cô gái xinh đẹp khiến cánh đàn ông phải động tâm này, là một cô gái ngày nào đó đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của Kha Bố làm cho cậu không thể kháng cự.

“Sao cô lại tới đây?” Kha Bố nhất thời không biết phải dùng vẻ mặt gì để ứng đối, có phần lo lắng bất an.

“Thấy lo lắng cho cậu khi học ở trường mới, cho nên đến thăm.”

“À, vậy sao? Tôi rất tốt.” Cô gái đưa túi đồ cho Kha Bố: “Tiện đường mua cho cậu vài bộ quần áo, đừng nói không cần, trừ phi cậu cảm thấy dùng tiền của tôi rất mất mặt. Tôi không thể ở lại lâu, chỉ dành ra được nửa ngày, tới đây xem cậu thế nào.” Kha Bố nhận lấy túi đồ: “Ừm, cảm ơn.” Cô gái cười ôn nhu, vươn ngón tay mảnh khảnh giúp Kha Bố chỉnh lại nếp nhăn ở áo cho phẳng, ở trước mặt mọi người động tác vô cùng thân thiết như vậy ít nhiều cũng khiến Kha Bố có chút bối rối, nhưng cơ thể vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động.

“Tôi đây đi trước, nhớ cơm nước đầy đủ, cho dù có việc hay không thỉnh thoảng cũng nên gọi điện cho tôi.”

“Biết rồi.” Kha Bố về mặt phức tạp nhìn theo thân ảnh của cô gái, thoáng do dự, đột nhiên cất tiếng gọi: “Trên, trên đường nhớ cẩn thận.”

Đôi môi đỏ mọng của cô gái khẽ nhếch, cười đến thực thỏa mãn: “Cậu quan tâm tôi như vậy, tôi có nên vui không đây?” Bị cô gái trêu cợt, Kha Bố giống một đứa trẻ quần bách đến mặt mũi đỏ hồng. Xách theo túi đồ vừa bước vào phòng học liền nhận được rất nhiều ánh mắt không mấy thiện ý. Kha Bố cố ý vô tình nhìn về phía Chi Lý, hẩn một tay chống cằm đang nghe giảng, không có biểu tình nào khác, sau khi thấy tầm

mắt của Kha Bố mới nghiêng đầu muối đối diện với cậu nhưng Kha Bố lại lảng tránh. Di động trong ngăn bàn đã rung liên tục đến mức sắp rơi xuống đất, Sở Hạo Vũ và Công Chu trong nhóm đã bắt đầu oanh tạc.

[Kha Bố, ban này là ai đấy?] Công Chu hỏi. Để giống như nghe được từ người khác, Sở Hạo Vũ còn gửi lên một bức ảnh.

[Gian thế, giấu bạn gái xinh đẹp kỹ như vậy] không cần nhìn cũng biết Sở Hạo Vũ oán giận đến mức nào.

[Hở? Cậu cũng không biết à?]

[Tớ chỉ chung lớp với Kha Bố một năm học trung học, người cả ngày bị bộ ngực nữ thần chói mờ mắt như tớ đâu còn lòng dạ thanh thoi đi để ý tới người có tâm lý đen tối như Kha Bố.]

[Hóa ra mẫu người của Kha Bố là phụ nữ đã có chồng.] Ứng Tu Kiệt cũng xen vào nói.

[Khẩu vị nặng vô đối.]

[Cứ nghĩ Kha Bố là người hiểu rõ hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo diệu, hoàn toàn không ôm lý tưởng tích cực với thế giới này, không ngờ lại có một mặt như vậy, thật quá đáng, không nói cho tớ biết.]

[Cậu ấy thì hiểu rõ hồng trần cái khỉ gì, là hận đời mới đúng.]

Tay cầm di động của Kha Bố run rẩy liên tục, đánh giá không ngừng này là sao đây. Kha Bố không muốn đàm luận chuyện liên quan đến phụ nữ, càng không muốn để người khác đàm luận. [Các cậu định đánh hội đồng à. Có chuyện gì thiết yếu khiến tớ phải tích cực đối mặt với cuộc đời chứ, chỉ cần cam đoan bản thân không chết là được.]

[Cậu thật đáng chán, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến xúc cảm khi hai tay chạm vào bộ ngực mềm mại của con gái?]

[Một ngày nào đó nó cũng xệ xuống]

[Đừng nói nữa, đừng để tớ liên tưởng đến cảnh ấy, tớ không chấp nhận được.]

Thầy giáo trên bục giảng ho nhẹ một tiếng: “Kha Bố, em không muốn lên lớp cũng được, đừng ảnh hưởng tới người bên cạnh, các môn khác tôi không xen vào, nhưng giờ của tôi thì cố gắng đừng động vào di động.” Kha Bố xấu hổ đặt điện thoại vào trong ngăn bàn, làm gì có chuyện không nghịch điện thoại thì thành tích của ông đây sẽ tốt hơn chứ.

Khi sắp hết giờ, thầy giáo vỗ vỗ tay bắt đầu phân phó công việc: “Còn mười ngày nữa lễ quốc khánh, tuy việc học ở đây rất nghiêm khắc, nhưng vẫn chú trọng không khí ngày hội, trường khoa các em đã dọn dẹp, biểu ngữ và dây trang trí cần được treo trong lớp học, có ai chủ động nhận công việc này không.” Cả lớp cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, ai mà chủ động nhận kẻ đó là thằng ngốc.

“Nếu không có ai nhận vậy giao cho Kha Bố nhé.” Đây quả thực là trả thù ác ý. Kha Bố cứng ngắc gật gật đầu, sau đó dán mắt lên bàn, ép cho biến dạng. Chuông tan học vang lên, ai nấy ôm sách đi về phía cửa, Kha Bố đứng trên bục giảng, thấy Sở Hạo Vũ với vẻ mặt bỏ đá xuống giếng, Chi Lý ở phía sau cậu ta, đi ngang qua trước mặt cậu, Kha Bố vươn tay tóm lấy góc áo của Chi Lý, Chi Lý quay đầu lại. Kha Bố cúi đầu: “Cậu đến giúp tớ với.” Chi Lý không lên tiếng, rút cuộc, trong phòng học chỉ còn lại hai người họ. Kha Bố bỏ tay đang tóm lấy Chi Lý ra, lúng ta lúng túng: “Lần này điều kiện trao đổi là gì?”

Chi Lý đi qua cầm lấy biểu ngữ trên bệ giảng, tóm bừa một cái ghế, đứng lên nó, đem biểu ngữ đầu tiên dán trên đầu bảng: “Không cần.” Kha Bố ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng của Chi Lý, giày vải sạch sẽ, cổ tay áo xắn cao, sợi tóc lưa thưa ở cổ.

“Thật hiếm có khi nào không cần điều kiện trao đổi mà cậu lại giúp, trước đây vì thiếu nợ của cậu mà tớ rất vất vả, rõ ràng đã trả hết, nhưng chẳng ngờ bắt giặc lại nợ thêm.”

“Cái tiếp theo.” Chi Lý vươn tay, Chi Lý đem biểu ngữ thứ hai đưa cho Chi Lý.

“Cậu không biết cái nhóm súc sinh kia nhắc về tớ nhiều đến mức nào, cậu cũng thấy rồi đấy.” Kha Bố lung tung tìm đề tài.

“Không biết, tớ chặn chat nhóm.”

“Vậy cậu vào nhóm làm cái quái gì!!”

Sau đó hai người không ai lên tiếng nữa, khi đã gần hoàn thành, Kha Bố nói: “Mấy cái linh tinh còn lại để tớ làm, không thể cứ để cậu một mình làm hết được, tớ thấy không ổn, đã muộn rồi, cậu về trước đi.” Kha Bố không nghe được tiếng Chi Lý đáp lời, phía sau cũng không có động tĩnh, khi quay đầu lại thì thân ảnh của Chi Lý đã biến mất, trái tim Kha Bố có đôi chút mất mát, cậu lắc lắc đầu tiếp tục công việc. Thật vất vả mới treo xong, Kha Bố thở một hơi, dùng ống tay áo lau lau mồ hôi bên trán, đi về chỗ ngồi của mình định lấy sách để quay về ký túc xá. Đột nhiên, cậu sững sờ tại chỗ, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, Chi Lý đang ngồi ở cái bàn cuối cùng trong góc mà ngủ, gió từ bên ngoài thổi bay rèm cửa sổ, nhẹ nhàng lướt qua thân thể của Chi Lý, khoe miệng Kha Bố giương lên thành một đường cong đáng yêu, đi tới, ngồi xuống ở vị trí đằng trước, ghé vào trên bàn, chống cằm nhìn Chi Lý.

Nửa giờ sau, Chi Lý tỉnh lại, mở to mắt ngẩng đầu liền thấy Kha Bố đang nhìn hẩn chăm chăm.

“Sao cậu chưa về?” Kha Bố thản nhiên hỏi. Chi Lý vươn tay về phía cái trán của Kha Bố, cong ngón cái và ngón giữa, búng một nhát: “Bởi vì về mặt muốn tớ an ủi của cậu.”

Kha Bố nhăn mũi, vuốt ve chỗ trán bị búng đến đau: “Không có đâu.”

Chi Lý đứng lên, xoa đầu Kha Bố: “Trưng cái vẻ mặt ấy ra, sao tớ có thể để mặc cậu được.” Ngón tay xinh đẹp rời đi, độ ẩm vẫn còn nguyên. Hắn vẫn luôn như thế, thẳng thắn nói ra mấy lời trấn an.

“Nhắc đến mới nhớ, cho dù không phải ý định của cậu, món nợ khiến tớ động lòng cũng muốn cậu phải phụ trách.” Kha Bố nói thầm, thanh âm chỉ có chính mình nghe thấy.

“Hửm?”

“Không có gì, đi thôi, cậu đã giúp tớ, để báo đáp, tớ giúp cậu cầm sách quay về ký túc xá.” Kha Bố đoạt lấy sách của Chi Lý ôm vào ngực.

“Báo đáp của cậu thực nhỏ nhoi.”

“Có là tốt rồi!!”

Giữa hai chúng ta, thủy chung luôn có một thứ tình cảm thực ấm áp mà rối loạn.

11. Chương 11 - Chúng Ta So Thử Xem Nào

Kha Bố lười biếng nằm úp sấp trên giường không muốn dậy, tuy hôm nay là cuối tuần, nhưng gần học viện chẳng có gì thú vị cả, càng không muốn phải ngồi hơn một tiếng đồng hồ trên xe bus để vào nội thành, nên đành mọc nấm trong phòng. Tiếng gõ bàn phím liên hồi của Sở Hạo Vũ tràn ngập xung quanh. Công Chu quần áo chỉnh tề bước vào cái không khí trầm lặng này, nhăn mi: “Phòng các cậu thật u ám, không muốn vén màn ít nhất cũng phải bật đèn lên chứ.”

“Ai zô, Công Chúa, dậy sớm thế.” Gọi Công Chu là công chúa thật sự rất chuẩn, vô luận là về ngoại hay tính cách.

“Sớm gì nữa, Kha Bố đâu?”

Sở Hạo Vũ hất cằm, tầm mắt Công Chu dừng tại đồng chăn trên giường, chỉ có một cái chân lộ ra, giống y hệt hiện trường gây án mạng.

“Kha Bố, cậu vẫn ngủ đấy à?”

“Không, chỉ không muốn dậy thôi.”

Sở Hạo Vũ khinh bỉ nói: “Tuy cậu không thể có được khí chất đàn ông như tớ và Ứng Tu Kiệt, nhưng ít nhất cũng phải nỗ lực phát triển theo hướng Công Chu chứ, chẳng biết phấn đấu gì cả.” Kha Bố coi như gió thoảng, từ trên giường ngồi dậy, vắn eo: “Vậy thật có lỗi, tớ bị dị ứng với cuộc sống trong thế giới cổ tích.”

“Cậu cứ như vậy thì đừng nói con gái, ngay cả con trai cũng không muốn cậu.”

“Tớ không có nhu cầu ở phương diện đó, chẳng nhẽ cậu nghĩ tớ bị truy đuổi, chạy ra ngoài sẽ có chim nhỏ cùng động vật vây quanh tớ ca hát vui vẻ, chúng tớ mỗi ngày sống hạnh phúc trong rừng rậm, sau đó khi tớ gặp khó khăn, chim nhỏ và động vật sẽ đến giúp tớ, cuối cùng tớ ăn một miếng táo lặn ra chết, một ít nước bọt của người khác liền cứu sống được tớ? Mơ đi nhá.”

“Chắc chắn, cậu là người không tình thú nhất tớ từng gặp, thế mà lại xuyên tạc truyện cổ tích thành như vậy, tớ quyết định, loại người như cậu tuyệt đối phải xếp vào sổ đen tìm người yêu.”

“Tớ đây thật muốn thay con gái thử phảo nhẹ nhõm, tớ đã cứu vớt họ.”

“Đời này của cậu coi như vứt, nếu cậu là con gái, cho dù là tận thế, tớ đành phải lựa chọn tự sát vậy. Công Chúa, cậu ít ở bên cạnh Kha Bố thôi, cậu ấy hồng hân rồi.”

Công Chu nghiêng đầu, bắt được trọng điểm của cuộc đối thoại: “Hạo Vũ, giữa tớ và Kha Bố, cậu chọn ai?”

“Chắc chắn là cậu.”

“Cho dù là cậu ấy, thắng thắng nói ra như vậy sẽ đả kích đến tớ!!” Kha Bố ngồi dậy từ trên giường, miễn cưỡng lôi bàn chải và kem đánh răng ra. Sở Hạo Vũ tựa hồ lại chán không có việc gì làm nghĩ đến mấy trò vớ vẩn: “Chỉ bằng hai người các cậu so với nhau thử xem, để Kha Bố biết được giữa đàn ông với nhau chênh lệch nhiều mức nào, cứu rồi trái tim bất trị của cậu ta.”

“Tớ nhận thua.” Kha Bố nhéo nhéo bụng, miệng phun bọt, không hề hề hấn.

“Chưa chi đã nhận thua còn gì là thú vị, đến nhà thể chất đi, tớ gọi mọi người, dù sao cuối tuần cũng rảnh rồi.”

“Tớ không hề có hứng thú tham gia.”

“Sao hử, sợ thua à?” Sở Hạo Vũ dùng phép khích tướng.

“Đúng thế, là vậy đấy.” Kha Bố bất vi sở động, quay đầu hỏi Công Chu: “Cậu cũng muốn lên cơn với cậu ta?” Công Chu còn thật sự gật gật đầu: “Không biết tại sao, muốn cùng cậu so một lần.”

“Có gì hay mà so.”

“Chỉ là muốn so xem ở trong mắt người khác tớ và cậu thế nào.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người triu mến của Công Chu, Kha Bố cũng hết cách, cuối cùng bị Sở Hạo Vũ kéo tới nhà thể chất, bên trong ngoại trừ bọn họ, còn có vài nam sinh đang chơi bóng rổ. Sở Hạo Vũ vỗ vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của mọi người: “Thật ngại quá, các bạn học, chúng tớ trong hội học sinh, bởi vì muốn chọn một trong hai người này làm cán bộ, theo ý kiến số đông, muốn mời các bạn giúp bỏ phiếu.” Sở Hạo Vũ nói dối không biết ngượng mồm, lại còn hùng hồn đầy lý lẽ. Hơn mười người đang chơi bóng rổ tất cả tập trung lại đây, dùng ánh mắt như đi dạo vườn bách thú nhìn Kha Bố và Công Chu, mặt Kha Bố rất khó coi, vì sao mình lại bị kéo đến đây làm cái việc nhảm chán này, không hề muốn so sánh với bất cứ ai khác, cậu biết bản thân bình thường tới mức nào, bình thường như gói mì ăn liền tùy ý có thể thấy được trong siêu thị, tiện lợi lại phổ thông.

Chi Lý đứng trên sân bóng trống trải, thuần thục đập bóng, thân thể xinh đẹp gấp xuống nhảy lấy đà, trái bóng thoát khỏi ngón tay thon dài vẽ lên một đường cong, rơi thẳng vào rổ. Hắn tựa hồ không chú ý tới bên cạnh, một mình chơi bóng, có lẽ ngay từ đầu đã định không tham dự vào, chỉ đơn thuần muốn chơi bóng mà thôi, nhưng lá phiếu của hắn lại có tầm quan trọng không nhỏ đối với Công Chu.

“So thế nào? Là so xem ai có thể một đầm đánh ngã đối phương à? Cho tớ tham gia với.” Ứng Tu Kiệt hồ hởi phấn khởi.

“Đứng trước mặt mọi người là số 1 nhận được nhiều sự chú ý và số 2 không mấy ai quan tâm, đầu tiên, xét về vẻ ngoài, xin mời mọi người bỏ phiếu.” Sở Hạo Vũ không thèm nhìn Ứng Tu Kiệt tiếp tục nói.

“Vũ thái, nếu cậu muốn đánh nhau cứ việc nói thẳng!!” Kha Bố đối việc việc dùng từ của Sở Hạo Vũ không nhận được trọn vẹn.

“Tuyển thủ dự thi xin hãy yên lặng.”

“Tuyển thủ số 1.” Đáp án chân thật nhất chính là tất cả mọi người đều chọn Công Chu, không thể trách, nếu phải chọn Kha Bố cũng chọn Công Chu, cực phẩm tiểu thụ không phải là nói quá.

“Kế tiếp là khí chất.”

“Tuyển thủ số 1.”

“Kế tiếp là đức tính.”

“Tuyển thủ số 1.”

“Rồi sau đó là thái độ, cách ăn mặc. Xin mời hai tuyển thủ dự thi đi một vòng quanh giám khảo, bày ra vài tư thế.”

“Cậu có tin tớ kẻ dao lên cổ cậu không.” Cuộc bình xét nhàm chán này thế mà lại kéo dài suốt một tiếng đồng hồ, hay nói cách khác, Kha Bố bị đả kích suốt một tiếng đồng hồ, cậu hữu khí vô lực xem đồng hồ, nên đi ăn cơm rồi.

“Cuối cùng, tổng hợp hết kết cả kể trên, trong hai người ai có mị lực nam tính hơn?”

“Tuyển thủ số 1.”

“Tớ bảo này, mấy người các cậu, ít nhất cũng phải bỏ cho tớ một phiếu chứ.”

“Chúng tớ không thể dối lòng, toàn bộ đều là sự thật, cho nên, nhân cơ hội này nghĩ cách làm người cho tốt, đừng trách bọn tớ, chúng tớ cũng chỉ vì muốn cậu sớm ngày trở thành một thằng đàn ông vĩ đại, lọt vào mắt xanh bọn con gái. Chi Lý, cậu cũng đến bỏ phiếu đi.” Sở Hạo Vũ cũng coi như chó ngáp phải ruồi, Công Chu thì có chút khấn trương.

“Công Chu.” Câu trả lời đơn giản của Chi Lý, ai cũng có thể nhận ra vẻ mặt vui mừng của Công Chu, mà Kha Bố chỉ thầm muốn đi ăn cơm, cậu cũng không quan tâm Chi Lý chọn ai, cậu đang rất đói a, đói đến mức dạ dày phát đau.

“Quán quân do mọi người bình chọn dù sao cũng phải mời chúng tớ một chầu chứ hả.” Mọi người chen chúc kéo Công Chu tới căng tin. Kha Bố ra đến cửa thì trông thấy Tô Ấu Ngôn, nói thật, tuy cậu không muốn bị đem ra so với người khác, nhưng thua Công Chu thảm hại như vậy, dù ít dù nhiều trong lòng vẫn có chút khó chịu. Hiện tại cậu thật muốn ôm Tô Ấu Ngôn khóc một hồi, dạ dày lại đau đến không thể động đậy, ăn cơm, phải ăn cơm.

“Giận à?”

“Vậy thì không, bọn Vũ thái chỉ đùa mà thôi, tớ còn chưa ngốc đến mức không phân biệt được đâu là trêu chọc và đâu là ác ý chửi người, haizz, chỉ là không ngờ thua thê thảm như vậy. Quả nhiên không thể so với Công Chu, cậu ấy xuất sắc như thế nào kỳ thật tớ hiểu rất rõ, nhưng không có nghĩa là tớ sẽ cố gắng trở thành người như cậu ấy, trên thế giới này có rất nhiều người bình thường, tớ ở trong đó có cảm giác rất an toàn.” Kha Bố thẳng thắn nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Bỏ đi, cậu cũng không phải thua toàn bộ, muốn hiểu rõ vấn đề này phải thay bằng cách hỏi khác.” Tô Ấu Ngôn đột nhiên đề cao thanh âm, vang vọng trong nhà thể chất trống trơn: “Chi Lý.” Chi Lý nhìn về phía Tô Ấu Ngôn, Kha Bố đứng ở nơi khuất cho nên Chi Lý không nhìn thấy.

“Kha Bố và Công Chu ai đẹp trai hơn?”

“Công Chu.”

Kha Bố biết, nếu là từ miệng Chi Lý thì tuyệt đối là lời nói thật.

“Ai có khí chất hơn?”

“Công Chu.”

“Ai có đức hạnh tốt nhất?”

“Công Chu.”

Kha Bố ở bên cạnh nhỏ giọng nói với Tô Ấu Ngôn: “Cậu ép tớ phải tự sát mới cam tâm à?” Tô Ấu Ngôn lãnh đạm đẩy kính mắt: “Nói cho rõ ràng một lần, tôi không xem cậu là bạn bè, chỉ là thiếu nợ ân tình cái bắp ngô lần trước mà thôi, từ nay về sau đừng làm thân với tôi.”

“Nếu cái này gọi là tình người, mời cậu giữ lại.” Bạn bè chính là thứ vì phản bội mà tồn tại!

Tô Ấu Ngôn lần này không đáp lời Kha Bố, tiếp tục đặt câu hỏi với Chi Lý: “Vậy nếu Kha Bố và Công Chu đều là con gái, cậu sẽ chọn ai làm bạn gái?” Chi Lý thoải mái ném bóng vào rổ, bóng rơi xuống sàn tập phát ra tiếng vang thanh thúy, chấn động bầu không: “Kha Bố.” Chi Lý trả lời không chút do dự, cái tên Kha Bố cơ hồ bật thốt ra.

Kha Bố đặt tay lên lưng Tô Ấu Ngôn: “Hỏi tại sao, không hỏi, ông đây ngay tại chỗ đâm chết cậu.” Xem ra bạn bè quả thật dùng để phản bội, trở mặt không chỉ có Tô Ấu Ngôn, Kha Bố tà ác cũng giống như thế.

“Vì sao?”

“So ra thì quen với Kha Bố hơn.”

Cái đáp án của nợ gì đây!! Không đúng, nếu mình không hài lòng với đáp án này, vậy thì mình muốn nghe đáp án như thế nào? Thế giới này rất không bình thường, đầu mình cũng không được bình thường nốt. Kha Bố loạng choạng đi về phía căng tin, Ứng Tu Kiệt cầm đồ ăn: “Sao cậu chậm thế, không đói à?”

“Cũng không đói lắm.”

Hửm?!! Kha Bố vươn tay sờ sờ vị trí dạ dày của mình, hình như không còn đau nữa....

12. Chương 12 - Chi Lý Là Một Kẻ Mưu Mô

Hình ảnh chuyển tới lúc Kha Bố vừa rời khỏi nhà thể chất, Tô Ấu Ngôn đợi Chi Lý đi ra: “Câu trả lời ban nãy của cậu thật lạnh nhạt a, cái gì gọi là so ra quen với cậu ta hơn.”

Chi Lý hồ hững: “Thỉnh thoảng phải để cậu ấy tự xét lại mình.”

“Khi cậu ta bị đám con trai vây xung quanh, xác suất ném trúng rổ của cậu liền giảm, vì sao?” Tô Ấu Ngôn hỏi, Chi Lý quét mắt nhìn cô: “Con gái thông minh quá sẽ không đáng yêu.”

“Con trai phúc hắc quá cũng chẳng đáng yêu.”

“Cái tên ngu xuẩn Hạo Vũ rồi hơi đến mức dám dò xét việc riêng của tôi, cho cậu phụ trách dạy dỗ hắn.”

“Ừm.”

Tuy Tô Ấu Ngôn có đôi mắt thấu hiểu hết thảy nhưng Chi Lý lại có chỉ số thông minh không chế tất cả.

Sở Hạo Vũ chuyển qua chỗ ngồi bên cạnh Kha Bố, cẩn thận thăm dò Kha Bố: “Chẳng lẽ tớ đoán lầm sao? Không phải cậu yêu thầm Chi Lý à?” Lời này vừa ra, cơm trong miệng Kha Bố đều phun thẳng ra ngoài: “Cậu đang nói cái quái gì vậy!!”

“Vốn cứ tưởng kế hoạch đã rất chu đáo chặt chẽ, sau khi cậu bị đả kích nghiêm trọng, nghe thấy Chi Lý chọn Công Chu, phòng tuyến dưới đáy lòng hoàn toàn sụp đổ, sắc mặt tái nhợt, khóc lóc một hồi để lộ tình ý với Chi Lý, kế tiếp có trò hay để xem, ai ngờ cậu lại chẳng hề động dung.” Sở Hạo Vũ lầm bầm lầu bầu nói ra âm mưu kinh thiên động địa, Kha Bố dùng đũa chỉ vào Sở Hạo Vũ, giận không để đầu cho hết: “Đây là ý định ngay từ đầu của cậu à!! Bình chọn đều là giả, muốn thử xem có phải tớ thích Chi Lý không mới là thật!! Ông đây giết cậu!!” Kha Bố lại hỏi: “Công Chu có biết không?”

“Vì cậu ấy cũng muốn biết, cho nên rất phối hợp với tớ, chỉ không nói cho Chi Lý và Tô Ấu Ngôn, vốn cũng định nhân cơ hội này thử Chi Lý, Ấu Ngôn là tâm phúc của hắn khẳng định không thể tiết lộ, kết quả hắn không có phản ứng gì đáng để chờ mong, rốt cuộc hắn thích nam hay thích nữ vẫn là câu hỏi lớn trong lòng

tớ, chưa từng thấy hắn có bạn gái, còn tưởng rằng hắn sẽ thích loại hình như Công chu, nhưng tựa hồ lại không phải như vậy, rất đáng giá để tìm hiểu.”

“Còn người trong đội bóng rổ?”

“Đều là bạn bè bình thường hay chơi bóng với nhau, mua chuộc mỗi người bằng một bát mì buổi sáng.”

Cái đám này để lừa mình xem ra đã diễn rất thật, hơn nữa vì phòng ngừa Chu Hân Hợp tiết lộ, vẫn không cho cô nàng nói chuyện, Kha Bố hồi tưởng lại toàn bộ sự việc từ lúc thức dậy, đầu óc dần thanh tỉnh, Sở Hạo Vũ hưng phấn ở trên mạng cùng người khác chat chit, Công Chu đột nhiên xông vào phòng ăn mặc phà lệ chin chu, còn có một lũ nam sinh cực kỳ phối hợp với lời nói dối sứt sẹo của Sở Hạo Vũ! Hơn nữa một thằng chỉ biết quan tâm đến ngực con gái như Sở Hạo Vũ sao có thể quan tâm đến việc ai có mị lực đàn ông hơn chứ, thế mà mình lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp ngu xuẩn như vậy, cậu thầm đổ mồ hôi lạnh trong lòng, lúc ấy cảm thấy dạ dày dói đến phát đau, trên mặt không chút phản ứng, may mà mình có năng lực gặp chuyện không sợ hãi, đây là một trận chiến IQ a, đánh bại đánh bại lại mất tác dụng.

“Buổi tối chắc chắn tớ sẽ nhân lúc cậu đang ngủ lấy chăn bị chết cậu.”

“Ai zô, thật là, tớ đây không phải là vì cậu mạnh miệng không chịu thừa nhận thích Chi Lý, có lòng tốt giúp cậu hay sao.”

“Cậu làm đêch gì có lòng tốt ấy!!”

“Cậu đừng nói với Chi Lý đấy, nếu hắn biết tớ lừa hắn sẽ giết chết tớ.” Sở Hạo Vũ chẳng bao lâu nữa sẽ hiểu được, ham hố quá sẽ phải trả giá đắt.

“Chuyện mất mặt như vậy tớ sẽ không nói với hắn!!” Cái chuyện thâm mến này, rất kỳ quái.

Chi Lý và Tô Ấu Ngôn lúc này cũng đi tới căng tin, mọi người tề tựu, bấy giờ căng tin rất đông đúc, Kha Bố nhìn đồ ăn của mình, lại liếc mắt nhìn hộp cơm do Chu Hân Hợp tự làm bên cạnh, rau củ quả ngon miệng phối hợp với thịt, quả nhiên con gái biết nấu ăn vẫn là tốt nhất, so ra thì, Kha Bố đem tầm mắt hướng về phía Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn ngay cả lúc ăn cơm cũng đọc sách, để ý thấy tầm mắt của Kha Bố, tuy không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt của cô nàng lại đưa ra ám hiệu nếu cậu còn nhìn nữa sẽ giết cậu. Chi Lý ngồi đối diện cũng không động đũa, chỉ nhìn chằm chằm thức ăn của Chu Hân Hợp, đến mức tay cầm đũa của Chu Hân Hợp trở nên cứng ngắc, rõ ràng là đồ ăn của mình nhưng có cảm giác không xuống tay được, cuối cùng Chu Hân Hợp sợ hãi đẩy hộp cơm ra giữa, nhìn Chi Lý: “Muốn, muốn ăn không?” Sau khi ở chung một tháng với nhau, Chu Hân Hợp cũng dần dần không sợ người lạ nữa. Chi Lý không lên tiếng, chiếc đũa vói vào đồ ăn của Chu Hân Hợp, có thằng nào da mặt dày hơn hắn không. Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt ở bên cạnh chỉ có thể quăng ra một ánh mắt đầy hâm mộ.

“Toi rồi, tới nay có kiểm tra, cái tháng mới khai giảng này chỉ lo chơi bời, căn bản không học gì cả!” Ứng Tu Kiệt nhớ ra việc quan trọng kinh hô, có điều, cho dù không phải mới khai giảng, cậu ta lúc nào chả chơi bời. Vấn đề trầm trọng này vừa tung ra, trên bàn ăn rất nhiều người khó có thể nuốt trôi cơm, trong học viện, tuy chơi bời được, nhưng phương diện học tập cũng rất dễ dè chết người, mỗi tháng sẽ có một bài kiểm tra, còn dán thành tích bài kiểm tra lên bảng tin, giống kiểu trưng ra để người khác sỉ nhục. Tháng này phỏng chừng chả có mấy người học chăm chỉ.

“Ai làm xong trước thì gửi đáp án lên nhóm.” Kha Bố trước sự việc liên quan đến lợi ích của bản thân đưa ra ý kiến. Nhưng xuất hiện thêm một vấn đề, chẳng hạn Ứng Tu Kiệt làm xong trước, đáp án của cậu ta lại không có ý nghĩa, thành tích của Chu Hân Hợp và mình giống nhau đều thuộc dạng tầm tầm, Sở Hạo Vũ thì bình thường, tất cả mọi người chưa đọc qua sách, thật nguy hiểm. Mọi người hướng ánh mắt về phía Tô Ấu Ngôn và Chi Lý. Hai người này cho dù không ôn tập, vẫn có thể qua được.

“Các cậu đến trường để làm gì?” Không hề chỉ trích, Chi Lý chỉ đơn thuần đặt câu hỏi, chính vì sự đơn thuần giống như ánh sáng của thần này tỏa ra mà vài người ở đây không ngóc đầu lên được, đều bị sự xấu hổ của mình đè nặng. Tiếng chuông báo đột nhiên vang lên, thức tỉnh mọi người, còn hơn mười phút nữa sẽ đến giờ đi học, Sở Hạo Vũ nhét miếng thức ăn cuối cùng vào mồm: “Chạy mau.”

“Là con trai thì so xem ai chạy nhanh hơn.” Ứng Tu Kiệt xông ra đầu tiên. Công Chu cũng chạy theo sau: “Các cậu đừng vì việc nhỏ này mà tranh nhau, phải sống chung với nhau, tất cả đều là bạn bè.” Chu Hân

Hợp cuống quít thu dọn hộp cơm rời đi, Tô Ấu Ngôn chậm rãi khép sách lại, chậm rãi đi ra ngoài, trong căn tin chỉ còn lại Chi Lý và Kha Bố, Kha Bố đương nhiên sẽ không làm chuyện phung phí thể lực như vậy, hai người đi đến cửa căng tin, Kha Bố đuổi lưng, để mặt nghênh đón ánh mặt trời: “Hô, cơm nước xong xuôi rồi phơi nắng quả thực không tồi, không hiểu mấy cậu ấy cuống cuống cái gì.”

“Tớ có thể hiểu được.” Chi Lý không nhanh không chậm nói.

“Nói nghe thử.”

“Sổ tay tân sinh viên có viết, đi học muộn sẽ trừ học phần.” Hai người trầm mặc một phút đồng hồ, Kha Bố đột nhiên rít gào rống lên: “Cái gì!!! Sao cậu không nói sớm!!!” Kha Bố túm lấy cổ tay Chi Lý chạy về phía lớp học, thầm mắng, thực hối hận, lúc trước nên đọc sổ tay tân sinh viên, cái tên Chi Lý khốn kiếp này, biết mà còn như vậy. Mắng thì mắng nhưng không hề buông tay Chi Lý ra, trên đường chạy đến lớp, thể lực Kha Bố chóng đờ hết nổi, buông Chi Lý ra thở phì phò.

“Tớ không chịu nổi nữa.” Kha Bố khoát tay.

“Là do thời gian dài không vận động, tuổi già sức yếu.” Lời nói của Chi Lý một tiễn xuyên tim. Kha Bố vừa định ngắt đầu, Chi Lý đã túm lấy tay Kha Bố: “Phải đi.” Dứt lời, dắt Kha Bố chạy, lòng bàn tay Kha Bố có chút ngứa, nắm chặt bàn tay thon dài xinh đẹp của Chi Lý, Kha Bố lao đảo theo sau, nhìn Chi Lý ở bên cạnh, đan xen giữa ánh mắt trời và bóng râm, trở thành một hình ảnh thu nhỏ tốt đẹp.

Trước ngày nghỉ lễ quốc khánh một ngày, Kha Bố đứng trước mặt bảng công bố thành tích, vẻ mặt thăm thẳm, không cần nói cũng biết sắc mặt kia đã tố cáo kết quả rất tồi, tương phản, thành tích của Chi Lý tốt đến thần kỳ, khiến cậu cực kỳ tức giận bất bình, rõ ràng đều chơi đùa, thành tích hoàn mỹ của chốn thực chương mất. Thấy Chi Lý đi ngang qua, Kha Bố đuổi theo: “Cậu có xem bảng thành tích không?”

“Không xem.”

“Thành tích của cậu xếp hạng đầu, có phương pháp học tập gì vậy, nói nghe thử.”

“Cái đó a.” Chi Lý dừng một chút, Kha Bố dựng thẳng lỗ tai cẩn thận lắng nghe lời dạy: “Ấu Ngôn đêm đáp án bài thi lên đưa cho tớ.” Chi Lý dùng ngữ khí bình thường nói ra sự thật kinh thiên động địa. Kha Bố nghe thấy tiếng đầu óc mình vỡ nát, hóa ra còn có chiêu này, tại sao mình lại quên mất Ấu Ngôn là con gái hiệu trưởng cơ chứ!!

“Sao cậu không nói cho tớ biết.”

“Cậu cũng đâu có hỏi?”

“Cái người mấy hôm trước nói các cậu đến trường để làm gì đi đâu mất rồi?? Chi Lý, cậu trăm phần trăm là một tên đầy bụng âm mưu!!”

“Cái gì?”

“Đừng giả ngu với tớ.”

“Cái gì?”

“Quốc khánh có bố trí gì không?”

“Không có.”

“Rõ ràng cậu có nghe thấy!!!” Chung quy vẫn cảm thấy mọi chuyện đều bị Chi Lý đùa giỡn trong lòng bàn tay, trước đây nhiều năm như vậy đều bị hấn thảo nhiên lừa sao? Hay là trùng hợp?

13. Chương 13 - Giống Như Trẻ Con....

Sở Hạo Vũ ở trong phòng bắt đầu tự định ra kế hoạch cho tuần nghỉ quốc khánh của mình, thì thảo nói: “Ngày đầu tiên đến công viên trò chơi ngắm buổi, hôm sau đến công viên ngắm buổi, ngày thứ ba ở nhà lên mạng ngắm buổi...”

“Đây chính là nguyên nhân cậu vĩnh viễn không tìm được bạn gái.” Kha Bố nằm trên giường nhìn lên trần nhà.

“Bộ dáng của tớ cũng không tệ mà, chẳng lẽ con gái đều thích kiểu người như Chi Lý? Nghe đồn rất nhiều người mời Chi Lý đi chơi ngày quốc khánh.”

“Đừng áp đặt suy nghĩ sai trái lên người Chi Lý, tìm nguyên nhân trên chính cậu ấy.” Kha Bố dùng khẩu khí từng trải nói chuyện.

“Chung quy vẫn thấy cậu giống như rất thiên vị Chi Lý.” Lời Sở Hạo Vũ nói Kha Bố cũng không phủ nhận, ngược lại trả lời có phần đương nhiên: “Giữa cậu và Chi Lý, tớ đương nhiên thấy Chi Lý rất tốt.”

“Cậu đã kích rất thẳng thắn nha, vậy giữa Chi Lý và Công Chu thì sao?”

“Chi Lý.”

“Vậy Chi Lý và Ứng Tu Kiệt?”

“Chi Lý.”

“Vậy Chi Lý và hiệu trưởng?” So sánh kiểu gì thế này.

“Chi Lý.”

“Vậy Chi Lý và Robert Pattinson thì sao, anh ta được tạp chí bình chọn là người đàn ông hấp dẫn nhất năm 2012.”

“Chi Lý.” So sánh với một người ở xa tít tắp, thật không thích hợp.

“Trong mắt cậu còn ai tốt hơn Chi Lý không?” Sở Hạo Vũ trực tiếp hỏi, vấn đề này khiến Kha Bố phải suy ngẫm, cuối cùng trên mặt Kha Bố để lộ vẻ giả hoạt: “Vậy chỉ có tớ.”

Cả quốc khánh, Kha Bố cơ hồ đều ngủ, chơi game, xem tivi. Giữa trưa 12 giờ, cậu bị đánh thức bởi điện thoại rung, cậu vươn tay từ trong chăn cảm lấy di động, hàm hồ nói: “Gì?”

“Sao cậu còn ngủ?” Thanh âm nhẹ nhàng ngọt ngào của Công Chu truyền tới, khiến Kha Bố trong chăn run rẩy, từng chi tiết nhỏ nhặt đều đang chứng minh và củng cố địa vị của cực phẩm tiểu thụ Công Chu.

“Không ngủ thì làm gì?”

“Giờ đã là ngày nghỉ cuối cùng rồi, cậu không thấy dành phần lớn thời gian tuổi trẻ của mình cho việc ngủ rất phí phạm sao? Sau này cậu chết muốn ngủ bao lâu cũng được.”

“Lời chỉ dạy của cậu làm cho tớ rất đau khổ, có việc gì?” Kha Bố ngồi dậy, vén màn.

“Ngày cuối cùng, Ứng Tu Kiệt nói mang bọn mình đến chỗ cậu ấy tu luyện chơi.”

“Nơi tu luyện? Chẳng lẽ là khiến chúng ta mỗi người mặc khổ giàng chân a hự a hự với cọc gỗ; đứng dưới thác nước chịu khổ; quần vải đen quanh mắt, đi trên cây; rút một cây kiếm bên hông nhẹ nhàng vung lên rồi đem kiếm thu hồi thì đồng thời rừng rậm trước mặt sẽ khuyết một mảng lớn, sau đó kết thúc tuần lễ nghỉ quốc khánh, dưới bóng râm xuất hiện bảy nam thanh nữ tú cường tráng. Mơ đi nhá.”

“Tớ nói địa chỉ cho cậu, nhanh đến đây đi.” Xem ra Công Chu đã quen với cách nói chuyện của Kha Bố, lúc này tốt nhất không để ý. Kha Bố cúp điện thoại, nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, không tính là nóng bức, tốt hơn trước một chút. Tính tình của Chi Lý chắc hẳn cũng an ổn rất nhiều.

Khi đến được địa chỉ Công Chu nói, Kha Bố thoáng giật mình, không ngờ Ứng Tu Kiệt có thể tìm được nơi này, giống tiểu đình viện tư nhân bình thường, mặt đất rải đá sỏi xung quanh trồng tùng tùng lùn xanh biếc, còn có chút dụng cụ rèn luyện hoang phế vứt linh tinh. Chi Lý ngồi trên ghế dài tay cầm bản phác họa, vẽ

tranh, Kha Bố đi qua đứng đằng sau hắn, cúi đầu nhìn bản phác họa của hắn: “Nói thật, suốt bao nhiêu năm, tớ chưa từng hiểu cậu vẽ cái gì.” Kha Bố mượn cơ hội dả kích Chi Lý, áp chế nhuệ khí của hắn. Chi Lý bình thần nhìn bức tranh: “Tớ cũng không hiểu.” Thế mà hắn lại trả lời như vậy.

“Đây chính là tranh cậu vẽ!!”

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Ứng Tu Kiệt ôm một cái hộp giấy đầy khả nghi đặt trước mặt mọi người: “Đây đều đồ tớ cất giấu riêng, cuối cùng cũng có cơ hội lôi ra chơi.” Nghe xong câu này, dự cảm không tốt của Kha Bố tăng vùn vụt, nhìn dáng vẻ hưng phấn của Ứng Tu Kiệt rồi lại liên tưởng đến tính cách máu nóng của cậu ta, rất khả nghi! Quả nhiên vừa mở hộp giấy ra, Công Chu và Sở Hạo Vũ phát ra tiếng than sợ hãi, ngay cả ánh mắt của Kha Bố cũng thoáng lóe sáng, dù sao đều là con trai. Trong hộp là súng nước xa xỉ, dài ước chừng 70cm, chế tác tinh xảo. Nhưng giờ không phải lúc cảm thán: “Cậu gọi bọn tớ tới để chơi bắn súng nước? Cậu là học sinh tiểu học à!”

“Con trai thì phải chơi súng!” Ứng Tu Kiệt nói đến đúng lý hợp tình.

“Ở đây còn có con gái.” Kha Bố nhắc nhở.

“Con gái lại càng phải chơi súng.” Ứng Tu Kiệt nói xong câu mờ ám này, Sở Hạo Vũ nhếch nhếch mi, vỗ tay hoan nghênh: “Chú em, nói hay lắm.” Chu Hân Hợp ở bên cạnh nghe được mặt đỏ tai hồng, Tô Ấu Ngôn ngẩng đầu lạnh lùng: “Nếu là chơi súng, có lẽ cũng đáng thử xem, nhưng mà...” Ánh mắt của Tô Ấu Ngôn giống cái máy quét bắt đầu quét bọn họ, Công Chu lấy tay ngăn trở: “Ai nha, ánh mắt thật tình sắc.” Kha Bố quay lưng đi, cậu không muốn để Tô Ấu Ngôn trông thấy biểu tình thất vọng của mình, tôn nghiêm của một thằng đàn ông rất quan trọng, vì đề tài này, cậu quay sáng nhìn về phía cái nắp hộp bị bức tranh của Chi Lý đè lên, Chi Lý nghiêng đầu, cầm lấy bản phác họa: “Muốn xem không?”

“Ai muốn xem, đưa cho tớ cái nắp!!” Kha Bố cảm giác huyết khí của mình đang xông thẳng lên mặt.

“Quay trở lại chuyện chính, mỗi người một khẩu, tớ đã đổ nước màu khác nhau vào trong, thùng bên kia là để tiếp tế cứu viện, quy tắc như sau, nếu có thể bắn nước màu trong súng mình lên người khác thì thắng, ngược lại, nếu nước màu của mình xuất hiện ít nhất trên người người khác, thì sẽ thua, kẻ thua cuộc hôm nay phải mời mọi người ăn cơm, người thắng có thể quyết định ăn cái gì, thời gian quy định là 60 phút.”

“Nước màu cậu dùng hẳn là có thể tẩy rửa chứ?” Công Chu cẩn thận hỏi, Ứng Tu Kiệt trầm mặc.

“Giờ mới nghĩ đến à! Quần áo của chúng ta thì sao đây?” Kha Bố còn kém chưa bóp cổ Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt nhún nhún vai, mái tóc màu vàng kim dị thường chói mắt: “A, cái đó, tận lực bảo vệ bản thân không để người khác bắn trúng là được.”

“Nói dễ hơn làm.”

Ứng Tu Kiệt giả bộ như không nghe thấy, đưa cho mỗi người một khẩu súng nước. Ai nấy đều cụt hứng. Kha Bố thầm muốn trò chơi này nhanh chấm dứt, cái chuyện mời cơm thực ra cậu không mấy lo lắng, dù sao có Chu Hân Hợp và Tô Ấu Ngôn làm tốt thí, thực lực của Tô Ấu Ngôn không rõ nông sâu, nhưng vẫn là con gái yếu ớt, bản thân cũng thuộc dạng tầm tầm, dù sao ăn cái gì cũng được, sau khi phân tích chiến lược, Kha Bố thở dài nhẹ nhõm một hơi, Ứng Tu Kiệt hô lên bắt đầu, tất cả mọi người tản ra tìm vật che đậy, chỉ còn Chi Lý đứng giữa mảnh đất trống. Kha Bố cười nham hiểm, cậu đã đơn thuần như vậy, mượn cậu khai đao thôi, Kha Bố trốn sau thân cây nhắm chuẩn Chi Lý, lúc ngón tay bóp cò nước phun ra, Chi Lý bỗng tiến về phía trước, lại bắn, Chi Lý khom người đặt bản phác họa xuống, bắn tiếp lần nữa, Chi Lý để khẩu súng sang bên phải trên chiếc ghế dài, sau đó yên ổn ngồi xuống, trùng hợp à? Trùng hợp liên tiếp vậy có chút khả nghi.

“Ha ha, phát hiện Kha Bố.” Ứng Tu Kiệt không biết từ khi nào trèo lên cây nhắm vào Kha Bố, bị Kha Bố tránh được, thẳng ngu, ai lại trước lúc bắn hô to gọi nhỏ, sai trình tự rồi. Tiếng kêu của Công Chu và Chu Hân Hợp vang lên từ hai nơi khác nhau, Kha Bố lần theo tiếng hét của Công Chu, chuẩn bị cho Công Chu ăn đạn, kết quả lại thấy Công Chu chân bằng bó ngồi dưới đất, đáng thương nhìn chằm chằm Kha Bố: “Chân, chân bị trật rồi.”

“Cậu không sao chứ?” Kha Bố tiến lên, không ngờ Công Chu giơ súng lên vẽ mặt có lỗi: “Xin lỗi nha, Kha Bố.” Trên áo Kha Bố liền xuất hiện một vệt nước màu xanh biếc, hồng, bị cực phẩm tiểu thụ nhu nhược

hăm hại. Khi Kha Bố muốn bắn trả, Công Chu đã lủi mất.

Kha Bố ăn đau một lần bắt đầu khôn ra, cẩn thận lần mò đi tới, thời gian đã qua phân nửa. Phát hiện ra thân ảnh của Chu Hân Hợp, đang định khe khẽ bóp cò, ai ngờ Chu Hân Hợp đột nhiên từ từ nhắm hai mắt lại kinh hô vòng sang đây: “Đừng tới đây đừng tới đây, đừng tới đây, váy mới của tôi.” Hoàn toàn mất khống chế, mặt Kha Bố bị phun cho đỏ lôm, cậu ói ra một ngụm nước miếng màu đỏ, giống hệt người mắc bệnh nan y, năm nay vận số của mình thật sự quá kém. Chờ cậu khôi phục lại tinh thần, trước mắt đã không một bóng người, không biết Chi Lý thế nào, nhắc mới nhớ, hình như không thấy Tô Ấu Ngôn đâu cả. Vẫn nên quay lại với mục đích ban đầu đi, quay về bãi đất trống, phát hiện Chi Lý còn ngồi nguyên ở chỗ cũ vẽ tranh!! Vì sao, tại vì sao không ai đi công kích hắn!

Tiếng cười lạnh của Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt truyền đến, nguy rồi, trúng mai phục. Kha Bố nhìn sang, xem ra hai người họ đều bắn trúng đối phương, cho nên giữa bọn họ không có quan hệ đối địch, mà là đang định liên thủ đối phó với mình! Nếu trúng thêm hai phát nữa, mình chắc chắn sẽ thua. Không biết vì sao, đầu óc Kha Bố trống rỗng, như người chết cố bắt lấy cọng rơm cứu mạng hét lên: “Chi Lý!” Hai dòng nước màu rực rỡ phun về phía mình, khoảnh khắc khi cậu nhắm mắt lại chịu chết thì bị đẩy ra, Kha Bố mở mắt, thấy Chi Lý đứng bên cạnh mình, nước màu sắc sỡ loang lổ trên quần áo của hắn.

“Hừm, vương tử đại nhân tới cứu, thật đáng tiếc.”

Chi Lý cúi đầu nhìn quần áo của mình, nhìn nhìn hai người kia, nói ra một câu uy hiếp kinh hồn: “Đây là bộ quần áo tôi thích nhất.” Dứt lời vung hai tay bước về phía hai người họ, hai người từng bước lùi về sau, đang định quay đầu bỏ chạy, Chi Lý túm được Sở Hạo Vũ, dễ dàng đoạt lấy khẩu súng trong tay cậu ta, phun nước màu lên mặt Sở Hạo Vũ. Sau đó ném khẩu súng về phía Ứng Tu Kiệt chạy chưa được bao xa, Ứng Tu Kiệt kêu lên một tiếng rồi anh dừng hi sinh.

Kha Bố đến gần Chi Lý: “Không bắn trúng người cần bản không tính.”

“Thì ra là thế.”

“Ban nãy cậu có nghe không hả?!” Nhìn nước màu loang lổ trên quần áo của Chi Lý, Kha Bố nhíu mày, có chút áy náy với hắn. Hết giờ, mọi người sức cùng lực kiệt quay trở lại bãi đất trống, ai nấy đều là đáng về phải chết chứ không muốn sống.

“Xem ra hôm nay chỉ có thể như vậy.”

Tô Ấu Ngôn cũng bình tĩnh cầm sách quay về.

“Vừa nãy cậu đi đâu đấy?”

“Tìm một nơi không có ai đọc sách.” Hóa ra Tô Ấu Ngôn trốn tới chỗ khác!! Chỉ có năm người bọn họ ngu xuẩn chạy tới chạy lui, mệt đứt cả hơi. Hơn nữa kết cục của cái trò khôi hài này chính là ai nấy đều như con mèo hoa một đến mức ngay cả khí lực ăn cơm cũng không có, cũng không dám mang theo cái bộ dạng này đi ăn cơm, cuối cùng chẳng giải quyết được gì. Kha Bố theo sau Chi Lý chuẩn bị lên xe bus.

“Cái kia, Chi Lý, ban nãy thực xin lỗi, hại bộ quần áo cậu thích nhất thành như vậy.”

“Cái gì?”

“Hóa ra ban nãy cậu nói dối!” Kha Bố há hốc miệng, Chi Lý nhìn khuôn mặt bị nhuộm bởi nước màu đỏ của Kha Bố, y hết lệ quỷ mới chui ra khỏi mộ, nhìn không được cười rộ lên: “Trông cái mặt của cậu kìa.” Cảm giác rung động thổi quét cả không gian, Kha Bố ngốc lăng, sau đó túm lấy góc áo của Chi Lý, lau lau mặt: “Không được cười.” Chơi đùa như một đứa trẻ, mỉm cười như một đứa trẻ, nhưng tình cảm lại mãnh liệt hơn rất nhiều.

14. Chương 14 - Có Nha, Người Tớ Đang Kết Giao!

Bước sang tháng 11 bầu trời không còn xanh trong như trước, Kha Bố kéo kéo áo khoác, chẳng ngờ thời gian lại trôi nhanh đến vậy. Lúc cậu từ siêu thị mua đồ linh tinh trở về liền bắt gặp Chi Lý đang đứng bên ngoài ký túc xá, dựa vào lan can, hờ hững như thế, rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng không cách nào chạm đến được, Kha Bố một tay xách túi đồ linh tinh một tay cầm cốc đồ uống nóng đi tới, dùng thành cốc chạm vào mu bàn tay của Chi Lý: “Cho cậu này.”

Chi Lý nhận lấy nhưng không uống ngay mà cầm trong tay.

“Nghĩ gì vậy?” Kha Bố hỏi.

“Nghĩ chuyện của tớ và cậu.” Chi Lý bình thản tự thuật. Tay Kha Bố thoáng run rẩy: “Cậu còn nói mấy lời vô trách nhiệm này, rõ ràng chẳng hiểu gì cả, luôn nói những lời khiến người khác hiểu lầm, nếu không phải tớ quen biết cậu đã lâu...”

“Người không hiểu gì cả chính là cậu, Kha Bố.” Dứt lời, Chi Lý trở về phòng của hần. Chỉ để lại cốc đồ uống nóng và Kha Bố cô độc đứng ở nơi đó. Hần, hình như tức giận. Kha Bố không rõ nguyên nhân, là bực mình vì cậu luôn chỉ trích hần sao? Đúng vậy, mình không thể giống con gái ôn nhu như nước, thậm chí còn không bằng Công Chu. Kỳ lạ thật, sao lại nghĩ thế nhỉ, vì sao bản thân không nên suy nghĩ theo hướng này, rất quái lạ. Kha Bố giựt giựt tóc.

Sau đó, giống như cuộc đối thoại kia chưa từng phát sinh, Chi Lý vẫn qua lại như bình thường. Thật ra Kha Bố rất muốn hỏi ý nghĩa của câu nói ấy, nhưng thủy chung không mở miệng được. Có lẽ là sợ nhận được đáp án mà cậu không muốn nghe, nhưng đáp án mà mình muốn là gì? Lúc này trong đầu đột nhiên nhảy ra câu nói khi trước của Chi Lý với Tô Ấu Ngôn: “À, sau này theo tôi đi.” Quá mờ ám.

“Người tớ thích tớ sẽ nói thẳng.”

Theo chính lời Chi Lý, cậu đối với Chi Lý giống như sự tồn tại của Tô Ấu Ngôn vậy, mà Chi Lý đối với cậu là người làm bạn trong khoảng thời gian tĩnh mịch mà thôi, người mà Chi Lý thích sẽ như thế nào nhỉ? Không biết từ bao giờ, Kha Bố bắt đầu trốn tránh vấn đề này.

Ứng Tu Kiệt đặt mông ngồi lên bàn lắc lư qua lại phát ra tiếng ồn. Kha Bố ngăn cản: “Hình như cậu không học lớp tớ thì phải.” Trong phòng chỉ có bảy người bọn họ, Ứng Tu Kiệt nhún nhún vai: “Hết cách rồi, mọi người đều rất sợ tớ.”

“Nếu cậu có thể bỏ thói quen đánh người ta thì không ai sợ cậu nữa, thực ra, Tu Kiệt là người dịu dàng.” Công Chu khờ dại nói, Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ phun hết sữa vừa uống trong miệng ra, Chu Hàn Hợp dùng tay che miệng lại cười trộm, Tô Ấu Ngôn thản nhiên lật một trang sách.

“Sao hai cậu cũng đến đây, lớp chúng tớ không phải nơi tiếp nhận dân chạy nạn.”

“Ya ya, Kha Bố vẫn vô tình như thường.”

“Thật khó tưởng tượng kiểu con gái Kha Bố sẽ thích. Kha Bố nếu cho cậu chọn vợ từ anime, cậu sẽ chọn ai? Thiếu nữ kiêu ngạo? Louise(1)? Shana(2)?” Kha Bố khoát tay: “Các cô ấy bình thường rất thích đánh nhau, cậu cho rằng một thằng con trai như tớ sẽ thích loại con gái động phát liền đánh, xấu hổ cũng đánh, vui vẻ cũng đánh, khi đau khổ nhất mới có thể thu liễm chút à? Tớ đâu có ngu, trong cuộc sống hiện thực, một thằng đàn ông chịu để đàn bà con gái dẫm dưới chân sao? Coi trọng thể diện là đặc thù lớn nhất của đàn ông?”

“Vậy gái ngược to?”

Kha Bố lại khoát tay: “Không ai muốn bạn gái của mình mặc quần áo hở hang chạy khắp nơi, hơn nữa mấy cái anime mà các cậu nói, bản thân nó đã không thực tế, thế giới này sẽ chẳng có chuyện một đám mỹ nữ đều vây quanh một thằng bất tài, liều chết cũng muốn dấn ngực và môi lên, Vũ thái, cậu xem nhiều thể loại này quá cho nên mới sinh ra ảo tưởng vô căn cứ, thử đếm trên đầu ngón tay xem, con gái ai chẳng thích đàn ông vừa đẹp trai vừa có nhiều tiền.” Kha Bố phân tích đạo lý rõ ràng, nhưng Sở Hạo Vũ không cảm kích: “Là suy nghĩ của cậu quá u ám, tớ không tin cậu không có mẫu người của mình.”

“Có a.”

Kha Bố thẳng thắn trả lời.

“Ai?”

“Ran Mori.” Đúng là đáp án không ai ngờ tới, Kha Bố nói tiếp: “Xinh đẹp, dịu dàng, sẵn sàng lại có thể bảo vệ mình, thấy thằng khác hai mắt sẽ không sáng lên, ăn mặc cũng tử tế, thỉnh thoảng làm nũng, giận dỗi, nhưng sẽ không cố tình gây sự.” Tất cả mọi người ngây ngốc sững sờ nghe Kha Bố nói, Công Chu sờ sờ cằm: “Chẳng ngờ Kha Bố lại là một người con trai giản đơn, mẫu người cũng thực truyền thống.”

“Điều kiện của cậu rất cao, hiện thực nào có ai tốt như vậy.”

“Bởi vậy mới nói, lí tưởng đề ra với người mình thích ở hiện thực khác xa rất nhiều. Khóe mắt Kha Bố động lại thân ảnh của Chi Lý, nhân thần ảm đạm dần.

“Cái tính cách quái quỷ của cậu cả đời sẽ chẳng kết giao được với ai.” Sở Hạo Vũ cho ra kết luận, dù sao cậu ta cũng chỉ thích buổi to. Kha Bố không nhanh không chậm lấy gói bánh từ trong túi ra, xé mở, cắn một miếng hàm hồ nói: “Đừng kết luận sớm như vậy? Tớ có nha.”

“Có cái gì.”

“Đối tượng kết giao.” Lời nói tùy tiện từ miệng Kha Bố mang lại hiệu quả phản ứng không giống nhau, hình như quả thật chưa bao giờ hỏi Kha Bố có thật sự độc thân không! Ứng Tu Kiệt hít một hơi thật sâu, khó mà tin được trọn tròn mắt, ngoại trừ Tô Ấu Ngôn, Chi Lý, ai nấy đều há hốc mồm. Sở Hạo Vũ rất không cam lòng: “Cái gì!!! Ngay cả cậu mà cũng có, quả nhiên chính là chị gái xinh đẹp lần trước! Đáng giận, tớ dần mất đi niềm tin với cuộc đời này.”

“Cậu nói như vậy thật sự là thất lễ!”

“Các cậu quen nhau bao lâu rồi, thế mà còn gạt chúng tớ, thật quá đáng.”

Kha Bố tiếp tục cắn bánh mì, ra vẻ hồi tưởng: “Hình như là rất lâu rồi, để tớ nghĩ lại cái đã, nhắc mới nhớ, lúc ấy năm đồng mua kem còn chưa trả cho tớ, rõ ràng không có kiểu AA.”

“Đó không phải hương vị tớ thích ăn.”

Ánh mắt của quần chúng đuổi theo tiếng người vừa nói: Chi Lý!!

“Sao hả, cậu muốn quỵt a!!” Kha Bố ồn ào.

“Cái gì?”

“Ít giả ngu.”

“Cái gì?”

Ánh mắt của quần chúng lại lia qua lia lại hai người đang nói chuyện với nhau, vì sao, tại vì sao hai cái con người này có thể câu thông được với nhau vậy, tại sao?!

“Đây, đây là, sao, sao lại thế này.” Công Chu lắp bắp.

Kha Bố quay đầu, cắn một miếng bánh mì: “Sao hả? Tớ chưa nói à? Người kết giao với tớ là, Chi Lý.” Lời này giống như bom nguyên tử thổi bay năm người còn lại, ngay cả Tô Ấu Ngôn cũng lần đầu tiên để lộ vẻ mặt kinh ngạc. Năm người hoàn toàn không chỉ dùng hai từ ngây ngốc để hình dung, Kha Bố nói tiếp: “Có điều không giống như các cậu nghĩ đâu.”

15. Chương 15 - Hồi Ưc 1: Thuở Ban Đầu

Mùa hè năm cấp 2, ve kêu không dứt bên tai, trời không có gió, chẳng thoải mái dễ chịu chút nào, ánh nắng chói chang gay gắt và bụi bặm tung bay găm nhám thể gian. Trong phòng cực yên tĩnh, bát đĩa bẩn chất đống trong bồn rửa, đồng hồ báo thức trên tường ngừng chuyển động, cả căn phòng chỉ còn lại một cái gối. Kha Bố ngồi trên ghế nhìn tờ giấy đặt trước mắt, mặt không cảm xúc, một lát sau, cậu ngẩng đầu chăm chú nhìn hai người: “Biết rồi.” Dứt lời đứng lên, cái ghế ngã ngửa ra sau, phát ra tiếng động nặng nề. Cậu thậm chí không muốn quay đầu lại mở cửa ra bỏ đi.

Người đi trên đường va chạm xô đẩy Kha Bố, rõ ràng đông đúc là vậy, lại khiến người ta cảm thấy cô đơn đến đáng sợ. Không có nơi muốn đến, cũng không có tâm trạng để đi đâu, những gì kìm nén trong lòng rất nặng nề nhưng không thể trút ra qua khóe mắt. Ai nói đau khổ quá sẽ khóc, thế còn cảm giác bất lực này là gì?

Trên thế giới này ngay cả sinh mạng cũng ngăn ngủi đến đáng sợ, bị thời gian cướp đoạt, bị bệnh tật đe dọa, bị đau đớn giày vò, bị chính mình hành hạ. Rốt cuộc có thứ gì là vĩnh hằng đâu, Kha Bố đắm thật mạnh lên tường, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người khác, các đốt ngón tay cọ lên mặt tường thô ráp bị trầy xước, thấp thoáng thấy được tơ máu, Kha Bố cười khổ, tình tiết đau khổ như trong phim này là sao đây a, hiện thực ấy mà, là hiện thực tàn nhẫn khiến người ta không dám tin.

Kha Bố trượt ngồi dưới đất, cuộn mình lại, hai tay đặt lên đầu gối. Tầm mắt của cậu không có mục tiêu xuyên qua đám đông tấp nập, chỉ là những con người lặng lẽ cất bước không ngừng xuất hiện rồi không ngừng biến mất. Cuối cùng, tầm mắt cậu bị hấp dẫn, rơi xuống trên người thiếu niên đang ngồi chờ ở bến xe bus, quần áo sáng sủa giống như con người hẳn vậy, khuôn mặt động lòng người, như thực như ảo, cậu thiếu niên xinh đẹp ấy không hề lên xe bus, chỉ lạnh lùng ngồi đó, tựa hồ không liên quan gì tới thế gian này, mọi thứ về cậu ta, đẹp đến kỳ quặc. Kha Bố nhớ đã từng trông thấy khuôn mặt ấy, là Chi Lý học cùng trường, cái tên của hắn luôn được các bạn gái nhắc đến.

Cậu cảm thấy miệng mình nhạt nhẽo, trong lòng sôi trào xúc động muốn tâm sự cùng người nào đó, cậu đứng lên, mua hai cây kem ở cửa hàng bên cạnh đi về phía thiếu niên xinh đẹp. Tự nhiên như vậy đến chắn đường nhìn của hắn, đứng trước mặt Chi Lý, đưa một cây kem ra: “Không phải mời cậu đâu, kiểu AA.” Lời mở đầu chẳng ra sao cả, đây là câu nói đầu tiên của Kha Bố với Chi Lý. Chi Lý để phòng nhìn cây kem, rồi lại nhìn Kha Bố nghiêng đầu có má lúm đồng tiền như hoa.

“Ánh mắt đó là sao, tôi còn chưa độc ác đến mức muốn độc chết cậu đâu.”

Chi Lý không nói gì, nhận lấy cây kem. Kha Bố ăn kem ngồi bên cạnh Chi Lý: “Chỗ này thực mát mẻ, quả nhiên mùa hè nên ăn kem.”

“Không phải hương vị tôi thích ăn.”

“Cậu có hiểu cách xã giao không hả.”

“Trên người cậu có gì đáng giá để tôi phải sử dụng thủ đoạn giao thiệp.” Chi Lý không mảy may không ngại trần thuật sự thật.

Kha Bố bởi lời vắn lại lợi hại này của Chi Lý mà hoảng hồn, sau đó thoải mái cười rộ lên: “Cậu thực tế quá đấy, Chi Lý, cậu cảm thấy tớ thế nào?”

“Bình thường.”

Kha Bố cắn một miếng kem tựa như đã đoán được hắn sẽ trả lời như vậy tiếp tục nói: “Cậu thẳng thắn thật! Quả nhiên, cậu giống như không hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Tớ tốt bụng nhắc cậu một câu, tính tình như vậy cộng với vẻ ngoài của cậu, sẽ bị sự ghen tị của đám con trai đìm chết.”

“Cậu lo cho thân mình trước đi đã.” Đậm mặc như trước.

“Loại bình thường như tớ sẽ không có phiền não ấy, có điều a...” Kha Bố cắn kem, ngửa đầu nuốt vào sau đó nhìn Chi Lý, trong mắt có ánh sáng mặt trời: “Có điều a, tôi rất thích tính cách của cậu nha. Trên thế gian này, chỉ thấy rõ sự thật, mới không phải sống đau khổ.” Kem trong tay Chi Lý tan chảy, nhỏ giọt rơi xuống đất, hắn nhìn Kha Bố, nhìn đồng tử ngăm đen của cậu, nhìn tia nắng nhảy múa trong đôi mắt ấy.

Kha Bố đứng trước cửa kính của cửa hàng, Chi Lý ở cạnh cách cậu một mét, hai người đồng thời nhìn chiếc tivi đặt ở trong đang phát tin tức, nam ngôi sao XX, thừa nhận bản thân là người đồng tính. Kha Bố mân mê đôi môi nhỏ nhắn bị kem đông lạnh đến đỏ bừng, cô đơn, cô đơn cực kỳ dâng tràn trái tim của Kha Bố, cậu muốn bắt lấy thiếu niên bên cạnh này, không hiểu tại sao, chỉ là muốn gặt gao túm lấy hắn, chính là hắn, chỉ có hắn.

“Hóa ra hai người con trai cũng có thể kết giao a,” Kha Bố nghiêng đầu: “Chi Lý, có muốn thử với tớ không?” Câu nói đùa này không hiểu sao lại bật thốt ra, đối phương chẳng hề đáp lại, khi Kha Bố đang xấu hổ muốn rút lại, thanh âm của Chi Lý tựa như nốt nhạc tuyệt vời truyền đến: “Có thể.” Đây là đáp án Kha Bố không ngờ tới nhất.

“Cậu đừng hiểu lầm, chỉ muốn thử một lần xem sao, nếu đối phương có người mà mình thích sẽ lập tức chia tay, cho dù kết giao tớ cũng không đưa ra mấy yêu cầu kỳ quái, chỉ trên danh nghĩa mà thôi, tớ chỉ tò mò hai thằng con trai thật sự có thể kết giao được không ấy mà.” Kha Bố giải thích, kỳ thật chân tướng là dùng danh nghĩa kết giao để buộc Chi Lý ở bên cạnh mình, dù cho chỉ có một ngày, một lúc, cậu không muốn phải cô độc nữa.

Chi Lý vươn tay: “Thành giao.” Kha Bố cũng vươn tay ra, hai bàn tay non nớt nắm lấy nhau, đặt thành hiệp nghị đối gặt đặc thù.

Kha Bố nằm trên dụng cụ tập thể dục trong công viên, hai chân vắt qua trụ chống, cố hết sức nhóm dậy sau đó nằm vật xuống, híp mắt nhìn mặt trời trên bầu không, lấy tay che khuất đôi mắt: “Bố mẹ tớ hôm nay ly hôn.” Ngực khí không một tia bi thương.

“Vậy có phải tớ thắng rồi không? Hôm qua bố mẹ tớ ly hôn, so với cậu sớm hơn một ngày.”

“Không ai so cái này với cậu!” Kha Bố nhìn Chi Lý từ kẽ hở giữa các ngón tay, rốt cuộc cũng hiểu tại sao muốn tìm hắn tâm sự, rất muốn giữ hắn ở bên, thì ra, cậu cảm nhận được rằng hắn giống mình.

“À, Chi Lý, tớ tên là Kha Bố, phải nhớ kỹ cái tên này đó nha.”

“Ừm, Chi Lý, hãy ở bên tớ đi.”

“ Bao lâu?”

Kha Bố trầm tư trong giây lát, rồi mới ra giá: “Cho đến khi tớ già, già tới độ quên mất còn có một người như cậu.” Chi Lý không nói gì, lùi về sau hai bước, Kha Bố nghĩ hắn muốn bỏ đi, định vớt cậu lại, còng rơm duy nhất vừa mới bắt được từ hư không tựa hồ cũng giống cái gia đình tan vỡ kia, bỏ cậu lại mà đi. Cậu hốt hoảng đứng dậy túm lấy áo của Chi Lý, thanh âm run rẩy yếu ớt: “Chi Lý, đừng đi. Chi Lý, đừng đi. Chi Lý, đừng đi.” Chỉ còn tiếng thì thầm lặp đi lặp lại, Chi Lý vẫn đi mất, Kha Bố ngồi xồm trên đất có chút thất thổ, thực ngu ngốc, đem tất cả sự yếu đuối gửi gắm vào một người xa lạ, hiện tại, hắn cũng đi rồi.

“Này.” Chi Lý đá đá giày Kha Bố.

Kha Bố kinh ngạc ngẩng đầu, Chi Lý cũng ngồi xồm xuống, cầm lấy tay Kha Bố dán băng cá nhân lên những chỗ bị thương, Kha Bố nhú mày.

“Đau thì phải nói.” Chỉ là một câu nói, chẳng hiểu tại sao, thật sự chẳng hiểu tại sao, nước mắt của Kha Bố vậy mà trào ra, cậu chui đầu vào trong ngực Chi Lý, khiến hắn phải ngồi bệt xuống đất. Nhiệt độ cơ thể ấm áp, mùi quần áo mới giặt, Kha Bố nắm chặt lấy quần áo của Chi Lý khóc như mưa, Chi Lý giống như an ủi trẻ con vỗ đầu Kha Bố: “Thực khiến người ta đau đầu a, tớ chỉ bảo cậu đau thì nói, không phải bảo cậu khóc.”

Bả vai Kha Bố run rẩy, nước mắt liều mạng chảy xuống, nhưng lại không nhận được nở nụ cười.

“Cậu rốt cuộc muốn khóc hay muốn cười thế.”

“Nếu cậu không nói mấy lời kỳ quái, tớ hẳn là muốn khóc.” Kha Bố ngẩng đầu lên: “Chi Lý, vì sao?” Vì sao phải quay lại, sao phải làm đến mức này, hiện tại cậu đang cầu xin sự thương hại từ người khác ư?

Khóe miệng Chi Lý nhếch lên thành một độ cong mê người, tựa như một đóa hoa màu trắng phiêu đang nở rộ trong không trung, chẳng chút tỳ vết, nụ cười ấy khắc sâu vào trí nhớ của Kha Bố, Chi Lý vươn tay gập

ngón trỏ và ngón cái gõ lên trán Kha Bố: “Bởi vì từ hôm nay trở đi tớ chính là người đàn ông của cậu.”

Những ngày sau đó thật ra cũng không có gì thay đổi, chỉ là có thêm một người ở bên trên danh nghĩa, chỉ là có thêm một người là Chi Lý, thỉnh thoảng gặp nhau, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, như có như không, như gần như xa. Vậy thôi đối với Kha Bố là đủ rồi, rất an tâm, thực tự nhiên. Cậu chọn trường cấp 3 giống Chi Lý, chọn trường đại học giống Chi Lý.

Tồn tại trên danh nghĩa, hẹn hò nhưng không có tình yêu.

Chỉ là trò đùa giữa hai gã thiếu niên chưa trải sự đời, ai mà ngờ được, lại tạo ra sự ràng buộc chặt chẽ lẫn nhau.

16. Chương 16 - Các Cậu Rất Kỳ Quái

Hồi ức vốn mơ hồ lại trở lên rõ ràng, là chuyện cách đây rất lâu, lâu đến nỗi Kha Bố gần như đã quên mất. Có lẽ khi tập huấn quân sự cậu nói chuyện với Tô Ấu Ngôn, Chi Lý bật cười, khiến cậu nhớ tới lúc hai người lần đầu tiên gặp nhau. Kha Bố không kịp đắm chìm trong hồi ức, Chu Hán Hợp lo lắng nhìn Kha Bố: “Kha Bố, không sao chứ? Cho dù cậu có ý với Chi Lý, nhưng không thể sống trong thế giới tưởng tượng của mình, sẽ có hại với thân thể.”

“Những gì tớ nói là thật!! Không tin các cậu hỏi hần.” Hóa ra không ai tin cả, rất đả kích đó, mọi người đều nhìn về phía Chi Lý, Kha Bố đầy lòng sợ hãi, nếu giờ Chi Lý phủ nhận, cảm thấy năm đó chỉ là chơi đùa không nhớ rõ, không đặt ở trong lòng, vậy Kha Bố thật sự không biết nói gì để lấp liếm cho qua.

“Nhanh, Chi Lý, hung hăng đả kích cậu ấy!”

Chi Lý từ chối cho ý kiến nhún nhún vai: “E rằng không có cách nào, lần này cậu ấy nói thật.” Người nào đó tâm tình thả lỏng, những người còn lại thì dậy sóng, vốn tưởng Kha Bố đang nói giỡn, ai mà ngờ Chi Lý lại nghiêm chỉnh đó là thật. Kha Bố thì lại có cảm giác thỏa mãn, hư vinh cùng cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Bao câu hỏi dồn dập đổ lên đầu Kha Bố, Kha Bố chậm rãi đơn giản trần thuật lại mọi chuyện, cuối cùng Sở Hạo Vũ cười nói: “Cái gì a, chỉ là đùa thôi mà, các cậu thế đâu thể tính là kết giao, dọa tớ sợ nhảy dựng.”

“Tớ đã nói là không giống những gì các cậu nghĩ mà, chỉ trên danh nghĩa thôi.” Về phần tại sao bây giờ mới nói ra, Kha Bố chung quy cảm thấy đây là lúc nên khai thật, hai người dù sao cũng đã lớn, sớm muộn cũng có một ngày, Chi Lý bị người khác đoạt mất. Các bạn học khác bắt đầu lục tục tiến vào phòng, chuông vang lên, Ứng Tu Kiệt ném hộp sữa đi: “Tớ phải về dùng cả tháng để tiêu hóa chuyện này.” Mọi người cũng theo đó tản ra, Chi Lý đứng dậy, đi đến phía sau Kha Bố: “Có nên cảm ơn tớ không?”

“Cái gì?!”

Đầu ngón tay của Chi Lý khẽ chạm vào vị trí trái tim của Kha Bố: “Thỏa mãn chút thành tựu và hư vinh nho nhỏ của cậu.” Kha Bố giật mình che ngực mình, hần không chỉ phát hiện cảm giác của mình, mà còn dùng một câu nói duy nhất để khái quát! Hai má cậu đỏ ửng: “Tớ, tớ không hiểu được ngôn ngữ của ma quỷ!” Dứt lời quay về hướng chỗ ngồi của mình.

Xong mấy tiết buổi chiều, Kha Bố trở lại phòng ngủ, Sở Hạo Vũ không có ở đó, chờ cậu lại là Công Chu sắc mặt khó coi, thấy biểu tình của Công Chu cậu cũng đoán được kha khá cậu ta muốn nói gì, Kha Bố ném sách lên giường: “Tớ đã nói rồi, không phải tớ thật sự kết giao với Chi Lý.”

“Nhưng mà, cậu không cảm thấy kỳ quái à?” Công Chu tựa hồ còn chưa khôi phục lại từ nỗi khiếp sợ ban nãy, cả buổi sáng cậu bị kích động, vốn cho rằng chỉ Kha Bố mới có suy nghĩ ấy với Chi Lý, mà không ngờ ngay cả Chi Lý cũng cam chịu quan hệ giữa hai người, điều này khiến cậu không chấp nhận được.

“Kỳ quái ở chỗ nào?”

“Rất nhiều, Kha Bố, cậu thích Chi Lý à?” Công Chu nhìn chăm chú mặt đất hỏi, Kha Bố khựng lại đôi chút, cổ họng khô khốc: “Sao có thể, tớ đã nói...”

“Nói dối!” Công Chu cắt ngang lời Kha Bố: “Lúc trước có lẽ là nhất thời xúc động chơi đùa, nhưng khi bình tĩnh lại có thể nói rõ ràng ra mà, vì sao bao nhiêu năm qua vẫn duy trì trò đùa không nên này, vì sao rành rành không thích nhưng vẫn chịu đựng cái danh nghĩa kết giao cùng Chi Lý, cậu đã sợ cô đơn sao không thẳng thắn dứt khoát lấy thân phận bạn bè ở cạnh nhau, tất cả rất kỳ quái không phải sao? Các cậu nói đó chỉ là đoạn tình cảm giả dối, tồn tại nhiều điểm kỳ lạ như vậy chẳng lẽ cậu không phát hiện ra? Tất cả đều là dối trá, được tạo nên bởi lời nói dối, xây dựng từ lời nói dối.” Công Chu càng nói càng kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Ngôn ngữ là vũ khí sắc bén, đâm vào lòng khiến Kha Bố đau đớn, cậu ngồi ở mép giường, không trả lời, thì ra, ngay cả Công Chu cũng đã nhìn thấu, hiệp nghị trăm ngàn sơ hở này.

“Cậu đã không thích Chi Lý, vài ngày nữa là sinh nhật tớ có thể bảo Chi Lý ở cạnh tớ không, chỉ cần một ngày thôi cũng được. Nói ra có lẽ cậu sẽ cười, sinh nhật hàng năm đều là một đám bạn bè giả dối vây quanh, hồi học cấp 3 tớ kết giao cùng một học trưởng, khi những người đó biết được liên đồn đại rất khó nghe, nói tớ rất ghê tởm. Nhưng mà, tớ nghĩ Chi Lý đại nhân biết tớ thích hẳn, hẳn không hề dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tớ, vẫn như thường qua lại với nhau, không xa lánh, cũng không đến gần. Nguyên vọng duy nhất của tớ vào sinh nhật năm nay là muốn ở bên cạnh hẳn, cho dù hẳn sẽ không thích tớ.”

“Được thôi, không sao cả, các cậu có thể ở bên nhau, các cậu có thể vui vẻ trong thế giới của hai người.” Kha Bố nhìn chăm chăm Công Chu, Công Chu thoáng sửng sốt. Kha Bố tiếp tục nói: “Cậu cho rằng tớ sẽ nói với cậu như vậy à? Từ ngày đầu tiên quen biết nhau tớ đã nói rồi, tớ không phải người tốt bụng gì cho cam, ai lại chẳng có quá khứ đau khổ, dùng sự thương xót để có được tình yêu cậu cảm thấy vĩ đại lắm à? Không được nha, Chi Lý không được nha.”

“Cậu nghĩ mình có tư cách nói tôi à?”

Kha Bố nhăn mặt nhíu mày, sai rồi, sai ở đâu rồi. Bản thân lúc trước không hề muốn tình yêu, chỉ muốn tìm một ai đó để tâm sự, chỉ muốn có người ở bên cạnh. Cũng không phải dùng sự đáng thương của mình đổi lấy gì cả, sau đó mình không biểu lộ cảm xúc ấy ra nữa, không yêu cầu Chi Lý điều gì nữa, Chi Lý rõ ràng có thể bỏ rơi mình.

“Đương nhiên, kỳ thực tôi không tất yếu phải hỏi cậu, tôi chỉ cần hỏi Chi Lý.” Công Chu đi về phía cửa, mở cửa ra quay đầu lại: “Cậu có sợ không, Kha Bố? Chi Lý không bỏ rơi cậu có thể là vì một lý do, là lý do cậu sợ nhất, hẳn vì thương hại cậu mới tiếp tục hiệp nghị này. Còn một điều nữa, cậu đã nghĩ tới chưa? Có lẽ không phải hẳn không muốn chia tay, chỉ đang đợi cậu nói ra trước mà thôi, tránh cho cậu bị tổn thương.” Cửa đóng lại, Kha Bố ngã vật xuống giường cười rộ lên, ôm bụng cười rộ lên. Khi nào thì bắt đầu thích Chi Lý? Năm ngoái, năm kia, hay là sớm hơn thế? Tiếng cười của Kha Bố dần dần ngừng lại, luôn mồm nói người khác, ngay cả bản thân dưới tình huống vô ý thức cũng muốn trói buộc Chi Lý sao? Thật hy vọng tất cả đều là giả, thật hy vọng lúc trước không cầu xin hẳn đừng đi, thì bây giờ ít nhất có thể đúng lý hợp tình nói Chi Lý tự nguyện, chứ không phải bởi vì ai đó mà đồng ý. Không thể phản bác những gì Công Chu nói, chẳng lẽ đúng như lời Chi Lý, người không hiểu gì cả chính là mình.

Kha Bố mơ mơ màng màng thiếp đi, mơ thấy quá khứ. Ngày tốt nghiệp trung học, mây trắng trôi trên bầu trời xanh trong, đám học sinh vui đùa náo loạn tốp năm tốp ba tại sân trường, có vui vẻ, có ảo não. Kha Bố chán muốn chết đứng ở cổng trường đợi ba đến đón. Chi Lý giống như một nét bút di động rất đẹp trong toàn bộ khung cảnh, bộ quần áo của hẳn nhẵn nhụi nhún nhún.

“Quần áo của cậu làm sao vậy?” Kha Bố đùa nghịch di động đi về phía Chi Lý hỏi.

“Khi xuống lầu bị đám con gái vây lại giật cúc áo.”

“Được hoan nghênh thật đúng là khác biệt, cúc áo thứ hai của tớ vẫn kiên trì sừng sững ở đó, thật là khó hiểu, rõ ràng đều là con trai, đái ngộ lại kém xa như vậy.”

Chi Lý cởi áo, ném lên đầu Kha Bố: “Cúc áo không cho cậu được nữa rồi, thôi thì cầm luôn cái áo đi.” Kha Bố túm lấy cái áo, hung tợn nói: “Đừng đùa, cái tính này của cậu cũng nên sửa đi.”

“Làm điều kiện trao đổi.” Chi Lý vươn tay ra giật lấy cúc áo thứ hai của Kha Bố, thấy Chi Lý danh định bỏ đi, Kha Bố tức giận nghiêng rằng: “Chi Lý, áo này tớ mới mặc hai lần !! Đừng tưởng không bồi thường

tiền tớ sẽ bỏ qua cho cậu.” Chi Lý dùng ngón tay thon dài đùa bỡn cúc áo, nghiêng đầu: “Đúng rồi, tớ định học ở Thánh Kiệt, cậu muốn tới đó không?”

“Cậu bảo tớ đi, thì tớ phải đi chắc.”

“Tớ bảo cậu đi, cậu sẽ đi.” Cái tên khốn này, luôn nói theo ý mình, nếu phản bác chút, hẳn càng cãi hăng hơn! Thật sự là không cam tâm.

Nhìn bóng dáng Chi Lý cách mình càng ngày càng xa, Kha Bố từ trong mộng tỉnh lại. Lúc này rồi mà vẫn còn có thể mơ thấy trước kia, mình cũng thực nực cười. Cậu cúi đầu nhìn bàn tay mình, đường vân tay vắn vẹo. Rõ ràng lúc trước đã nói sẽ để Chi Lý đi, là cái tay này gắt gao không buông, đôi tay chết tiệt, đôi tay chết tiệt chỉ nghe theo trái tim.

17. Chương 17 - Chỉ Đợi Một Câu Nói Của Cậu

Kha Bố đem những lời nên nói và tình cảm nên làm rõ ràng kéo dài rất lâu, chẳng những không nhạt đi mà còn chuyển biến xấu, giờ lại sợ bị vạch trần, cậu cảm thấy đây là lúc đến tìm Chi Lý để nói hết ra, dùng sự thương hại để duy trì hiệp nghị không phải là điều cậu muốn, cậu đã không còn là thằng nhóc yếu đuối khi xưa nữa, sẽ không cầu xin hẳn ở lại, sai lầm trước đây thì bây giờ sửa cho đúng, dù rằng từ nay về sau....Kha Bố tuy mạnh miệng nhưng không có can đảm suy nghĩ tiếp.

Kha Bố cuối cùng cũng tìm được Chi Lý ở lớp học, vừa định tiến lên, mới phát hiện phòng học trống rỗng không chỉ có mình Chi Lý, còn có Công Chu đang đứng trước mặt hẳn, cậu không trông thấy mặt Chi Lý, chẳng biết có nên trốn đi một lát không.

“Chi Lý đại nhân, vài ngày nữa là sinh nhật tớ, có thể mời cậu ở bên tớ một ngày được không, chỉ cần một ngày thôi.”

“Lý do?”

“Tớ thích cậu, Chi Lý. Lý do này còn chưa đủ sao? Sinh nhật muốn trải qua cùng người mình thích có gì không đúng? Tớ biết bản thân quá đường đột, cũng không yêu cầu cậu phải thích tớ, kỳ thật tớ rất sợ sinh nhật, nó gợi nhớ đến sự phản bội của bạn bè lúc trước, kết quả là, mất hết bạn bè, vì sự gièm pha với đồng tính luyện ái mà bạn trai cũng bỏ đi, nhưng mà, tớ biết cậu không phải người như thế, sẽ không vì tớ thích con trai mà ghét bỏ tớ, yêu cầu của tớ rất nhỏ, chỉ cần cậu ở bên tớ một ngày thôi.”

“Lý do này không được.” Chi Lý dùng tay đỡ đầu.

Công Chu trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức Kha Bố không biết nên đứng ở đây đợi hay đi ra, Công Chu có phản kích động: “Vậy Kha Bố thì sao? Kha Bố dùng lý do gì để cậu ở bên cạnh cậu ấy? Vì sao cậu ấy có thể, tớ lại không được, là bởi bố mẹ tớ không ly hôn à, cho nên không đủ để cậu thương hại? Giữa các cậu rốt cuộc đã có chuyện gì tớ không rõ lắm, nhưng như vậy rất tốt à? Thời gian quá lâu cho nên các cậu không muốn làm rõ thứ tình cảm này mà chỉ ở bên nhau như một thói quen sao? Chẳng phải là muốn chia tay nhưng có điều cố kỵ ư? Tình cảm giống một khối u tuần hoàn ác tính là sao đây a?” Chi Lý trầm mặc, ở thời điểm không nên trầm mặc nhất lại trầm mặc, điều này khiến thân thể Kha Bố không chịu nổi áp lực, dạ dày như bị lửa thiêu cháy quay cuồng, đau đớn chậm rãi ăn mòn cơ thể, cậu chạy trốn, đây không phải những gì cậu muốn nghe. Trầm mặc như vậy là sao, đang suy xét những gì Công Chu nói à? Cho nên hẳn thừa nhận, tình cảm với mình chỉ là sự thương hại, ở bên cạnh mình là do thói quen, không muốn chia tay vì có điểm cố kỵ, tình cảm này là một khối u ác tính. Tên khốn kiếp Chi Lý, một lần thừa nhận nhiều như vậy, phải an ủi bản thân thế nào đây. Phủ định chút cũng được kia mà? Cho dù là nói dối thôi.

Kha Bố vì chạy quá nhanh ở sân trường, không cẩn thận va vào một người.

“Xin lỗi.” Kha Bố vội vàng nhận lỗi, ngay cả đầu cũng không buồn nâng đã muốn chạy đi, nhưng bị gọi lại: “Kha Bố?”

Kha Bố quay đầu liền trông thấy Vương Tinh, là học trưởng ở trường trung học trước đây, không ngờ hẳn cũng học trường này. Nếu không nhìn thấy khuôn mặt này, Kha Bố thiếu chút nữa đã quên còn có một người như vậy tồn tại.

“Tôi cứ nghĩ nhận nhầm người, thật đúng là cậu. Lâu rồi không gặp, cậu cũng học ở trường này à? Ở nhà E phải không? Số phòng bao nhiêu? Lát nữa đến tìm cậu ra ngoài chơi, cậu mới đến mấy tháng chắc chưa quen nơi này, tôi dẫn cậu đi tham quan chút.” Đối với sự nhiệt tình của Vương Tinh, Kha Bố chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi, cậu nói cho Vương Tinh số phòng của mình rồi lấy bừa một cái có để rời đi, chạy được một lúc, Kha Bố thả chậm cước bộ, chạy như vậy, là muốn chạy đến chỗ nào? Có thể chạy đi đâu được? Ở bên ngoài bần thần hồi lâu Kha Bố mới quay trở lại phòng, ngoài ý muốn bắt gặp Vương Tinh ở cầu thang. Vương Tinh sở dĩ nhiệt tình như vậy, lẽ nào Kha Bố lại không biết nguyên nhân? Nhiều năm qua, có một, hai người thích Kha Bố là chuyện thường tình, Vương Tinh chính là một trong số đó, từng thổ lộ với cậu hồi trung học, đương nhiên bị Kha Bố cự tuyệt, lúc ấy Kha Bố không rõ tại sao mình lại cự tuyệt người khác, bây giờ thì cậu đã hiểu. Nếu đối phương có người mình thích sẽ lập tức chia tay, cậu chỉ muốn duy trì hiệp nghị vui đùa kia, bắt đền đồ với những người có ý với mình, đơn giản là muốn ở lại bên cạnh Chi Lý, cho dù dưới hình thức nào đi chăng nữa.

“Bạn cùng phòng nói cậu không có ở đó, tôi liền đứng đợi ở đây, xem thử có thể gặp được cậu hay không.”

“Không ngờ anh lại đến đây thật.”

“Tôi nói rồi tôi sẽ tới mà, muốn ra ngoài đi dạo chút không?” Kha Bố muốn từ chối, nhưng nhốt mình trong phòng thì ích gì, cậu cần tìm chút việc để đầu óc mình tỉnh táo lại.

“Được.” Khi Kha Bố sánh vai đi cùng Vương Tinh, vừa vặn bị Chi Lý mới về bắt gặp, Chi Lý không thèm chú ý đến Vương Tinh, chỉ cau mày lạnh lùng nhìn chằm chằm Kha Bố. Kha Bố né tránh ánh mắt của hắn, đi qua người Chi Lý, Chi Lý bèn túm lấy cổ tay cậu: “Không cho phép đi với hắn.”

“Điều kiện trao đổi?” Kha Bố đột nhiên hỏi, nếu bảo mình không được đi cùng người khác, Chi Lý dùng cái gì để đổi lấy việc mình ở lại. Cậu còn muốn nghe điều gì nữa”

“Đừng đi, Chi Lý, đừng đi, Chi Lý, đừng đi, Chi Lý.” Kha Bố hồi tưởng bản thân dùng giọng nói yếu ớt để giữ Chi Lý lại, đó là sự khởi đầu của mọi sai lầm. Kha Bố giãy mạnh khỏi tay Chi Lý, không để cho Chi Lý có cơ hội lên tiếng: “Cậu còn muốn thương hại tôi đến khi nào?” Dứt lời, Kha Bố không quay đầu lại cùng Vương Tinh rời đi. Trên đường, chỉ có Vương Tinh nói chuyện, Kha Bố cũng không nghe lọt vào tai. Vương Tinh đột nhiên nói: “Đó là Chi Lý phải không, từng nghe mấy em gái lớp dưới nhắc đến, không ngờ hẳn thực sự đến học ở đây, các cậu quen nhau à? Loại người như Chi Lý, từ lúc học trung học đã thấy kỳ quái, mùa hè có đôi khi tính tình nóng nảy, thực sự rất khủng bố, nghĩ mình đẹp thì muốn làm gì thì làm chắc, tôi nghe nói cấp 2 cậu ta vì được các bạn nữ rất hoan nghênh mà bị không ít nam sinh chán ghét, cái loại luôn ra vẻ không gì không làm được, chẳng khác chi quái vật.”

Kha Bố dừng lại nhìn Vương Tinh, người này, không giống với Chi Lý, có lẽ hắn sẽ rất dịu dàng, có lẽ hắn sẽ không thương hại mình, quan trọng nhất là hắn thích cậu. Vương Tinh túm lấy bả vai Kha Bố, chậm rãi tới gần Kha Bố. Kha Bố dùng một tay tạo khoảng cách giữa hai người, nhẹ nhàng nói: “Không hiểu gì về Chi Lý, anh mẹ nó đừng có ăn nói lung tung, thật là đáng thương, bởi vì hắn xuất sắc hơn các anh mà phải bài xích hắn, đó là lỗi của hắn sao? Chẳng lẽ vì nhân nhượng đám người ngu xuẩn các anh mà thay đổi bản thân, Chi Lý chính là Chi Lý, là Chi Lý tốt hơn bất cứ ai khác.” Kha Bố phẫn nộ vung nắm đấm về phía cằm Vương Tinh, sau đó chạy về phía ký túc xá, tất cả vấn đề đều là ở mình, sao lại giận chó đánh mèo với Chi Lý, Chi Lý đã làm những gì, cứu vớt cậu khỏi sự cô độc, im lặng đứng bên cạnh cậu, dán băng rôn cho cậu, cầm nước màu cho cậu, cầm tay cậu chạy về lớp học... Chuyện cũ vì có Chi Lý mà thêm phần hạnh phúc.

Không chỉ như vậy, hắn cũng cứu vớt Tô Ấu Ngôn, chung quy vẫn cảm thấy đã gặp Tô Ấu Ngôn ở đâu đó, đáng về ấy quả thực chính là Chi Lý hồi học cấp 2, Chi Lý chắc hẳn cũng chú ý tới điểm này. “Một mình rất mệt mỏi, ừm, sau này theo tôi đi.” Khi ấy sở dĩ Chi Lý nói như vậy, giống như thấy được bản thân hắn trong Tô Ấu Ngôn. Con người tốt đẹp như Chi Lý, sao có thể so sánh với người khác. Ngoại trừ Chi Lý Kha Bố không thể ở bên ai khác, bắt đầu từ ngày đó, bắt đầu từ lúc cậu khóc nức nở trong ngực hắn. Trong mắt, trong cơ thể, trong đầu, trong trái tim cũng chỉ có mình Chi Lý.

Kha Bố chạy một mạch, cửa phòng Chi Lý không khóa, cậu đi vào. Chi Lý dường như biết Kha Bố sẽ trở về, lãnh đạm nói: “So sánh xong rồi?” Kha Bố chưa kịp trả lời, Chi Lý lại nói tiếp: “Chúng ta chia tay đi?” Kha Bố sững sờ tại chỗ, đây là đáp án đạt được khi mình quay về bên cạnh Chi Lý sao.

“Biết rồi, đúng lúc, vốn tớ sẽ...” Không thể thốt nên mấy lời máy móc, rõ ràng ngay cả khí lực nói chuyện cũng mất, nhưng vẫn cạy mạnh. Chi Lý đóng cửa lại tựa vào sau: “Chẳng lẽ cậu cảm thấy tớ là người có lòng tốt như vậy?”

“Cậu quả thực không phải người tốt lành gì, luôn nói những lời khiến người ta hiểu lầm, rõ ràng biết đó là tính cách của cậu, thật không cam lòng, lại bị lời nói của cậu xoay vòng vòng, thật không cam lòng, lại đi thích cậu, thật không cam lòng, thế mà lại để cậu đề nghị chia tay trước.”

“Những lời ấy, tớ đã từng nói với người khác sao?”

“Cái đó, tớ...”

“Trả lời rõ ràng cho tớ.” Ánh mắt Chi Lý hăm dọa.

“Không có.”

“Cậu cũng biết là không có a.” Ngữ khí của Chi Lý mang ý châm chọc: “Cậu cảm thấy tớ sẽ tốt bụng thương hại cậu sao? Hiệp nghị kia chỉ dựa vào loại thương hại đơn giản như vậy mà duy trì được à? Tớ cần thương hại cậu à? Ngày ấy kẻ được cứu vớt không chỉ một người, muốn có ai đó ở bên cạnh không chỉ một người, lúc đó cậu cũng nhận ra rồi phải không, mẹ nó nhớ lại rõ ràng cho tớ, bao năm qua, cậu sợ cái gì? Sợ nghe được đáp án từ chỗ tớ à? Cậu đang trốn tránh cái gì? Cho dù chạy trốn vào lòng của thằng khác cũng chỉ khiến cậu hiểu ra một điều, Kha Bố, cậu không rời bỏ tớ được, tựa như...” Chi Lý tiến lên kéo Kha Bố vào trong ngực mình: “Tựa như tớ không thể rời khỏi cậu.”

Chi Lý gần từng tiếng khiến Kha Bố mất năng lực tự hỏi, đây là sao? Bị cướp đi, tất cả mọi thứ dễ dàng bị cướp đi, Kha Bố liên tục gọi tên Chi Lý. Đột nhiên cậu đẩy Chi Lý ra, lắc đầu: “Không phải, cái tớ muốn nghe không phải những lời này, không phải.” Thấy Kha Bố mất khống chế, Chi Lý túm lấy cổ tay Kha Bố, giọng nói từ tính êm tai nở rộ trong không khí: “Tớ thích cậu, Kha Bố.”

Kha Bố bình tĩnh lại, cái muốn nghe chỉ có một câu này. Bởi vì cậu từng nói “Người tớ thích tớ sẽ nói thẳng”, thì ra tất cả mọi thứ, chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy là có thể giải quyết hết, mọi sự bất an, chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy là có thể áp chế. Tâm tình thích Chi Lý, dao động kịch liệt, chưa bao giờ ngừng, Kha Bố đã sớm không thể trốn thoát được.

18. Chương 18 - Đây Là Lần Đầu Tiên Của Kha Bố

“Cậu đừng hiểu lầm, chỉ muốn thử một lần xem sao, nếu đối phương có người mà mình thích sẽ lập tức chia tay, cho dù kết giao tớ cũng không đưa ra mấy yêu cầu kỳ quái, chỉ trên danh nghĩa mà thôi, tớ chỉ tò mò hai thằng con trai thật sự có thể kết giao được không ấy mà.” Theo như hiệp nghị, giờ song phương đều có người mình thích, cho nên cũng tới lúc chia tay rồi, để trò đùa kia dừng lại tại đây. Chia tay để một lần nữa ở bên nhau, lần này là thật.

“Âm mưu lớn nhất đời này của cậu chính là khiến tớ không cẩn thận thích một thằng con trai, lại còn là cậu.” Kha Bố nói dối chẳng mấy bùi tai.

“Đúng là càng lớn càng không đáng yêu, lúc trước là ai khóc lóc xin tớ đừng đi.”

“Đừng có đâm chọt vết sẹo của người ta!!”

Khôi phục lại từ sự xúc động Kha Bố đẩy Chi Lý ra, bảo trì khoảng cách với hắn, hắng giọng nói: “Hiện tại chúng ta được coi là chính thức kết giao đi, cậu có biết trở thành người yêu của nhau rồi chuyện đầu tiên cần làm là gì không?”

“Lên giường.” Chi Lý ôm lấy Kha Bố ném xuống giường.

“Vớ vẩn! Tôi đang nhắc tới hứa hẹn.” Có đôi lúc Kha Bố truyền thống đến bất ngờ.

“Đó là cái gì.” Cố tình lại gặp phải cái người luôn giả ngu, Chi Lý khóa ngồi trên người Kha Bố, bắt đầu cởi cúc áo. Kha Bố kinh hoàng phủ chắn lên hai người: “Ban ngày ban mặt, cậu kiểm chế chút được không, chẳng may có ai vào thì sao.” Dự tính ban đầu của Kha Bố khi phủ chắn thứ nhất là không muốn người khác đột nhiên xông vào liền bắt gặp cảnh tượng kỳ quái này, thứ hai là có chút xấu hổ không muốn để Chi Lý nhìn thấy mặt mình. Nhưng mà, trăm triệu lần không ngờ tới, cậu đang từng bước tiến tới sai lầm lớn nhất trong cuộc đời, hơn nữa còn phải trả giá đắt cộng thêm hồi ức kinh hoàng. Kha Bố trong chăn giấy dựa, cái chắn bởi vì động tác của hai người mà không ngừng biến hóa hình dáng.

“Đừng lộn xộn.” Mặc kệ Chi Lý hạ mệnh lệnh, việc này liên quan đến lần đầu tiên, Kha Bố sao có thể khuất phục dễ dàng, càng thêm âm ỉ hơn, không gian tối tăm nhỏ hẹp trong chăn khiến Kha Bố càng ngày càng khó thở, nóng đến phát hoảng, mồ hôi thấm ướt quần áo. Cậu đột ngột nhận ra một việc cực kỳ chết người, quả nhiên, Chi Lý ngồi yên trên người cậu không nhúc nhích. Kha Bố hé một góc chăn lên cho ánh sáng len vào, nương theo tia sáng thấy được khuôn mặt của Chi Lý.

“Chi, Chi Lý, cậu hãy nghe tôi nói, gần đây tôi mới nghe được vài mẩu chuyện hài, tôi kể cho cậu nghe nhé?” Kha Bố cũng thật giỏi, nghĩ ra phương pháp để hạ nhiệt độ, Chi Lý đặt đầu Kha Bố lên gối: “Cậu tự hỏi mình xem, giờ là lúc nên kể chuyện cười à?”

“Cậu bình tĩnh một chút.”

“Đã vậy, việc đi cùng thằng khác dùng cái mông khốn kiếp của cậu bồi thường đi.” Chi Lý cúi người, khẽ cắn môi dưới của Kha Bố. Kha Bố rút cuộc từ bỏ giấy dựa, tuyệt vọng nhắm mắt lại, trên thế gian này còn gì có thể ngăn được Chi Lý đang hắc hóa. Kha Bố hai mắt vô thần phối hợp nhấc tay lên để Chi Lý cởi áo của mình, lại phối hợp nhấc chân lên để Chi Lý cởi quần của cậu, xem ra, nếu có thằng nào tiến vào chỉ có một con đường là giết người diệt khẩu. Chi Lý vỗ vỗ mặt Kha Bố: “Về mặt này của cậu là sao? Không vui?”

“Không, không, tôi vui đến phát khóc rồi đây.”

“Về mặt phiền tình chút, nghe thấy chưa.” Ngón tay của Chi Lý vuốt ve cổ Kha Bố, tay còn lại sờ soạng qua lại phía trong đùi, Kha Bố không kiểm chế được, khôi phục khát vọng, đầu lưỡi Chi Lý liếm láp cổ cậu, xúc cảm ẩm ướt không ngừng đi xuống, tiếng than nhẹ của Kha Bố khó có thể ức chế bật thốt ra từ kẽ răng, bàn tay xuyên qua mái tóc của Chi Lý: “Ách hừ a aha ”

“Giang rộng chân ra cho tôi, rộng chút nữa!”

Ngón tay xâm nhập khiến Kha Bố không ngừng co rút, lý trí cơ hồ bị tiêu diệt, muốn chạm vào hân, muốn được hân chạm vào, muốn yêu hân, muốn được hân yêu, muốn tất cả của Chi Lý, khuôn mặt mê người, thân thể mê người, nụ cười tươi sáng, tình cách phiền toái. Thế nhưng dưới cảm quan kích thích nguyên thủy nhất, Kha Bố mới rõ ràng nhận ra, cho dù Chi Lý tốt hay xấu, cậu đều yêu hân muốn điên lên được.

“Aha a a đừng hòng đừng hòng nói cho cậu nghe ”

Chi Lý kéo khóa quần, thả ra dục vọng sớm không thể kiềm chế, chậm rãi tiến vào nơi ẩm áp kia, cảm giác nóng bóng bao vây lấy hân, co rút lại khiến Chi Lý gần như đánh mất bình tĩnh, thậm chí muốn tiến vào sâu hơn, muốn nghe tiếng rên rỉ của người dưới thân. Hai tay hân siết chặt lấy thắt lưng của Kha Bố: “Gọi tên của tôi.”

“A Chi Lý thoải mái Chi Lý ” Lần này tuyệt đối không phải vì muốn phối hợp với Chi Lý, mà xuất phát từ chính bản năng của cậu, cậu cảm thấy dị vật trong cơ thể trương to thêm vài phần.

“A a a a nhẹ thôi, bên trong, sẽ, sẽ hỏng mất.”

“Không sao cả.”

“Cậu đương nhiên chẳng sao cả!!”

“Cậu cái tên khốn kiếp này, đừng nói mấy lời vô dụng, mau rên.” Hạ thân Chi Lý càng thêm dùng sức.

“A ”

“Rên cho có à.”

“A a a a ”

Chi Lý nhúu mảy càng ra sức cày cấy, Kha Bố hai chân gập vào có chút không thừa nhận nổi nữa, đặt hai tay lên ngực Chi Lý, gò má phiem hồng, đôi mắt mờ sương tản mát mị hoặc, dùng vẻ mặt cam chịu nhìn chăm chăm Chi Lý: “A a Chi Lý nhẹ thôi ” Chi Lý thoáng sững sốt, lập tức khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười vừa lòng.

Kha Bố không biết bản thân bị tàn sát bao lần mà vẫn kéo dài hơi tàn sống sót, trong đầu vẫn còn quanh quẩn lời nói của Chi Lý. “Thất lưng hạ xuống chút, mông nhếch lên.” “Cậu cũng nhanh quá đấy” “Khốn kiếp, tập trung cho tớ” “Nâng chân lên, mau”, Kha Bố mắt nhắm mắt mở, ôm lấy cánh tay mình, hiện tại toàn thân cao thấp động đậy được chỉ có đầu và tay. Lần đầu tiên của mình tuy chưa từng nghĩ sẽ tốt đẹp, nhưng không hề muốn nó được tiến hành bằng cách thức gần như là cưỡng bạo này.

Chi Lý vươn tay kéo Kha Bố vào lòng.

“Đau, đau, đau, ...”

“Ồn cái gì, lần sau sẽ thoải mái.”

“Nói như cậu rất vô trách nhiệm, cậu thỏa mãn quá còn gì.” Kha Bố oán giận.

“Cậu còn chưa thỏa mãn à?”

“Ý tớ không phải như vậy!!” Kha Bố ảo não cọ xát trong ngực Chi Lý, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Để đưa tiễn lần đầu của tớ, tốt nhất cậu nên chịu trách nhiệm, bằng không cho dù tớ chết cũng sẽ không buông tha cho cậu, hóa thành quỷ quần lấy cậu.”

“Tớ tìm tớ lần nào thượng cậu lần đó.”

“....”

Sáng hôm sau, Kha Bố từ trên giường đứng dậy chuẩn bị đi tắm, vừa cởi áo ra, liền phát hiện Sở Hạo Vũ mặt mày xanh lét nhìn chăm chăm thân thể của cậu.

“Làm gì vậy, đừng thèm nhỏ dãi tớ.”

Sở Hạo Vũ hét lên lao ra khỏi phòng: “Chi Lý, không tốt đâu!! Kha Bố mắc bệnh giang mai!! Ngần vạn lần đừng lên giường với cậu ta!!! Sẽ bị lây bệnh đó!!”

“Vương bát đản! Hết cái gì mà hết.” Kha Bố tức giận nghiêng răng, rốt cuộc nổi điên gì vậy, cậu cúi đầu, phát hiện trên bụng mình đều là ấn ký màu đỏ, vọt tới trước gương, má trái, trên cổ tất cả đều là dấu hôn Chi Lý lưu lại ngày hôm qua!

“Chi Lý là hồn đản!! Chi Lý là tên đại hồn đản!! Chi Lý là tên hồn đản nhất trên thế giới này!!”

19. Chương 19 - Đáp Án Không Đủ Tiêu Chuẩn

“Cho nên, sự việc chính là như vậy.” Kha Bố đưa ra kết luận.

“Cậu không đầu không đuôi phun ra mỗi một câu bố nó mới hiểu!!” Mọi người vừa mới tập trung đầy đủ lại chỉ thốt ra một câu duy nhất, ai mà hiểu được. Nhưng Sở Hạo Vũ là ngoại lệ, tiến lên cởi phăng áo Kha Bố ra, phơi bày chiến tích của Chi Lý, ai nấy đều không phải kẻ ngốc, nếu liên quan đến Chi Lý, ngay cả Công Chu cũng nhìn ra được, bọn họ sao lại không rõ, chỉ có điều Chi Lý không lên tiếng, nên đành mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua.

Kha Bố đập rớt tay Sở Hạo Vũ, kéo lại áo mình, cho dù da mặt cậu có dày cũng sẽ biết liêm sỉ. Công Chu đứng trước mặt Kha Bố tựa như một đứa trẻ phạm lỗi: “Chuyện trước đây thực xin lỗi, bởi vì nhất thời không chấp nhận được nên đã nói mấy lời quá đáng, không phải tớ cố tình nói vậy đâu.” Kha Bố vuốt cằm trầm mặc trong chốc lát: “Chả có nhẽ cậu cho rằng tớ sẽ nắm lấy tay cậu nói cậu không hề sai, chúng ta là tình địch tốt nhất của nhau, về sau cùng nhau cố gắng, tớ không trách cậu, chỉ có thể trách tạo hóa trêu ngươi, ý trời khó đoán, sau đó chúng ta ôm nhau đứng dưới mưa khóc lóc, từ đó trở thành bạn bè thân thiết. Mơ đi nhá.” Kha Bố tung một quyền vào bụng Công Chu: “Chuyện của đàn ông phải dùng thủ đoạn của đàn ông để giải quyết, chuyện tình cảm của tớ xưa nay không đi theo con đường hậu cung, sau này đừng ôm ý nghĩ không an phận với Chi Lý, tớ sẽ đánh cậu, hiểu chưa?” Công Chu ôm bụng ngồi xồm trên đất.

Chi Lý tựa người ngoài cuộc ngồi bên cạnh đánh giá: “Hình như tớ rất được hoan nghênh.”

“Giờ mới nhận ra à, quá muộn rồi!!!” Sở Hạo Vũ cảm giận nói.

Công Tru gật đầu như đập tỏi, Kha Bố vươn tay kéo Công Chu dậy, Công Chu cười cười, khuôn mặt xinh đẹp: “Cám ơn.”

“Đừng cảm ơn vội, đánh cậu tớ không nói đùa đâu.”

Sau khi chấm dứt tranh đấu nội bộ lần đầu tiên, Chu Hân Hợp từ trong ví rút ra tờ 50 đồng rứt rề đưa cho Ứng Tu Kiệt: “Kha Bố, tớ cứ nghĩ cậu là một thằng nhóc tốt, cho nên cá cược với Ứng Tu Kiệt cả đời này cậu sẽ bảo vệ trinh tiết của mình, kết giao cùng Chi Lý theo cách thức thuần khiết nhất, không ngờ nhanh như vậy cậu đã bị Chi Lý đại nhân...” Bởi vì mặt sau đã rất rõ ràng, Chu Hân Hợp không nói tiếp nữa, so ra việc giờ ngón giữa với Chu Hân Hợp vì đã đầu cơ trục lợi bằng trinh tiết của mình rất hạ lưu, Kha Bố còn chưa kịp phản ứng. Ứng Tu Kiệt cũng lôi ra một tờ 50 đồng, cộng với 50 đồng của Chu Hân Hợp, đưa 100 đồng đó cho Sở Hạo Vũ.

Ứng Tu Kiệt trừng mắt liếc Kha Bố một cái: “Kha Bố, là một thằng đàn ông cũng nên rứt rề chút chứ, cậu bị thượng nhanh quá đấy! Tớ cược cậu một tháng.” Xem ra là cá 100 đồng với Sở Hạo Vũ. Sở Hạo Vũ cũng không có niềm vui của người chiến thắng, hần lấy 100 đồng từ trong ví, cộng với 100 đồng ban nãy, đưa 200 đồng cho Tô Ấu Ngôn: “Kha Bố, tớ cảm thấy thực xấu hổ khi ở chung phòng với cậu, tớ cá với Tô Ấu Ngôn 1 tuần, không ngờ a không ngờ, tớ đã đánh giá cao cậu, xấu xa, tớ khinh bỉ cậu.”

Kha Bố rớt cuộc không thể nhin được nữa. “Mấy người các cậu đang cái quái gì thế hả!!! Lấy việc riêng của bọn tớ ra cá cược với nhau, lại còn ngang nhiên trước mặt bọn tớ, Chi Lý, lúc này cậu cũng nên nói vài câu chứ, xem đạo đức của bọn họ kia kìa, không tôn trọng bọn mình gì cả.” Kha Bố sở dĩ kích động như vậy, cũng là để che giấu cảm giác thất bại trong truyền thuyết, cho rằng cậu không đau khổ sao? Đau khổ nhất chính là bản thân, nhớ lại chuyện này hôm qua, cậu thậm muốn tự sát quách cho xong. Kha Bố quay đầu lại, phát hiện Tô Ấu Ngôn đang cầm 400 đồng đưa cho Chi Lý, mịa nó còn nữa!! Cô nàng liếc mắt nhìn Kha Bố, dửng dưng xem thường: “Tôi cược ba ngày, cậu ngay cả việc này cũng không chống đỡ được, thực cơ khát.” Kha Bố không thể tin nhìn người thắng cuộc cuối cùng, Chi Lý, chỉ tay vào hắn: “Cậu có thể nói cho tớ biết vì sao Ấu Ngôn lại đưa tiền cho cậu không? Cậu dám làm như vậy.”

“Cái gì?”

“Không không không, cậu thành thật trả lời cho tớ.”

“Cái gì?”

“Chi Lý, tớ không muốn sống nữa, mau theo tớ.” Dứt lời đang định nhào lên cùng Chi Lý triển khai một màn người chết ta sống, ai ngờ đụng chạm đến vết thương sau mông đau đớn khó nhin, Chi Lý vẻ mặt bình thản giống một đứa trẻ hồn nhiên vô tư: “Đừng nên lộn xộn, tối hôm qua mới cầm vào mông cậu.”

Kha Bố che hai tai: “Tớ không muốn nghe, cái gì cũng không nghe thấy.”

Chi Lý gạt tay Kha Bố ra: “Đừng nên lộn xộn, tối hôm qua mới cầm vào mông cậu.”

“Đừng lặp lại nữa!!”

“Tớ nghĩ cậu chưa nghe thấy.”

“Cậu cố ý đúng không, dùng dùng khuôn mặt này, quả thực vậy bản hai chữ hồn nhiên, trong từ điển của cậu không có từ xấu hổ à? Nói những lời này mà mặt không đỏ tim không đập!”

“Nói gì? Nói mông thì mặt cần đỏ tim cần đập?”

Kha Bố che miệng Chi Lý: “Xin lỗi, tớ sai rồi, Chi Lý đại nhân, cậu muốn dùng thân thể tớ cá cược thể nào cũng được, tớ không nên chất vấn cậu, tớ yên lặng ở sau lưng cổ vũ cậu, cố lên, tận lực dùng cơ thể của tớ đem ra cá cược, hết hạn sử dụng thì thôi ——”

Kha Bố không chống đỡ được hại tất cả mọi người thua tiền, Chi Lý đặt 400 đồng kia lên bàn, nhìn Công Chu: “Cầm lấy mua bánh sinh nhật.” Công Chu há miệng thở dốc, thực cảm động, tuy nhất thời xúc động làm ra chuyện quá đáng, nói những lời quá đáng, nhưng Chi Lý và Kha Bố cũng ghi hận với mình, đây là bạn bè, bạn bè chân chính. Công Chu mắt hàm lệ nóng: “Cảm ơn, thật sự cảm ơn ngài. Chi Lý đại nhân, nếu ngài không chê, hãy để tôi đi theo ngài cả đời, chỉ cần Kha Bố còn khỏe mạnh, tôi tuyệt đối sẽ an phận, tôi nhất định sẽ đợi cho đến ngày Kha Bố chết.”

“Tớ còn lâu mới chết!!” Kha Bố cắn răng, trong lòng thoáng chút kinh ngạc, cứ nghĩ Chi Lý là một tên thần kinh thô, nhưng lại chú ý tới việc này, tuy không thua thiệt Công Chu điều gì, nhưng đổi góc độ mà cẩn thận ngẫm lại, quả thật đã đá kích cậu ấy, thích một người không hề sai, cậu đánh giá khuôn mặt không hề đổi sắc của Chi Lý, rốt cuộc cậu có ma lực gì, dễ dàng khiến kẻ khác nguyện ý đứng bên cạnh cậu.

Sở Hạo Vũ thở dài: “Vẫn là Kha Bố gian xảo, biết mình là gánh nặng, liền tìm chỗ dựa vững chắc nhất, tiểu nhân! Làm ra chuyện xấu xa như vậy.”

“Quá khen, sự xấu xa của tớ sao có thể sánh với cái đầu của cậu được.”

“Chắc chắn, nhìn cái bộ mặt tiểu nhân của cậu kìa, Chi Lý, cậu rốt cuộc thích điểm nào ở Kha Bố a?” Vấn đề Sở Hạo Vũ vừa tung ra rất hot, Kha Bố làm như chẳng quan tâm nhìn Chi Lý, trong lòng lại khẩn trương, hình như cậu từ trước tới nay chưa từng hỏi Chi Lý vấn đề này.

Chi Lý nghĩ, lại nghĩ, vẫn đang suy nghĩ.

“Cậu nghĩ lâu như vậy là thế quái nào!! Trên người tớ không có lấy một cái ưu điểm à!!” Kha Bố ồn ào. Cuối cùng vấn đề này sau khi mọi người bỏ đi hết cũng không có được đáp án, Kha Bố rối rắm không nghe được bài giảng, mất kiên nhẫn giờ ra chơi đến ngồi trước mặt Chi Lý, biểu tình nghiêm túc nhìn chằm chằm Chi Lý: “Đừng chê tớ lắm chuyện, chỉ hỏi một câu, cậu thích tớ ở điểm nào?”

“Đến hỏi thật à.” Chi Lý thẳng thắn.

“Ngẫm lại chút cho tớ.” Nào có ai bắt buộc người khác suy nghĩ như vậy chứ.

“Da mặt cậu dày quá rồi thì phải.”

“Tớ bất chấp rồi!!” Bị nói như vậy quả thực cũng hơi xấu hổ.

Chi Lý chống cằm, tay còn lại thì quay bút, nhếch mi: “Đáng yêu, xinh đẹp, dịu dàng, sẵn sàng, thẹn thùng, quyến rũ, thanh thuần.”

“Cậu đang châm chọc tớ đấy hả!!” Thấy Kha Bố mắt lộ hung quang, cái bút đang quay quay của Chi Lý chợt khựng lại: “Cậu thích tớ ở điểm nào?”

“Đừng có dùng khuôn mặt không cảm xúc hỏi câu này!! Cái gì của cậu tớ đều thích, đây mới là đáp án tiêu chuẩn.” Cho dù dùng cách này nói ra, Kha Bố cũng tránh không khỏi có phần ngượng ngùng. Nhưng mặc dù đã nghe thấy hết, Chi Lý vẫn như cũ bất động thanh sắc, cái con người này, mình nói hay người khác nói, về mặt vẫn chỉ có một!

“Không ngờ được lại thích cậu nha.” Nghe thấy Chi Lý nói như vậy, Kha Bố vừa định tranh luận, Chi Lý lại nói tiếp: “Nhưng thích chính là thích.” Kha Bố sửng sốt, về mặt cứng ngắc: “Cậu, cậu đáp án này, không đủ tiêu chuẩn!” Dứt lời, quay về chỗ ngồi của mình. Đáp án không đủ tiêu chuẩn ấy, lại thay đổi hình dạng khác miệng của Kha Bố.

20. Chương 20 - Mối Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (1)

“Có một việc tớ vẫn thấy rất kỳ lạ, sao tớ chưa bao giờ gặp bạn cùng phòng của cậu nhỉ, đã hơn ba tháng rồi, chưa từng gặp lần nào!” Đây quả là vấn đề đáng giá khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

“Cậu ta chèn tốc độ mạng ở đây quá chậm, rất ít khi về phòng.”

Kha Bố nhìn xung quanh căn phòng của Chi Lý, chiếc giường đối diện Chi Lý tựa như chưa từng được sử dụng, đồ đạc của cậu ta đều nhét dưới gầm giường, một số thứ có vẻ rất giá trị, nếu mình chưa từng thấy qua cậu ta trên lớp, vậy chắc hẳn cậu ta học lớp bên cạnh: “Cậu là cái tên không bao giờ khóa cửa!! Đồ đạc máy tính của cậu ấy để ở đây không sợ bị mất trộm à, tuy nói đám học trò đã được dạy dỗ, nhưng người có học đi ăn trộm vẫn là không ít.”

Chi Lý dương dương tự đắc héch càm: “Cậu ấy có lắp camera trong phòng.” Kha Bố ngẩng đầu lên nhìn thấy camera trên tường, quan sát được toàn bộ căn phòng, mười giây trôi qua, hai mươi giây trôi qua, một phút trôi qua, Kha Bố thì thào hỏi: “Cậu sớm đã biết.” Chi Lý từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, Kha Bố tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy mấy hôm trước việc chúng ta làm trong phòng?” Kha Bố hỏi thật sự cẩn thận, cậu đang cố kiểm chế, Chi Lý trả lời đương nhiên: “À, bị quay lại rồi.”

“Chi Lý, nếu ngày nào đó tớ chết, tuyệt đối là bị cậu bức!!” Kha Bố rút cuộc mất không chế, hét lên như điên, sau khi lên giường phải chịu biết bao sự sỉ nhục, hơn nữa, Chi Lý cái tên cầm thú này, cho dù biết bị quay lại cũng chẳng phản ứng, rốt cuộc chuyện gì mới khiến hắn có phản ứng đây!!

“Bị một người hoàn toàn không quen biết quay lại cái việc kia, nếu cậu ta đem đi cắt nối chỉnh sửa biên tập thành GV thì làm sao bây giờ? Cậu bắt cần quá đấy, cậu ấy không thể nào theo dõi liên tục được, giờ chỉ mong cậu ta chưa thấy, còn có người nào biến thái hơn không, cậu không thấy khủng bố à, làm chuyện gì cũng bị người ta quan sát.”

“Tớ chính đại quang minh.”

“Cậu dùng từ sai chỗ rồi!! Thật sự là tự nhiên như ruồi, việc này cũng không thèm để ý.” Kha Bố đứng trong phòng thôi mà cảm thấy hoảng hốt, rời khỏi đó, chuẩn bị đi tìm Tô Ấu Ngôn oán giận, nhân tiện tra hỏi về cái tên thần bí còn lại trong phòng. Kha Bố vừa mới rời đi, Chi Lý ngoắc ngoắc tay với cái camera, nếu Kha Bố không nhắc đến, hẳn thực sự đã quên mất.

Một lát sau, một tên đầu tóc rối bù ôm sổ ghi chép tiến vào phòng, vào phòng rồi liền mở máy tính gõ bàn phím, tên này là Trương Lạc, bạn cùng phòng của Chi Lý! Chi Lý đá vào cái ghế Trương Lạc đang ngồi: “Nhìn thấy không?”

Trương Lạc đẩy đẩy kính mắt dày cộp, vẻ mặt trấn định: “Không có.” Chi Lý nhìn chăm chăm Trương Lạc, tay gõ bàn phím của Trương Lạc chậm dần, lát sau, lại đẩy kính mắt: “Thấy, thấy hết rồi.”

“Biết nên làm gì rồi chứ?”

“Cái miệng và cặp mắt này của tôi mà cậu còn chưa yên tâm à, đoạn băng ấy tôi đã cắt bỏ, đã đập nát, cậu yên tâm.”

Chi Lý vẫn nhìn chăm chăm Trương Lạc, Trương Lạc nuốt nước miếng, sửa lời: “Đoạn băng ấy tôi đang định cắt bỏ, chuẩn bị đập nát.”

Chi Lý đứng dậy chuẩn bị đi học, ra tới cửa vút lại một câu: “Sao lại một bản đưa tôi.”

“Hiểu rồi.”

“Full HD.”

“Hiểu rồi.”

Vừa học xong tiết thể dục, Kha Bố dùng nước lạnh rửa mặt trở về phòng học, ngoài cửa lớp có một nam sinh thấp và một nam sinh cao đang đứng, thấy Kha Bố liền lập tức đi tới, mồm nhai kẹo cao su, ra vẻ ta đây rất hoành tráng.

“Hình như là tìm bọn mình.” Công Chu lo lắng nói.

“Nhìn dáng đi là biết học lỏm từ phim.” Kha Bố nhún nhún vai không quan tâm.

Nam sinh thấp bé hất cằm vênh váo: “Chúng mày chính là tiểu tổ cực mạnh hung hăng càn quấy ở năm nhất?” Huấn luyện quân sự từ mấy trăm năm trước còn lòi ra nhắc lại, tiểu tổ cực mạnh gì gì đó sớm đã bị quăng ra sau đầu. Nam sinh thấp bé tiếp tục nói: “Quy tắc của cái trường này chưa nghe bao giờ à? Năm nhất thì nên thành thành thật thật trốn trong phòng, thế nhưng vừa mới tới, thanh danh đã rơi vào tai năm hai chúng tao, đặt hai học trưởng này ở đâu hả? Đạo lý cây to đón gió có hiểu được không? Lão đại của chúng mày là ai?”

Nghe thấy những lời này, ba người cũng không muốn tiếp tục thêm nữa, Sở Hạo Vũ chỉ vào Kha Bố: “Là cậu ta, là cậu ta, học trưởng các anh cứ hung hăng mà tra khảo cậu ấy.”

“Cậu bán đứng bạn bè con mịa nó thật nhanh!!”

“Đừng diễn trò, nghĩ anh đây đang giỡn chơi chắc? Chúng tao phụ trách đến truyền lời, hành vi của chúng mày khiến bốn vị học trưởng và học tỷ của CLB Taekwondo cảm thấy rất chướng mắt, nếu chúng mày cũng gia nhập CLB Taekwondo thì sẽ tha thứ, khuyên chúng mày một câu nên ngoan ngoãn nghe lời, trong cái trường này ai chả biết danh tiếng của bốn vị học trưởng, học tỷ, không muốn bị đánh thì bảo Chi Lý đến gặp học trưởng của chúng tao.” Thế mà biết đến Chi Lý, xem ra quả thật đã bị điều tra, Sở Hạo Vũ tiếp tục chỉ vào Kha Bố: “Là cậu ta, cậu ta chính là Chi Lý, mau bắt lấy cậu ta.”

“Vũ thái, cậu hận tớ đến thế cơ à!!”

“Các cậu đừng náo loạn, giờ là lúc mọi người nên đoàn kết.” Công Chu ở bên cạnh ngăn hai người lại.

“Cái gì cần truyền đạt đã truyền đạt xong, đối đãi với nhau thế nào là chuyện của bọn mày, nếu sau này không thành thật một chút, muốn sống sót ở cái học viện này không dễ như bọn mày nghĩ đâu.” Nam sinh cao ráo nói xong liền cùng nam sinh thấp bé bỏ đi.

“Rốt cuộc mình đang học ở cái trường quái quỷ gì thế này.” Kha Bố oán giận.

“Hình thái xã hội cá lớn nuốt cá bé.” Sở Hạo Vũ đi vào lớp, vẻ mặt nghiêm túc khó thấy.

“Cậu không cho là thật đấy chứ.”

“Ban nãy bọn họ nhắc tới bốn vị học trưởng học tỷ? Ý là không vừa mắt với bọn mình ngoài học trưởng còn có cả học tỷ? Chẳng biết ngực lớn đến đâu, nhưng mà thấy tớ không thuận mắt phải chăng là có ý với tớ? Hay nghe lời nói và hành động của con gái thường không thống nhất còn gì?”

“Cậu suy nghĩ quá nhiều!!”

Nam sinh thấp bé cùng nam sinh cao áo chậm rãi xuống lầu: “Trong cái đám ban nãy hình như không có Chi Lý.”

“Uổng công học trưởng còn bảo tớ chú ý đến hần.”

“Tìm tôi?” Một nam sinh tuấn mỹ nghênh diện đi tới.

“Cậu, cậu chính là Chi Lý? Vừa hay, tôi đã nói rõ ràng với lũ bạn của cậu, sau này ở trong trường nên biết điều một chút, đây là cảnh cáo, bằng không sẽ xảy ra chuyện gì chúng tôi cũng không dám cam đoan.”

“Chuyện không tốt?” Vẻ mặt thản nhiên ngây thơ.

“Đương nhiên, có nghe hiểu tiếng người không đấy?” Nam sinh cao ráo xen lời, Chi Lý liếc mắt nhìn hần một cái, không hiểu tại sao, nam sinh cao ráo đột nhiên im bặt. Nam sinh thấp bé vì để ngang tầm mắt với Chi Lý bước lên một bậc thang: “Học trưởng nói, nếu cậu đồng ý gia nhập CLB Taekwondo, chuyện này liền bỏ qua.”

“Tôi không muốn.”

“Bạn nên suy nghĩ cho kỹ vào!! Có biết hậu quả khi cãi lời học trưởng hay không, giống tân sinh như cậu, bị chính không biết bao nhiêu người.”

Chi Lý tới gần, dồn ép nam sinh thấp bé, bức hấn lùi ra sau dựa vào lan can hết chỗ để đi, Chi Lý nhẹ nhàng vươn tay phải đặt trên cổ nam sinh thấp bé: “Tôi đây thật muốn xem thử...” Nam sinh thấp bé cảm thấy mình bị hoa mắt, Chi Lý đang đứng trước mắt mình khuôn mặt hội tụ đủ các loại cảm xúc: Giảo hoạt? Âm hiểm? Khùng bố? Hưng phấn? Không tìm nổi từ ngữ có thể hình dung một cách thỏa đáng, thay vì nói cái tên này do có người đến gây phiền phức mà tỏ vẻ sợ hãi, thì phải thay bằng hẳn có chút chờ mong! Chi Lý rốt cuộc là ai? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?!

“Còn nữa, đừng động đến bọn họ, nếu không...” Đột nhiên Chi Lý tăng thêm chút lực trên tay, nam sinh thấp bé cảm thấy khó thở, muốn giãy dụa nhưng bất lực.

“Có nghe hiểu tiếng người không đấy?” Chi Lý hỏi, nam sinh thấp bé nghẹn đỏ mặt gật gật đầu, Chi Lý buông tay ra, nam sinh thấp bé được giải thoát há mồm thở dốc, nam sinh cao ráo đứng bên cạnh còn chưa kịp phản ứng. Nam sinh thấp bé lùi nam sinh cao ráo chạy mất dép.

Chuyện này ngoại trừ Ứng Tu Kiệt không nên đi đánh con nhà người ta, những người khác đều không mấy quan tâm, chỉ muốn an ổn vượt qua cuộc sống bình thường hàng ngày, đối với việc gây chuyện sinh sự Kha Bố thật không hứng thú, tuy bị nói như vậy, nhưng cậu biết đám người kia cũng không phải trẻ con, chỉ vì việc nhỏ ấy mà người chết ta sống thì quả là mất khí khái đàn ông. Việc này bị coi như một nốt nhạc đệm, vài ngày sau đã quên mất, cuộc sống vẫn tiếp diễn như thường, cho đến khi...

21. Chương 21 - Mối Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (2)

Trong cùng một ngày, cùng một thời điểm, những chuyện khác nhau đã phát sinh trên những người khác nhau.

Chu Hân Hợp:

Chu Hân Hợp cẩn thận lôi túi tiền ra, đây là món ăn mới cô nàng tốn cả đêm nghiên cứu, chuẩn bị mang cho Chi Lý nếm thử, cô rất rõ, Chi Lý hoàn toàn không kiêng nể gì cô, sẽ đưa ra đánh giá trực tiếp tàn nhẫn nhất hoặc đánh giá khiến người ta vui vẻ. Chu Hân Hợp cao hứng đang chuẩn bị rời khỏi lớp học, phát hiện cửa bị hai nữ sinh chặn lại, mặc váy ngắn màu đen, cổ áo mở rộng, Chu Hân Hợp thấy người lạ thì có chút kích động, hai cô gái đi về phía cô, Chu Hân Hợp ôm túi tiền lùi về sau.

“Cô là Chu Hân Hợp? Con bé này còn không dám nhìn thẳng vào mắt của bọn mình, cứ tưởng là nhân vật lợi hại thế nào chứ.”

“Đúng vậy, mặt đỏ lên rồi kìa, bọn mình đã làm gì đâu?”

Chu Hân Hợp gục đầu nhìn mặt đất, nữ sinh cũng khom lưng: “Nói chuyện với cô đó, thử nói hai câu nghe xem nào.”

“Xin, xin lỗi, tôi, tôi không biết các cô.”

“Mẹ cô không dạy cô nói chuyện với học tỷ phải ngẩng đầu sao?” Nữ sinh lớn tiếng hỏi, sau đó thấy Chu Hân Hợp ôm chặt cái cặp lồng, giật lấy, Chu Hân Hợp rốt cuộc kích động vươn tay ra: “Xin hãy trả lại cho tôi.”

“Đừng nghĩ bọn tôi không hiểu loại con gái như cô, ra cái vẻ cần người bảo vệ sau đó nấu cơm để lấy lòng bọn con trai, muộn tao cũng có mức độ thôi, làm gì hả, cho Chi Lý à? Thật ngại quá, tên đó đã được đại tỷ của bọn này để mất tới, cô vẫn nên đi câu dẫn thằng khác đi.”

“Không, không phải, tôi đối Chi Lý không như các cô nói đâu.” Tình cảm của Chu Hân Hợp với Chi Lý là sự cảm kích và tôn kính tự đáy lòng, nhưng lại xuất phát từ việc nấu ăn.

“Không phải? Trông dáng vẻ của cô chẳng lẽ đã lên giường với Chi Lý?”

“Không, xin đừng nói Chi Lý đại nhân như vậy.”

Một nữ sinh khác mở cặp lồng ra, ngửi ngửi: “Thực thơm, nào, để học tử xem thử học muối ăn cái gì?” Nữ sinh dùng tay vét một nắm cơm nhét vào miệng của Chu Hân Hợp, Chu Hân Hợp trở tay không kịp, họ khan không ngừng, hốc mắt phiem hồng.

“Ăn cũng không nổi, mau ăn hết cho tao!” Nữ sinh tiếp tục nhét cơm vào miệng Chu Hân Hợp, một nữ sinh khác giữ chặt lấy Chu Hân Hợp, đặt cô ngồi lên ghế, nữ sinh tựa hồ có chút mệt mỏi: “Bỏ đi, tự mày ăn.” Dứt lời, đưa cặp lồng lên đỉnh đầu Chu Hân Hợp sau đó nhẹ buông tay, cặp lồng cùng đồ ăn bên trong rơi xuống đầu Chu Hân Hợp, lưu lại trên tóc, trên mặt, quần áo cũng cùng chung số phận.

Công Chu:

Công Chu đứng trước siêu thị, cẩn thận chọn lựa bánh mì. Không biết từ khi nào một nam một nữ đã đứng bên cạnh cậu, người nam nhìn chăm chăm vào mặt Công Chu: “Dáng vẻ quả thật mỹ vị.”

“Chẳng lẽ cậu động tâm rồi à?” Nữ sinh bĩu môi, không vui hỏi. Nam sinh vươn tay ôm lấy thắt lưng nữ sinh: “Sao có thể, anh cũng không giống ai đó thân là con trai lại đi thích con trai, đúng không?” Nam sinh cười đem tầm mắt đặt lên người Công Chu, cố ý lớn tiếng nói: “Cậu là đồng tính luyến ái?” Thanh âm thành công hấp dẫn sự chú ý của những người xung quanh, ai nấy đều tò mò, ánh mắt khác thường tập trung hết về đây, Công Chu trốn ra sau, bối rối: “Không, không liên quan đến chuyện của anh.”

“Quả thật không liên quan đến tôi, tôi chỉ thấy ngứa mắt mà thôi, nghe nói hồi trung học cậu kết giao cùng một nam sinh? Cuối cùng thượng xong thì bị vứt bỏ, giờ không chịu được tĩnh mịch, lên đại học bắt đầu câu dẫn người khác? Người ta ấy mà, cũng nên tự giác một chút, cậu nhìn lại mình đi, không chỉ tôi, những người khác ở đây dùng ánh mắt gì để nhìn cậu, đừng tưởng lớn lên giống nữ sinh thì sẽ thành nữ sinh thật? Sao cậu không đi phẫu thuật chuyển giới luôn cho rồi?”

Người xung quanh bắt đầu nghị luận, dùng lời nói và vẻ mặt mà Công Chu ghét nhất, cậu ra sức lắc đầu: “Không, không phải như anh nói, không phải đâu.”

Người con trai tiến lên cậy mạnh giật áo Công Chu: “Nào, để mọi người xem thử cậu là con trai hay con gái.” Áo Công Chu bị xé rách, cậu chặt vật muốn khép lại vạt áo, nhưng bị người kia ngăn cản: “Sợ cái gì, còn không sợ bị con trai sấp mông, lại sợ người ta nhìn, sẽ không đau đâu.” Cô gái ở bên cạnh chụp ảnh, đăng bức ảnh làm nhục Công Chu lên mạng trường, tiêu đề viết rõ ràng Vụ bê bối của đồng tính luyến ái.

Sở Hạo Vũ:

“Tiểu cô nương, em ở đâu, gọi anh đến đây, là muốn anh đây cẩn thận yêu thương em phải không?” Sở Hạo Vũ y như thằng điên thái xoa xoa hai tay, ban nãy ở trên đường gặp được một em gái ngực lớn, không ngờ nói chuyện đôi ba câu đã quyến rũ được người ta, em gái gọi hắn đến phòng hóa học mở tối, không gian khép kín.

Em gái ngực to ngoắc ngoắc tay với Sở Hạo Vũ: “Lại đây nha —— còn muốn học tử đợi bao lâu nữa, hiện tại em muốn lắm rồi.”

“Đến đây, đến đây.” Sở Hạo Vũ tiến lên, bộ ngực của em gái run run, vươn tay sờ loạn mặt Sở Hạo Vũ: “Sờ ngực em a.” Sở Hạo Vũ cũng không khách khí, hai tay đặt lên bộ ngực của em gái, đột nhiên trên tay có cảm giác ẩm ướt nhờn nhớp.

“Cái gì thế.”

Em gái ngực to cười cười: “Mật, chẳng phải rất tình thú sao? Mau cởi quần áo ra.” Sở Hạo Vũ dần lòng không nổi vội vàng cởi quần áo, giấc mộng của mình cuối cùng cũng thành hiện thực, chơi trò tình thú với em gái ngực to. Cô gái lấy mật trên người bôi hết lên nửa người trên của Sở Hạo Vũ.

“Giờ thì nhắm mắt lại.”

“Được.” Sở Hạo Vũ nghe lời nhắm mắt lại, hắn là người thông minh, nhưng khó qua được cửa ải mỹ nhân. Một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, hắn mở mắt ra, phát hiện quần áo của mình và cô gái đã biến mất, em gái ngực to đứng ở cửa: “Đây là món quà học tử cho cậu, từ từ mà hưởng thụ nhá, bảo bối.” Dứt lời tặng cho Sở Hạo Vũ một cái hôn gió, rồi mở nắp một cái thùng to bên cạnh, đóng cửa lại rời đi. Trong thùng không ngừng bay ra ong mật, Sở Hạo Vũ kinh ngạc, muốn tìm đường ra, nhưng tất cả đều bị khóa, ong mật dừng mạnh phi về phía Sở Hạo Vũ.

Ứng Tu Kiệt:

Ứng Tu Kiệt mỗi ngày đều rèn luyện, ngay trong phòng còn chuẩn bị một bao cát, sau khi về phòng phát hiện cửa mở, hắn một tên thần kinh thô không thêm quan tâm, Ứng Tu Kiệt đánh bao cát không mang găng tay, hắn cởi áo khoác và áo trong, xiết chặt nắm đấm, đánh mạnh về phía bao cát, đột nhiên nướng mảy, đau đớn từ các đốt ngón tay truyền đến, khiến hai tay thậm chí không thể nắm chặt, hắn cố hết sức dùng một tay sờ bên trong bao cát, bên trong toàn là đá và thủy tinh cứng rắn, bị ai đó đánh tráo rồi, hắn đột nhiên nhớ ra chuyện mấy hôm trước, có biến, bị tính kế, phải đi thông báo cho mọi người, hắn chạy ra cửa, cửa bị người bên ngoài đá thật mạnh, đập thẳng vào đầu Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt lão đảo lù ra sau, lắc lắc cái đầu bị choáng.

“Muốn gia nhập CLB Taekwondo không? Ứng Tu Kiệt.” Một người con trai khoanh tay đứng trước mặt Ứng Tu Kiệt, khuôn mặt hung hãn, thân thể cường tráng.

“Anh là ai?”

“Hội phó của CLB Taekwondo, Hà Đại Sơn.”

“Biến ngay, giờ không phải lúc chơi với anh.”

Hà Đại Sơn vươn chân đá trúng bụng Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt lui về sau, đau đớn ở đầu và ngón tay khiến năng lực phán đoán của cậu giảm đi đáng kể.

“Tôi nói cho cậu biết, không lớn không nhỏ, tưởng thế nào, cần tôi đích thân ra mặt, hóa ra chỉ là rác rưởi, không phải cậu đánh nhau rất giỏi sao? Có muốn đi theo tôi luyện tập vai năm, không làm mất mặt bố mẹ cậu, chịu nhận cậu thì nên biết ôm đùi cảm kích.”

Ứng Tu Kiệt bị chọc giận, đứng lên, Hà Đại Sơn lại đá chân, thân thể cao lớn nhưng linh hoạt ngoài ý muốn, có thể đá lên đầu của Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt dùng cánh tay ngăn cản, từ cánh tay truyền đến cảm giác tê dại, hắn vùng nắm đấm, bị Hà Đại Sơn đón được, vặn ngược lại ném cả người Ứng Tu Kiệt xuống đất, giẫm chân lên người hắn, Ứng Tu Kiệt cắn răng chịu đựng đau đớn kịch liệt, giờ quan trọng nhất là phải nói cho mọi người biết.

“Còn có tâm tình nghĩ đến việc khác? Nhớ đến mình trước đã.” Chân Hà Đại Sơn dè nghiêng hai tay của Ứng Tu Kiệt: “Đừng lo cho những đứa khác, bọn nó cũng không tốt hơn cậu bao nhiêu đâu, ai bảo các cậu không thức thời. Lần này muốn cho các cậu nhục nhã xấu hổ trước mặt tất cả mọi người trong trường, đúng rồi, Chi Lý đâu? Bọn này cũng rất nhân từ, điều kiện không thay đổi, chỉ cần hắn quỳ xuống xin gia nhập CLB Taekwondo, sẽ tạm tha chớ các cậu.”

“Tôi biết hắn ở đâu.”

Hà Đại Sơn muốn nghe rõ lời nói của Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt tiếp tục: “Hắn ở trên giường của mẹ anh.” Hà Đại Sơn mũi phun khí thể hiện sự phẫn nộ của mình, chân còn lại ra sức giẫm lên tay Ứng Tu Kiệt: “Chỉ biết mạnh miệng, cho bọn mày biết mùi.”

22. Chương 22 - Mối Nguy Lớn Của Tiểu Đội Cực Mạnh (3)

Tô Ấu Ngôn:

Tô Ấu Ngôn ở trong toilet nhìn chính mình qua gương, đầu ngón tay chạm vào sợi tóc mái che khuất khuôn mặt, một lát sau, cô đeo kính lên. Có một cô gái cao gầy tiến vào trong toilet, rửa tay ở bồn rửa ngay bên cạnh Tô Ấu Ngôn, sau khi rửa xong vẩy vẩy tay cho hết nước, giọt nước bắn lên mặt Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn mặt không đổi sắc muốn bỏ đi, bị nắm lấy cổ tay: “Ái chà, gặp được người quen cũng không nói một tiếng, cô không có mồm hay thế nào?”

Tô Ấu Ngôn vẫn như cũ không nói gì, cô gái kéo Tô Ấu Ngôn đẩy cô đụng vào tường: “Đúng là chó không sửa được thói ăn phân, chẳng phải có thể nói chuyện với Chi Lý đó à, giờ thì sao? Tôi thật sự muốn xem thử là dạng đàn ông thế nào mới có thể khiến cậu mở kim khóa, Tô Ấu Ngôn.” Cô gái là quản lý của CLB Taekwondo tên là Lý Thu Thủy. Tô Ấu Ngôn chỉ nhìn chằm chằm Thu Thủy, không hề sợ hãi.

“Nhìn tôi như vậy làm gì? Tưởng cha mình là hiệu trưởng thì ghê gớm lắm à, không ngấm lại người khác thấy cô thế nào, nói cô đời này chính là đồ bỏ đi, tiện nhân, chỉ biết dựa vào quan hệ của cha mà vào được trường tốt, thế cho nên mới bị ghen ghét đố kỵ, chịu không ít khi dễ, cho tới giờ bị đánh cũng không nói một tiếng, cha cô chắc còn chưa biết, đứa con gái yêu quý của mình từ nhỏ đến lớn khổ sở thế nào.”

Tô Ấu Ngôn đẩy tay Thu Thủy muốn đi ra ngoài, Thu Thủy túm tóc cô kéo lại: “Đại tiểu thư rất không lễ phép, tôi còn chưa nói xong.”

“Mái tóc dài xinh đẹp này của cô đông cũng như hè chưa từng buộc lên, giống như nữ quý, tiếc thay cho khuôn mặt xinh xắn, để tôi xem xem dưới tóc có gì?” Thu Thủy muốn vuốt tóc của Tô Ấu Ngôn, bị Tô Ấu Ngôn tránh được, mặt nhăn mày nhíu. Thu Thủy đá một nhát vào bụng Tô Ấu Ngôn rồi nhân cơ hội vén tóc cô lên, phần trán bên cạnh mắt trái có một vết sẹo nâu nhạt dài nhỏ chừng 4cm nổi bật trên làn da tuyết trắng. Tô Ấu Ngôn nhắm mắt lại.

“Ái chà, thật muốn để người ta biết con gái hiệu trưởng hóa ra là một cô gái xấu xí, chả trách vẫn để tóc xỏa, hóa ra là để che giấu cái này, thực ghê tởm, con gái quan tâm nhất chính là khuôn mặt, Chi Lý chưa thấy phải không? Nếu hần nhìn thấy rồi, cô không sợ hần sẽ bị dọa à.” Thu Thủy lấy di động ra chụp chính diện khuôn mặt của Tô Ấu Ngôn.

Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thu Thủy: “Xong chưa?”

“Thực chán, vác theo cái đuôi cút đi cho tôi.”

Tô Ấu Ngôn từ đầu chí cuối không có biểu tình, lẳng lặng tiêu sái ra khỏi toilet.

Kha Bố:

Chỉ có mình Kha Bố đến căng tin trước thật đáng ngạc nhiên, cậu nhìn xung quanh, xác định những người khác chưa đến, hôm nay có việc gì à? Lúc bình thường hay chê đám súc sinh kia ồn ào, nhưng khi bọn họ không có mặt, Kha Bố thật sự cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Người phía chính diện đi tới đụng vào bả vai Kha Bố, Kha Bố quay đầu lại nhưng người đó đã đi mất, cậu nhún nhún vai chọn xong đồ ăn liền tìm chỗ ngồi. Cách đó không xa một nữ sinh phát ra tiếng kêu ảo não: “Tiền của tớ mất rồi!” Bạn trai của cô nàng an ủi: “Hay là quên cầm đi?”

“Không thể nào, mới nãy lúc ăn cơm còn thấy mà, chẳng lẽ bị ăn trộm ở trong này, thật quá đáng, trong trường mà còn có người ăn trộm tiền.”

“Em tìm kỹ lại xem.”

“Kỹ lắm rồi, thật sự không có.”

“Tôi vừa trông thấy cậu ta lấy trộm tiền của cô.” Một nam sinh đội mũ chỉ vào Kha Bố, Kha Bố chẳng hiểu gì cả ngẩng đầu sau khi xác định nam sinh đội mũ chỉ vào mình mới phản ứng lại: “Con mắt nào của cậu thấy tôi lấy trộm?”

Căn tin có rất nhiều người, bắt đầu vây quanh xem náo nhiệt.

“Không muốn thừa nhận chứ gì, tôi rõ ràng đã nhìn thấy cậu lấy trộm.”

“Tôi không làm, cậu bắt tôi thừa nhận cái gì?” Kha Bố nhẹ nhàng nói.

Cặp đôi kia cũng bắt đầu dùng thần sắc hoài nghi nhìn Kha Bố, lại một cậu con trai khác ở trong đám người lên tiếng: “Tôi cũng thấy, chính là thằng nhóc đó lấy, cậu ta học cùng lớp với tôi, thường ngày cũng rất mờ ám, thỉnh thoảng trong lớp lại mất một số thứ.” Kha Bố nhìn không tới chỉ nghe được thanh âm, ánh mắt của những người xung quanh càng ngày càng kỳ quái, Kha Bố cảm thấy khó chịu.

“Soát người! Ở trong trường mà cũng có trộm cắp sao chúng ta an tâm học được, nếu cậu trong sạch hãy để chúng tôi soát người.” Nam sinh đội mũ khiêu khích, chung quanh bắt đầu xao động.

“Dựa vào đâu mà tôi phải để các người lục soát.”

Mấy sinh viên tinh thần trọng nghĩa chủ động đứng ra bắt lấy Kha Bố, Kha Bố giãy dụa, bị ghì chặt, nam sinh đội mũ lục túi quần Kha Bố, lôi ra mấy trăm đồng cùng một cái kẹp tóc, cô gái kinh hô: “Đó là tiền và kẹp tóc của tôi, quả nhiên là cậu.”

Nam sinh đội mũ vẻ mặt có thể nói là đầy lòng căm phẫn, kè sát bên tai Kha Bố thầm thì: “Đây hẳn là nguyên nhân cha mẹ cậu ly hôn, có một đứa con như vậy, ngay cả cha mẹ cậu cũng không muốn đứa thối nát này, còn sống trên đời làm gì nữa.”

“Cậu nói cái gì?!” Kha Bố muốn giãy ra liền bị nam sinh đội mũ túm chặt cánh tay: “Ăn trộm bị bắt còn định đánh người, thành thật một chút cho tội, đem cậu ta tới gặp thầy chủ nhiệm!” Mọi người chen chúc, Kha Bố trong lúc hỗn loạn không thể tránh bị người đánh trộm, cậu được đưa đến văn phòng chủ nhiệm, chủ nhiệm vẻ mặt nghiêm túc nhìn Kha Bố: “Em có thể giải thích với tôi chuyện này là thế nào không?”

“Không thể, em chẳng làm gì cả?”

“Có rất nhiều người tận mắt trông thấy tiền trong túi quần của em, em còn không chịu thừa nhận? Chẳng lẽ em nghĩ họ đều đổ oan cho em.”

“Em không nói như vậy, chỉ bị một, hai người trong số đó đặt bẫy hãm hại.”

“Ai lại làm thế chứ, em nói tên xem nào.”

“Không biết.”

“Chẳng lẽ có người rảnh rỗi đến mức gây phiền phức cho em? Mặc dù ở trong trường, một số mặt đối với các em quản chế không nghiêm, nhưng tuyệt đối không chấp nhận hành vi phạm tội trộm cắp này, em còn viện cớ chỉ làm lãng phí thời gian của mọi người, nếu em thừa nhận, xét thấy lần đầu phạm lỗi sẽ không xử phạt nặng.”

“Thầy muốn cả đời này em phải gánh trên lưng cái tội danh trộm cắp? Không thể nào.”

“Vậy tôi chỉ còn cách mời cha mẹ em đến.” Thầy chủ nhiệm mở danh sách sinh viên bắt đầu tìm kiếm thông tin lý lịch của Kha Bố, Kha Bố đột nhiên sắc mặt tái nhợt, cắn môi, gọi cha mẹ đến? Cậu không muốn, không muốn, nếu bọn họ đã ly hôn mà gọi bọn họ tới, sẽ chỉ biết chỉ trích đối phương không làm tròn trách nhiệm, cậu chịu đủ rồi, cha mẹ hết lần này tới lần khác cãi nhau trước mặt mình, sau khi cãi hôn cãi nhau, ly hôn rồi cũng cãi nhau, Kha Bố trong sự khắc khổ không thể lẩn tránh, cơ thể đau đớn, tâm lý cậu hiểu rõ, nếu cha mẹ biết được chuyện này, sẽ việc bé xé ra to, cậu không muốn trở thành gánh nặng, trở thành gánh nặng cho cha, trở thành gánh nặng cho mẹ.

“Đội đã,” Kha Bố ngăn thầy chủ nhiệm, gian nan mở miệng: “Tiền là do em lấy.”

Đây là lần đầu tiên ngồi ở chòi nghỉ mát trong trường, Kha Bố nhìn một đám người trước mặt, ngực khó chịu, Chu Hân Hợp đầu tóc bấn thủ giúp Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ xử lý vết thương, trên người và chân tay Sở Hạo Vũ đều là nốt ong đốt sưng đỏ, hay tay của Ứng Tu Kiệt vẫn đang run nhè nhẹ, quần áo Công Chu lộn xộn, tuy Tô Ấu Ngôn không bị thương, nhưng Kha Bố biết sắc mặt của cô so với bình thường càng thêm tái nhợt, không nói được lời nào.

“Ngoại trừ Hạo thái tự làm tự chịu, bọn họ thật quá đáng, dám làm như vậy.” Kha Bố siết chặt nắm đấm.

“Chi Lý đâu? Lẽ nào bị bắt đi rồi?”

Câu hỏi này vừa đặt ra, lại lắc đầu: “Khả năng này rất nhỏ.”

“Hình như có một bạn thấy hắn bị hiệu trưởng gọi đi.”

“Tớ phải tìm thầy giáo, tớ không tin ở trong trường tác oai tác quái như vậy không ai quản.” Kha Bố dứt lời liền chạy về phía phòng thầy cô giáo, tìm được trưởng khoa cậu không kịp thở kể lại tất cả mọi chuyện, trưởng khoa vuốt ve chén trà, hớp một ngụm, ngửi khí bình thản: “Sau đó thì sao?”

Kha Bố sững sốt, không ngờ đối lấy phản ứng như vậy: “Cái gì sau đó?”

“Kha Bố, em hy vọng tôi làm thế nào? Sau này ra ngoài xã hội bị người ta hắt cơm vào mặt, bị vu cáo, bị người gây phiền phức, các em sẽ khóc lóc chạy về tìm cha mẹ hoặc thầy cô giáo giúp các em giải quyết à? Đây chính là hiện thực cuộc sống sau này, đời người luôn gặp đủ loại chông gai. Tôi đã nói không chỉ một lần, học viện này khác với các trường khác, học viện chính là hình ảnh thu nhỏ của xã hội, là thực tế, nơi này không phải nhà kính, các em cũng không phải cây cảnh. Tôi cũng không muốn lớp mình phụ trách dạy dỗ toàn là hạng người vô dụng, chịu không được chút áp lực, muốn bảo vệ bản thân và người khác, phải mạnh mẽ đủ để không bị người khác làm tổn thương. Chỉ cần không phải vấn đề quá lớn, các thầy cô giáo sẽ không nhúng tay vào, cho dù thầy cô giáo có truy cứu, các em có bằng chứng không? Bọn họ có thể nói mình không cẩn thận hoặc vô ý, các học trưởng đã nắm rất rõ các quy tắc.”

23. Chương 23 - Phản Kích

Kha Bố suy nghĩ rất nhiều về lời nói của trưởng khoa, chuyện hiệu trưởng tìm Chi Lý cũng khiến Kha Bố quan tâm. Khi quay lại chời nghỉ mát, trông thấy Công Chu và Chu Hân Hợp đang kiểm chế Ứng Tu Kiệt đang nổi điên.

“Các cậu đang làm gì vậy?”

“Ban nãy người của CLB Taekwondo tới nhấn bảo Chi Lý tới nay tới thư viện, tớ đi đập chết bọn họ.” Kha Bố ngoài ý muốn không ngăn cản: “Ừm, nếu không thể trong cây vào thầy cô giáo, chỉ đành giết chết bọn họ vậy.” Sở Hạo Vũ cũng đồng ý, đứng lên khởi động: “Xem ra không thành vấn đề, Hân Hợp, thay quần áo của cổ động viên đi cổ vũ cho tớ.”

“Tính cả tớ nữa.” Công Chu gia nhập.

“Tớ, tớ cũng phải đi.” Chu Hân Hợp gia nhập. Tô Ấu Ngôn đứng lên.

“Ấu Ngôn, cậu đi đâu vậy?”

“Có việc, các cậu...” Tô Ấu Ngôn dừng một chút: “Chú ý giữ mạng.”

“Nói chuyện với cậu rất xui xẻo!!!”

Cả đám trở về chuẩn bị thật tốt sau đó tập hợp tại thư viện, Công Chu ăn mặc chỉ có thể hình dung bằng một từ đẹp.

“Tớ nói a, cậu đi thi hoa hậu à.”

Công Chu chỉ cười cười không trả lời, kỳ thật Kha Bố trong lòng đang gáy bàn tính, cái đám này nhiều lắm cũng chỉ là tàn binh bại tướng, phần thắng không lớn. Mới vừa đặt chân vào thư viện, đã thấy có người chờ ở đó.

“Đợi đã lâu lắm rồi, tôi là Hà Tiểu Sơn của CLB Taekwondo.”

Cả đám xúm lại thảo luận: “Không phải nói chỉ có bốn người thôi sao, ở đâu chui ra cái tên Hà Tiểu Sơn này vậy, chắc là tên có sức chiến đấu thấp nhất, chúng ta cùng xông lên, úp sọt hắn.”

“Không được, truyền ra ngoài còn gì là thể diện, còn gì là đàn ông.”

“Đề tớ.” Kha Bố xung phong liều chết, chọn người kém nhất thì phần thắng chắc sẽ cao hơn chút.

“Thôi hãy để tớ đi cho, tớ có thể nhận ra ánh mắt của hấn không bình thường.” Công Chu tự tin tràn đầy. Hà Tiểu Sơn cũng không vội, kiên nhẫn chờ bọn họ thương lượng xong, hấn là do một tay anh trai Hà Đại Sơn huấn luyện ra, cũng từng đại diện cho trường ra ngoài thi đấu. Công Chu bước tới, quay đầu lại hàm chứa nhu tình: “Chuyện này không được nói cho Chi Lý đại nhân, tớ chính vì hấn mới chịu nhục.” Công Chu đứng trước mặt Hà Tiểu Sơn, quần áo tươi sáng phối với khuôn mặt xinh đẹp, đột nhiên hoa dung thất sắc: “Ai nha nha nha

” ngã về phía Hà Tiểu Sơn, Hà Tiểu Sơn đỡ lấy Công Chu, ôm vào ngực, Công Chu sắc mặt hồng nhuận: “Cám, cảm ơn.”

Hà Tiểu Sơn cũng hơi đỏ mặt; “Không sao, cậu có bị thương không?” Thì ra ánh mắt không bình thường là bởi vì hấn ta thích con trai!!

“Tôi không sao, còn cậu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Công Chu phát ra hào quang, diễm đạm đáng yêu, tuyệt chiêu nhiếp hồn đại pháp của cực phẩm tiểu thụ: “Chẳng lẽ Tiểu Sơn cậu muốn đánh tôi sao?”

“Tôi, tôi chỉ là nghe lời anh trai mà thôi.”

“Cũng đúng, tôi là ai chứ, chỉ là một người xa lạ, anh trai đương nhiên quan trọng hơn tôi, phải không?” Mắt to chớp chớp.

“Tôi...”

Công Chu dùng ngón trỏ dè lên môi Hà Tiểu Sơn: “Đừng nói nữa, nhắm mắt lại, chỉ một lát thôi, hãy để chúng ta hưởng thụ giây phút ngắn ngủi này, chúng ta tựa như Romeo và Juliet, nhất định không thể ở bên nhau.” Kha Bố hai chân vô lực, nói thầm với Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ: “Làm sao bây giờ, tớ sắp nôn rồi.”

“Tớ cũng thế.”

Hà Tiểu Sơn thâm tình nhắm mắt lại, Công Chu hơi lui ra sau, hít sâu một hơi, nhấc đầu gối lên đập như điên vào gốc rễ con cháu của Hà Tiểu Sơn, một đập, hai đập, ba đập, bốn đập, năm đập. Kha Bố cảm thấy tiểu đệ đệ của mình cũng nhói đau. Cho đến khi Hà Tiểu Sơn đau đến ngã sấp xuống đất, thân thể cong như con tôm khô, Công Chu còn chưa thỏa mà đá thêm cho hấn hai nhát mới hả giận: “Nói cho người của CLB Taekwondo biết, tôi thích đàn ông đấy, thích bị đàn ông thượng đấy, nhưng không phải thằng nào cũng có thể thượng, các người còn ghê tởm hơn cả tôi.” Cực phẩm tiểu thụ không thể coi thường. Cả đám tiếp tục đi sâu vào trong.

“Hello.” Xuất hiện một người ngoại quốc, làn da ngăm đen.

“Tôi tên là Did.”

“Lại còn D~~id, D cái đầu anh ấy.” Kha Bố mắng thô tục, chuyện ngày hôm nay vẫn khiến cho cậu bức không chỗ trút, dù sao cũng bị chơi xỏ quá đáng, mặc xác nhà nó. Sở Hạo Vũ ngăn Kha Bố: “Tiểu Hắc cứ để đó cho tớ.” Sở Hạo Vũ mới tiến lên một bước, liền trúng ngay một quyền của Tiểu Hắc vào mặt, Sở Hạo Vũ ăn đau che mặt, vốn dễ nhìn nay càng trở nên hốc hác.

“Này, phản ứng kiểu gì đấy, còn chả bằng lúc bình thường.” Kha Bố nói.

“Đúng vậy, cậu có còn là đàn ông không hả.” Ứng Tu Kiệt nói.

Đồng đội của mình toàn một lũ lòng lang dạ sói; “Tôi đã nói bắt đầu đâu, đúng là không tuân thủ quy tắc.”

“Sorry, are you ready?”

Sở Hạo Vũ ra dấu ok, còn chưa kịp tung chiêu, đã bị đá ngược lại.

“Cậu về nhà đi thôi.” Kha Bố an ủi Sở Hạo Vũ.

“Hết cách rồi, hấn rất lợi hại, nếu là người bình thường tớ đã sớm đánh ngã hấn.”

“Kia, cái kia, Hạo Vũ.” Chu Hân Hợp gọi Sở Hạo Vũ, mấy người quay đầu lại, chỉ thấy Chu Hân Hợp cời áo khoác ngoài, bên trong là bộ cổ động màu lam, rãnh ngực, rốn và bắp đùi đều lộ ra ngoài, cô nàng dùng hai tay che che đây đây, ngượng ngùng nhìn Sở Hạo Vũ: “Như vậy, có thể chứ?”

Kha Bố tựa hồ có thể thấy Sở Hạo Vũ ở đằng sau dấy lên ngọn lửa hùng hực, tựa như sống lại: “Ái chà, các anh em, thấy không, thế giới của tôi lại đến rồi.” Sở Hạo Vũ tốc độ đề cao xông lên phía trước, chân trái quét ngang, Tiểu Hắc tránh được, còn chưa kịp phản ứng, tay Sở Hạo Vũ liền vươn ra tóm lấy áo Tiểu Hắc kéo đến trước mặt mình, Tiểu Hắc tung quyền nhưng đều trượt, Sở Hạo Vũ đập đầu thật mạnh vào đầu Tiểu Hắc, Tiểu Hắc ngã ra sau lại bị tóm lấy, Sở Hạo Vũ tiếp tục dùng đầu đập hất, sau đó bóp cổ hất, chân ngoắc ra sau, vật hất xuống đất.

“Ngần vịn lần đừng coi thường sức mạnh của bộ ngực, ta vì ngực mà ngã xuống, cũng vì ngực mà đứng lên khỏi nghĩa, còn nữa, ở Trung Quốc thì hãy nói tiếng Trung Quốc.” Sở Hạo Vũ suýt khí tức giận lên tiếng. Cả đám ủa lên, dùng dây thừng trói nghiêng Tiểu Hắc, vẫn là nhiều người tốt hơn.

Còn chưa đi được bao xa, Ứng Tu Kiệt đột nhiên bị đá bắn ra xa, hất quỵ gối che bụng của mình, Hà Đại Sơn xoa bóp nắm tay: “Chưa ăn đòn đủ phải không? Hiện tại mới đến để làm gì. Hỏi cậu một lần cuối, có muốn đi theo tôi không?”

“Anh cho rằng tại sao tôi mới chọn gia nhập tiểu tổ này.” Thanh âm của Ứng Tu Kiệt trầm thấp, chậm rãi đứng dậy, cởi áo, lấy ra băng vải màu trắng quấn lên tay: “Lúc ấy Chi Lý cùng tôi tiến hành một cuộc quyết đấu chân chính giữa hai người đàn ông, tôi bị đánh bại, khi hất dùng thái độ thành khẩn mời tôi vào tổ, tôi chỉ biết, đó mới là đàn ông.”

Nhắc mới nhớ, những gì mà Ứng Tu Kiệt nói cùng những gì mà Kha Bố còn nhớ hoàn toàn khác nhau, rõ ràng là do Ứng Tu Kiệt xui xẻo đụng tới Chi Lý đang hắc hóa, sau đó bị hất tha vào WC hành hạ, rồi sau đó bị hất đập cho một nhát mà gia nhập tổ.

“Chỉ biết mạnh miệng.” Hà Đại Sơn còn đang nói chuyện, Ứng Tu Kiệt đã ra quyền, hơi hơi uốn cong thân thể, hai chân linh hoạt nhảy trái nhảy phải, nhưng Hà Đại Sơn cũng linh hoạt mà né tránh, Ứng Tu Kiệt hai đấm cản trước mắt, chỉ lộ ra đôi mắt lợi hại. Hai người anh tới tôi đi, Kha Bố nhìn hoa cả mắt, nhưng dù sao Hà Đại Sơn thân thể cường tráng, đối chiến trong thời gian dài, có phần thở hổn hển, tốc độ rõ ràng trở nên chậm dần, nhưng Ứng Tu Kiệt từ đầu đến cuối không hề thay đổi, hất rất nhanh tung quyền: “Quá chậm.”

Hà Đại Sơn tránh thoát được quyền thứ nhất của Ứng Tu Kiệt, nhưng quyền thứ hai nối gót mà tới, quyền thứ ba có phần cố sức, Ứng Tu Kiệt nhảy dựng lên, khuỷa tay đánh lên bả vai Hà Đại Sơn, Hà Đại Sơn kêu thảm thiết, múa may nắm đấm, Ứng Tu Kiệt thối lui: “Quá chậm, anh quá chậm.”

Hà Đại Sơn phát ra tiếng rống như gấu chó, nghe mà kinh, hất phóng về phía Ứng Tu Kiệt, khí thế cùng sức mạnh của Hà Đại Sơn, Ứng Tu Kiệt thân thể còn đầy thương tích hắt là không chịu nổi, Ứng Tu Kiệt đột nhiên chỉ vào sau Hà Đại Sơn: “Anh xem cái gì kia?”

Hà Đại Sơn mờ mịt quay đầu lại, một quyền của Ứng Tu Kiệt đánh trúng đầu của Hà Đại Sơn: “Đây là do Chi Lý dạy tôi.” Hà Đại Sơn ngã xuống đất: “Đó mới là đàn ông!! Nhìn cho rõ đi.”

“Cậu đúng là cái tốt thì không học, cái xấu học rõ nhanh.”

Vài người dè lại Hà Đại Sơn, có điều khí lực của hất quá lớn, khiến bọn họ suýt không xuống tay trói chặt được, Kha Bố nghe thấy trên tầng hai có động tĩnh, đi lên lầu, xung quanh các giá sách là bàn học, có một cậu trai sắc mặt âm trầm đang ngồi trên ghế, Thu Thủy ngồi ở cái bàn trước mặt anh ta, vắt vẻo đôi chân thon dài.

“Anh chính là hội trưởng của CLB Taekwondo.”

“Tôi tên là Tiết Phóng, sợ không?”

“Đời này tôi chỉ sợ một người, thật đáng tiếc, không phải anh. Chính là các anh sai khiến mấy tên khốn kiếp đến gây phiền toái cho chúng tôi?”

“Cái đó tôi không phủ nhận, chớ cần bậy đương nhiên phải giáo huấn một chút, bằng không sao chúng nó có thể nghe lời chủ nhân?” Tiết Phóng tiến về phía trước, nhìn thẳng vào Kha Bố, trong thân thể anh ta toát ra loại khí tức khiến người ta không rét mà run, ánh mắt lạnh lẽo, Tiết Phóng vươn tay muốn chạm vào Kha Bố, bị chặn: “Anh xem thường tôi quá rồi đấy, quen biết Chi Lý nhiều năm như vậy, cho dù không muốn, thì để bảo vệ chính mình vô tình cũng luyện ra chút thân thủ.” Tiết Phóng không ngờ Kha Bố có

phần gây yếu trước mặt lại đỡ được tay mình: “Thiếu chút nữa quên mất, cậu đi theo thằng quái vật kia, tôi từ lúc lên trung học luôn liều mạng luyện tập, rất nhiều người biết tôi vì thế mà bị thương không ít, cho dù tôi cố gắng thế nào, người khác vẫn so sánh tôi và quái vật kia ở trường các cậu, hẳn rõ ràng chả làm gì cả, ở trong mắt người khác lại luôn vượt trội hơn tôi, tôi thật không cam lòng bị so sánh với một người mình chưa thấy bao giờ.”

Kha Bố đỏ mắt, xiết chặt nắm đấm của mình tung về phía bụng Tiết Phóng: “Không được gọi cậu ấy là quái vật, cậu ấy nổi tiếng, các người luôn như vậy, luôn như vậy, Chi Lý chưa từng muốn so sánh với bất cứ kẻ nào, các người cứ tự tiện quyết định, tự biên tự diễn, sao không để cậu ấy được yên tĩnh? Cậu ấy không phải quái vật, anh đã từng gặp quái vật nào dễ nhìn như vậy chưa? Luôn có những người ngu xuẩn như các anh bản thân yếu đuối thì trách người khác quá mạnh mẽ.”

“Ha ha ha, khẩu khí không nhỏ nha.” Tiết Phóng cho dù trúng một quyền vẫn ung dung, nhẹ nhàng vươn tay ra, cánh tay Kha Bố chỉ cảm thấy tê rần, anh ta rất lợi hại, Kha Bố tự biết không phải đối thủ, vươn chân nghĩ muốn đá anh ta một nhát, chẳng ngờ lại bị Tiết Phóng bắt được, nhẹ nhàng hắt, Kha Bố ngã ra sau, tiến vào trong lồng ngực ấm áp của một người, Kha Bố giật mình quay đầu lại, trông thấy khuôn mặt quen thuộc, đằng sau còn có Tô Ấu Ngôn, Chi Lý nhìn chăm chăm Kha Bố, bình thản nói: “Xin lỗi, vòng vo hơi lâu, đã tới muộn.”

24. Chương 24 - Chi Lý Đại Nhân Giá Lâm (1)

Thời gian lùi lại đôi chút, Tô Ấu Ngôn im lặng đứng đợi Chi Lý bên ngoài văn phòng hiệu trưởng, một lát sau, cửa mở ra, Chi Lý xuất hiện nhìn không thấu thần sắc cùng tâm tình. Tô Ấu Ngôn đưa cho Chi Lý một hộp sữa: “Sao vậy?”

“Chốc nữa cậu sẽ làm chút chuyện tiêu hao thể lực.” Tô Ấu Ngôn nói, sau đó kể lại mọi chuyện một cách ngắn gọn cho Chi Lý nghe, Chi Lý uống sữa gật gật đầu.

“Giờ muốn tới thư viện không?”

Chi Lý lắc đầu khoe miệng khê nhếch, ở trong mắt Tô Ấu Ngôn vẻ mặt kia thật tà ác: “Nếu chủ tướng đã ra khỏi ổ, có cơ hội không thể để lãng phí.” Tô Ấu Ngôn nhanh chóng hiểu được ý của Chi Lý: “Cậu không lo lắng cho Kha Bố à?”

“Đừng xem thường cậu ấy.”

Tô Ấu Ngôn nhìn chăm chăm sườn mặt của Chi Lý, bình tĩnh đại ngộ, Chi Lý và Kha Bố cực kỳ tín nhiệm nhau, Kha Bố mặc kệ người khác chửi bới thế nào chưa từng dao động, mà Chi Lý hơn ai hết hiểu rõ sự kiên cường của Kha Bố, giữa hai người không phải bảo vệ và được bảo vệ, cũng không phải ràng buộc và bị ràng buộc, mà là nhu cầu và bị nhu cầu. Một Chi Lý như vậy khiến Tô Ấu Ngôn có cảm giác vui mừng, thân thể và nội tâm lạnh lẽo đen tối của cô, đem chút ấm áp ở nơi sâu nhất gửi gắm trên người Chi Lý.

“Ba tôi đã nói gì với cậu?”

“Cô không muốn biết đâu.” Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Ông ấy hẳn đã điều tra cậu, có phải bảo cậu không được phép tiếp cận tôi hay không, à ~ bởi vì mẹ mất sớm, ông ấy luôn bảo vệ tôi quá mức, hy vọng mọi người bạn của tôi tính cách phải tốt, thành tích tốt, phẩm chất tốt, cái gì cũng tốt, loại bỏ những người sẽ gây ảnh hưởng xấu tới tôi, cậu xem, ông ấy đã bảo vệ tôi thành cái dạng gì?” Tô Ấu Ngôn cười khổ, nói ra một câu bi thương, nhưng cô sẽ không nói với bất cứ ai bản thân đã phải chịu đựng bao khuất nhục và thống khổ, cho tới giờ vẫn luôn cô độc, bởi vì ghen tỵ mà bị xa lánh. Chi Lý không nói gì, chỉ đi phía trước Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn đứng lại: “Chi Lý, cậu cũng sẽ giống những người khác? Bỏ mặc tôi?”

Chi Lý xoay người vươn tay sờ sờ đầu Tô Ấu Ngôn: “Bình thường cô thông minh lắm cơ mà? Kha Bố cũng đã nhận ra rồi, nhìn thấy cô tựa như thấy bản thân trước đây, có ai lại bỏ mặc chính mình, ngoan ngoãn đi theo tôi.”

“Cho dù dịu dàng với tôi, ở trong mắt tôi cậu cũng chỉ là một học sinh tiểu học.” Tô Ấu Ngôn khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

“Trong số tất cả ưu điểm của cô, cái tôi vừa ý nhất chính là sẽ không bao giờ thích tôi.” Chi Lý đáp lại Tô Ấu Ngôn. Trong lời nói của hai người đều mang theo ít nhiều châm chọc!!

Hai người đi tới CLB Taekwondo, Chi Lý đẩy cửa ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà tiến vào, đánh giá phòng học này, đem hộp sữa uống dở vứt vào thùng rác, kéo ghế ngồi xuống: “Tiếp theo, các người ai lên trước?”

“Cậu là ai?”

“Nếu các người thua, chỗ này thuộc về tôi.”

“Lá gan không nhỏ, cũng dám mang con gái tới CLB Taekwondo, chỉ dựa vào hai người các cậu?”

“Một người, cô ấy ngồi bên cạnh đọc sách.”

“Đừng coi thường chúng tao, cho mày biết thế nào là lợi hại.”

“Cái gì?”

“Nghe không thủng à?”

“Cái gì?”

“Cùng xông lên.”

Sau đó trong phòng CLB Taekwondo truyền ra những tiếng hét thê thảm kèm theo tiếng Tô Ấu Ngôn ở bên cạnh chỉ điểm: “Bên tay trái cậu là người tìm Công Chu gây phiền toái, đằng sau cậu là bạn trai của ả đồ thức ăn lên đầu Chu Hân Hợp, còn thằng đội mũ thì đồ tội ăn cắp tiền cho Kha Bố.” Thời gian trôi qua, đám con gái may mắn thoát chết, nhưng lũ bạn trai quần áo không nghiêm và những người khác bị chính thực phẩm, thậm chí là tên đội mũ. Tô Ấu Ngôn khép sách lại: “Thua thì cuốn xéo đi, còn có việc, tôi phải đóng cửa.” Đây chính là “vòng vo” theo lời Chi Lý.

Kha Bố đứng thẳng dậy chỉnh trang quần áo: “Tớ rõ ràng còn có thể chống cự thêm một lát.”

“Cậu bị đá bay rồi còn gì.” Chi Lý nói ra sự thất, khiến Kha Bố cực kỳ quần bách, bĩu môi với Chi Lý: “Vậy giao cho cậu.”

“Đúng rồi, cậu ta có cường bạo cậu không?”

“Cậu nghĩ ai cũng giống cậu chắc!!” Lúc nào rồi mà còn bình thản nói giỡn, cũng không quan tâm đến không khí nghiêm túc hiện tại. “Cậu chính là Chi Lý? Tới thật đúng lúc.” Thu Thủy đến trước mặt Chi Lý: “Hội trưởng thật quá đáng, quên mất em, Chi Lý phải không, quả nhiên rất hợp với khẩu vị của tôi, nếu cậu bại dưới tay tôi, thì đến phiên bạn trai tôi, sao hả?”

“Không biết xấu hổ.” Kha Bố mang theo mùi dấm chua phỉ nhổ.

“Tôi không đánh con gái.”

“Lúc này cũng đừng tỏ vẻ phong độ đàn ông.”

“Đánh con gái không đã.”

Thì ra là thế!! Kỳ thật Kha Bố cũng không đánh con gái, tuy lý do khác với Chi Lý: “Cậu không đánh thì ai đánh?” Kha Bố lia mắt về phía Tô Ấu Ngôn, không thể nào, không thể nào! Chưa bao giờ thấy Tô Ấu Ngôn động thủ, hơn nữa dù sao Thu Thủy cũng là thành viên CLB Taekwondo, không thể để Tô Ấu Ngôn mạo hiểm. Chi Lý thối lui, Tô Ấu Ngôn tiến lên, Thu Thủy cười không ra hơi: “Không nhằm đây chứ, cậu bảo tôi đánh với cô ta? Sợ cô ta còn chưa bị tôi đánh đủ à, cô ta từ nhỏ đã bị người ta bắt nạt.”

“Vậy cô cứ thử xem sẽ biết.” Chi Lý tựa vào cạnh bàn.

25. Chương 25 - Chi Lý Đại Nhân Giá Lâm(2)

“Tôi cam chịu để người ta bắt nạt –đó là lý do mà tôi không cần phải đánh trả, cho dù các người thấy tôi thế nào, đối xử với tôi thế nào, đều không liên quan tới tôi. Nhưng Chi Lý thì không, không ai được động đến Chi Lý, từ lúc cậu ấy bảo tôi đi theo, cậu ấy là điều duy nhất tôi muốn bảo vệ.” Tô Ấu Ngôn bỏ kính mắt xuống, buộc tóc lại, để lộ vết sẹo trên mặt, Kha Bố kinh ngạc, nhưng đau lòng nhiều hơn, cậu rất hiểu tình cảm mà Ấu Ngôn dành cho Chi Lý, sự xuất hiện của Chi Lý chính là hình ảnh thu nhỏ của những gì tốt đẹp mà Tô Ấu Ngôn tin còn sót lại trên thế giới này, có đôi khi Kha Bố cảm thấy Ấu Ngôn thực đơn thuần, bức tường cố chấp đã có thêm sự ấm áp.

Chi Lý đánh giá khuôn mặt của Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, hôm nay cô rất đẹp.” Kha Bố mắt tròn trắng, cái tên này đôi lúc miệng ngọt đến thần kỳ, sao mình không nghĩ ra câu thoại ấy nhỉ, thất sách, kỳ thi tháng sau còn trông cậy vào Ấu Ngôn có thể trộm tuồn đáp án cho mình! Bản tính thật sự của Kha Bố bại lộ.

Tô Ấu Ngôn cười, đây là lần đầu tiên Kha Bố thấy nụ cười của cô, xinh đẹp sáng lạn. Kha Bố đột nhiên nhận ra cặp kính trong tay mình không có thấu kính: “Ấu Ngôn, không phải cậu bị cận thị à?”

“Chi Lý bảo làm bí thư đeo kính trông hợp hơn.”

“Sao cậu lại hòa theo cái tên nhảm chán này!!”

Thu Thủy chờ đợi đến mệt, lấy tay che miệng ngáp một cái: “Gì mà lảm chuyện thế, thật là đáng ghét, tôi ghét nhất là loại con gái như cô.” Dứt lời tung ra một cú đá, Tô Ấu Ngôn lùi ra sau, gót giày nhọt hoắt thiếu chút nữa sượt qua mặt cô: “Thực trùng hợp, tôi cũng vậy.” Tô Ấu Ngôn xoay người, đuôi ngựa dang sau quét về phía Thu Thủy, sượt qua đôi mắt của cô ả, Thu Thủy che mắt, Tô Ấu Ngôn tát một cái, tiếng vang thanh thúy: “Cái tát này để cô nhớ kỹ kết quả khi dám động đến tóc tôi.”

“Mẹ nó, con điem.” Thu Thủy mắng chửi thô tục. Chân Thu Thủy lại đá về phía Tô Ấu Ngôn, cô tránh được, cô ả xoay người tiếp tục đá, xem ra Thu Thủy am hiểu dùng chân, Tô Ấu Ngôn bị đá sượt qua, cô cúi đầu nhìn quần áo bị cọ bẩn của mình, Thu Thủy tựa hồ cũng phần chấn, tháo giày cao gót, giắt chuẩn đá thẳng vào chân Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn mở hai chân, chân Thu Thủy tiến vào giữa hai chân Tô Ấu Ngôn, cô kẹp chặt lấy chân Thu Thủy, bắt lấy cổ tay cô ả, tay kia lại cho Thu Thủy một cái tát: “Cái tát này để cô nhớ kỹ đừng loạn mắng thô tục.”

Thu Thủy chống tay xuống đất, chân không bị kẹp đá về phía trước, Tô Ấu Ngôn buông Thu Thủy lùi ra sau. Kha Bố ở bên cạnh nhếch miệng, lạnh sống lưng, đột nhiên nhớ lại mình ở nhà thể chất đặt tay sau lưng Ấu Ngôn, tuyên bố sẽ chọc cô nàng đến chết ngay tại chỗ, cậu nuốt nuốt miếng: “Cậu sớm đã biết Ấu Ngôn rất lợi hại?”

“Hạo Vũ và Tu Kiệt đều do cô ấy phụ trách dạy dỗ.” Chi Lý nhảm chán trả lời.

“Cái gì?! Việc này cậu phải sớm nói với tớ chứ!! Tớ, tớ thiếu chút nữa...” Kha Bố không dám nói tiếp, cậu vốn đang nghĩ nếu Ấu Ngôn không đáp đề cho mình, cậu sẽ giáo huấn cô nàng một phen! May quá, cậu đột nhiên có phần cảm tạ Thu Thủy, dùng vết thương của cô ả đến cứu vớt bản thân. Kha Bố này, tuyệt đối không phải người lương thiện, tâm địa thế mà lại đen tối như vậy.

Mồ hôi thấm ướt tóc Thu Thủy, không thể tin nhìn chằm chằm Tô Ấu Ngôn, là Tô Ấu Ngôn từng bị cô ta bắt nạt đến thảm, Tô Ấu Ngôn thần kỳ di chuyển ra sau Thu Thủy, một tay bóp cổ cô ả, tay kia che mặt Thu Thủy, cong ngón tay, móng tay cào nhẹ lên khuôn mặt cô ả: “Đây là đáp lễ.”

Thu Thủy kêu lên: “Đừng, đừng ~~ tôi sai rồi, xin cô đừng làm vậy.” Mất hết hình tượng van xin, Tô Ấu Ngôn buông Thu Thủy ra, Thu Thủy thoát khỏi gọng kìm vô lực ngã xuống đất. Tiết Phóng lộ ra thần sắc trách cứ với Thu Thủy, Thu Thủy cúi đầu. Tiết Phóng đi về phía Chi Lý, vươn tay ra, bị Chi Lý gạt phăng: “Tôi không bắt tay.” Kha Bố mắt tròn trĩnh, ban nãy mình ra sức ngăn cản cái tay ấy, nhưng Chi Lý lại nhẹ nhàng gạt được đi. Tiết Phóng cũng có chút kinh ngạc, tay hắn thay đổi hình dạng, giống vuốt hổ chộp lấy Chi Lý, Chi Lý lách người sang trái, tay Tiết Phóng chụp lên bàn, trên bàn lưu lại dấu vết, Chi Lý liếc nhìn cái bàn, trong mắt Tiết Phóng toát ra hàn ý. Vươn tay, bị Chi Lý tóm được cổ tay, Tiết Phóng giãy ra được, dùng chân đá Chi Lý, Chi Lý nhấc chân đẩy ngược chân Tiết Phóng về, bên dưới vừa bị chế ngự, bên trên lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vươn móng vuốt sang mặt Chi Lý, tay Chi Lý ngăn trở móng vuốt, lui từng bước, vẫy vẫy cánh tay của mình. Tiết Phóng căn bản không để cho Chi Lý có cơ hội phản kích đánh về phía trước, Chi Lý túm lấy áo Tiết Phóng kéo giật lại, mượn lực đẩy hắn ra sau, giá sách bị đánh đổ.

Hết thấy đều nhanh đến mức Kha Bố không kịp nhìn, vừa rồi Chi Lý rõ ràng bị Tiết Phóng bắt được cánh tay, vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, mấy chiêu ban nãy hẳn là sẽ không tiêu hao nhiều thể lực, trước khi tới đây hẳn đã làm gì à? Chẳng trách trông hắn có vẻ mệt mỏi, bị hiệu trưởng cường chế gọi lên văn phòng ngồi uống nước chè hàng giờ, rồi còn phải đến CLB Taekwondo.

Tiết Phóng đề chân đá bên mạn sườn, Chi Lý vừa khom người né tránh cái chân trên đầu vừa quét ngang gạt chân phía Tiết Phóng, Tiết Phóng mất trọng tâm, ngã xuống đất nhưng nhanh chóng đứng bật dậy, xoay xoay cổ, xoa xoa bả vai, dáng vẻ vận sức chờ phát động: “Quả nhiên thật sự có tài.”

Kha Bố hơi lo lắng cho Chi Lý, nhìn thời gian đang trôi đi, tuy nói Chi Lý chiếm thượng phong nhưng đấu pháp nhàn nhã như vậy cứ tiếp tục sẽ muộn mất, sắp đến giờ tắt đèn rồi!! Kha Bố đầu óc loạn chuyển, phải mau nghĩ cách, Chi Lý sao lại hắc hóa, là bởi vì thời tiết quá nóng cho nên mới khó chịu, suy ra không phải vì thời tiết quá nóng mà hắc hóa, mà bởi khó chịu nên mới hắc hóa, vậy...

Kha Bố dồn khí hét lên: “Chi Lý, ban nãy, tớ lừa cậu, thật ra...” Thanh âm của Kha Bố nghẹn ngào, tựa hồ không cách nào nói tiếp: “Tớ bị tên Tiết Phóng cầm thú kia cường bạo, tớ tớ tớ...” “để cường điệu còn lấp bấp mấy từ ‘tớ.’”

“Cậu đang nói bậy gì đó hả!” Tiết Phóng hét lên với Kha Bố.

“Giờ anh không muốn thừa nhận chứ gì?”

Chi Lý đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, Kha Bố tiếp tục nói: “Anh ta dùng tay mình thô bạo vuốt ve tớ, dùng cái miệng của anh ta thô bạo hôn tớ, dùng chân anh ta thô bạo cọ xát tớ, còn, còn bắt tớ xem nơi đó của anh ta.”

“Câm miệng.” Tiết Phóng không thể nhịn được nữa, hoàn toàn quên mất Chi Lý ở đằng sau, xung quanh hắn tựa hồ hóa đen, Tô Ấu Ngôn và Kha Bố lùi ra sau, Thu Thủy chỉ biết há mồm nhưng không phát ra tiếng, chỉ vào sau lưng Tiết Phóng. Tiết Phóng vừa định quay đầu, mặt bên trái bị ăn ngay một đấm. Chi Lý túm lấy Tiết Phóng: “Chính là cánh tay này đi.” Ngón tay bị Chi Lý bẻ ngoặt ra sau, Tiết Phóng ăn đau nhúu mày, Chi Lý đá vào khuỷa chân hắn, Tiết Phóng quỳ một chân xuống đất: “Là cái chân này đi.”

Chi Lý ném Tiết Phóng lên đất, hắn vừa định khởi động thân thể, bị Chi Lý giẫm mạnh lên gốc rễ con cháu, Chi Lý cúi người niết môi hắn: “Là cái mồm này hả, Ấu Ngôn.” Tiết Phóng mắt tròn trĩnh, bản thân thể mà bị áp chế không thể nhúc nhích, trước kia chưa bao giờ có chuyện này, cái tên không mấy trắng kiện này đào đâu ra khí lực lớn đến vậy. Tô Ấu Ngôn ném một quyển sách bìa cứng qua, Chi Lý nhét một góc quyển sách vào miệng Tiết Phóng, hung hăng ấn xuống. Mấy người còn lại trố xong Hà Đại Sơn đi lên thấy một màn như vậy, Ứng Tu Kiệt ngó dáo dác xung quanh: “Hội trưởng ở chỗ nào, úp sọt hắn.”

“Chính là cái tên đang bị nhét sách vào mồm.”

Mọi người hoảng sợ nhìn Chi Lý: “Ai khiến hắn như vậy?”

“Kha Bố.” Tô Ấu Ngôn bán đứng. Mọi người chỉ trích: “Chẳng lẽ cậu không biết sau khi hắn hắc hóa sẽ không phân địch ta!!!” Kha Bố bình tĩnh đại ngộ hồi hận: “Thôi xong!! Tớ quên mất, biết vậy cứ để hắn từ

từ mà đánh.” Kỳ thật Kha Bố chỉ đơn thuần nghĩ muốn nhanh chóng giải quyết cho xong, để Chi Lý sớm quay về phòng nghỉ ngơi.

Chi Lý túm tóc Tiết Phóng kéo hẳn đến trước mặt Sở Hạo Vũ: “Tên khốn kiếp này, còn bắt cậu ấy nhìn chỗ đó của anh hả? Vậy để tôi cho anh xem đủ.” Dứt lời vươn tay tụt quần Sở Hạo Vũ, ẩn mặt Tiết Phóng lại gần, Tiết Phóng và Sở Hạo Vũ đều muốn chạy trốn: “Hai người các cậu cứ thử cử động xem.” Sở Hạo Vũ dùng vẻ mặt cực kỳ bi thương nhìn Kha Bố: “Thấy chưa? Đây chính là nguyên nhân tớ sẽ hận cậu.”

Sau khi gây sức ép xong, bọn họ đem thành viên CLB khênh ra ngoài thư viện ném vào đồng rác, sử dụng di động chụp các kiểu ở mọi góc độ khác nhau, Chi Lý đi về phía Kha Bố, Kha Bố liên tục lùi ra sau: “Cậu hãy nghe tớ nói, vừa rồi chỉ gạt cậu thôi, ai ngờ dục vọng chiếm hữu của cậu mạnh như vậy, a ha ha, không ngờ, không ngờ.”

“Tớ biết.” Chi Lý lạnh lùng nói.

“Cậu biết mà còn...”

Chi Lý nắm cằm Kha Bố: “Dù biết vẫn sẽ để ý, nhớ kỹ cho tớ, nếu còn dám dùng phương pháp này, nói những lời như vậy, tớ sẽ dùng tay mình thô bạo vuốt ve cậu, dùng miệng thô bạo hôn cậu, dùng chân thô bạo cọ xát cậu, đến chết mới thôi, hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu rồi.”

“Tớ là người thưởng phạt phân minh.”

“Đột nhiên phun ra câu này muốn tớ hiểu thế nào đây? Chi Lý đại nhân.”

“Đây là, phần thưởng cho lúc trước của cậu.” Chi Lý vừa nói xong, vươn tay ra túm lấy áo Kha Bố kéo cậu lại gần mình, Kha Bố mắt mở lớn, phần thưởng lúc trước? Là vì những lời mình nói với Tiết Phóng sao? Cậu ấy nghe được?

Nụ hôn của Chi Lý mang theo hơi sữa ăn mòn Kha Bố, đó là hương vị đầy ngọt ngào.

26. Chương 26 - Cứ Điểm Của Chúng Ta

Lạ là trên trang web của trường không hề có ảnh chụp Tô Ấu Ngôn và Công Chu, chỉ có ảnh chụp CLB Teakwondo và tiêu đề màu đỏ đậm. Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, những người từng gây khó dễ cho Chu Hán Hợp, Công Chu, Sở Hạo Vũ mặt mũi ai nấy đều bầm dập đến giải thích, rõ ràng tối hôm qua thâm gia đánh nhau chỉ có bốn người. Người đổ tội ăn trộm cho Kha Bố cũng tìm đến thầy chủ nhiệm giải thích, tất cả dường như quá mức thuận lợi...

Kha Bố bị kéo đến một phòng học trống trong trường, tấm biển đề CLB Teakwondo lung lay muốn rớt, những người khác đã ở trong quét dọn vệ sinh, nơi này tràn ngập ánh sáng mặt trời, vị trí rất tốt, phòng cảnh bên ngoài cửa sổ cũng rất đẹp.

“Các cậu ở đây làm gì vậy?”

“Đây chính là phòng của hội chúng ta.”

“Hội gì? Chúng ta lập hội khi nào.” Đúng là một đám tùy hứng.

“Hội bắn nhanh.”

(Hội, nhóm trong tiếng Trung là –shètuán: xã đoàn, câu ở trên bản gốc là –kuàishè: khoái xạ, nói chung là một kiểu chơi chữ, cùng cách đọc nhưng nghĩa khác nhau: shè- shè)

“Đừng tùy tiện đặt tên như vậy, đây chẳng phải là phòng cũ của CLB Teakwondo sao?”

“Nghe Ấu Ngôn nói, hôm qua cô ấy và Chi Lý đại nhân trước khi đến thư viện, có ghé qua nơi này xem thử điều kiện và thành viên của CLB Teakwondo, song phương tiến hành đối thoại hữu hảo với nhau, sau đó để xúc tiến sự hài hòa giữa lớp trên với lớp dưới, phòng học liền giao cho chúng ta, bọn họ chuyển sang nơi khác.” Công Chu nói như thật.

“Vậy mà cậu cũng tin được!! Hai người bọn họ sẽ làm cái việc ngồi yên một chỗ mà đàm đạo với nhau à?” Trong đầu Kha Bố hiện lên chân tướng.

“Tại sao không?” Chi Lý hỏi ngược lại.

“Đừng dùng vẻ mặt này, chắc chắn là không có chuyện đó.”

“Tớ cảm thấy mình rất lương thiện.”

“Cậu với khái niệm lương thiện ấy cực kỳ mơ hồ!”

“Cái gì?”

“Đúng rồi, trên trang web trường là sao vậy?”

“Trương Lạc giải quyết.” Quên chưa nói, Trương Lạc là cao thủ về phương diện máy tính.

“Ai là Trương Lạc?”

“Một tên vớ vẩn ấy mà.”

“Đừng có tùy tiện nói người khác như vậy!”

Đúng lúc ấy, Trương Lạc cầm dây mạng đi vào, cực kỳ tự nhiên bắt đầu quan sát tìm nơi thích hợp sắp đặt dây mạng cho phòng học. Không rõ cho nên, Trương Lạc nhìn sang Kha Bố khẽ gật đầu, cộng thêm một nụ cười khiến Kha Bố cảm thấy có hàm ý sâu xa.

“Cậu là?”

“Tôi có rất nhiều cách gọi, bạn cũng phòng của Chi Lý, người thứ tám của tiểu tổ, hacker vô địch, cậu có thể gọi tôi là Trương Lạc, đây là người yêu của tôi Lý Kiều Kiều.” Trương Lạc đặt máy tính bảng đặt lên bàn, mở ra. Người có thể đặt tên cho máy tính bảng, tuyệt đối không phải bình thường!!

“Cậu có thể nói thẳng tên mình ra.” Còn hơn thế, Kha Bố rất quan tâm đến cách xưng hô thứ nhất. Sở Hạo Vũ vừa lúc cắt ngang suy nghĩ của Kha Bố: “Ai u, Trương Lạc.” Hắn nháy nháy mắt.

“Các cậu quen nhau à?”

“Đương nhiên rồi, tớ thường xuyên đến lấy phim con heo bản gốc ở chỗ cậu ta.”

Kha Bố không thèm quan tâm đến những gì Sở Hạo Vũ nói, tiếp tục tự hỏi, bạn cùng phòng của Chi Lý, nói cách khác..., Kha Bố tiến lên che lại máy tính bảng: “Cậu đã thấy rồi phải không, chuyện xảy ra vào tối hôm đó?”

Trương Lạc liếc nhanh một cái về phía Chi Lý, sau đó biểu tình mờ mịt nhìn Kha Bố: “Thấy cái gì? Máy hôm trước máy quay bị hỏng, vẫn chưa kịp sửa.” Kha Bố nhẹ nhàng thở ra. “Không thấy là tốt rồi.”

“Chi Lý, cậu ta đánh đấm thế nào?” Kha Bố hỏi, trải qua sự kiện của Tô Ấu Ngôn, cậu bắt đầu một lần nữa đánh giá thứ hạng của từng người trong tổ.

“Phế vật.”

“Quả nhiên y như những gì tớ đoán.” Hai người trước mặt Trương Lạc tiến hành cuộc đối thoại cực kỳ thất lễ.

Ứng Tu Kiệt xen mồm: “Kha Bố, đừng tưởng rằng giải bộ nói chuyện với người yêu là có thể trốn việc, nhanh, đi dỡ tám tấm biển CLB Teakwondo ở ngoài cửa xuống.” Đột nhiên bị nói thành người yêu, Kha Bố mếu máo đi về phía cửa bắt đầu gỡ tám biển, sau khi tám biển được lấy xuống, phát hiện đằng sau nó còn có một tấm biển nữa, là CLB thanh nhạc, hóa ra căn phòng này cũng bị CLB Teakwondo chiếm dụng, tám biển của CLB thanh nhạc gỡ xuống thì lại thêm tám biển của CLB cầu lông! Đây là cái kiểu trường học tà

ác gì thế này. Sở Hạo Vũ vỗ vỗ tay: “Bọn tớ đi mua chút đồ ăn vặt, Kha Bố trông cửa, Chi Lý trông Kha Bố.” Tuy Kha Bố là một tên lười biếng, nhưng Sở Hạo Vũ nói như vậy nghe sao cũng thấy không được tự nhiên.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Kha Bố đem đồng biển chất phía sau cửa, Chi Lý ngồi trước cửa sổ vẽ tranh, khoan chân, cổ tay không ngừng đong đưa, tờ giấy trắng tinh đã có phong, mình đã nhìn Chi Lý vẽ bao nhiêu năm rồi, từ lúc cậu ấy vẫn còn là thiếu niên anh tuấn chơ tới bây giờ đã trở thành người yêu của mình, chưa bao giờ ngừng, Chi Lý nghiêng đầu, ném bút về phía Kha Bố: “Đi

”

“Cho dù bao nhiêu lần đi nữa, tớ cũng sẽ không ngậm về cho cậu, bởi vì, tớ không phải chó.” Kha Bố xoay người nhặt bút lên đưa cho Chi Lý, cậu đứng sau lưng Chi Lý nhìn bức tranh: “Có đôi lúc tớ rất hoài nghi cậu biết vẽ tranh thật không, trình độ này, là của học sinh mẫu giáo à.”

“Đừng có mà tùy tiện đả kích sở thích của người khác.”

“Nhưng trên mặt cậu hoàn toàn không có dáng vẻ bị đả kích.”

“Có thời gian đứng rồi ở đây, chi bằng ra trông cửa.”

Kha Bố nhăn mặt nhịu mày với Chi Lý, muốn bê cái bàn giữ cửa đến bên cửa sổ, cái bàn làm từ gỗ thật, khá là nặng, Kha Bố chỉ có thể nâng một bên, ra sức kéo đi. Chi Lý đặt bức tranh xuống đến sau Kha Bố nâng bên kia lên.

“Để ở đâu?”

“Bên cửa sổ.”

Kê xong cái bàn, Kha Bố giống ông già xoa xoa thắt lưng, ngồi trên bàn cùng Chi Lý đang đứng mặt đối mặt, độ cao vừa vặn có thể nhìn thẳng vào Chi Lý.

“Để tớ tính xem nợ cậu bao nhiêu lần, một lần hồi tập quân sự, lần giúp treo băng rôn, tuy cậu bảo không cần, nhưng tớ là người thế nào chứ, không chịu thiếu của người khác dù chỉ một hào, lần này không tính, tổng cộng chỉ có hai lần.”

Chi Lý nghe xong lời phát biểu của Kha Bố, hay tay chống lên bàn, vây Kha Bố vào trong: “Giữa chúng ta nói như vậy có phần khách khí, là ba lần, ngày hôm qua đánh nhau cũng tính.”

“Cậu không thấy câu trước với câu sau cực kỳ mâu thuẫn với nhau à, cậu đã nói như vậy rất khách khí cơ mà! ! Ba lần thì ba lần.”

“Cậu cứ từ từ mà trả.” Trong mắt Chi Lý chợt lóe qua một tia giảo hoạt.

“Khoan đã, về mặt mới này là sao?”

“Cậu nhìn lầm rồi.”

“Thế à?” Giờ Kha Bố mới nhận ra mình và Chi Lý cách nhau rất gần, Kha Bố làm như không có việc gì quay đầu sang một bên, ánh mắt lấp lánh, tẹn thùng mà đỏ mặt, cậu mím môi, có chút động tâm.

“Bây cái về mặt này ra là muốn để tớ xâm phạm cậu à?”

Kha Bố vươn tay che mắt Chi Lý, nhẹ giọng thì thầm: “Đoán sai rồi, là muốn cậu hôn tớ.” Đôi môi của Kha Bố ghé sát vào Chi Lý, môi trên khẽ nhếch bị cắn, ngứa ngứa. Kha Bố chưa bao giờ dùng những lời nói thực buồn nôn để biểu đạt tình cảm với Chi Lý, nhưng rốt cuộc Kha Bố thích hẳn đến mức nào, cậu tin Chi Lý nhất định đã nhận ra, tâm tình khẩn thiết ấy không thể nào giấu được.

Sao hôn mãi mà chưa ngừng? Kha Bố kinh ngạc nhìn Chi Lý, sau đó đẩy hẳn ra: “Nên làm việc.” Cái việc nói chuyện yêu đương tuyệt đối không am hiểu, người khác nói những gì, làm cái gì nhỉ? Việc ấy ngàn vạn lần đừng có mà hỏi Chi Lý, lần trước hỏi hẳn, bản thân liền bị cưỡng bạo. Xem ra phiền não chỉ có mình Kha Bố, Chi Lý quay trở lại chỗ ngồi, cầm lấy bút đang chuẩn bị vẽ tranh tiếp, phát hiện ngòi bút do ban nãy ném đi mà bị gãy, thanh âm của Chi Lý vang lên không lớn không nhỏ: “Ấu Ngôn, gọt bút.”

“Cậu coi Ấu Ngôn là gì vậy hả, nhắc mới nhớ cô ấy cũng quá dung túng cho cậu. Đợi đã, Ấu Ngôn ở đây?”

Tô Ấu Ngôn ở trong góc tối cầm sách đứng dậy, đến gần từ trong túi lấy ra dao gọt bút chì, Kha Bố quả thực không cách nào hình dung quan hệ của hai người này, không giống người yêu, cũng không giống bạn bè. Nhưng giờ không phải lúc tự hỏi, Kha Bố quắc mắt: “Cậu, cậu, cậu nghe hết rồi?”

“Nghe cái gì?” Tô Ấu Ngôn hỏi.

“Không có gì, không có nghe thấy thì tốt, cậu ngồi đó sao không lên tiếng.” Kha Bố nhẹ nhàng thở phào, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, nhưng tình cảnh kế tiếp khiến cậu muốn tìm một sơn động sống một mình. Tô Ấu Ngôn nhìn chằm chằm Chi Lý: “Bày cái vẽ mặt này ra là muốn để tớ gọt thành đầu tròn à?” Câu hỏi này hình như giống giống câu hỏi nào đó [Chú giải câu gốc: “Bày cái vẽ mặt này ra là muốn để tớ xâm phạm cậu à?”]

Chi Lý phối hợp trả lời: “Đoán sai rồi, là muốn bảo cậu gọt thành đầu vuông.” Câu trả lời này hình như cũng giống giống câu trả lời nào đó [Chú giải câu gốc: “Đoán sai rồi, là muốn cậu hôn tớ.”].

“Các cậu muốn bức chết tớ phải không?” Kha Bố mất lý trí, đập đầu xuống bàn, nhưng không đụng tới mặt bàn cứng rắn, mà là đập vào mu bàn tay Chi Lý vừa vươn đến.

27. Chương 27 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (1)

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng 12, hay nói cách khác, chính là ngày cuối cùng của một năm. Mới sáng ra mọi người đã bị Sở Hạo Vũ kéo đến tập trung một chỗ, khí vũ hiên ngang nói: “Các đồng chí, hôm nay là một ngày cực kỳ đặc biệt, để không lãng phí thanh xuân, để tổng kết lại một năm hoàn mỹ, tớ tuyên bố, mọi người cùng nhau làm chút chuyện kích thích đi.” Sở Hạo Vũ vừa nói xong, mọi người chẳng thêm nỗ lực giải tán hết, chỉ còn mỗi Chi Lý đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Sở Hạo Vũ cuống quýt gọi mọi người lại: “Chớ đi a, chẳng lẽ các cậu không muốn đột phá bản thân để năm mới càng thêm tốt đẹp? Không muốn ném thử chút kinh hãi đảm chiến, để lại một nét bút tươi sáng trong hồi ức?”

“Cái loại hồi ức ấy có thể không lưu lại thì tận lực không lưu.” Kha Bố đập nát sự nhiệt tình của Sở Hạo Vũ. Chi Lý suy xét trong chốc lát, chậm rãi lên tiếng: “Có thể.” Sau khi Chi Lý đồng ý, mọi người đều quay lại, Kha Bố chắc chắn Chi Lý tuyệt đối không muốn phối hợp với sự nhiệt tình của Sở Hạo Vũ, mà là chán quá muốn giết thời gian.

“Nếu Chi Lý đã đồng ý, thì đành vậy.” Mọi người đều đáp lại.

“Các cậu đối xử khác nhau như vậy là có ý gì, giữa tớ và Chi Lý ở trong lòng các cậu chênh lệch lớn đến mức nào hả?” Sở Hạo Vũ tức giận.

“Việc này trong lòng cậu biết rõ nhất, đừng bảo chúng tớ phải nói ra chứ? “ Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nói ra sự thật.

Kha Bố nhún nhún vai: “Tớ không muốn tham gia loại chuyện nhàm chán này, lẽ nào cho rằng mọi người sẽ vui tươi hơn hờ nhận khiêu chiến, thành tích sẽ vụt bay cao, rồi xuất hiện tám khối cơ bụng, linh hồn sẽ được rửa tội, cái chuyện không hề ý nghĩa lãng phí thời gian ấy, mơ đi nhá.”

Kha Bố mới vừa dậm bước, Sở Hạo Vũ nói: “Thách thức đều yêu cầu độ khó cao, cậu sợ chứ gì?”

Kha Bố bước thêm một bước, Sở Hạo Vũ nói: “Không muốn mất mặt trước Chi Lý yêu quý của cậu chứ gì?”

Kha Bố tiếp tục bước đi, Sở Hạo Vũ nói: “Chẳng lẽ cậu không muốn trông thấy cảnh Chi Lý vì khiêu chiến thất bại mà mất mặt?” Kha Bố đứng khựng lại, đây không thể nghi ngờ là miếng mồi rất hấp dẫn, Chi Lý

gật gật đầu: “Thì ra tớ sẽ mất mặt.”

“Cậu tiếp thu nhanh nhii!! Hết cách rồi, cậu đã yêu cầu như vậy, không phải tớ muốn trông thấy Chi Lý mất mặt, các cậu thật là, xem tình cảm của tớ đối với Chi Lý là gì vậy hả?”

“Cậu còn không nín nổi cười kia kìa.”

Sau khi được tất cả đồng ý, Sở Hạo Vũ chà chà tay, hưng phấn đến độ đỏ cả mặt: “Đầu tiên là thách thức tập thể để làm nóng người, sau đó từng người nhận thách thức, trước phải nói rõ, nếu tất cả mọi người cùng tham gia, sẽ không có đạo lý lùi bước, tựa như đã ký lên giấy sinh tử. Đương nhiên vì sự tồn tại của tiểu tổ bí mật, Trương Lạc sẽ không tham gia hoạt động gì sất, để tránh bại lộ thực lực thâm hậu của tổ chức.”

“Cậu chém hơi nhiều rồi đấy.”

Sở Hạo Vũ hăng giọng, tiếp tục nói: “Nếu mọi người lùi bước, thì hình phạt sẽ là đánh với Chi Lý.” Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, đùa kiểu gì vậy, quả thực không có đường lui, tình nguyện mổ bụng cũng sẽ không chọn cái này, hiếm khi mọi người thống nhất ý kiến với nhau.

Ứng Tu Kiệt bắt đầu trở nên kích động, hăng hái giơ tay lên hét lớn: “Hãy xem sức mạnh đàn ông của tớ bùng nổ, khiêu chiến gì đó cứ tự nhiên mà đến, đánh bạn học hay đánh thầy giáo?” Trong lúc vô ý Ứng Tu Kiệt đã bại lộ sự khùng bộ của mình.

Công Chu cũng gật đầu: “Tớ sẽ cố thử xem sao, chỉ cần không vi phạm đạo đức của mình.”

Chu Hân Hợp tán thành: “Tớ, tớ cũng muốn thay đổi tính cách nhát gan của mình, có lẽ việc này sẽ giúp được.”

Tô Ấu Ngôn không nói gì, Kha Bố nhún nhún vai, xem ra người không có áp lực nhất chính là Chi Lý.

Kha Bố, Ứng Tu Kiệt, Sở Hạo Vũ, Công Chu đứng trước cửa nhà vệ sinh, mấy người tôi đẩy anh anh đẩy tôi, không ai dám tiên phong đi đầu, thách thức tập thể đầu tiên làm nóng người chính là cùng nhau vào WC nữ, Tô Ấu Ngôn và Chu Hân Hợp vào WC nam, nhưng phải là lúc ra chơi của tiết hai khi có nhiều người nhất. Kha Bố có thể tưởng tượng ra thách thức tiếp theo xấu xa đến mức độ nào.

“Vũ Thái, cậu là học sinh tiểu học à, cậu nói ra trước thì đi đầu đi.” Kha Bố mang máng nghe thấy tiếng cười đùa của nữ sinh ở bên trong, Tô Ấu Ngôn Chu Hân Hợp ở bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng. Chu Hân Hợp có vẻ rất khấn trương, bất an túm lấy góc áo, còn thái độ của Tô Ấu Ngôn thì hoàn toàn ngược lại.

Bốn thằng con trai đẩy tới đẩy lui, không ai nguyện ý xung phong.

“Cứ tiếp tục như vậy, bọn mình sẽ bị bắt gặp mất.” Công Chu lo lắng.

Ngay cả Ứng Tu Kiệt cũng có chút do dự, lăm lăm bầu thổi miên bản thân: “Mình là đàn ông, mình là đàn ông, mình là đàn ông, đàn ông thì không nên lùi bước trước việc nhỏ nhặt.”

Chi Lý từ phòng học đi tới, chuẩn bị tiến vào WC nam, thấy cả đám đang đứng bên ngoài WC, còn rất tự nhiên đặt câu hỏi: “Các cậu đang làm gì vậy?”

“Cậu quên nhanh thật đấy!!! Đương nhiên là thách thức, buổi sáng đã nói rồi đó, vào Wc nữ, cậu đừng hòng chơi xấu.”

“À.” Chi Lý chuyển hướng đi về phía WC nữ, sau khi bình tĩnh lại, Kha Bố thiếu chút nữa quên mất, Chi Lý vốn không có thường thức cơ bản và cảm thấy xấu hổ của con người, mấy cặp mắt khấn trương dõi theo Chi Lý, Chi Lý tiến vào trong WC náo nhiệt, có cô đang rửa tay, có cô đang make up trước gương, ai nấy sau khi nhìn thấy Chi Lý đều ngây ngẩn cả người, dừng mọi động tác.

“Chi, Chi Lý đại nhân, sao cậu lại ở đây?” Xem ra cách gọi Chi Lý đã lan truyền cả năm nhất, các nữ sinh đỏ mặt, cô thì giật nhẹ áo, cô thì cào cào tóc. Thật kỳ lạ! Đây là phản ứng khi trông thấy con trai đi vào WC nữ sao? Kha Bố ở bên ngoài tức giận vênh tai nghe ngóng, đều do cái mặt đẹp trai đáng chết kia, mị hoặc chúng sinh. Chi Lý tự nhiên đánh giá WC nữ sau đó nói: “A, không có việc gì, đi nhầm.” Dứt lời Chi Lý xoay người đi ra.

“Thế mà được à!! Ai mà tin chứ.”

Đội Chi Lý đi khuất, đám con gái ở trong hưng phấn thảo luận, bởi vì WC có cách gian, cho nên sẽ không nhìn thấy thứ không nên nhìn, hành động của Chi Lý tạo cho mọi người sự ủng hộ rất lớn, Sở Hạo Vũ thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực: “Cái gì a, hóa ra bây giờ nữ sinh cởi mở như vậy, các đồng chí, lên.” Sở Hạo Vũ đi đầu, ai nấy kiên trì xông vào, vừa đến cửa, các nữ sinh đã trông thấy bọn họ, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía: “Sắc lang, các cậu làm gì vậy, biến thái, không biết xấu hổ.”

“Ấy, chúng tớ đi nhầm.”

“Đi nhầm cái cửa của nợ, ai tin.” Dứt lời tay có cái gì ném cái đó, còn dùng cả chổi và xô nước vệ sinh, Ứng Tu Kiệt giờ nắm tay lên: “Đừng nản lòng, mục tiêu là lướt một vòng, các anh em, lên.” Bốn người nhanh chân chạy quanh một vòng, trên người đều dính vô số thứ, ử rử chán nản. Sau khi chứng kiến sự khùng bố của nữ sinh, Kha Bố thề không bao giờ muốn vào WC nữ nữa, giấc mộng trước đây liền tiêu tan. Sở Hạo Vũ nhanh chóng khôi phục tinh thần, chìa tay về phía hai cô nàng đứng đối diện: “Đến lướt các cậu.”

Kha Bố cũng nổi lên hứng thú, dù sao bản tính của con trai luôn không đổi, thích giở trò, dụ dỗ Chu Hân Hợp và Tô Ấu Ngôn: “Nhanh lên, không có gì đáng sợ đâu.” Kha Bố hiểu, WC nam so với WC nữ thông thoáng hơn nhiều, WC nữ có cách gian, mà WC nam ngoài cách gian, còn có bồn tiểu nam, đi vào một cái sẽ thấy ngay nam sinh đang cầm tiểu đệ nhà mình đứng ở đó. Kha Bố vui sướng khi người gặp họa.

Chu Hân Hợp mặt mũi đỏ bừng cảm thấy đang muốn bất cứ giá nào cũng phải xông vào, Tô Ấu Ngôn vươn tay cản lại: “Chờ Chi Lý ra rồi hẵng vào.” Tô Ấu Ngôn lý trí nhắc nhở, vừa nói xong, Chi Lý liền đi ra, cũng không liếc mắt nhìn mọi người một cái, dưới ánh mắt của mọi người quay trở lại lớp học, cái tên này chả có chút ý thức đoàn đội gì cả. Tô Ấu Ngôn kéo Chu Hân Hợp đi vào, Chu Hân Hợp vẫn nhắm tịt mắt, nam sinh đang đứng trước bồn tiểu đều quay đầu lại, nước tiểu phun được nửa chừng đều khựng lại, há hốc mồm, không biết phải phản ứng thế nào, ai đang định hút thuốc cũng chỉ cầm điếu thuốc dằn ra, Tô Ấu Ngôn mặt không đổi sắc lần lượt đi ngang qua họ, lướt một vòng quanh WC nam: “Các cậu tiếp tục, chỉ vào thăm thú chút thôi.” Dứt lời Tô Ấu Ngôn lại kéo Chu Hân Hợp ra khỏi WC, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy bộ mặt không có ý tốt của mọi người, Chu Hân Hợp trách cứ: “Nam sinh các cậu thật xấu xa.”

Vận động làm nóng người kết thúc, một đám đứng bên ngoài WC: “Kế tiếp căn cứ vào thực lực của mỗi người tiến hành thách thức tương ứng, xin nhớ kỹ để còn chuẩn bị.”

“Vũ Thái, rốt cuộc cậu rảnh rồi đến mức nào hả?”

[Thách thức của Chu Hân Hợp: đến sân vận động hỏi ít nhất mười nam sinh, anh cảm thấy đáng người em thế nào, em thấy ngực mình hơi lớn.

Thách thức của Công Chu: mặc quần áo con gái, khiến một nữ sinh có hảo cảm với mình.

Thách thức của Ứng Tu Kiệt: ở sau lưng cách một lớp áo cởi móc áo ngực của nữ sinh.

Thách thức của Tô Ấu Ngôn: mặc một bộ váy dễ thương trong lúc mọi người đang học thì đột nhiên đứng dậy nhảy một bài, sau đó làm như không có việc gì trở về chỗ ngồi.

Thách thức của Kha Bố: tốc váy của cô giáo phụ trách]

Mĩa nó, mấy cái thách thức này đều phù hợp với sở thích xấu xa của Sở Hạo Vũ, chẳng trách cậu ta hưng phấn như vậy, không phải căn cứ vào thực lực mà là căn cứ vào nhược điểm của mỗi người, rất bi phần, Kha Bố là người đầu tiên không hài lòng: “Của tớ độ khó rất cao, hơn nữa, cho dù tớ đồng ý, Chi Lý cũng sẽ không đồng ý, chúng tớ là người yêu, hẳn khẳng định sẽ để ý.” Kha Bố tìm đại một lý do.

“Chúng ta đến hỏi thử xem.”

Cả đám chậm rãi đến tìm Chi Lý, sau qua khái quát một lần cho Chi Lý đang đọc sách, Chi Lý chẳng buồn ngắt đầu nói: “Tớ không ngại.”

“Cậu cố ý, bán đứng tớ!!!” Kha Bố đặt tay lên quyển sách.

“Cái gì?”

“Đừng giả bộ.”

“Cái gì?”

Tô Ấu Ngôn một lần nữa phát huy trí thông minh: “Hạo Vũ, vậy thách thức của cậu là gì?”

“Thách thức của tớ là sờ ngực mười nữ sinh.” Mọi người cầm lấy sách bên cạnh ném tới tấp: “Phủ quyết, cậu đã đưa ra thách thức cho bọn tớ, thách thức của cậu do chúng tớ quyết định.”

“Được, được rồi.”

Kha Bố cười lạnh: “Tớ muốn cậu buổi trưa ở giữa căn tin cầm một cái băng vệ sinh đổ đầy mực đỏ đặt lên mũi liều mạng hít, còn phải hét lên, a, thơm quá, sao lại thơm như vậy.” (=.=)

“Biến thái nhất chính là cậu.” Sở Hạo Vũ giãy chết, hại người chung quy sẽ hại mình a, mọi người toàn bộ nhất trí thông qua, Kha Bố lại hỏi: “Vậy thách thức của Chi Lý là gì? “

Sở Hạo Vũ vuốt cằm, lộ nụ cười âm hiểm: “Thách thức của hần đương nhiên phải liên quan đến boss, khiến hiệu trưởng tự nguyện hôn tay hần.” Lời này vừa ra, Kha Bố tìm được cơ hội phản kích: “Tớ không ngại!” So ra thì, Kha Bố cảm thấy cái của mình chưa là gì, nháy mắt trong lòng lấy lại được sự cân bằng.

28. Chương 28 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (2)

No.1 Thách thức của Chu Hân Hợp: sân bóng trong sân vận động, có mười mấy nam sinh đang đá bóng. Kha Bố rõ ràng có thể nhận ra Chu Hân Hợp đang run rẩy, Kha Bố không đành lòng: “Hay là chỉ cần nói với một tên là được.” Sở Hạo Vũ không có ý tốt: “Ái chà chà ~ thì ra Kha Bố có ý với Hân Hợp nha, may mà Chi Lý và tâm phúc của cậu ta không ở đây, bằng không cậu chết chắc.”

“Đừng lôi mấy chuyện nguy hiểm này ra đùa, cậu nên nhớ, có chết thì cũng là tớ và cậu cùng chết.”

Công Chu nói: “Một người thôi cũng khó lắm rồi.” Cuối cùng dưới sự bàn bạc tốt bụng của mọi người, chấp nhận chỉ cần nói với một nam sinh thôi là đủ, cơ mà nếu tốt bụng thật, vì sao không trực tiếp miễn luôn việc này cho Chu Hân Hợp!! Chu Hân Hợp hít một hơi thật sâu, chạy đến sân bóng túm lấy một nam sinh, nam sinh kỳ quái nhìn chằm chằm cô gái xinh xắn trước mắt: “Có việc gì sao?”

“Xin hỏi, anh cảm thấy, cảm thấy, tôi, tôi...” Chu Hân Hợp mặt nóng như thiêu, ngón tay trái sắp bị tay phải vặn gãy đến nơi, cô tự nhủ, bọn họ cũng là vì muốn tôi luyện tính cách nhát gan cho mình, mình bây giờ phải cố lên mới được, cho tới tận lúc này, cô vẫn khờ dại như vậy, so với Chu Hân Hợp hồn nhiên, ở đầu bên này mấy thằng mất dạy đang bỏ tiền cá cược: “Nhanh, nhanh, mau đặt cược, 10 đồng, dám nói hay không dám nói?”

“Cá nhỏ vậy thôi à?”

“Gần đây thua hơi nhiều, tớ phải đem cơ hội cuối cùng quật khởi đặt lên người Chi Lý, nói thế nào đi nữa, không thể khiến hiệu trưởng hôn tay cậu ta được, cho dù Ấu Ngôn có ở đó, chẳng lẽ cô ấy lại yêu cầu ba mình hôn Chi Lý? Mà thế đi chẳng nữa, đường đường hiệu trưởng sẽ nghe theo? Hiệu trưởng chính là người nổi tiếng lạnh lùng hà khắc nhất cái trường này.”

“Anh cảm thấy, tôi, tôi.....” đầu bên kia Chu Hân Hợp vẫn lặp đi lặp lại câu mở đầu, tuy bị một nữ sinh đáng yêu bắt chuyện là việc tốt, nhưng cứ ấp úng không nói thành lời, nam sinh cũng hơi sốt ruột: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi không biết cô.” Nam sinh vừa nói như vậy, Chu Hân Hợp càng khẩn trương, đột nhiên ngã vật xuống sân thể dục. Cách đó không xa mấy tên đồng bọn bị dọa sợ, chạy đến gần, không thể nào, có vậy mà cũng ngất, nhát gan đến mức độ nào a, đã nhìn thẳng được vào Chi Lý, trên đời này còn có chuyện nào khác đáng sợ hơn chẳng? Bọn họ chạy đến trước mặt Chu Hân Hợp, đẩy ra nam sinh đang lúng túng, đánh giá Chu Hân Hợp, tuy rằng nhắm mắt, nhưng rõ ràng có thể trông thấy lông mi và con ngươi dưới mí mắt chuyển động, bọn họ nhẹ nhàng thở phào, Ứng Tu Kiệt khoanh tay: “Đừng giả vờ, chẳng lẽ cậu muốn cả đời này đều trốn tránh như vậy sao? Cả đời làm một đứa con gái như vậy sao?”

“Đừng đem lý luận đàn ông của cậu áp dụng ở đây, thật cứng nhắc.” Kha Bố nói, Chu Hân Hợp bị vạch trần mở mắt ra đứng lên, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt đẩy nam sinh kia đến trước mặt Chu Hân Hợp: “Mau nói a, cơ hội đột phá cuộc đời, khiến ngày mai trở nên tươi sáng hơn.”

Chu Hân Hợp mặt mũi đỏ bừng hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt tái nhợt của nam sinh trước mặt, bị cả đám vây quanh, chẳng lẽ là hộ hoa sứ giả? Chu Hân Hợp nhắm tịt hai mắt, sử dụng mười phần công lực hét lên: “Anh cảm thấy đáng người em thế nào? Ngực của em hơi lớn.” Nam sinh ngây ngẩn cả người, sắc mặt chậm rãi khôi phục, đang chuẩn bị bình thường trở lại, Chu Hân Hợp che ngực: “Tớ làm được rồi, tớ cuối cùng cũng làm được rồi, thật tốt quá.” Dứt lời vội vàng chạy mất, chờ cô nàng đi khuất, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt vỗ tay tán thưởng: “Các anh em làm tốt lắm, mỗi người thắng 10 đồng.” Bọn họ bỏ đi hết, để mặc nam sinh chẳng hiểu gì cả.

No.2 Thách thức của Công Chu: bảo một người không có hứng thú với phụ nữ như Công Chu mà nói đi dụ gái, cũng là chuyện rất mất tự nhiên, khi cậu ta mặc xong quần áo của Chu Hân Hợp đi ra, Công Chu liền trở thành một mỹ nữ, Kha Bố đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn không thể ngờ được một thằng con trai lại có thể giống con gái đến vậy. Nói ra thì, cậu ta cũng thực gầy, tay chân đều nhỏ nhắn như con gái. Mục tiêu của bọn họ là một nữ sinh tóc ngắn mặc quần áo thiên về trung tính, nghe nói loại này khả năng bị dụ sẽ cao hơn, vì thế một phen cảnh kinh điển liền xuất hiện, Công Chu mặc váy trắng ngắn, ôm sách chạy qua va vào cô gái, sau đó lão đảo ngã xuống đất: “Ai nha, xin lỗi, xin lỗi, tớ không thấy được đường.” Công Chu nhẹ nhàng nói.

“Không sao đâu, cậu ổn chứ?” Nữ sinh lấy tay nghe ra ngồi xổm xuống nhặt sách giúp cậu ta, ngón tay hai người chạm vào nhau, Công Chu rút tay lại, đặt tay trước ngực, cắn môi dưới, đột nhiên ầng ậc nước mắt, nữ sinh tay chân luống cuống: “Sao vậy? Cậu bị thương à?”

Công Chu nghiêng đầu, lấy tay che mặt: “Xin lỗi, không liên quan tới cậu, là tớ...Thật kỳ lạ, tớ đang nói gì vậy, cậu cứ mặc tớ.”

Mấy người nấp ở ngã rẽ trốn mắt há hốc mồm: “Lạm truyện tranh thiếu nữ quá rồi ông ơi.”

“Cậu ta không làm diễn viên thật đáng tiếc.”

Nữ sinh giúp Công Chu nhặt sách lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rưng rưng nước mắt của cậu ta: “Gặp phải chuyện gì khó khăn à?”

“Tớ,” Công Chu thoáng do dự không biết có nên nói hay thôi, cuối cùng hạ quyết tâm nói ra: “Gia đình tớ rất nghèo, ba mẹ vay tiền cho tớ tới trường đi học, là vì nghĩ cho tương lai của tớ, nhưng các bạn trong lớp luôn trêu cợt tớ, bảo tớ là con một sách, đồ con gái khô khan, nhưng tớ vẫn không từ bỏ, tớ có thể trở nên tốt hơn, khiến bọn họ nhìn nhận lại tớ một lần nữa, tớ chỉ muốn làm bạn với họ thôi mà. Nhưng bây giờ, ba tớ vì trong nhà chẳng còn gì ăn, sắp chết đói, tớ, tớ nên làm gì bây giờ?”

Nữ sinh nhú mày, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt Công Chu: “Cậu rất kiên cường, không sao đâu, ông trời sẽ không tàn nhẫn đến mức đẩy cậu vào một cô gái đáng yêu như cậu.”

“Đáng, đáng yêu, cậu cảm thấy tớ đáng yêu sao?” Công Chu kinh hoàng, ánh mắt ngượng ngùng nhìn nữ sinh, nữ sinh cũng theo đó mà đỏ mặt. Không khí giữa hai người rất vi diệu, cũng khó trách, Công Chu biến thành một nữ sinh xinh đẹp như vậy cơ mà.

“Rất, rất đáng yêu a.”

Công Chu hàm súc cười cười, ôm sách: “Vây, chắc cậu còn có việc, không quấy rầy cậu nữa, tớ, tớ đi trước.” Nữ sinh ngây ngốc.

Kha Bố đứng trong góc tối gật gù: “Dục cự hoàn nghênh, biện pháp hay a!”

Công Chu đang định đi, không cẩn thận vấp chân, té ngã vào người nữ sinh, kinh hô: “Xin lỗi, cậu xem, tay chân vụng về như vậy, thật là.” Công Chu ảo não le lưỡi, đã thoát khỏi nội dung vở kịch bị thương ban nãy, bắt đầu phát huy thuộc tính đáng yêu.

“Không sao, cậu thật là, phải chú ý chút. Ngã thật thì làm sao bây giờ?”

“Xin lỗi, tại tớ không đeo kính.” Công Chu lấy kính mắt ra đeo lên, cười ngọt ngào với nữ sinh, oa cmn, nhanh thế, thuộc tính kính mắt xuất hiện!

“Hiện tại mới nhìn rõ cậu, cậu, trông cậu, rất...” Cảm giác như vì thẹn thùng mà nói không nên lời, khiến nữ sinh cũng xấu hổ theo, đúng lúc này hai người cực kỳ không thích hợp, cực kỳ cực kỳ không thích hợp lại xuất hiện.

Tô Ấu Ngôn cảm sổ nhặt ký theo sau Chi Lý, đột nhiên phun ra một câu khiến người ta rùng mình ớn lạnh: “Điểm số tháng này của Hạo Vu rất tốt, Tu Kiệt vẫn như cũ, cần dạy dỗ. Đúng rồi, lần trước trộm sách cậu viết bậy là Kha Bố, có cần viết vào không?”

“Đó là bảng giám sát bọn mình!” Kha Bố tức giận, bị Ứng Tu Kiệt bịt mồm lại: “Suýt, nhỏ giọng thôi, họ mà nghe thấy, không chừng sẽ bị ghi vào đấy.” Xem ra Ứng Tu Kiệt tháng trước đã bị dạy dỗ. Thật không ngờ, một lần ngoài ý muốn khiến Kha Bố thấy được cuộc sống tàn khốc của mình, sao mình lại tìm một thằng bạn trai như vậy cơ chứ?!

Hai người kia khi sắp đi ngang qua Công Chu liền dừng lại, Công Chu đứng yên, cúi đầu để tránh bị nhận ra, Chi Lý nhìn

, Chi Lý lại tiếp tục nhìn

đột nhiên quay đầu: “Ấu Ngôn, sờ.”

“Hiểu rồi.” Tô Ấu Ngôn tiến lên vươn tay chụp bộ ngực của Công Chu, bóp mạnh, quả cam bên trong nát bét. Sau đó quay sang Chi Lý lắc đầu: “Đồ giả.”

“Quả nhiên là Công Chu.”

“Không, không phải, Chi Lý đại nhân, cậu nhận làm người.” Hoàn toàn bại lộ !!

“Thế à?” Chi Lý và Tô Ấu Ngôn điềm nhiên như không bỏ đi. Vĩnh viễn, vĩnh viễn không nên trêu chọc hai tên ma quỷ này. Thách thức của Công Chu miễn cưỡng coi như thành công, người mù cũng có thể nhận ra nữ sinh kia có ý với Công Chu. Kế tiếp...

No.3 Thách thức của Ứng Tu Kiệt: Kha Bố thừa nhận Ứng Tu Kiệt rất nhiệt tình, đôi lúc cũng rất thông minh, nhưng thỉnh thoảng lại cực kỳ ngu ngốc, tỷ như hiện tại, cậu ta bất thành linh túm lấy một nữ sinh trong lớp mình, về mặt chính nghĩa nói: “Có thể để tôi cởi móc áo ngực của cậu không?”

Nữ sinh che ngực tát cho cậu ta một cái: “Sắc lang.”

“Dựa vào đâu mà đánh tôi, cũng không phải chuyện đáng đánh gì.”

“Chuyện đáng đánh trong lòng cậu là cái quỷ gì vậy?” Kha Bố lãnh đạm hỏi, Ứng Tu Kiệt không quan tâm, lại túm một nữ sinh khác: “Xin chào, tôi tên là Ứng Tu Kiệt, tôi không có ý gì đâu, chỉ muốn cởi bỏ áo ngực của bạn thôi.” Lại thêm một cái tát.

Ứng Tu Kiệt không phải người dễ dàng chịu từ bỏ, túm lấy một nữ sinh, bất ngờ gấp người 90 độ: “Tôi có một thỉnh cầu, hy vọng có thể cởi áo ngực của bạn.” Lại ăn tát, Ứng Tu Kiệt che mặt, vô số tội: “Không có đạo lý a.” Chu Hân Hợp ở bên cạnh đỏ mặt: “Tu Kiệt, cậu thật sự không hiểu con gái, cái đó...” Sở Hạo Vũ ngăn lời nhắc nhở của Chu Hân Hợp lại, khoác bả vai Ứng Tu Kiệt: “Hân Hợp nói rất đúng, cậu chả hiểu gì về con gái cả, đánh người là một cách che giấu sự xấu hổ, cậu không thể hỏi thẳng như vậy được, các cô ấy sẽ ngượng ngùng a, cậu nên trực tiếp cởi đi.”

“Thật vậy à?”

“Tớ đã lừa cậu khi nào chưa?”

Ứng Tu Kiệt thông suốt gật gật đầu, nhìn chăm chăm một nữ sinh đi ngang qua, sau đó bám theo, từ sau lưng áp sát bịt mồm nữ sinh, ấn cô lên tường: “Đừng nhúc nhích, bằng không giết cô.” Cô gái sợ tới mức gật đầu như trống bỏi.

“Nói, áo ngực cởi thế nào.” Nữ sinh hai mắt trợn trừng, liều mạng lắc đầu, Sở Hạo Vũ cách đó không xa dùng tay ra hiệu cho Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt lại gật gật đầu: “Giờ tôi sẽ buông tay ra, nếu cô dám hét

lên, giết cô.” Cô gái gật gật đầu, Ứng Tu Kiệt buông tay ra, bắt đầu dùng kỹ xảo Sở Hạo Vũ dạy cho cách một lớp áo cởi bỏ áo ngực, nắm tay biểu thị thắng lợi: “Yes, cởi xong!” Việc cuối cùng, Ứng Tu Kiệt ăn liên tiếp mấy cái tát, sau đó liều mạng giải thích mới giải quyết ổn thỏa.

29. Chương 29 - Thách Thức Ngày Cuối Năm (3)

No. 4 Thách thức của Sở Hạo Vũ: ở căn tin, mọi người háo hức trông ngóng nhìn chăm chăm Sở Hạo Vũ. Chu Hân Hợp đem hộp cơm đẩy đến trước mặt Chi Lý: “Đây là món mới của tớ, cậu ăn thử xem có được không?” Chi Lý cầm đũa, liếc qua Sở Hạo Vũ: “Chờ tớ ăn xong hẵng làm.” Kha Bố nhìn Chi Lý, không kiềm chế được: “Cuốn sổ của Tô Ấu Ngôn là sao?”

“Không hiểu cậu đang nói gì?” Về mặt của Chi Lý sao có thể, sao có thể trong sáng như vậy, nhưng Kha Bố sẽ không bị lừa.

“Đừng nghĩ gạt được tớ, chúng tớ thấy hết rồi, là cuốn sổ ghi chép đen đỏ đan xen, phải không?” Kha Bố hỏi Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt bị đánh sưng hết cả mặt mờ mịt nhìn chăm chăm Kha Bố: “Sổ gì? Có cái đó à?” Thế mà lại giả ngu!! Kha Bố hỏi Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ cũng mờ mịt nhìn chăm chăm Kha Bố: “Cậu hỏi tớ làm gì, hôm nay tớ đâu có ở cùng cậu.” Lại thêm một thằng vờ ngốc, cậu hỏi Công Chu, Công Chu giống như trên mờ mịt nhìn chăm chăm Kha Bố: “Có lẽ chúng ta thấy được những không gian khác nhau, sau đó cậu xuất hiện ảo giác.” Được rồi, hỏi Chu Hân Hợp, cô ấy sẽ không nói dối, Chu Hân Hợp quả thật không nói dối, mà trực tiếp ngó lơ Kha Bố: “Hương vị thế nào?”

Kha Bố đập bàn: “Sao cậu có thể làm như vậy với tớ, tớ chính là.....cậu....”Kha Bố trộm sách của Chi Lý mang ra vẽ bậy hình như không có lập trường nói như vậy. Chi Lý nhìn Kha Bố: “Cậu tớ cái gì?” Ngay rồi, tự đào hố chôn mình.

“Cậu là bạn học của tớ.” Trước mặt bao nhiêu người, sao cậu có thể nói ra mồm được.

“Cái gì?”

“Cậu là bạn của tớ.”

“Cái gì?”

“Cậu là người con trai tớ thích...” Kha Bố bất chấp.

“Cái gì?”

Vậy còn chưa vừa lòng!! Kha Bố chỉnh sửa: “Cậu là người con trai mà tớ thích nhất.” Kha Bố có thể tưởng tượng được mặt mình đỏ đến mức nào, Chi Lý vẫn bình thường như không, điều này khiến Kha Bố có phần mất tự nhiên, đã nói hết nước rồi, chung quy cũng phải cao hứng chút chứ, chẳng lẽ còn chưa đủ để tác động đến hắn, hay là mình không có mị lực. Chi Lý nhìn sang Tô Ấu Ngôn ở phía đối diện: “Ấu Ngôn gạch bớt đi.” Tô Ấu Ngôn lấy cuốn sổ ra, sửa một chút chỗ tên Kha Bố, xem ra lời tâm tình của Kha Bố khiến Chi Lý rất hài lòng, Sở Hạo Vũ vừa thấy long nhan đại duyệt, cũng bắt chước theo: “Chi Lý, cậu là người bạn mà tớ thích nhất.”

“Ấu Ngôn, thêm một gạch.” Tô Ấu Ngôn thêm vào một nét dưới tên Sở Hạo Vũ.

“Đây chẳng phải chính là cuốn sổ đó sao!!” Kha Bố chỉ vào cuốn sổ, không đúng, ban nãy sao mình lại nói những lời đó, rõ ràng là không cần thiết. Sau một hồi não loạn, Sở Hạo Vũ bắt đầu thách thức của mình, trán cậu ta lấm tấm mồ hôi, run rẩy lấy ra băng vệ sinh đã chuẩn bị từ trước, còn đỏ rất nhiều mực đỏ lên, cậu ta nhìn xung quanh, xác định không có ai nhìn thấy, Ứng Tu Kiệt dùng thìa gõ vào bát inox: “Mọi người mau quay lại đây xem, quay lại đây, không mất tiền, không phí sức, đến đến đến”

” vang vọng cả căn tin, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, Sở Hạo Vũ ôm hận nhìn chăm chăm Ứng Tu Kiệt, dưới ánh mắt của mọi người đặt băng vệ sinh lên mũi.

“Ngủ a, ra sức vào.”

Sở Hạo Vũ hít sâu một hơi, bọng họ phất tay ra hiệu, Sở Hạo Vũ lộ ra vẻ mặt say mê, vui vẻ thoải mái nhắm mắt lại hét lên: “A ~~ đây là cái gì, là băng vệ sinh trong truyền thuyết sao, thơm quá a, sao lại thơm như vậy chứ?” Sở Hạo Vũ vốn đã không nhớ rõ lời thoại, bởi vì kích động mà còn thêm thắt vào, toàn bộ mọi người, cả mấy bà bác trong căn tin đều dùng ánh mắt khi thấy một thằng biến thái mà nhìn chòng chọc Sở Hạo Vũ.

“Sau này chúng ta nên cách Vũ Thái xa chút, tránh bị gộp chung một loại.”

No. 5 Thách thức của Tô Ấu Ngôn: cảnh tượng trăm năm khó gặp xuất hiện, là Tô Ấu Ngôn a, mọi người ôm tâm tính trả thù ngồi xổm ngoài cửa phòng học, đều giơ điện thoại lên quay phim chụp ảnh, hôm này là ngày có thể ngẩng cao đầu. Tô Ấu Ngôn giữa trưa quay về phòng ngủ thay một bộ váy đáng yêu, còn là màu phấn hồng, xinh đẹp, cực kỳ xinh đẹp, nhưng rất rất không thích hợp với cô nàng!! Ma quỷ thì không nên mặc đồ màu hồng! Trong lớp thực yên lặng, chỉ có tiếng thầy giáo giảng bài và tiếng bút ghi lên giấy, Tô Ấu Ngôn đột nhiên đứng dậy, liếc nhìn cái đám ở bên ngoài lớp học, ai cũng thấy được ánh mắt giết người của cô.

“Em Tô Ấu Ngôn, có chuyện gì à?” Thầy giáo hỏi, trong tầm mắt của mọi người, Tô Ấu Ngôn bắt đầu nhảy, còn xoay tròn, hất tóc, mấy người ở bên ngoài ôm bụng mà cười: “Ha ha ha, thấy chưa, rất giống con điên.” Ứng Tu Kiệt đưa điện thoại từ ngoài cửa sổ vào trong phòng học, trong phòng liền vang lên tiếng nhạc: “Ai không ngoan? Em trời sinh vừa hiền lành vừa đáng yêu! Ai không ngoan? Anh luôn chê em thích làm loạn! Em ngoan nhất! Chuyên tâm với chuyện yêu đương! Anh không ngoan! Tức giận thân thể sẽ đòi bại! Ai không ngoan? Em trời sinh vừa hiền lành vừa đáng yêu! Ai không ngoan? Khi anh còn nhỏ chẳng lẽ không tác quái? Em ngoan nhất! Đừng tranh cãi chuyện yêu đương với em! Ai không ngoan? Không phải anh đã nói sẽ cho em tình yêu sao? Không phải anh đã nói sẽ cho em tình yêu sao! Hồng, hồng, chạy mau! Là anh ta là anh ta! Hey yo, hey yo! Hồng, hồng, chạy mau! Là anh ta là anh ta! Hey yo, hey yo!”

Sở Hạo Vũ và Kha Bố ở bên ngoài bịt mũi biến giọng gây rối: “Mông vênh chút, đáng yêu chút.”

“Ấu Ngôn, anh biết em ngoan nhất, hey yo, hey yo.”

Khi tiếng nhạc kết thúc, Tô Ấu Ngôn mặt không đổi sắc tựa như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra trở lại chỗ ngồi, thầy giáo từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nuốt nước bọt: “Nhảy, nhảy xong rồi à? Có, có muốn chúng ta vỗ tay không?” Ai chẳng biết Tô Ấu Ngôn là con gái hiệu trưởng, thầy giáo tuy không thể lý giải hành động ban này, nhưng cái đó không quan trọng, được thầy giáo lôi kéo, các sinh viên khác cũng cố vỗ tay lấy lệ, mấy người bên ngoài cười không khép nổi miệng: “Tô Ấu Ngôn, hiện tại cậu rất muốn chết đi, ha ha ha.”

No.6 Thách thức của Kha Bố: nói không khấn trương là nói dối, việc tốc váy của cô phụ trách nếu làm không tốt sẽ bị ghi tội a, tuy đang là mùa đông, nhưng bây giờ nữ sinh mùa đông mặc váy càng ngày càng nhiều, hôm nay cô giáo mặc một chiếc váy rất mỏng và quần tất. Giả vờ không cẩn thận đụng vào váy cô? Khi cô phụ trách đang bị Sở Hạo Vũ giả vờ chặn hỏi ở ngoài phòng giám hiệu, Kha Bố đi tới, nhẹ nhàng túm lấy váy của cô phụ trách, cô giáo miễn cưỡng quay đầu lại, nhìn chằm chằm tay Kha Bố: “Có việc gì à? Kha Bố.”

“Ái chà, váy thật đẹp, cô mua ở đâu đấy?” Kha Bố vội vàng buông ra. Cô phụ trách dùng ánh mắt quái dị nhìn Kha Bố. “Sao hả, em muốn mua để mặc à? Rất rẻ đó.”

“A ha ha, nói gì vậy, không quấy rầy hai người nữa.” Kha Bố chạy chối chết, cậu chạy đi mua một cái mũ len có thể trùm cả mặt, khoét lỗ ở vị trí đôi mắt, đội cái này chắc sẽ không ai nhận ra. Giống như trộm cướp đi trong vườn trường, càng khiến nhiều người chú ý. Đồng bọn ở đằng sau giật dây, Kha Bố xoa xoa tay, chờ cô phụ trách quay lại văn phòng, nhanh nhẹn tiến lên, khoanh khắc chạm vào váy của cô thì nhắm tịt mắt, ra sức tốc cái váy về phía trước, cậu kinh tâm động phách không thể tự hỏi, đã hoàn thành chưa nhỉ? Đã tốc lên chưa nhỉ? Cậu chỉ lo chạy, chưa được bao xa đã đụng vào một người: “Cậu đang cầm cái gì trong tay vậy, Kha Bố?” Người này không phải ai khác, chính là Chi Lý!

“Thế mà cậu cũng nhận ra được!!” Rõ ràng cậu đã trùm kín đầu, xem ra sau này mình không thể phạm tội

được rồi, chỉ cần tìm thấy Chi Lý, mình có hóa thành tro bụi ta cũng có thể chỉ ra và xác nhận. Không đúng, chuyện quan trọng bây giờ không phải điều này, Chi Lý, cậu ta gọi thẳng tên mình? Cái gì trong tay mình? Kha Bố nhìn tay của mình, đột nhiên hai chân vô lực, trong tay Kha Bố là váy của cô giáo, cái váy đang ở trong tay cậu bay bay theo gió. Kha Bố run rẩy quay đầu lại, tháo mũ len xuống, trấn định nhìn cô phụ trách ở đằng sau, đưa chiếc váy qua: “Cô à, sau này đừng mua mấy cái váy rẻ tiền, em chỉ chạy qua một cái, mà nó đã bị thối rớt!!” Cô phụ trách trừng mắt với Kha Bố: “Tốt nhất là như vậy.” Xem ra chuyện này quả thực rất mất mặt, cô giáo cũng không định truy cứu, chỉ giáo huấn Kha Bố một lát rồi thả cậu đi. Tâm trạng của Kha Bố không hề bị ảnh hưởng, bây giờ còn có gì có thể gây ảnh hưởng đến cậu, kể tiếp, thời khắc mà mình trông mong đã đến...

BOSS Thách thức của Chi Lý: mấy người cảm xúc dị thường cao vút trốn trong góc tối đặt tiền.

“Các cậu nói hần có thể lâm trận bỏ chạy hay không a.”

“Cậu đã thấy hần bỏ chạy bao giờ chưa, hơn nữa bọn mình đều thách thức hết rồi, một mình hần đột nhiên không tham gia, chúng ta liền khinh bỉ tập thể hần vô năng.”

“Bọn mình có thể làm như vậy à?”

“Chúng ta mỗi một người không đánh lại được hần, nhưng tổ tin cả đám tạo phản thì lại là chuyện khác, Tu Kiệt lợi hại như vậy, còn từng đánh với hần, mà giờ hần cũng sẽ không tùy tiện hất hóa.” Sở Hạo Vũ không mấy lo lắng nói, cuối cùng cười khan: “Hần tuyệt đối sẽ không lùi bước trong sự chờ mong của mọi người, chúng ta hãy đợi hần bị hiệu trưởng mắng đến cắn huyết lâm đầu đi.”

Bên này Chi Lý đang đứng cùng Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn đã thay quần áo.

“Ấu Ngôn, vào làm nền trước.”

“Hiểu rồi.” Tô Ấu Ngôn vào phòng hiệu trưởng trước, hiệu trưởng ngồi bên trong, là một người đàn ông trung niên nghiêm túc, anh tuấn và uy phong, ông quả thật như lời đồn là một người cực kỳ hà khắc, nhưng cũng có ngoại lệ, đó là đứa con gái một tay ông nuôi lớn, bởi vì vợ mất sớm, ông yêu thương con gái có thừa, thậm chí có phần thái quá, ở trong mắt ông, Tô Ấu Ngôn vẫn là tiểu công chúa chưa trưởng thành. Hiệu trưởng thấy Tô Ấu Ngôn tiến vào, cái tay đang phê duyệt văn kiện liền dừng lại: “Tiểu Ngôn, sao vậy?”

“Sau này xin ba đừng tìm Chi Lý nữa có được không?”

“Tại sao? Ba cảm thấy hần không thích hợp làm bạn với con, ba cũng là vì muốn tốt cho con.”

Tô Ấu Ngôn cười khổ: “Đừng nói nữa, ba à, những lời này con nghe nhiều lắm rồi. Lần này thì không được, duy độc chỉ có Chi Lý là con sẽ không buông tha, cho dù hần nói gì, làm gì, con đều sẽ nghe theo, ba, ba không hiểu được đâu.”

“Con! Chẳng lẽ con thích hần?” Tô Hào căn bản chưa chuẩn bị tâm lý khi con gái yêu của mình thích con trai, đứa con gái nhỏ của ông, cũng đã đến tuổi này rồi sao, Tô Ấu Ngôn cúi đầu, tuy không thừa nhận, nhưng biểu tình đã bán đứng cô. “Ba à, xin đừng can thiệp vào việc riêng của con được không? Con đi học đây.” Tô Ấu Ngôn bỏ lại Tô Hào đang khiếp sợ đi ra ngoài đóng cửa lại, gửi tin nhắn: “Làm nền hoàn thành.” Chi Lý nhìn di động, ngẩng đầu ngấm trần nhà. Tô Ấu Ngôn hiểu, hần rất thông minh, Chi Lý làm như vậy để tăng dũng khí cho mình, tuy việc thích hần là nói dối, Chi Lý đã cho cô cơ hội và dũng khí để nói rõ ràng với Tô Hào. Bao nhiêu năm không dám phản kháng, thế nhưng chỉ vì một lần thách thức vui đùa đã nói hết ra.

Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ thúc giục Chi Lý: “Tới phiên cậu rồi đó, tuy giờ có thể bỏ đi, tổ cũng sẽ không cười nhạo và châm chọc cùng khinh thường cậu đâu.” Chi Lý đứng lên, cho tay vào túi quần: “Chuẩn bị sẵn tiền đi.” Kha Bố đi bên cạnh Chi Lý: “Đừng cậy mạnh, cậu cũng có thể bảo tổ cứu cậu, coi như trả nợ cho cậu.”

“Cậu đang lo lắng cho tổ à?”

“Làm gì có, tổ siêu muốn nhìn màn diễn của cậu.” Kha Bố đột nhiên dùng đầu đụng vào lưng Chi Lý: “Được rồi, có một chút, chỉ một chút thôi, dù sao cậu cũng là người, là người tổ thích nhất, nhanh đi.”

“Cậu cực tở thua phải không?” Chi Lý phun ra một câu sát phong cảnh.

“Aha ha ha ~~~ cậu nói cái gì cơ, cực, cực cái gì cơ.” Lo lắng là một chuyện, đánh bạc lại là chuyện khác. Chi Lý đi về phía văn phòng hiệu trưởng, bọn họ ở sau lưng hần ồn ào, còn kém không khua chiêng gõ trống: “Cố lên! Chi Lý! Xông lên a! Cố lên!” Cuối cùng nông nô chúng ta cũng có dịp xả giận. Cừu hận chất chồng trong mắt. Chi Lý gõ cửa, hiệu trưởng đi ra, Chi Lý mặt không đổi sắc nói: “Hiệu trưởng, hôn tay tôi đi.”

Hiệu trưởng nhếch mày, giận dữ: “Em đang nói cái gì vậy hả?”

Đột nhiên Chi Lý nói thầm một câu bên tai hiệu trưởng, chỉ thấy sắc mặt hiệu trưởng từ xanh chuyển thành trắng, đầu tiên là cực kỳ phẫn nộ sau đó là do dự, cuối cùng thế nhưng lại nâng tay Chi Lý lên hôn mu bàn tay hần. Sao có thể!! Nói cái gì vậy hả?! Bọn họ không thể tin vào hai mắt mình, thế giới này làm sao vậy hả? Chuyện vô lý thế nhưng đã xảy ra!

Quay trở lại phòng học, Kha Bố vội hỏi: “Cậu rốt cuộc đã nói gì với hiệu trưởng?”

“Tở chỉ hỏi một điều.”

“Cái gì vậy?”

Chi Lý nhún nhún vai, lạnh nhạt đáp: “Ông có xem trọng trinh tiết con gái mình không?”

Bọn họ hít sâu một hơi, đây là uy hiếp nghiêm trọng nhất với một người cha!! Cái tên này, tuyệt đối là ma vương! Chắc chắn luôn!! Tiếng chuông 12 giờ đêm vang lên, tiểu tổ này, rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người thành danh thành tiểu tổ biến thái nhất mọi thời đại, bán đứng đồng bạn, đùa giỡn bạn học, quấy rối thầy cô giáo, lừa gạt cha mẹ, uy hiếp hiệu trưởng. Đây là đám người tà ác cỡ nào a.

30. Chương 30 - Cậu Bạn Này Tốt Bụng Lóa Mắt?

Kha Bố thích Chi Lý không đơn giản chỉ là một loại tình cảm, mà là khát vọng, hy vọng, nguyện vọng tích lũy trong thời gian dài, cậu thích đứng bên cạnh Chi Lý cùng hần nói đùa, chiều cổ hần, dù cho chỉ im lặng ngồi một bên nhìn hần vẽ tranh, cảm giác yên tâm thoải mái ấy khiến cậu hiểu, nơi nào có Chi Lý đều sẽ tốt đẹp. Trong cứ điểm cậu cảm ông hút vào hộp sữa đưa cho Chi Lý: “Gần đây khí hậu chuyển xấu, cậu có phải hay không nên mặc thêm quần áo.”

“Lạnh.”

“Cho nên mới bảo cậu mặc thêm vào!!”

Chi Lý nhìn Kha Bố, xem xét một hồi dáng vẻ hiện tại của cậu, quay đầu lại: “Không cần.”

“Phản ứng của cậu rất đã kích người ta đó.” Khác với Chi Lý, Chi Lý sợ nóng còn Kha Bố sợ lạnh, lạnh một chút thì cậu chẳng muốn làm gì cả, cậu chán ghét cái cảm giác vì lạnh mà rụt cổ, cả cơ thể căng cứng này, cho nên vừa đến mùa đông cậu đã mặc rất nhiều, bao bọc mình như gấu.

“Lạnh.” Chi Lý vừa cắn ống hút vừa nói, Kha Bố nhíu mày: “Cậu rốt cuộc có đang nghe tở nói chuyện không hả?” Chi Lý đặt hộp sữa lên bàn, nhìn chằm chằm Kha Bố, dùng cái ánh mắt tự nhiên như không ấy, Kha Bố liền lúng túng: “Tuy hình tượng nhà quê này của tở không tốt lắm, bao nhiêu năm rồi cậu cũng quen dần đi là vừa.” Kha Bố không khỏi nhớ lại mùa đông đầu tiên của hai người, khi Kha Bố đang vội vã chạy đến trường, đẩy cửa ra, câu đầu tiên của Chi Lý là: “Thật quê mùa.”

Hành động của Chi Lý rất bất ngờ, hần đột nhiên ôm lấy Kha Bố, đặt Kha Bố lên đùi mình, hai tay vói vào trong áo khoác của Kha Bố, nhưng ngón tay lạnh như băng vẫn chưa trực tiếp chạm đến làn da, cách một lớp quần áo, phát ra thanh âm như con mèo lười nhác phờn nằng: “Cậu thật ấm.” Khuôn mặt Kha Bố ở nơi Chi Lý không trông thấy đang bị thiêu đốt, cậu tựa hồ có thể nghe được tiếng tim mình đập kịch liệt, mùi xà phòng trên quần áo của Chi Lý quấn quanh bên chóp mũi, rồi lan ra toàn thân, Kha Bố cảm hộp

sữa trong tay lắc lắc: “Đừng lãng phí, phải uống hết.” Kha Bố cầm hộp sữa, đặt lên bả vai Chi Lý, Chi Lý cắn ống hút, Kha Bố bèn duy trì động tác này, chờ hẳn uống hết.

Khi Kha Bố định quay trở lại phòng học, ngoài cửa lớp có một nam sinh quần áo gọn gàng đang đứng, ngũ quan đoan chính tuấn tú, tựa hồ sốt ruột muốn tìm gì đó trong lớp cậu, Kha Bố cũng không phải người hay giúp đỡ kẻ khác, cậu đang định đi ngang qua nam sinh, nam sinh liền túm lấy cậu, ngón tay của nam sinh ấm áp hoàn toàn khác với ngón tay lạnh như băng của Chi Lý, Kha Bố phản xạ gạt nó ra: “Có việc?”

“Thật ngại quá, tớ dọa cậu à? Tớ xin lỗi, tớ muốn tìm lớp trưởng của các cậu.” Nam sinh cười cười, đó là nụ cười ấm áp như thiên sứ, để lộ hàm răng trắng bóc, Kha Bố tựa hồ có thể thấy đôi cánh màu trắng sau lưng cậu ta.

“À.” Kha Bố trả lời, đưa mắt tìm kiếm trong phòng học, không thấy bóng dáng lớp trưởng đâu: “Cô ấy giờ không có ở đây, lát nữa cậu quay lại xem.”

“Thật sự cảm ơn cậu, cậu tên là gì, tớ là Hạ Gia Tả của khoa tâm lý học.”

“Thật ngại quá, tôi không định kết bạn.” Kha Bố lạnh lùng đành định bước vào lớp. Hạ Gia Tả lại cười, là nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời: “Ha hả ~ tớ đáng sợ đến mức cậu phòng bị vậy cơ à? Cường ép người khác cũng không phải tính cách của tớ, tớ đi trước đây, đúng rồi, cậu mặc như vậy cảm giác thật giống gấu nhồi bông, nói thế nào nhỉ, rất đáng yêu đó.” Nói xong Hạ Gia Tả rời đi, Kha Bố ngây ngẩn cả người, thân thể cậu có loại cảm giác khác thường, vô lực chống lên bàn, làm sao bây giờ? Đây là cảm giác gì, làm sao bây giờ, mình, mình rất muốn, mình rất muốn hôn. Kha Bố cũng không hiểu mình bị làm sao, được người ta khen hẳn phải thấy vui vẻ mới đúng, nhưng cậu không thích, hồi trung học bị Chi Lý nói thẳng một câu: “Thật quê mùa.” Vừa nghe Chi Lý nói như vậy, cậu đứng đó, cách Chi Lý hai mét nở nụ cười: “Cậu mới nhà quê ấy.”

Xong tiết đầu, Hạ Gia Tả lại tới, va phải Ứng Tu Kiệt vừa mới tới cũng đang định vào lớp, Ứng Tu Kiệt lớn tiếng nhìn Hạ Gia Tả: “Muốn đánh nhau phải không!” Hạ Gia Tả không hề sợ hãi hay tức giận, mà lại lộ ra thần sắc kính nể: “Cậu thật lợi hại, đang luyện quyền à?” Được khích lệ, Ứng Tu Kiệt có phần ngượng ngùng: “Có học một chút.” Tựa như tìm được người cùng chung chí hướng, ánh mắt Hạ Gia Tả chột lóe: “Thật vậy chẳng? Tớ cũng đang học, người tớ sùng bái nhất chính là Ứng Võ, cậu đã từng nghe qua chưa?”

Lần này vẻ mặt của Ứng Tu Kiệt rõ ràng thay đổi: “Ông là ba tôi.”

“Không thể nào, cậu đừng gạt tớ, vậy chúng ta nên tìm cơ hội luận bàn thử xem.”

“Cậu còn không được.” Ứng Tu Kiệt rõ ràng cũng có chút cao hứng.

Hạ Gia Tả tìm lớp trưởng bàn việc xong cũng không đi ngay, mà còn ở lại tán gẫu thân thiện thêm lúc nữa với Ứng Tu Kiệt, Kha Bố từ trong lớp trông thấy tất cả, Ứng Tu Kiệt tựa hồ rất thích Hạ Gia Tả, Kha Bố nhìn Hạ Gia Tả, người này, giống như rất thiện lương, thiện lương đến lóa mắt, khác với Công Chu, khác với Chu Hân Hợp, là cái loại thiện lương có thể bao dung vạn vật. Khi Chi Lý đi ngang qua, bị gọi lại: “Ngài chính là Chi Lý đi.” Dùng cách gọi kính trọng.

Chi Lý không lên tiếng, chỉ nhìn Hạ Gia Tả. Hạ Gia Tả tiếp tục nói: “Tôi vừa nghe Ứng Tu Kiệt nhắc đến anh, thực hâm mộ, vừa đẹp trai vừa lợi hại.” Dứt lời, Hạ Gia Tả nghiêng người, nói thầm một câu vào tai Chi Lý, Chi Lý vẫn không lên tiếng, đột nhiên vươn tay, cho Hạ Gia Tả một đám, Hạ Gia Tả bị đánh ngã xuống đất, tất cả mọi người chấn kinh, Hạ Gia Tả cũng vậy, Ứng Tu Kiệt cũng thế, các các bạn trong lớp và Kha Bố cũng vậy. Kha Bố đứng lên, Chi Lý cơ hồ rất ít khi bất thành linh động thủ, Kha Bố lao ra, nói với Chi Lý: “Cậu làm gì vậy hả.” Sau đó mới tiến đến cạnh Chi Lý nhỏ giọng dặn dò: “Muốn đánh cũng phải chờ đến lúc không có ai, chẳng may bị cáo trạng ghi tội thì sao giờ?” Công Chu và Sở Hạo Vũ cũng đi đến.

Chỉ tiếc Hạ Gia Tả không nghe thấy, từ trên mặt đất đứng dậy, cũng không hề tức giận, cười khỏ nhìn Chi Lý: “Thật có lỗi, tôi chỉ là có chút ghen tỵ nên mới nói đùa chút thôi, sớm biết cậu không thích đùa, tôi đã không nói, là tôi không tốt, hình như đã làm các bạn khác hiểu lầm, lát nữa tôi sẽ giải thích.”

Chi Lý lạnh lùng bỏ lại một câu: “Chướng mắt.” Kha Bố nhìn chằm chằm bóng dáng Chi Lý rời đi, xong rồi, trong mắt các bạn khác Chi Lý rõ ràng là người cố tình gây sự, động một chút liền ra tay đánh người,

hình tượng hoàn toàn bị phá vỡ. Hạ Gia Tả hỏi Ứng Tu Kiệt vẫn còn đang sững sờ: “Đừng vì tớ mà ảnh hưởng đến cảm tình của các cậu, hình như anh ta không thích tớ cho lắm?”

“Không sao, chắc hôm nay tâm tình cậu ta không được tốt.” Ứng Tu Kiệt khôi phục lại tinh thần, xem ra cậu cũng không hiểu vừa rồi chuyện gì đã xảy ra.

“Tớ ở phòng tầng dưới, lúc nào rảnh thì tới chơi.”

Chuyện kể tiếp khiến Kha Bố không ngờ tới, Hạ Gia Tả tựa như thiên sứ từ trên trời giáng xuống, hơn nữa còn đáp trúng nhóm bọn họ, rất nhanh đã làm tốt quan hệ, nghe nói cậu ta cố ý vì Sở Hạo Vũ thu thập rất nhiều tạp chí người lớn số đặc biệt, còn giúp cậu ta lập diễn đàn, đem những cậu bạn có cùng sở thích tập trung một chỗ. Sau khi biết Công Chu thích con trai, không hề lộ ra vẻ chán ghét, mà con cổ vũ cậu ta, cảm thấy được cậu rất lợi hại, còn muốn bái Chu Hân Hợp làm thầy, học nấu ăn, tuyên bố chưa từng được ăn món nào ngon như vậy. Và mua một cái máy tính cho Trương Lạc.

Hạ Gia Tả lần đầu tiên đến thăm quan cứ điểm của bọn họ đã bị phong cảnh xinh đẹp hấp dẫn, có phần thụ sủng nhược kinh hỏi: “Tớ thật sự có thể thỉnh thoảng tới đây?”

“Đương nhiên rồi, cậu đã làm bao nhiêu việc cho chúng tớ.”

“Cảm ơn các cậu.” Lại là biểu tình chiếu rọi vạn vật này. Kha Bố nhìn Hạ Gia Tả, cậu không hiểu nguyên nhân gì khiến Chi Lý không thích Hạ Gia Tả, cậu ta quả thật là người tốt, ánh mắt chẳng lẫn chút tạp chất nào. Chỉ cần được giúp người khác là cảm thấy vui vẻ, Kha Bố nhìn Chi Lý, hần vẫn ngồi một bên vẽ tranh, không định dung nhập vào bên này. Mọi người cùng đến ăn bánh ngọt Hạ Gia Tả mới mua, Hạ Gia Tả lấy một chiếc đĩa cho Kha Bố, Kha Bố không nhận lấy, hỏi: “Tại sao?”

“Cậu muốn hỏi tại sao lại đối xử tốt như vậy với mọi người phải không? Nói ra sợ cậu chê cười, ba mẹ tớ thường xuyên cãi nhau, ở nhà khiến tớ đau đầu, tớ không thích cái cảm giác ấy. Nếu ở nhà mà áp lực như thế, chi bằng đến trường, các cậu đều là người tốt, ở cũng các cậu rất vui, cho nên cũng muốn cố gắng để các cậu được vui, tớ thấy được giúp đỡ người khác là một chuyện rất khoái trá, nhưng tớ không đơn giản chỉ có vậy, coi như là tìm một cái cơ trốn tránh bầu không khí trong nhà, cậu không vui à?” Hạ Gia Tả thật lòng tâm sự, Kha Bố ngậm ngẫn cả người, có cảm giác đồng tình với Hạ Gia Tả.

31. Chương 31 - Thiện Lương Và Gian Ác

“Xem ra chuyện giống nhau sẽ tiến hóa thành những người khác nhau a.” Kha Bố vuốt cằm lẩm bẩm lâu bầu.

“Cha mẹ cậu cũng vậy?” Hạ Gia Tả giật mình hỏi, nhưng Kha Bố không định kiên trì theo đuổi vấn đề này, cậu không phải người tùy tiện để lộ sự bí ẩn của bản thân ra bên ngoài: “Không, che mẹ tôi cảm tình siêu tốt.”

“Thực hâm mộ cậu.”

Cảm thấy câu khích lệ này gắn với lời nói dối của Kha Bố có chút chói tai.

“Cùng cậu nói chuyện phiếm rất vui.”

“Vậy, vậy à.” Vẫn là lần đầu tiên có người nói với mình câu này, nhưng Kha Bố sẽ không vì thế mà đỏ mặt, đáy lòng cậu có tư tưởng cực kỳ cực kỳ bảo thủ, đỏ mặt chỉ thuộc về người mà mình thích, cho nên về mặt ngượng ngùng của Kha Bố chỉ dành cho Chi Lý mà thôi.

Hạ Gia Tả rất nhanh đã để ý tới Tô Ấu Ngôn buộc tóc không nói một lời phía sau Chi Lý cách đó không xa, cậu ta cầm lấy một chiếc bánh ngọt đi đến trước mặt Tô Ấu Ngôn, lo lắng nhìn cô: “Ăn chút đi.”

Tô Ấu Ngôn không định đáp lại, thủy chung chỉ đọc sách của mình, Hạ Gia Tả xấu hổ đưa bánh ngọt tới trước mặt Tô Ấu Ngôn, sau đó trông thấy vết sẹo trên mặt cô: “Mặt của cậu...” Cậu ta chạm đúng vào đề tài mẫn cảm, Tô Ấu Ngôn ngẩng đầu nhìn chăm chăm Hạ Gia Tả, lộ ra vẻ mặt mau cút sau đó cúi đầu.

“Cậu hiểu lầm ý tớ rồi, nếu cậu không ngại, ba tớ có mở một thẩm mỹ viện, vết sẹo của cậu có thể chữa lành, muốn tớ giúp cậu không?” Xem ra vẫn là thiếu gia nhà có tiền. Lời này khiến Tô Ấu Ngôn ngẩng đầu lên lần nữa: “Mục đích của cậu là gì?” Hỏi rất thẳng thắn, thẳng thắn đến mức ngay cả Hạ Gia Tả cũng kinh ngạc há miệng thở dốc: “Chỉ muốn giúp cậu mà thôi, con gái mà có sẹo trên mặt chắc sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhà tớ có điều kiện, giúp đỡ bạn bè cũng là việc nên làm.” Lần này Tô Ấu Ngôn không lên tiếng, chỉ nhìn chòng chọc Hạ Gia Tả một lúc lâu, vươn tay sờ sờ vết sẹo trên mặt mình, cúi đầu chấm dứt đối thoại. Kha Bố cầm chiếc bánh ngọt ban nãy Hạ Gia Tả đưa cho cậu ngồi ở phía trước Chi Lý, quơ quơ cái bánh trước mặt Chi Lý: “Muốn ăn chút không?”

Chi Lý lấy tay gạt đi, bánh ngọt rơi xuống đất: “Tớ không thích đồ ngọt.” Chiếc bánh xinh xắn ngon miệng bị vỡ nát, hình dạng xấu xí. Tất cả mọi người sững sờ, không khí rất xấu hổ, hiện tại Chi Lý tựa như một đứa trẻ đang giận dỗi. Không ai mở miệng, chỉ đặt ánh mắt lên người Chi Lý, Kha Bố nhún mày, cậu không thích, cậu không thích thái độ này của Chi Lý, thậm chí có phần sợ hãi, sợ là...

Hạ Gia Tả vươn tay gãi gãi mặt: “Tớ thấy mình nên đi thôi, Chi Lý không thích tớ, nếu tớ cứ ở đây sẽ không tốt lắm, sau này tớ sẽ đến gặp các cậu khi không có Chi Lý, đừng lo lắng cho tớ, tớ không giận gì đâu, tớ không hẹp hòi như vậy.” Chi Lý ngừng vẽ, phát ra tiếng cười lạnh, băng hàn đến tận xương. Hắn đứng lên, đi đến trước mặt Hạ Gia Tả, nghiêng đầu đánh giá cậu ta. Hạ Gia Tả nhắm mắt lại: “Tớ sẽ không đánh nhau với cậu, tớ sẽ không làm ai bị tổn thương cả, Chi Lý, cậu đang lo lắng tớ cướp mất bạn của cậu à? Nếu khiến cậu có cảm giác như vậy, tớ rất xin lỗi, tớ chỉ muốn gia nhập cùng các cậu, tớ rất hâm mộ cảm tình giữa các cậu, tớ cảm thấy các cậu ở trong trường rất vui vẻ, là tớ tự cho rằng như vậy sao? Nếu bọn họ chỉ có thể là bạn của cậu, tớ sẽ, về sau sẽ không quấy rầy các cậu nữa.”

Về mặt của Chi Lý không có gì thay đổi, chẳng nhận ra hắn có tức giận hay không, chỉ khẽ nhếch khóe miệng: “Tôi, rất, ghét cậu.” Chi Lý giống như tính cách trước đây của hắn, thẳng thắn nói ra, sau đó cầm lấy bản phác họa, hươ hươ với những người khác, rời khỏi đây.

“Chi Lý!” Mọi người gọi Chi Lý lại, nhưng hắn làm như không nghe thấy. Kha Bố siết chặt tay, đuổi theo, túm lấy góc áo Chi Lý đi chưa được bao xa.

“Sao vậy?”

“Đừng như vậy được không?”

Chi Lý xoay người: “Như thế nào? Là bảo tớ đừng đối xử với tên họ Hạ như vậy à, thật chẳng ngờ cậu còn quan tâm đến hắn.”Ngữ khí Chi Lý lộ vẻ châm chọc, khiến Kha Bố tức giận: “Sao lại lôi cậu ta vào, cậu rốt cuộc không vừa mắt cậu ta ở điểm nào. Chẳng phải chỉ tán gẫu vài câu thôi sao, đâu có phiền gì đến cậu.”

“Cậu nói lần nữa xem, Kha Bố?”

“Như vậy là sao? Uy hiếp tớ à? Là cậu, chính như những gì Hạ Gia Tả đã nói, cậu lo lắng bạn bè của mình bị cướp mất, cậu muốn mọi người thế nào hả? Cậu không nhận ra mọi người vì cậu mà cảm thấy khó xử sao?” Kha Bố nghĩ một đằng nói một nẻo những lời làm tổn thương người khác, tổn thương người mà mình yêu quý nhất, không đúng, chỉ là muốn Chi Lý đừng đối xử lạnh lùng với mình như vậy, không liên quan gì đến Hạ Gia Tả cả, không liên quan tới bất kỳ ai khác.

Ánh mắt của Chi Lý thật đáng sợ, hắn tức giận, cắn môi, lời nói phun ra từ kẽ răng, khiến Kha Bố run rẩy, cậu né tránh ánh mắt của Chi Lý lùi ra sau, Chi Lý từng bước ép sát: “Cho nên nói, tớ cũng khiến cậu khó xử? Nói cho tớ biết, cậu mẹ nó trả lời tớ đi.” Kha Bố bị Chi Lý quát một câu, không thốt nên lời, chỉ trợn trừng đôi mắt, Chi Lý vươn tay, Kha Bố vô ý thức che đầu, Chi Lý sững sờ, lặng hỏi: “Cậu sợ tớ?”

“Tớ...” Sợ Chi Lý sao? Nếu không phải sợ, thì là cái gì? Đúng vậy, sợ hắn, nhưng không phải tất cả đều vậy, phải nói thế nào đây, đó là cảm xúc mà ngay cả Kha Bố cũng không rõ.

“Kha Bố à.” Chi Lý lạnh lùng gọi tên Kha Bố, hắn chậm rãi mở miệng: “Cậu muốn tớ đau lòng sao?” Chỉ một câu hỏi đơn giản, lại khiến Kha Bố đau đớn như bị kim châm, có thứ gì đó trong đôi mắt của Chi Lý

làm Kha Bố luống cuống tay chân, thấy Chi Lý xoay người bỏ đi, cậu muốn giữ hần lại, bức bách như vậy, cần thiết như vậy. Không bỏ xuống được tự tôn mà cầu xin hần ở lại, mà dùng phương thức tàn nhẫn, cậu muốn chọc giận Chi Lý, cậu muốn Chi Lý chú ý đến mình, muốn giữ hần ở bên người: “Cậu đi đi, đi đi, cậu cho rằng tớ vì cái gì mà đuổi theo cậu, là vì muốn cãi nhau với cậu sao? Nếu cậu có thể, sao không ôn nhu một chút, cậu tức giận gì chứ, nên giận phải là tớ mới đúng, tốt bụng lấy bánh ngọt cho cậu lại bị quăng xuống đất, đuổi theo cậu còn bị cậu chằm chọc, mới nói hai câu đã bị cậu quát tháo, thích cậu, thì đáng bị coi thường à? Cậu như vậy là sao a, ít nhất, ít nhất Hạ Gia Tả sẽ khen tớ đáng yêu, sẽ dịu dàng lấy bánh ngọt cho tớ, sẽ nói những lời trong lòng ra với tớ, khiến tớ thật vui vẻ, cậu ấy tốt bụng như vậy.” Bản thân đang nói những gì, ngay cả Kha Bố cũng không nghe lọt, cậu hy vọng Chi Lý quay lại dây túm áo hung hăng đánh mình, nói cho cậu biết sự việc không phải như vậy, cậu hy vọng Chi Lý sẽ phản bác lại mình.

Chi Lý dừng lại cước bộ, không hề quay đầu, chỉ đứng đó, thanh âm giống như a-xít phun trào, ăn mòn Kha Bố đang vỡ nát: “Nếu hần tốt như vậy, cậu, có muốn thử cùng hần xem sao không?” Dứt lời, lần này, thật sự rời đi.

Chi Lý, cậu thắng, lại thắng một lần nữa. Muốn dùng lời lẽ tàn nhẫn bức bách cậu kết quả chỉ đổi được một câu tàn nhẫn hơn thế, đây là kết quả Kha Bố không thể chấp nhận được, đau, cảm giác vô hình ấy, nay lại hóa thành thực thể, cắn xé, gào thét nổ tung trong cơ thể.

Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, đã bao lâu rồi không cùng Chi Lý cãi nhau, đây là sự khó chịu không cách nào quên được. Trong cuộc sống của mình sự tồn tại của Chi Lý như một điều hiển nhiên, Kha Bố thậm chí chưa từng nghĩ đến việc một ngày nào đó không có Chi Lý, nếu thế gian này không có Chi Lý, Kha Bố sẽ không còn là Kha Bố nữa.

Rõ ràng là hần sai trước, chính mình nên chờ hần giải thích. Nhưng Kha Bố không đợi được, giữa hai người mà nói, ngoại trừ lên lớp thậm chí không cùng xuất hiện, Chi Lý cứ như vậy đương nhiên không chú ý đến mình, không quan tâm sự tồn tại của mình, không đếm xỉa sự chờ đợi của mình, nên hiển nhiên cũng không thấy được sự thống khổ của mình. Dễ dàng khiến mình đau đớn đến vậy, nên chịu trách nhiệm mới đúng!

Cứ điểm thiếu đi một người đồng thời có thêm một người, không khí thay đổi, tuy mọi người ngoài mặt vẫn tươi cười, nhưng Kha Bố vẫn cảm thấy không khí thực áp lực. Kha Bố ngồi ở nơi Chi Lý hay ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người, tên kia mỗi ngày đều nhìn ra bên ngoài như vậy mà vẽ tranh sao? Hạ Gia Tả ngồi xuống bên cạnh Kha Bố: “Nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.”

“Cãi nhau với Chi Lý phải không.”

Kha Bố không đáp, Hạ Gia Tả tiếp tục nói: “Kha Bố, cậu cảm thấy so với Chi Lý tớ thế nào?” Kha Bố lắc đầu, thành thật trả lời: “Không biết.”

32. Chương 32 - Đau!

Hạ Gia Tả có chút vui mừng: “Là không biết giữa tớ và Chi Lý ai tốt hơn sao?”

“Không phải, mà là chưa từng so sánh. Dem người mình thích nhất so sánh với một người lạ, chẳng phải rất kỳ quái sao? So để làm gì? Người mình thích nhất chỉ có một mà thôi.” Kha Bố nói ra tình cảm của bản thân, khiến Hạ Gia Tả sửng sốt: “Ở trong mắt cậu tớ không phải là người tốt ư?”

“Có lẽ vậy.” Kha Bố chậm rãi quay đầu lại, nhìn Hạ Gia Tả: “Nhưng tôi có nói tôi thích người tốt à?” Dứt lời liền đứng dậy, Hạ Gia Tả cũng theo đó đứng lên, không vội vã tiếp tục truy vấn đề tài này nữa: “Cậu quay trở lại lớp học à?”

“Ừ.”

“Cùng nhau đi đi, vừa hay tớ có việc tìm lớp trưởng lớp cậu.” Kha Bố gật đầu, cậu không muốn nói chuyện quá nhiều, chung quy cảm thấy lãng phí thể lực, Kha Bố tự nhận mình là người không dễ vấp ngã trên đường, nhưng một quả cầu thủy tinh không biết lăn từ đâu tới, khi sắp đến phòng học, liếc thấy Chi Lý đang đứng cùng một nữ sinh ngoài cửa lớp, thân thể cậu mất trọng tâm, bị Hạ Gia Tả ôm lấy, Kha Bố không hề kinh hoàng, chỉ nhìn Chi Lý, nữ sinh hình như đưa cho Chi Lý cái gì đó tựa tựa vé xem phim, sau đó đỏ mặt nói: “Xin cậu nhất định phải đến đó, cảm ơn.”

“Kha, Kha Bố, cậu không sao chứ? Sắc mặt rất khó coi?” Thanh âm của Hạ Gia Tả gọi tầm mắt của Kha Bố quay trở lại, cậu đứng vững, thật buồn cười, đơn giản đem mình giao cho người khác là để bản thân có thể danh chính ngôn thuận hẹn hò với nữ sinh xinh đẹp sao?

“Nguy rồi, chuyện vừa rồi chắc Chi Lý đã trông thấy, Chi Lý, cái kia, không phải như cậu nghĩ đâu...”

“Không cần thiết phải giải thích.” Kha Bố ngăn Hạ Gia Tả lại, hẳn sẽ không để ý, để ý mình có ngã hay không, có được người khác đỡ hay không. Quả nhiên Chi Lý tựa hồ cũng không có hứng thú nghe, đi vào trong lớp học, trong tay vẫn cầm tấm vé, Hạ Gia Tả định đuổi theo, Kha Bố cản cậu ta, cần môi cổ ý nói to: “Tớ thấy cậu vẫn đừng đuổi theo thì hơn, miễn cho lại bị người nào đó vô duyên vô cớ đánh một đấm.” Tầm mắt của Chi Lý quét về phía Kha Bố, khiến người ta chấn động. Kha Bố không kịp né tránh, thuyết phục bản thân trở lại chỗ ngồi, úp mặt xuống bàn.

Chán ghét, chán ghét cái chuyện yêu đương này, tình cảm quá nhiều không biết để đâu cho hết, rõ ràng trước đây có thể lấy chuyện vừa rồi để chế giễu Chi Lý, cảm giác đau khổ kèm chua xót là di chứng của tình yêu, hiện tại đã không thể khắc chế muốn có được toàn bộ xúc động của Chi Lý, chán ghét tình yêu, chán ghét việc nghĩ một đằng nói một nẻo, chán ghét mình đau đớn nên muốn Chi Lý ném thừ, chán ghét tự nói dối bản thân, rõ ràng rất thích, rất thích tình yêu ấy, thích nhiệt độ cơ thể của Chi Lý, thích cá tính của hẳn, thích khuôn mặt của hẳn, thích sự tà ác của hẳn, thích còn hơn cả thích. Chi Lý, Chi Lý của tớ, Chi Lý mà tớ thương yêu nhất.

Người thông minh như cậu, không nhận ra sao? Tớ thích cậu như vậy cơ mà.

Không biết từ lúc nào, Kha Bố ngủ gục trên bàn. Tiếng chuông tan học đánh thức cậu, chiều nay không có tiết, Kha Bố chậm rãi thu dọn sách vở chuẩn bị rời đi, sách trong tay bị một bạn nam cùng lớp vì vội vàng chạy ra ngoài va trúng rơi xuống đất. Kha Bố quát: “Làm gì vậy.” Bạn nam đó cuống quýt giải thích, Kha Bố chỉ biết nhặt sách, không để ý tới ai, gục đầu không thấy rõ mặt, thì thào tự nói: “Làm gì vậy, đây là làm gì vậy a.” Bạn nam kia xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng vẫn bỏ đi, lớp học dần dần yên tĩnh. Kha Bố ngồi xồm trên đất, không nói một lời, ôm sách vào ngực, cũng không đứng dậy, không rời đi.

“Sao vậy? Khóc à?” Thanh âm của Chi Lý không hề có tình cảm gì.

Kha Bố ngẩng đầu, chau mày: “Đừng mơ tưởng, cậu nghĩ mình là ai, tớ sẽ khóc vì cậu chắc? Kha Bố tớ sẽ không khóc vì Chi Lý cậu!” Kha Bố ném sách về phía Chi Lý, sách đập trúng người Chi Lý rồi lại rơi xuống đất, Chi Lý nhú mày: “Nháo đủ chưa?”

Ngữ khí không kiên nhẫn khiến Kha Bố cảm thấy như có ai đó rút bớt không khí, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, chẳng lẽ trong mắt hẳn mình đang có tình gây sự sao, Kha Bố cười cười, nhặt sách ôm vào lòng: “Nháo đủ rồi, một mình tớ nháo mệt mỗi lần.” Cậu đang định đi, bị Chi Lý bắt lấy cổ tay, Kha Bố muốn giãy ra, cổ tay liền truyền đến đau đớn: “Buông ra, tớ còn có việc.”

“Cậu thì có chuyện gì được?”

“Không phải như lời cậu bảo đi theo Hạ Gia Tả thử xem à?” Lời nói dối của Kha Bố đối lại lực đạo càng mạnh, Kha Bố bị đè lên tường, thấy Chi Lý tức giận, mặt Chi Lý gần sát mặt Kha Bố, hô hấp tản ra trên mặt cậu: “Xem ra cậu thật sự muốn chọc tớ tức điên lên.”

“Vậy cậu đúng là coi trọng tớ quá rồi, tớ có bản lĩnh đó sao? Tớ có năng lực ấy sao? Ở trong mắt cậu tớ không phải người tùy tiện tiện tiện là có thể vứt bỏ sao?”

“Vậy trong mắt cậu tớ là người có thể tùy tiện tiện tiện mang ra so sánh với thằng khác sao?”

“Có ai lại nói như vậy chứ, bảo tớ cùng Hạ Gia Tả thử xem, tớ là người tùy tiện tiện tiện tiện có thể đem cho người khác sao? Tớ là người cậu thích, tớ còn là vậy không? Tớ không phải sao? Cậu đặt tớ ở chỗ nào

hả, bảo tớ cùng người khác thử xem, cậu coi tình cảm của tớ là gì, cậu không nên, không nên đối xử với tớ như vậy, tớ khổ sở, tớ mất hứng, tớ tức giận, tớ ghét cậu, Chi Lý, tớ ghét cậu, sao có thể nói ra dễ dàng như vậy, tớ không cam lòng, tớ thậm chí không có đủ cam đảm nhìn cậu ở bên nữ sinh khác, mà cậu....” Kha Bố dùng một tay đẩy Chi Lý, liều mạng đẩy.

“Vậy chỉ mình cậu được nói thôi à? Kha Bố, chỉ mình cậu được khen thẳng thắn, chỉ mình cậu cùng thẳng thắn ở chỗ nào đó ôm ôm ấp ấp, không thể! Kha Bố, đau thì đau cùng nhau.” Chi Lý cắn môi dưới Kha Bố, đau đớn từ bên miệng tràn vào ngực, Kha Bố sắc mặt tái nhợt vô lực run rẩy, Chi Lý buông Kha Bố ra ghé sát vào tai cậu, nhẹ giọng nói: “Kha Bố, sợ thêm chút đi, ra sức mà sợ tớ đi, sợ đến mức không dám rời bỏ tớ.”

Đúng vậy, khiến Chi Lý mất bình tĩnh là việc quan trọng nhất, thế nhưng hẳn phát hiện Kha Bố đang sợ hãi, khoảnh khắc cậu né tránh tay hắn, Chi Lý nghe thấy một góc nào đó trong nội tâm sụp đổ. Bao nhiêu năm đứng bên cạnh cậu ấy, thực buồn cười là, cuối cùng đối lại là sự sợ hãi của cậu ấy với mình, tựa như trước đây, thời trung học, những người khác, dùng ánh mắt sợ hãi ấy nhìn mình.

Di động trong túi đồ chuông, Chi Lý nhận cuộc gọi.

“Này, ừ, nói đi. Nhất định phải đến sao? Biết rồi.”

Là nữ sinh ban này sao? Hai người đã trao đổi số điện thoại cho nhau rồi à? Trái tim của Kha Bố đau đớn kịch liệt, cậu bỏ chạy, phải cách xa Chi Lý, cậu không muốn nghe, tuyệt đối không muốn nghe, vì sao lại để cậu ấy nghe thấy. Cậu cảm hận những trận cãi vã, biết bao lần, một mình cậu ở trong phòng nghe tiếng chửi rủa của cha mẹ ở bên ngoài, tiếng chén đĩa rơi vỡ, Kha Bố muốn hét lên, các người câm miệng cho tôi, cút hết đi, các người không hợp liền cút đi, cút khỏi thế giới của tôi, cút khỏi nhà tôi. Mà lần này, cậu lại ở trong trận cãi vã, lần này, cậu nên bảo ai câm miệng, cậu nên chạy đi đâu? Thế giới của cậu bị phân chia thành hai loại, Chi Lý và cô độc.

Sợ tơ vương mắc ấy, trói buộc cậu, trói buộc tớ, tớ động liền siết chặt cậu, cậu động, liền quần quanh tớ. Cuối cùng, cuối cùng sẽ trở nên bế tắc, giãy không thoát, không có quá khứ, không có tương lai, sẽ chết tại đó. Đau! Rất đau!

33. Chương 33 - Hồi Ức 2: Sự Tồn Tại Của Cậu

Kha Bố vo tròn bài thi của mình nhét vào trong ngăn kéo, nằm bò ra bàn, hai chân run run, thật lạnh, thời tiết quái quỷ này sao lại lạnh như vậy, biết thế mặc thêm nhiều một chút. Kha Bố nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lá cây bị gió thổi bay tán loạn, bầu không xám xịt, dây phòng học âm u, tựa hồ cả thế giới đều bởi vì mùa đông mà biến thành màu xám. Hai tòa nhà dạy học được nối với nhau bằng một cây cầu, vị trí của Kha Bố vừa vặn có thể trông thấy phòng học và nóc của tòa nhà đối diện, trên sân thượng có một nam sinh đang đứng, sợi tóc bị thổi bay bay, mơn trớn sườn mặt anh tuấn, áo khoác màu xanh nhạt thật xinh đẹp, so với bầu trời còn đẹp hơn, thành màu sắc duy nhất trong mắt Kha Bố. Đối diện nam sinh là một nữ sinh, nhưng rất nhanh sau đó nữ sinh đã bỏ đi. Kha Bố đứng lên, vận thất lưng.

“Kha Bố, cậu đi đâu đấy?”

“Đi dạo.”

“Bên ngoài rất lạnh đó, không phải cậu sợ lạnh sao?”

“Cho nên cần vận động một chút.” Kha Bố vừa ra khỏi phòng học vừa nói.

Cậu đi qua cây cầu, bước lên bậc thang, còn ở đó không nhỉ? Đẩy ra cánh cửa dẫn lên sân thượng, màu sắc kia càng trở nên rõ ràng, Chi Lý tựa vào lan can quay đầu lại, nhìn chằm chằm Kha Bố: “Thật quê mùa.”

Kha Bố che dấu tâm tình khi bị nói móc, khó hiểu nở nụ cười: “Cậu mới nhà quê ấy.” Cậu rút hai tay vào túi áo, đến bên cạnh Chi Lý: “Tớ đây là căn cứ vào phong cách thịnh hành của học sinh trung học trong

tạp trí, cậu có hiểu không.” Kha Bố nói bừa.

“Tớ khuyên cậu vẫn nên về nhà đốt tạp chí đó đi.”

Kha Bố đá đá giày của Chi Lý, xem như đáp lại, sau đó rút cổ: “Nữ sinh vừa rồi tới tỏ tình phải không?”

“Ừ.”

“Chắc chắn, người được hoan nghênh quả nhiên rất khác biệt, mấy ngày hôm trước nữ sinh của lớp 3 cũng tới tìm cậu, hôm trước nữa thì là mấy chị lớp trên, có một khuôn mặt dễ nhìn thật đúng là tốt.” Lời Kha Bố nói mang theo ít nhiều châm chọc.

“Cậu nhớ kỹ thật đấy.”

“Cậu cho rằng tớ muốn nhớ lắm à, là vì, vì luôn đập vào mặt, cậu luôn dưới tình huống bất đắc dĩ tiến vào tầm mắt của tớ. Nói, nhiều nữ sinh xinh đẹp như vậy thích cậu, sao cậu không chút phản ứng, tuy trường cấm học sinh yêu nhau, nhưng cậu cũng đâu phải học sinh tuân thủ quy củ gì cho cam.”

“Vậy cậu muốn tớ phản ứng thế nào? Chẳng lẽ chỉ cần có người tới tìm tớ tỏ tình, bả vai hơi run rẩy, tớ sẽ không đành lòng cởi áo ra khoác lên vai cô ấy, trong không khí vi diệu phấp phới màu hồng và âm nhạc lời cuốn, ánh mắt chúng tớ chạm vào nhau phát ra tia lửa, từ đó về sau bắt đầu một cuộc tình oanh oanh liệt liệt thời trung học, cô ta vì tớ cắt cổ tay, tớ vì cô ta nhảy lầu. Đừng có mơ.” Chi Lý dùng giọng điệu lãnh đạm mặt không chút thay đổi nói.

“Giả thiết kiểu gì vậy,” Kha Bố bị lời nói thuận miệng của Chi Lý làm cho sững sốt, rút tay từ trong túi áo ra sờ sờ cằm, vẻ mặt trầm tư: “Cách nói vừa rồi tớ tịch thu.” Cách nói chuyện như vậy bị Kha Bố ghi lại trong đầu, thỉnh thoảng cũng sẽ bắt chước theo.

“Có phát hiện cuộc đối thoại ban nãy của chúng ta rất nhàm chán không?” Kha Bố đột nhiên hỏi.

“Cậu vẫn luôn nhàm chán mà.”

“Cho dù là vậy, bị cậu dùng ngữ khí khẳng định nói thế cũng sẽ đả kích.”

“Kha Bố.” Chi Lý đột nhiên gọi tên Kha Bố.

“A?”

Mu bàn tay lạnh lẽo của Chi Lý sờ lên mặt Kha Bố, Kha Bố bị cái lạnh bất ngờ tập kích vội rút cổ lại.

“Lạnh không?”

Kha Bố vuốt mặt âm ỷ: “Vô nghĩa!! Tay cậu lạnh bỏ xừ, còn dám chọc ghẹo tớ, đẩy cậu ngã chết giờ, tin không.” Chỗ bị chạm vào cảm thấy rất nóng.

“Kha Bố.”

“A?” Chi Lý lại đem mu bàn tay lạnh lẽo sờ lên mặt Kha Bố, Kha Bố tức giận cắn răng: “Cậu còn dám!!”

“Phản ứng của cậu thật chậm.”

“Xin lỗi mau!! Hơn nữa, nếu cậu lạnh thì mặc nhiều chút, chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tớ thấy cậu bị lạnh sẽ tốt bụng cởi áo ra khoác cho cậu, sau đó cầm hai tay của cậu hà hơi, hảo tâm đưa thân thể ấm áp cho cậu mượn, mơ đi nhá. Đừng hòng tớ cho cậu mượn cơ thể của mình, việc khiến người khác cảm động như vậy, phải để dành cho người mình thích, làm cô gái ấy cảm động rút nước mắt, yêu chết tớ.” Kha Bố thực hành luôn cách nói của Chi Lý.

“Chẳng phải cậu sợ lạnh à, còn có thể cho phép người ta với hai tay vào trong quần áo cậu?” Hình như đề tài càng lúc càng quá đà. Kha Bố được Chi Lý nhắc nhở, quả thật đúng như vậy, nghĩ đến thôi đã thấy lạnh rồi, chắc chắn như bị người ta đột nhiên thả một cục băng vào áo, Kha Bố nhượng bộ: “Nếu chỉ với vào trong áo khoác hẳn là không thành vấn đề, đương nhiên, đó là dành cho người tớ cực kỳ kỳ kỳ thích.”

“Cậu cũng quá coi trọng mình rồi đó.”

Kha Bố đang định cãi lại, tiếng chuông vào học đã vang lên. Vẫn cảm thấy cùng Chi Lý nói chuyện phiếm thời gian trôi đi rất nhanh, Kha Bố đẩy Chi Lý từ sau lưng: “Nhanh lên, vào lớp rồi.”

Xong tiết thể dục, Kha Bố ôm áo khoác xông lên cầu thang, đụng phải Chi Lý, Chi Lý nhìn chằm chằm Kha Bố, nghiêng đầu: “Thật quê mùa.”

“Một câu đừng có nhắc lại hai lần!!” Kha Bố quát. Chi Lý trở lại lớp hần, bỏ mặc Kha Bố giương nanh múa vuốt đứng đó.

Giờ nghỉ trưa, Kha Bố bụng khay thức ăn, sắc mặt âm trầm, cảm thấy số lần hôm nay đụng phải Chi Lý dị thường hiếm có, thật đúng là ứng với câu không muốn gặp ai nhất, người đó sẽ luôn xuất hiện trước mặt bạn, hần cùng vài nam sinh khác từ cửa căn tin tiến vào, hấp dẫn không ít ánh mắt, lúc ngang qua Kha Bố, Chi Lý liếc nhìn toàn thân Kha Bố rồi đột nhiên nói một câu: “Thật quê mùa.”

“Lần thứ ba rồi đấy, Chi Lý!” Kha Bố cầm đũa chỉ vào Chi Lý.

“Thật có lỗi, buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.”

“Cho dù cậu đang giải thích, nhưng ngữ khí và vẻ mặt hoàn toàn không có thành ý!!”

Vất vả chịu đựng đến giờ tan học, Kha Bố đeo baloo lên lưng, tháo khóa xe đạp chuẩn bị về nhà chơi game, đang đạp xe, phát hiện Chi Lý đi ở đằng trước, trong lòng chợt nảy lên một ý tưởng tà ác, ông đây hôm nay phải đâm chết cậu, cậu cười xe đạp, mắt thấy bánh xe đã sắp đụng vào người Chi Lý, nhưng Chi Lý lại tránh được, rõ ràng mình ở sau lưng hần, hần tránh được cũng chuẩn quá đi, Kha Bố quay đầu lại: “Coi như thằng nhóc cậu vận khí tốt.”

“Cẩn thận phía trước.”

“Hừ, muốn dùng chiêu này lừa tớ, còn lâu tớ mới mắc mưu.” Kha Bố nhìn mặt với Chi Lý. Quả thực từ lúc lên trung học đến giờ, Kha Bố bị Chi Lý lừa gạt không biết bao lần nên có bóng ma tâm lý, cậu mới vừa quay đầu lại, xe đạp liền va vào cột điện, Kha Bố đặt mông ngã nhào xuống đất, đau đến nhếch miệng, Chi Lý ra cái vẻ đẩy thấy chưa, tớ đã nói rồi mà đi tới. Kha Bố vươn tay, Chi Lý cầm lấy cái tay kia, kéo Kha Bố dậy. Kha Bố vỗ vỗ mông, nâng xe đạp lên, hai người đương nhiên cùng nhau đi bộ, hình như cơ hội cùng Chi Lý về nhà như vậy rất ít. Kha Bố đẩy xe đạp, trộm ngắm sườn mặt Chi Lý, sự tồn tại của hần, giống như con người hần- rất đặc biệt, đặc biệt đến mức có thứ tình cảm nào đó rục rịch sôi trào trong lòng Kha Bố, hơn nữa sắp tràn ra đến nơi rồi. Là cái gì vậy? Không có hình dạng nhưng cực kỳ ầm ập, là sự ầm ập không bộ quần áo nào có thể mang lại, đột nhiên Kha Bố lúng ta lúng túng hỏi: “Chi Lý, cậu nói xem sau này chúng ta có cãi nhau không?”

“Ai biết được.”

“Trả lời kiểu gì thế.”

Chi Lý vươn tay kéo khóa áo khoác Kha Bố lên, biểu tình đậm mạc: “Đến lúc đó tớ sẽ tha thứ cho cậu.”

“Tại sao phải là cậu tha thứ cho tớ!!”

Chi Lý đánh giá cách ăn mặc của Kha Bố: “Quả nhiên rất quê mùa.”

“Cậu thật sự muốn cãi nhau với tớ phải không!! Chi Lý!!”

34. Chương 34 - Bọn Tớ Cũng Không Phải Người Tốt

Hôm nay Hạ Gia Tả ở cứ điểm vì mọi người chuẩn bị một nồi lẩu, mang theo bếp từ và nồi, còn có đủ loại đồ ăn thức uống, mọi người ngồi quanh một chỗ, nồi lẩu sôi trào, mùi thơm lan tỏa tứ phía. Sở Hạo Vũ vừa quấy dưa trong nồi vừa nói: “Nếu lần trước quốc khánh đã đến nhà Ứng Tu Kiệt chơi, vậy kỳ nghỉ đông này quyết định đến nhà tớ đi, cho các cậu thấy cái gì mới gọi là cặp buổi tinh túy! Nhắc mới nhớ, Chi Lý hình như lâu rồi không đến nhà tớ.”

“Chi Lý đã từng đến nhà cậu rồi à?!” Công Chu tròn mắt hỏi, chuyện tốt vậy lại bị Sở Hạo Vũ giành trước.

“Đương nhiên rồi, lúc trung học, chúng tớ còn cùng nhau thảo luận nhiệt liệt hình dạng của ngực a, lớn hay nhỏ a.” Những lời này đổi lấy ánh mắt không tin nhiệm của mọi người, ngay cả Chu Hân Hợp cũng nói: “Hạo Vũ, cậu vẫn nên nói thật đi.”

Sở Hạo Vũ ủ rũ: “Hắn đem tất cả đĩa phim đập lên đầu tớ, còn vẽ linh tinh lên bức tranh tớ treo trong phòng dành cho khách, tớ chỉ là ôm tấm lòng thịnh tình hiếu khách muốn chiếu cổ hủ thật tốt thôi mà.”

“Làm vậy có phần quá đáng, cậu không tức giận sao?” Hạ Gia Tả hỏi.

“Tức giận cái gì?” Sở Hạo Vũ mờ mịt hỏi ngược lại.

Hạ Gia Tả khó tin nhìn cả đám: “Các cậu đều bị Chi Lý chửi mắng phải không?”

Sở Hạo Vũ giống như thăng ngốc cười rộ lên: “Chửi rất thâm.”

“Cũng từng bị Chi Lý đánh nữa?”

Ứng Tu Kiệt cũng giống như thăng ngốc cười rộ lên: “Đánh rất thâm.”

“Vậy, nếu đã thế, sao các cậu còn muốn ở cạnh hắn? Là bởi hắn quá lợi hại nên các cậu không dám phản kháng à? Theo tớ thấy, hắn đáng sợ như vậy, các cậu chẳng phải lúc nào cũng sống trong lo âu sao? Cho dù không có Chi Lý cũng không quan trọng mà, như bây giờ không phải rất tốt à, ở bên cạnh tớ các cậu vui vẻ hơn nhiều, bởi vì Chi Lý không thích tớ, tớ rất khó chịu, những nơi có mặt hắn tớ không nên xuất hiện thì tốt hơn. Tớ không hề thích bạo lực, dù sao Chi Lý hình như cũng không quay lại đây nữa, không muốn tạo quan hệ tốt với các cậu, hắn như vậy chẳng phải khiến các cậu rất khó xử sao? Hắn không định ép buộc mượn sức các cậu, đây chẳng phải cơ hội tốt sao? Thoát khỏi Chi Lý.”

Hạ Gia Tả vừa nói xong, ai nấy đều dừng đầu.

Một lát sau, Sở Hạo Vũ buông đầu: “Tuy cậu cho tôi rất nhiều thứ, tôi rất vui, là bởi vì được miễn phí. Nếu cậu thật sự muốn kết bạn, nói thực, tôi không ngại. Nhưng nếu cậu muốn thay thế Chi Lý, thì xin lỗi, cậu không có tư cách này.”

“Hạo Vũ, cậu...”

“Tôi ấy à, từ lúc lên trung học bắt đầu cực kỳ say mê ngực con gái, lại không chút để ý hình tượng, mỗi ngày dùng sáp thơm bôi tóc, đeo kính mắt rất dày, ăn mặc lồi thối, chỉ biết suốt ngày ôm cái loại sách ấy trầm mê trong thế giới của riêng mình. Các bạn nữ và nam trong lớp đều cảm thấy tôi là thằng biến thái, có điều lý tưởng của tôi cũng biến thái thật, không ai hiểu tôi, còn mách với thầy giáo, trung học khi ấy quản giáo rất nghiêm, tuy rằng lên lút nhưng vẫn bị thầy cô bắt được, cuối cùng có một lần, thầy giáo ném mạnh quyển sách vào mặt tôi, nói ‘nhìn thấy loại người như cậu liền ghê tởm’. Nhưng có một ngày, Chi Lý ôm chồng sách đen thật dày mà thầy giáo bắt được đi đến trước mặt tôi, cái đồng ấy vốn là thầy giáo bảo hắn mang đi xử lý, hắn lười đến bãi rác, lúc gần đi, hắn nói với tôi một câu ‘cho dù muốn làm biến thái, cũng đừng trở nên đáng khinh như vậy’. Tôi lấy lại được sức mạnh, hắn đã chiếu sáng con đường đời của tôi, từ đó về sau tôi thay hình đổi dạng, trở nên đẹp trai, trở nên sáng sủa hơn, sẵn lòng trao đổi với người khác, bạn bè cũng nhiều hơn, tuy luôn miệng nhắc đến ngực, những các bạn nữ trong lớp vẫn sẽ bị tôi chọc cười vui vẻ.” Thì ra Sở Hạo Vũ và Chi Lý còn có một đoạn hồi ức cực kỳ biến thái như vậy, hơn nữa giờ Sở Hạo Vũ có thể quang minh chính đại đến thế đầu sỏ gây nên cư nhiên lại là Chi Lý!!

Ứng Tu Kiệt cũng buông đầu: “Tôi ấy à, là cái thằng ngu ngốc chỉ thích đánh nhau mặc kệ hậu quả, cho nên không có lấy một người bạn, tôi nghĩ cả đời này cứ sống như vậy, bởi vì đánh nhau mà trở nên tỉnh mịch, nhưng cũng bởi tỉnh mịch mà càng thích đánh nhau. Khi ấy, Chi Lý xuất hiện, tuy bị hắn đánh đến thâm, thực ra cũng là do tôi tự chuốc lấy. Cho dù là lúc huấn luyện quân sự, hay bất cứ khi nào, bọn tôi ăn trộm gà hắn giúp bọn tôi trả tiền, luôn giúp bọn tôi thu thập cục diện rồi rầm, thế nên tôi mới không giống trước đây động một tý là cha mẹ bị gọi tới, ghi tội.” Ứng Tu Kiệt nhớ lại một việc cũ, mình ở trong WC đánh một tên khốn kiếp đi bắt nạt con gái, sau khi xong xuôi, đúng lúc đụng phải Chi Lý, sợ hắn phát hiện ra, liền chuẩn mất, nhưng ngày đó không biết vì sao, mới vừa chạy chưa được bao xa cậu liền quay lại,

trốn ngoài cửa. Trông thấy Chi Lý giẫm lên người cái thằng ban nãy bị mình đánh, lạnh lùng hỏi: “Người vừa đánh mày là ai?”

“Ừng, Ừng Tu Kiệt.”

“Cái gì?” Chi Lý gia tăng lực đạo.

“Ừng Tu Kiệt.” Tên kia nói lớn thêm chút.

“Cái gì?”

“Á...” Tên kia phát ra tiếng rên rỉ đau đớn. Chi Lý khom người, một tay đặt lên đầu gối người nọ mặt đối mặt: “Cho nên, tao hỏi lại một lần nữa, người vừa đánh mày là ai?”

“Không, không biết.”

Chi Lý nhắc chân khỏi bụng tên đó: “Mày đã hiểu rồi, tao sẽ không nhiều lời nữa.” Khi ấy Chi Lý ở trong mắt Ừng Tu Kiệt phát ra kim quang vô cùng chói mắt, Ừng Tu Kiệt cảm thấy có thứ gì đó che mờ mắt mình, nhiệt huyết sôi trào, đây mới là đàn ông a, đàn ông chân chính!! So với hắn, trình độ của mình chẳng là cái thá gì! !

Chu Hân Hợp buông đũa: “Tuy cậu luôn khen đồ ăn tôi làm ngon, lần đầu còn thấy vui, nhưng nghe nhiều sẽ không còn cảm giác gì nữa. Tôi, tôi thích Chi Lý đại nhân đưa ra mọi ý kiến với tôi, những món tôi làm không có ở bên ngoài, nhưng được hắn nhắc nhở, tôi cũng hiểu được mình làm ngon hơn so với trước đây, cũng bởi vì vậy, Chi Lý đại nhân dù chỉ nói một câu ngăn ngử ăn ngon, nhưng đó tuyệt đối là sự thật, trong lòng tôi mới có cảm giác thành tựu, hơn nữa trong việc nấu ăn tôi có chút có chấp và phiền phức, luôn nghĩ ra những món mới mặc kệ Chi Lý đại nhân có rảnh không đều phải làm cho hắn ăn thử trước, hắn chưa từng để lộ vẻ mặt chán ghét.”

Công Chu buông đũa: “Người luôn đóng vai dự bị như tôi, tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa, đời này chỉ đi theo Chi Lý thôi, ai cũng không được. Chi Lý đem những người không thể kết bạn như bọn tôi tập hợp lại, điều chỉnh, áp chế Hạo Vũ vênh váo đắc ý, ngăn cản sự bạo lực của Ừng Tu Kiệt ....Tôi thậm chí không thể tưởng được nếu không có Chi Lý đại nhân, nhóm chúng tôi sẽ trở nên lộn xộn đến mức nào.”

Đúng lúc ấy Trương Lạc đi vào, đưa máy tính Hạ Gia Tả mới mua cho cậu ta trả lại: “Vợ không thể tùy tiện đổi, hơn nữa Chi Lý đã nói rồi, tên vợ tôi rất dễ nghe, đây là lần đầu tiên có người không cười nhạo tên của vợ tôi.”

“Thật đáng tiếc, bọn tôi không phải người tốt, nên đương nhiên phải đi theo người tà ác hơn so với bọn tôi, vốn định ăn xong bữa này sẽ nói cho cậu hay, cậu tốt nhất vẫn nên rời đi thì hơn, Chi Lý không thích cậu, chắc chắn có lý do của hắn, hơn nữa chúng tôi cũng tôn trọng lý do đó.”

“Đây là mục đích của cậu đi, Hạ Gia Tả.” Tô Ấu Ngôn xuất hiện ở ngoài cửa, trông thấy vẻ mặt khiếp sợ của Hạ Gia Tả: “Kinh ngạc như vậy làm gì? Muốn tôi xóa vết sẹo này chứng tỏ cậu cũng hiểu vết sẹo không dễ coi, đây chính là nguyên nhân cậu vĩnh viễn không thể so với Chi Lý, Chi Lý cảm thấy khuôn mặt tôi rất đẹp, thực ra, Chi Lý không hề lấy lòng bọn tôi, nhưng hắn chấp nhận chúng tôi, khuyết điểm của chúng tôi ở trong mắt hắn cũng không hẳn là khuyết điểm. Cậu rõ ràng không thích một Sở Hạo Vũ luôn miệng nhắc tới ngực, rõ ràng không thích bạo lực, sao phải miễn cưỡng bản thân? Chắc là muốn cướp đi tất cả mọi thứ của Chi Lý chứ gì.”

“Tôi không biết cậu đang nói gì, mới nãy tớ chỉ đùa thôi, các cậu cũng đừng cho là thật.” Hạ Gia Tả bắt động thanh sắc cười, nụ cười vô cùng âm áp, tựa thiên sứ, đúng vậy, rất giống thiên sứ.

“Nói cho cậu biết ba điều.” Tô Ấu Ngôn đi qua, vòng ra sau Hạ Gia Tả, ngón tay mảnh khảnh túm lấy bả vai Hạ Gia Tả: “Thứ nhất, tôi ghét thiên sứ, đặc biệt là loại thiên sứ giả nhân giả nghĩa; thứ hai, không phải cứ cười sáng lạn là có thể bỏ qua mọi chuyện; thứ ba, thiên sứ không nên tự tiện vào hang quỷ, đó là tự đi tìm chết.”

“Tôi chỉ muốn uốn nắn lại cuộc sống hiện tại của các cậu mà thôi, đi theo Chi Lý, suốt ngày hồ nháo, rõ ràng có thể cùng nhau làm những việc khác mà, như giúp đỡ người khác chẳng hạn.”

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt không nhịn được bật cười: “Gì mà giúp đỡ người khác, cậu có bệnh à, chúng tôi muốn sống thế nào là chuyện của chúng tôi, cậu như vậy chẳng phải rất kỳ quái à.”

“Đúng thế, cậu rốt cuộc thật sự muốn tốt cho chúng tôi, hay muốn dành lại sự hâm mộ Chi Lý từ chúng tôi, dù cậu có rất nhiều bạn bè, nhưng chắc chắn mấy ai chân thật, bạn học à, cậu nên suy xét lại chính mình đi.” Công Chu nghiêm túc nhìn Hạ Gia Tả.

“Các cậu không hiểu được đâu.” Hạ Gia Tả có chút tức giận ra khỏi phòng, lại bắt gặp Kha Bố vẫn đứng ở bên ngoài, cậu khoanh tay dựa vào tường: “Hóa ra là có chuyện như vậy.”

“Kha Bố, cậu, cậu phải hiểu tớ chứ, tớ rõ ràng thích cậu, chúng ta rất giống nhau kia mà?”

“Đừng khiến tôi ghê tởm, chả trách tôi không nhận ra, thì ra cậu thiện lương nhưng không lương thiện, bởi vì cha mẹ khắc khẩu mà muốn tìm cân bằng ở bên ngoài, áp lực ấy khiến tâm lý cậu trở nên vặn vẹo, vì vậy cậu đặt hy vọng vào trường học, muốn trường học trở nên bình đẳng. Mấy ngày hôm trước vì chuyện thách đố của bọn tôi mà đại náo một trận, cậu đứng ngồi không yên, cậu cảm thấy chúng tôi đã phá vỡ thế cân bằng, cậu muốn dùng cách thức của mình đến cảm hóa chúng tôi. Hạ Gia Tả à, cậu sai rồi, sai lầm lớn rồi. Ngôi trường này không phải của cậu, chúng tôi cũng không thuộc về cậu, cậu muốn khống chế mọi người, muốn khống chế bạn bè của cậu, đứng trong cái vòng tròn ôn nhu của cậu, tránh né khắc khẩu. Cậu đã sai lại còn ngu ngốc, con người có thể thay đổi thế giới này sao? Cậu sai là sai ở chỗ không hiểu thực tế, tuy chúng tôi có nhiều khuyết điểm, thường xuyên cãi nhau, nhưng chúng tôi đối xử với nhau bằng tấm lòng chân thật.”

35. Chương 35 - Sự Sợ Hãi Của Kha Bố

“Không ngờ ngay cả cậu cũng nghĩ tớ như vậy, chẳng lẽ không có ai hiểu được tớ sao, tớ đây là vì muốn tốt cho các cậu.” Hạ Gia Tả có phản kích động.

“Chúng tôi cần cậu làm vậy à, chúng tôi từng cầu xin cậu à?”

“Nói dễ nghe nhỉ, cậu cãi nhau với Chi Lý chẳng phải là vì tớ đấy ư? Tình cảm bao nhiêu năm của các cậu yếu ớt quá, ở bên cạnh tớ đi, tớ sẽ không cãi nhau với cậu.”

“Là vì cậu, mà cũng không phải vì cậu, hần hiểu lầm lý do tôi đuổi theo hần, tôi hiểu lầm thái độ chén ghét cậu của hần là do tôi hơi hột, chứ không phải yếu ớt, cãi nhau là bởi bọn tôi cũng là người, những người đang sống, nên sẽ vì trông thấy đối phương ở bên người khác mà không thoải mái, vì những lời nói khó nghe mà cảm thấy phẫn nộ, là vì thích, rất thích. Đương nhiên tôi cũng nên tự kiểm điểm lại mình, sao tôi có thể nói chuyện cùng Chi Lý về người mà hần ghét chứ, còn cảm bánh ngọt của người mà hần ghét đưa cho hần, rốt cuộc tôi đang làm gì vậy à, thật giống một tên ngốc. Còn nữa, đừng nói ở bên cậu, tôi đứng đây luyện thuyết một hồi với cậu đã cảm thấy buồn nôn lắm rồi. Đừng cho rằng tôi sẽ đồng cảm với cậu, ai mà chẳng có quá khứ đau khổ.” Kha Bố bỏ lại Hạ Gia Tả đi vào phòng. “Biết Chi Lý ở đâu không?” Không ai để ý đến cậu, một lát sau vẫn là không ai để ý đến cậu.

“Này, hỏi các cậu đó?”

“Suyt!”

“Suyt cái gì mà suyt.”

“Trương Lạc gần máy theo dõi lên người Hạ Gia Tả, đừng ồn, hình như cậu ta vừa gặp được Chi Lý.”

“Cậu kiếm đâu ra cái thứ này vậy?”

“Nhà quê thế, hiện tại trên mạng có bán đầy, muốn mua gì chẳng có.” Trương Lạc trả lời.

Hạ Gia Tả trông thấy Chi Lý cũng không kinh ngạc nhiều lắm, Chi Lý cười cười: “Chơi xong rồi à?”

“Lại thêm một người thuyết giáo, đúng là nghe nhiều mà phiền, các cậu giờ quay ra làm anh hùng chính nghĩa à? Rõ ràng đều là mấy người vô sỉ, chỉ biết đến ngực con gái, cãi nhau, bắt nạt kẻ yếu, còn nhớ những

gì tôi đã nói thầm bên tai cậu lúc trước không, tôi sẽ cướp đi những thứ dơ bẩn như cậu bên cạnh cậu, đáng tiếc, bọn họ bất trị, bọn họ căn bản đã lún quá sâu.”

Chi Lý đâm thẳng vào mặt Hạ Gia Tả, so với lần trước mạnh hơn rất nhiều, thản nhiên mở miệng: “Tôi đây sẽ nói cho cậu biết lý do tôi đánh cậu, bọn họ quả thực rất dơ bẩn, nhưng không được dùng ‘thứ này thứ nọ’ để gọi bọn họ.” Nghe cái cách gọi đó, chẳng lấy gì làm vui vẻ!! Chi Lý túm lấy cổ áo Hạ Gia Tả: “Để tôi nhìn xem cậu sạch sẽ đến mức nào.”

“Tôi sẽ không đánh nhau, tôi khác với các cậu.”

“Vậy càng tiện cho tôi.” Đầu gối Chi Lý thúc vào bụng Hạ Gia Tả: “Để cậu nhìn xem tôi dơ bẩn đến mức nào.” Chi Lý ném Hạ Gia Tả vào trong rãnh cống của trường, chiều rộng của nó đối với một thằng con trai như Hạ Gia Tả mà nói rất chật chội, Chi Lý vẫn đạp cậu ta xuống, vai cậu ta bị hai sườn rãnh nước trói buộc, không đứng dậy nổi, thậm chí không thể động đậy. Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt, Công Chu thậm chí cả Chu Hân Hợp đều đứng cạnh lan can xé giấy vớt xuống rãnh nước bên dưới: “Dám nói bọn tôi như vậy, uống công bọn tôi cho cậu một đường thoát.”

Chi Lý không có ý định lên lầu, quay đầu bỏ đi. Kha Bố trước khi đuổi theo đột nhiên hỏi Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, sao lần này cãi nhau Chi Lý không bị hắc hóa?” Đến bây giờ còn hỏi như vậy, chắc là lo lắng Chi Lý đang hắc hóa, nếu vậy tuyệt đối sẽ không nói chuyện được.

“Trong lòng cậu rõ nhất, khó chịu và cáu kỉnh là hai việc khác nhau.”

“Ấu Ngôn, cảm ơn cậu, tớ đi trước.” Kha Bố đuổi theo Chi Lý.

Kha Bố thấy được bóng dáng của hắn, dung hợp vào bóng tối, nhưng lại cực kỳ nổi bật, động lòng người đến vậy, Kha Bố chạy lên phía trước, túm được Chi Lý, Chi Lý quay đầu, thanh âm lạnh lùng: “Có việc,”

“Có, có rất nhiều việc, rất nhiều lời để nói. Xin lỗi, xin lỗi về tất cả mọi chuyện, không nên nói những lời khó nghe đó, nhưng cậu cũng không nên như vậy, bảo tớ đến bên người khác.” Kha Bố giải thích tựa hồ không mấy hiệu quả, Chi Lý vẫn như cũ, hắn giãy khỏi tay Kha Bố: “Tớ biết những lời đó chỉ là do cậu nhất thời tức giận mà nói ra thôi.”

“Vậy vì sao cậu lại...?”

“Còn chưa hiểu à?”

“Muốn tớ hiểu cái gì, lần này chẳng phải cậu thắng rồi đấy ư, cậu nên hung hăng cười nhạo tớ mới đúng.”

Chi Lý nhìn ra xa vào bóng tối: “Tớ cũng có nha, chuyện không thể chịu được.”

Kha Bố không có dự cảm tốt, yết hầu khô khốc run rẩy: “Cái, cái gì?”

“Cậu.”

Kha Bố cảm thấy bản thân nghe không hiểu lời Chi Lý nói, cậu cũng không muốn hiểu, bởi trái tim thật đau đớn, ngay cả thân thể cũng vô pháp chịu đựng nỗi đau này: “Cậu muốn bỏ rơi tớ sao?” Chi Lý không lên tiếng, Kha Bố chán ghét sự trầm mặc này: “Cậu nói đi a, cậu mau trả lời tớ đi, cậu như vậy là sao hả, cậu như vậy là muốn tớ phải làm sao đây? Trước kia chẳng phải cậu luôn miệng nói, cho dù cãi nhau, cậu cũng sẽ tha thứ cho tớ? Giờ thì sao, lừa đảo, Chi Lý, cậu là tên lừa đảo nhất trên thế giới này, sau này chúng ta phải làm sao đây?”

“Đúng a, sau này chúng ta phải làm sao đây?” Lời Chi Lý vừa ra khỏi miệng đã bị gió thổi tan, đập vào đầu Kha Bố, vốn tưởng rằng mình chỉ cần ngoan ngoãn nói lời xin lỗi, sẽ không sao hết, cậu và Chi Lý còn có thể trở lại như trước đây, tình cảm tích lũy bao nhiêu năm qua, sao lại mỏng manh yếu đuối đến vậy. Chi Lý xoay người lại nhìn Kha Bố, đôi đồng tử ngăm đen phấp phấp hào quang, ngữ điệu bình thản mang theo ít nhiều chua xót: “Cậu sợ tớ, Kha Bố, cậu đang sợ tớ.”

“Đây là hai chuyện khác nhau.” Kha Bố không phủ nhận, Chi Lý vô lực nở nụ cười: “Cậu muốn tớ làm gì bây giờ? Lợi dụng sự sợ hãi của cậu để giữ cậu bên cạnh, làm như vậy là muốn tra tấn cậu hay tra tấn tớ?”

Kha Bố không thấy rõ vẻ mặt của Chi Lý, nhưng vẫn cảm nhận được sự cô độc của hắn, sắc trắng loang lổ trên nền đen, đó là màu sắc của Chi Lý, đó là khí tức khi lần đầu tiên gặp Chi Lý. Kha Bố đã quên, chỉ nghĩ đến đau đớn của mình mà quên mất một việc rất quan trọng, cậu nhớ ra những người đã từng gọi hắn là quái vật, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hắn, cho dù nữ sinh thích hắn, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi, bởi vì hắn cao không thể với, bởi vì hắn không nhập phạm trần, chỉ có thể đứng ở xa dùng ánh mắt như vậy nhìn theo hắn, Chi Lý cô độc, bị xa lánh, hắn dưới ánh mắt đó mà vượt qua thời thơ ấu, thiếu niên, cho đến khi gặp được mình, tĩnh mạch của hắn hấp dẫn tĩnh mạch của mình, mình được cứu chuộc, hắn được cứu chuộc. Mình cứ thể đứng trong tầm mắt hắn, không sợ hãi, không tự ti, cười nói thích tính cách của hắn. Mà hiện tại, mình có khác gì với đám người kia? Mình đã dần dần thay đổi theo năm tháng ư? Cứu thoát hắn khỏi tĩnh mạch giờ lại thành lý do hắn tĩnh mạch sao?

Chi Lý xoay người bỏ đi, Kha Bố há miệng thở dốc nhưng không phát ra thanh âm, thì ra, đây mới là vấn đề chân chính giữa hai người, khoảnh khắc mình né tránh tay Chi Lý, khoảnh khắc mình run rẩy trước mặt hắn, lúc ấy Chi Lý đã nghĩ gì, đã đau đớn đến mức nào. Thực đáng chết a.

Quả thật, mình sợ hãi, bởi khi đó không thể sắp xếp lại cảm xúc, nói không nên lời khiến cả hai rơi vào cát lún, càng giẫy dụa càng chìm nhanh trong thống khổ. Kha Bố guồng chân chạy về phía trước từ phía sau ôm chặt lấy Chi Lý: “Dừng lại, dừng lại. Chi Lý, dừng đi, Chi Lý, dừng đi.” Trong hoảng hốt tựa như trở về lúc hai người lần đầu gặp nhau, mình cũng yêu cầu Chi Lý như vậy, giống ở chỗ khát vọng hắn ở lại, khác ở chỗ khát vọng ấy so với trước đây càng thêm mãnh liệt, khiến ngực Kha Bố bất an pháp phồng: “Tớ là thằng ngốc, tớ hết thuốc chữa, lúc ấy tớ không thể nói ra, hiện tại đều nói cho cậu nghe, xin lỗi, không để ý tới, Chi Lý cũng có nhược điểm của Chi Lý.”

“Cậu xin lỗi chẳng hay gì cả.”

“Khốn kiếp, cậu nghe tớ nói xong đã. Đúng, tớ sợ cậu, tớ rất sợ, bởi vì cậu dùng ngữ khí lạnh lùng thờ ơ như vậy nói chuyện với tớ, tớ sợ; bởi vì cậu quát tớ, tớ sợ; bởi vì trong mắt cậu mang theo sự thất vọng với tớ, tớ sợ, tớ rất sợ. Sợ cậu sẽ ghét tớ, sợ cậu không cần tớ nữa, sợ cậu rời khỏi tớ, sợ nhất chính là cậu không yêu tớ a, khốn kiếp!” Kha Bố gần như phát cuồng: “Hiểu chưa, yêu cậu yêu đến mức rất sợ cậu.”

Chi Lý cảm nhận được sau lưng ảm ướt, thanh âm ôn nhu trên choker: “Cậu không phải Kha Bố rồi? Kha Bố sẽ không vì Chi Lý mà khóc.”

“Hiện tại không phải Kha Bố.”

“Vậy à?”

“Ừm, Chi Lý, sau này đừng cãi nhau nữa được không?”

“Không cãi nhau với Kha Bố, hay không cãi nhau với cậu.”

Kha Bố khẽ cắn Chi Lý một cái, nhưng vì đang là mùa đông, cắn cũng chỉ cắn được áo hắn.

“Còn hai lần.” Chi Lý đột nhiên nói một câu khiến Kha Bố chẳng hiểu gì cả: “Cái gì?”

“Món nợ của cậu, đây coi như một lần.”

Kha Bố càng thêm ôm chặt Chi Lý: “Chi Lý, cậu thích tớ không?”

“Thích nha.”

Chỉ biết Chi Lý chắc chắn sẽ nói thẳng ra, nhưng rất muốn nghe, rất muốn. Thích, rất thích.

36. Chương 36 - Ngoan Ngoãn Đem Thứ Đó Ra Đây

Kha Bố hết tiết học, chuẩn bị đổi phòng, bình thường bọn họ đi học sẽ thay phiên đổi phòng học, cậu đang ưu sầu một việc, nhứu chặt mày ra sức tự hỏi, đột nhiên bắt gặp Tô Ấu Ngôn và Chi Lý cũng vừa tan học,

không biết hai người nói chuyện gì, không khí hình như rất tốt, Kha Bố càng thêm nhú mày, hai con người xinh đẹp này đứng chung một chỗ ít nhiều sẽ thu hút ánh mắt kẻ khác. Kha Bố cực kỳ tức giận đi tới, chỉ trích bọn họ: “Các cậu có phải thân mật quá rồi hay không, tuy tớ là con trai, nhưng sẽ ghen tỵ, sẽ ghen đó, các cậu coi tớ là gì hả, tớ cũng sẽ tức giận đấy, thật quá đáng, tớ không thể nhịn được nữa, trái tim tớ rất đau các cậu có biết không, nó đang chảy máu, đang phát hỏa, các cậu có thấy không? Cho dù giải thích thế nào, đôi gian phu dâm phụ các cậu nếu muốn tớ tha thứ, chỉ có một cách, Ấu Ngôn đem đáp án đề thi giao ra đây.” Hóa ra ưu sầu là vì chuyện này!! Bao lời kịch tính đằng trước, bởi một câu cuối cùng mà bộc lộ bản chất.

Hai người mắt lạnh nhìn Kha Bố, lộ vẻ khinh bỉ. Bọn họ chẳng ai lên tiếng, Tô Ấu Ngôn đi về phía phòng học của mình, Kha Bố ôm hận theo sau Chi Lý, biện pháp để có được đáp án ông đây còn rất nhiều, lần này không tác dụng, còn có cái khác, nhớ kỹ cho tớ, Chi Lý vừa quay đầu lại liền trông thấy Kha Bố đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muốn tốt nghiệp thì chăm chỉ mà học.”

“Cậu không có tư cách nói tớ.” Vừa dứt lời, Kha Bố liền đổi sang khuôn mặt tươi cười: “Cậu xem, Chi Lý đại nhân, tháng này quả thật không thể chuyên tâm học hành, bởi từ lúc ở bên cậu, tớ liền cảm thấy trái tim bé nhỏ của mình cuối cùng cũng rung động, không cách nào chăm chú nghe giảng bài, kỳ thi lần này, muốn đạt điểm cao chút.” Vì muốn có được đáp án, Kha Bố ngay cả những lời đó cũng nói ra.

“Cậu ngược lại đang trốn tránh trách nhiệm thì có.”

“Không a, sao lại thế, tớ chỉ là muốn nói cho cậu biết, tớ....” Câu nói kế tiếp vì lợi ích bị tâm tình đã bại, không thể ra khỏi miệng.

“Tớ biết cậu thích tớ đến mức nào.” Chi Lý dùng giọng điệu không mặn không nhạt nói.

“Tớ đã nói gì đâu.” Tại sao? Người nói ra là Chi Lý, mà mình lại cảm thấy thẹn thùng, ghét nhất là cái mặt hần vắn bình thường như không. Lúc hai người đi vào lớp Kha Bố mới phát hiện ra đề tài đã bị kéo càng ngày càng xa.

Học xong tiết hai có hai mươi phút nghỉ ngơi, cậu lại đi tìm Tô Ấu Ngôn, Kha Bố tận tình khuyên bảo: “Chị hai, cho em đi, thành tích của cuộc thi cuối kỳ này rất quan trọng, học kỳ sau tớ nhất định chăm chỉ học tập, cậu cũng biết học kỳ này thật không dễ dàng.” Tô Ấu Ngôn thờ ơ, Kha Bố tiếp tục nói: “Cho dù cậu không nể mặt quãng thời gian hài hòa ở chung với nhau của chúng ta, cũng phải xem xét việc tớ là người yêu của Chi Lý chứ, nếu tớ thi không tốt, tâm tình buồn bực, vậy Chi Lý thích tớ khẳng định tâm tình cũng sẽ không tốt.”

“Tớ có thể nhìn ra tà ác trong mắt cậu.”

“Đừng a.” Kha Bố đang định nói tiếp, Tô Ấu Ngôn liền cắt ngang: “Chính Chi Lý đã giao cho tớ, để cậu thi tốt coi đó là động lực chăm chỉ học tập, làm sao đây, tớ cũng khó xử lắm.” Từ vẻ mặt của cô nhìn không thấy khó xử ở chỗ nào.

“Thế mà hần lại làm chuyện quá đáng như vậy với người yêu!”

“Đáp án chỉ có một phần, tớ đã đưa cho Chi Lý, hình như hần đem cất ở một nơi bí mật rồi, còn lại phải trông cậy vào việc cậu có đủ bản lĩnh tìm ra ngay dưới mắt hần hay không.”

“Chuyện đơn giản như vậy cứ giao cho tớ, cảm ơn Ấu Ngôn, sau này mời cậu ăn cơm.” Kha Bố đi rồi, Tô Ấu Ngôn đẩy đẩy kính mắt, lẩm bầm lầu bầu quay về chỗ ngồi: “Từ từ mà cảm tạ tớ đi, Chi Lý.” Cũng đúng, Tô Ấu Ngôn sao có thể bán đứng Chi Lý, Kha Bố đã bị lợi ích che mờ mắt.

Giữa trưa, tất cả mọi người đi về phía căn tin, Kha Bố bám riết lấy Chi Lý: “Tớ có vài lời muốn nói với cậu.” Chi Lý nghiêng đầu đánh giá Kha Bố, nhưng không có ý định đi, chờ cho đến khi trong phòng học chỉ còn lại hai người, Kha Bố vịn vịn ngón tay đỏ mặt mở miệng: “Trước khi đến căn tin, tớ muốn, tớ muốn cậu ôm tớ.”

“Ừm.”

Vĩnh viễn đừng chờ mong Chi Lý có phản ứng của người bình thường, ít nhất cũng nên hưng phấn, đợi chờ, do dự, then thùng chứ, bộp một phát đáp ứng ngay rồi. Chi Lý kéo Kha Bố lại ôm vào ngực, ôm ôm ấp ấp khơi dậy từng trận sóng trong lòng Kha Bố, Kha Bố mặt thì đỏ nhưng tay vẫn không quên sờ soạng túi áo khoác Chi Lý, không có? Chẳng lẽ đứt trong túi áo trong, Kha Bố vừa định với tay vào, Chi Lý cảm giác được dị động: “Muốn thì cứ nói thẳng ra.”

Kha Bố đẩy Chi Lý ra, lắp bắp: “Còn, còn lâu mới có chuyện đó, đi ăn cơm.”

Trong căn tin, Kha Bố bưng khay thức ăn đầy Ứng Tu Kiệt bên cạnh Chi Lý: “Đây là vị trí của tớ, tớ phải ngồi bên Chi Lý.” Ánh mắt của vài người đánh giá Kha Bố, bình thường Kha Bố nào có dính lấy Chi Lý đến vậy, rất khả nghi. Cái tên Kha Bố cực kỳ lười biếng hôm nay lại tích cực thế, chắc chắn có chuyện chẳng lành.

Ứng Tu Kiệt nhắc nhở Chi Lý: “Cậu nhớ phải cẩn thận.”

Sở Hạo Vũ phụ họa: “Đúng vậy, chẳng lẽ Kha Bố đến thời kỳ phát xuân.”

“Hai cậu ngoan ngoãn dùng miệng ăn cơm đi.”

Chi Lý ăn đồ ăn do Chu Hân Hợp làm, Kha Bố áp sát Chi Lý, ôn nhu nói: “Ăn nhiều một chút, lát nữa bị đói sẽ không tốt.” Vừa nói vừa vươn tay xuống dưới áo khoác của Chi Lý, Chi Lý cúi đầu, hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Mọi người đều cúi người xuống trông thấy cái tay xấu hổ đang muốn với vào trong áo Chi Lý của Kha Bố, Kha Bố cười mỉa: “Hình như tớ thấy một con sâu.”

“Chúng tớ cũng thấy được, một con sâu dâm, tớ nói này Kha Bố, đây là căn tin, thèm khát đến mấy cũng phải nhẫn nại chứ!”

“Đúng, đúng vậy, Kha Bố, tớ cũng không đến mức như vậy.” Công Chu nói.

Kha Bố cầm đũa gấp đồ ăn nhét vào miệng, thầm muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Kha Bố xem như sử dụng mọi thủ đoạn để tiếp cận Chi Lý, nhưng không đạt hiệu quả, tan học, Kha Bố gọi Chi Lý lại, đứng trước mặt Chi Lý, hai tay túm lấy áo Chi Lý: “Cậu xem cậu đây, quần áo nhăn nhúm cả rồi, tớ giúp cậu phải phẳng.” Kha Bố lợi dụng việc giúp Chi Lý sửa sang lại quần áo, bàn tay quang minh chính đại với vào trong, thấy rồi! Kha Bố mừng thầm trong lòng, nhưng bất động thanh sắc, trộm lấy rồi giấu trong tay áo mình, nhân lúc Chi Lý không chú ý mà nhét vào túi. Tô Ấu Ngôn vào thời điểm không thích hợp nhất xuất hiện ở cửa phòng học.

“Ấu Ngôn, cậu tới tìm tớ à, vừa hay, cùng nhau đi thôi.” Kha Bố tìm cơ thoát thân, đang định xoay người chạy đi, nhưng bị Chi Lý bắt được cổ tay: “Lấy ra đây.” Kha Bố thay đổi sắc mặt: “Lấy, lấy cái gì ra, tớ không hiểu cậu đang nói gì?”

“Thật không?” Chi Lý vừa nói ra câu nghi vấn này vừa thò tay vào túi áo Kha Bố, lấy ra một tờ giấy, xé thành mảnh vụn vứt vào thùng rác, Kha Bố vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm thùng rác: “Cũng không cần làm đến mức này chứ, có ý gì, tớ không muốn nói chuyện nữa, tạm biệt.” Kha Bố chẳng buồn quay đầu lao ra khỏi phòng, vừa rời khỏi tầm mắt của hai người nọ, vẻ tức giận của Kha Bố liền biến mất, cậu rút một tờ giấy khác từ trong túi ra, cười man rợ: “Cho tớ là thằng ngu à? Sớm đoán được sẽ bị cậu phát hiện mà, cho nên đã nhét sẵn một tờ giấy trắng vào túi, đáp án chân chính thì nhét vào chỗ bị rách trong túi áo, ha ha.” Kha Bố thắng lợi vui vẻ, Chi Lý, cho dù cậu thông minh thế nào chẳng nữa, quen biết cậu nhiều năm như vậy, chung quy cũng thắng cậu được một lần.

Tô Ấu Ngôn khoanh tay: “Chắc chắc, dung túng sẽ khiến cậu ta hư hỏng.”

“Có cảm thấy cậu càng ngày càng nói nhiều không.” Tô Ấu Ngôn dù sao cũng có thể nhìn thấu Chi Lý.

“Thế à? Hôm nay chẳng phải cậu cũng rất hưởng thụ đấy thôi.”

Trong khi thi, di động của Chi Lý không ngừng rung rung, Chi Lý lấy di động ra, tổng cộng có 3 tin nhắn, mở ra thì thấy đều là đáp án, tin nhắn thứ tư cũng vừa được gửi tới.

[Sáng ra ngồi gõ đáp án lên điện thoại khiến tay tớ mỏi nhừ, chuẩn bị tiền cho tốt để cảm tạ tớ đi. Chi Lý, đây là lần cuối cùng, tớ sẽ chăm chỉ học tập, sau đó cùng cậu tốt nghiệp. Kha Bố]

Chi Lý nhét di động vào lại túi, khoe miệng khê nhếch: “Ngu ngốc.”

37. Chương 37 - Chuyện Xxx (1): Dạy Tớ Cách Yêu Nhau Như Thế Nào?

Kha Bố và Chi Lý bởi vì quen biết nhau đã lâu, cho nên khi từ bạn bè chuyển sang làm người yêu, khiến Kha Bố gặp chút khó khăn. Hình thức ở chung giữa cậu và Chi Lý không thay đổi gì nhiều, người khác khi yêu nhau thì thế nào nhỉ? Thế nào mới giống là yêu nhau?

Lúc này Kha Bố đang ngồi trước máy tính, tay phải click chuột vừa tìm kiếm trên mạng vừa lẩm bẩm: “Nha nha, thì ra là vậy.” Một lát sau, cậu nghiêng đầu hỏi Chi Lý bên cạnh: “Bọn mình cũng nên học tập một chút cách thức yêu nhau chứ hả?”

Bút trong tay Chi Lý khê khựng lại hai giây, Kha Bố có thể rõ ràng nhận ra vẻ mặt cười nhạo của hắn.

“Cậu cho rằng tớ muốn làm lẩm cẩm, ai bảo quan hệ giữa bọn mình tồi tệ như vậy, nếu không tu bổ, phỏng chừng không qua nổi mùa đông này, tớ xem trên mạng thấy nói phải thường xuyên bày tỏ tình cảm của mình với đối phương.” Kha Bố kéo ghế đến ngồi trước mặt Chi Lý, vẻ mặt nghiêm túc: “Chi Lý, tớ yêu cậu.”

“Biết rồi.” Chi Lý thậm chí không buồn nhếch mắt.

“Phản ứng lãnh đạm của cậu như vậy là sao. Nhanh, giờ đến lượt cậu.”

Chi Lý lúc này mới ngẩng đầu lên, cũng nghiêm túc nói: “Nói mấy câu này còn phải tùy vào tâm trạng.” Kha Bố ngẩn người, quả thật, mình rất tùy tiện trong việc nói ra ba chữ “tớ yêu cậu” thần thánh, như Chi Lý đã nói, phải chân chính phát ra từ nội tâm muốn bày tỏ, mới đạt được hiệu quả tốt nhất. Mà một khi đã biết phương thức bày tỏ, cậu không khỏi đối với Chi Lý có thêm vài phần kính trọng, thì ra hắn cũng coi trọng chuyện này.

“Trên mạng còn nói, mỗi ngày phải có một lần hôn môi, xúc tiến tình cảm song phương, vậy bắt đầu từ hôm, để xem một tháng sau tình cảm của chúng ta có sâu sắc được thêm tí gì hay không.” Dứt lời, Kha Bố hôn nhẹ lên môi Chi Lý rồi đứng dậy: “Mau giác ngộ mà làm tốt phương diện này đi, Chi Lý!” Những ngày sau đó, giống như làm bài tập, sáng sớm ngày thứ ba, Chi Lý bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức, cau mày mở cửa ra, thấy Kha Bố còn đang vội vàng mặc áo khoác: “Hôm nay rất bận rộn, nhanh lên, sắp không kịp rồi.” Dứt lời vội vàng hôn một cái lên môi Chi Lý rồi bỏ đi.

Ngày thứ năm vừa mới ăn cơm xong còn chưa kịp lau mồm, Kha Bố đã kéo Chi Lý tới WC vắng vẻ. “Mau, phần của ngày hôm nay.” Kha Bố đang định hôn hắn nhưng bị Chi Lý ngăn lại: “Cậu xác định đây là để bồi dưỡng tình cảm chứ không phải làm chúng ta càng thêm bất hòa?”

“Tin tớ đi chắc chắn là vậy.” Kha Bố ý thức được miệng mình đầy dầu mỡ, lấy giấy vệ sinh ra lau lau, rồi hôn một cái, sau đó giống như đã hoàn thành nhiệm vụ bỏ đi.

Rạng sáng ngày thứ bảy, Kha Bố đột nhiên bật dậy từ trên giường, nhìn thời khóa biểu, mở cửa ra đến phòng của Chi Lý, mắt nhắm mắt mở dán mặt lên cửa phòng Chi Lý gõ cửa: “Chi Lý, mau mở cửa ra, Chi Lý, còn ngủ à, Chi Lý.” Rốt cuộc Chi Lý vẻ mặt lạnh lùng mở cửa ra, Kha Bố mơ mơ màng màng: “Nhanh, thiếu chút nữa quên mất phần của hôm nay.” Tựa như mọi ngày hôn Chi Lý xong rồi trở về phòng cậu lăn ra ngủ như chết.

Ngày thứ tám, Chi Lý trong mùa đông cực kỳ rét lạnh đang định cởi quần áo tắm rửa, mới vừa cởi được một nửa, Kha Bố đẩy cửa tiến vào: “Ái chà, tớ lại tới nữa đây, chuẩn bị tắm à?”

“Thế chẳng lẽ là chờ cậu đến nhìn tớ?”

“Xem cậu nói kìa, cậu không lạnh à?”

“Cậu thấy sao?”

“Tớ cảm thấy có thể hơi lạnh.” Chi Lý đã muốn không để ý tới cái tên này, đang định vào phòng tắm, bị Kha Bố gọi lại: “Hôm nay còn chưa hôn đâu.”

“Cứ phải bây giờ à?”

“Tớ đây là sợ lát nữa quên mất thì sao?” Kha Bố tiến lên phía trước, ngón tay lạnh lẽo khoát lên vai Chi Lý kiễng chân, hoàn thành nhiệm vụ hôn mỗi ngày xong, ôm chặt hai tay: “Quả thật rất lạnh, thời tiết quái quỷ.” Vừa oán giận vừa mở cửa bỏ đi.

Ngày thứ mười, Kha Bố cầm sách chuẩn bị quay về phòng, đụng phải Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn lấy ra cuốn sổ màu hồng thần thánh: “Kha Bố, gần đây cậu, điểm của cậu tăng lên rất nhanh a.”

“Không thể nào!! Tớ đâu có làm gì, không phải cậu nhớ lầm đấy chứ, đem điểm của hai tên súc sinh Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt đổ lên đầu tớ.” Tô Ấu Ngôn không trả lời Kha Bố, chỉ khép lại cuốn sổ, đẩy đẩy kính mắt định đi, Kha Bố từ phía sau gọi cô lại: “Ấu, Ấu Ngôn, nếu đây cậu sẽ xử lý tớ thế nào?”

“Cậu là do Chi Lý phụ trách.” Tô Ấu Ngôn nói xong câu khiến người ta rợn tóc gáy này thì rời khỏi, dọc đường đi Kha Bố đều lo lắng đề phòng, lại tự an ủi mình, chắc chắn là bị nhầm điểm. Quay về phòng cất sách vở chạy sang cứ điểm, Chi Lý ngồi một mình ở chỗ kia, Kha Bố tiến lên dò xét khuôn mặt Chi Lý, sau đó nhanh chóng xoay người định chạy, Chi Lý gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt bàn bình thản nói: “Sao hả hôm nay không hôn?”

“Ha ha, xem cậu nói kìa.”

“Lại đây.”

Kha Bố nơm nớp lo sợ đi đến, Chi Lý hếch cằm về phía đùi mình: “Ngồi xuống.” Kha Bố ngồi lên đùi Chi Lý, cứ cảm thấy mông mình đang đặt lên cái bàn chông, đứng ngồi không yên: “Cậu...” còn chưa nói xong Chi Lý đã hôn cho một cái.

“Cậu nghe...”

Chi Lý lại hôn thêm cái nữa.

“Cậu nghe tớ...”

Chi Lý lại tiếp tục hôn, mỗi lần Kha Bố định mở miệng sẽ bị nụ hôn của Chi Lý ngăn cản, khiến cậu không cách nào nói cho hết câu, qua hai mươi lần như thế, Kha Bố đã bắt đầu khó thở, lấy tay bịt miệng mình lại, Chi Lý hất cái tay kia ra: “Phần của tháng này hôn đủ rồi, cho nên cái tên khốn kiếp cậu đừng làm phiền tớ nữa.”

“Cậu đây chẳng phải rất qua loa sao?”

“Cách cậu chết sẽ càng qua loa.”

“Mỗi ngày một nụ hôn là để tăng tiến tình cảm giữa chúng ta, rõ ràng làm như trên mạng dạy, cậu có gì không hài lòng?”

Chi Lý cắn răng, nắm mặt Kha Bố, hung hăng phun ra một câu: “Tớ rất vừa lòng.”

“Đau ~~ đừng quên, điểm của tớ vẫn còn thiếu, cậu không thể đụng vào tớ.” Kha Bố thông minh phản kích, quả nhiên Chi Lý buông tay ra, ngón tay vừa bóp mặt Kha Bố lau lau lên áo Kha Bố. Hành động cố ý này thật sự khiến người ta tức điên, nhưng Kha Bố vẻ mặt vẫn trấn định như trước, cậu vươn tay kéo khóa áo khoác của Chi Lý, ngón tay mơn trớn mặt Chi Lý: “Cậu cứ từ từ mà chờ đi, bình thường tớ hay thờ ơ, chỉ cần chú ý một chút, sẽ thấy tớ là người không dễ bắt bẻ.”

“Cậu rốt cuộc lấy tự tin đó ở đâu ra.”

Kha Bố túm lấy áo Chi Lý, đưa môi lại gần, khi sắp chạm lên môi Chi Lý thì chuyển qua bên tai hất thầm thì: “Không tự tin sao dám ở bên cậu?”

Chuyện này hai ngày sau đã bị Kha Bố hoàn toàn quên sạch, buổi tối, Kha Bố cầm một cái đĩa nhạc sang tìm Chi Lý, vừa đẩy cửa vừa nói: “Vũ thái chiếm dụng máy tính, mượn máy tính của cậu nhé.”

“Ừm.”

“Cậu đang làm gì vậy?” Kha Bố chỉ nhân tiện hỏi vậy, Chi Lý cũng không trả lời, mà lại phun ra một câu không đầu không đuôi: “Kha Bố, đánh tớ đi.”

“Vì, vì sao?” Kha Bố cảnh giác.

“Thử xem.”

“Sẽ có hậu quả gì không?”

“Không có.”

Nhận được câu trả lời đảm bảo, Kha Bố đâu chịu buông tha cơ hội này, đánh bừa một cú lên ngực Chi Lý, tuy rất nhẹ, nhưng cái Kha Bố muốn là hưởng thụ kết quả có thể đánh Chi Lý. Chi Lý xoay người ôm lấy Kha Bố ném lên giường: “Điểm coi như đây, cậu còn lời gì muốn nói?”

“Có, rất nhiều!!” Kha Bố thống khổ giãy dụa: “Chẳng phải cậu đã nói không có hậu quả sao, cách đặt bẫy này rất hạ lưu! Tớ không phục!!”

“Lời tớ nói mà cậu cũng tin, cậu là thằng ngốc à?”

“Đây...cậu đây là ép buộc tớ.” Kha Bố túm chặt lấy quần áo, vẻ mặt bi phẫn vì sắp bị cường bạo, Chi Lý nhìn chăm chăm vào Kha Bố: “Kha Bố, tớ yêu cậu.”

“Mặt của cậu cùng ngữ điệu không chút thành ý.”

Kha Bố, tớ yêu cậu, Kha Bố, tớ yêu cậu, dù dùng câu nói không chút thành ý đó, ba chữ ấy giống như ma chú trói buộc Kha Bố, khiến cậu buông lỏng tay ra, Chi Lý sắp lại gần, Kha Bố trong sự vuốt ve run rẩy động tình, khi sắp mất đi ý thức, cậu đột nhiên mở mắt ra: “Chi Lý, câu ban nãy của cậu là muốn gạt tớ lên giường phải không?”

Chi Lý không nói gì, Kha Bố tựa như đã có được đáp án: “Phải không? Phải không, cậu cái tên ma quỷ vạn ác này!” Kha Bố có phần vô lực, thật khờ a, mình trước đó còn đối với Chi Lý có vài phần kính trọng, cho rằng hẳn thật sự coi trọng ba chữ thần thánh nọ, phải ở nơi thần thánh mới có thể nói ra, thật khờ a, hẳn chính là Chi Lý, Chi Lý!!

Chi Lý, mình và Chi Lý cho tới giờ chính là ở bên nhau như vậy đây, thực an nhàn, thực thoải mái, cần gì phải đi học tập người khác, chỉ thế thôi, chính là tình yêu của mình và Chi Lý, mang hương vị ngọt ngào. Kha Bố nhìn khuôn mặt của Chi Lý, tuần mỹ đến mức tựa như chỉ tồn tại trong truyện cổ tích, thanh âm khê khàng bên tai Kha Bố, đôi mắt nhuộm màu tình sắc, giống như sắp hòa tan tại đây trong bầu không khí này, ít nhất, chỉ có mình mới có thể nhìn thấy một Chi Lý như vậy, nghĩ thế, Kha Bố nhịn không được ôm lấy Chi Lý, siết chặt.

Nhưng trái tim rung động của Kha Bố không truyền đến được Chi Lý, Chi Lý lạnh lùng nói: “Bỏ tay ra, như vậy thượng cậu thể quái nào được.”

38. Chương 38 - Ai Là Hung Thủ? (1)

Kỳ nghỉ đông đã đến, rốt cuộc cũng thoát khỏi cái chỗ lạc hậu này để quay về cuộc sống thành thị. Cảm nghĩ đó của Kha Bố không duy trì được lâu, năm ngoái chẳng biết là ai đề nghị mọi người ngồi xe lửa du lịch. Kha Bố rất muốn cự tuyệt, nhưng cậu không thể, thân thể mỗi một chỉ muốn nghỉ ngơi, nội tâm giãy dụa xoắn xuýt, chỉ vì Chi Lý cũng đi.

Bọn họ tập hợp trước nhà ga, xách theo túi lớn túi nhỏ, cái đám này thật đúng là nhàn, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt xách hành lý dùm hai cô gái, Kha Bố nhìn đồng lớn đồng nhỏ trước mặt nói: “Các cậu đây là đi du lịch hay đi dân vậy?”

“Hiếm khi có dịp ra ngoài chơi đương nhiên phải mang nhiều đồ chút, cậu thì hiểu đêch gì, cái tên sống không có tình thú.”

“Đừng nhiều lời, đi mau.” Ứng Tu Kiệt hai tay xách hành lý tiện rên lực tay luôn.

Đích đến lần này là trấn Nhân Quả, một thành trấn ven biển, gọi là trấn nhưng quy mô tương đương một huyện, hơn nữa hiện giờ khí hậu ở đó ấm áp, phong cảnh rất đẹp, nhưng vì nguyên nhân địa thế phức tạp, ít được khai phá, người đến đó du lịch cũng rất ít.

Sau khi cất gọn hành lý, cả đám tụ tập trong toa giường nằm của xe lửa, thật sự, rất chật. Chi Lý nằm trên giường vẽ tranh, Tô Ấu Ngôn ngồi đối diện hẩn đọc sách. Trương Lạc đang nghịch máy tính, hẩn ta dù đi đâu cũng không rời khỏi cái máy tính một bước, thực nghi ngờ tại sao hẩn lại tham gia hoạt động thuộc về ban ngày này. Cảm giác mà hẩn ta mang lại cho người khác cực kỳ giống con chuột, sinh hoạt trong bóng đêm, nhân lúc không có ai mới dám xuất hiện. Những người khác hoặc đánh bài hoặc ăn uống, rất nhanh, ai nấy đều cảm thấy nhàm chán.

“Ai kể chuyện nghe đi.” Ứng Tu Kiệt ngáp vặt.

“Nếu các cậu đã kỳ vọng ở tớ như vậy, để tớ kể.” Sở Hạo Vũ xưng phong, Kha Bố lập tức phủ quyết: “Có thể đoán được cậu sẽ nói cái gì, tỷ như câu chuyện khi ngực lớn gặp ngực nhỏ.”

Trương Lạc đẩy đẩy kính mắt, toát ra nụ cười âm trầm: “Vây để tớ, để mọi người đoán xem ai là hung thủ.” Đề nghị này nhanh chóng nhận được sự chấp thuận của cả đám.

“Để cho dễ nhớ, cho phép tớ sử dụng tên các cậu.”

“Xin hãy lấy tên tớ đặt cho một anh đẹp zai.” Sở Hạo Vũ ủy thác.

Kế tiếp, câu chuyện diễn ra như sau:

Kha Bố tốt nghiệp trường cảnh sát lòng đầy nhiệt huyết, muốn tận trung báo quốc, thi triển võ thuật, nhưng mộng tưởng cùng hiện thực luôn có sự chênh lệch, lại là chênh lệch không hề nhỏ. Kha Bố được phân đến một trấn nhỏ, chưa đến mức hoang tàn vắng vẻ, nhưng tầm thường vô vị, khi bạn bè đưa tiễn cậu lên xe lửa, ánh mắt của bọn họ tựa như đang nhìn một phạm nhân bị lưu đầy.

“Đừng gán tên tớ cho một kẻ ngốc như vậy được không?” Kha Bố thật xen mồm.

“Khi tớ đang kể chuyện mong rằng đừng có ai cắt ngang.” Trương Lạc nói xong, mọi người đều dùng ánh mắt chỉ trích Kha Bố, Trương Lạc hắng giọng tiếp tục kể.

Kha Bố ở trấn nhỏ ngây ngốc một năm, đã hoàn toàn chết lặng, thỉnh thoảng đọc sách, phần lớn thời gian đều ngồi trước bàn công tác mà ngắm người, trấn nhỏ này có ba cảnh sát, tất cả đều là nam. Đúng lúc ấy, một người đàn ông trung niên thở hổn hển đi tới: “Tôi muốn báo án, tôi muốn báo án.”

“Làm sao vậy?” Kha Bố thẳng lưng, nhưng không mấy nhiệt tình.

“Con lợn của tôi, không biết là tên khốn kiếp nào đùa dai, giết chết nó rồi treo nó trong rừng.”

Kha Bố giả tình giả ý viết viết lên cuốn sổ: “Nghĩ kỹ lại xem gần đây có mâu thuẫn với ai không?”

“Không có a, tôi là người rất hiền lành.”

“Được rồi, tôi sẽ điều tra, chú về trước đi, có tin gì tôi sẽ báo cho chú.”

Đội người đàn ông đi khỏi, Sở Hạo Vũ vỗ vỗ bả vai Kha Bố: “Tôi nói này Tiểu Bố a, bình thường thái độ của cậu với người khác cũng nên nhiệt tình đôi chút, dù sao đi nữa chúng ta cũng là cảnh sát nhân dân, ít nhất cũng phải hiểu cách giao tiếp.” Sở Hạo Vũ là đồng sự của Kha Bố, cương trực ghét nịnh hót, là một người thành thật hăng hái làm việc nghĩa. (Trương Lạc kể xong đoạn này, có ai đó cười rộ lên)

“Hiểu được cách giao tiếp, tôi sẽ biết ai là người treo cổ con lợn của chú ấy?”

Một tuần sau, Sở Hạo Vũ vẽ mặt kinh hoàng đánh thức Kha Bố còn đang ngủ: “Kha Bố, xảy ra chuyện rồi.”

“Sao vậy? Lợn nhà ai lại mất tích à?” Kha Bố tức giận khởi động thân mình.

Sở Hạo Vũ sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm Kha Bố: “Chết, chết người rồi, thôn Nam.” Thôn Nam là một thôn nhỏ trong trấn, Kha Bố ngồi bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ bừng: “Sao lại thế?”

“Ban nãy có người tới báo án, nói rừng cây của thôn Nam, phát hiện một người đàn ông treo cổ.” Khi Sở Hạo Vũ vừa nói ra, Kha Bố ngay lập tức nghĩ đến người đàn ông đến báo án cuối tuần trước.

“Tự sát?”

“Cũng có thể, hẳn bị treo ngược lên cây.”

“Chúng ta đi xem thử.”

Kha Bố cùng Sở Hạo Vũ đi xe máy đến thôn Nam, dọc đường đi đầu óc không ngừng loạn chuyển, mưu sát? Là vì thù hận hay vì tình? Điều này khiến Kha Bố nhớ đến tình tiết trong phim, nháy mắt cảm thấy mình giống như anh hùng, anh tuấn không chịu nổi.

Khi tới địa điểm phát hiện ra nạn nhân, Ứng Tu Kiệt đang ngăn cản thôn dân xung quanh, Ứng Tu Kiệt là người còn lại trong ba vị cảnh sát. Kha Bố từ xa đã trông thấy một người bị treo trên cây, cao khoảng một mét năm, nặng hơn 80 cân, từ dáng vẻ có thể nhận ra là một người đàn ông trung niên. Cành cây bị uốn cong bởi sức nặng, tựa như sắp gãy đến nơi, Kha Bố bước nhanh tới gần, Sở Hạo Vũ cầm máy ảnh chụp hiện trường, trên thân thể nạn nhân có nhiều chỗ bị thương, hẳn là đã ẩu đả với hung thủ, hiện trường cũng có dấu vết đánh nhau, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt thả nạn nhân xuống, qua quan sát thì thấy có vẻ là một người vô gia cư, ai lại ra tay sát hại một người vô gia cư chứ? Kha Bố hỏi người phát hiện ra thi thể, người đó nói buổi sáng đi làm ruộng ngang qua nơi này, sau đó phát hiện thi thể, lập tức chạy đi báo cảnh sát, mà xung quanh đây không ai quen biết nạn nhân. Đám Kha Bố đành phải kêu người chở thi thể về, rồi báo cáo tình huống lên cấp trên.

Kha Bố điều tra việc này cả tuần, nhưng không thu hoạch được gì. Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông, Ứng Tu Kiệt nhận điện, Kha Bố thấy sắc mặt hắn càng ngày càng nghiêm trọng, Kha Bố biết chắc chắn đã xảy ra chuyện. Đợi Ứng Tu Kiệt cúp điện thoại, Kha Bố vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

“Lại có người chết, vẫn ở trong rừng, kiểu chết giống nhau.”

Kha Bố sững sờ tại chỗ, sự hưng phấn trước đó đã biến mất, cậu ý thức được sự tình bắt đầu trở nên nghiêm trọng, ngày đó cảm giác giống y hệt một tuần trước, cảnh tượng giống nhau, đều là người vô gia cư, cùng chiều cao và hình thể, nhưng trên thân thể nạn nhân lần này có ít vết thương hơn người đầu tiên, vụ án không hề có sự tiến triển nào, Kha Bố, Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt bắt đầu luống cuống, trong trấn bàn tán cũng ngày càng nhiều, Kha Bố không thể tìm ra đầu mối, trong trấn không ai quen biết với hai nạn nhân. Về mặt của Kha Bố rất trấn tĩnh, trong lòng cực kỳ muốn phá án, cực kỳ cực kỳ muốn làm anh hùng, nhưng dù sao cậu mới vừa tốt nghiệp, căn bản chưa từng trải qua chuyện này, tuy trước đây từng có một cô bạn gái làm pháp y, thường xuyên trông thấy thi thể, nhưng lần này không giống như vậy. Cứ thế một tuần nữa lại trôi qua, chạng vạng tan tầm Kha Bố nhận được điện thoại của Sở Hạo Vũ: “Kha Bố, mau đến khu rừng.”

“Lại xảy ra chuyện? Lại là người vô gia cư?”

“Cậu tới xem sẽ biết.”

Kha Bố cúp điện thoại, chạy về phía khu rừng. Lần này bị treo ngược trên cây không phải người vô gia cư, mặc tây trang, khoảng 35 tuổi, cao chừng một mét năm, cũng nặng khoảng 80 cân, về mặt dữ tợn, tựa hồ bị đánh đập tàn nhẫn, đợi thi thể được mang xuống đất, Kha Bố mới tới gần.

“Mặt hắn hình như có gì đó?” Kha Bố mới vừa nói xong, một người đàn ông đã ngồi xổm xuống áp sát vào mặt thi thể người: “Na ná đồ trang điểm.”

Kha Bố hoảng sợ: “Anh là ai?”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt cực anh tuấn, tựa như hoàng tử trong truyện cổ tích, cho dù là khuôn mặt, hay cơ thể, cả hơi thở, đều là thứ không thuộc về thế gian này, khiến người

ta chỉ cần liếc mắt một cái sẽ bị chết chìm trong đó. Kha Bố thể nhưng lại đỏ mặt, Kha Bố thầm mắng mình, cũng không phải đàn bà con gái, sao lại nhìn hắn mà đỏ mặt, có điều, đẹp trai quá mức cho phép rồi đây. Kha Bố quả thực không tìm được từ nào để hình dung dáng vẻ của hắn và cảm thụ giờ phút này của mình. (cái đoạn này rõ ràng sắc mùi nịnh bợ, hướng hồ mình sẽ không ngốc như vậy, nói cái gì mà đẹp trai a các loại, hơn nữa cốt truyện còn có cả tình tiết BL? Kha Bố âm thầm phỉ nhổ, nhưng không nói ra.)

39. Chương 39 - Ai Là Hung Thủ? (2)

Người đàn ông không nhìn Kha Bố, lời giấy chứng nhận ra. “Chỗ các anh đã chết hai người, kinh động cấp trên, tôi được phái tới đây để điều tra, thật không ngờ ban nãy lại chết thêm một người nữa.” Kha Bố nhìn giấy chứng nhận, Chi Lý? Bên trên phái người này tới để điều tra? Có làm không vậy, căn bản là một thằng nhóc chưa dứt sữa, nhưng Kha Bố cảm thấy phá án vẫn quan trọng hơn, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt tựa hồ sớm đã biết bên trên sẽ phái người tới, cũng không suy nghĩ nhiều, hai người đang ngăn cản dân chúng tò mò càng ngày càng đông.

Hiện tại không quan tâm được nhiều như vậy, Kha Bố tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Đồ trang điểm? Muốn hóa trang thành hề à?” Chi Lý nhắc ông quần của thi thể lên: “Hề sẽ ăn mặc thế này?” Kha Bố nhìn chăm chăm chân thi thể, quả thật là vậy.

“Hắn tại sao lại mặc cái đó?”

Chi Lý cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Kha Bố, chỉ cởi áo sơ mi của thi thể thành nhiên nhiên thuật: “Trên vai có dấu vết mặc áo lót, mặt từng trang điểm, lông chân cũng bị cạo sạch sẽ, người đàn ông này hình như có sở thích trang điểm.”

“Thích trang điểm?” Kha Bố đối với ba từ này có phần xa lạ, nhưng cậu nhanh chóng phản bác lại Chi Lý: “Cũng có thể do hung thủ sau khi giết chết hắn thì mặc đồ nữ cho hắn, cạo lông chân cho hắn mà.”

“Cần gì phải phiền phức như vậy, sao không để hắn mặc đồ nữ, mà phải tẩy trang, mặc âu phục cho hắn.” Kha Bố bị Chi Lý nói đến cứng họng, Chi Lý quan sát xung quanh, nhíu mày: “Hiện trường rất sạch sẽ, trên mu bàn tay thi thể cũng không có dấu vết vật lộn, ví tiền rơi xuống bên cạnh, chứng minh thư và các loại giấy tờ khác vẫn còn, không có tiền mặt.” Chi Lý lật xem ví tiền trên đất tiếp tục nói.

Kha Bố chăm chú lắng nghe, để xem hắn có thể nói cái rắm gì nữa: “Giết người cướp của?”

“Nếu là giết người cướp của, tại sao lại phải giết hai người vô gia cư trước đó, bọn họ cũng không có tiền.” Kha Bố cảm thấy Chi Lý nói có lý. Kha Bố nhìn thi thể: “Mặt cơ hồ bị đánh đến biến dạng, bị treo ngược lên cây, muốn để người ta thấy hắn khuất nhục như súc sinh, mặt hai người vô gia cư trước đó không bị đánh thành như vậy, chỉ nhằm vào người này, hắn hung thủ và nạn nhân từng quen biết.”

“Ban đầu là lợn, sau đó là người vô gia cư, hiện trường càng ngày càng sạch sẽ, thủ pháp cũng càng ngày càng thuần thực. Xem ra hung thủ vì lần này có thể chắc chắn thành công nên đã giết hai người để làm thí nghiệm.”

Một câu nói bình tĩnh người trong mộng, Kha Bố hiểu ra hai tay nắm chặt, hung thủ chọn người vô gia cư là bởi rất khó tra tìm được thân phận của bọn họ, hơn nữa không mấy ai chú ý quan tâm đến họ. Sau khi xử lý xong hiện trường, đêm đã khuya, Chi Lý đuổi thất lưng nói với ba người Kha Bố: “Này, tôi ngủ ở đâu?”

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng thời lùi từng bước ra sau, chỉ vào Kha Bố: “Trong thời gian này, anh ngủ cùng Kha Bố đi.” Kha Bố quay đầu lại, hung tợn nói: “Vì sao phải ngủ ở chỗ tôi?”

Sở Hạo Vũ kéo Kha Bố qua nói nhỏ: “Cậu cũng biết hai chúng tôi đều đã kết hôn.”

“Vậy thì sao?”

“Cậu bảo chúng tôi mang Chi Lý về, chẳng phải là dẫn sói vào nhà à, rất ít đàn bà con gái trông thấy khuôn mặt này mà vẫn giữ được bình tĩnh, cậu cũng không muốn các cô ấy làm ra chuyện có lỗi với bọn anh đấy chứ.” Hai người nói xong thì lấy tốc độ nhanh nhất biến mất trước mặt Chi Lý và Kha Bố, Kha Bố giẫy dụa lần cuối: “Anh không biết lên khách sạn trên trần thuê phòng à, sao cứ phải đến nhà tôi.”

“Rất bẩn,” Chi Lý đáp ngắn gọn. Kha Bố bó tay, mang Chi Lý về nhà mình. Vừa vào cửa, Chi Lý đã an vị trên sôpha bật tivi, tự nhiên như ruồi. “Đói bụng.”

Kha Bố trợn trắng mắt, cầm hai gói mì tôm đi nấu, Chi Lý nói: “Cậu ở một mình à?”

“Không ở một mình thì ở với bạn gái anh chắc?”

“Cậu muốn nhân cơ hội để xem tôi có bạn gái chưa chứ gì?”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi!!” Hai người ở trên bàn cơm trầm mặc, Chi Lý lúc ăn cơm không thích nói chuyện, Kha Bố lại thích nói chuyện lúc ăn cơm, nhưng giờ không biết phải nói gì.

“Thi thể đã được đưa đi, kết quả giải phẫu khi nào mới có nhỉ, anh cũng thấy đầy trần nhỏ này rất lạc hậu.”

“Tôi đang ăn cơm.” Chi Lý không định trả lời vấn đề ngán ngẩm này.

“Trên thi thể nạn nhân ngoại trừ lông chân những nơi khác có bị cạo đi không nhỉ, ví dụ như...” Kha Bố đang chuẩn bị nói đến phần có vẻ hạ lưu, Chi Lý bèn cắt ngang cậu: “Tôi nói tôi đang ăn cơm.” Kha Bố thức thời ngậm miệng, sau khi ăn xong, Chi Lý đi tắm, lúc ra ngoài, nửa người trên không mặc gì cả, nửa người dưới bọc khăn tắm, lộ ra dáng người mê hoặc, Kha Bố đỏ mặt quay mặt đi, nhưng không tìm được thỉnh thoảng lại liếc về phía đó.

(“Này, Trương Lạc, cậu kể chuyện thì kể tử tế cho ông, đừng có mà thêm thắt một ít nội dung kỳ quái.” Kha Bố hết chịu nổi nói xen vào, đổi lấy cái trừng mắt của mọi người, đang đến đoạn hồi hộp. Tuy biết câu chuyện và mình không liên quan, nhưng dù sao dùng tên của mình và Chi Lý, không chỉ mất tự nhiên mà còn khiến người ta cảm thấy rất xấu hổ.)

“Tôi ngủ ở đâu?” Chi Lý hỏi. Kha Bố tận lực tránh tiếp xúc ánh mắt: “Sô pha.” Chi Lý tựa hồ không nghe thấy gì đi về phía phòng ngủ, Kha Bố ở sau kêu lên: “Tôi bảo là sô pha.”

“Không nghe thấy.” Chi Lý thản nhiên nằm xuống giường, dù sao bận rộn cả ngày, nên nhanh chóng ngủ thiếp đi. Kha Bố đứng cạnh giường, tức giận nhìn chằm chằm khuôn mặt khi ngủ của Chi Lý, giống một đứa trẻ, so với lúc tỉnh táo hoàn toàn tương phản, tay Chi Lý vô ý thức túm lấy cổ tay Kha Bố, nhẹ nhàng kéo cậu vào trong lồng ngực, Kha Bố giẫy dụa: “Này, buông ra.” Nhưng Chi Lý như trước không hề tỉnh lại, cuối cùng Kha Bố cũng mệt mỏi, thiếp đi trong lòng Chi Lý. (rốt cuộc là kể truyện tình cảm hay truyện trinh thám vậy!)

Sáng sớm hôm sau, khi Kha Bố tỉnh lại, Chi Lý đã không thấy đâu, cậu ngồi dậy xoa đầu, phát hiện Chi Lý đang ở trong phòng khách vừa uống cà phê vừa xem máy tính bảng, nhìn Kha Bố: “Tỉnh?” Kha Bố nhớ lại tối qua, mặt có chút đỏ: “Ừm.” Máy tính bảng truyền đến thanh âm: “Thi thể đã được xác nhận là Tiết Phóng, ngoại trừ các vết thương bên ngoài, trong cơ thể còn lưu lại in-su-lin, suy đoán có khả năng bị tiêm liều cao gây choáng, sau đó bị hung thủ khống chế đánh đến chết.” Kha Bố tò mò vòng ra sau Chi Lý, máy tính bảng đang bật video, đối diện là một cô gái xinh đẹp.

“Hãy khái quát một chút về Tiết Phóng.”

“Tiết Phóng, kiến trúc sư, có hai con gái, 13 và 10 tuổi, vợ đang mang thai, để tránh né kế hoạch hóa gia đình nên đã đến trần nhỏ này, nhưng không có thân thích nào ở đây, Tiết Phóng có một em trai, nghe nói vợ của Tiết Phóng trước khi kết hôn là người yêu cũ của em trai anh ta. Tôi đã gọi điện hỏi vợ anh ta, chỉ nghĩ anh ta lên thị trấn mua đồ linh tinh, không biết anh ta có sở thích trang điểm, hơn nữa vợ anh ta mắc bệnh tiểu đường, từng sử dụng in-su-lin.”

“Vất vả rồi, có việc sẽ liên lạc với cô, Áu Ngôn.” Chi Lý tắt máy tính bảng, Kha Bố sau khi nghe xong bắt đầu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Vụ hung thủ hẳn là người ngoài, Tiết Phóng mới đến trần nhỏ có hai tháng, thời gian ngắn như vậy không thể gây cừ hận với ai, có khả năng chạy thoát rồi hay không?”

“Trần này không lớn, nếu là người xa lạ càng khiến người ta dễ chú ý.”

“Tôi bảo Tu Kiệt mang nhân chứng và người nhà nạn nhân đến đồn, hỏi thăm chút.”

Chờ hai người đến nơi, trong đồn công an đã đứng đầy người. Chi Lý ngồi trước mặt nhân chứng, ai nấy miệng lưỡi tung bay, hút thuốc thì hút thuốc, có người còn khiêng theo cái cuốc, trong số đó một nông dân vóc dáng gầy yếu tựa hồ còn chưa hết sợ hãi, hai chân run rẩy, uống vài hợp nước xong mới mở miệng nói chuyện: “Tôi buổi tối vội vàng về nhà, để cho nhanh, đã đi tắt qua rừng, thế là trông thấy người kia bị treo ngược ở đó, mặt bị đánh đến biến dạng, mẹ nó, thật đáng sợ, tôi bèn hét toáng lên.”

Người khiêng cuốc vẩy tàn thuốc, sắc mặt khó coi cau mày nói: “Chúng tôi cũng vừa làm việc xong đi ngang qua, nghe thấy tiếng hét liền lập tức chạy ngay tới.”

“Đúng vậy, tôi sống bao nhiêu năm rồi đây là lần đầu tiên nhìn thấy chuyện kinh khủng đến thế.” Một người khác kéo ông quần vuột cổ nói.

“Các chú có trông thấy ai khả nghi gần đó không?” Kha Bố hỏi.

“Không a, hơn nữa người lạ xuất hiện trong thôn nhất định sẽ khiến người ta chú ý, mấy chú cảnh sát, hết việc của chúng tôi rồi chứ, chúng tôi còn phải trở về làm việc?”

“Đi thôi.” Không thu hoạch được gì từ những nhân chứng, nhưng Kha Bố cảm thấy trong mắt nhân chứng đầu tiên tựa hồ có chút do dự, muốn nói gì đó, nhưng lại cố kỵ, có đôi lúc Kha Bố phát hiện hần đang nhìn cậu, nhưng khi cậu quay sang nhìn hần, hần lại kích động dời ánh mắt đi, giả vờ uống nước. hôm nay Sở Hạo Vũ thoát nhìn có phần mệt mỏi, giữa ngày nóng nực mà mặc áo dài tay, Kha Bố lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ, tuy vụ án quan trọng, nhưng anh cũng phải chú ý tới thân thể, hơn nữa anh mặc như vậy không thấy nóng à?” Kha Bố vừa định đến gần, Sở Hạo Vũ lại đi qua lấy văn kiện, dáng vẻ như không có việc gì: “Tôi hôm qua cãi nhau với vợ, cô ấy đuổi tôi ra ngoài, ở ngoài một lúc nên bị cảm mạo, đừng lo, tôi không sao cả. Chẳng may lại lây bệnh cho cậu thì nguy.” Sở Hạo Vũ vừa đi về phía Ứng Tu Kiệt vừa dụi mắt ngứa mắt.

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt đang thăm vấn gia đình nạn nhân, Ứng Tu Kiệt thái độ cương quyết: “Chúng tôi đã điều tra, chồng cô trước đó đã mua bảo hiểm, tên người bảo lãnh là cô. Chắc cô đã hết kiên nhẫn đợi anh ta chết để có được số tiền đó chứ gì.”

“Không, không đâu, vì sao tôi phải làm như vậy.” Chu Hân Hợp mặt mũi đỏ bừng, cảm xúc có phần kích động. Công Chu, cũng chính là em trai của nạn nhân, dùng tay trái vỗ vỗ bả vai Chu Hân Hợp: “Chị dâu, chú ý thân thể, bọn họ chỉ đang suy đoán thôi.”

“Sau này tôi và bọn trẻ phải sống sao đây?” Chu Hân Hợp vừa dứt lời liền khóc nức nở, lấy một khăn tay bằng lụa màu trắng lau nước mắt, chiếc khăn tay này tựa hồ rất được yêu thích, mang theo bên người, góc khăn tay có một đóa hoa màu đỏ. Thấy cô gái khóc, Sở Hạo Vũ không đành lòng, rót một chén nước đặt vào tay Chu Hân Hợp: “Chúng tôi không phải nghi ngờ cô, chỉ muốn hỏi rõ tình huống, chồng cô gần đây có cãi nhau với ai không?”

“Không, không có, người quen biết với chúng tôi ở đây không nhiều, còn có hai đứa trẻ phải chăm sóc, cho nên Công Chu mới tới giúp, hướng chỉ cái việc trang điểm đó...” Chu Hân Hợp tựa hồ cảm thấy khó có thể mở miệng.

“Cô mang thai bao lâu rồi?” Chi Lý đột nhiên hỏi, Chu Hân Hợp sửng sốt, đáp lấy lệ: “Năm, năm tháng rồi.”

40. Chương 40 - Ai Là Hung Thủ (3)

“Thế à.” Chi Lý ý vị sâu xa nói, Công Chu phát tay trái, tức giận nhíu mày nhìn Chi Lý: “Các anh làm cảnh sát kiểu gì vậy, không đi tìm bắt hung thủ chân chính. Chỉ biết gây phiền phức cho chúng tôi, chúng tôi đi được chưa?”

“Chúng tôi còn chưa hỏi đến anh đâu, nghe nói trước đây hai người là một đôi?”

“Sao các anh biết, đó là chuyện cách đây rất lâu rồi, chẳng lẽ ban nãy anh nghi ngờ Hân Hợp, giờ bắt đầu chuyển sang nghi ngờ tôi sao, tôi và Hân Hợp đã là quá khứ, cô ấy chính là chị dâu của tôi.”

Tra hỏi một hồi cũng không thu hoạch được gì, hơn nữa bọn họ nói rằng khi Tiết Phóng chết họ đang ở nhà xem tivi, bằng chứng không có mặt tại hiện trường của họ bởi vì quan hệ giữa hai bên mà độ tin cậy không lớn. Những người khác đều có phần mệt mỏi, Sở Hạo Vũ tựa lưng lên ghế nói: “Kế tiếp phải làm sao đây?” Tất cả mọi người đều không có câu trả lời, Kha Bố nhìn về phía Chi Lý, trong tay hắn đang cầm dây thừng-vật chứng phạm tội tại hiện trường, khuôn mặt không biểu lộ tình cảm.

Kha Bố và Chi Lý đi lên trần trên chuẩn bị vào một hàng ăn cơm, ngoài cửa có người lăm la lăm lét dòm ngó vào bên trong, Kha Bố tinh mắt liếc một cái liền nhận ra đó là một trong các nhân chứng, Kha Bố gọi anh ta vào: “Cùng ăn đi.” Nhân chứng bắt đầu không chút khách khí ăn liên mồm, giống như bị đói đã lâu.

“Đêm đó anh còn nhìn thấy thứ gì khác phải không? Tại sao không nói ra?” Kha Bố lên tiếng.

“Tôi sợ đắc tội với người ta rồi bị trả thù, tôi chỉ là nông dân.”

“Anh trông thấy gì?”

“Quý!!”

Vừa nghe người nông dân nói ra từ này, Kha Bố kinh ngạc, quý?! Trên đời này thật sự có thứ đó sao, nông dân và cơm tiếp tục nói: “Có một cái bóng trắng vụt lướt qua, biến mất phía bên phải khu rừng, lúc ấy tôi sợ đến mức chân nhuyn.”

Cơm nước xong mới vừa trở lại đồn công an không bao lâu, cửa bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp tay cầm cuốn sổ cực kỳ tinh xảo đỏ đen giao nhau tiến vào, ăn mặc rất hợp mốt, từ mắt trái đến giữa trán có một vết sẹo dài nhỏ tựa như hình xăm, nổi bật trên khuôn mặt kiều diễm.

(Trương Lạc kể đến đó âm lượng tăng cao, còn cố ý mà như vô tình nhìn về phía Tô Ấu Ngôn, không ngờ Trương Lạc lại là một tên chó săn, Kha Bố đại khái có thể đoán được điểm số của Trương Lạc trong cuốn sổ nọ, hiện giờ chắc là muốn giảm bớt số điểm đây mà.)

Tô Ấu Ngôn lập tức đi về phía Chi Lý, mở cuốn sổ ra, không hề để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người khác nói: “Tiết Phóng tham gia CB biển trang, hàng năm CLB sẽ chọn một nơi bất kỳ tổ chức offline, năm nay chọn trần nhỏ này. Cách đây 1 tháng 6 ngày có tổ chức một lần, nạn nhân Tiết Phóng cũng tham gia.”

“Điều này giải thích tại sao Tiết Phóng lại đến sống ở trần nhỏ không có thân thích này.”

Tô Ấu Ngôn gật đầu tiếp tục nói: “Qua điều tra, 1 tháng 6 ngày trước ban đêm trong rừng cây tựa hồ trông thấy một đôi nam nữ rất thân mật, nhân chứng không nhìn rõ dáng vẻ, lúc ấy chỉ nghĩ là đôi vợ chồng nào đó ra ngoài tản bộ.”

“Tiết Phóng tham gia CLB bao lâu rồi.”

“Khoảng mười năm.”

Kha Bố ở bên cạnh chăm chú lắng nghe, trong lòng mơ hồ đã biết được đôi nam nữ trong rừng kia là ai, nếu hôm đó Tiết Phóng tham gia hoạt động cùng CLB, chẳng phải tạo điều kiện cho hai người kia ở bên nhau sao?

“Còn một người nữa cũng từng đi qua khu rừng.”

“Ai?” Kha Bố sốt ruột hỏi, Tô Ấu Ngôn thu thập tin tức thật giỏi, mình ở ngay đây còn không nhanh nhạy bằng.

Tô Ấu Ngôn đi về phía một người cảnh sát khác: “Anh.” Mọi người tập trung nhìn sang, kinh ngạc nhìn Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt thoáng sửng sốt, nhún nhún vai: “VẬY mà cũng bị phát hiện, gần đây, người dân trong thôn bàn tán rằng trong rừng có quý, cho nên tôi mới tò mò thử đi vào xem có phải thật không.”

“Làm tôi sợ muốn chết, sao anh không nói gì?”

“Tôi cảm thấy không liên quan gì đến vụ án, không nhất thiết phải nói ra.” Ứng Tu Kiệt cười cười, nhìn Tô Ấu Ngôn: “Cô là?”

“Tôi là Tô Ấu Ngôn, là Chi Lý...” Tô Ấu Ngôn không nói tiếp.

Sở Hạo Vũ trêu chọc: “Bạn gái?”

Kha Bố không hiểu sao lại thấy căng thẳng, nhìn hai người. Tô Ấu Ngôn lắc đầu hỏi Chi Lý: “Đúng rồi, tôi là gì của anh?”

(Xem ra ngay cả Trương Lạc cũng không biết kể tiếp ra sao, quả thật, Tô Ấu Ngôn rốt cuộc là gì của Chi Lý, không ai có thể tìm ra từ ngữ để hình dung, cô ấy độc lập có cá tính riêng thảnh thơi sẽ đâm chọc Chi Lý đồng thời lại dựa vào hắn, coi hắn như báu vật của mình mà bảo vệ. Kha Bố cũng rất ngạc nhiên, không chịu nổi việc Chi Lý ở bên nữ sinh khác, nhưng lại cho phép chuyện giữa Chi Lý và Tô Ấu Ngôn, bọn họ rất trong sáng, không có tình yêu, có sự ràng buộc khác với mình.)

Đầu óc Kha Bố bị ngàn vạn sợi tơ của tình tiết vụ án quấn quanh, Chi Lý ở sau lưng Kha Bố đã đi một chuyến đến rừng cây một lần nữa, sau khi trở về, Kha Bố có thể cảm giác về mặt của hắn tuy rất nhỏ, nhưng so với trước đó đã có sự thay đổi, hắn đã biết điều gì sao? Dây thừng, in-su-lin, CLB, quả phụ khóc lóc, em trai phần nộ, quỷ hồn trong rừng, vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, rốt cuộc ai mới là hung thủ?

“Đến đây thôi.” Trương Lạc nói.

“Xong rồi à. Mạnh mỗi quá ít.”

“Đã rất rõ ràng rồi, bắt đầu đi.” Trương Lạc nói xong, mọi người bắt đầu đặt tiền, cái lũ độc ác này, Sở Hạo Vũ phát biểu ý kiến đầu tiên: “Trước hết, dựa theo mô típ, kẻ có thể là hung thủ nhất chắc chắn không phải hung thủ, Chu Hân Hợp bị loại trừ, một phụ nữ có thai sao có thể treo ngược một người đàn ông lên được.”

“Cậu cũng đừng quên một người không làm được thì hai người, bọn họ khi ấy chẳng phải nhân lúc Tiết Phóng ra ngoài, lén lút yêu đương vụng trộm trong rừng, có lẽ là bị Tiết Phóng bắt gặp, nổi lên sát tâm.”

Kha Bố đặt tiền: “Tớ cá Sở Hạo Vũ là hung thủ, vừa nghe tên đã thấy giống hung thủ biến thái.”

“Đừng mang thành kiến cá nhân vào đây.”

“Tớ cũng có đạo lý của tớ, Sở Hạo Vũ giữa ngày nóng nực mặc áo dài tay rất khả nghi, chẳng lẽ là sợ người ta trông thấy vết tiêm in-su-lin?”

“Tớ cá là Công Chu, các cậu chẳng lẽ không phát hiện hắn chưa từng sử dụng tay phải, cho dù là võ vai an ủi Chu Hân hợp hay đập lên bàn, đều cố ý sử dụng tay trái mà giấu tay phải đi.”

“Nữ quỷ trong rừng cũng có thể là Chu Hân Hợp, đã nói qua cô ấy lấy ra một khăn tay màu trắng.”

Cùng với tiếng tàu chạy ầm ầm, mọi người thảo luận rất sôi nổi, sau khi cá cược xong, Trương Lạc hỏi Chi Lý trên giường: “Chi Lý, cậu đoán hung thủ là ai?”

Chi Lý quay quay cây bút trong tay, nhìn nhìn đồng tiền, không nhanh không chậm mở miệng: “Là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Tiết Phóng.”

“Vì sao??” Ai nấy cơ hồ trăm miệng một lời hỏi, Tô Ấu Ngôn lật trang sách, xem vẻ mặt của cô thì hình như cũng đã sớm biết.

“Lời đồn đại trong rừng có quỷ hồn, để khiến mọi người không dám lại gần khu rừng, hai lần giết người chết đều là ban ngày mới phát hiện thi thể, mà thi thể của Tiết Phóng ngay tối đó đã bị phát hiện, chứng tỏ xảy ra tình huống đặc thù, có lẽ là nghe thấy tiếng động của thôn dân gần đây, không kịp chạy thoát chỉ có thể tương kế tựu kế. Hắn từng khai bởi vì sốt ruột muốn về nhà nhanh mới đi tắt qua khu rừng, bắt gặp thi thể, hơn nữa bị dọa bởi khuôn mặt thê thảm của nạn nhân, dưới tình huống đêm tối, trên người hắn không có đèn pin hay các đồ chiếu sáng khác, cho dù phát hiện thi thể treo ngược trên cây, sao có thể thấy rõ khuôn mặt bị đánh biến dạng của nạn nhân, bình thường in-su-lin được người bệnh tiểu đường dùng, mà triệu chứng của người mắc bệnh tiểu đường là hay đi tiểu, hay khát, uống nhiều nước, hay đói, gầy yếu, khi ở đồn công an hắn không ngừng uống nước và lúc ăn cơm ở tiệm đều rất khả nghi. Còn nữa bởi vì ẩu đả với

nạn nhân, và cả lúc treo nạn nhân lên cây chắc chắn sẽ để lại dấu vết trên tay, tay hắn không có vết thương chứng tỏ lúc ấy đã đeo găng tay, hắn đã giấu nó ở nơi nào đó gần hiện trường, mà hiện trường vẫn bị phong tỏa, để phòng ngừa bị phát hiện hắn chỉ có thể bịa ra chuyện trông thấy bóng dáng màu trắng phía bên phải, chắc chắn hắn giấu đôi găng tay ở phía bên trái khu rừng.”

Mọi người nghe Chi Lý giải thích, có cảm giác bưng bít đại ngộ, nhưng Kha Bố chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn: “Động cơ giết người là gì, hai người bọn họ thấy thể nào cũng không liên quan tới nhau đi.”

“Nói không chừng một tháng 6 ngày trước ở trong rừng không phải Chu Hân Hợp và Công Chu, mà là nạn nhân và hung thủ, hung thủ cho rằng Tiết Phóng là phụ nữ, hai người tán tỉnh nhau, nhưng sau khi nhận ra Tiết Phóng là nam, bởi vì thôn dân ở đây tư tưởng bảo thủ, hắn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, ghê tởm cùng tức giận, nổi lên sát tâm.”

“Nói nhiều quá, tớ mệt.” Chi Lý tiếp tục vẽ tranh, Tô Ấu Ngôn lật sách: “Sở Hạo Vũ cố ý mặc áo dài tay nhưng lại dựng cổ áo, có thể là vụng trộm bên ngoài, trên cổ để lại dấu hôn, cho nên mới cãi nhau với vợ, bị đuổi ra ngoài.”

“Chẳng phải đã nói là một người thành thật sao!! Không thể tưởng được a, cho dù thể nào Sở Hạo Vũ vẫn là một tên thối tha!”

Ứng Tu Kiệt đặt câu hỏi: “Còn Công Chu và Chu Hân Hợp thì sao?”

“Có lẽ cái thai trong bụng của Chu Hân Hợp không phải của Tiết Phóng, Tiết Phóng tham gia CLB đã 10 năm, hai người con của họ một đứa 13 một đứa 10 tuổi, nghiện trang điểm ban đầu có thể đơn thuần chỉ là sở thích, nhưng thời gian dài cũng sẽ thay đổi dần dần tính cách, hy vọng bản thân thật sự là phụ nữ, tán tỉnh hung thủ trong rừng cây, từ cách thân mật có thể chứng minh điểm này, vậy hắn sau bao nhiêu năm lại quan hệ cùng vợ hơn nữa khiến cô ta có thai, khả năng rất ít, cho nên Tiết Phóng đại khái cũng biết cái thai không phải của hắn, mới gọi Công Chu tới chăm sóc Chu Hân Hợp. Lúc Chu Hân Hợp lấy chiếc khăn tay màu trắng ra, bông hoa màu đỏ không phải đồ trang trí, có thể đó là máu. Công Chu phát hiện ra điểm ấy, có lẽ vết thương trên tay phải của hắn được Chu Hân Hợp dùng chiếc khăn tay trên quý này băng bó, cho nên hắn cố ý dùng tay trái, để tránh quan hệ giữa hai người bị phát hiện. còn thiếu gì nữa không?” Tô Ấu Ngôn vuốt tay, Trương Lạc đưa tiền cho cô.

“Các cậu đã thắng được không ít tiền, chỗ tiền này coi như quỹ lưu động cho hoạt động dã ngoại của mọi người.” Kha Bố ra vẻ tâm địa thiện lương trong sáng bày tỏ ý kiến.

“Hình như tớ không quen thân với các cậu cho lắm.” Tô Ấu Ngôn kẹp đồng tiền vào giữa cuốn sổ.

41. Chương 41 - Ma Nữ Của Trấn Nhân Quả

Trải qua một hành trình dài rớt cuộc cũng tới được đích: trấn Nhân Quả. Chu Hân Hợp đã có kinh nghiệm chuẩn bị rất tốt công việc hậu cần, bọn họ trọ tại một khách sạn mang phong cách Tây Ban Nha, tầng một là nhà hàng, tầng hai và tầng ba là các phòng dành cho khách nghỉ ngơi. Tám người thuê bốn phòng, Sở Hạo Vũ phát biểu ý kiến: “Nếu đã ra ngoài du lịch chúng ta nên phân ra nam nữ và cặp đôi, rút thăm quyết định ai ở cùng ai.” Tên khốn kiếp này chắc là muốn được ở cùng hai nữ sinh kia chứ gì. Hơn nữa đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, trong tay Sở Hạo Vũ là những mẫu giấy: “Số giống nhau ở cùng nhau.”

Chu Hân Hợp bị lời đề nghị này dọa sợ, cô không muốn ở cùng con trai, Tô Ấu Ngôn không biết từ khi nào đã cầm kéo, mặt không chút biểu cảm nhìn Sở Hạo Vũ, kéo trong tay mở ra khép lại tạo ra tiếng động khiến người ta sợ hãi.

Kha Bố chọn một mẫu giấy, đen mặt, cậu và Sở Hạo Vũ chung tổ, cậu vứt mẫu giấy xuống đất: “Tại sao ra ngoài chơi rồi mà vẫn phải chịu đựng cái bộ mặt ngu ngốc này của cậu.” Chi Lý và Ứng Tu Kiệt chung tổ, Chi Lý đem ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên vai Sở Hạo Vũ: “Trò bốc thăm này không tồi.” Chi Lý

nói xong liền vào một phòng, chờ Chi Lý đi khuất, Sở Hạo Vũ cuống quýt phải phải vai mình: “Công Chu, mau nhìn xem bà vai của tớ có phải bị hạ độc rồi không, có thối rữa ra không, nhanh lên.”

Tô Ấu Ngôn và Trương Lạc chung tổ, Trương Lạc rõ ràng cực kỳ hưng phấn, Kha Bố ở bên cạnh Trương Lạc thở dài an ủi: “Nhân lúc còn chưa lún quá sâu khuyên cậu vẫn nên từ bỏ đi, cậu không được tốt, ba cậu còn có hy vọng.” Xem ra Kha Bố chưa quên việc Tô Ấu Ngôn chỉ thích người lớn tuổi.

Ứng Tu Kiệt ở cùng ai cũng được, hấn kích động xách hành lý vào phòng, trong phòng có hai giường, Chi Lý ngồi trên chiếc giường bên phải, Ứng Tu Kiệt sắp xếp lại đồ đạc: “Dáng ngủ của tớ không được tốt, có thể sẽ rất ồn, cậu sẽ không vì thế mà làm gì tớ đâu chứ?” Xem ra Ứng Tu Kiệt cũng rất lễ phép, nhắc nhở Chi Lý từ trước.

“Ai biết được?” Chi Lý đùa giỡn ngón tay, lãnh đạm nói.

Tay cầm quần áo của Ứng Tu Kiệt rõ ràng trở nên cứng ngắc, khi đối mặt với những việc khác phản ứng có phần chậm chạp, nhưng lúc nghĩ thấy mùi nguy hiểm, trực giác của hấn rất mạnh, hấn cẩn thận hỏi dò: “Cậu, cậu sẽ làm gì tớ?”

Vẻ mặt của Chi Lý có phần mờ ám, thêm chút nghiền ngẫm, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn mông Ứng Tu Kiệt: “Chưa biết chừng làm chuyện giống với chuyện làm với Kha Bố đó.” Ứng Tu Kiệt không phải thẳng thắn, trong lòng hiểu rõ, cái việc ấy chắc chắn liên quan đến cái mông! ! Hấn trấn định đứng lên ra khỏi phòng, vừa đóng cửa phòng lại sắc mặt tái nhợt chạy sang phòng Sở Hạo Vũ và Kha Bố: “Kha Bố đổi phòng với tớ, ngay lập tức!”

Kha Bố ngẩn người, chưa bao giờ thấy Ứng Tu Kiệt bị dọa thành như vậy, rốt cuộc Chi Lý đã làm gì cậu ta? Kha Bố đối với lời đề nghị này cực kỳ vừa lòng, nhưng vẫn ra vẻ không tình nguyện: “Không tốt lắm đâu, nếu đã bốc thăm quyết định rồi thì thôi.”

“Van cậu đấy, đây là thỉnh cầu cả đời này cả tớ!” Ứng Tu Kiệt cúi đầu chấp tay. Sở Hạo Vũ phải vai mình nói: “Tớ cùng cầu xin cậu đấy, mau rút qua bên kia đi, nếu tớ ngủ với cậu một đêm, ngày mai trên mặt biển chắc chắn sẽ có xác chết trôi.” Kha Bố khoanh tay, vẻ mặt khó xử: “Các cậu làm vậy tớ thấy rất bối rối, lại chẳng được lợi lộc gì, các cậu cũng không phải không biết ở chung phòng với Chi Lý tớ cần dâng ra cái gì, cứ vậy đem tớ thành tế phẩm hiến cho ma quỷ, có hơi...”

“Cậu muốn thế nào?”

Kha Bố cười lạnh, bình thường bị hai cậu trêu đùa không ít, hiện giờ cuối cùng đã có cơ hội phản kích: “Các cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ không muốn gì cả, chỉ là, ngày mai cần các cậu lúc đi bơi lén cởi áo tắm của Tô Ấu Ngôn.” Sở dĩ Kha Bố đưa ra yêu cầu này, không phải vì muốn chinh Tô Ấu Ngôn, mà là muốn hai tên ngu xuẩn này chịu chết mà thôi.

“Cái gì!! Chi bằng bảo bọn tớ đâm đầu chết đi còn nhanh hơn.”

“Vậy hai cậu đi chết đi.”

“Xem như cậu lợi hại, nhớ kỹ đấy, Kha Bố.”

“Cái này gọi là có qua có lại.” Kha Bố xách hành lý của mình đi về phía phòng Chi Lý, tâm tình khoan khoái a: “Tớ phải nói rõ, tớ không hề muốn chung phòng với cậu, là Tu Kiệt và Vũ thái cầu xin tớ, tớ mới đến.”

“Vậy đúng là đã ủy khuất cậu.”

“Hơn nữa, tớ đây là sợ cậu ghen, tớ thì chung phòng với ai cũng được.” Kha Bố trêu chọc.

“Tớ sẽ không ghen.” Lời nói và vẻ mặt của Chi Lý thoát nhìn ngây thơ tự nhiên như thế, khiến Kha Bố thoáng sửng sốt, Chi Lý tiếp tục giữ nguyên trạng thái nói: “Không tin cậu có thể thử ...xem, xem.” Chung quy vẫn thấy cách ngắt câu này mang nặng tính khùng bố.

“Nếu tớ thử thật sẽ có hậu quả gì?”

Chi Lý cao thấp đánh giá một lượt Kha Bố, Kha Bố từng bước lùi ra sau: “Nhìn tớ làm gì?”

“Không có gì,” Chi Lý nhún nhún vai: “Chỉ đang tính toán thể lực và sức nặng của cậu, để xem bao lâu mới từ đáy biển nổi lên.”

“Những lời này nghe sao cũng rất độc ác!!! Định chìm chết tở à?”

“Tớ chưa nói vậy,” Chi Lý vỗ vỗ gối đầu bên cạnh: “Hay là cậu thích bị gối đè ngạt chết.”

“Không hề!!”

“Treo ngược lên đèn trần ngắm phong cảnh? Hoặc có thể nhét vào tủ đông lạnh ? Hay ấn đầu vào bồn cầu ném thử xem nước có ngọt hay không?”

“Xin lỗi, tớ sai rồi, là tớ rất muốn ở chung phòng với cậu không phải do người khác bức tớ, hơn nữa tớ tuyệt đối sẽ không vụng trộm bên ngoài.”

“Cậu đột nhiên nói chuyện này để làm gì.” Chi Lý ra vẻ không hiểu.

“Xin hãy tha thứ cho cái tật lảm bảm của tớ, vả miệng.” Kha Bố giả tình giả ý vỗ vỗ miệng.

Trương Lạc vẫn bị Tô Ấu Ngôn đuổi ra ngoài, Chu Hân Hợp thu dọn tiến vào, bọn họ xuống tầng một ăn cơm, chủ nhà ăn là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, nói tiếng phổ thông sứt sẹo, nhiệt tình tiếp đón bọn họ, sau khi bọn họ gọi xong đồ ăn, Ứng Tu Kiệt hỏi ông chủ: “Nơi này có chỗ nào thú vị không?”

Ông chủ kéo cái ghế dựa ngồi xuống: “Cách chỗ này trăm mét chính là biển, gần đó có phố ẩm thực, cũng coi như một nơi thú vị, có điều, các cậu lần đầu tiên tới nơi này phải không?” Ông chủ đột nhiên chuyển tông thần bí, thanh âm cũng nhỏ dần, hấp dẫn sự hứng thú của mọi người, Công Chu trả lời: “Vâng, là lần đầu tiên, nơi này có chuyện gì sao?”

“Các cậu có trông thấy không, ngọn núi kia kìa.” Ông chủ chỉ vào một ngọn núi xa xa ngoài cửa sổ: “Chỗ đó ngàn vạn lần không thể đến!!! Trên ngọn núi ấy có một căn biệt thự cổ, truyền thuyết nói trong đó có ma nữ ăn thịt người, rất nhiều thanh niên không sợ chết vì muốn theo đuổi kích thích định tìm hiểu đến cùng, nhưng ai nấy cuối cùng đều sợ tới mức hồn vía lên mây, ngay cả đàn ông thân cường thể tráng đi vào đó khi trở về quần áo cũng rách rưới, bần thỉu. Chưa một ai nhìn thấy dáng vẻ của ma nữ, nàng là hồ ly hóa thân, có cái đuôi lông xù, răng nanh cực dài, đội mũ màu đen, vành mũ có hắc sa che khuất khuôn mặt, nếu có ai trông thấy nàng sẽ bị ăn luôn mặt.”

“Có thật nguy hiểm đến mức đó không đấy, ông chủ.”

“Các cậu còn không tin, cho dù là người can đảm nhất cũng chỉ dám đứng gần biệt thự mà nhìn, từng có người tận mắt gặp một đôi vợ chồng đi vào đó nhưng không thấy đi ra, ngày hôm sau, cửa biệt thự có hai bộ xương trắng. Cũng chẳng phải tôi muốn dọa các cậu, chỉ định nhắc nhở mà thôi, ma nữ của Nhân Quả Trần rất mạnh, rất đáng sợ.”

Vừa nghe ông chủ kể xong câu chuyện đáng sợ này, Kha Bố liền có dự cảm không tốt, trong lòng thầm mắng, ông chủ à, ông đứng ra không nên kể mới phải, cái đám này đều là thanh niên không sợ chết, khẳng định đến nửa đêm sẽ chạy tới đó thám hiểm, việc này đã không phải lần một lần hai.

“Vậy à, yên tâm, ông chủ, chúng tôi sẽ không đi.” Ứng Tu Kiệt nói xong liền trao đổi ánh mắt với Sở Hạo Vũ, một tên thuần túy chỉ muốn luyện can đảm, đánh yêu vật quái, một tên thì muốn đi nhìn gái. Kha Bố nhìn ngọn núi, ma nữ? Chắc chắn không tồn tại, truyền thuyết chính là một câu chuyện bình thường qua miệng nhiều người mà càng ngày càng trở nên khoa trương, hơi chút gió thổi cỏ lay thì cho là ma quỷ quấy phá. Đêm nay kiểu gì cũng bị lẩn qua lẩn lại, cậu còn phải để ý Chi Lý và Tô Ấu Ngôn, nên phòng nhất chính là hai người này mới đúng!!

Màn đêm buông xuống, quả nhiên như Kha Bố sở liệu, cả đám đã võ trang đầy đủ, vốn tưởng Chi Lý và Tô Ấu Ngôn sẽ lười đi, không ngờ ngay cả bọn họ cũng tham gia, đây mới là chuyện khiến Kha Bố lo nhất. Sau khi mọi người an ủi Chu Hân Hợp mạnh mẽ kéo cô ra khỏi khung cửa, xuất phát! Cả lũ dấn thân vào hành trình tuyệt mệnh.

42. Chương 42 - Ma Nữ Là Tình Dị?

Trong kỳ nghỉ đông lại phải làm cái việc khổ sai này, Kha Bố đi dọc theo sơn đạo, có xúc động muốn giết người. Rừng sâu vào ban đêm khiến người ta không rét mà run, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng động vật nào đó kêu rên hay tiếng gió thổi xào xạc, Kha Bố thở phì phò vô lực túm lấy góc áo của Chi Lý tiếp tục đi.

“Hay là bọn mình quay về đi, sợ chết mất.” Chu Hân Hợp rụt rè nói.

“Đã đến tận đây giờ về thì tiếc lắm, sắp tới nơi rồi.”

Cuối cùng tòa biệt thự ẩn trong bóng đêm cũng từ từ hiện ra, nhờ ánh trăng mà tản mát ra quang mang quỷ dị, đây là một tòa biệt thự rất cổ xưa, dây leo chằng chịt trên vách tường thành những hình dáng kỳ dị, cửa sắt rỉ sét phát ra âm thanh kéo kẹt.

“Hình, hình như tớ giảm phải gì đó.” Giọng nói của Công Chu phá tan sự yên tĩnh.

Sở Hạo Vũ lia đèn pin xuống dưới chân Công Chu, một bộ xương trắng!! Chu Hân Hợp phát ra tiếng thét chói tai, ngay cả Kha Bố cũng bắt đầu cảm thấy sự tình có vẻ không ổn, đừng bảo cái tên Trương Lạc mồm quả đen sau khi kể chuyện xong, sẽ thật sự gặp phải đây chứ, không lý nào. Trong lúc ai nấy đều do dự chưa biết có nên đi tiếp hay không, căn biệt thự trông trải truyền đến tiếng giày cao gót, từng bước, từng bước, mỗi bước khiến tim Kha Bố đập nhanh hơn: “Các cậu đừng dọa tớ, là Tô Ấu Ngôn phải không, Tô Ấu Ngôn đâu?”

“Tớ ở đây.” Tô Ấu Ngôn ở sau lưng Kha Bố nói.

“Vậy trong biệt thự là ai?” Kha Bố rút cuộc từ bỏ tự tôn đàn ông theo bản năng ôm lấy cánh tay Chi Lý. Tiếng giày cao gót phát ra từ sâu bên trong tòa nhà, tựa như xé toạc màn đêm, ánh sáng le lói xuất hiện. Đúng lúc ấy, tiếng bước chân dừng lại, Kha Bố mất trọn tròn không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mặt, dựa vào ánh trăng, một người phụ nữ vóc dáng lý tưởng đứng đó, chiếc váy dài màu đen càng tôn thêm thân hình thon thả gợi cảm, trên mũ có hắc sa che khuất khuôn mặt, chỉ để lộ đôi môi đỏ thắm xinh đẹp, cô ta đứng ở đó, tựa như yêu nghiệt đến từ địa ngục, cả tòa biệt thự này cũng vậy. Cho dù cách rất xa, Kha Bố vẫn cảm giác được khí chất thu hút ấy, khiến người ta đứng yên tại chỗ không thể động đậy, Chu Hân Hợp gần như ngất xỉu, còn Trương Lạc tay vẫn cầm camera không muốn bỏ qua cảnh tượng này, Kha Bố trộm đánh giá Chi Lý, ngay cả những lúc như này, hắn vẫn thật bình tĩnh....Hiện tại một nhân vật trong truyền thuyết đã xuất hiện đó, ma nữ của trấn Nhân Quả.

Ứng Tu Kiệt là người đầu tiên có phản ứng, cầm lấy viên đá trên đất ném qua, cửa sổ bị vỡ, cả tòa biệt thự tựa hồ phát ra tiếng rống giận, sau đó là tiếng mắng chửi, tảng đá bay ngược trở lại, thẳng về phía Kha Bố, Kha Bố không kịp trốn, Chi Lý vươn tay tóm gọn hòn đá nhìn sang Kha Bố: “Không sao chứ?”

Kha Bố lắc đầu, đúng lúc này cô gái cất tiếng nói, thanh âm dễ nghe tựa như tiếng trời xuyên qua không khí truyền tới: “Tốt quá, có thịt mới.” Dứt lời cô gái liếm môi, đôi môi đỏ mọng mê hoặc lòng người. Nếu như là bình thường, Kha Bố sẽ cảm thấy có ai đó đang lừa mình, nhưng lần này không giống, cậu có thể cảm nhận được hai chân mình đang run rẩy, cô gái này tuyệt đối không phải người thường.

Cô gái đi sâu vào trong biệt thự, dần dần mất hút. Ứng Tu Kiệt lấy lại bình tĩnh, đẩy đẩy Sở Hạo Vũ: “Chúng ta vào xem thử, cho dù là yêu quái, cũng chỉ là nữ yêu quái, tớ không tin không đánh lại cô ta.”

Sở Hạo Vũ nuốt nước miếng, nhưng vì mặt mũi đàn ông, gật đầu. Tô Ấu Ngôn từ đầu tới cuối vẫn luôn trầm tư, có lẽ đối với chuyện vừa xảy ra cũng thấy khó tin. Mọi người đi sâu vào trong, hành lang treo đầy tranh chân dung, ánh mắt như xoáy vào bọn họ phát ra hàn ý, cuối hành lang có một căn phòng ánh đèn le lói, Ứng Tu Kiệt thoáng khựng lại, chậm rãi đẩy cửa ra, thì trông thấy cô gái ngồi trên sofa, ngọn đèn hôn ám khiến tầm mắt có chút mơ hồ, Kha Bố cảm giác như mình đang nằm mơ. Cô gái tao nhã vắt chân, trước mặt đặt một chiếc ly để cao, bên trong là chất lỏng màu đỏ, miệng ly có vết son môi, ngón tay cô đang cầm một điều thuốc, tỏa ra từng làn khói mỏng manh. Sở Hạo Vũ hít sâu một hơi, vươn tay, thanh âm dâm loạn: “Để tôi kiểm tra xem cô là con gái hay là yêu quái.” Dứt lời đôi tay nhào về phía bộ ngực của cô gái, cô ta mỉm cười, bắt được tay Sở Hạo Vũ, ngón tay linh hoạt xoay ngược lại trói buộc Sở Hạo Vũ: “Đau đau, xin lỗi.” Chỉ một động tác, thế nhưng khiến cho Sở Hạo Vũ kêu lên đau đớn, hơn nữa lùi về: “Chúng ta mau chạy thôi, nhân lúc chưa biến thành xương trắng, đây tuyệt đối là yêu quái.”

“Tớ không tin.” Ứng Tu Kiệt vén tay áo, giương tay hét lên: “Hổ quyền.” Ứng Tu Kiệt nhanh nhẹ nhào tới, khi sắp đụng tới cô gái thì bị né được, Ứng Tu Kiệt còn chưa kịp xoay người, cổ bị khuỷa tay cô gái đập trúng, ngã xuống đất, cô gái cầm ly rượu uống một ngụm: “Chỉ có bằng ấy khả năng cũng dám tới nơi này, các người tự đánh giá mình quá cao rồi.”

Hai gã đại tướng dễ dàng bị đánh bại, không phải khoe khoang đâu, Kha Bố cảm thấy trong cả đám hai người đã xem như rất lợi hại, giờ mới thấy cậu đúng là thiếu cận, núi cao còn có núi cao hơn, những lời này quả nhiên rất đúng. Chi Lý không đánh con gái, hiện tại chỉ còn lại Tô Ấu Ngôn, chạy luôn cho nhanh, cho dù mất hết mặt mũi, vẫn tốt hơn việc phải bỏ mạng. Ai ngờ Tô Ấu Ngôn không có phản ứng.

“Ấu Ngôn?”

“Tớ đánh không lại cô ta.” Tô Ấu Ngôn yếu thế?? Tô Ấu Ngôn sức quan sát cực kỳ敏锐 sâu sắc ngay cả việc này cũng tính được, bình thường cô ấy nhất định sẽ không nói vậy, xem chừng đã nhận ra chỗ lợi hại của cô gái kia, cho rằng dù tiến lên cũng chỉ phí công, rơi vào kết cục mất mặt như Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt.

“Chi Lý có thể đánh không?” Mọi người túm tụm lại nhỏ giọng thảo luận.

“Giờ tớ cũng không chắc cho lắm, từ trước đến nay chưa gặp ma nữ bao giờ, cậu ấy dù sao cũng chỉ là phàm thể đầu thai.”

“Chạy à?”

“Chạy đi!!”

Mọi người đang chuẩn bị chột vật chạy trốn, Chi Lý lại giật tay ra đi về hướng ngược lại với đường sống, Kha Bố muốn gọi hấn nhưng không phát ra tiếng, không ngờ Chi Lý lại hiểu thắng như vậy, tuy Kha Bố vẫn cho rằng Chi Lý rất mạnh, nhưng ngay cả cậu lần này cũng không chắc chắn, vẻ mặt của Chi Lý cũng không hưng phấn như lúc Tiết Phóng tìm đến, kỳ vọng và tà ác, đại khái chính hấn cũng nhận ra cô gái này không đơn giản. Cô gái ngẩng đầu xuyên qua hắc sa nhìn khuôn mặt tựa như ảo mộng của Chi Lý, nở nụ cười. Hai người đối diện, một ngồi một đứng, bóng dáng lay động dưới ngọn đèn. Chi Lý bất thành linh làm một việc khiến ai nấy hít một hơi khí lạnh, hấn tiến lên hất rơi mũ cô gái: “Đội cái thứ này làm gì?”

Kha Bố che mắt mình, không được nhìn, không được nhìn, nhất định sẽ bị ăn luôn mặt. Nhưng xuyên qua kẽ tay cậu vẫn thấy rõ khuôn mặt cô gái, đó là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo không nhìn ra tuổi tác, làn da trắng nõn mượt mà, Kha Bố lần đầu tiên nhìn con gái mà nhìn đến choáng váng, dung mạo đẹp đến mức cơ hồ có thể địch lại Chi Lý, một khuôn mặt có thể khiến bất cứ ai động tâm. Cô gái không hề tức giận, dụi tắt điều thuốc, đứng lên tới gần Chi Lý, dựa sát vào, điều này khiến Kha Bố rất muốn kiến nghị, nhưng không khí lúc này khiến cậu không dám mở miệng nói chuyện.

“Ta có đẹp không?”

Chi Lý không né tránh: “Ừm.” Đây là lời nói thật.

“Thích không?” Ngón tay cô gái vuốt ve mặt Chi Lý.

“Rất khó khiến người ta không thích.” Chi Lý mặt không biến sắc đáp, thể mà dám ngay trước mặt mình tán tỉnh nhau!! Rốt cuộc hấn định chơi trò gì vậy, cho dù cô gái này xinh đẹp đến mức ấy, chả nhẽ ngay cả Chi Lý cũng động tâm sao?! Không thể nào! Nếu đối phương trở thành tình địch, vậy phần thắng của mình rất rất nhỏ a, cô gái nở nụ cười mỹ mãn, từ từ vén một góc váy, nâng đầu gối tập kích bụng Chi Lý, Chi Lý ăn đau nhú mày.

“Xin lỗi a, đừng tưởng nói vậy ta sẽ mắc mưu, buông tha người nha.” Cô gái đá về phía eo Chi Lý, đồng thời tay phải quét ngang bả vai hấn, ngăn chân trái Chi Lý, dễ dàng khiến Chi Lý ngã xuống đất, dùng gót giày dẫm lên bụng Chi Lý, hết thấy đều quá nhanh, chỉ trong chớp mắt. Kha Bố không thể tin được chuyện trước mắt, cậu chưa từng thấy Chi Lý vô lực chống đỡ như vậy, đối phương lại còn là con gái, mọi người cũng không thể tin được, đây là Chi Lý đó !

Chẳng lẽ hôm nay đã định là ngày bọn họ chôn thầy ở đây sao? Kha Bố muốn xông lên, nhưng bị ánh mắt của Chi Lý ngăn cản, Chi Lý ngồi dưới đất, trên mặt không hề tức giận, chỉ bình tĩnh ngẩng đầu, cô gái

nắm cầm Chi Lý: “Thật khiến ta ghen tỵ, khuôn mặt dễ coi này, nếu nhiều thêm chút cảm xúc thì tốt rồi, xấu hổ à? Tức giận à? Mất hứng à? Đã lâu không ai chơi với ta, chán quá đi.” Cô gái xoay người, đôi môi tiêp điểm ghé sát vào tai Chi Lý: “Để ta được mở rộng tầm mắt đi.”

Nguy rồi, mặt của Chi Lý sẽ yêu quái ăn mất!! Cô gái thâm tình hôn một cái bên mặt trái của Chi Lý, để lại vết son môi, dạ dày Kha Bố co rúm, tay nắm chặt, thân thể cứng ngắc bất động, tất cả mọi người ở đây đều giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

43. Chương 43 - Chuyện Kinh Khủng Hơn Còn Ở Phía Sau

Cô gái buông cầm Chi Lý ra, chân dẫm thật mạnh. Tại sao Chi Lý không phản kháng, vì cô ta là con gái hay vì cô ta cực kỳ xinh đẹp cho nên không nỡ? Tô Ấu Ngôn tháo kính ra ném xuống đất.

“Ái chà chà, bạn gái bé bỏng của cậu tức giận, đừng vội, chúng ta đánh cuộc đi.”

“Này...” Chi Lý vừa mới lên tiếng, cô gái liền đặt ngón trỏ lên môi hắn, nở nụ cười: “Giờ không cho phép cậu nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi yên đấy, bằng không...” Cô gái dùng thanh âm rất khẽ dán sát vào tai Chi Lý, Chi Lý nhú mày, Kha Bố không phải thằng ngốc, đại khái có thể đoán được nội dung tiếp theo của nó, chắc chắn là dùng bọn họ để uy hiếp Chi Lý. Nếu cô ta là con trai thì tốt, nếu cô ta là con trai Chi Lý sẽ đánh cô ta.

“Tiếp tục nào, muốn cá không?”

“Đánh cuộc gì?” Tô Ấu Ngôn cảnh giác hỏi.

“Đánh cuộc trong số các người ai có thể khiến ta khóc.”

Kha Bố từ trước tới nay chưa từng thấy cá cược quái dị như vậy, chỉ nghe đồ ai cười trước thôi, cô gái này đã quên mất khóc là gì rồi à? Hoặc đây vốn là cái bẫy, ma nữ không có nước mắt.

“Nếu các người thắng, ta để các người rời đi. Nhưng, nếu các người thua, hẳn nhất định phải ở lại đây cùng ta. Đương nhiên các người chẳng còn sự lựa chọn nào khác, cửa chính bị khóa trái rồi.” Cô gái chỉ vào Chi Lý.

“Chỉ, chỉ cần khiến cô khóc là được chứ gì?” Công Chu hỏi. Mà Trương Lạc ở một bên không biết từ khi nào đã lòi máy tính bảng ra tìm kiếm tin tức liên quan đến cô gái.

Sở Hạo Vũ xắn tay áo: “Các anh em, xông lên đánh cô ta phát khóc thì thôi.”

“Nếu các người có bản lĩnh đó.” Chẳng biết từ lúc nào cô gái đã cầm một con dao bạc trong tay, nhẹ nhàng lia một đường, sườn váy bị xé tà, đôi chân thon dài mới này bị trói buộc bởi chiếc váy giờ hoàn toàn lộ ra, Sở Hạo Vũ nuốt nước miếng, vừa rồi mặc váy bó mà còn lợi hại như vậy, phần thắng rất nhỏ a.

Ứng Tu Kiệt đặt mông ngồi dưới đất, hai tay đặt trên đầu gối: “Để tôi trước, ngày xưa có một vị dũng sĩ, là anh hùng của trấn, mỗi ngày đều luyện võ công, trên trăm gian thần dưới trăm tội phạm, thật sự thật sự rất anh hùng, nhưng có một ngày, sự phụ của hắn mang hắn vào một căn phòng nhỏ, nhân lúc hắn lơ là, phé bỏ võ công của hắn, phong bế giọng nói của hắn, khiến hắn không thể tập võ lại nữa, từ đó về sau hắn trở thành một phế nhân, rất bi thương, thực sự rất bi thương.” Ứng Tu Kiệt vừa kể vừa dậm lên đùi.

Cái thể loại gì vậy!! Không đầu không đuôi, vớ va vớ vẩn! Hơn nữa bi thương ở chỗ quái nào? Kha Bố tới tận bây giờ vẫn không hiểu Ứng Tu Kiệt rốt cuộc suy nghĩ kiểu gì. Cô gái thờ ơ ngồi trên sofa, nhẹ nhàng nhún nhảy ý bảo người tiếp theo.

Chu Hân Hợp sắc mặt tái nhợt đứng ra: “Ngày xưa có một cô gái, mang theo tâm trạng vui vẻ sung sướng về nhà, định làm một bữa tối phong phú, nhưng lúc cô ấy mở tủ lạnh ra, đột nhiên lại rơi nước mắt, bởi vì, bởi vì cô phát hiện, trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn!!”

Trình độ chả khác quái gì câu chuyện của Ứng Tu Kiệt! Cái đám này rốt cuộc có thật sự lo lắng cho tình hình hiện tại hay không.

Sở Hạo Vũ mở miệng: “Một mỹ nữ đáng người nóng bỏng cùng một nam sinh đẹp trai thân mật gần gũi trên giường, nam sinh từ từ cởi cúc áo cô gái, một cái, hai cái, đột nhiên! Hắn phát hiện bộ ngực vốn đầy đặn bắt đầu xệ xuống, hơn nữa còn có nếp nhăn, hắn không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt mình, hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, không chỉ bộ ngực, ngay cả khuôn mặt cô gái cũng bắt đầu biến hình, cuối cùng biến thành bác gái lao công trong trường!!” Câu chuyện Sở Hạo Vũ kể chắc chắn là ác mộng ngày nào đó của hắn, lúc tỉnh lại hắn sẽ phát khóc! Kha Bố hướng ánh mắt về phía Công Chu, cổ vũ tinh thần cho hắn, hắn là người rất giỏi biên kịch, mấy tình tiết bi thương trong tiểu thuyết truyện tranh hãy tận tình sử dụng phát huy hiệu quả đi. Công Chu gật gù đầu xem như đáp lại Kha Bố, hắn háng giọng bắt đầu kể: “Cậu, là một người câm, không thể nói ra món ăn mình thích, không thể nói ra quyển sách mình thích, thậm chí không thể nói lời yêu thương với người mà cậu yêu nhất, cậu chỉ có thể đứng từ xa âu yếm nhìn người ấy, ngắm hắn tắm bộ dưới trời chiều, dắt chó đi dạo, thấy hắn nói cười vui vẻ cùng bạn gái và trao đổi mớ điện thoại. Mặc dù đau khổ, nhưng cậu lại rất thỏa mãn, vì cậu không có dũng khí tiến lên, không có can đảm đối mặt với hắn mà chỉ có thể duy trì sự trầm mặc.” Mở đầu không tệ, hắn là hấp dẫn, Kha Bố âm thầm quan sát phản ứng của cô gái.

“Vào một buổi tối, cậu như mọi ngày lẳng lặng đi theo sau lưng hắn, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một cái móc treo điện thoại, cậu chỉ cần liếc mắt liền nhận ra nó, là của cô gái kia đưa cho hắn, có lẽ rất quan trọng với hắn, cậu nhặt nó lên, khi định đuổi theo, một bàn tay từ đằng sau bịt kín miệng cậu, cậu không thể phát ra tiếng, không thể cử động, bị nam sinh túm vào một căn phòng, ném cậu lên giường. Cậu cầm móc treo điện thoại, liều mạng lắc đầu lui ra sau, vì sao lại như vậy? Hắn không thấy móc treo hắn sẽ rất sốt ruột, sẽ quay lại tìm kiếm, dù sao cũng do bạn gái tặng. Nam sinh không quan tâm đến sự giãy dụa của cậu, cởi quần áo, mặt sau truyền đến cảm giác lạnh lẽo, sau đó vật thể nóng bỏng cướp đi lần đầu tiên của cậu, chiếc giường kịch liệt đong đưa, cậu cảm lạnh rơi lệ, máu tươi từ trên đùi chảy xuống, từ từ, cậu khóc càng thêm dữ dội, cậu quay đầu lại nhìn khuôn mặt của nam sinh, muốn nói gì đó mà không được, đau đớn mất mát như thế.” Không thể không thừa nhận, ngay cả Kha Bố cũng dần dần chìm vào trong câu chuyện đau thương này. Công Chu lại kể tiếp: “Đau khổ chính là, thân là người câm nên không cách nào rên rỉ được, cậu muốn kêu, a a ~~ bên trái ~~ mạnh chút ~~ a a ~~ nhưng cậu không làm được, ngay cả cái cơ bản nhất cũng không làm được.”

Tại sao!! Câu chuyện lại kết thúc bằng cách này, cả một đoạn dài có vẻ ngây thơ lúc đầu đến khi kết thúc lại chứng minh cái cậu bị câm kia cơ bản là một tên dâm đẳng! Kha Bố bất đắc dĩ đến mức chỉ muốn khóc thét!

Tô Ấu Ngôn nhìn cô gái: “Có ai từng nói với cô chưa, cô vừa già vừa xấu, mắt có nếp nhăn, tỷ lệ ngực không đều, mông quá lớn, còn thêm đôi chân củ cải, là người từng sinh con còn chưa tính, chả có thằng đàn ông nào muốn.” Quả thật đàn bà con gái mà nghe người khác mắng mình như vậy chưa biết chừng sẽ khóc nức, nhưng chỉ giới hạn ở loại hình năng lực chống đỡ kém như Chu Hân Hợp. Mà đối mặt với cô gái xinh đẹp tự tin này, câu mắng của Tô Ấu Ngôn hình như không thích hợp cho lắm.

“Cái miệng nhỏ nhắn thật lợi hại, nói ta như vậy, khiến ta thực khó chịu a.” Cô gái nghe kể chuyện đã chán, nhắc chân lên: “Hết rồi phải không, ta chưa khóc nha, nếu vậy, hắn chính là của ta, các người có thể đi rồi.”

“Không được.” Kha Bố đột nhiên lên tiếng: “Còn lâu mới đem hắn tặng cho cô.”

“Tại sao? Hắn là gì của cậu?”

“Không liên quan đến cô.”

“Mặc kệ hắn là gì, nếu hắn tự nguyện thì sao?” Cô gái nở nụ cười lạnh lùng, Kha Bố sững sờ, nhìn sang Chi Lý, phát hiện Chi Lý cũng đang rất hứng thú quan sát mình.

“Hắn sẽ không đồng ý, bởi vì, bởi vì...” Kha Bố siết chặt nắm đấm, cắn môi dưới: “Bởi vì cho dù cô xinh đẹp đến mức nào, hắn chỉ thích mình thôi mà thôi, cũng chỉ cho duy nhất mình thôi thích hắn.”

“Thích?” Cô gái vùng chân, vân đạm phong khinh nói: “Nếu ta không nhìn lầm, cậu là con trai nha.”

“Ai nói tình cảm thì phải phân biệt giới tính, tôi thích hẳn đây, cho dù là nam, thích chính là thích, càng vì thế mà thích, cô mắng tôi, tôi vẫn thích, cô đánh tôi, tôi vẫn thích, khiến cô không thoải mái, khiến mọi người không thoải mái, tôi càng thích.”

Cô gái đứng lên, định nói gì đó thì Chi Lý ngồi dưới đất rớt cuộc cũng lên tiếng: “Chơi đủ chưa?”

“Đủ chưa? Người cho là như vậy ta sẽ tha thứ cho người?!” Cô gái dẫm mạnh lên bụng Chi Lý, Chi Lý cũng không đánh trả, để mặc cô dẫm: “Lâu vậy mới đến thăm ta một lần, chịu loại đãi ngộ này, là người tự tìm. Còn nữa, ở trường có phải rất buông thả không, yếu đuối thế này, dễ dàng bị đánh ngã thật đúng là mất mặt a, Chi Lý.” Cô gái lại gọi thẳng tên Chi Lý, Kha Bố bàng hoàng, đây là sao? Ai tới giải thích chút đi. Từ đầu đến giờ chưa ai gọi tên Chi Lý, hơn nữa đoạn đối thoại ban nãy là thế nào? Kha Bố choáng váng.

“Coi như lễ ra mắt cho người.” Chi Lý đẩy chân cô gái ra vỗ vỗ bụi trên bụng đứng dậy.

“Muộn rồi, dẫm chết người, đồ bất hiếu.” Cô gái đùa giỡn đá Chi Lý, lát sau, lại như một đứa trẻ bỏ nhào vào lòng Chi Lý, ôm chặt lấy hắn: “Mẹ nhớ con muốn chết, con có nhớ mẹ không? Bảo bối của mẹ.”

Thanh máu của Kha Bố cấp tốc giảm xuống, giờ là sao đây, cậu cảm thấy mình sắp hỏng mất. Rốt cuộc cũng biết gen di truyền của Chi Lý từ đâu mà ra, ma nữ này thế mà lại là mẹ của Chi Lý!! Có làm không vậy, thật hy vọng đây không phải sự thực!!

“Đừng giả vờ khóc.”

Cô gái ngẩng đầu: “Thực không thú vị.” Cô xoay người cười với cái đám đang hóa đá còn lại, tự giới thiệu: “Các em là bạn bè của Chi Lý phải không, chiêu đãi không chu toàn, còn chưa tự giới thiệu, tôi là chị của Chi Lý, Lam Ngân.”

Ban nãy chẳng phải đã gọi Chi Lý là con sao, bây giờ lại mặt dày nói mình là chị gái, rõ ràng khác họ, cả đám tựa như lũ ngốc nhận ra sự thật, hiện tại muốn chết nhất tuyệt đối là Kha Bố, mấy lời vừa rồi của cậu không ngừng vang vang trong đầu, thôi xong, giờ chắc mổ bụng ngay còn kịp.

44. Chương 44 - Xác Nhận Tình Cảm

“Chào, chào cô ạ.” Mọi người khúm na khúm núm chào hỏi, đổi lấy sự xem thường của Lam Ngân: “Tôi đã già đến mức phải gọi là cô sao?”

“Không, nhìn chị chỉ hơn bọn em vài tuổi.” Sở Hạo Vũ nịnh nọt.

“Già mà hơn vài tuổi, rõ ràng trông không khác gì em gái tớ, em gái tớ năm nay mới lên cấp 3.” Trương Lạc chân chó.

“Gọi tôi Lam Ngân là được.”

“Nhưng gọi thẳng tên như vậy hình như không hay lắm.”

“Tôi nói, gọi tôi Lam Ngân là được.”

“Vâng, vâng.”

“Có thể gọi tôi là Ngân trên đời này chỉ có duy nhất một người.” Bọn họ không dám hỏi người đó là ai, Kha Bố đoán người đó chắc chắn là ba Chi Lý.

“Ngân, thay quần áo đi.”

Hóa ra người đó ở ngay tại nơi này!! Kha Bố lên tiếng nhắc nhở: “Cậu gọi như vậy rất không lễ phép!” Chi Lý tựa hồ đối với vấn đề này không mấy chú trọng, dường như gọi vậy là chuyện đương nhiên. Lam Ngân khoát tay: “Từ nhỏ tôi đã dạy nó gọi tôi như vậy, ngẫm mà xem, nếu gọi là Ngân người ta sẽ nghĩ nó là anh đẹp trai theo đuổi tôi, nếu gọi là mẹ người ta lại cho rằng tôi là một người phụ nữ mang theo con chồng trước.”

Rốt cuộc cũng hiểu cái tính không biết thường thức kia của Chi Lý từ đâu mà ra, cái cô Lam Ngân này không chỉ độc địa trong lòng, ngay cả nói chuyện cũng chẳng lưu tình chút nào, ai lại trước mặt người khác bảo con mình là con chồng trước, vậy sẽ khiến đứa con đau lòng đó.

“Con chồng trước này sẽ giảm số lần đến thăm mẹ.” Hoàn toàn trái ngược lại hình ảnh người con đau lòng.

“Vừa rồi là nói giỡn thôi, không có con ở đây mỗi ngày mẹ đều muốn chết.”

“Thế sao mẹ vẫn sống đến tận bây giờ.”

Lam Ngân bĩu môi: “Chẳng đáng yêu gì cả, thật nhớ thằng nhóc mới đây vẫn chạy loăng quăng quanh mình mà.”

“Con cũng rất nhớ người phụ nữ trẻ tuổi khi đó.”

“Mẹ đi thay quần áo!” Lam Ngân bỏ mặc cả đám thở phì phì lên lầu, cứ tưởng rằng Lam Ngân không hề có nhược điểm, nhưng rất rõ ràng, nhược điểm lớn nhất của cô chính là Chi Lý.

Biểu hiện của Lam Ngân bình thường như chưa từng nghe thấy những lời Kha Bố nói, điều này khiến Kha Bố như trút được gánh nặng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy lo lắng, không thể bình tâm tĩnh khí được. Bản thân ban nãy đã thừa nhận chuyện giữa mình và Chi Lý với mẹ hân, là một người mẹ cô ấy thấy thế nào? Có thấy mình rất ghê tởm không? Sẽ chia rẽ mình và Chi Lý sao? Lam Ngân giống như Chi Lý không thể nhận ra tâm tình, càng khiến Kha Bố cảm thấy vô cùng bất an, chưa bao giờ nghĩ đã phải đối diện với sự thật nhanh như vậy, hai người con trai muốn ở bên nhau phải trả giá rất nhiều.

“Đêm nay mọi người ở lại nơi này đi, để tôi giúp mọi người dọn dẹp phòng.” Một người phụ nữ và một người đàn ông trung niên xuất hiện ở cửa, tựa hồ là người giúp việc và quản gia, giọng nói này khiến Kha Bố nhớ tới, tiếng mắng khi cửa sổ thủy tinh bị vỡ.

“Còn nữa là tên khốn kiếp nào làm vỡ cửa sổ thủy tinh.” Lam Ngân ở trên lầu hỏi.

“Con lập tức đi dọn dẹp.” Ứng Tu Kiệt guồng chân chạy nhanh ra ngoài. Lam Ngân thích yên tĩnh, cho nên sau khi ly hôn vẫn ở trong tòa biệt thự này, chỉ giữ lại một cặp vợ chồng, quản gia và người giúp việc. Bởi vì hành vi quý dị cộng với khí chất đặc biệt của Lam Ngân thời gian dài liền trở thành ma nữ trong truyền thuyết của Nhân Quả trần, cho dù mùa đông khoác áo da bình thường cũng bị cho là hồ ly tinh. Hơn nữa luôn có vài thanh niên sẽ lên núi thám hiểm, Lam Ngân liền đặt trước cửa hai bộ xương khô giả, thỉnh thoảng hứng trí sẽ xuất hiện dọa cho người ta tè ra quần, từ đó đạt được lạc thú.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi phòng, Kha Bố đi đến cạnh Chi Lý: “Lúc trước chính cậu đã đề nghị đến trần Nhân Quả.”

“Cái gì?”

“Tớ biết là cậu, đừng giả bộ.”

“Cái gì?”

“Sao không nói trước một tiếng!! Trái tim của tớ vốn đã yếu ớt rồi. Quyết định từ khi nào vậy.”

“Lần trước lúc mẹ gọi điện tới, chẳng phải cậu ở ngay bên cạnh đó sao, tớ cứ nghĩ cậu biết.”

Kha Bố ở trong đầu hồi tưởng lại, nhớ lúc hai người cãi nhau, Chi Lý có nhận một cuộc gọi, lúc ấy cứ tưởng hân và nữ sinh khác trao đổi số điện thoại cho nhau, hóa ra là hiểu lầm!!

“Sao tớ biết được chứ!! Đúng rồi, cậu nghĩ tớ sống nổi qua mùa đông này không?”

“Nhát gan như vậy sau này vào cửa nhà tớ thế nào.”

“Ông đây chưa nghĩ đến việc vào cửa nhà cậu.” Chuyện ban nãy đã trở thành bóng ma khủng bố tinh thần Kha Bố.

Chi Lý vươn tay xoa xoa đầu cậu: “Đừng lo lắng, chỉ là Ngân thôi mà.” Kha Bố dưới sự an ủi của Chi Lý thoáng hồi phục tâm thần, Chi Lý nói tiếp: “Giờ cậu cảm thấy Ngân rất đáng sợ, đó là vì cậu còn chưa gặp ba tớ đấy thôi.” Thế này thì an ủi cái quái gì, một Lam Ngân đã khủng bố như vậy, ba của Chi Lý rất

cuộc là người thế nào?!? Kha Bố không muốn suy nghĩ thêm nữa. Tuy mình quen biết Chi Lý nhiều năm, nhưng chỉ giới hạn trong trường, chuyện trong nhà Chi Lý biết rất ít.

“Chi Lý, Lam Ngân cô ấy...” Vẫn thấy gọi thẳng tên cực kỳ cực kỳ không quen. Chi Lý nghiêng đầu: “Đừng lo lắng mấy chuyện không đâu.”

Dì Khánh chuẩn bị cho mọi người một bữa ăn khuya phong phú, Lam Ngân thay một bộ quần bình thường xuống lầu, thoạt trông càng thêm trẻ, cô gọi Chi Lý lại: “Chi Lý, con đúng là quen biết được một đám bạn bè không tệ, có cá tính.”

“Mẹ gọi con về không phải chỉ nói vậy đấy chứ.” Chi Lý nói.

“Ý con là chuyện Kha Bố? Tuy mới đầu có chút bài xích, có điều ai bảo mẹ sinh được đứa con thông minh như vậy, con lúc trước nói cho mẹ biết đến giờ đã đủ để mẹ xuôi xuôi rồi. Nhưng thằng nhóc hỗn đản kia còn chưa biết đi, thật muốn trông thấy vẻ mặt của nó sau khi biết được. Con đã lựa chọn như vậy chắc hẳn cũng lường trước được hậu quả sau này rồi, đừng nghĩ mọi việc sẽ dễ dàng, phiền phức không chỉ có một, hẳn sắp về rồi. Thứ mà mình thấy quan trọng nên chịu trách nhiệm cho tốt.”

“Mẹ định bằg quan?”

Lam Ngân nở nụ cười: “Con có thể cầu xin mẹ giúp con, có lẽ mẹ sẽ động lòng.”

“Cái gì?” Chi Lý trực tiếp không quan tâm đến sự đùa giỡn của Lam Ngân.

“Đừng có giở trò này ra với mẹ.”

“Cái gì?”

“Việc không có lợi mẹ sẽ không làm.”

“Tăng thêm số lần đến thăm mẹ.”

“Thành giao.”

Mọi người kinh hãi đảm chiến ăn xong cơm, ánh mắt của Kha Bố luôn chăm chú quan sát vẻ mặt của Lam Ngân, cho dù Lam Ngân chỉ trò chuyện tán gẫu, nội tâm của Kha Bố vẫn bị tác động. Cậu trở nên thực im lặng, có lẽ định cho Lam Ngân một ấn tượng tốt, chính cậu cũng không rõ, tình cảm mãnh liệt đối với Chi Lý bất thành tình hình biểu hiện ra với Lam Ngân lúc trước mà giờ không biết phải làm sao.

Lam Ngân ngồi ngoài ban công trông trải tầng hai hút thuốc, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn cầm điếu thuốc, trên điếu thuốc còn lưu lại vết son môi nhàn nhạt, miệng cô phun ra một làn khói: “Có chuyện cần nói?” Kha Bố bị Lam Ngân phát hiện ngẩn người, do dự một lúc mới đi đến bên cạnh Lam Ngân, đôi mắt xinh đẹp của Lam Ngân xuyên qua ánh trăng nhìn Kha Bố, Kha Bố bất an đứng ở đó: “Ban nãy lời cháu nói...”

“Giờ mới giải thích với tôi, hình như hơi muộn rồi thì phải.” Lời nói của Lam Ngân cơ hồ chưa từng chứa đựng nhiều tình cảm, chỉ bình thản tự thuật mà thôi.

“Không phải giải thích, những gì ban nãy cháu nói là sự thật. Cháu biết mình không phải người tốt, từng nói dối rất nhiều, nhưng cô là mẹ của Chi Lý, cháu chỉ muốn nói một câu với cô, thủy chung chỉ có một câu duy nhất mà thôi, thích Chi Lý, cháu cũng không biết mình bị làm sao, đối với cái khác đều cảm thấy không cần, có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng chỉ có phần tình cảm này cháu thực sự nghiêm túc với nó, hẳn là nam, cháu cũng là nam, hẳn tốt như vậy, cháu lại quá bình thường, mấy cái đó đã không còn quan trọng, không còn gì có thể ràng buộc chúng cháu, đối với Chi Lý thích chính thích, cho nên, cho nên, xin cô đừng ghét bỏ cháu.”

Lam Ngân dùng ngón trỏ búng rơi tàn thuốc, ánh mắt dõi theo tàn lửa, một lúc sau mới mở miệng: “Cậu là thằng ngốc à.”

“A?” Đột nhiên bị mắg Kha Bố bất an cũng nhìn chằm chằm tàn thuốc, không dám nhìn thẳng Lam Ngân.

“Thật lâu trước kia đã nghĩ muốn gặp cậu một lần, để nói một câu cảm ơn với cậu, Kha Bố.” Thanh âm của Lam Ngân trở nên dịu dàng: “Đừng bày ra cái vẻ mặt ngu ngốc đó, cảm ơn cậu đã gặp Chi Lý, có cậu

mới có Chi Lý của hiện tại, mới có người yêu thương nó nhiều như vậy, có bạn bè cam tâm tình nguyện ở bên cạnh nó, vậy là tốt lắm rồi, rất rất tốt.” Lam Ngân đứng lên, khẽ đặt tay lên vai Kha Bố: “Giống như trước kia, hãy luôn ở bên cạnh nó.”

“Lam Ngân.” Kha Bố đang định cảm động, Lam Ngân lạnh lùng nói: “Thế nhưng, nếu làm nó trở nên không tốt, tôi sẽ giết cậu.”

45. Chương 45 - Có Cậu, Có Mọi Người

Tình cảm là thứ khó nắm bắt nhất từ xưa đến nay, là loại khát khao bức thiết nhất, là sự chiếm giữ mãnh liệt nhất, là cảm xúc khó biểu đạt và khó có thể thốt thành lời.

Kha Bố chôn chân trong cát, ánh mặt trời không nóng nực mà thực ảm áp, Tô Ấu Ngôn nhìn đầu gối của Kha Bố hỏi: “Vết thương trên đùi cậu là sao?”

“Trước đây không cẩn thận té ngã bị thương.”

Tiếp đó lại im lặng, Kha Bố nhắc nhở: “Dù sao cũng nên quan tâm mà hỏi một câu làm sao chứ, có đau hay không.”

“Chuyện không có hứng thú thì hỏi làm gì?”

“Vậy ngay từ đầu đừng hỏi thì hơn.”

Chi Lý mặc quần short màu xanh da trời, đeo dép lê khoan thai đến muộn, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc và làn da của hắn, giống một cạm bẫy bất cứ lúc nào cũng hấp dẫn người ta. Sở Hạo Vũ nhìn thấy Chi Lý liền nháy mắt với Ứng Tu Kiệt, sau đó bày ra tư thế Đồng Tồn Thụy phá boong-ke: “Các đồng chí, thời khắc của chúng ta cuối cùng cũng đã đến, đả đảo Boss, chiếm đất xưng vương, ném Chi Lý vào trong nước cho chết đuối.” Lời nói kích động này khích lệ mọi người, Chu Hân Hợp và Công Chu khó được một lần ra ngoài chơi nên cũng tham gia, Kha Bố xoa xoa tay đứng lên, quần chúng bắt đầu tạo phản, tất cả chen chúc vây quanh Chi Lý, Chi Lý tựa hồ không nghe thấy gì hết bình tĩnh nói: “Chấn đường.”

(Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch.)

“Ai da, xin lỗi.” Vài người vì Chi Lý tránh sang bên lộ ra con đường, không đúng, phản xạ theo thói quen thật đáng sợ.

“Chi Lý, cậu muốn đi đâu vậy hả?” Kha Bố hỏi.

Chi Lý còn chưa kịp trả lời, bọn họ tay chân kết hợp nâng Chi Lý lên, Sở Hạo Vũ cùng Ứng Tu Kiệt phát ra quái thanh: “Hắc, hắc.”

“Đừng phát ra thanh âm mất mặt như vậy.”

“Một, hai, ba, ném.” Mọi người vung tay, Chi Lý bay ra ngoài, mặt biển tung bọt nước, khoảnh khắc khi Chi Lý rơi xuống, Tô Ấu Ngôn lùi sổ ghi chép đen đỏ ra, đến bãi biển mà cũng mang nó theo. Mặt biển trở nên tĩnh lặng, mấy đứa trẻ con ôm phao nổi lơ lửng, vài cặp tình nhân vui vẻ nghịch nước, nhưng lại không thấy bóng dáng Chi Lý. Sắc mặt Kha Bố trở nên khó coi cùng với Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt ngó dáo dác xung quanh: “Chi Lý biết bơi không?”

“Ở trường không có môn bơi, sao tớ biết được?”

“Chẳng lẽ...”

“Không thể nào, nếu Chi Lý xảy ra chuyện, chúng ta ai cũng đừng nghĩ đến việc toàn thân rời khỏi trần Nhân Quả.”

Kha Bố là người đầu tiên nhảy vào trong biển, một lát sau liền cảm thấy cổ chân bị cái gì đó túm lấy lôi xuống, Kha Bố chìm ngấm, thấy được khuôn mặt của Chi Lý, cậu trợn trừng mắt giãy dựa trời lên, giống y hệt cảnh tượng trong phim kinh dị: “Cứu, cứu với.” Kha Bố vươn tay cầu cứu, ai dè mấy tên súc sinh trên bờ kia lại ra sức huyýt sáo nhìn về hướng khác, Chi Lý đứng dậy, ấn đầu Kha Bố xuống nước rồi buông ra, Kha Bố mở mắt, vuốt hết nước trên mặt, chưa kịp thở lại hét lên: “Cứu mạng!”

“Các cậu ai muốn cứu Kha Bố cứ tới thử xem.” Chi Lý nghiêng đầu, tất cả tiếp tục huyýt sáo nhìn trời.

“Tớ sẽ chết đấy.”

“Đây là bài học cho cậu khi ở bên người yêu.”

Chi Lý lắc đầu, ngón tay xuyên qua mái tóc ẩm ướt, giọt nước chảy xuôi theo khuôn mặt đẹp trai, cái tên này, bất cứ một động tác nào cũng khiến người ta dễ dàng rơi vào tay giặc. Chi Lý nghiêng đầu để nước trong tai chảy ra ngoài, nhìn Kha Bố: “Tớ sẽ ở thiên đường chờ cậu.”

Kha Bố chỉ vào Chi Lý: “Cậu là người không có khả năng lên thiên đường nhất.”

Chu Hân Hợp cầm một trái bóng: “Chúng ta chơi bóng chuyền đi.”

“Chẳng lẽ cậu cho rằng tớ sẽ giống mấy người ngu ngốc các cậu a ha ha bắt bóng, sau đó a ha ha vỗ tay, sau đó nữa lại a ha ha nói “bay thật cao a”, rồi hòa thuận vui vẻ vỗ tay hoan hô, mồ hôi rơi xuống đất lưu lại tuổi thanh xuân tươi đẹp, mơ đi nhé.”

“Được, đến chơi đi.”

“Đừng có đột nhiên nói ra cái câu khiến người ta xấu hổ như vậy !! Còn nữa ở bên cạnh người yêu chính là giết tớ à?”

“Xem ra học tập còn chưa đủ.” Chi Lý lại ấn đầu Kha Bố xuống nước, sau khi buông tay ra, Kha Bố nhô đầu lên, nhíu mày phun nước: “Mặn quá, nếu đã vậy cũng đừng trách tớ.” Kha Bố nhảy dựng lên, nhảy lên lưng Chi Lý, dùng sức mạnh của bản thân áp chế hắn: “Để cậu ném thứ vị mặn này đi, Chi Lý.”

Tô Ấu Ngôn hạ bút viết lên cuốn sổ đã mở ra đặt trên bãi cát: “Công Chu, Chu Hân Hợp, Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt ngồi xem bảng quan, thêm một điểm.”

“Vây cũng tính!! Ấu Ngôn cậu bình tĩnh một chút.” Công Chu nói, xoay người, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt sớm đã nhảy xuống biển, mỗi người túm lấy một tay Kha Bố: “Kha Bố, cậu làm gì vậy?”

“Đúng vậy, Kha Bố, cậu thô lỗ thế sẽ càng đến gần con đường bị vứt bỏ đấy.” Hai người kéo Kha Bố xuống, Kha Bố dùng chân đạp nước: “Các người là một lũ bội tín phụ nghĩa, ban nãy chẳng phải nói muốn đánh boss sao?”

“Cậu đừng có mà vu oan giá họa bọn tớ, bọn tớ nói vậy khi nào.”

“Chờ xuống địa ngục đi, tầng bị cắt lưỡi.”

“Cậu có thể hạ xuống thêm một tầng nữa.”

“Sao các cậu lại bỏ mặc tớ như vậy chứ!”

“Cái gì?” Cơ hồ trăm miệng một lời.

“Đừng học theo Chi Lý!!”

Kha Bố dựa vào quan hệ riêng đương nhiên chung tổ với Chi Lý, Chu Hân Hợp với Công Chu một tổ, Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ một tổ, trọng tài là Tô Ấu Ngôn, về phần trách nam Trương Lạc kia, không hiểu hẳn lần này xuất hành rốt cuộc là vì cái gì, vẫn trốn trong biệt thự lên mạng.

Chu Hân Hợp và Công Chu cầm cự không được bao lâu đã bị tiêu diệt, Ứng Tu Kiệt khởi động làm nóng thân thể xông liền vào trận, cả người nhiệt huyết sôi trào bùng nổ, định ra kế hoạch tác chiến với Sở Hạo Vũ: “Chuyên tấn công vào Kha Bố- chỗ thiếu hụt của bọn họ.”

“Cái kế hoạch tác chiến mất dạy của các cậu nói hơi to rồi đấy.” Kha Bố không phục nói.

Quả nhiên hai tên dê tiện tiểu nhân kia toàn đánh bóng về phía Kha Bố, Kha Bố cơ hồ vô lực chống đỡ, Ứng Tu Kiệt nhảy lên đánh mạnh quả bóng sang, khi bóng sắp đụng vào người, Kha Bố kêu to: “Chi Lý!”

Chi Lý đẩy Kha Bố ra, một tay đem cầu đánh bật lại, đập trúng đầu Ứng Tu Kiệt khiến hắn ngã xuống đất, Ứng Tu Kiệt che đầu nhìn về phía trọng tài: “Phạm quy, phạm quy nghiêm trọng.” Trọng tài gật gật đầu, lôi thẻ vàng ra nói với Ứng Tu Kiệt: “Giở vờ ngã.”

“Tại sao phạm quy lại là tở, hơn nữa đây không phải bóng đá.”

“Ồn ào nữa là thẻ đỏ.”

Chi Lý không phải đang chơi bóng, mà là đang đánh người, bóng toàn đập vào người Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt ở phía đối diện, Sở Hạo Vũ e ngại nhìn Chi Lý: “Cậu định mưu sát phải không.” Chi Lý cầm bóng trong tay suy nghĩ, nhếch mi nhìn về phía họ: “Ném tở xuống biển, dễ quên nhanh vậy sao?”

Kha Bố ở bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Đánh hay lắm, cứ vậy đi, Chi Lý, cố lên!”

“Cậu câm miệng, dậu đồ bìm leo.” Chi Lý vô tình nói ra bản tính của Kha Bố.

Kỳ nghỉ đông trước đây cậu đều ngăn người ngồi trong nhà, xem tivi, ngủ. Hiện giờ, Kha Bố ở đằng sau ngăn nhìn bóng lưng Chi Lý, nghe tiếng kêu thảm thiết của Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt, như vậy cũng tốt, như vật thật sự rất tốt, lấy hình thức này để tiêu hao thời gian, còn lại chính là thản nhiên, ký ức khắc sâu, những ngày có Chi Lý, có Công Chu, Chu Hân Hợp, Trương Lạc, Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt, Tô Ấu Ngôn, lại quen biết thêm một Lam Ngân, cô ấy làm lay động nội tâm của bản thân, khiến cậu càng thêm hiểu Chi Lý. Ánh mặt trời chậm rãi tỏa sáng, ấm áp, chỉ hai chữ, nhưng lại mang đến cảm giác tốt đẹp nhất.

“Chi Lý, lần này để tở, cho bọn họ thấy sự lợi hại của tở.”

“Nhanh, thiếu hụt đến đây, phản kích.”

“Hai tên mất mùa các cậu, đừng đặt biệt danh khó nghe cho tở.”

46. Chương 46 - Quá Xảo Quyết!

Vài ngày sau, mọi người chuẩn bị rời đi, chỉ Chi Lý ở lại. Bọn họ đang do dự nói lời tạm biệt thế nào, Lam Ngân đã đuổi thất lưng, khuôn mặt xinh đẹp còn vương chút mệt mỏi khi mới rời giường, nhìn đám người trước mắt, lạnh lùng nói: “Các cháu còn định đứng ngốc ở đó bao lâu nữa?” Lại tới, lời nói theo phong cách đả thương người, không chút tình cảm.

“Sắp sang năm mới, chúng cháu định hôm nay trở về.”

“Vậy nhanh lên.”

“Vâng, vâng.”

Kha Bố thu thập hành lý, nỗi buồn vô cớ tuôn trào trong lòng, càng ngày càng dày đặc, Kha Bố hiểu được cảm xúc ấy là gì, không đành. Cậu nghĩ rằng sẽ không được mỗi ngày ở cạnh nhau, thì còn có liên lạc qua điện thoại, chỉ cần tới lúc khai giảng sẽ gặp mặt, nhưng ai ngờ phải tách ra khỏi Chi Lý là một chuyện khó khăn như vậy, nếu Chi Lý mở lời, cho dù chỉ một câu thôi, bảo cậu ở lại. Vậy cậu sẽ ở lại, dù sao cậu cũng không muốn về nhà, đối diện với cái gia đình lạnh lẽo đó.

Nhưng biểu hiện của Chi Lý vẫn như mọi ngày khiến Kha Bố có phần mất mát, hình như hắn không hề có ý định giữ cậu lại. Kha Bố xách theo hành lý cùng cả đám đứng ở cửa biệt thự, Lam Ngân đứng trước mặt bọn họ, Công Chu lễ phép lên tiếng: “Chúng cháu đi đây ạ.”

“Chẳng lẽ còn muốn tôi tiễn? Lần sau tới xách đầu hay xách theo quà các cháu tự mình quyết định.”

“Quà, nhất định mang theo quà đến thăm cô.” Trương Lạc bật người chân chó trả lời.

Kha Bố nhìn Lam Ngân, vừa định mở miệng, Lam Ngân liền cắt ngang: “Nếu là mấy lời buồn nôn thì cảm luôn đi.” Kha Bố bị đoán trúng ngầm chặt mồm, bà cô này so với Chi Lý còn khó hầu hạ hơn.

Trước khi đi, Lam Ngân tựa hồ còn thương lượng chuyện gì đó với Tô Ấu Ngôn, chỉ thấy Tô Ấu Ngôn giống một đứa trẻ chịu răn dạy liên tục gật đầu, đừng nói là vị ma nữ kia dạy cho Tô Ấu Ngôn mấy việc tà ác gì đó đấy nhé, tưởng tượng thôi đã nổi da gà.

Cả đám xuống núi đi về phía nhà ga, Chi Lý và Kha Bố đi ở sau cùng, Kha Bố xách hành lý nhắc nhở Chi Lý không hiểu phong tình: “Hành lý rất nặng.” Chi Lý tiếp nhận hành lý trong tay Kha Bố, cậu là đồ ngốc à, còn chưa nhận ra? Cảm xúc muốn đứng bên cạnh cậu cơ hồ siết chặt tới đến hít thở không thông nhưng lại chẳng thể truyền đạt đến cậu, cậu bình tĩnh như vậy, tớ lại quá kích động. Không thể nào không nhận ra, cậu là Chi Lý mà.

“Nói chuyện đi.” Kha Bố dùng phương thức uyển chuyển nhất yêu cầu Chi Lý.

“Nói cái gì?”

“Cái gì đều được.”

“Cậu muốn nghe cái gì?”

“Tớ muốn nghe cái gì cậu cũng nói à?”

Chi Lý trầm mặc, hẳn cố ý phải không? Vào lúc này lại trầm mặc là sao, Kha Bố bắt đầu khẩn trương: “Chỉ cần cậu muốn tớ ở lại, tớ có thể không đi.” Lời này, nửa thật nửa giả.

“Tớ sẽ không nói.”

“Vậy à? Tớ quả thật tự mình đa tình.” Kha Bố đoạt lấy hành lý từ tay Chi Lý, đối với thái độ của Chi Lý có hơi tức giận, mà chẳng phải chỉ hơi thôi đâu, mà là thật sự tức giận, cậu không muốn nhìn thấy Chi Lý nữa, chuyên chú đi thẳng về phía trước, giống như một đứa trẻ cáu kỉnh.

Chi Lý đi đến bên cạnh Kha Bố: “Đã đến lúc cậu nên đối diện với sự thật, Kha Bố, cha mẹ cậu ly hôn đã nhiều năm rồi, cậu định chạy trốn tới khi nào.” Chi Lý như thường ngày thẳng thừng nói ra việc này, Kha Bố dừng lại, hành lý trên tay rơi xuống đất. Đúng vậy, cậu ấy là Chi Lý, nhìn thấu được trái tim đồng thời nhìn thấu được lời nói dối của mình, còn một nguyên nhân khác khiến mình muốn ở lại đây, chính là không muốn về nhà.

Chi Lý xoay người nhặt hành lý trên đất của Kha Bố lên, Kha Bố kinh ngạc nhìn Chi Lý, hiện tại nên dùng tâm tình gì để đối mặt với Chi Lý, bị nhìn thấu mà hốt hoảng, hay phần nộ đây: “Cho dù tớ đối mặt với sự thật, vậy thì thế nào, chẳng thay đổi được gì, không phải sao?”

“Nếu cậu đã rõ chẳng thay đổi được gì, tại sao phải trốn tránh?”

“Đây là sao? Sắp xa nhau đến nơi rồi, những gì cậu muốn nói chỉ có nhiều đó? Rõ ràng biết điều tớ muốn nghe không phải cái này, cậu có thể nói những lời dễ nghe mà?”

“Giờ lại muốn lãng sang chuyện khác à? Cho dù ra khỏi nhà, cậu chung quy vẫn là con của họ, trốn tránh là được sao, đối mặt với cảm xúc của chính mình đi, cậu còn muốn giữ vấn đề này bao lâu nữa? Những lời cậu không muốn nghe thì tớ không được phép nói à? Tớ là cái gì? Kha Bố, đây là cái cơ cậu trốn tránh sự thật?”

Lúc này đến phiên Kha Bố trầm mặc, ngực như bị thứ gì đó chèn ép. Trong lòng cậu sao có thể không hiểu, Chi Lý nói như vậy làm vậy tất cả đều là muốn tốt cho mình, nhiều năm qua, nghĩ đến việc cha mẹ vì luôn cãi nhau nên mới ly hôn, liền cảm thấy không thể tha thứ cho bọn họ cũng không cách nào tha thứ cho bản thân, chỉ khi đứng bên cạnh Chi Lý, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng, ngực vẫn cảm thấy khó chịu. Mấy người đi đằng trước cảm thấy không khí ở phía sau có chút vi diệu, thức thời không quay lại làm phiền, đi thẳng tới nhà ga, mọi người nói lời tạm biệt đơn giản, Kha Bố ôm đồng hành lý của mình, mới đi chưa được vài bước, cậu quay đầu lại, Chi Lý vẫn đứng ở đó, lẫn trong đám đông, dễ gây chú ý như vậy, tươi đẹp như vậy, Kha Bố quãng hành lý tiến lên, đập mạnh lên bả vai Chi Lý, tựa như trút giận nói: “Cậu là hỗn đản, Chi Lý, cậu là hỗn đản, nói cái gì mà đến lúc phải đối mặt, cậu không nên nói như vậy, tâm trạng sau khi đối mặt cậu phải phụ trách thế nào a, khôn kiếp! Tớ rất tức giận, rất tức giận, rõ

ràng sắp phải xa nhau, thái độ tùy tiện của cậu thực hỗn đản! Tổ đối với cái tên hỗn đản cậu nên làm sao bây giờ?” Tức giận chỉ bởi luyện tiếc rời khỏi cậu mà thôi, cho dù trút giận, cũng nhịn chẳng đành muốn được ở bên cậu.

Chi Lý bắt lấy cổ tay Kha Bố: “Ngày đó quen biết, cậu đã đưa ra một yêu cầu, lúc ấy còn nhỏ, không thể hứa hẹn với cậu.” Chi Lý đột nhiên nhắc tới, Kha Bố sao lại không nhớ.

[Kha Bố nhìn Chi Lý từ kẽ hở giữa các ngón tay, rốt cuộc cũng hiểu tại sao muốn tìm hấn tâm sự, rất muốn giữ hấn ở bên, thì ra, cậu cảm nhận được rằng hấn giống mình.

“À, Chi Lý, tổ tên là Kha Bố, phải nhớ kỹ cái tên này đó nha.”

“Ừm, Chi Lý, hãy ở bên tổ đi.”

“Bao lâu?”

Kha Bố trầm tư trong giây lát, rồi mới ra giá: “Cho đến khi tổ già, già tới độ quên mất còn có một người như cậu.”]

Chi Lý chậm rãi nói từng chữ, là thứ ngôn ngữ gì mà lại êm tai đến vậy: “Hiện tại tổ có thể cho cậu đáp án, tổ sẽ ở bên cậu, cho đến khi cậu già, già đến mức không nhớ nổi tổ.”

“Cậu...”

“Cho nên, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, tình cảm của cậu, tổ sẽ phụ trách.”

Câu nói này, so với tưởng tượng còn tốt đẹp hơn. Đôi mắt của Kha Bố bị chất lỏng nào đó che mờ, cậu không thấy rõ Chi Lý, rất xảo quyệt, cậu thật sự rất xảo quyệt, nói như vậy rồi, muốn tổ phải vượt qua những ngày không có cậu bằng cách nào đây.

Đứa trẻ cáu kỉnh, thứ cần nhất chính là một viên kẹo ngọt ngào.

47. Chương 47 - Nền Từ Bỏ, Nền Nắm Chặt

Kha Bố lấy chìa khóa mở cửa nhà, giờ này hấn ba còn đang đi làm, cậu ném hành lý lên đất rồi ngã vật xuống sofa bật tivi, không lập tức lăn qua lăn lại trên sofa, lòi di động ra, biểu hiện bình thường như không.

“Ngay cả một cái tin nhắn cũng chẳng thèm gửi, quan tâm tới tổ chỉ đến mức đó mà thôi.” Kha Bố nghịch điện thoại, không có, không có, còn chưa có, sao lại không có, hay là di động bị hỏng? Mạng yếu? Kha Bố nhấn dãy số của Sở Hạo Vũ, đầu bên kia truyền đến thanh âm lười nhác: “Này, Kha Bố, có việc gì?”

“Tạm biệt.” Kha Bố cắt đứt cuộc gọi, di động không hỏng, mạng cũng ổn, vậy chỉ có thể là Chi Lý chưa gửi tin nhắn cho mình, cái tên không biết tốt xấu. Kha Bố đột nhiên đứng dậy, ném di động xuống sofa, rất không bình thường, sao lại xoắn xuýt như gái đang yêu thế này, kỳ nghỉ trước đây dù không liên lạc chẳng phải vẫn bình thường đó sao.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi Chi Lý, nhóm người cảm thú Tô Ấu Ngôn, nhân cơ hội này phải hưởng thụ cuộc sống thanh tịnh một mình, hiện tại, là một mình ăn mỳ. Kha Bố lấy một hộp mỳ ăn liền, xé mở, đổ nước sôi vào trong, nhìn đồng hồ báo thức trên tường, đã 6 giờ rồi, không biết Chi Lý đã ăn cơm chưa, hấn một người khuyết thiếu thường thức cơ bản, nếu không ai nhắc nhở thời gian ăn cơm sẽ chết vì đói thật luôn. Kha Bố lắc lắc đầu, giờ không phải lúc nghĩ đến hấn! Kha Bố cầm đũa ăn mỳ.

Ăn uống xong, Kha Bố từ trong nhà kho lục ra một cái ống đựng tiền hình gấu chó tiên sinh gương nanh múa vuốt: “Từ giờ trở đi tổ sẽ khiêu chiến với cậu, nếu tổ nghĩ đến cậu một lần sẽ bỏ vào đây vào đồng, a ha ha, sau nghỉ đông sự lạnh lùng của tổ sẽ khiến cậu đau lòng muốn chết. Chuẩn bị cho tốt đi, Chi Lý.” Kha Bố nhẹ nhàng vỗ vỗ mũi gấu chó tiên sinh.

Cửa mở ra, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Kha Bố đặt gấu chó tiên sinh lên bàn. Sau khi Kha Tần trông thấy Kha Bố liền cười: “Sao về mà không gửi tin nhắn cho ba biết, ba sẽ đến nhà ga đón con.”

“Không cần, ba còn phải đi làm mà? Con có thể tự đi được.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hai cha con họ đã khách khí với nhau chẳng giống như người nhà, mà giống hai kẻ xa lạ ở chung, đây là cách Kha Bố tránh xảy ra xung đột, nhưng điều đó ngược lại khiến cho khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, đến mức mỗi khi Kha Tần muốn tới gần nội tâm của cậu, Kha Bố liền trốn thật xa.

“Đi chơi với bạn có vui không?”

“Cũng được.”

“Vậy à? Thế là tốt rồi, ba đã mua thức ăn, con đói chưa, ba đi nấu cơm.”

Bình thường Kha Bố sẽ bảo đã ăn mỳ rồi không cần nấu nữa, nhưng cậu chợt nhớ đến lời nói của Chi Lý, cuối cùng chỉ gật gật đầu. Nhìn bóng dáng bận rộn của Kha Tần trong nhà bếp, tâm trạng của Kha Bố rất phức tạp, cậu mong đến Tết, nhưng lại sợ Tết. Ăn cơm xong, Kha Bố ôm ống đũa đứng tiền về phòng, cậu nằm trên giường nhìn trần nhà màu trắng, rút từ ví một đồng xu nhét vào gấu chó tiên sinh.

Đêm 30 Tết, Kha Bố thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía cửa, cậu đem đồ ăn bưng lên bàn. Chuông cửa vang lên, Kha Bố chạy ra mở cửa, ngoài cửa là một phụ nữ trung niên, nghiêng đầu hiền hậu cười với Kha Bố, vỗ vỗ mặt Kha Bố: “Xin lỗi, trên đường kẹt xe nên tới muộn.”

“Con còn đang nghĩ sao mãi mà chưa thấy mẹ đến.” Ngũ Xuyên- mẹ của Kha Bố thay dép lê đi vào nhà.

“Con mang cho mẹ ly trà, mẹ ngồi nghỉ một lát, sắp ăn cơm rồi.”

“Không cần để ý tới mẹ, đi giúp ba con đi.”

Hàng năm chỉ có ngày này, cả nhà mới ở cùng nhau. Ba người ngồi trước bàn cơm, không khí từ lúc nói vài câu khách sáo xong liền trở nên xấu hổ, Kha Bố nắm chặt cái bát trong tay, nhìn như ám áp kỷ thực toàn là lừa mình dối người mà thôi. Kha Bố hiểu, họ làm tất cả việc này đều bởi vì cậu. Rõ ràng có thể ngăn cản, rõ ràng có thể như Chi Lý nói nhìn thoáng hơn về việc tình cảm của cha mẹ, sẽ thấy thoải mái, nhưng lúc phải đối mặt lại quá khó khăn, cậu trở thành mối ràng buộc duy nhất giữa hai người, chung quy vẫn khờ dại nghĩ, có lẽ một ngày nào đó, cha mẹ sẽ hòa hảo. Chính nguyện vọng không thể thực hiện ấy cứ kéo dài mãi, tạo nên xiềng xích kìm kẹp lẫn nhau. Chẳng đành lòng nên đối lại là sự chán ghét chính bản thân mình và sự yêu chiều thương xót của cha mẹ.

“Đi làm rất mệt phải không?”

“Bình thường, chỉ có điều giáp Tết, nên phải tăng ca.”

“Vậy à? Chú ý sức khỏe.”

“Cảm ơn.”

Đây là đối thoại giữa cha mẹ Kha Bố, sau khi đến nhà Chi Lý, Kha Bố mới giật mình nhận ra, cuộc sống của gia đình cậu giả dối đến mức nào, giống một giấc mơ đan lồng vào nhau. Ba người mang ba tâm trạng khác nhau, thật cẩn thận chú ý lời nói. Từ lúc nào, trong mắt họ đã không còn có nhau, nếu có cũng chỉ là sự hờ hững. Kha Bố nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết đồ mình gửi cho Chi Lý hẳn đã nhận được chưa, hẳn lời quá rồi, mình đã mang biết bao nhớ nhung ký thác vào nó.

“Tiểu thiếu gia, cậu có bưu phẩm.” Di Khánh cầm một gói hàng đưa cho Chi Lý, Lam Ngân đứng đằng sau Chi Lý đánh giá gói hàng: “Kha Bố gửi à?”

“Hình như là vậy.”

“Chắc là đêm giao thừa muốn cho con một sự bất ngờ, cắt mình thành thịt vụn đóng gói lại gửi cho con đấy.”

Chi Lý cầm gói hàng ước lượng: “Cậu ấy không nhẹ như vậy.”

“Để tiết kiệm phí vận chuyển có khi chừa lại vài bộ phận.”

Chi Lý mở gói hàng ra, bên trong là một cái hộp, hộp nhét đầy giấy vụn, liếc mắt một cái liền trông thấy gấu chó tiên sinh đang giương nanh múa vuốt, Chi Lý cầm lấy gấu chó tiên sinh lắc lắc, bên trong toàn là tiền xu.

“Cái quỷ gì thế này.” Chi Lý đánh giá gấu chó tiên sinh.

“Là ám chỉ ‘tổ và cậu ở bên nhau chính là vì tiền’ hoặc là ‘không trả tiền tổ sẽ như gấu chó ăn cậu.’” Lam Ngân nói.

Ngày hôm sau, Kha Bố tiễn Ngũ Xuyên ra cửa.

“Đưa đến đây thôi, cũng xa xôi gì đâu.”

“Ừm, nếu rảnh con sẽ tới thăm mẹ.”

“Thật kỳ lạ, trước kia con sẽ giữ mẹ lại ở vài ngày, năm nay sao thế?” Ngũ Xuyên sờ sờ đầu Kha Bố.

“Mẹ, đừng miễn cưỡng nữa, mẹ và ba con căn bản không hợp nhau mà, sau này mỗi người tự chăm sóc bản thân cho tốt, cha mẹ không nợ con gì cả.” Không ngờ lời khó nói nhất có thể nói ra nhẹ nhàng đến vậy. Ngũ Xuyên thoáng sững sốt, không đáp lại, chỉ cười cười, sau đó phát tay với Kha Bố lên xe.

Tuyệt bắt đầu rơi, Kha Bố bị lạnh đến phát run, cậu xoa xoa hai tay mình, điện thoại trong túi rung chuông, cậu lấy nó ra: “Cậu đúng là không biết chọn thời điểm, ở đó cũng lạnh chứ gì, giờ mới nhớ ra phải gọi điện cho tổ? Trước đây cậu chết ở xó nào vậy.”

“Quên mang sạc điện thoại.”

“Cái cơ này của cậu chẳng chút thành ý.” Kha Bố bước từng bước một lên sườn núi, rất muốn được hân an ủi, nhưng không thể thốt nên lời, cố gắng muốn tác hợp lại cho cha mẹ suốt bao năm, rốt cuộc vẫn quyết định từ bỏ, Kha Bố khó khăn đi trên con dốc, vì mặc quá nhiều quần áo, khiến cho việc đi lại càng bất tiện, ngay cả rút chân về cũng thấy vất vả, hơi thở màu trắng thoát ra từ miệng bị gió thổi bay. Dưới cột điện có một người đang đứng, một tay đút túi quần, tay kia cầm di động, khuôn mặt đẹp trai quay sang nhìn Kha Bố, lắc lắc cái điện thoại: “Như vậy có tính là thành ý không?”

Tay cầm di động của Kha Bố hạ xuống, kinh ngạc đứng đó, trong mắt đều là bóng dáng của Chi Lý, Chi Lý đi về phía Kha Bố, cong ngón giữa nhẹ nhàng gõ lên trán cậu: “Cậu trông vẫn nhà quê như vậy.”

“Không đau, cho nên đây là mơ à? Tạm biệt, ảo giác của tôi.” Kha Bố đang định đi, Chi Lý đã véo thật mạnh mặt Kha Bố: “Cậu là đồ ngốc à?”

“Đau, đau, cậu tới đây làm gì? Ai bảo cậu tới đây? Chẳng lẽ là trùng hợp? Hay là cậu lén lút yêu đương vụng trộm với ai?” Hàng loạt câu hỏi được đưa ra, cũng không đợi Chi Lý trả lời, Kha Bố đã úi đầu vào lồng ngực Chi Lý: “Một ngày nào đó cậu phải gánh trách nhiệm đã biến tổ thành kẻ tham lam.”

“Tổ phải gánh trách nhiệm hình như hơi nhiều.”

“Hiện tại hối hận cũng đã muộn rồi, cậu nên nhiệt tình chút mới phải, ôm lại tổ đi.”

“Bề ngang hiện tại của cậu khiến tổ muốn ôm cũng không nổi.”

Kha Bố ở trong lồng ngực Chi Lý nở nụ cười: “Trời lạnh thế này nếu không mặc dày một chút sẽ chết người đó, cậu thì hiểu cái gì.” Tay cậu siết chặt lấy áo hần, ấm áp nhất vẫn là nơi này.

48. Chương 48 - Thịnh Thoảng Cũng Phải Phối Hợp Với Hoàn Cảnh

Sau khi Sở Hạo Vũ biết được Chi Lý đã về liền triệu tập bọn họ đến nhà mình chơi, Kha Bố giấu mặt dưới lớp khăn quàng chỉ để lộ đôi mắt đánh giá căn nhà của Sở Hạo Vũ, thật không ngờ gia đình hần giàu vậy, Sở Hạo Vũ mặc thường phục xuất hiện ở cửa, nhiệt tình vẫy vẫy tay với mọi người: “Ái chà, đã lâu không gặp, các cậu năm mới vui vẻ nha.”

“Vũ thái, cậu đừng giả vờ làm người tốt, mau vào đi, lạnh quá.”

“Tớ không nhớ mình có mời một đầu gấu ngựa đến.”

Công Chu ở bên cạnh kinh ngạc: “Thì ra là Kha Bố, làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng kẻ lạ nào đó theo đuôi chúng ta.”

“Giờ mới nhận ra à?”

“Ai bảo cậu mặc trông như ninja luyện đồ vật.” Ứng Tu Kiệt nói.

“Chi Lý, cậu giúp tớ nói mấy câu.”

“Cậu là ai?”

“Giờ lại muốn giả bộ không biết tớ hả?”

Một con chó Mực Dương bất ngờ xuất hiện bên chân Chi Lý, dùng mắt cọ xát chân Chi Lý, Sở Hạo Vũ ngồi xổm xuống, vỗ vỗ tay gọi chó: “Hung Hung, mau đến đây.” Hóa ra là chó nhà Sở Hạo Vũ nuôi, có điều đặt tên kiểu gì thế. Ai ngờ Hung Hung chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Hạo Vũ một cái, vẫn đứng bên chân Chi Lý, Sở Hạo Vũ lòng đầy căm phẫn: “Hung Hung, tao mới là chủ nhân của mày, sao mày lại thân thiết với cái tên chỉ vô tình ghé qua đây hai ba lần.” Kha Bố nhìn Hung Hung, lúc này mới để ý thấy Hung Hung đang có chứa: “Thì ra là chó cái, có chứa?”

(Hung có nghĩa là ngực ạ, tên với tuổi =.)

“Đúng vậy, sắp sinh rồi.”

Chi Lý nhìn chăm chú bụng Hung Hung rồi nhìn chăm chăm Sở Hạo Vũ, lại nhìn chăm chú bụng Hung Hung rồi nhìn chăm chăm Sở Hạo Vũ: “Con của cậu?”

“Sao thế được!!”

Kha Bố day day thái dương: “Nguy rồi, trong đầu tớ hiện lên hình ảnh tà ác.”

Ứng Tu Kiệt ôm đầu thống khổ không chịu nổi: “Trong đầu tớ cũng có, cậu thật hạ lưu, tớ nghĩ cậu chỉ thích con gái, ai mà ngờ cậu với chó lại...”

“Cậu, các cậu đừng nói nữa, ngay cả tớ cũng bắt đầu tưởng tượng.” Chu Hân Hợp đỏ mặt nói.

“Nhanh xóa hình ảnh kỳ quái ấy đi cho tớ, thật ghê tởm.”

Vào trong nhà liền cảm thấy ấm áp hẳn, Kha Bố cởi áo khoác và khăn quàng cổ để ở huyện quan, cuối cùng cũng lộ ra dáng vẻ như cũ, cậu quan sát xung quanh: “Cha mẹ cậu đâu?”

“Đi ra ngoài mua ít đồ, đến đến, đừng khách khí.” Sở Hạo Vũ bưng trà nóng điểm tâm cho mọi người: “Hân Hợp, Ấu Ngôn cứ coi đây như nhà mình, nào, cởi bra và quần lót ra đi, như vậy càng thêm thoải mái.”

“Chỉ cậu mới có thể dùng vẻ mặt tự nhiên thoải mái đó nói ra những lời này.” Kha Bố cắn bánh bích quy, Chu Hân Hợp đỏ mặt tránh xa Sở Hạo Vũ, Tô Ấu Ngôn héch càm nhìn về phía Sở Hạo Vũ: “Không được.”

“Tại sao?” Lại còn mặt dày hỏi tại sao.

“Bởi vì, hôm nay tớ không, mặc, gì ,bên trong ,cả.” Tô Ấu Ngôn nói từng chữ một, trà trong miệng mọi người phun hết ra ngoài, Sở Hạo Vũ lộ ra vẻ mặt dâm loạn, chảy cả máu mũi, ngã xuống đất. Chiều này đối phó với sắc quỷ có hiệu quả...

“Sẽ không vì mất máu quá nhiều mà chết đấy chứ.” Kha Bố nhìn Sở Hạo Vũ trên đất.

“Hắn là vậy.” Ứng Tu Kiệt cũng nhìn Sở Hạo Vũ, sau đó quay đầu: “Đây là cái gì?”

“Hình dáng thật kỳ lạ.” Chu Hân Hợp cầm lấy một cái ống tre đặt trên bàn trà, bên trong là những thẻ tre, trên thẻ tre tựa hồ còn buộc mấy thứ linh tinh, Sở Hạo Vũ lau khô máu mũi ngồi dậy: “Mấy hôm Tết nhà tớ có mua ống xin xăm, các cậu thử xem xem, rút được thẻ tốt tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.”

“Dù sao cũng không có việc gì làm, tranh thủ thử vận khí xem nào.”

Mỗi người từ trong ống tre rút ra một cây xâm, Kha Bố nhìn lên Chi Lý từ sau lưng, Chi Lý mở tờ giấy ra, bên trên là một chữ màu đen to tướng [Hung], Kha Bố cười trộm: “Ông trời cũng công bằng đó chứ, vận khí của cậu cuối cùng đã hết rồi, aha ha ha, tại đây một ngày ý xuân ngập tràn, tin tức ấy tựa như ngọn gió ấm áp tô điểm cho cuộc sống của tớ, Chi Lý, thời đại của cậu rốt cuộc đã kết thúc.”

“Cậu bệnh nó vừa.” Chi Lý vứt tờ giấy vào sọt rác, sau đó mỗi người mở xâm đều nhận được một chữ màu đen to tướng [Hung], Ứng Tu Kiệt túm lấy áo Sở Hạo Vũ: “Lẽ nào ống xâm của cậu đều là quẻ hung.”

“Sao có thể, hôm qua Hung Hung còn cắn ra một cây [Cát] mà.” Lời nói của Sở Hạo Vũ tựa như sét đánh giữa trời quang, hắn ôm đầu quỳ trên đất: “Vận khí của tớ còn không bằng một con chó?! Tớ không muốn sống nữa.”

“Hóa ra cậu lại yếu ớt đến vậy.” Kha Bố lắc lắc ngón tay: “Không rút được quẻ tốt thì trách người khác, đúng là mất mặt đàn ông.” Kha Bố mở tờ giấy trong tay ra, bọn họ đều rút được quẻ “hung”, vận quẻ của mình tỷ lệ là “cát” rất lớn.

[Đại Hung]!! Kha Bố đem cây xâm quăng lên đầu Sở Hạo Vũ: “Chắc chắn có vấn đề, tại sao mọi người là hung mà của tớ lại là đại hung.”

“Cẩn thận a, ấn đường của cậu biến thành màu đen, cộng với thái độ làm người tâm địa hiểm ác, làm nhiều việc xấu, vị thí chủ này, bất nghĩa quá là hại đến mình đó nha.”

“Cậu đừng có mà bỏ đá xuống giếng.”

Đúng lúc này, di động của Sở Hạo Vũ đổ chuông: “Onichan, a a, onichan, a a ~ đáng ghét.”

“Nhạc chuông biến thái như vậy mà cậu cũng tìm được.”

Sở Hạo Vũ nhận cuộc gọi xong nhìn nhìn ngoài cửa sổ, tuyết vẫn đang rơi: “Mẹ tớ bảo đến siêu thị mua ít đồ, thực phiền a.”

Kha Bố đứng dậy: “Để tớ đi cho, không thể ăn không uống không ở nhà cậu được.”

“Muốn đi cho khuây khỏa loại bỏ tâm trạng bi thương vì rút trúng đại hung chứ gì.”

“Đừng lảm miệng!”

Kha Bố ném áo khoác cho Chi Lý, Chi Lý đứng dậy mặc áo khoác, sau lưng truyền đến tiếng huýt sáo: “Chà!! Chà!!”

“Các cậu còn muốn ngu ngốc đến trình độ nào nữa.”

“Phối hợp với hoàn cảnh thôi.”

Hai người đến siêu thị mua đồ, Kha Bố ôm túi plastic màu trắng, tay cầm hộp sữa ngồi ở ghế cạnh công viên, duỗi thẳng chân: “Ấm áp nằm trong lòng bàn tay, yêu nàng, đương nhiên sẽ vui vẻ tốt đẹp mãi.”

“Xin cậu hãy bình thường mà uống sữa cho tớ.”

“Chả mấy khi Tết mà.” Dấu chân của người qua đường trên đất càng ngày càng mờ hồ, đồng tuyết trên cành cây rơi xuống đất,, bầu trời tựa như một cái lưới màu bạc bao trùm cả thế giới, Kha Bố hút sữa cho đến khi hết sạch, sau đó ném vào thùng rác. Cậu rút rút cổ.

“Lạnh không?”

“Lạnh muốn chết.” Hai hàm răng của Kha Bố đã lập cập đánh vào nhau, tay nhẹ nhàng bị cầm lấy, mười ngón tay giao triền, tay Chi Lý rất lạnh, lạnh đến mức trái tim Kha Bố cũng rung động theo: “Hết cách rồi, thỉnh thoảng cũng phải phối hợp với hoàn cảnh, lãng mạn chút đi.” Kha Bố tựa vào đầu vai Chi Lý.

“Khiến cậu phải tủi thân rồi.”

“Không sao, không sao.”

49. Chương 49 - Liều Mạng Chơi Ném Tuyết!

“Bọn tớ về rồi đây.” Kha Bố xách một túi to mở cửa ra. Mấy người kia đang hưng trí bừng bừng đánh mặt chược, ánh mắt của Sở Hạo Vũ không rời khỏi mặt bàn: “Các cậu chậm quá, lẽ nào nhân cơ hội ra công viên dã chiến.”

Kha Bố đánh vào ót Sở Hạo Vũ: “Ý nghĩ của cậu có thể xấu xa đến mức độ nào hả.”

“Muốn chơi không, Chi Lý.” Ứng Tu Kiệt tốt bụng muốn nhường vị trí. Bình thường thành viên của tiểu tổ này ngoại trừ Công Chu và Chu Hân Hợp, nếu thể hiện lòng tốt như vậy, tuyệt đối không phải vì cao thượng nghĩ cho người khác. Quả nhiên, Ứng Tu Kiệt đảo đảo túi quần: “Tớ đã táng gia bại sản rồi, tiền mừng tuổi của tớ! Tôn nghiêm đàn ông của tớ! Tất cả đều bại bởi Hân Hợp.”

“Cô ấy thắng từ này đến giờ, cái thế đạo gì vậy!” Sở Hạo Vũ cũng ồn ào bị phần.

“Cái này gọi là người tốt cả đời bình an.”

Cha mẹ của Sở Hạo Vũ một lát sau cũng quay trở lại, mẹ Sở Hạo Vũ dịu dàng tiếp đón mọi người: “Thật ngại quá, để các cháu đợi lâu, Tiểu Vũ hôm nay mới nói cho cô biết, các cháu muốn tới đây chơi, chỉ có thể vội vội vàng vàng đi chợ, các cháu đói bụng rồi phải không, cô lập tức đi nấu cơm.”

Ba Sở Hạo Vũ cởi áo khoác: “Tuyệt bên ngoài đã tích đầy, các cháu chú ý đừng để bị cảm lạnh.”

Kha Bố không hiểu, rất rất không hiểu, một cặp vợ chồng tốt như vậy rốt cuộc sao lại dạy dỗ ra một Sở Hạo Vũ biến thái cơ chứ, Sở Hạo Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, xắn ống tay áo: “Chúng ta chơi ném tuyết đi.”

“Cậu thua nên tìm cách quyệt nợ chứ gì.” Kha Bố vạch trần Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ vờ như không nghe thấy, đề nghị của hắn lần đầu tiên có nhiều người phụ họa đến vậy, Công Chu và Chu Hân Hợp chạy đến huyền quan đeo găng tay và mũ, Ứng Tu Kiệt vận động làm nóng người, ngay cả Tô Ấu Ngôn cũng gấp sách lại.

“Đã lớn tướng rồi còn, đúng là ấu trĩ.” Kha Bố khinh bỉ nói.

Ứng Tu Kiệt nhìn Kha Bố đang đeo giày ở huyền quan: “Cậu định trốn à?”

“Muốn chơi cùng các cậu.” Kha Bố nhún nhún vai, cái đám này hẳn trước đây có rất ít bạn, hình như còn chưa chơi ném tuyết bao giờ cho nên mới hưng phấn như vậy, Chi Lý từ từ đi đến, trong khi mọi người đang vui vẻ bật thốt ra một câu: “Đây là muốn bù lại thời thơ ấu à?” Khiến cả đám bị đả kích nghiêm trọng.

“Cái đó không nhất thiết phải nói ra!”

“Không đúng à?” Chi Lý còn đọc thoại một câu: “Tớ nghĩ trước đây không ai nguyện ý chơi cùng các cậu.” Chuyện đau khổ nhất bị chỉ ra, tâm trạng của mọi người tụt dốc không phanh. Chi Lý mở cửa ra quay đầu lại nhìn cả đám đang âu sầu: “Sao thế?”

“Cậu còn hỏi!!” Kha Bố ồn ào.

Oằn tù tì phân tổ, Tô Ấu Ngôn, Kha Bố, Ứng Tu Kiệt một tổ, tổ còn lại là Chi Lý, Sở Hạo Vũ, Công Chu, Kha Bố thầm thấy may mắn, thực lực của tổ mình cộng lại tốt hơn nhiều. Chi Lý và Tô Ấu Ngôn liếc nhìn Chu Hân Hợp còn sót lại, sau đó hai người đại diện cho hai tổ oằn tù tì lần cuối, Chi Lý nói: “Ai thua cô ấy sẽ về đội người đó.”

“Rất hợp ý tớ.”

Chu Hân Hợp bịt miệng, hai mắt đầm lệ lưng tròn: “Chi Lý đại nhân các cậu thật quá đáng, ở trong mắt các cậu tớ là gánh nặng sao?” Chu Hân Hợp bỏ chạy, nước mắt lã chã tuôn rơi, vài người vươn tay: “Hân Hợp!” Chu Hân Hợp chạy chưa được hai bước đã vấp chân vào đồng tuyết ngã xấp xuống, Chi Lý và Tô Ấu Ngôn thờ ơ oằn tù tì, Tô Ấu Ngôn thắng, Ứng Tu Kiệt và Kha Bố vỗ tay hoan hô: “Tốt quá rồi, trời giúp chúng ta.”

Sở Hạo Vũ nắm tay: “Đáng giận.”

Công Chu ở bên cạnh cuống quýt khuyên nhủ: “Cho dù Hân Hợp rất yếu, các cậu cũng đừng thể hiện rõ ràng ra như vậy chứ.”

Song phương chiếm cứ hai nơi khác nhau, Kha Bố vốc một nắm tuyết trên đất vo thành hình tròn, chẳng phải là ném tuyết sao, cho dù chưa chơi bao giờ, thì cũng nhìn thấy trên tivi khá nhiều, chỉ là anh ném tôi tôi ném anh, sau đó cất tiếng cười sang sảng, mọi người truy đuổi nhau.

Ứng Tu Kiệt vốc một nắm tuyết thò đầu ra: “Haiya, Ngô Công Thủ (tay rét).” Dứt lời vô số quả cầu tuyết lấy tốc độ kinh người bay ra, tựa như máy, Sở Hạo Vũ sau khi né tránh nhân lúc Ứng Tu Kiệt sơ hở, hai tay giơ cao một quả cầu tuyết thật lớn: “Bưởi to tập kích.” Mắt thấy quả cầu bay tới, Ứng Tu Kiệt lặn một vòng trên đất rời khỏi vị trí ban đầu, thở phì phò: “Nguy hiểm thật.” Quả cầu tuyết trong tay Kha Bố rơi xuống đất, đây đâu phải chơi đùa, đang liều mạng thì có. Chu Hân Hợp nín nhịn đã lâu, ném sang bên này, nhưng quả cầu bay đến giữa đường liền rơi xuống, ngay cả khoảng cách ấy cũng không ném tới được à? Công Chu nhân lúc Kha Bố xuất thần, ném cậu, Tô Ấu Ngôn đẩy Kha Bố ra, quả cầu trúng vào cái cây đằng sau.

“Cám ơn cậu, Ấu Ngôn.” Kha Bố cảm động vô cùng nhìn Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn chỉ vào Công Chu: “Không được bắt nạt động vật.”

“Ai là động vật!!” Đến giờ còn cười nhạo cách ăn mặc của mình. Hiện tại không phải lúc nghĩ đến những cái này, Kha Bố nhanh chóng phân tích chiến lược và nhược điểm của đối phương, trước hết nhằm vào đứa yếu nhất sau đó lo đối phó với boss, chưa thấy boss xuất hiện, trốn đi rồi sao?

“Hân Hợp, xin lỗi.”

“Cái gì?” Còn chưa nói xong, cầu tuyết của Kha Bố đã ném trúng mặt Chu Hân Hợp, Chu Hân Hợp KO! Kế tiếp là Công Chu: “Tu Kiệt, cậu phân tán lực chú ý của Vũ thái.”

“Cứ để đó cho tớ.” Ứng Tu Kiệt lại ló đầu ra: “Hở, sao ai lại vút nội y ở đây?”

“Ở đâu, ở đâu?” Sở Hạo Vũ tìm kiếm trên mặt đất. Kha Bố lặng lẽ vòng ra sau lưng Công Chu, vừa định ném, Công Chu bỗng quay đầu lại, khuôn mặt khiến người ta phải yêu thương tỏa sáng: “Lạnh quá, hình như tớ bị cảm rồi, nếu bị tuyết ném trúng...” Công Chu quỳ rạp trên đất ra sức ho khan, tựa như sắp ho ra máu đến nơi.

“Này, cậu không sao chứ?”

“Tớ...” Công Chu vốc một nắm tuyết trên đất, Kha Bố bị Tô Ấu Ngôn đẩy ra, một đồng tuyết rơi trúng đầu Công Chu: “Không đành lòng nhìn cậu đau khổ, sớm chấm dứt sinh mệnh của cậu thì tốt hơn.”

“Nhận ra rồi à?” Công Chu cười cười phủi phủi tuyết trên đầu, Công Chu KO! Sở Hạo Vũ phát hiện ra hai người, ném cầu tuyết về phía họ, Kha Bố tránh trái tránh phải, thỉnh thoảng đánh trả, cậu lại cảm kích nhìn Tô Ấu Ngôn: “Phần ân tình này sau này tớ nhất định sẽ trả ơn gấp bội.”

“Chi Lý ở đâu?”

“Không thấy, trước giải quyết Sở Hạo Vũ đã.”

Kha Bố tinh mắt trông thấy dưới đồng tuyết có cái gì đó đang bò bò, không phải là tên gốc Ứng Tu Kiệt kia đang nguy trang đấy chứ, Kha Bố thu hút sự chú ý của Sở Hạo Vũ: “Ái chà, Vũ Thái, tớ ở đây.” Kha Bố ném mạnh cầu tuyết về phía Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ tránh thoát, đang định tiến lên, chân lại bị túm lấy, giật mình cúi đầu: “Gì thế này?”

“Hãy chết như một thằng đàn ông.” Ứng Tu Kiệt chui ra khỏi đồng tuyết, kéo mạnh chân Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ ngã xuống đất, Ứng Tu Kiệt bổ nhào lên, vốc tuyết lên đổ lên đầu Sở Hạo Vũ. Sở Hạo Vũ KO!

“Tắc kè hoa quyền.” Ứng Tu Kiệt lại một lần nữa ẩn mình vào đồng tuyết. Cậu không lạnh à? Kha Bố rất muốn nói như vậy.

“Chi Lý? Cậu ở đâu, đừng trốn trốn tránh tránh, các cậu thua chắc rồi.” Kha Bố tìm kiếm xung quanh. Cửa nhà Sở Hạo Vũ bị đẩy ra, Chi Lý cầm cốc cà phê đi tới: “Tìm tớ à?”

“Cậu vào nhà từ lúc nào vậy!!!”

“Thấy hơi lạnh nên tớ về trước.”

“Cậu rút cuộc có muốn chơi hay không.”

Chi Lý đặt cốc cà phê xuống lan can ngoài cửa, xoay người vốc một nắm tuyết: “Vây nhanh kết thúc đi.” Chi Lý đi tới, chân dẫm mạnh một cái, Chi Lý cúi đầu, lại dẫm mạnh thêm nhát nữa: “Đây là cái quái gì?” Kha Bố chỉ trông thấy cái tay đang lộ ra của Ứng Tu Kiệt run rẩy, rút cuộc hắn cũng ngẩng đầu lên: “Không ngờ nguy trạng cẩn thận như vậy cũng bị cậu nhận ra, thật lợi hại...” Chi Lý buông tay, tuyết rơi xuống đầu Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt KO! Không biết từ khi nào Tô Ấu Ngôn đã đứng bên cạnh Kha Bố, Chi Lý lại nhặt cầu tuyết trên đầu Ứng Tu Kiệt, nâng tay.

“Giờ là lúc cậu nên báo ân.” Tô Ấu Ngôn nói, Kha Bố còn chưa kịp phản ứng, Tô Ấu Ngôn đã kéo Kha Bố tới trước mặt Chi Lý: “Cậu có thể làm vậy với Kha Bố sao? Sẽ nhiễm lạnh đó, sau đó là cảm mạo, rồi phát sốt, dưới sự tra tấn đau khổ mà chết đi.”

“Tớ dễ chết vậy cơ à! Đây là lý do cậu chọn tớ đầu tiên phải không?”

“Câm miệng, phối hợp chút.” Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nói.

Quả nhiên, tay Chi Lý thoảng khựng lại, nhìn Kha Bố, Kha Bố giải bộ xấu hổ, cầu tuyết giấu sau lưng tùy thời chuẩn bị ném ra: “Vì sao? Vì sao giữa hai ta lại trở nên như vậy, tớ không muốn, trở nên như vậy tớ rất đau khổ, khụ, chúng ta hãy buông bỏ tất cả đi, mở to mắt mà nhìn cho rõ, tớ là Kha Bố a, cậu xác định muốn dùng cầu tuyết lạnh lẽo đó ném tớ sao?” Chỉ cần có thời cơ, Kha Bố sẽ ném cầu tuyết.

“Cái gì?” Cầu tuyết trong tay Chi Lý bay thẳng vào mặt Kha Bố, Kha Bố ngã xuống đất, Tô Ấu Ngôn phì nhổ: “Vô dụng, đánh giá cao mị lực của cậu.”

“Đừng để ý tới tớ, để tớ ăn năn một mình đi.” Kha Bố KO!

Tô Ấu Ngôn vừa làm cầu tuyết vừa nhìn về phía Chi Lý: “Muốn ném trúng tớ không dễ như vậy đâu.” Dứt lời tung cầu tuyết, Chi Lý nghiêng đầu né tránh, lại gần Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn cũng không lùi bước, rút cuộc hai người mặt đối mặt đứng yên tại chỗ, xem ra đây sẽ là một trận ác chiến, Chi Lý có lẽ sẽ thủ hạ lưu tình với Ấu Ngôn.

Tô Ấu Ngôn nâng tay, Chi Lý đột nhiên nói: “Ấu Ngôn, cuốn sổ đâu.”

“Ở trong này.” Thói quen phản xạ có điều kiện, Tô Ấu Ngôn thò tay ra sau, khi cô nhanh chóng giật mình nhận ra, tuyết trong tay Chi Lý đã nhẹ nhàng đập lên vai cô. Tô Ấu Ngôn KO! Chi Lý xoay người trở lại chỗ cửa nhà, cầm cốc cà phê uống một hớp, đóng cửa, lưu lại một bãi chiến trường.

Ngày hôm sau, Kha Bố vừa tỉnh dậy liền phát ra tiếng hét tê tâm liệt phế: “Đau, đau quá.” Bởi vì hàng ngày không chăm chỉ rèn luyện, sau ngày hôm qua, cơ thể vô cùng đau nhức. Cậu giống một cái xác cứng còng nằm trên giường. Không chỉ chịu đựng sự đau đớn của cơ thể, mà còn có cả nỗi đau khi bị thua trận. Chi Lý! Chi Lý đáng ghét! Là ma quỷ sao? Chắc chắn!

50. Chương 50 - Hở?!

Khai giảng đã qua, Kha Bố mất rất nhiều thời gian điều chỉnh việc học tập và nghỉ ngơi, chấm dứt cuộc sống lười nhác đột nhiên trở lại trường học có phần không quen. Cậu ôm sách chạy như bay trong trường, chỗ này là cấm địa của trường, bất tri bất giác Kha Bố lại lạc đến đây, đường đi tựa như mê cung khiến cậu mất phương hướng, Kha Bố sốt ruột, chỉ lo chạy, không để ý tới mặt đất, một bước dẫm vào khoảng không, chẳng kịp phát ra tiếng hét, Kha Bố liền rơi xuống giếng, ánh sáng trên đầu cách cậu càng ngày càng xa. Kha Bố vươn tay, nhưng không tóm được bất cứ thứ gì.

Chẳng biết là bao lâu sau Kha Bố mới mở mắt, xoa xoa cái gáy còn hơi đau, cậu đứng dậy...Trước mắt xuất hiện cảnh tượng hoàn toàn xa lạ, trong giây lát còn tưởng mình vẫn đang nằm mơ, nơi này không nhìn ra

chút dấu hiệu nào của thành phố hiện đại, mà là một thành trấn mang màu sắc cổ xưa, người người mặc quần áo cổ trang như phim truyền hình, chẳng lẽ mình rút trúng phim trường?

“Thả ta ra, cứu với, ai cứu tôi với.” Xa xa truyền tới thanh âm quen thuộc. Kha Bố quay đầu lại nhìn, thấy một cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu tím, tóc vấn thành búi, cài trâm hoa, bị một người đàn ông ôm vào ngực, người đàn ông mặc trường bào màu xanh biếc, phanh ngực, tùy tính phong lưu hiển hiện rõ ràng, Kha Bố sao lại không biết hai người kia, đây chẳng phải là Sở Hạo Vũ và Công Chu đấy ư?

“Tiểu nương tử, đừng xấu hổ, ngoan ngoãn đi theo bổn đại gia, sẽ cho nàng vinh hoa phú quý, hưởng thụ tốt bậc.”

“Không cần, xin đừng như vậy.”

Sở Hạo Vũ đặt tay lên ngực Công Chu, đột nhiên biến sắc, liên tục lui ra sau: “Không có, sao cái gì cũng không có?”

“Đương nhiên không có! Ta đường đường là nam nhi thân cao năm thước.”

“Có nam nhân nào ăn mặc như ngươi không hả!! Lại dám trêu đùa bổn đại gia.” Sở Hạo Vũ rút kiếm bên hông ra. Kha Bố ở bên cạnh run sợ rút cuộc cũng mở miệng: “Các cậu đang làm gì vậy?”

Sở Hạo Vũ quay đầu lại: “Ta còn tưởng là ai, đây chẳng phải là Kha Bố sao? Ăn mặc như vậy quả thực nực cười.”

“Cách nói chuyện của cậu mới nực cười, các cậu đang chơi trò gì vậy?”

“Chơi?” Kiếm trong tay Sở Hạo Vũ nhanh chóng xẹt qua, Kha Bố chỉ cảm thấy hai má đau đớn, máu chảy ra, cậu che mặt, không thể tin được nhìn chằm chằm Sở Hạo Vũ, giận dữ: “Cậu làm gì thế?” Công Chu chạy đến bên cạnh Kha Bố, lo lắng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Cậu không nhớ tớ sao? Công Chu.”

“Ngươi biết tên của ta? Ngươi là...”

“Tớ là Kha Bố mà, cậu không nhớ thật sao? Nói, nơi này là đâu?” kn nhận ra có điểm không thích hợp cuống quýt hỏi.

“Hừm, chúng ta đã từng gặp nhau à? Nơi đây là thành trấn cách kinh thành không xa.”

“Kinh thành?” Kha Bố nhìn quanh bốn phía, miệng há hốc, sự đau đớn bên má nói cho cậu biết đây không phải mơ, nói đúng hơn, cậu xuyên không? Tình tiết quá hạn này sao lại phát sinh trên người mình cơ chứ, cậu tiến lên túm lấy vạt áo của Sở Hạo Vũ: “Cậu quen tớ mà đúng không, nói cho tớ biết, làm cách nào để trở về, tớ không muốn ở lại cái nơi chết tiệt này, tớ phải quay trở lại.” Sở Hạo Vũ đẩy Kha Bố ra, k đứng không vững ngã xuống đất, Sở Hạo Vũ phúi phúi quần áo của mình: “Không hiểu ngươi đang nói cái gì, ta đương nhiên quen ngươi, Kha Bố, kẻ chịu nguyên rửa.”

“Chịu nguyên rửa?”

“Đừng giả ngu, ngươi lại dám cảm trở bổn đại gia, không biết tốt xấu, phải để ngươi trông thấy sự lợi hại của bổn đại gia.” Sở Hạo Vũ huy kiếm chỉ vào Kha Bố.

“Vũ thái, có chuyện từ từ nói, đừng có động tay động chân.” Kha Bố biết hẳn không nói đùa, muốn xoa dịu cơn tức của hắn, Sở Hạo Vũ giờ kiếm chém xuống, Kha Bố ngay cả thời gian nhắm mắt cũng không có, kiếm kia bị một thanh kiếm khác ngăn lại, văng ra rơi trên đất, Sở Hạo Vũ ôm cánh tay vì chấn động mà khẽ run, trước mắt xuất hiện một nam tử tuấn mỹ, trường bào màu lam nhạt theo gió bay bay, Kha Bố chỉ trông thấy sườn mặt của hắn cùng khí chất cao quý, vài đoá hoa nhẹ nhàng rơi xuống thân kiếm, nam tử thu kiếm lại bên hông.

“Chi Lý đại nhân, người tới cứu ta sao?” Công Chu vui vẻ nói.

Sở Hạo Vũ nhìn Chi Lý, cắn răng nói: “Đáng giận, Chi Lý, không liên quan đến chuyện của ngươi. Sao lại ngăn cản ta?”

“Việc đó cũng không liên quan đến ngươi.”

Lồng ngực Kha Bố không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn, nội tâm có giọng nói tựa hồ muốn thoát ra từ thân thể, nhưng chỉ có thể tắc nghẽn ở cổ họng, sau sự giật mình là cảm giác hoài niệm cực kỳ ảm áp, có chút kỳ diệu.

“Chi Lý?” Kha Bố khẽ gọi tên Chi Lý, Chi Lý không thèm quay đầu, lạnh lùng cách xa Kha Bố, Sở Hạo Vũ nhặt kiếm của mình lên: “Vận khí của ngươi coi như tốt, hôm nay tạm thời tha cho ngươi. Thật không hiểu nổi ngươi a, Chi Lý, ta đây cũng coi như giúp ngươi mà.” Sở Hạo Vũ bất ngờ nở nụ cười: “Người muốn Kha Bố chết nhất, chẳng phải là ngươi sao?” Lời nói của hắn như một nhát dao nặng nề, chọc thủng suy nghĩ của Kha Bố. Tại sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? là Chi Lý phải không, hắn là Chi Lý? Nếu đúng như lời Sở Hạo Vũ nói, hắn hy vọng mình chết ư? Kha Bố túm lấy tay Chi Lý đứng dậy: “Chi Lý?”

Chi Lý hất ra: “Đừng chạm vào ta.” Nói xong liền rời đi, Kha Bố kinh ngạc đứng tại chỗ, Công Chu đẩy đẩy cậu: “Người không sao chứ, Kha Bố?”

“Cám ơn, không sao đâu, tôi đây đi trước.” Kha Bố đuổi theo Chi Lý, muốn hỏi rõ ràng nguyên nhân, khát vọng muốn biết bản thân ở thời đại này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lớn hơn cả khát vọng muốn quay về. Chung quanh hốt nhiên tối sầm lại, giống như đang đi trong đường hầm, sau đó lại sáng lên, trước mắt Kha Bố xuất hiện một thành trấn, cậu thấy Chi Lý đang đứng trước một tòa lầu các, bên trên có treo một bảng hiệu gỗ [Ngheh Xuân Lâu], Chi Lý định đi vào chỗ này sao? Không thể nào. Từ bên trong có một cô gái bước ra, mặc một bộ váy tựa như kimono màu đỏ tiên diễm, trên trán có vẽ một đóa hoa, tóc dài xõa trên vai, váy áo dưới có khe hở để lộ một bên đùi trắng nõn, bên trên để hở nửa bờ vai như ẩn như hiện, có vẻ phong trần quyến rũ, cô gái cầm một tiểu thuốc dài nhếch mi: “Đang đợi người đó.”

Chi Lý đi vào rồi, Kha Bố cũng đuổi đến phía trước, Tô Ấu Ngôn nhìn Kha Bố: “Đây chẳng phải là Kha Bố sao, đã lâu không thấy ngươi tới chiếu cố sinh ý.” Cái gì?! Tựa như sét đánh giữa trời quang.

“Tôi, tôi đến loại cửa hàng này?”

“Thật thật lẽ, gì mà loại này loại kia, người chính là khách hàng lâu năm.” Lại thêm một tia sét nữa, Kha Bố nuốt nước bọt đi vào trong, bị cảnh tượng lộn xộn trước mắt làm cho giật mình không thốt nên lời, Chu Hân Hợp xắn ống tay áo tiếp đón khách khứa, tay cầm bánh bao nhỏ và sữa đậu nành: “Khách quan, cần gọi thêm gì nữa sao?”

“Thêm bánh quẩy.” Người qua đường giáp nói.

Kha Bố không nhịn được phát điên: “Cửa hàng bán ăn sáng thì để như vậy đi, đừng có mà đặt tên và mặc quần áo khiến người ta hiểu lầm như vậy chứ.”

“Người thật đúng là không chịu từ bỏ ý định, bám theo Chi Lý tới đây.” Tô Ấu Ngôn không quan tâm tới lời chỉ trích của Kha Bố.

“Tôi thường xuyên đi theo Chi Lý?”

Tô Ấu Ngôn khoác vai Kha Bố: “Từ bỏ đi, hãy vì bản thân, bằng không, sẽ chết đó, Kha Bố.” Lại là những lời này, tại sao mình sẽ chết, không hiểu, tuyệt đối không hiểu. Ứng Tu Kiệt từ trên trời giáng xuống, Kha Bố tựa như có thể trông thấy dây cáp sau lưng hắn: “Người rốt cuộc cũng hiện thân, Kha Bố. Đến đây đi, Chi Lý, mau giết hắn, ngươi cũng biết không còn nhiều thời gian nữa.”

Chi Lý lạnh lùng nhìn Ứng Tu Kiệt, không lên tiếng.

“Rốt cuộc các cậu đang nói gì vậy?”

“A ha ha ha, chỉ cần Chi Lý giết ngươi, ác ma sẽ ăn mòn nội tâm của hắn, đến lúc đó ta sẽ dựa vào sức mạnh đó thống trị toàn bộ thế giới.” Cảm thấy tình tiết càng ngày càng quỷ dị.

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì, mơ đi nhé, Chi Lý còn lâu mới giết tớ, đúng không, Chi Lý, đúng không?” Kha Bố khát cầu nhìn Chi Lý, Chi Lý không trả lời cũng không liếc mắt nhìn Kha Bố, khiến Kha Bố không khỏi lạnh lẽo.

“Đừng khờ dại nữa, hắn có lý do không thể không giết ngươi, ta đã phong ấn người mà hắn yêu nhất Thượng Quan Uyên Nhi trong cơ thể ngươi, muốn cứu nàng ra chỉ có một cách duy nhất trong vòng sáu năm phải

giết người.” Một câu nói của Ứng Tu Kiệt khiến Kha Bố hiểu ra rất nhiều điều, đầu cậu bắt đầu quay vòng vòng, có một phần trí nhớ chậm rãi tái hiện, tựa như kiếp trước, 6 năm? Đây là khoảng thời gian mình quen biết Chi Lý, mơ hồ trông thấy tình cảnh giữa mình và Chi Lý, trông thấy khuôn mặt đau khổ cô đơn của Chi Lý, thực tàn nhẫn a, bản thân cậu. Rõ ràng biết người Chi Lý yêu không phải là mình, rõ ràng biết ở bên cạnh Chi Lý chỉ khiến hấn càng thêm thống khổ mà thôi, nhưng vẫn muốn có được trái tim hấn, là tình cảm xuất phát từ Thượng Quan Uyển Nhi trong cơ thể mình hay chính là ý muốn xuất phát từ nội tâm của bản thân cậu, Kha Bố đã không rõ nữa.

Ứng Tu Kiệt bước về phía Kha Bố, Chi Lý chắn trước mặt Kha Bố: “Người, câm miệng lại.”

“Tại sao không giết hấn?”

“Ta không cần phải giải thích với người.”

“Vô liêm sỉ, muốn chống lại ta sao? Đừng tưởng ta sẽ dung túng cho người, ta cũng có thể hủy diệt người.” Ứng Tu Kiệt rút kiếm ra chém Chi Lý, Công Chu xông lên phía trước, kiếm đâm trúng ngực Công Chu, máu chảy ra: “Không, không cho phép người thương tổn Chi Lý đại nhân.” Dứt lời ngã xuống đất, Kha Bố sắc mặt tái nhợt hét lên: “Công Chu!!”

“Vương vưu.” Ứng Tu Kiệt rút kiếm ra tấn công Chi Lý, Chu Hân Hợp nhào tới, kiếm đâm trúng ngực Chu Hân Hợp, máu chảy ra: “Ta sẽ không để người thực hiện được.” Dứt lời ngã xuống đất, Ứng Tu Kiệt lại vung kiếm, Sở Hạo Vũ vọt ra, kiếm đâm trúng ngực Sở Hạo Vũ, máu phun ra: “Còn có ta nữa.” Dứt lời Sở Hạo Vũ ngã xuống đất. Cảnh tượng máu tươi đầm đìa này là sao? “Ấu Ngôn, đừng.” Kha Bố vươn tay, Tô Ấu Ngôn lạnh lùng cầm đầu thuốc nhả ra một ngụm khói đứng yên tại chỗ: “Làm gì vậy?”

“Thì ra người không định hy sinh bản thân!!!”

Chi Lý liếc nhìn ba người trên mặt đất, rút kiếm bên hông ra, Kha Bố ôm chặt Chi Lý: “Đủ rồi, Chi Lý, thật sự đủ rồi, cảm ơn người đã cho ta sáu năm, ta rất thỏa mãn, giờ là lúc nên mang Uyển Nhi trả lại cho người, người nguyện ý ở bên cạnh ta, thực ra là muốn ở bên cạnh nàng, rõ ràng hiểu rõ, nhưng vẫn không cam lòng, tạm biệt, Chi Lý. Tạm biệt, Chi Lý, tạm biệt, Chi Lý, tạm biệt, Chi Lý. Kha Bố cầm lấy kiếm trong tay Chi Lý đâm vào trái tim mình, thì ra cũng không quá đau đớn, thật sự. Kha Bố xụi lơ ngã xuống, bị Chi Lý ôm lấy, miệng cậu trào máu tươi, ngón tay Chi Lý nhiễm đầy máu tươi của Kha Bố, Chi Lý nhìn ngón tay của mình: “Thật khờ a, Kha Bố, lý do cho người sáu năm chẳng phải rất rõ ràng sao?” Kha Bố nở nụ cười, túm lấy áo Chi Lý: “Đúng là kỳ lạ, vẫn cảm thấy chỉ cần có người ở bên, đi đâu cũng không sao cả.” Tay Kha Bố rơi xuống, rốt cuộc tắt thở.

“Quả đúng là tình bạn khiến người ta hâm mộ a, ta cảm động muốn giết người, đến đây đi, Chi Lý, đánh một trận với ta.” Hiện tại chuyển thành tình bạn có phải rất gượng ép hay không. Rốt cuộc Tô Ấu Ngôn tìm thấy một vật thần bí trong rương. Lỡ ra, đen đỏ giao nhau lại còn tỏa ra quang mang thần thánh, Ứng Tu Kiệt sợ hãi: “Không xong, sổ ghi chép!” Dứt lời định trốn. Tô Ấu Ngôn mở cuốn sổ ra, trong ánh hào quang, Ứng Tu Kiệt biến mất. Rèm được hạ xuống, Chi Lý nhìn ngón tay đầy chất lỏng màu đỏ của mình, lau lau lên quần áo Kha Bố, Kha Bố ngồi bật dậy: “Cậu làm gì vậy.” Kha Bố trừng mắt với Chi Lý, Chi Lý đứng lên nhún nhún vai, tựa hồ chuẩn bị đi tắm rửa. Kha Bố cầm khăn lau mặt nói với Trương Lạc: “Trừ cái kịch bản xuyên không vỡ vụn và lời thoại ra của cậu ra, hiệu ứng sân khấu không đến nỗi nào, tớ thực sự không hiểu, vì sao tớ phải phối hợp diễn vở kịch nhảm chán này.”

Sở Hạo Vũ cũng đứng dậy: “Hết cách rồi, kỷ niệm thành lập trường quy định mỗi câu lạc bộ phải có một tiết mục.”

“Hình như chúng ta không phải câu lạc bộ gì đó đâu.”

“Không xin lập câu lạc bộ sẽ không giữ được gian phòng học kia.”

“Đúng là phiền phức, sức sống một năm của tớ đều tiêu hao cả rồi.” Kha Bố nói xong thì cùng Tô Ấu Ngôn bỏ đi, ngay cả chào cảm ơn cũng không buồn tham gia. Kha Bố và Tô Ấu Ngôn đều mang quần áo để thay cất trong tủ đồ, hiện tại quan trọng nhất là rửa sạch vết máu toàn thân.

Mở cửa tủ đồ ra, bên trong thực im ắng. Đúng lúc ấy, có tiếng bước chân tới gần: “Hửm, anh ấy không ở đây sao?” Kha Bố quay đầu lại, trông thấy một cô gái với khuôn mặt tươi cười, theo bản năng Kha Bố

liền sờ lên chân mình, cảm thấy nơi nào đó ần ần đau: “Đóa, Đóa Lạp.”

51. Chương 51 - Cô Gái Tên Đóa Lạp

Một cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt Kha Bố và Tô Ấu Ngôn, đây chẳng phải là Đóa Lạp. Dung mạo như loại búp bê tinh xảo, cô ấy đi về phía Kha Bố, chắp tay sau lưng nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trước mặt Kha Bố, ánh mắt nheo lại khoe miệng mỉm cười, lộ ra chiếc răng khểnh: “Đây không phải là Kha Bố sao? Thì ra anh cũng học tại trường này a?” Kha Bố không biết nên dùng loại biểu tình nào đáp lại nụ cười của Đóa Lạp, nụ cười tươi ngấm ngấm làm Kha Bố sợ hãi, cậu đứng cứng đờ ở tại chỗ thậm chí không chú ý tới ngón tay chính mình đang run rẩy. Kha Bố không thể quên Đóa Lạp, mặc dù cậu từng cố gắng muốn quên con người này, nhưng Đóa Lạp vẫn luôn khắc sâu vào hồi ức của chính mình cùng Chi Lý, như hiểu ngầm hai người tránh nói đến chủ đề này. Cô ấy không giống Lam Ngân tà ác, Ấu Ngôn lạnh lùng, Đóa Lạp chính là nữ ma đầu hắc ám, bề ngoài khả ái xinh xắn để che giấu một nội tâm sâu thẳm.

Vết thương trên chân mơ hồ lại bắt đầu có cảm giác đau đớn, Tô Ấu Ngôn nhìn thấy được sự khác thường rõ rệt của Kha Bố, Đóa Lạp dường như chẳng thèm để ý đến sự thất thường của Kha Bố, tiếp tục nói: “Em nghe nói Chi Lý ca ca có người yêu, không biết có phải sự thật hay không, em rất muốn gặp a, Kha Bố anh biết người đó không?” Đóa Lạp mang theo ánh mắt to thuần khiết nghiêng đầu nhìn Kha Bố, nếu Kha Bố không biết Đóa Lạp, hẳn cậu sẽ bị mắc mưu, diễn xuất của cô ta thật không thể chê vào đâu được. Kha Bố nắm chặt ngón tay của mình, Đóa Lạp quay đầu nhìn về phía Tô Ấu Ngôn: “Sẽ không phải là cô chứ?”

“Nếu tôi nói đúng đấy thì sao?” Tô Ấu Ngôn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Đóa Lạp, Kha Bố muốn lên tiếng, bị Tô Ấu Ngôn dùng ánh mắt nghiêm nghị ngăn cản. Thật sự là không chịu nổi, chính mình sợ hãi rõ rệt như thế sao? Ấu Ngôn không kiên nhẫn dùng những lời nói dối thiện lương với người kia.

“Được lắm, gọi tôi Đóa Lạp, cô tên là gì?”

“Tô Ấu Ngôn.”

“Tên rất hay, tôi sẽ nhớ kỹ. Sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

Cửa lớp học mở ra hé lộ những tia sáng, với quần áo đã được thay sạch sẽ Chi Lý đứng thản nhiên, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái kèm theo vài sợi tóc hơi ướt hắt vào mặt tiến đến, Đóa Lạp quay đầu lại, trong ánh mắt có gì đó dao động, là cao hứng, là mừng rỡ, là thiếu nữ thẹn thùng, đây là Đóa Lạp sao, Kha Bố thật nhìn không ra đây, khẳng định Đóa Lạp đối với Chi Lý rất có cảm tình, hơn nữa cố tình ố ẹo, thậm chí có chút khó chịu đáng khinh.

Chi Lý thoáng sửng sốt: “Đóa Lạp?”

“Chi Lý ca ca, rốt cuộc cũng tìm thấy anh, có phải rất ngạc nhiên không?” Đóa Lạp tiến lên thân mật khoác cánh tay Chi Lý.

“Trở về lúc nào?”

“Vừa xuống sân bay lập tức tới tìm anh, bởi vì đã lâu không gặp mặt nha, Chi Lý ca ca, dẫn em đi tham quan trường học đi, thật xin lỗi, Ấu Ngôn có thể cho tôi mượn Chi Lý ca ca một chút không sao chứ?” Không đợi trả lời, Đóa Lạp liền kéo Chi Lý đi khỏi.

“Không có vấn đề gì sao?” Tô Ấu Ngôn hỏi.

Kha Bố lắc đầu: “Cô ta có tư cách làm như vậy, Chi Lý cũng không cách nào cự tuyệt.”

“Cô ta rốt cuộc là ai?”

“Có thể coi là em gái của Chi Lý. Được ông nội Chi Lý nuôi dưỡng, từ nhỏ luôn sống cùng Chi Lý trong một nhà, bất quá cũng có thể coi là thanh ma trúc mã.”

“Ra là vậy” Tô Ấu Ngôn cầm lấy quần áo chuẩn bị rời đi, Kha Bố gọi Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, tại sao lại phải nói dối?”

“Chẳng qua là thuận miệng nói một chút thôi, vậy mà cô ta cũng tin thật là hết cách.”

“Tớ sẽ không để Đóa Lạp làm phiền cậu, cô ta rất nguy hiểm, để tớ tìm cô ta nói rõ ràng.”

“Không có chuyện gì đâu, Kha Bố. Tớ không để Đóa Lạp biết chuyện này đâu.” Tô Ấu Ngôn dùng ánh mắt kiên quyết không cho Kha Bố cự tuyệt, Kha Bố nhìn theo cô rời đi, vô lực ngồi phịch trên ghế, sẽ không có việc gì ư, Kha Bố ẩn giữ chân mình, tính chiếm hữu mà Đóa Lạp đối với Chi Lý đã đạt đến trình độ đáng sợ, từ khi còn ở nhà cho đến khi đi học, cho đến khi Chi Lý vào cao trung, không ít người có quan hệ tốt với Chi Lý ít nhiều đều bị cô ta hại, Kha Bố cũng không ngoại lệ, ngoài cô ta ra cô ta không cho phép trên thế giới này xuất hiện một ai thân thiết với Chi Lý hơn cô ta. Lúc ấy tưởng Đóa Lạp chỉ là đang làm vài trò đùa dai nên Kha Bố không để trong lòng. Có một ngày, Đóa Lạp hẹn cậu nơi cầu thang, mang theo nụ cười hồn nhiên kia: “Kha Bố, người muốn nhận từ Chi Lý cái gì đây? Thật chán ghét a, chỉ cần nhìn thấy người khiến cho ta cảm thấy buồn nôn, người không xứng đứng ở bên cạnh Chi Lý ca, ngay cả làm cún con cũng không tư cách.”

“Anh không hiểu em đang muốn nói cái gì?” Kha Bố muốn rời đi, bị Đóa Lạp chặn lại, Kha Bố nhìn chằm chằm Đóa Lạp: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

“Ta muốn thế nào?” nụ cười trên mặt Đóa Lạp biến mất, thay vào đó là vẻ mặt biểu tình khủng bố, phẳng phất giống như nữ ma đầu hắc ám ánh mắt hình viên đạn như muốn phá tan mọi thứ, Đóa Lạp từng chữ một nói bên tai Kha Bố: “Ta-muốn-người-phải-chết” Kha Bố không thể tin những gì mình đang nghe, dùng đôi mắt nghiêm túc nhìn Đóa Lạp, cô ta không phải đang nói đùa, Kha Bố lần đầu tiên trông thấy loại ánh mắt đáng sợ này. Đóa Lạp dùng hết lực vươn ra hai tay đẩy bả vai Kha Bố, Kha Bố mất trọng tâm ngã về phía sau, trái tim muốn nhảy thót lên tới cổ họng, ngay cả khí lực cứu cũng không có, liền từ cầu thang lăn xuống, một cảm giác đau đớn từ đầu gối xuất hiện, mồ hôi lạnh từ trán chảy ra, ôm chân khẽ phát ra âm thanh thống khổ: “A!!!”

Đóa Lạp chấp tay sau lưng nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, cúi đầu: “Thế nào? Rất đau sao? Người có thể đến chỗ Chi Lý ca ca tố cáo ta, nói với anh ấy biết người em gái khả ái này đã làm loại chuyện xấu xa này, từ nhỏ đến lớn ở trước mặt anh ấy ta rất ngoan ngoãn người cảm thấy anh ấy là sẽ tin chuyện này?” Kha Bố cắn chặt răng nhìn chằm chằm Đóa Lạp, cảm giác đau đớn khiến hần không nói được lời nào.

“Ai nha, thật đáng sợ, chớ muốn cắn người sao? Người còn có thể bày ra loại vẻ mặt này, xem ra vẫn là không đủ đau a.” Đóa Lạp một chân dùng lực đạp mạnh lên vị trí Kha Bố ôm cái chân kia, không chút do dự, không chút đồng cảm, rõ ràng còn mang theo một chút thích thú hành hạ Kha Bố, ý thức bắt đầu mơ hồ, trước khi mất nhắm lại vẫn trông thấy vẻ mặt làm người khác sợ hãi của Đóa Lạp. Lúc sau, khi Kha Bố tỉnh lại mới biết được Chi Lý đưa cậu đến bệnh viện, Chi Lý nhìn chân Kha Bố: “Làm sao như vậy?”

Kha Bố gãi gãi đầu, không biểu thị ánh mắt né tránh: “Đứng không cẩn thận nên bị ngã.”

“Cậu là ngu ngốc sao?”

Chi Lý chờ đến lúc cha mẹ Kha Bố tới mới rời đi, Kha Bố không hề nhắc tới Đóa Lạp, không phải bởi vì lời cảnh cáo của Đóa Lạp, ngược lại vì lòng tự trọng, hần thật đáng buồn thân là nam nhi không có cách nào tố cáo cho Chi Lý biết loại sự tình này, mặt khác Đóa Lạp là người thân của Chi Lý, sống chung từ nhỏ ít nhiều gì cũng có tình cảm, Chi Lý đối xử với cô ta như em gái ruột. Bản thân trước mặt Chi Lý nói xấu Đóa Lạp, Kha Bố làm không được, cậu không muốn Chi Lý phải khó xử vì những chuyện này.

Tưởng mọi chuyện đã đặt dấu chấm tròn để kết thúc, rèm vải màu trắng ở trong bệnh viện nơi Kha Bố nằm đột nhiên bị vén lên, trong tay cầm bó hoa tươi Đóa Lạp đứng ở nơi đó trưng vẻ mặt hồi lỗi, Kha Bố ngồi trên giường theo bản năng dịch về sau một chút, Đóa Lạp cúi thấp đầu giống như đứa trẻ biết mình làm sai: “Thực xin lỗi, chỉ là em thấy anh cùng Chi Lý ca ca ở cùng một chỗ nhất thời nóng nảy như vậy, em không phải cố ý, Chi Lý ca ca bảo em tới xin lỗi anh.”

“Chi Lý biết rồi?” Kha Bố nhìn khuôn mặt đầy hối hận của Đóa Lạp.

“Em toàn bộ nói ra, anh ấy mắng em một trận rồi, nói nếu anh không tha thứ em về sau sẽ không quan tâm em nữa, anh còn giận em sao? Em lúc ấy cũng không biết chính mình đang làm cái gì, Kha Bố, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.”

Bên trong ánh mắt của Đóa Lạp tràn ngập sự chân thành, Kha Bố thở ra một hơi: “Không sao đâu, không sao đâu, chân anh rất nhanh sẽ khỏe lại thôi.” Kha Bố chống nạng muốn đứng dậy, Đóa Lạp vội vàng đỡ lấy một bên vai cậu: “Muốn đi đi WC sao? Để em giúp anh.”

“Không cần, chuyện nhỏ thôi.”

“Nhưng chân anh thành ra như vậy lỗi cũng do em, để em đỡ anh đi, không thì lương tâm của em sẽ cắn rứt.” Kha Bố nhìn nghiêng Đóa Lạp, chung quy so với chính mình vẫn là một tiểu cô nương nhỏ hơn mình 3 tuổi, lúc ấy cũng chỉ là nhất thời xúc động đi. Kha Bố tùy ý để Đóa Lạp đỡ, khi đến nơi cầu thang, cậu không khỏi có chút sợ hãi, ở trong lòng an ủi chính mình, Đóa Lạp lên tiếng, thanh âm rất nhỏ: “Lừa người a.”

“Cái gì?”

“Chi Lý ca ca cái gì cũng không biết.”

“Người?” Kha Bố sắc mặt tái nhợt, tại sao, hoàn toàn không nhìn thấu cô gái này, Đóa Lạp lấy đi cây nạng của Kha Bố, Kha Bố lấy tay vịn lan can, Đóa Lạp nghiêng đầu giương ánh mắt to chớp chớp: “Lần này sẽ chết sao đây?” Kha Bố cảm giác huyết thái dương co rút đau đớn, đúng lúc có một bác sĩ đi qua, Kha Bố lớn tiếng gọi vị bác sĩ lại, khi quay đầu lại Đóa Lạp đã không thấy đâu. Sau khi Kha Bố nằm ở bệnh viện suốt một tháng, cứ nghĩ đến vẻ mặt của Đóa Lạp hận không thể khiến hắc biến mất khỏi tầm mắt mơ hồ đã trở thành cơn ác mộng đối với Kha Bố.

Rốt cuộc có lần Đóa Lạp trèo cột đèn nửa sinh trong lớp học thì bị Chi Lý nhìn thấy, Chi Lý không nhẹ không nặng quở trách Đóa Lạp vài câu, Đóa Lạp liền phát điên, không thể chấp nhận đả kích này, nước mắt ngấn dài tuôn rơi: “Tại sao lại mắng em, rõ ràng đám người ấy không thích Đóa Lạp, muốn đuổi em đi không cho em ở bên cạnh anh, anh chỉ có thấy em khi dễ họ, mà không nhìn thấy đám bọn họ hòa nhau khi dễ em, còn mắng em, là Chi Lý ca ca không tốt, đều là lỗi của Chi Lý ca ca, nếu anh chán ghét em như vậy, không bằng để em chết đi là tốt nhất.” Lời nói quá khích, tất cả mọi người cứ tưởng cô bé nhỏ này vì quá cáu kỉnh, ai biết được trong tay đang cầm một cây dao, đem lưỡi dao đem sắc bén để trên cổ tay: “Tất cả là lỗi của Chi Lý ca ca, Tất cả là lỗi của Chi Lý ca ca.” Đóa Lạp cứ lăm lăm lặp lại những lời này, Chi Lý nhíu mày tiến lên, Đóa Lạp không do dự động dao, máu từ cổ tay (thủ đoạn) chảy ra, dọc theo ngón tay máu từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, ngã xuống, Chi Lý ôm lấy Đóa Lạp, giữ chặt miệng vết thương: “Lấy khăn lông đến, nhanh lên.” Chi Lý hướng về những người bên cạnh nói, những người sững sờ một bên cuống quýt tìm khăn lông, Chi Lý cầm máu vết thương, ôm lấy thân hình yếu đuối mỏng manh của Đóa Lạp rời khỏi lớp học: “Em rốt cuộc đang làm cái việc ngu ngốc gì đây!”

“Chi Lý ca ca, Đóa Lạp còn chưa chết sao?”

Chi Lý nhìn vẻ mặt ủy khuất của Đóa Lạp: “Không chết được, yên tâm, đừng nói chuyện.”

“Quá tốt, thật quá tốt.” Đóa Lạp nhẹ giọng nói.

Về sau Kha Bố nghe nói Đóa Lạp chịu kích động, tinh thần có chút thất thường nên phải đưa ra nước ngoài điều trị, từ đó, Chi Lý đối với Đóa Lạp có phần áy náy. Hiện tại, Đóa Lạp trở lại, cô đã trưởng thành hơn nhiều, nhưng từ cái nhìn đầu tiên khi Đóa Lạp mỉm cười, Kha Bố liền biết căn bản cô ta không có gì thay đổi, phẳng phất ánh mắt hướng về phía cậu như muốn nói, thì ra người còn sống. Cậu nhìn thấy được ánh mắt hắc ám của cô ta vây quanh lấy Ấu Ngôn.

52. Chương 52 - Nỗi Đau Không Thốt Thành Lời

Sau đó, ngày nào Đóa Lạp cũng đến. Kha Bố cơ hồ vô pháp tới gần Chi Lý, lúc này cậu mới khắc sâu ý thức được, Chi Lý không chỉ của riêng mình cậu. Dục vọng chiếm hữu khó hiểu ấy khiến cậu khủng hoảng, vậy chẳng phải mình cũng giống như Đóa Lạp sao? Thì ra, mọi người đều giống nhau, đều muốn có được toàn bộ người mình thích. Cậu muốn xua đuổi ý nghĩ này đi, không muốn Chi Lý phải khó xử, sự xuất hiện của Đóa Lạp chỉ là nhất thời, chẳng lẽ ngay cả chút thời gian ấy mình cũng phải cướp đoạt, cứ việc an ủi bản thân như vậy, Kha Bố vẫn cảm thấy bất an, Đóa Lạp cũng không có hành vi bất thường, Kha Bố không tin cô nàng đã hồi tâm chuyển ý thành con người mới.

Sau giờ tự học buổi tối, tất cả mọi người rời khỏi phòng học, Tô Ấu Ngôn bình thường đều đọc sách đến khuya, phòng học dần yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng Tô Ấu Ngôn lật giở từng trang sách.

“Chị đang đọc sách gì vậy?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, Tô Ấu Ngôn ngẩng đầu, xuất hiện từ khi nào? Thế nhưng không hề nhận thấy được hơi thở của Đóa Lạp, giống như ác quỷ kèm theo nụ cười khờ dại, cho dù Tô Ấu Ngôn có sức quan sát rất mạnh cũng chỉ có thể thỉnh thoảng nhận ra không khí nguy hiểm. Tô Ấu Ngôn gấp sách lại: “Tìm tôi có việc gì không?”

“Chỉ là muốn biết rốt cuộc chị thích anh Chi Lý ở điểm nào? Xin lỗi vì đã nhiều chuyện, làm một cô em gái cũng phải quan tâm tới anh trai chứ nhỉ.”

“Hình như không liên quan gì tới cô.” Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nói.

Đóa Lạp cũng không tức giận, ngồi trên bàn trước mặt Tô Ấu Ngôn vung vẩy hai chân: “Đúng thế, có điều thật không hiểu anh Chi Lý thích chị ở điểm nào? Vết sẹo trên mặt, rất xấu nha, Ấu Ngôn, chị so với tưởng tượng của tôi xấu hơn nhiều.” Đóa Lạp nghiêng đầu nheo mắt cười cười, cô ta đang chạm vào nỗi đau của Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn chẳng hề động dung, đứng dậy: “Cô cho rằng tôi dễ dàng bị chọc giận như vậy sao?”

“Không phải đang tìm cách chọc giận chị, chỉ là nói sự thật thôi, không muốn nhắc đến à? Đằng sau vết sẹo này, là một quá khứ vô cùng xấu xí? Chị nghĩ cứ trốn sau lưng anh Chi Lý, tất cả sẽ ổn sao? Vết sẹo này chính là dấu hiệu, chị trốn không thoát đâu, ấn ký của quá khứ này sẽ theo chị suốt đời, thật đáng thương a, tôi nghĩ hẳn anh Chi Lý cũng chỉ vì thương hại chị mà thôi, dù sao ai lại đi thích loại con gái như chị chứ, đáng thương a, Ấu Ngôn, đáng thương a.” Lời nói của Đóa Lạp giống như có ma lực châm ngòi không khí.

“Đang tự nói mình đấy à? Cô mà có bản lĩnh ấy? Muốn dựa vào mấy cái này níu chân Chi Lý? Cô níu được không? Buồn cười.” Liên tiếp câu hỏi ngược lại, Đóa Lạp cười càng thêm vui vẻ, hơi hơi ngưỡng người ra sau, rồi đứng thẳng dậy tát một cái vào mặt Tô Ấu Ngôn: “Tôi không nhớ có nói người quái dị như chị có thể giáo huấn tôi.”

Tô Ấu Ngôn sờ sờ mặt, không có biểu tình gì, cô nhìn nụ cười của Đóa Lạp, trở tay tát ngược lại: “Trả lễ cho cô đó.” Tiếng vang thanh thúy vang vọng trong không gian thoáng dang của lớp học, vì sao, cứ vào lúc này, Kha Bố và Chi Lý vừa đi tới cửa lớp liền trông thấy Tô Ấu Ngôn và Đóa Lạp đang mỉm cười tựa hồ nói chuyện rất vui vẻ. Vì sao, cứ là bây giờ Kha Bố kích động tiến lên, che trước mặt Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, cậu không sao chứ, đều tại tớ, đều là tại tớ.” Ấy nấy tràn ngập đầu óc Kha Bố, cảm xúc khó có thể chịu đựng được này, Chi Lý cũng là như vậy với Đóa Lạp sao? Hẳn là còn nghiêm trọng hơn, tận mắt chứng kiến Đóa Lạp giống như em gái ruột của mình vì mình mà tự sát, Chi Lý không thể thần nhiên thừa nhận được. Đau lòng đến thế, đau lòng Chi Lý, rất rất không muốn để hẳn liên lụy đến chuyện này, thế nhưng, hẳn vẫn bị cuốn vào trong đó.

“Kha Bố, anh thật là kỳ quái, người bị đánh rõ ràng là em, anh lại che chở cho chị ấy, anh thích chị ấy à, liên thủ cùng nhau bắt nạt người ngoài là em, anh Chi Lý, Đóa Lạp lần này rất ngoan, không hề ra tay, chỉ muốn cùng Ấu Ngôn tâm sự, chị ấy lại đánh em, có phải tại em đến quấy rầy hai người không.”

Kha Bố nhìn chằm chằm Chi Lý, ai nấy đều nhìn chằm chằm Chi Lý, khuôn mặt kia muốn dùng biểu tình gì để đối diện hết thảy, khuôn mặt của Chi Lý vẫn như cũ, không thể xem thấu, Tô Ấu Ngôn nhìn tay mình,

há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói gì cả, giống như tình cảm của Kha Bố, không thể giải thích, không thể nói xấu Đóa Lạp trước mặt Chi Lý, nói ra đồng nghĩa với việc đang ép Chi Lý.

Chi Lý liếc nhìn Tô Ấu Ngôn một cái, sau đó nói với Đóa Lạp: “Anh đưa em về.” Đóa Lạp nghe lời nhảy xuống từ trên bàn: “Được.” Khi ra tới cửa, Đóa Lạp quay đầu lại nở nụ cười, Kha Bố không rét mà run.

“Ấu Ngôn, không sao chứ?”

“Thực thất sách a, thế mà lại ra tay, làm trò trước mặt Chi Lý đánh Đóa Lạp, sẽ bị hấn chán ghét đi?” Thì ra Tô Ấu Ngôn cũng có vẻ mặt này, vẻ mặt bị thương. Kha Bố lần đầu tiên trông thấy, Chi Lý là sự kỳ thác của Tô Ấu Ngôn, là hình ảnh thu nhỏ tốt đẹp, cô ấy dựa vào Chi Lý để có thể sinh tồn, hiện giờ, cô ấy khiến Chi Lý mà mình luôn bảo vệ phải khó xử, Kha Bố an ủi đặt đồng sách trước mặt Tô Ấu Ngôn: “Quả nhiên vẫn là con gái, cũng có thời điểm yếu ớt. Đừng suy nghĩ vớ vẩn, hấn sao có thể chán ghét cậu được.” Rời khỏi Tô Ấu Ngôn, Kha Bố đuổi theo hai người kia, Đóa Lạp sẽ học ở trường của trấn nhỏ bên cạnh, phải nói cho rõ ràng, phải nói rõ ràng với Đóa Lạp, Ấu Ngôn vì bảo vệ mình, không nên, chuyện mất mặt như vậy, rõ ràng mình biết Đóa Lạp là một người rất nguy hiểm.

Cậu vừa mới chạy đến cầu thang, Chi Lý nghênh diện mà đến, ngẩng đầu nhìn Kha Bố, một người ở trên một người ở dưới, Kha Bố muốn nói gì đó, chuyện về Đóa Lạp thì không thể nói, còn nói gì được đây, Kha Bố bước từng bước xuống lầu, Chi Lý đứng yên tại chỗ, hấn đang suy nghĩ cái gì? Kha Bố không rõ lắm, cho dù quen biết Chi Lý nhiều năm như vậy, vẫn không thể xem thấu nội tâm sâu khó lường của hấn, Kha Bố bước đến bậc thang cuối cùng, cảm xúc không tên tắc nghẽn ở khí quản: “Rõ ràng không muốn trở nên như vậy, rõ ràng không muốn để cậu phải khó xử, rõ ràng muốn hòa hảo ở chung với Đóa Lạp, đừng trách Ấu Ngôn.”

Chi Lý kéo Kha Bố vào lòng, độ cao như vậy vừa vặn để cầm lên vai Chi Lý: “Đừng nói nữa, Kha Bố, đừng nói nữa.” Chỉ là lời nói đơn giản, lại thấm thấu tới tận tâm trạng của Kha Bố, cậu ôm Chi Lý thật mạnh. Cuối cùng Kha Bố cũng bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu: “Ấu Ngôn còn trong phòng học.”

“Tớ biết rồi.” Rời khỏi ngực Chi Lý, còn sót lại sự ấm áp, duy trì trong không khí giá rét, Chi Lý đi vào trong lớp, Tô Ấu Ngôn ngẩng đầu: “Xin lỗi.” Ngoại trừ giải thích, Tô Ấu Ngôn không nghĩ ra những lời khác. Chi Lý vươn tay đặt lên đầu Tô Ấu Ngôn, nhẹ nhàng nói một câu: “Ủy khuất cậu rồi.” Tô Ấu Ngôn kinh ngạc nhìn Chi Lý, Chi Lý trêu: “Cậu khóc đấy à?”

“Đừng tự kỷ, ai lại khóc lóc vì cậu chứ.”

Kha Bố nói dối, nói dối Chi Lý, cậu không quay lại phòng học, mà cậu đi tìm Đóa Lạp, còn chưa đợi cậu đi tìm, Đóa Lạp đã quay trở lại, chấp tay sau lưng nhẹ nhàng bước đi thong thả: “Đây chẳng phải là Kha Bố sao, ở đây làm gì vậy?”

“Tôi muốn hỏi cô trở về để làm gì?”

Đóa Lạp nhún nhún vai: “Không ngủ được sẽ quay lại, xem dáng vẻ của anh thì hình như là có chuyện muốn nói với tôi.”

“Đủ rồi, Đóa Lạp, đã đủ lắm rồi, người ở bên Chi Lý không phải Ấu Ngôn, mà là tôi. Đừng đi tìm cô ấy gây phiền toái nữa, cô muốn làm gì tôi cũng được.” Đối với những gì Kha Bố vừa nói, Đóa Lạp cũng không cảm thấy kinh ngạc: “Tôi biết nha, anh nghĩ rằng tôi ngốc đến mức ngay cả việc này đều khác nhau mà không nhận ra sao?”

“Cô biết rồi? Vậy tại sao cô lại làm vậy với Ấu Ngôn.”

“Tại sao à? Cô ta tiếp cận anh Chi Lý, mặc kệ là mang theo tình cảm gì, đều không được, ai cũng không được, huống hồ một người quái dị như cô ta.”

“Đừng nói Ấu Ngôn như vậy.”

“Chuyện anh thích anh Chi Lý, từ lần đầu tiên trông thấy hai người ở bên nhau tôi đã biết, thật sự là vô liêm sỉ, rõ ràng là con trai, mà còn dám nói chuyện yêu đương, thực ghê tởm, tôi muốn cứu vớt anh Chi Lý khỏi loại chuyện ghê tởm này, khi học trung học lúc tôi đứng trên cầu vượt nhìn thấy ánh mắt của anh Chi

Lý khi ở bên cạnh anh, ánh mắt sùng nịnh như vậy, tôi liền thề, chỉ có anh, Kha Bố, chỉ có anh, tôi muốn hủy diệt anh hoàn toàn.” Ánh mắt ấy lại xuất hiện, oán hận đến thế, Kha Bố không nhịn được dạ dày bắt đầu co rút, ánh mắt này tựa như ác mộng, cô ấy nói thật, cô ấy sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn để hủy hoại bản thân mình.

“Vậy cô muốn làm thế nào? Lại tự sát?”

“Tự sát?” Đóa Lạp phát ra tiếng cười lạnh từ xoang mũi: “Loại vết thương còn con ấy anh thực sự cho rằng sẽ chết được, hay là anh cảm thấy tôi thực sự muốn chết?” Đóa Lạp lại gần sát bên tai Kha Bố, ngữ khí lạnh lẽo chọc thủng màng tai Kha Bố: “Tôi đây, là cố ý.”

Kha Bố kinh ngạc trợn trừng mắt: “Tại sao, để Chi Lý không thể đổ trách cô nữa phải không?”

“Tôi sao có thể vì cái lý do nông cạn đó chứ, cố ý nói ra những lời ấy, cố ý ra nước ngoài an dưỡng, để anh ấy hiểu được rằng tôi tự sát, tôi trở nên như vậy đều là trách nhiệm của anh ấy, đều là lỗi của anh ấy. Tôi ấy à, muốn anh Chi Lý phải mang sự áy náy cả đời với tôi, cả đời đều không thể quên được tôi, không thể hủy hoại tôi.” Đóa Lạp nhếch môi, lộ ra răng nanh, dùng khuôn mặt đáng yêu để nói ra những lời này, Kha Bố lùi ra sau từng bước, thật đáng sợ, cô gái này thật đáng sợ, ngay cả bản thân mình là con trai mà còn cảm thấy sợ hãi trước Đóa Lạp, cho dù việc này rất mất mặt, cậu chỉ có thể thừa nhận, cậu sợ Đóa Lạp, sợ động tác chấp tay sau lưng nhẹ nhàng đi tới của cô ta, sợ ánh mắt của cô ta, sợ nụ cười của cô ta, thậm chí sợ chiếc răng nanh thỉnh thoảng để lộ chuẩn bị xé nát con mồi bất cứ lúc nào. Cô ta lật bài ngửa với mình cùng bởi đã nắm được nhược điểm của mình, không nói được, không thể nói với Chi Lý được. Bảo cậu nói với Chi Lý cô em gái đáng yêu của hần làm ra việc này, hoàn toàn là ác ma, giống như châm ngòi mối quan hệ của bọn họ, sao có thể nói ra miệng, sẽ chỉ khiến Chi Lý khổ sở mà thôi, phải lựa chọn sao? Bản thân cũng mang theo sự áy náy khắc sâu ấy, chuyện tàn khốc như vậy, không được!

Nỗi đau không thể thoát thành lời, hoành hành trong ngực Kha Bố.

53. Chương 53 - Đây Là Thích Của Tôi

Kha Bố mất gấu mèo gối đầu lên sách, tối hôm qua ngủ không ngon giấc, chỉ lo suy nghĩ có cách nào để ngăn cản Đóa Lạp hay không, đây là chuyện có liên quan đến cái mạng nhỏ của cậu, từ sáng sớm Kha Bố đã cẩn thận đề phòng bốn phía, không thể coi thường Đóa Lạp- điểm này khi học trung học Kha Bố đã được trải nghiệm. Kha Bố không yếu đuối, cho tới lúc này vẫn không nghĩ tới việc tìm kiếm sự che chở từ Chi Lý, tuy chính cậu cũng không nhận ra, nhưng cậu lại kiên cường ngoài dự đoán của mọi người, giống như hồi sự kiện Tiết Phóng. Phải làm sao bây giờ? Đánh tới tấp Đóa Lạp sau đó ném xuống chân cầu, hay là bảo Vũ thái đi cường bạo cô ta khiến cả đời cô ta không ngẩng đầu lên được, sao có thể chứ, Kha Bố chán nản úp mặt vào đồng hồ sách, từ trong mơ suy nghĩ miên man của mình, Kha Bố hiểu rõ được một việc, cho dù Đóa Lạp đáng giận đến mức nào, mình sợ cô ta đến đâu, nhưng chung quy vẫn không thể ghét bỏ Đóa Lạp, không phải bởi cái gì mà tâm tính tốt bụng tin tưởng người khác thân thiện phóng khoáng, Kha Bố là vì một nguyên nhân riêng nữa: yêu ai yêu cả đường đi!!! Cái “yêu cả” này rộng quá thì phải, bản thân rất cuộc thích Chi Lý tới mức nào a. Kha Bố ảo não lắc đầu tới tới lui lui trên bàn.

“Cậu lại lên cơn à?”

Không cần ngẩng đầu lên cũng biết giọng nói này của ai, nhưng Kha Bố vẫn ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt sầu thảm, Chi Lý cẩn thận quan sát một lát đôi mắt gấu mèo của Kha Bố: “Có phải có chuyện gì muốn nói với tớ hay không?” Rất miễn tuệ sâu sắc! Kha Bố dụi mắt: “Có nha, hình như tớ thích cậu hơn so với dự tính.”

Chi Lý thoáng khựng lại, dùng vẻ mặt thản nhiên nhìn Kha Bố: “Nói ra câu này mà cậu không thấy xấu hổ à?”

“Miệng cậu tuôn ra lời kịch này thật đúng là châm chọc.”

“Thế à? Tớ tự nhận bản thân khờ dại thiện lương.”

“Cậu không biết xấu hổ!!!” Kha Bố ồn ào.

“Quên đi.” Chi Lý đang định đi đến chỗ ngồi của mình thì ngừng lại: “Kha Bố.”

“Ừm?”

“Nếu có chuyện không giải quyết được, dạy cho cậu một câu thần chú.”

“Thần chú gì?”

“Xin cậu đấy, Chi Lý.”

“Tớ sẽ không nói cái câu mất mặt này đâu!”

Sườn mặt Chi Lý ẩn chứa ý vị thâm trường: “Khi đó, tớ sẽ xuất hiện.” Chi Lý trở lại chỗ ngồi của mình, Kha Bố không che giấu được sự lo lắng, cái gì vậy, cái tên này, bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm vì cô em gái ác quỷ của hắn, lời mạnh miệng ấy thì có tác dụng gì, nghĩ thì nghĩ vậy, Kha Bố vẫn lẩm bẩm: “Xin cậu đấy, Chi Lý.” Một quyển sách từ đằng trước bay tới đập trúng đầu Kha Bố, Kha Bố ăn đau vuột đầu: “Làm gì vậy?”

“Đừng có mà dùng loạn.”

Sở Hạo Vũ sắc mặt khó coi bước vào phòng học, cùng Kha Bố tiều tụy như nhau liếc mắt một cái: “Cậu sao vậy?” Kha Bố hỏi.

“Gần đây mất ngủ, chẳng biết làm sao.”

Trực giác đầu tiên của Kha Bố nghĩ ngay đến Đóa Lạp, ngay cả Sở Hạo Vũ cũng bị liên lụy rồi sao? Không thể cứ nhắm mắt làm ngơ được nữa! Nhất định phải mau mau thu phục Đóa Lạp.

Trong căn phòng mờ tối một người đàn ông đeo kính mắt màu trà lộ ra hàm răng bị ám khói do nhiều năm hút thuốc, hắn ung dung nhìn ảnh chụp trên máy tính, vừa lấy được ủy thác, lần này là nam sinh sao? Dáng vẻ da mềm thịt non thể kia phải chơi đùa kiểu gì đây? Người đàn ông hưng phấn phóng đại ảnh chụp, ánh sáng từ màn hình chiếu lên mặt người đàn ông, khuôn mặt của nam sinh trên bức ảnh không phải ai xa lạ, chính là Kha Bố.

Đúng lúc này, đầu người đàn ông bị một đôi tay nắm lấy, người đàn ông sợ hãi đổ mồ hôi lạnh, giọng nói run rẩy muốn quay đầu, nhưng bị bàn tay cố định không thể nhúc nhích, run run hỏi: “Ai? Là ai?” Con người xinh đẹp đằng sau khoe miệng ngậm một miếng thuốc, hít một hơi phát ra thanh âm lạnh lùng: “Thằng nhóc trên ảnh chụp kia chính là của bảo bối ta, nếu dám làm bảo bối của ta đau khổ...” Người đằng sau nhẹ nhàng cúi đầu, hơi thở gần sát bên tai: “Giết, chết, người.”

Khi người đàn ông lấy lại tinh thần, ngoại trừ cửa phòng bị mở ra thì không còn ai khác nữa. Hắn dè dặt đôi chân run rẩy của mình, ban này là ai, thật đáng sợ, là loại áp lực như thế nào mới khiến hắn sợ đến mức không thể nhúc nhích, hắn lại nhìn về phía màn hình, tấm ảnh đã bị xóa.

Kha Bố ở xung quanh sân trường tìm kiếm thân ảnh của Đóa Lạp, rốt cuộc cũng tìm thấy cô ở cứ điểm, thân mình nhỏ xinh của cô đang ngồi xổm xem cái gì đó, chỉ để lộ phần lưng: “Cô làm gì vậy?”

Đóa Lạp thoáng sửng sốt rồi đứng dậy: “Không hiểu anh đang nói gì?”

“Đừng giả ngu, cô cầm cái gì trong tay vậy?”

“Tôi có nhất thiết phải nói với anh không?” Đóa Lạp nhanh chóng bỏ chạy, Kha Bố đuổi theo: “Đừng trốn.” Kha Bố đuổi tới tận sân thượng của khu giảng đường, khi Kha Bố mở cửa ra, cửa liền đóng lại từ phía sau, Đóa Lạp để lộ khuôn mặt tươi cười, Kha Bố cảm thấy không ổn, chỉ lo đuổi theo mà xem nhẹ một việc, dựa theo tính cách của Đóa Lạp cho dù bị phát hiện cũng không thể sợ hãi mình mà bỏ chạy, cô ta khi nào thì sợ mình chứ. Hơn nữa cửa sân thượng bình thường để tránh học sinh lên đây đều khóa, có ai lại chạy trốn tới nơi này cơ chứ? “Nhận ra thì quá muộn rồi.”

“Đúng thế thật. Vậy thì sao, cô có thể làm gì tôi? Lần trước bị cô đẩy xuống cầu thang là do bất cẩn không chú ý thôi.” Kha Bố nuốt nuốt nước miếng, vết thương cũ trên chân lại bắt đầu ỉn ỉn đau.

“Vậy lần này, anh sẽ chú ý sao?” Đóa Lạp chấp tay sau lưng từng bước đến gần, Kha Bố không lùi ra sau, không thể lùi, lùi đến chỗ lan can thì tiêu đời, Kha Bố đẩy Đóa Lạp sắp dán lên người mình ra, Đóa Lạp tựa hồ so với tưởng tượng của mình còn nhỏ bé và yếu ớt hơn, cho dù biết đó là giả vờ, nhưng Kha Bố vẫn nhẹ nhàng, Đóa Lạp nhìn bả vai bị đẩy của mình: “Kha Bố, anh sẽ ra tay với tôi sao?”

“Không, không phải.”

“Vậy thì anh sẽ không ra tay với tôi? Tại sao?”

“Tôi sẽ không ra tay với cô, về phần tại sao, chẳng phải rất rõ ràng rồi à, cô là con gái, quan trọng hơn, cô là em gái của Chi Lý.”

Đóa Lạp thoáng sửng sốt, khó hiểu nhìn Kha Bố, bóng tối hòa tan trong mắt: “Tại sao, rõ ràng đã làm chuyện quá đáng với anh như vậy.” Đóa Lạp bổ nhào vào trong lòng Kha Bố, bả vai gầy yếu co rúm, Kha Bố đang định vươn tay vỗ vỗ đầu Đóa Lạp, bụng đã bị trúng một đấm, đau quá, Kha Bố gấp thắt lưng, Đóa Lạp rời khỏi Kha Bố, bóng tối lại bắt đầu ngưng tụ: “Anh vẫn ngốc như vậy a, anh cho rằng tôi sẽ vì những lời nói ngu xuẩn của anh mà cảm động sao. Anh đã không ra tay, tôi đây đành phải thúc đẩy a.” Đóa Lạp rút từ trong giày ra một con dao nhỏ, nhân lúc Kha Bố đang đau đớn không để ý, đặt con dao sắc bén trên mặt Kha Bố, trợn trừng hai mắt, lộ ra khuôn mặt thị huyết của ác quỷ, môi khê nhếch thì thào: “Phải hủy hoại anh, tôi phải hủy hoại anh, người như anh tốt nhất nên biến mất khỏi thế giới này,”

“Tại sao phải làm đến mức này?” Nói không sợ là nói dối.

“Bởi vì tôi thích anh Chi Lý, các người ai cũng không xứng ở bên cạnh anh Chi Lý.”

“Đừng đùa, thế mà gọi là thích à, ngu xuẩn cực độ, dục vọng chiếm hữu ai cũng có, nhưng quan trọng nhất chẳng phải là tình cảm của đối phương sao? Cô đã từng nghĩ cho Chi Lý chưa? Cô chỉ thích bản thân mà thôi, để thỏa mãn mình, thương tổn những người xung quanh, thương tổn Chi Lý, khiến hấn áy náy thì coi là gì? Cô muốn dùng cách này để gây ấn tượng à? Nói người này không xứng ở bên cạnh Chi Lý, nói người kia không xứng ở bên cạnh Chi Lý, người không xứng nhất chính là cô, Đóa Lạp, cô mau tỉnh lại đi.”

Đóa Lạp tát Kha Bố một cái: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

“Cô có thể đánh tôi, cô có thể làm bất cứ chuyện gì với tôi, nhưng tôi sẽ không bởi vậy mà rời xa Chi Lý, thích Chi Lý, so với ai khác đều thích hơn, thích đến mức không thể rời bỏ, bất lực rời bỏ, muốn ở lại bên cạnh hấn ngắm nhìn khuôn mặt không chút thay đổi, nhìn hấn trêu đùa người khác, quan trọng nhất, muốn trông thấy dáng vẻ cao hứng của hấn, cho dù tên đó không giống như người bình thường sẽ thoải mái cười to.” Nhớ lại lần đầu tiên trông thấy nụ cười của Chi Lý, khóe miệng khê nhếch thành một hình cung mê người, tựa như một đóa hoa màu trắng nở rộ bay bay trong không khí, đẹp đến kinh sợ, thực hoài niệm a. “Hiện tại ngắm lại vẫn đứng bên cạnh hấn có lẽ là vì để được trông thấy nụ cười ấy mà thôi, đây là thích của tôi.”

Con dao trong tay Đóa Lạp xẹt qua mặt Kha Bố, đau đớn bỏng rát khiến Kha Bố nhăn mày, Đóa Lạp nhìn vết thương trên mặt Kha Bố: “Đã bảo anh cầm miệng lại, không hiểu tiếng người à? Để tôi vẽ chút hoa lên khuôn mặt đáng ghét này của anh đi.” Đóa Lạp cười hắc hắc, dữ tợn vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc. Kha Bố bắt đầu lui ra sau.

Chi Lý hỏi Sở Hạo Vũ đang chuẩn bị bổ sung giấc ngủ: “Có thấy Kha Bố không?”

“Không thấy.”

Một nam sinh chạy ra ngoài mua nước nghe được hai người nói chuyện: “Kha Bố à, tôi thấy cậu ấy đuổi theo một cô gái lên sân thượng.” Chi Lý khê cau mày, chạy ra cửa, Kha Bố, Kha Bố, Kha Bố, cậu đừng xảy ra chuyện, đáng giận, đầu óc Chi Lý không nghe theo sai xử chỉ xuất hiện tên Kha Bố, lo lắng khó có thể khống chế bao trùm lý trí của Chi Lý.

54. Chương 54 - Câu Thần Chú Để Cậu Xuất Hiện

Kha Bố bị ép tới lan can, cậu gắt gao túm lấy tay vịn, tự hỏi, phải làm sao bây giờ, bản thân có thể đẩy ngã Đóa Lạp mất tiếp sao? Cô ấy hẳn không kém, là người lớn lên từ nhỏ với Chi Lý. Đóa Lạp cúi gầm mặt, đột nhiên thu hồi con dao nhỏ: “Tôi nghĩ ra một cách thú vị hơn nha.”

Dự cảm không tốt, rất rất không tốt, vẻ mặt lằng nhục ấy. Đóa Lạp chấp tay ra sau lưng bỏ mặc Kha Bố đi hai bước đến gần lan can, nghiêng đầu, sợi tóc mềm mại theo gió bay bay mơn trớn sườn mặt tinh xảo: “Anh đã để ý tới việc tôi là em gái của anh Chi Lý như vậy, có muốn chơi đùa thử chút không, à, để anh thay anh Chi Lý gánh vác sự áy náy đó?”

Nhất thời Kha Bố không hiểu được Đóa Lạp đang nói gì, Đóa Lạp nhẹ nhàng giống như một con búp bê đứng ra phía ngoài lan can, hai tay cầm lấy tay vịn, chẳng hề sợ hãi. Sắc mặt Kha Bố tựa như tờ giấy trắng, vươn tay muốn xông lên phía trước: “Đóa Lạp!”

“Đừng tới đây, anh đi thêm bước nào nữa tôi sẽ nhảy xuống.”

Ra là vậy, hóa ra là vậy, để mình gánh vác, có nghĩa giữa mình và Chi Lý sẽ tồn tại một vết thương vĩnh viễn không thể chữa trị, muốn phá hoại hoàn toàn tình cảm giữa mình và Chi Lý sao? Chiêu này rất hay, nhưng còn lâu mới cho cô như nguyên.

“Cô cho rằng cùng một vở kịch tôi sẽ tin lần thứ hai sao, cô sẽ không chết, vì cô luyện tiếc, cô chỉ giả vờ thể thôi.” Dạ dày của Kha Bố đau âm ỉ, thân thể khẩn trương sắp không thốt nên lời.

Đóa Lạp nhếch môi: “Ai biết được? Nếu anh Chi Lý biết được bộ mặt thật của tôi có lẽ tôi thực sự sẽ chết, anh có chắc không? Chắc rằng tôi sẽ không nhảy xuống?”

“Cậu ấy sẽ không biết đây, tôi cam đoan, xuống đây đã nhé?” Kha Bố thỏa hiệp, hiện giờ cậu sợ nhất chính là Đóa Lạp sẽ nhảy xuống thật, đến lúc đó mọi thứ đều không thể vãn hồi. Đóa Lạp buông một tay ra, trái tim của Kha Bố nhảy dựng, nhưng ngoài dự kiến là, Đóa Lạp lại cởi cúc áo của mình, áo lót trong như ẩn như hiện, sau đó xé rách váy của mình, cô ta rốt cuộc muốn làm gì? Hết cách rồi à? Đã vắn vẹo đến tình trạng này hay là đã đánh mất lý trí?

Kha Bố hai chân vô lực ngã ngồi dưới đất, rốt cuộc khàn giọng hét lên: “Xin cậu đấy, Chi Lý.”

Cửa bị đá văng ra, một tay Chi Lý đỡ lấy khung cửa, thở gấp: “Đã nhận được.”

Kha Bố giật mình nhìn Chi Lý, hóa ra việc này có thật, cậu cho đó một câu thần chú, tớ nói, cậu sẽ xuất hiện ngay lập tức. Đóa Lạp bật khóc nức nở: “Anh Chi Lý, sao anh lại đến đây? Kha Bố anh ấy, anh ấy...” Đóa Lạp cắn môi dưới nhìn chằm chằm cái váy rách nát của mình, sau đó kuất nhục nhìn về phía k: “Nhưng anh ấy là bạn của anh Chi Lý, muốn em sau này phải làm sao bây giờ? Thà cứ để anh phát hiện, để anh khó xử còn hơn là...” Nếu đây là một bộ phim, Đóa Lạp là nữ diễn viên, Kha Bố sẽ hét chói tai trầm trở khen ngợi, đây rốt cuộc là chỉ số thông minh cỡ nào a. Cô ta không hề đánh mất lý trí, không phải muốn chết, ban nãy chắc hẳn cô ta đã trông thấy Chi Lý chạy về hướng này, cho nên mới giả tuyệt chiêu. Mà bản thân cậu cũng không thể giải thích, cậu không chắc, bởi vì Đóa Lạp mới nói qua, nếu để Chi Lý biết được bộ mặt thật của cô ta, không chừng cô ta sẽ nhảy xuống thật. Vừa rồi còn thấy kỳ quái sao cô ta lại đột nhiên nói những lời đó, thì ra là thế, bị chơi một vở rồi.

“Tôi...”

“Giờ anh muốn chối bỏ phải không?”

“Không, tất cả tôi đều thừa nhận, tôi không nên làm như vậy với cô, nhưng cô cũng không nhất thiết phải chết, tôi sẽ nói hết với Chi Lý mà.” Câu trả lời của Kha Bố tựa hồ khiến Đóa Lạp rất hài lòng. Chính mồm thừa nhận cậu làm việc đó với Đóa Lạp cũng giống như tự tay cắt đứt mối tình này, ai lại tha thứ cho một người cường bạo em gái mình chứ. Thật không ngờ, thật không ngờ sẽ bị Đóa Lạp bức tới tình trạng này.

Về mặt của Chi Lý hơi đỏ, hẳn nhìn chằm chằm Kha Bố rồi từ từ đi tới, Kha Bố có thể nhận ra hơi thở đầy tức giận của Chi Lý, Chi Lý ngồi xổm xuống trước mặt Kha Bố, túm lấy cổ áo cậu kéo về phía mình, muốn đánh mình à? Kha Bố nhắm chặt hai mắt, hồi lâu mà vẫn chẳng thấy gì, cậu lại mở mắt ra, thấy khóe miệng Chi Lý khẽ nhếch, hẳn đang cười, tại sao?

“Đúng là khiến người ta phải tức điên, cậu cái tên này, một chút giác ngộ cũng không có hay sao?” Chi Lý buông Kha Bó ra: “Cậu là thằng ngốc à? Cho dù xảy ra chuyện gì, tớ đều đứng về phía cậu, Kha Bó.” Ấm áp trong lời nói lan tỏa lại đây, Kha Bó chìm vào trong đó, cảm xúc còn chưa kịp vỡ òa, Chi Lý lại nói tiếp: “Đương nhiên, trừ phi cậu thật sự cường bạo em ấy thì lại là chuyện khác.”

“Cậu có thể dừng thêm một câu dư thừa này được không?”

Khuôn mặt của Đóa Lạp vì tức giận mà đỏ bừng, biểu tình bắt đầu vặn vẹo, cắn răng: “Vì sao, vì sao, sao lại là Kha Bó!” Kha Bó chỉ chỉ Đóa Lạp lại chỉ chỉ mặt mình, ý bảo về mặt của cô, cô nàng giống như ý thức được điều gì, cuống quýt thu hồi vẻ mặt của chính mình, Chi Lý buông Kha Bó ra đứng lên đối mặt với Đóa Lạp cách đó không xa: “Thấy rồi nha.”

“Thấy gì?”

“Giả vờ mà bị bắt ngay tại trận rất khó coi nha.” Chi Lý thản nhiên đáp, Đóa Lạp buông thông hai vai: “Rõ ràng muốn thể hiện đáng vẻ tốt nhất trước mặt anh Chi Lý, làm một Đóa Lạp ngoan ngoan, quả nhiên, vẫn là không giấu được bị anh Chi Lý chán ghét mất thôi.”

“Đóa Lạp.” Chi Lý vươn tay: “Cho dù em làm chuyện gì, anh đều tha thứ cho em.” Chi Lý ôn nhu nhìn Đóa Lạp, Đóa Lạp sững sờ há miệng thở dốc: “Thật, thật vậy ư? Cho dù Đóa Lạp rất xấu xa, còn làm những chuyện quá đáng với anh Kha Bó và những người khác, anh cũng không giận em sao?”

“Ừ, thế nên, xuống đây đi, nghe lời.” Cánh tay đang vươn ra của Chi Lý có sự hấp dẫn không thể cự tuyệt. Đóa Lạp từ bên ngoài lan can nhảy vào trong, bắt lấy tay Chi Lý vùi vào trong lòng hân hoan khóc rống: “Anh Chi Lý là tốt nhất.”

“A, vừa rồi là lừa em đó.”

Đóa Lạp ngẩng đầu: “Cái, cái gì?”

“Cái đó a, anh nói không tức giận là lừa em.” Chi Lý vỗ mạnh vào sau ót Đóa Lạp, đá vào đầu gối Đóa Lạp, Đóa Lạp quỳ trên mặt đất, Chi Lý cởi bỏ cúc áo cổ: “Nếu đã bắt gặp bản tính thật của em, thì cũng phải đáp lễ lại bằng bản tính thật của anh chứ nhỉ.” Chi Lý ấn đầu Đóa Lạp, trán Đóa Lạp dán xuống đất tạo thành động tác dập đầu tiêu chuẩn: “Giải thích rõ ràng cho anh, khôn kiếp.” Hắc hóa, Chi Lý!

“Anh Chi Lý? Anh, anh đánh Đóa Lạp, anh không hề áy náy với Đóa Lạp sao?” Đóa Lạp không thể tin kêu tên Chi Lý.

“Áy náy? Đó là cái quái gì.”

Thật khờ a, Kha Bó sớm nên nhận ra, Chi Lý đào đâu ra thứ tình cảm tình tẻ như vậy!!

“Em không tin, em không tin.” Nước mắt của Đóa Lạp tuôn ra như mưa.

“Khóc cái rắm, mau đem đồng nước mắt cá sấu của em nuốt trở lại cho anh, đừng để anh lặp lại lần nữa.” Chi Lý kéo đầu Đóa Lạp lên rồi lại ấn xuống.

“Xin, xin lỗi, anh Chi Lý.”

“Còn gì nữa?”

“Kha Bó, xin lỗi, tất cả chuyện trước đây đều xin lỗi anh. Đương nhiên những gì em làm rất nghiêm trọng, anh không tha thứ cho em cũng được.” Đúng là không có thành ý, tựa hồ hoàn toàn không cần mình tha thứ, Chi Lý lại hung hăng vỗ mạnh lên ót Đóa Lạp: “Đây là thái độ em nên có à?”

“Xin lỗi.”

“Bỏ đi, dù sao vẫn là trẻ con, lần này tớ thấy em ấy đã biết sai thật rồi.” Kha Bó giả vờ làm người tốt, Chi Lý nhếch mi: “Khôn kiếp, khi nào thì đến phiên cậu lên tiếng.” Kha Bó ngồi thẳng: “Vâng, vâng.”

Những người khác vọt vào, ba chân bốn cẳng để lại Đóa Lạp, Ứng Tu Kiệt phần hận nói: “Là cô, ném bao cát của tôi vào bồn cầu trong WC nam.”

“Gối của tôi nhét đầy rác cũng là tác phẩm của cô phải không.” Sở Hạo Vũ nói.

“Còn có sách giáo khoa của tôi bị bôi đen.” Công Chu nói.

“Gần đây món ăn của tôi hương vị đều rất kỳ quái, là, là cô sao?” Chu Hân Hợp nói.

Mọi người đề chặt Đóa Lạp, Ứng Tu Kiệt nhéo mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Lạp: “Tiếc thay cho khuôn mặt này, tuổi còn nhỏ mà dám bày trò với các anh trai, chị gái.” Đóa Lạp ra sức giãy dụa, tức giận: “Buông, buông ra.” Dứt lời còn nhỏ nước bọt về phía bọn họ. Kha Bố thả lỏng ngồi dưới đất, trên thế giới này người đáng sợ nhất quả nhiên vẫn là Chi Lý.

“Ai cho các người tới gần anh Chi Lý, các người xứng đáng, tất cả đều phải chết.” Đóa Lạp mồm miệng không buông tha ai cả, có điều lần này bộc lộ bản tính thật, trông càng giống một đứa trẻ đang hờn dỗi, Chi Lý mặt không đổi sắc liếc Đóa Lạp một cái: “Đúng là chiều quá sinh hư, sau này đừng đứng ở chỗ nguy hiểm như vậy.” Khuôn mặt của Đóa Lạp lộ biểu tình khó hiểu, gật đầu thật mạnh: “Quả nhiên là anh Chi Lý mà em thích nhất.”

Đây là Chi Lý a, người chấp nhận khuyết điểm của Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt, đương nhiên cũng sẽ chấp nhận Đóa Lạp.

“Xin cậu đẩy, Chi Lý.” Kha Bố nghiền ngẫm câu thần chú hữu hiệu này.

Một thứ gì đó bay tới đập trúng trán Kha Bố, Kha Bố vuốt trán: “Rất đau a.”

“Đừng có mà dùng loạn.”

Kha Bố vươn tay, Chi Lý cầm lấy kéo cậu từ dưới đất lên.

“Đừng lại gần anh Chi Lý, thật đáng ghét, Kha Bố.”

Kha Bố làm mặt quỷ với Đóa Lạp: “Tôi cứ dán sát vào đây, sao nào.” Dứt lời thị uy ôm chặt lấy Chi Lý.

55. Chương 55 - Thuyết Âm Mưu Của Cậu

“Cậu đã sớm biết bản tính của Đóa Lạp?” Trên sân thượng chỉ còn lại Kha Bố và Chi Lý, Chi Lý cầm băng cá nhân dán lên miệng vết thương ở mặt Kha Bố, vết thương rất nông, qua hai ngày hẳn sẽ lành.

“Đoán được đại khái.”

“Nếu đã đoán được, sao còn để Ấu Ngôn...”

“Khiến hai người ấy đấu với nhau cũng không phải chuyện gì xấu, có điều, Ấu Ngôn vẫn thiếu chuyên nghiệp, cứ tưởng có thể để Đóa Lạp chịu chút giáo huấn chứ.”

“Cậu nghĩ là do ai hại hả, biết rõ Đóa Lạp nguy hiểm vậy mà.”

“Nguy hiểm chân chính tớ đã hóa giải cho cậu rồi.”

“Có ý gì.”

“Cậu không cần biết.”

“Nhắc mới nhớ, cậu cũng chỉ giả vờ thiện lương thôi, rõ ràng Đóa Lạp muốn cậu áy náy với em ấy cả đời, cậu lại làm như không sao cả giả bộ chẳng biết gì hết, những người khác cũng vậy, cho dù là Ấu Ngôn hay Ứng Tu Kiệt, mấy cái xấu xa của họ đều bị sự bao dung của cậu cảm hóa, cậu định làm học sinh gương mẫu à.” Kha Bố chế nhạo.

“Bao dung?” Chi Lý lộ ra vẻ mặt ý vị thâm trường khiến Kha Bố dựng tóc gáy: “Chẳng phải đùa giỡn là một phần của đen tối sao?”

“Cậu là ác quỷ đầu thai à? Tuy tớ không cho rằng Đóa Lạp sẽ sửa đổi, nhưng em ấy bại lộ trước mặt cậu, hẳn sẽ không còn quấy giở trò nữa.”

“Cô bé đó còn có thể dạy dỗ.”

“Dạy dỗ? Trái tim đen tối của Đóa Lạp còn cứu được sao?”

“Người mà thích tố chứng tỏ vẫn gìn giữ được tình cảm sâu đậm cao thượng.” Chi Lý thể mà lại nói ra câu này, Kha Bố thiếu chút nữa hộc máu: “Đây là câu nói không biết xấu hổ nhất mà đời này tớ từng nghe!!!” Kha Bố rống lên sau cảm thấy tất cả tinh lực đều rút sạch, cậu dựa vào tường trượt ngồi xuống, vươn tay kéo kéo ống quần Chi Lý, vô vô vị trí bên cạnh mình, Chi Lý ngồi xuống theo, đầu dựa vào tường.

“Đúng là tác phong nhất quán, để tớ tự mình đối mặt với sợ hãi, nếu cậu ra tay ngăn cản ngay từ đầu, tớ sẽ cảm thấy bản thân là một phế vật vô dụng, cho dù bình thường thờ ơ với những việc không liên can đến mình, nhưng vẫn nhủ thầm như vậy là tốt rồi, như vậy là được rồi, rốt cuộc lại không nhận được cố gắng thu hẹp cách nghĩ giữa chúng ta, dù chỉ một chút cũng tốt, để tớ xứng đôi với cậu hơn. Xem ra, trải qua sự dạy dỗ của cậu, tớ từ từ trở nên kiên cường, không còn là thằng nhóc chẳng dám đối diện với sự thật chỉ biết nhào vào lòng cậu khóc lóc nữa.”

“Vậy cậu nên cảm ơn tớ.” Chi Lý thản nhiên tiếp nhận.

“Cậu cũng chẳng phải người tốt bụng không đầu đi làm việc này, nói mục đích của cậu ra đi, Chi Lý.” Chi Lý còn chưa kịp mở miệng, Kha Bố đã nói tiếp: “Đừng bảo cái gì mà vì yêu tớ đấy.” Chi Lý cười khê, khoát tay lên đầu gối, ngón tay hươ hươ đùa nghịch: “Thành quả dạy dỗ đương nhiên phải đạt được khi cậu thẳng thắn nói chuyện của chúng ta với ba mẹ.”

Kha Bố kinh ngạc há hốc mồm, sau đó điều chỉnh phương hướng đối diện với Chi Lý, không phục ồn ào: “Cái tên âm mưu nhà cậu, ngay cả chuyện đó đã nghĩ xong xuôi hết cả rồi!! Còn nữa, ai, ai sẽ thẳng thắn với bọn họ a, mơ đi nhé, tớ, tớ chỉ chơi đùa với cậu chút thôi.”

“Nói dối sẽ bị sét đánh.”

“Vậy cậu sớm đã bị đánh chết ngàn lần vạn lần. Hơn nữa cậu cũng quá tự tin rồi, nghĩ tới chưa, nếu Đóa Lạp thật sự đem tớ...”

Chi Lý nắm cằm Kha Bố: “Việc này không nằm trong phạm vi cho phép của tớ.” Chi Lý buông tay ra, tập kích bất ngờ, đôi môi lạnh lẽo ập tới, Kha Bố mắt trợn trừng ô ô kháng cự, mặt đỏ bừng đẩy Chi Lý ra: “Ngốc, bị người ta trông thấy thì sao.” Bình thường da mặt rõ dày chỉ có những lúc như thế này mới trở nên mỏng chút.

“Nếu chống cự, tớ liền nhéo vết thương của cậu.” Chi Lý lại tới gần.

“Rốt cuộc cậu xấu xa tới mức nào rồi hả?” Kha Bố nói xong không nhận được cười cười chấp nhận để Chi Lý áp sát, đúng là hết cách, tại sao không cách nào đối chọi lại được sự xấu xa của tên này. Xem ra tớ và cậu giống nhau chẳng phải người tốt gì cho cam, hấp dẫn lẫn nhau có lẽ chính là một phần đen tối kia, tính mệnh, đau khổ, bất lực, oán hận, bất chính, trở thành cầu nối giữa chúng ta?”

“Cậu làm gì vậy?” Kha Bố ý thức được cúc áo của mình đang bị ai đó cởi bỏ: “Không phải cậu muốn ở chỗ này...” Lời nói vô nghĩa của Kha Bố bị ép nuốt ngược trở lại, ngón tay của Chi Lý thâm nhập vào trong quần áo vuốt ve thân thể mẫn cảm, đầu ngón tay đặt lên hai điểm đỏ trước ngực, nhẹ nhàng vân vê, bảo bối trong lòng liền không nhận được ngứa cổ ra sau, tay còn lại của Chi Lý thuần thục cởi quần Kha Bố, đỡ lấy thắt lưng Kha Bố ôm cậu lên đùi, hai chân bị bắt tách ra thẹn thùng bại lộ phần thân dưới bụng Chi Lý, Chi Lý nắm lấy nó, khi nhanh khi chậm nhẹ nhàng vuốt ve,

“Nhanh như vậy đã ướt.”

“A ha~~ đừng nói ra~~ ưm ư~~”

Ngón tay của Chi Lý xâm nhập vào mật động phía sau, những cái hôn nóng bỏng hạ xuống cần cổ Kha Bố, xương quai xanh, ngậm lấy hai điểm đỏ, mút mát, Kha Bố khóa ngồi trên người Chi Lý vận vẹo cơ thể, ma sát hạ phúc Chi Lý, nơi đó đang biểu hiện trạng thái phấn khởi của chủ nhân.

Ngón tay càng ngày càng ẩm ướt trơn nhẵn ra vào trong cơ thể Kha Bố, Kha Bố túm lấy bả vai Chi Lý: “Lạnh quá, a a~~Chi Lý~~ ưm a~~ a a~~” lạnh lẽo hòa cùng nóng bỏng, dung hợp cùng một chỗ. Đợi cho

mặt sau đã chuẩn bị tốt, Chi Lý kéo khóa quần, nâng Kha Bố lên, chậm rãi để cậu từ từ ngồi xuống: “A~~ ưm~~” thân thể cố hết sức nuốt vào vật cứng rắn nọ.

“Phải động rồi.”

“Đã bảo cậu đừng nói ra ~~ a~~” để Kha Bố không có cơ hội nói chuyện, Chi Lý đỡ lấy thắt lưng Kha Bố nâng cậu đã có phần vô lực lên, hạ xuống, thanh âm da thịt va chạm nhau mờ ám, triền miên. Kha Bố híp mắt, tiếng rên rỉ tràn bên khóe miệng, đôi môi khô khốc, hai má ửng đỏ, cậu cúi đầu đem đầu lưỡi tham nhập vào miệng Chi Lý, hai tay đan vào mái tóc của Chi Lý, hôn môi kịch liệt, bị tiếp nhận, bị cắn nuốt, bị hòa tan. Bị hấp dẫn không chỉ thân thể ấm áp này mà còn cả tình yêu của cậu. Thích, thích, rất thích, thể nào cũng thích, liều mạng thích, ra sức thích, đem tất cả điều đó thông qua bờ môi để cậu nuốt hết vào lòng, Chi Lý!

Sau đó, từ lúc Đóa Lạp bị Chi Lý bắt gặp nguyên hình, rốt cuộc cũng triệt để thay đổi thành một cô gái thuần khiết, cùng đám người Kha Bố, Ấu Ngôn hòa hợp ở chung, ngoan ngoãn đi mua CocaCola trong giờ nghỉ trưa cho các anh trai, chị gái.

“Chi Lý đại nhân không uống sao?” Công Chu hỏi.

“Anh Chi Lý chỉ uống sữa và nước khoáng, Ấu Ngôn đâu?” Đóa Lạp nghiêng đầu hỏi.

“Tôi không uống những thứ người khác mở.” Ấu Ngôn đẩy đẩy kính mắt tiếp tục đọc sách.

“Rốt cuộc trước đây cậu đã trải qua những việc như thế nào hả!!!” Kha Bố uống một hộp coca, lát sau, cảm thấy bụng đau quặn, những người từng uống coca cũng xuất hiện tình trạng tương tự, Ứng Tu Kiệt nằm úp xuống bàn ôm bụng: “Trong coca có bỏ thứ gì đó?”

Đóa Lạp nhảy nhẩy, xoa thắt lưng che miệng lại kinh ngạc nhìn vài người ngã trái ngã phải: “Ai nha, thật ngại quá, hình như em không cần thận để viên thuốc tảo bón rơi vào coca.”

“Em!!! Đóa Lạp!!”

Kha Bố sớm nên đoán được hình ảnh một người con gái bình thường chỉ là mơ không có khả năng thành hiện thực!! Đóa Lạp trong phạm vi cho phép của Chi Lý trở nên càng không kiêng nể gì.

Ngón tay run rẩy của Sở Hạo Vũ chỉ về phía Chi Lý: “Chi, Chi Lý...” Sở Hạo Vũ bị bơ. “Cái đám ngu ngốc không tiếp thu giáo huấn này.”

Cửa phòng học bị đá văng ra, khuôn mặt mị hoặc khiến mọi cảnh trí đều bị hấp thu, ngón trở gảy điều thuốc: “Ta đến dọn Đóa Lạp.” Kha Bố nghe sao cũng thấy giống câu tới dọn rác.

Đóa Lạp thủ thế: “Lam Ngân, sao cô lại tới đây, cô kề cận bên anh Chi Lý đúng là âm hồn bất tán.” Ngay cả Lam Ngân cũng vậy sao, đây là cái thể loại dục vọng chiếm hữu gì. Về mặt của Lam Ngân không đổi, nhếch mày, bắn tàn thuốc sang, lực chú ý của Đóa Lạp đặt hết trên tàn thuốc, Lam Ngân thừa dịp sơ hở từng bước tiến lên nhắc chân, đập lên bụng Đóa Lạp, Đóa Lạp vô lực chống đỡ, bị Lam Ngân túm lấy áo: “Quay về trường của cháu cho cô.” Dứt lời kéo Đóa Lạp đi về phía Chi Lý, một tay đè lại bản vẽ của Chi Lý: “Thù lao.”

Chi Lý buông bút: “Xin cứ tự nhiên.”

“Chả thấm vào đâu.” Lam Ngân hôn một cái lên má trái Chi Lý, sau đó hài lòng liếm liếm môi, lưu loát kéo Đóa Lạp đi mất, lưu lại một đám người xem mờ mịt.

56. Chương 56 - Hẹn Hò, Hai Người

Sắc xuân mang theo hơi thở không thể ngăn cản thổi quét mà tới, ấm áp, màu xanh của lá, đóa hoa thậm chí ngay cả khu giảng đường âm u cũng trở nên sáng ngời, tay cầm bút sách mở trước mặt, Kha Bố chống

cảm cả người có vẻ uể oải, nhìn thoáng qua trông như đang chăm chỉ nghe thầy giáo giảng bài, nhưng tâm mắt lại đặt trên người Chi Lý, bóng lưng mảnh khảnh, sườn mặt thanh khiết, lông mi thật dài dưới ánh sáng trông càng đẹp. Thích cái từ “đẹp” này, càng thích đem nó gán cho Chi Lý, hẳn xứng đáng được nhận.

Tiếng chuông tan học vang lên, phòng học im ắng bắt đầu ồn ào. Chi Lý cảm thấy có ai đó đang nhìn mình liền quay đầu lại, khi hai mắt chạm nhau Kha Bố liền hốt hoảng dời tầm nhìn. Kha Bố không quá xoắn xuýt các câu hỏi tình cảm thường gặp, cậu có yêu tớ không? Cậu đã từng yêu ai hơn tớ chưa? So với tớ thì thế nào? Một ngày nào đó cậu sẽ hết yêu tớ chẳng? Kha Bố cho rằng cứ cố chấp với những vấn đề này chính là tự tạo khoảng cách, cậu không hiểu ý nghĩa của tình yêu chân chính là gì, chỉ thuần túy muốn ở bên hẳn, không có giới hạn, không có những yêu cầu vô lý. Cậu lấy sách mượn từ thư viện ra xem, tuy không ham mê đọc sách như Tô Ấu Ngôn, nhưng Kha Bố cũng có sở thích của riêng mình, cậu thích Friedrich Nietzsche, lời văn trúc trắc khó hiểu, ngôn ngữ mạnh dạn thậm chí có phần điên cuồng, tự phụ nhưng lại khiến người ta đồng cảm. [Ta đi trên con đường mà vận mệnh đã an bài, tuy ta không mong muốn đi trên con đường này, nhưng ngoại trừ tràn đầy cảm phẫn đi trên con đường đó, không còn lựa chọn nào khác]. Kha Bố nhớ tới thầy giáo người nước ngoài hồi trung học, khi đó tiếng Anh quá kém cơ hồ không thể giao tiếp với vị thầy giáo cũng không giỏi tiếng Trung ấy, nhưng có một lần sau khi tan học, người thầy có mái tóc màu đỏ cùng làn da trắng bệch, gác chân lên bàn giáo viên, hút thuốc, trong mắt tựa hồ cái gì cũng có mà cũng không có, hình ảnh đó để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Kha Bố. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ với người nước ngoài, Kha Bố thường nhắn tin cho vị thầy giáo này, mỗi một lần soạn tin nhắn Kha Bố đều phải lần mò phiên dịch trên mạng rất lâu, thầy giáo hỏi tác giả yêu thích của Kha Bố, Kha Bố ngắn gọn trả lời là Friedrich Nietzsche, thầy giáo nở nụ cười, thầy giáo nói với cậu, quyển sách đầu tiên trong cuộc đời của ông chính là của Friedrich Nietzsche. Trước khi thầy giáo về nước, thầy có tặng cho Kha Bố một bộ đĩa, trên bìa chỉ có một dòng chữ viết bằng bút dầu màu đen, bạn cùng lớp cầm lấy dịch ra cho Kha Bố nghe: “Tuy em thường xuyên không thể biểu đạt những gì mình muốn nói, nhưng thầy lại biết, em muốn nói gì.” Những lời ấy vẫn khiến Kha Bố cảm động nhiều năm về sau. Chẳng hiểu tại sao, đột nhiên lại nhớ tới những chuyện vụn vặt trước đây. Khi hồi phục lại tinh thần, Chi Lý đã ngồi bên cạnh Kha Bố, cầm lấy cuốn sách trong tay Kha Bố, nhìn thoáng qua bìa sách: “Friedrich Nietzsche.”

“Ừm.” Kha Bố hững hờ đáp, hiện tại cậu không muốn gặp hẳn, cho nên mới phải giả vờ ở chỗ này đọc sách, Chi Lý không bao giờ keo kiệt ôn nhu cũng như lời nói ác độc với cậu.

“Ở đây, đau khổ lớn nhất của tôi chính là cô độc....Loại cô độc ấy khiến cho một người không thể chung nhận thức với thế giới. Khi lên tới đỉnh, lại nhận ra bản thân luôn cô độc. Không ai nói chuyện cùng tôi, ngày đông giá rét hiu quạnh làm tôi phát run, tôi ở ngôi cao đến tột cùng là vì cái gì?”

Kha Bố thoáng kinh ngạc nhìn Chi Lý: “Cậu cũng đọc rồi?”

“Hồi cấp 3.”

“Tớ không nhớ hồi học cấp 3 có thấy cậu đọc sách.”

“Việc đó à?” Chi Lý trả lại quyển sách cho Kha Bố: “Bắt gặp cậu ngày đó mới trở về từ thư viện.” Không thể tin được, vận mệnh cũng có loại chuyện ngẫu nhiên này sao, Kha Bố xem đồng hồ, sắp vào giờ học, Chi Lý vừa mới đứng dậy, Kha Bố gọi Chi Lý lại: “Này, cuối tuần có rảnh không?”

“Không.”

“Xin hỏi cuối tuần này có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Ra ngoài chơi đi.”

“Chơi?”

Kha Bố đẩy mạnh Chi Lý: “Cậu nên mừng thầm mới phải, tớ tốt bụng rủ cậu hẹn hò.” Kha Bố kiêu ngạo nói, Chi Lý nghiêng đầu khó hiểu hỏi: “Việc này mà cũng cần mừng thầm à?”

“Đừng dùng vẻ mặt ấy đả kích lòng tự trọng của tớ.”

“Cái gì?”

Cuối tuần, Kha Bố cho hai tay vào túi áo đứng chờ ở bến xe bus, sớm không đến muộn không đến, Sở Hạo Vũ thể nhưng lại xuất hiện ngay lúc này: “Ài chà! Hai cậu muốn vào nội thành a? Thực trùng hợp, tớ cũng định đi mua vài thứ, cùng nhau đi đi.”

“Cậu tốt bụng nhỉ.” Kha Bố không tình không nguyện.

“Thái độ kiêu gì đấy, cho dù cậu không bằng lòng, Chi Lý cũng chưa nói gì, đúng không?” Sở Hạo Vũ tươi cười hi hi ha ha khoác vai Chi Lý, Chi Lý bất động thanh sắc nhìn cái tay đang khoác lên vai mình, Sở Hạo Vũ thức thời rút tay lại. Xe bus từ từ đỗ lại trước bến, Kha Bố lên xe, Chi Lý lên xe, Sở Hạo Vũ lên xe, đứng ở cửa xe.

“Hạo Vũ.”

“Sao thế?”

“Tớ phải đá cậu, có thể chứ?” Khoảnh khắc khi cửa xe sắp đóng lại, Chi Lý một cước đá Sở Hạo Vũ xuống xe. Kha Bố bình thần nói: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

“Tớ có hỏi qua ý kiến của cậu ta.”

“Ừ nhỉ.” Chi Lý đi đến chỗ ghế trống, ngồi ghế ngoài gần đường qua lại, Kha Bố trả tiền xe xong đến bên cạnh Chi Lý, ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, hóa ra vẫn nhớ a, dường như việc này theo năm tháng đã trở thành thói quen của hai người. Xe thông thả mà chạy, tiếng nói chuyện rôm rả, ngoài cửa sổ là phong cảnh quen thuộc. Kha Bố dán mắt vào cửa kính xe: “Chi Lý, giới tính nam, diện mạo rất được, thành tích ưu tú, nổi trội ở nhiều mặt, không thể chịu được nóng bức, chỉ uống nước khoáng và uống sữa, thỉnh thoảng cũng uống cà phê, rất ít khi cười, dự vọng chiếm hữu rất mạnh, miệng vừa ngọt vừa xấu xa. Không thích ăn mì, không thích bị người khác tóm được nhược điểm, không thích từ láy, không thích bị gọi là bảo bối, không thích kem vị cỏ, không thích mấy loại quả giống dưa, như bí đao, mướp đắng, không thích đồ ngọt đặc biệt là kẹo, khi chat trên QQ không thích biểu tượng cảm xúc, không thích nói chuyện phiếm trên điện thoại. Thích nói hai chữ “cái gì”, thích màu xanh lam, thích vẽ tranh cho dù vẽ rất xấu, thích trêu chọc người khác, thích một nam sinh tên là Kha Bố. Sở thích có rất ít, cho nên nam sinh tên là Kha Bố kia không lo bị giành mất vị trí.” Nói xong một đoạn dài, Kha Bố thông qua cửa sổ nhìn ảnh phản chiếu của Chi Lý: “Sao hả, báo cáo tổng kết của tớ với cậu sáu năm qua, có hỏi gì không?”

“Cái gì?”

“Tình huống này phải trả lời bằng câu hỏi, Kha Bố không thích gì nhất?”

“Lạnh, vận động, thịt dê, ngây thơ, phim thần tượng, gia đình.” Kha Bố thoáng sửng sốt, bĩu môi: “Kha Bố thích cái gì?”

“Mùa đông mặc dày trông như con gấu, tiền, việc không tốn sức, ồn ào, cười nhạo người khác, ôm ở trên giường, gia đình.”

“Nghe cậu nói như vậy, tớ chẳng hề vui chút nào.” Kha Bố nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem ra trong lòng cậu cũng rõ những gì tớ thích không bao gồm cậu.”

“Cậu chỉ hỏi thích cái gì.” Ô tô trên đường đi xóc nảy, thanh âm của Chi Lý hòa với tiếng xe, tiếng ồn ào, tiếng khịt mũi, tiếng tim đập của Kha Bố: “Không hỏi thích ai nhất.”

“Cậu, tự tin quá đấy! Có điều xem ra cậu rất thích cái người tên là Kha Bố, đối với những thứ cậu ta thích đều tường tận.”

“Có lẽ, may mà cậu ta không ở đây, bằng không thấy tớ và cậu ở bên nhau, sẽ ghen.”

Kha Bố bật cười, khuôn mặt dán lên cửa kính xe bị ép đến biến dạng, lưu lại dấu vết nhợt nhạt. Đến nơi rồi, Kha Bố nhảy xuống xe duỗi thắt lưng. Kế tiếp, hẹn hò rồi cuộc cần làm những chuyện gì? Kha Bố lôi tờ giấy nhỏ trong túi áo ra: đi dạo phố, ăn cơm, lại đi dạo phố, lại ăn cơm, xem phim, về nhà. Chắc chắn, hành trình này, cực kỳ không phong phú.

“Cậu muốn mua cái gì không?”

“Không.”

“Tớ có thể tặng cho cậu.” Lời này hẳn nên nói mới phải chứ? Kha Bố cảm giận thầm nghĩ, cậu đã không mở lời thì để tớ nhắc cho nhớ vậy, Chi Lý nghĩ nghĩ: “Xe thể thao.”

“Cái đó sao mà tớ tặng nổi!!!”

“Thế nên đừng có hỏi.”

“Tóm lại, đến tiệm sách trước mua sách mà Ấu Ngôn yêu cầu.” Hai người đến cửa hàng sách, Kha Bố tạo khoảng cách giữa hai người: “Bởi vì thái độ của cậu, tớ quyết định phân công nhau hành động, hẹn gặp lại.” Kha Bố biến mất trong đồng giá sách. Tìm được sách Ấu Ngôn cần, Kha Bố thăm dò nhìn góc xác định không có bóng dáng của Chi Lý, cầm một tập vẽ màu xanh lam, đặt xuống dưới cùng. Khi nhân viên cửa hàng chuẩn bị tính tiền, Kha Bố bỗng: “Hắt xì.” Chi Lý lãnh đạm nhìn Kha Bố: “Khi ở cạnh tớ đừng làm chuyện mất mặt.” Cho đến lúc nhân viên cửa hàng cất tập vẽ vào túi, Kha Bố mới yên tâm liếc trắng mắt Chi Lý: “Tớ rất bẽ mặt thật ngại quá.” Sau khi Chi Lý thanh toán xong, Kha Bố cầm túi sách ra khỏi cửa hàng: “Những lúc thế này cậu nên xách mới đúng chứ?”

“Cậu không có tay à?”

“Cậu có hiểu thế nào là hẹn hò không hả.” Kha Bố ném túi sách vào lòng Chi Lý.

Sau đó thì đi làm những việc nhàm chán khác, xem phim xong, hai người ra khỏi rạp, Kha Bố nhìn thoáng qua tủ lạnh bên ngoài cửa hàng, lại gần: “Không ngờ mùa này mà cũng bán kem, ông chủ, cho hai que kem.”

Hai người cầm kem đứng trước bên xe bus, lúc này bên xe bus để về trường rỗng vắng vẻ, chỉ còn tiếng Kha Bố cắn kem: “Oa, lạnh quá.” Kha Bố liếm cây kem vị cỏ nói: “Đúng rồi, tớ nhớ lần trước tiền kem cậu còn thiếu tớ năm đồng.”

“Đó không phải vị tớ thích.”

“Quý xấu xa, tớ sẽ nhắc cậu đến khi nào trả mới thôi.” Kha Bố lại cắn một miếng kem, vươn tay lấy tập vẽ từ trong túi sách Chi Lý đang cầm: “Tặng cho cậu, coi như quà lần đầu hẹn hò.” Chi Lý nhìn tập vẽ màu xanh lam: “Đây là đáp lễ.” Chi Lý cúi người xuống, khi sắp chạm môi, Kha Bố dùng tay che miệng: “Hiện tại không phải vị cậu thích.” Trong miệng còn sót lại vị cỏ nhàn nhạt. Chi Lý túm lấy tay Kha Bố: “Cố chịu là được.” Hơi thở của Chi Lý vui lấp vị cỏ kia, cũng xóa tan sự lạnh lẽo.

Hôm sau, Kha Bố đem túi sách đưa cho Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn kiểm tra, rút ra một quyển trong số đó ném cho Kha Bố, Kha Bố nhận lấy, tên tác giả màu vàng nhạt trên bìa sách là Friedrich Nietzsche.

57. Chương 57 - Di Thư Của Kha Bố

Chi Lý:

Xin chào! Khi cậu đang đọc bức thư này có lẽ tớ đã không còn trên đời nữa, tớ rất vui vì kiếp này quen biết cậu, ừm, nói chính xác là thỉnh thoảng rất vui, còn có nhiều lời tớ muốn nói với cậu, nhưng cũng không hẳn đều là lời hay. Không ngờ số phận lại trêu chọc con người ta như vậy, tuổi thanh xuân ngắn ngủi của tớ đã nhanh chóng đặt dấu chấm hết, xin lỗi con đường sau này không thể đi cùng cậu rồi, cậu phải chú ý giữ gìn sức khỏe cho tốt, rải tro cốt của tớ xuống biển. Ngày lễ ngày Tết nhớ đốt vàng mã cho tớ, thêm một bình rượu, còn cả các tập “One Piece” phát hành sau, năm đồng tiền kem cậu nợ tớ, mùa đông nhớ mặc quần áo, còn cả cuốn sổ của Tô Ấu Ngôn, quan trọng nhất là sau khi tớ chết một ngày nhớ đem thầy giáo dạy toán hồi trung học, Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt thiêu hủy. Trên người tớ có 500 đồng tiền mặt, trong phòng ngủ có ba, bốn quyển sách, còn có các vật dụng sinh hoạt cá nhân. Yên tâm, người thừa kế tớ sẽ ghi tên cậu. Đừng khổ sở, đừng bi thương, tớ sẽ không kéo cậu theo, nếu ai đó bắt nạt cậu, hãy đốt ảnh chụp người đó cho tớ, tớ sẽ mang hẳn đi cùng. Cậu phải sống thật tốt, đừng khóc, quên tớ đi, tìm một người khác. Cứ thế đi, vĩnh biệt, đại nhân của tớ.

Trân trọng.

Kính thư

Đây chính là di thư của Kha Bố!!

Kha Bố cất bút, lá thư thật cẩn thận, vốn là một tờ giấy mỏng mà giờ bỗng trở nên nặng nề, thoáng chút bất an, cúi đầu: “Này, Ấu Ngôn.” Ấu Ngôn đang ở bên cạnh đọc sách không để ý tới Kha Bố, chẳng lẽ đối với chuyện sắp xảy ra cô ấy không có cảm nghĩ gì sao? Đúng là loại con gái bạc tình mà.

“Đừng ghen, tớ toàn viết mấy thư vợ vắn cho Chi Lý, tớ sẽ viết một lá thư thật hay đưa cho cậu.”

“Không cần.”

“Có lẽ tớ sắp chết rồi, không thể để tớ trước khi ra đi được trông thấy vẻ mặt nhu tình như nước của cậu hay sao? Hãy lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho tớ.”

Ánh mắt của Tô Ấu Ngôn vẫn dán chặt vào cuốn sách: “Cậu cứ làm quá, chẳng phải chỉ là kiểm tra sức khỏe thôi sao.”

“Chỉ là kiểm tra sức khỏe thôi ấy hả? Cậu có vẻ thoải mái quá nhỉ.” Kha Bố giật tóc mình: “Nếu tự dưng tớ phát hiện mình mắc bệnh nan y thì sao, tớ còn chưa chuẩn bị tâm lý, nhiều loại bệnh thời gian ủ bệnh rất lâu, có khi trong cơ thể của tớ đã tồn tại mầm mống tai họa cũng nên, tớ không muốn biết, tớ không muốn biết. Tớ muốn được chết một cách vui vẻ thoải mái.” Kha Bố là một người sợ chết, đặc biệt rất sợ chết vì bệnh. Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt vừa đi mua bánh mỳ về, một tên thì thần thanh khí爽, tên còn lại mồ hôi tuôn như mưa, Sở Hạo Vũ xoa xoa tóc: “Nói không chừng sẽ có nữ y tá xinh đẹp, phải để cô ấy ngửi thấy hương thơm đàn ông quyến rũ của tớ.”

“Tớ đi vận động một chút, để lát nữa cơ bắp hiển hiện rõ ràng, a ha ha.”

“Hai thằng thần kinh.” Kha Bố chọn lấy một cái bánh mỳ, Sở Hạo Vũ vỗ vỗ bả vai Kha Bố: “Không sao đâu, Kha Bố, cho dù thế nào, cậu cũng phải kiên cường sống sót.”

“Tớ khinh!”

“Trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại của cậu, chúng tớ sẽ ở bên cậu cho tới những giây phút cuối cùng.” Ứng Tu Kiệt nói.

“Tớ khinh khinh khinh!”

Chu Hân Hợp xách hộp cơm cùng Chi Lý khoan thai đi đến, Chu Hân Hợp lấy ra một đôi đũa và bát sạch sẽ đưa cho Chi Lý, xoa xoa bụng mình, lo lắng nói: “Hình như béo lên thì phải?”

“Tớ thật ra lại hy vọng mình có thể cao thêm.” Công Chu đo chiều cao.

“Ấu Ngôn thì hẳn hy vọng ngực mình lớn hơn chút, đừng lo lắng, nghe nói ngực con gái sẽ to khi được vuốt ve, để tớ giúp cậu.” Sở Hạo Vũ vươn tay ra, cái tên biến thái không chịu tiếp thu giáo huấn này. Tô Ấu Ngôn cũng vươn tay ra: “Vậy trao đổi luôn, tớ sẽ làm hai quả trứng nhỏ bên dưới của cậu thành trứng to.”

“Thân là con gái mà nói năng bất lịch sự.”

“Chi Lý đâu?”

Chi Lý nghĩ nghĩ rồi ngẩng đầu lên: “Hy vọng trình độ vẽ tranh được nâng cao.”

“Không muốn nghe cậu cầu mong!! Lắng nghe người khác nói đi!!” Kha Bố vừa dứt lời, lấy bức di thứ từ trong balô ra về mặt đau khổ đưa cho Chi Lý: “Sau khi biết được kết quả kiểm tra sức khỏe của tớ hãy đọc, đương nhiên tớ hy vọng kết cục của chúng ta tốt đẹp, nhưng lỡ như...” Kha Bố còn đang lựa từ, Chi Lý đã mở bức thư ra.

“Cậu không bao giờ chịu nghe lời người khác hả?”

Chi Lý cầm thư, rất nhanh đã đọc xong, về mặt chẳng chút thay đổi, thản nhiên mở miệng: “Đừng chết.”

“Chi Lý, cậu...” Kha Bố cảm động nghĩ muốn bổ nhào vào lồng ngực của Chi Lý, Chi Lý vút bức thư lại cho Kha Bố: “Ít nhất hãy kiên trì đến khi ra hết, mỗi lần phải đi đốt cho cậu rất phiền phức.”

“Tớ đổi ý, cho dù tớ chết, cũng phải lôi cậu theo cùng!”

Kha Bố cầm giấy kiểm tra sức khỏe đứng xếp hàng chờ đến lượt, thấy người phái trước xắn ống tay áo, thổi thật mạnh vào một cái ống kỳ quái, rõ ràng không nóng, nhưng Kha Bố vẫn cầm giấy khám quạt như điên, quay đầu nhìn Chi Lý: “Cậu xem xem, sắc mặt của tớ có phải rất kém hay không, đôi mắt thì vẫn đục? Có hiện tượng kỳ quái gì không?”

Chi Lý đau đầu, véo mặt Kha Bố: “Tớ chỉ thấy cái bản mặt ngu ngốc của cậu.” Kha Bố cắn móng tay: “Ngẫm lại thì mấy năm nay tớ ăn không khỏe, nghe ba tớ nói, hai ngày trước bác hàng xóm đi xét nghiệm biết mắc bệnh ung thư, thời sự nói tỷ lệ thanh niên mắc bệnh máu trắng rất nhiều, cậu nghĩ tớ có thể bình tĩnh được sao?”

“Kha Bố.”

“A?”

“Cho cậu lựa chọn.”

“Cái gì?”

“Giờ cậu tự mình cầm miệng, hay là để tớ khiến cậu vĩnh viễn không mở mồm được.”

“....”

Sắp đến lượt Kha Bố đứng trước mặt cô gái mặc áo trắng, cậu lo lắng quay đầu lại, cầm lấy tờ giấy khám sức khỏe của Chi Lý, Chi Lý giúp Kha Bố xắn tay áo, Kha Bố nhìn chăm chăm tay Chi Lý: “Này, Chi Lý.”

“Cái gì?”

Kha Bố hạ giọng, dùng thanh âm chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Cậu xác định thân thể của mình không sao đấy chứ? Không lây bệnh HIV, giang mai cho tớ đấy chứ?” Chi Lý lấy lại giấy khám sức khỏe của mình, đồng thời rút di thư từ trong túi Kha Bố ra: “Tớ sẽ làm theo lời cậu, tớ thấy cậu tốt nhất vẫn nên an tâm mà chết đi thì hơn

“Không ngờ thì ra cậu lại là loại người như vậy.”Kha Bố mang theo phần nợ phi nhỏ.

“Tớ cũng không ngờ.”

Kha Bố ngồi trước mặt y tá mặc áo trắng, đem cánh tay đã xắn tay áo đặt lên bàn: “Hít sâu một hơi, thở ra, ngực có chỗ nào không thoải mái, không khỏe không?”

“Có, chỗ tim hơi hơi đau.”

“Đau thế nào?”

“Là nỗi đau khi bị ai đó dùng ngôn ngữ vô tình tựa như kiếm sắc đâm vào tim.” Cô y tá lộ vẻ mặt khó hiểu, Chi Lý vỗ mạnh lên ót Kha Bố: “Đừng để ý tới cậu ấy.”

58. Chương 58 - Chuyện Xxx (2): Dạy Tớ Cách Yêu Nhau Như Thế Nào?

Kha Bố ngồi xếp bằng trên ghế một tay chống cằm, tay còn lại vừa di vừa click chuột điên cuồng, giai điệu vui vẻ phát ra từ loa máy tính, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ phản quang lên màn hình máy tính, ông đứng bút trên bàn dựng đầy bút vẽ đủ loại màu sắc của Chi Lý, bề ngoài trông có vẻ thư sướng, đầu Kha Bố lại theo tiếng nhạc mà loạn chuyển. Rốt cuộc yêu nhau là phải như thế nào? Khi yêu cần những điều gì? Trên mạng mỗi người nói một kiểu, Kha Bố đọc một thông tin, nghiêng đầu hỏi Chi Lý ngồi ngược sáng mà vẽ tranh bên cạnh: “Này, Chi Lý...”

Chi Lý đang mải mê vẽ tranh tựa hồ không nghe thấy Kha Bố gọi, Kha Bố không hài lòng hít hít mũi, đứng lên ra đằng sau Chi Lý, ngăn lại ánh sáng, bản phác họa bị bóng râm bao trùm, Kha Bố bỗ nhào lên lưng Chi Lý, để sức nặng của cơ thể dồn về phía trước, vòng tay qua cổ Chi Lý: “Này, Chi Lý.”

“Sao thế?” Giọng nói của Chi Lý rất nhẹ nhàng, tựa như giao mùa, tựa như gió xuân mơn trớn khuôn mặt. Hắn vươn tay cầm lấy cổ tay Kha Bố, hơi hơi nghiêng đầu, môi cơ hồ chạm vào sườn mặt Kha Bố, thực ngứa, thực thoải mái.

“Chúng mình trao đổi nhật ký đi.”

“Viết cái thứ vớ vẩn ấy làm gì.”

“Nghe đâu rất hữu dụng.”

“Từ lúc nào mà cậu ôm ấp tình cảm thiếu nữ vậy hả.”

“Ít nói lời vô dụng, cậu chỉ cần nói được hay không được, đừng lãng phí nước bọt của tớ.” Kha Bố lộ nguyên hình.

“Điều kiện trao đổi.” Hình ảnh vừa rồi hư ảo giống như một giấc mơ, đây mới chính là bản chất thật khi hai người ở bên nhau.

“Cậu bắt chẹt tớ, việc này đâu phải chỉ vì tớ, điều kiện trao đổi gì chứ, lần trước khó khăn lắm mới còn một lần, muốn lừa tớ hả.”

“Vậy không bàn nữa.”

“Hừ, ai cần.” Kha Bố buông tay Chi Lý ra, áp mạnh xuống, đoạt lấy cây bút nhắm vào bản phác họa, đó là một bức tranh tương đối trừu tượng, uy hiếp: “Nếu không đồng ý tớ sẽ vẽ bừa lên đây.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Kha Bố cũng tự hiểu được loại uy hiếp này chẳng đáng là bao, tranh của Chi Lý cho dù cậu có vẽ linh tinh lên thì cũng chẳng ảnh hưởng, tranh của hắn tất cả đều không rõ ràng, đôi khi, Kha Bố cảm thấy khó hiểu, Chi Lý rất thông minh, đã tập vẽ từ lâu mà sao chẳng tiến bộ chút nào, là không có năng khiếu thật, hay cố ý vẽ như vậy. Khi vẽ tranh rốt cuộc Chi Lý đang nghĩ gì? Quả nhiên vẫn còn chưa hiểu hết con người hắn, nội tâm sâu thẳm của hắn không thể nắm trong tay, càng làm tăng thêm mong muốn trao đổi nhật ký của Kha Bố, cậu từ trên lưng Chi Lý đứng dậy khoanh tay, ra vẻ vênh vác tự đắc: “Điều kiện trao đổi là gì?”

“Cho cậu nợ.”

“Tớ chỉ biết, rốt cuộc cậu định tích lũy đến khi nào mới đem ra dùng.”

“Cái gì?”

“Nhưng phải đích thân viết nhật ký, cấm cậu không được đưa cho ai viết thay, đặc biệt là Ấu Ngôn.”

“Tớ không phải loại người như vậy.”

“Cậu chính là loại người đó!! Cậu toàn nói dối không chớp mắt!!” Kha Bố bình luận.

Sau khi thảo luận điều kiện xong, chẳng biết Kha Bố từ chỗ quái nào lôi ra một quyển vở nháp, bìa còn nguyệt ngoạc vài nét chữ xấu xí, cậu cầm nó trong tay ngoáy bút như rồng bay phượng múa viết bốn chữ to lên nhãn: trao đổi nhật ký! Còn ghi chú thêm tên của mình và Chi Lý ở ngay bên cạnh. Kha Bố chỉ chú trọng thực hiện ý tưởng, căn bản là mặc kệ phẩm chất của ý tưởng ấy.

Nhật ký Kha Bố: Ngày X tháng X năm X trời trong

Hôm nay là ngày đầu tiên trao đổi nhật ký, tôi rời giường rửa mặt, đánh răng, ăn xong bữa sáng, sau đó ở trên giảng đường bắt đầu viết, nên viết cái gì đây? Hình như chưa bao giờ viết nhật ký, cho nên không biết loại nhật ký đưa cho người khác xem phải viết thế nào, chẳng nhẽ cậu cho rằng tớ sẽ viết hết những suy nghĩ trong lòng ra đây, sau đó đều là những câu nói khiến người ta mặt đỏ tim đập, mơ đi né. Hôm nay dừng ở đây, tạm biệt.

Nhật ký Chi Lý.....

Trời mưa, giọt mưa đáp xuống ô cửa sổ, bầu trời mờ mịt, tâm trạng của tôi cũng bị ảnh hưởng. Đứng dậy rời khỏi bàn mở cửa sổ, hít sâu một hơi, nhìn về phía Kha Bố. Ngày hôm qua, xem nhật ký của Kha Bố, trong lòng có chút khuấy động, cảm thấy trái tim của chúng tôi đang được kéo lại gần nhau hơn, tôi liếc nhìn cậu ấy, tối hôm qua, cậu ấy không gọi điện thoại cho tôi, tôi giống như một người bệnh chờ đợi cuộc gọi của cậu ấy, lúc ấy tôi mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra tình yêu lại mãnh liệt như vậy, khiến người ta chẳng thể kháng cự.

Kha Bố lật xem nhật ký, đúng là nét chữ của Chi Lý, cắn môi dưới, có thể viết ra mấy lời buồn nôn như vậy, cái tên này thật là...,ngược lại có phải mình đã qua loa trong việc viết nhật ký hay không?

Nhật ký Kha Bố: Ngày X tháng X năm X trời trong

Gì mà chờ điện thoại của tớ, rất kỳ quái, không ai quy định tớ phải gọi điện thoại cho cậu. Nếu giờ cậu quy định vậy thì cũng có thể. Tuy tớ không mãnh liệt đến nỗi như người bệnh chờ điện thoại, cũng không tưởng tượng ra tâm trạng chờ điện thoại của cậu, có điều, tớ không gọi, chẳng nhẽ cậu không gọi cho tớ được à? Được rồi, đừng nói lời thừa, hôm nay tựa như hàng ngày không xảy ra việc gì cả, ở bên cậu, ở bên họ, ban ngày ra về chẳng có gì nói chuyện như bình thường, tối đến lại trùu chần viết nhật ký cho cậu, cảm giác này không thể viết ra được, không thốt nên thành lời.

Nhật ký Chi Lý...

Hôm nay ở bên cạnh Kha Bố, thấy cậu ấy đáng yêu, thông minh, hiểu biết, nghịch ngợm. Không phải chỉ thích một điểm nào đó, mà là toàn bộ, khiến tôi cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc! Đúng vậy, chính là hai chữ này, chỉ có thể là hai chữ này. Sợ một ngày nào đó cái kim trong bọc lòi ra, tôi sợ, sợ ngày ấy sẽ đến, sự sợ hãi ấy luôn tra tấn tôi. Tôi an ủi bản thân, đừng hoảng hốt, yêu nhau có gì sai, chúng tôi căn bản không làm gì sai, đúng vậy! Phải dũng cảm lên, tất cả ký thác của cậu ấy đều đặt trên người tôi, tôi không thể lùi bước. Ở bên nhau, phải ở bên nhau, nắm tay nhau vĩnh viễn cho đến khi sông cạn đá mòn, sánh cùng thiên đại.

Dần dần, Kha Bố cảm thấy có chút không ổn, hơn mười ngày qua đi, khi cậu lật mở nhật ký đã không còn hứng thú như trước, mỗi lần chỉ viết cho có, tự hiểu là lười viết, nhưng rất thích hàng tối trùu chần đọc nhật ký của Chi Lý, cậu vừa áy náy với sự lười biếng của mình vừa áy náy với Chi Lý. Rõ ràng chính cậu đã nêu ra việc này.

Nhật ký Kha Bố Ngày X tháng X năm X trời trong

Không ngờ chúng ta có thể duy trì lâu như vậy, nói thật, tớ còn nghi với tính cách của cậu sẽ nhanh chóng chán ghét, dù sao mỗi ngày phải tự hỏi viết cái gì cũng không phải chuyện dễ dàng. Còn nữa, tớ rõ ràng không phải bí mật với cậu, trong mắt cậu tớ rất dễ hiểu, tớ nguyện ý nói, cậu sẽ biết; tớ không muốn nói, cậu có thể đoán được. Cậu ôm tâm tình gì khi đọc nhật ký và trả lời nhật ký hàng ngày cho tớ?

Nhật ký Chi Lý:.....

Tâm trạng của tôi thế nào khi đọc và trả lời nhật ký của cậu ấy? Cậu ấy hỏi tôi câu này, tôi lại đau khổ không biết trả lời ra sao, không phải không muốn, mà là không trả lời được. Cảm giác xấu hổ nổi lên trong lòng, khủng hoảng. Tôi chỉ biết, nếu có người muốn giết cậu ấy, tôi tình nguyện chết cùng cậu ấy, tôi không thể chịu đựng được sự cô độc khi không có cậu ấy, không thể chịu được, chỉ cần nghĩ đến thôi, trong ngực tựa như có ngọn lửa thiêu đốt, khiến tôi đau đớn, đau đớn. Là cậu ấy châm một mồi lửa trong lòng tôi. Một ngày nào đó, tôi phải đưa cậu ấy lên lầu cao, nói với cậu ấy: “Cậu xem, thế giới bên ngoài rộng lớn đến thế, chúng ta dường như quá nhỏ bé. Cho nên, phải quý trọng từng giây từng phút bên nhau, từng khoảnh khắc, đều không thể để lỡ.” Tôi sẽ ôm cậu ấy từ phía sau, nói với cậu ấy: “Tớ yêu cậu, Kha Bố.”

Khi đọc xong, nghi hoặc tích lũy trong lòng Kha Bố rốt cuộc biến thành thực thể. Hôm đến lượt Chi Lý viết nhật ký, sau khi tan học, Chi Lý rời đi trước, Kha Bố lặng lẽ bám đuôi. Rồi, phát hiện Chi Lý vào trong lớp của Tô Ấu Ngôn, Kha Bố ngồi xổm ngoài cửa sổ nhìn trộm. Tô Ấu Ngôn gấp lại cuốn sách trên tay: “Hôm nay lại phải viết?”

“Ừm.”

Lúc ấy, Tô Ấu Ngôn rút từ trong ngăn kéo ra một quyển sách thật dày, bìa sách in hàng chữ to “Tập hợp tiểu thuyết Quỳnh Dao”, cô mở sách ra bắt đầu đọc, mà Chi Lý, tên hồn đản Chi Lý viết theo lời đọc của Tô Ấu Ngôn không sót một chữ, Kha Bố liền xông vào: “Tớ đã nói mà, thì ra là thế này!! Đây là cái gì!! Quá đáng, tớ giận.” Kha Bố túm lấy quyển sách kia ném xuống đất dẫm thật mạnh hai ba cái rồi cầm nhật ký bỏ đi.

Tô Ấu Ngôn nhìn theo hướng Kha Bố bỏ đi: “Cậu ấy không giận.”

Chi Lý nhìn theo hướng Kha Bố bỏ đi: “Cậu ấy không giận.”

Buổi tối, Kha Bố lại trốn trong ổ chăn, lật xem nhật ký, ngắm nét chữ xinh đẹp của Chi Lý, neho mắt lại cười rộ lên, cái gì mà hiểu hết, sớm đã biết thứ này vô dụng với Chi Lý. Không cần hiểu rõ, nội tâm sâu kín ấy là một phần lý do mình thích cậu ấy. Hiểu, là thích; không hiểu, chắc chắn cũng là thích. Bởi vì cậu ấy là Chi Lý đại nhân của mình. Ít nhất, Kha Bố ôm nhật ký vào lòng, ít nhất, cậu ấy sẽ vì mình mà làm chuyện này.

59. Chương 59 - Mùi Vị Chua Xót

Bên ngoài lớp học có mấy cô gái dựa vào khung cửa nhìn vào trong, đùn đẩy nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy.

“Chi Lý ngồi ở chỗ nào?”

“Cậu gọi thử đi.”

“Sao cậu không gọi, cậu ấy quay đầu về bên này kìa, mau nhìn, mau nhìn.”

Sở Hạo Vũ không phục lấy gương ra: “Trông tớ cũng không đến nỗi mà sao chẳng có em gái nào theo đuổi tớ.”

Kha Bố đánh dấu những chỗ cần nhớ trong sách: “Giờ mà không có cái mặt tiền thì vớt, cậu thuộc loại chỉ cần ở chung hai ngày sẽ bị mấy cô ấy vớt bỏ.”

“Chà, không ngờ cậu vẫn bình tĩnh như vậy, có một cậu bạn trai rất được hoan nghênh, trong trường trừ bọn tớ ra chẳng ai biết chuyện hai cậu là một đôi. Bởi vì cả đám thường xuyên đi chung với nhau, lẫn lộn nghe nhìn, còn có người đoán Chi Lý hẹn hò với Tô Ấu Ngôn hoặc Chu Hân Hợp, dù sao một người thì luôn bên cạnh cậu ấy, người kia thì hiểu ý dụ dằng.”

“Đây là giá trị lợi dụng của các cậu, bằng không dựa vào các cậu thì có cái quái gì. Việc này càng ít người biết càng tốt, bị chỉ trích sau lưng, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ngó, không phải cuộc sống mà tớ muốn.”

“Quả thật bị người khác biết sẽ có rất nhiều phiền toái, nhưng sau này còn cả cha mẹ hai bên, đó là cái giá phải trả không phải sao?” Thật hiếm thấy Sở Hạo Vũ nghiêm túc như vậy, Kha Bố ngừng bút ngẩng đầu: “Tớ biết, khi phải đối mặt tớ sẽ không chạy trốn.”

“Có sợ không?”

“Tớ nói không sợ cậu có tin không?” Kha Bố chỉ cần nghĩ đến việc cha mẹ biết được, trong lòng liền khó chịu, muốn chấp nhận đứa con của mình là đồng tính luyến ái không phải chuyện dễ dàng, cha mẹ chẳng yêu cầu gì nhiều, trước đây thì hy vọng con nhỏ khỏe mạnh trưởng thành, sau khi lớn lên lo lắng bài vở và hy vọng con có thể thi vào một trường tốt, ra trường lại lo lắng vấn đề việc làm, có việc làm thì bắt đầu lo lắng hôn nhân, gia đình, cháu chắt, đợi cho đến lúc hết thấy đã đầy đủ chu toàn, bọn họ mới có thể yên lòng, cha mẹ là từ ngữ vĩ đại nhất, tình lực cả đời đều đặt hết lên người đứa con. Nhưng hiện tại, Kha Bố không thể báo đáp cho họ, không cách nào kết hôn với phụ nữ, không cách nào xây dựng một gia đình hoàn chỉnh, càng không cách nào sinh con cho Chi Lý.

“Cậu thấy có đáng không?” Sở Hạo Vũ tiếp tục hỏi.

“Lớn hay nhỏ phải so sánh mới biết được, nếu tớ và cậu ở bên nhau, vậy thì không đáng. Nhưng nếu là Chi Lý, chung quy vẫn thấy chẳng có gì là đáng hay không đáng.”

“Buồn nôn.” Sở Hạo Vũ bắt tay ra sau đầu quay trở lại chỗ ngồi. Nữ sinh ngoài cửa gọi tên Chi Lý, Kha Bố mới không có cảm giác gì, bút máy trong tay ấn thật mạnh lên trang sách.

Tiết thể dục Chi Lý vừa đánh bóng rổ xong, nhóm fan nữ liền xúm lại vây quanh, người thì đưa nước người thì dâng khăn, Chi Lý nhận lấy chai nước, thoáng liếc nhìn cô gái nọ, cô gái vui vẻ nở nụ cười ngọt ngào, Kha Bố biết động tác này không có thâm ý gì cả, Chi Lý chính là người như vậy, nhận chai nước đơn giản là vì khát. Kha Bố hiểu rất rõ, nhưng cảm giác chua xót ấy, như ai đó bóp nát quả chanh nhét vào trong thân thể, trên mặt cậu lộ ra vẻ chẳng buồn quan tâm bỏ đi.

Sau tiết thể dục, Kha Bố rửa mặt, tiết học buổi sáng coi như đã xong rồi, một mình cậu trở về khu phòng học đẩy cửa ra, Tô Ấu Ngôn đang ngồi đọc sách, Kha Bố kéo ghế đến ngồi bên cạnh Tô Ấu Ngôn, không biết tại sao, khi ở bên cạnh Tô Ấu Ngôn cho dù cô ấy không nói gì, chỉ im lặng, nhưng lại thấy rất an tâm.

“Ấu Ngôn, cậu có muốn sờ tớ không?” Kha Bố đột nhiên hỏi, Tô Ấu Ngôn lãnh đạm ngẩng đầu, khuỷu tay đập vào bụng Kha Bố, cậu kêu lên một tiếng đau đớn, che bụng hét lên: “Tớ chỉ đùa thôi mà!!”

“Đừng đùa kiểu này với tớ, cho dù là cậu hay Chi Lý tớ chưa từng có cái hứng thú ấy, tớ không có sở thích luyến đồng.” Lời này cực kỳ đã kích lòng tự trọng của con trai.

“Cậu mà có hứng thú tớ đã không hỏi, đáng giận.” Hai tay Kha Bố túm lấy bàn học lắc như điên: “Cảm giác bị bội này là gì, không công bằng, vì sao chỉ mình tớ có cảm giác này, rất không công bằng.” Tính trẻ con của Kha Bố bắt đầu trỗi dậy, vị chua của chanh ở trên người Kha Bố phát huy tác dụng phụ, Tô Ấu Ngôn dùng ánh mắt như trông thấy thằng điên nhìn Kha Bố, lập tức kéo ghế ra xa hai bước. Kha Bố vươn tay cầu cứu: “Dựa vào đâu mà hấn được con gái yêu thích, còn tỏ ra rất dịu dàng, còn nhận lấy chai nước, còn đi cùng nhau, dựa vào đâu, mau sờ tớ, sau đó cậu đi nói cho hấn biết, cũng để tên kia thử cảm giác ghen tuông này đi.”

Tô Ấu Ngôn chăm chú nhìn Kha Bố đang lâm vào trạng thái điên cuồng, cậu ta giống một trái bom tích lũy lâu ngày giờ mới phát nổ: “Thì ra là cậu đang ghen.”

“Cái, cái gì, tớ không có.”

“Vậy nói với cậu ta ấy, nói với tớ có ích gì.”

“Tớ không ghen, nghe người ta nói đi!!” Kha Bố bị vạch trần có chút túng quẫn, có chút hoảng hốt, túm lấy cổ tay của Tô Ấu Ngôn: “Bảo cậu sờ tớ mà.” Tô Ấu Ngôn muốn rút tay lại, Kha Bố dùng sức kéo hai tay cô lên, thực mất mặt, rốt cuộc đang làm gì đây.

“Nhanh lên, sờ tớ.”

“Đừng.”

“Sờ tớ, sờ tớ, sờ tớ~~ Ấu Ngôn!!! Sờ

~ tớ~~” xem ra đã muốn mất lý trí, Chi Lý dựa vào cánh cửa đằng sau, khoanh tay, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hai người: “Các cậu đang làm gì vậy?” Thanh âm vang lên, Kha Bố mất đi lý trí dần lấy lại bình tĩnh, hình ảnh hiện tại là, Kha Bố cầm tay Tô Ấu Ngôn, vị trí vừa vặn cách chỗ hiểm không xa, vốn chỉ muốn bảo Ấu Ngôn sờ bên dưới bả vai gì đó thôi, hơn nữa bản thân lại phát cuồng kêu to bức bách Ấu Ngôn sờ mình, cậu nuốt nuốt miếng, cứng ngắc quay đầu lại: “Đây, đây...” Tô Ấu Ngôn rút tay về, đi đến trước mặt Chi Lý, vỗ vỗ bả vai hấn bình tĩnh nói: “Yên tâm, tớ sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cậu.” Dứt lời liền bỏ đi.

Ý tứ châm chọc quá rõ ràng, Kha Bố cảm thấy ngực như bị trúng một mũi tên.

“Ha ha, tớ cùng Ấu Ngôn đùa chút thôi.” Kha Bố vuốt đầu, Chi Lý nhún nhún vai: “Tớ lại chưa nói gì cả.”

Kha Bố thoáng sững sốt, tay buông thông, chỉ có mình cậu giống đứa ngốc thôi à, sẽ bất an, sẽ ghen. “Cậu không giận sao?”

“Không.” Chi Lý trả lời thẳng thắn, trái tim Kha Bố đau đớn, đẩy Chi Lý chạy ra ngoài.

“Này, Kha Bố.” Chi Lý vươn tay định giữ chặt lấy Kha Bố, nhưng bị cậu tránh được. Kha Bố cuống quýt chạy xuống cầu thang, không cẩn thận vấp chân, ngã xuống chiếu nghỉ, một nữ sinh đi ngang qua trông thấy vội liền ngồi xổm xuống hỏi: “Này bạn, không sao chứ?”

“Không sao, chẳng may vấp chân thôi.”

“Tớ đỡ cậu đến phòng y tế nhé.” Tay của cô gái vừa muốn đến gần, bị một bàn tay vươn ra từ sau lưng Kha Bố cản lại, Chi Lý cau mày nhìn cô gái, sau đó ôm ngang Kha Bố lên, Kha Bố giẫy dụa: “Này, ôm công chúa rất kỳ quái, mau thả tớ xuống.”

“Câm miệng. Hay là cậu muốn để nữ sinh kia đỡ mình?” Ngực khí của Chi Lý có vẻ không thoải mái. Kha Bố sững sốt, những lời này là đang ghen sao? Kha Bố bĩu môi: “Người ta cũng không có ý gì, chỉ muốn đỡ tớ thôi mà.”

“Không được.”

“Cậu ngang ngược!”

“Trừ tớ ra, ai động vào cậu đều không được, hiểu chưa?”

“Nhưng mà...”

“Tớ hỏi cậu đã hiểu chưa?”

“Mới nãy với Ấu Ngôn chẳng phải cậu không giận sao?”

“Ấu Ngôn là ngoại lệ.” Thì ra không giận là vì vậy, bản thân sẽ không ăn dấm của Tô Ấu Ngôn và Chi Lý, đương nhiên, Chi Lý cũng sẽ không nghĩ mình và Ấu Ngôn có gì đó. Sự tồn tại của Ấu Ngôn với hai người tựa hồ không phải một cô gái, đến tốt cùng là gì, Kha Bố cũng chẳng thể nói rõ.

“Chi Lý, tặng cậu một điều kiện trao đổi.”

“Nói ra nghe xem nào.”

“Tớ dùng việc sau này không cho người khác động vào mình đổi lấy việc sau này cậu không được thân cận với nữ sinh thích cậu.”

“Thân cận?” Quả nhiên rất không tự giác.

“Cho dù nhận chai nước cũng không được.”

“Nhưng mà tớ đang khát.”

“Thế thì cố chịu.”

“Đúng là tùy hứng.”

“Cậu không có tư cách nói tớ!” Kha Bố ở trong lòng Chi Lý có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của hắn, mùi xà phòng thơm ngát trên quần áo cùng gương mặt tinh thuần của Chi Lý, hai gò má của Kha Bố nhuộm màu đỏ ửng, hô hấp có phần gấp gáp: “Thật kỳ lạ, vì sao lại cảm thấy giống như mối tình đầu.” Chi Lý dừng lại, cúi đầu: “Giống như mối tình đầu?”

“A?”

“Mối tình đầu của cậu là tớ đi.” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định, lúc nào rồi mà còn bắt lỗi từ ngữ, mình chỉ dùng để hình dung thôi mà.

“Mối tình đầu của cậu là tớ đi.” Chi Lý lại hỏi, vì sao mình phải trả lời chuyện khó có thể mở miệng này. Thấy Kha Bố không trả lời, Chi Lý lãnh đạm nói: “Hay là tớ ném cậu xuống thì tốt hơn.”

“Cậu thật tàn nhẫn.”

Chi Lý không đáp, ở trên cầu thang buông lỏng tay, Kha Bố trong lòng hắn bị dọa không nhẹ, nắm chặt áo hắn: “Cậu thật là, tớ nói, tớ nói, là cậu, cho tới giờ đều là cậu, mối tình đầu, tình yêu thiếu niên, thanh

niên, trưởng thành, tình yêu xé bóng tất cả đều là cậu!”

60. Chương 60 - Tiểu Quỷ Xuất Động

Thầy giáo ở trên bục giảng nước miếng tung bay, Kha Bố tay chống cằm nhìn mọi người nói chuyện riêng, cái đám này cũng thực lắm mồm. Ngắm lại thì thấy khó tin, từ lúc khai giảng quen biết bọn họ đến giờ, tựa hồ đã cùng nhau trải qua rất nhiều việc, tuy thường xuyên tranh cãi, bần đúng, phỉ nhổ, ẩu đả lẫn nhau, nhưng luôn ở bên cạnh nhau, ưu điểm của họ lại ẩn sau nhược điểm, cứ tưởng cả đời này sẽ không thể lý giải, ai ngờ được Chi Lý lôi ra từ trong đầm lầy đen tối. Kha Bố biết, cuộc sống mà chỉ có hai người là không đủ.

Cổ chân bị trặc vẫn hơi đau, Kha Bố phun ra một câu: “Chân của tớ vẫn đau a.” Cả đám vốn đang nói chuyện sôi nổi liền thoáng im lặng, một phút sau, cậu đành phải lên tiếng: “Không có ai quan tâm đến tớ sao?!” Thu hồi lời mở đầu, cái đám súc sinh, chết hết đi cho rộng chợ.

Bên ngoài phòng học có một người phụ nữ đi ngang qua cửa sổ, mỗi tay dắt theo một đứa trẻ, một là nam, một là nữ, khoảng trên dưới năm tuổi, người phụ nữ dặn dò hai câu rồi rời đi. Chắc không phải mẹ, mà là bảo mẫu. Hai đứa trẻ đứng ở cửa thật cẩn thận ngó vào bên trong thăm dò, Kha Bố lúc này mới trông thấy rõ ràng bộ dáng của chúng, là song sinh, mắt to ngập nước, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt mũm mĩm, bé nam mặc một bộ tây trang nho nhỏ thắt cà-vạt, bé nữ mặc váy phồng màu phấn hồng, đầu đeo bờm cùng màu hồng. Dáng vẻ của chúng tựa như búp bê bày bán trong tủ kính, đáng yêu quá!! Nữ sinh trong lớp bắt đầu thét chói tai, còn lấy di động ra chụp ảnh.

Thầy giáo ho nhẹ mấy tiếng, dịu giọng nói với hai đứa trẻ: “Các cháu tìm ai à?”

Hai đứa trẻ trực tiếp bỏ qua câu hỏi của thầy giáo, kiễng chân ngó nghiêng nhìn vào phòng học, bé gái đột nhiên kêu lên giật góc áo của bé trai: “Ồ đó, ba ba, ba ba!!” Tiếng kêu như chuông bạc của đứa bé khiến mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Bé gái và bé trai chạy vào trong phòng học, Sở Hạo Vũ đẩy đẩy Chi Lý đang ngủ gục trên bàn: “Không biết thằng ngu nào ở bên ngoài gây họa, có trò hay để xem.” Chi Lý mở mắt ra, dựa lưng vào thành ghế phía sau, đáng vẻ thờ ơ. Hai đứa bé chạy thẳng về phía Chi Lý, bổ nhào lên đùi hắn: “Ba ba, con rất nhớ ba ba.”

“Ba ba, con nhớ ba ba hơn.”

Chi Lý nhìn chằm chằm hai đứa bé đang cọ xát trên đùi mình: “Sao hai đứa lại đến đây?” Không phủ nhận!! Tất cả mọi người hóa thạch, nhất là Kha Bố, hắn ở sau lưng mình sinh hai đứa con lớn như vậy từ khi nào!!

“Nhà trẻ nghỉ học, bà cô xấu Đóa Lạp kia khoe khoang với bọn con đến trường học tìm ba, bọn con cũng muốn đến gặp ba.”

Sở Hạo Vũ là người đầu tiên có phản ứng, nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi: “Chi Lý, cậu, cậu, cậu...” Xem ra là sợ quá rồi, nói chuyện cũng không ra hơi. Bé trai lộ vẻ xem thường: “Ba ba, rác rưởi này là ai?” Là con của hắn, có gen di truyền, tuyệt đối là con của hắn.

“Ba ba, con đói bụng, muốn ăn cái gì đó.” Bé gái điềm điềm đáng yêu nhìn Chi Lý. Hai đứa bé khiến tiết học không thể nào tiếp tục được nữa, thầy giáo xấu hổ khụ một tiếng, đời sống riêng tư của sinh viên ông không xen vào: “Chi Lý, dẫn con em ra ngoài đi đã, dù sao cũng đang trong giờ, không thể ảnh hưởng đến các bạn xung quanh.”

Bé gái trở mình xem thường kéo Chi Lý: “Ba ba, chúng ta đi, đừng ảnh hưởng đến ông ấy, xem cái dáng vẻ kia không biết đã đào tạo ra được bao nhiêu tiến sĩ.” Thầy giáo trán nổi gân xanh.

Chi Lý đứng dậy, đi được hai bước thì cúi đầu: “Này, hai đứa đừng ôm chân nữa, không thì đi kiểu gì.” Hai đứa bé nghe lời buông tay, ngoan ngoãn đi theo phía sau, lưu lại một đồng người kinh ngạc, mới vừa rồi

là sao? Kha Bố mất hồn gục xuống bàn, cậu chỉ biết một điều, hai đứa bé gọi Chi Lý là ba kia tuyệt đối không phải do cậu sinh.

Sau khi tan học tin tức đã lan ra khắp trường, Kha Bố khắp khiêng đến cứ điểm, đẩy cửa ra liền trông thấy hai đứa bé đang vây quanh đồng đồ ăn vặt, Chi Lý ở bên cạnh vẽ tranh.

“Chẳng phải cậu nên giải thích một chút, hai đứa bé này cậu cùng người khác sinh từ lúc mấy tuổi vậy, mẹ của bọn nó là ai?”

Từ câu trả lời ngắn gọn của Chi Lý, rốt cuộc cũng rõ ràng, cặp song sinh này tên là Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh, là con chú Chi Lý. Bọn nó rất sùng bái người anh họ này, có lần kéo Chi Lý đến nhà chơi, bảo hần làm ba ba, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, từ đó về sau vẫn gọi hần là ba ba. Ứng Tu Kiệt nhìn hai đứa tiểu quý: “Gì chứ, thì ra là vậy.” Chi Tiểu Khả nhú mày quay lại tròng Ứng Tu Kiệt: “Nhìn cái gì mà nhìn, đồ lưu manh, ba ba, thằng nhóc tóc vàng có ý xấu với con.” Ứng Tu Kiệt hoảng sợ lùi ra sau: “Trời sinh à? Cho dù là bên họ Lam Ngân hay đằng nhà ba Chi Lý, tính cách thật khiến người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi.”

Chu Hân Hợp với nụ cười mẹ hiền tiến lên tiếp lời: “Các bé à, xin chào, chị là bạn của Chi Lý, tên là Chu Hân Hợp, các bé gọi chị là chị Hân Hợp là được.”

“Chả quen thuộc gì, gọi Chu Hân Hợp thôi.” Chi Tiểu Linh bỏ một miếng khoai tây vào mồm.

“Thật sự là đứa bé đáng yêu.” Tay của Công Chu muốn đặt lên đầu Chi Tiểu Linh, Chi Tiểu Linh lãnh đạm nhìn chằm chằm cái tay kia, Công Chu xấu hổ tay khựng lại giữa không trung. Sở Hạo Vũ ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa mà cười, Chi Tiểu Linh và Chi Tiểu Khả quay sang hần: “Thì ra tên rác rưởi này vẫn còn ở đây.”

“Chi Lý!! Cậu có dạy bọn nó biết lễ phép không đấy.”

“Cậu từng thấy Chi Lý lễ phép chưa?” Kha Bố nhắc nhở, trải qua một màn vừa rồi, Kha Bố đã cạn dũng khí tiến lên chào hỏi.

“Kha Bố, cậu không đến làm quen với người nhà sau này à?”

Sau khi biết thêm một việc lại một việc, Kha Bố càng ngày càng không muốn tiến vào gia đình Chi Lý. Chi Tiểu Linh xoay người: “Anh chính là Kha Bố? Tôi đã từng nghe Đóa Lạp nhắc tới, thì ra là một người què, không phải là chậm phát triển đấy chứ.”

Chi Tiểu Khả cánh tay nhỏ bé mập mạp giơ lên: “Tôi cũng nghe rồi, nói là một tên vô tích sự đáng khinh.” Kha Bố nghiêng răng, Đóa Lạp khốn kiếp, cậu tươi cười lấy lòng: “Anh Kha Bố không hề giống những gì Đóa Lạp nói, các em đừng tin cô ấy, lát nữa anh mua đồ ăn cho các em, được không?” Sự quan tâm của Kha Bố chỉ đổi lại phản ứng lãnh đạm: “Coi bọn tôi là trẻ con lên năm à?”

“Thì đúng thế còn gì!!!”

Chi Tiểu Linh cướp lấy đồ ăn vặt trong tay Chi Tiểu Khả: “Đây là ba ba mua cho anh.”

“Là của em.” Trực tiếp bỏ qua Kha Bố, hai đứa bắt đầu tranh giành đồ ăn: “Buông ra, ngu ngốc.”

“Em mới buông ra, xấu xí.”

Hai đứa bắt đầu đấu đá, Chi Tiểu Khả gọi Chi Lý: “Ba ba, Tiểu Linh cướp đồ của con, ba mua cho con mà phải không.”

“Cái gì?”

Chi Tiểu Linh không cam lòng yếu thế: “Ba ba, ba mua cho con mà đúng không?”

“Cái gì?” Đối phó trẻ con cũng dùng cách này à?

Túi đồ ăn bị xé mở, thứ bên trong bay ra, rơi xuống trên tranh của Chi Lý, Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh giống đứa bé làm sai ngoan ngoãn đứng yên, Chi Lý răn dạy: “Có hiểu thế nào là lễ phép không.” Kha Bố chỉ vào Chi Lý: “Cậu này nên nói từ sớm mới đúng!!” Những lời thất lễ ban nãy hần không phản ứng, tranh vẽ của mình bị dơ hần mới giáo huấn người ta. Cả nhà ác quỷ.

“Dám lớn tiếng với ba ba!!” Chi Tiểu Khả trợn tròn mắt, lập tức khoanh tay, liếc mắt nhìn Kha Bố: “Đừng cho là tôi không hiểu anh đang nghĩ gì, định mượn cái này thu hút sự chú ý của ba ba, sao nào, muốn bọn tôi gọi anh là mẹ hả?”

“Anh không có!! Còn nữa đừng dùng ánh mắt ấy nhìn anh!!” Hai đứa bé này được dạy dỗ kiểu gì vậy.

Lại bị xem thường, Chi Tiểu Khả từ trong đồng túi lớn túi nhỏ lôi ra một cái gương, vuốt mặt mình: “Không khí nơi này thực khô hanh, chẳng biết có thêm nếp nhăn không, quả nhiên lớn rồi, mới thấy năm tháng rất tàn nhẫn a.” Nghe thấy một đứa trẻ con năm tuổi nói như vậy, cả đám người lớn tuổi còn lại liền ỉu rử.

“Ba ba, nếu chẳng ai cần con, ba có lấy con không?”

“Không, họ hàng gần không thể kết hôn.”

“Vì sao?” Chi Tiểu Khả không thể tin được trợn tròn mắt.

“Đời tiếp theo sẽ dễ mắc bệnh di truyền.”

Đổi thoại kiểu gì vậy!! Chi Lý phải đồ ăn rơi lên tranh xuống tiếp tục nói: “Hơn nữa có người sẽ không đồng ý.”

“Ai?”

“Kha...” Chi Lý còn chưa nói hết, Kha Bố đã bịt mồm hắt lại: “Cậu định nói gì với bọn trẻ vậy hả!!”

“Lại nữa, đừng quần lấy ba ba của tôi, tự trọng chút đi.”

“Không cần em tới dạy anh.”

“Chắc chắn, quả nhiên rất giống loại người thường thấy trên phim chưa bao giờ thấy thỏa mãn, Kha cái gì cơ, Kha rác rưởi.”

“Nhớ kỹ tên người khác dùm!! Còn nữa đừng xem mấy thứ linh tinh trên ti vi.”

Chi Lý nhìn chằm chằm Kha Bố: “Thì ra là thế.”

“Đừng hùa theo em ấy!!”

Chi Tiểu Linh trông thấy Tô Ấu Ngôn không nói một lời ở bên cạnh đọc sách liền chạy qua: “Này, cái kia, dáng vẻ của chị là loại hình tôi thích, cho nên...” Chi Tiểu Linh đột nhiên mặt đỏ: “Có muốn cặp với nhau xem sao?”

“Ồ trong mắt tôi cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ con.”

“Chưa thử sao biết được có thể hạnh phúc hay không?” Cặp song sinh này đã xem những gì trên ti vi vậy hả!

“Chúng ta không hợp, cậu vẫn nên tìm người khác đi.”

“Chị không hiểu tôi nên mới nói như vậy.”

“Là tôi hiểu cậu nên mới nói như vậy, xin lỗi, tôi nghĩ đời này không thể ở bên cậu.”

“Sao lại thế, chị sẽ hối hận với quyết định này.” Chi Tiểu Linh nghiêm túc nói.

Rất khó để tưởng tượng đây là đoạn đối thoại giữa một đứa trẻ năm tuổi và một sinh viên.

61. Chương 61 - Sô-cô-la Ngọt Ngào

Kha Bố xem như được mở rộng tầm mắt về thể lực kinh người của trẻ con, chốc thì chơi cưỡi ngựa, chốc lại chơi mèo đuổi chuột, ngay cả Ứng Tu Kiệt vẫn luôn tự hào về sức khỏe của mình cũng nhanh chóng bị

tàn phá suy kiệt, Kha Bố bởi vì chân bị thương nên may mắn tránh được một kiếp, lấy tâm trạng vui sướng khi người gặp họa nhìn bọn họ sức cùng lực kiệt, cho dù là thân thể hay tinh thoảng tinh thần bị đả kích đều quá mức chịu đựng, Tô Ấu Ngôn thông minh đã lấy cơ sớm rời đi. Đến tận khi tiếng chuông buổi học chiều vang lên, cả đám chạy được thì chạy, trốn được thì trốn. Buổi chiều Kha Bố không có tiết học, cậu lựa chọn ở lại.

Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh chơi chán xong quay lại bàn tiếp tục ăn đồ ăn vặt, vừa xé thịt bò vừa phát ra thanh âm khinh thường: “Thanh niên giờ cũng yếu quá thể, chơi đùa một lúc đã mệt như sắp chết.”

“Các em thì nghĩ mình lớn đến mức nào a.” Kha Bố không nhịn được xen mồm.

“Chắc, thấy anh là một người què mới tốt bụng tha cho anh, đừng có mà lên mặt.”

“Sự trong sáng ngây thơ của trẻ con bị các em giấu ở đâu rồi.”

“Đó chỉ biểu hiện giả dối để lừa người lớn lấy được thứ mình muốn và sự tán thưởng.”

Kha Bố chịu thua, ở bên cạnh nhìn bọn chúng ăn từng miếng từng miếng, giống hai con hổ con, cái bụng nho nhỏ kia rốt cuộc có thể chứa được bao nhiêu vậy, cậu lo lắng hỏi Chi Lý: “Thế có sao không? Để bọn nó ăn nhiều những thứ này cũng không tốt.” Chi Lý liếc nhìn Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh, tiếp tục cúi đầu vẽ tranh: “Không phải tớ nói gì bọn nó cũng nghe.”

“Không thể nào, rõ ràng trước mặt cậu bọn nó rất ngoan ngoãn.”

Chi Lý nhún nhún vai, như lấy ví dụ lên tiếng: “Hai đứa mập, đừng ăn nữa.”

Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh mờ mịt quay đầu lại, cặp mắt ngây thơ vô tội chớp chớp: “Cái gì? Ba ba đang nói cái gì vậy?”

“Đừng ăn nữa.” Chi Lý máy móc lặp lại.

“Cái gì? Ba ba nói nhỏ quá, bọn con chẳng nghe thấy gì cả.” Dứt lời lại tiếp tục nhét đồ ăn vào mồm.

Kha Bố cúi đầu, bắt lấy mặt Chi Lý: “Cậu chắc chắn bọn nó không phải con của cậu?! Kế thừa hơi nhiều khuyết điểm không cần thiết của cậu đó!!” Chi Lý cầm bản phác họa đập lên đầu Kha Bố: “Vớ vẩn.”

Chi Tiểu Khả đột nhiên kinh hô một tiếng tựa như nhớ tới cái gì, từ trong túi nhỏ lấy ra một cái hộp được gói rất cẩn thận: “Mẹ mua sô-cô-la handmade, chỉ có sáu cái, Tiểu Linh hai cái, con hai cái, ba ba hai cái.”

“Ở đây còn có một người khác nữa này.” Kha Bố nhắc nhở.

“Ba ba phải có hai cái, ba chọn trước đi.” Thì ra cũng có một mặt tương xứng.

“Hai đứa ăn hết đi.”

Kha Bố nhìn sô-cô-la, nhãn hiệu này đã từng nghe đến, nhưng chưa ăn bao giờ, bởi vì giá cả quá cao. Bụng phát ra âm thanh đói khát, Kha Bố sờ sờ bụng, nhớ ra mình còn chưa ăn cơm trưa, cậu gian nan nuốt nước miếng, muốn ăn, muốn ăn sô-cô-la thơm nhỏ dãi đã lâu mà không cần trả tiền, muốn ăn đến mức từ bỏ cả tôn nghiêm đàn ông: “Cho anh một viên đi.”

Chi Tiểu Linh che lại sô-cô-la: “Không cho.”

“Đừng keo kiệt thế, mọi người đều là con trai.”

“Không cho chính là không cho.” Cũng chẳng phải người tốt, Kha Bố nhân lúc Chi Tiểu Linh chưa kịp lấy lại một cái sô-cô-la bèn đoạt mất, nhắc mới nhớ, Kha Bố cậu không thấy xấu hổ sao? Lại đi tranh ăn với trẻ con. Kha Bố thực hiện được ý định cười xấu xa, vừa định đem sô-cô-la bỏ vào miệng, Chi Tiểu Linh và Chi Tiểu Khả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhăn nhó, bả vai co rúm, trừng mắt nhìn Kha Bố, nước mắt tích tụ, lát sau rốt cuộc nhếch môi, gào khóc, thanh âm đinh tai nhức óc, Kha Bố bị dọa không nhẹ, hoảng hốt trả sô-cô-la lại: “Anh chưa ăn.”

Tiếng khóc của Chi Tiểu Khả càng lúc càng lớn, dùng tay áo lau nước mắt: “Kha Bố là người què, khôn nạn, không có chỗ nào bình thường.” Cho dù khóc cũng không quên chửi mắng người ta. Chi Tiểu Linh tiếp tục khóc lóc bổ sung: “Hèn hạ đê tiện, khuôn mặt phổ thông đặt trong đám đông lập tức bị quên lãng.”

“Là người lớn mà chỉ biết cướp đồ ăn của trẻ con.”

“Tên xấu xa tuyệt đối không dịu dàng.”

“Cái gì cũng không tốt.”

“Ghét nhất.” Hai đứa vừa khóc vừa hợp xướng thành một bài. Không ngờ hai đứa nó tức giận lại đáng sợ đến vậy, tiếng khóc sắc bén khiến hai lỗ tai Kha Bố như nổ tung. Trong lúc Kha Bố đang hồi hận, chân tay luống cuống, Chi Lý buông bức vẽ ra, xoay người ôm Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh lên đùi mình, Chi Tiểu Khả ôm thắt lưng của Chi Lý, Chi Tiểu Linh ở đằng sau ôm lấy Chi Tiểu Khả, Chi Lý vỗ vỗ lưng hai đứa: “Đừng khóc, rất xấu.”

“Nhưng, nhưng mà...” Chi Tiểu Khả nức nở, nói cũng không rõ, giống như khó thở.

Chi Lý nhẹ nhàng nhếch miệng, nụ cười khiến người ta mê muội trên khuôn mặt dễ nhìn, vuốt ve đầu hai đứa, giọng điệu dịu dàng tựa như câu thần chú trấn an: “Ngoan, phải nghe lời ba mới thích.” Hai đứa ra sức gật đầu, càng ôm chặt lấy Chi Lý. Thấy một màn như vậy, Kha Bố thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời không hiểu sao ngực có cảm giác đau đốn, sự đau đốn và bất an của Kha Bố không biết đến từ nguyên nhân gì. Có lẽ là khóc mệt, hai đứa đều lăn ra ngủ, Chi Lý đặt bọn nó xuống sofa mà Ứng Tu Kiệt cướp đoạt mang đến, cởi áo khoác phủ lên người hai đứa.

Kha Bố đặt cằm lên mu bàn tay, tầm mắt thủy chung nhìn chăm chăm Chi Lý, hần dịu dàng thật đúng lúc. Chi Lý đi tới, đem hộp sô-cô-la trên bàn ném vào lòng Kha Bố: “Nhân lúc bọn nó đang ngủ, ăn đi.” Thằng anh bỉ ổi hơn cả!

“Không được đâu, lỡ bị phát hiện lại khóc lại náo loạn.”

“Sao nhiều lời vô nghĩa thế.”

Kha Bố nhìn hai đứa đang ngủ say, đem một viên sô-cô-la bỏ vào trong miệng, Kha Bố à sự áy náy ban nãy của cậu đi đâu cả rồi, trong khoang miệng hương vị đậm đà của sô-cô-la khuếch tán lan tràn, Kha Bố mếu máo: “Đúng, đúng, là tớ nhiều lời vô nghĩa, dù sao tớ cũng là người què, khôn nạn, không có chỗ nào bình thường, hèn hạ đê tiện, khuôn mặt phổ thông đặt trong đám đông lập tức bị quên lãng, là người lớn mà chỉ biết cướp đồ ăn của trẻ con, tên xấu xa tuyệt đối không dịu dàng, cái gì cũng không tốt, đáng ghét nhất.”

Chi Lý bất động thanh sắc khẽ cười, vươn tay kéo Kha Bố vào lòng mình: “Cậu là đồ ngốc à?”

Sô-cô-la ở khóe miệng Kha Bố dính vào áo Chi Lý, cậu chôn đầu thật sâu trong ngực hắn: “Đừng dỗ dành tớ như trẻ lên năm.” Chi Lý không lên tiếng, Kha Bố thoáng trầm mặc, rồi cục mịch mở miệng: “À, Chi Lý, cậu muốn có con không?”

“Cậu sẽ sinh à?” Chi Lý không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Nói cứ như tớ có thể sinh được ấy, rõ ràng biết...”

“Đã thế thì đừng hỏi vợ hỏi vắn.”

Tay Kha Bố không biết để đâu cho phải túm chặt áo Chi Lý: “Tớ không tốt, không đủ xuất chúng, không vĩ đại bằng ai kia, không giàu có bằng ai đó, không xinh đẹp bằng người ta, cũng không dịu dàng. Mặc dù vậy, tớ nghe lời thì cậu sẽ thích tớ chứ?” Còn nhớ rõ, ban nãy Chi Lý dỗ bọn nhỏ đã nói: ngoan, phải nghe lời ba mới thích.

“Hiếm khi thấy cậu ỉu rũ như vậy.” Chi Lý trêu chọc.

Kha Bố cắn răng ngẩng đầu: “Ông đây thỉnh thoảng cũng muốn tự ti chút.”

Chi Lý đặt cằm lên bả vai Kha Bố, vỗ lưng cậu: “Cái gì mà ai đó, ai kia, người mà tớ muốn luôn là cậu.”

“Vô dụng, vô dụng, đã bảo đừng dỗ tớ như dỗ trẻ lên năm.”

“Vậy cậu đang cười cái gì.”

“Ai cười, là sô-cô-la chảy ra miệng!!”

62. Chương 62 - Mùa Xuân Ấm Ấp

Sau khi ôm đùi Chi Lý giống như sinh ly tử biệt dùng dằng hồi lâu, hai tiểu quỷ tối đó đã được đón về. Kha Bố thăm tổng kết, đối với Chi Lý, thích sẽ rất thích, ghét sẽ cực ghét. Tiếng chuông tan học vang lên, Kha Bố giơ tay đuổi thắt lưng, giang rộng hai chân, xụi lơ trên ghế. Sắc xuân tràn vào qua khung cửa sổ, ngọn gió ấm áp, ánh nắng ấm áp, hơi thở ấm áp, bầu không khí ấm áp. Ứng Tu Kiệt nghênh ngang tiến vào cứ như đây là lớp học của cậu ta, mái tóc vàng óng đã dài ra vài phân tóc đen, lớp lang rõ ràng. Đặt mông ngồi xuống bên cạnh bàn học của Chi Lý, cậu ta lúc nào cũng mang dáng vẻ của một tên tinh lực dư thừa khoái đánh nhau, cho dù trong tiết trời uể oải này.

“Nếu đổi ngược lại thì tốt, thời gian học là mười phút, nghỉ giữa giờ là bốn mươi lăm phút.”

“Mơ mộng hão huyền, sơ trung tố đã từng muốn như vậy, hiện tại đã chấp nhận sự thật.” Kha Bố đội gáo nước lạnh.

“Cậu nhận thua dễ dàng quá, tớ tin chắc rằng sẽ có một ngày như vậy.”

“Chỉ e đến lúc cậu chết cũng không đợi được.”

Sở Hạo Vũ gia nhập tán dóc: “Nếu phải đổi ngược lại, tớ cảm thấy nội y của nữ sinh hẳn là phải mặc ở bên ngoài, chẳng phải rất kỳ quái sao, có nhiều nội y thiết kế rất đẹp, lại quý, mặc ở bên trong không ma nào thấy, sao con gái vẫn cứ thích mua? Dù sao đều bị quần áo ở ngoài che phủ, mặc như quần áo bình thường vẫn được mà.”

Ba thằng con trai lâm vào trầm tư, những gì Sở Hạo Vũ nói cũng có lý, thật không thể hiểu được suy nghĩ của bọn con gái, có những chuyện con gái cho rằng là đương nhiên, con trai lại cảm thấy khó hiểu, Kha Bố sờ cằm: “Hay là để bảo vệ ngực, chẳng phải có câu tiền nào của nấy sao, nếu vừa đẹp vừa đắt tiền, tốc độ chảy xệ sẽ chậm lại.”

“Chắc vậy.” Sở Hạo Vũ phụ họa.

“Tớ lại thắc mắc tại sao con gái cứ phải mặc nội y, thứ ấy siết vào người chẳng phải mệt chết à, vận động cũng khó, mùa hè lại nóng, rất phiền phức.” Ứng Tu Kiệt đối với việc này suy nghĩ rất đơn giản. Công chu cật bút vào trong túi, nhẹ nhàng kéo khóa: “Đại khái là vì giờ quần áo càng ngày càng mỏng, mùa hè ở trên đường mà đi đằng sau các cô ấy rất dễ nhìn thấy nội y bên trong, cho nên mới mặc nội y đẹp một chút.”

“Nhưng mà một năm không chỉ có dịp mùa hè. Chi Lý, cậu nghĩ thế nào? Tại sao con gái lại mua nội y vừa đắt vừa đẹp nhưng chẳng để cho người ta nhìn thấy?”

Cả đám quay sang nhìn Chi Lý, Chi Lý ngẫm nghĩ, mang theo cặp mắt trong suốt thản nhiên trả lời: “Đại khái là để chuẩn bị bị người khác cời.”

Svh vỗ bàn: “Thì ra là thế.”

“Như vậy có thể hiểu được.”

“Đúng nha.”

“Các cậu đừng có mà hòa theo!!! Nghĩ kỹ chút thì thấy không thể nào!! Lại nói, sao tự dưng nhắc tới đề tài này, Ứng Tu Kiệt cậu rút cuộc tới đây làm gì?” Kha Bố lên tiếng chấm dứt thảo luận.

“Cậu không nhắc thì tớ cũng quên mất, tớ muốn đi nhuộm tóc, có ai cắt tóc không thì đi cùng.”

Kha Bố túm túm tóc mình, quả thật đã lâu không cắt rồi. Công Chu đánh giá bốn thằng con trai trước mặt, mỉm cười: “Tớ thấy cả bọn đi cùng đi, sẽ vui lắm, gọi Ấu Ngôn và Hân Hợp đến, cho ý kiến.”

“Lâu rồi không thấy Trương Lạc.”

“Làm tổ ở đâu đó nói là phải sáng tác một tác phẩm lớn.”

“Cậu ta á? Có khi đã đột tử bên máy tính rồi.”

“Chết kiểu ấy không chừng 20 năm sau lại thành trào lưu.”

Sau khi tan học, mọi người tập hợp ở cổng trường, Chi Lý với khuôn mặt tuần mỷ lững thững đi đến, áo phong đơn giản, quần bò đơn giản, giày vải đơn giản mặc trên người hẳn liền trở nên rất dễ nhìn, mái tóc ẩm ướt thoang thoang mùi dầu gội đầu.

“Đi cắt tóc chẳng phải sẽ gội đầu sao?” Công Chu hỏi.

“Cậu ấy có rất nhiều chuyện không thể chịu được.” Kha Bố ở bên cạnh giải đáp: “Không thích đến cửa hiệu cắt tóc gội đầu.”

“Tại sao?” Chu Hân Hợp cũng thấy kỳ quái.

“Cậu ấy không chịu được việc bị người khác nhìn từ trên xuống, cũng không chịu được bị người lạ chạm vào, tối thiểu nhất vẫn chỉ có thể để họ cắt tóc, chặt chặt, đúng là thẳng nhóc kiêu căng, đầu thoải mái như tóc, ai cũng có thể chạm vào tóc của tớ, cho dù là ông chú, bà cô, gay, con gái, con trai, muốn sờ cứ sờ.” Kha Bố có chút đắc ý.

“Đúng đúng đúng, cậu rất giỏi.” Chi Lý vươn tay xoa loạn mái tóc của Kha Bố.

“Cậu đây là ác ý trả thù.”

“Cậu cũng nhìn ra được à.”

“Chi Lý, mau đến xem.” Chi Lý bị Sở Hạo Vũ gọi đi, Sở Hạo Vũ hưng phấn chỉ vào cách đó không xa: “Cậu xem, hai con chó ở giữa đường cái giao phối.”

“.....” Kha Bố thật sự muốn nhổ nước bọt vào mặt Sở Hạo Vũ, cứ tưởng có chuyện gì. Chi Lý nhìn hai con chó, quay sang nhìn Sở Hạo Vũ: “Cậu chính là dùng cách này khiến chó nhà mình mang thai đi.”

“.....”

Kha Bố ở phía sau cười đến đau bụng, Tô Ấu Ngôn đi đến bên cạnh Kha Bố, liếc mắt nhìn cậu: “Tâm trạng rất tốt.”

“Nào có, cũng tạm tạm thôi.”

“Là bởi vì Chi Lý.”

“Không phải.” Kha Bố chợt dạ phủ nhận, bổ sung thêm một câu: “Có điều, cậu ấy gần đây, nói thế nào nhỉ, có chút dịu dàng.”

Tô Ấu Ngôn nhìn lên bầu trời, ý vị thâm trường: “Hãy tận hưởng cho tốt đi, dù sao mùa hè cũng sắp đến rồi.”

“Có ý gì!! Không lý giải được tại sao Chi Lý trở nên hiền hòa như vậy chứ gì? Không phải vì thời tiết này mà cậu ấy mới thế đâu....tuyệt đối không phải.” Kha Bố càng nói càng nhỏ, ngay cả bản thân cũng thấy lo lắng.

“Chắc không?”

“Giọng điệu không tin đó là sao, tớ, tớ tin Chi Lý.”

“Niềm tin và sự hiểu biết của cậu có ngang bằng nhau không?”

“Không.”

Cửa hiệu cắt tóc trong trấn cũng không lớn, bọn họ phải xếp hàng, Kha Bố cắt xong đầu tiên thần thanh khí爽, đứng chờ ở bên ngoài cùng Sở Hạo Vũ cũng đã cắt xong, Tô Ấu Ngôn, Công Chu, Sở Hạo Vũ xuyên qua cửa thủy tinh nhìn Ứng Tu Kiệt: “Ấu Ngôn, cậu có muốn bắt chước mấy em cute trong anime không, tết hai bím tóc hoặc thắt ruy băng.”

“Tớ không phải đồ ngốc.”

Kha Bố gật đầu đồng ý: “Cho dù là hoạt hình hay truyện tranh cũng rất khác so với hiện thực, trong hoạt hình trông thì có vẻ đáng yêu, nếu người thật mà như vậy ngược lại sẽ giống gái quê, lấy kiểu tóc mà nói, kiểu tóc của trai đẹp trong truyện tranh đều để khá dài, che khuất ánh mắt, quả thực đẹp trai thôi rồi, nhưng ngoài đời thì chỉ có ăn mày hoặc unisex mới để như vậy, đây chính là sự thật tàn khốc.”

“JJ trong truyện tranh BL thật sự rất được, ngoài đời thì...” Tô Ấu Ngôn liếc mắt đánh giá Sở Hạo Vũ, Kha Bố, Công Chu, Kha Bố che lại bộ vị trọng yếu: “Đừng có mà đột ngột tuôn ra một câu kinh người như vậy!!”

Công Chu hỏi: “Kha Bố thích con trai để kiểu tóc như thế nào?”

Kha Bố cau mày tự hỏi, ngoại trừ ghét tóc quá dài, che mắt, một cục trên đầu, vừa dày vừa nặng, rẽ ngôi, còn lại là....Chi Lý đẩy cửa thủy tinh bước ra, Kha Bố ngẩng đầu, ngây ngẩn cả người, sợi tóc nhẹ nhàng khoan khoái được tà dương nhuộm một tầng vàng sáng thán nhiên, tựa như dốc sự phụ trợ cho khuôn mặt sạch sẽ, không nhiễm phàm trần kia, cứ nghĩ dáng vẻ của hắn đã dễ nhìn lắm rồi, không ngờ càng ngày càng đẹp. Cái người này chẳng phải đã nhìn suốt sáu năm rồi sao? Không ổn! Tim đập, tim đập mạnh quá, thỉnh thoảng như nổi trống, Kha Bố lo lắng thanh âm quá lớn sẽ bị cả thế giới nghe thấy, nên làm gì bây giờ? Càng muốn khắc chế lại càng bùng nổ.

Tô Ấu Ngôn giúp Kha Bố trả lời câu hỏi của Công Chu: “Kiểu cậu ấy thích đã thực rõ ràng.”

Chi Lý đi đến trước mặt Kha Bố, vươn tay, cong ngón giữa và ngón cái nhẹ nhàng búng trán Kha Bố: “Thích mê rồi chứ gì?”

“Còn lâu mới nói cho cậu biết.”

Ứng Tu Kiệt nhuộm tóc xong sắc trời cũng đã muộn, cả đám đi trên đường hi hia ha ha cười nhạo kiểu tóc của đối phương, Kha Bố và Chi Lý đi sau cùng, Kha Bố thỉnh thoảng lại liếc nhìn sườn mặt Chi Lý, đáng giận, đẹp, thật sự rất đẹp, Chi Lý rất rất đẹp.

“Đúng rồi, cho dù nội y của con gái để coi đến đâu chẳng nữa, cậu cũng phải khắc chế việc muốn cởi nó.” Đột nhiên phun ra một câu không đầu, là vì Kha Bố muốn tìm một đề tài trấn an tâm trạng xao động hiện tại.

“Tuy tớ không mặc nội y, cũng không làm nũng, không mặc váy áo đáng yêu, không cho cậu một tình yêu dễ dàng, đương nhiên càng không thể sinh con cho cậu. Nhưng mà, tất cả điều đó không có nghĩa là tớ kém cạnh các cô ấy, hẳn là cậu hiểu được chứ.” Kha Bố cắn môi dưới nói, Chi Lý không lên tiếng, tầm mắt bị bóng tối bao phủ không thấy rõ vẻ mặt của Chi Lý, nếu nhìn thấy cũng là khó đoán.

“Có phải tớ rất ích kỷ, rất tùy hứng, quản quá nhiều?” Kha Bố yếu ớt hỏi, Chi Lý vươn tay xoa loạn tóc Kha Bố: “Lại bắt đầu nói mấy lời ngu ngốc.”

“Gì chứ!! Muốn cãi nhau hả.” Kha Bố xắn tay áo ra vẻ chuẩn bị đánh trả.

“Cho nên tớ mới nói...”

“Cho nên cậu nói??”

“Ồ trước mặt tớ...”

“Ồ trước mặt cậu??”

“Cậu có thể ích kỷ thêm chút, tùy hứng thêm chút, quản càng nhiều càng tốt.”

Kha Bố đứng lại, đôi mắt trong đêm tối chớp động quang mang xinh đẹp, Chi Lý đi được vài bước mới nhận ra Kha Bố không đi theo, nghiêng đầu, nhìn thẳng vào Kha Bố, Kha Bố nhào đến, ôm chặt lấy cánh tay hắn.

“Làm gì thế.”

“Nắm chặt lấy mùa xuân đáng quý này.”

Sắc xuân xuyên qua trời đêm, ngọn gió ấm áp, ánh trăng ấm áp, hơi thở ấm áp, bầu không khí ấm áp, cậu ấm áp, tớ ấm áp, tình yêu ấm áp.

63. Chương 63 - Hồi Ưc 3: Khi Ấy Còn Trẻ Con

Trung học là khoảng thời gian rất vi diệu, mọi thứ đều bắt đầu rục rịch, bắt đầu học được cách phản nghịch, bắt đầu đa sầu đa cảm, bắt đầu hâm mộ người lớn tự do tự tại, bắt đầu biết làm chút việc ngốc nghếch. Kha Bố là một người tương đối lười nhác, chuyện gì cũng nước đến chân mới nhảy, cho dù là giặt quần áo đi nữa, thậm chí ngay cả đi tiểu cũng phải ghen tị mức không thể nhịn nổi mới bằng lòng đứng dậy.

Quen biết Chi Lý đã được hơn một tháng, mọi thứ đều như cũ, cuộc sống vẫn diễn ra đều đều bình thường. Ngâm lại thì thấy khó mà tin được, bảo bối mỹ thiếu niên của tất cả nữ sinh trong trường cư nhiên lại là người yêu của mình. Cậu gạt đồng tài liệu ôn tập sang một bên, nhàm chán ghé vào cửa sổ, thanh âm âm ỹ dưới lầu vang lên không ngớt, Kha Bố tập trung chú ý vào một đôi nam nữ, nam sinh ngày thơ treu đùa nữ sinh, kéo tóc cô nàng, khiến cô ấy tức giận rượt đuổi cậu ta. Ở cái tuổi tò mò với tình yêu này, ai nấy đều nóng lòng muốn thử, sự trong sáng hồn nhiên không vượt qua nổi thử thách thời gian, dần dần thì, ảo tưởng, nguyện vọng chấp nhất sẽ càng ngày càng trở nên mơ hồ. Những thứ ấy, chỉ có ở cái tuổi này mà thôi. Kha Bố đã sớm vứt bỏ sự khờ dại từ lâu, cậu thậm chí còn khinh bỉ những đứa bạn bên cạnh luôn nghĩ thế giới này rất tốt đẹp, sự khinh bỉ ấy còn xen lẫn cả hâm mộ, có chút mâu thuẫn.

Cậu lại dời ánh mắt đến một bên, thiếu niên xinh đẹp ngồi trên băng ghế, làn da trắng nõn, lông mi thật dài, khuôn mặt thanh tú khôi ngô là minh chứng tốt nhất cho từ “đẹp”, thiếu niên ngồi trong bóng râm, gập chân, bản vẽ đặt trên đùi gối, không có biểu tình, không vui không buồn, nhưng lại có sức hấp dẫn rất lớn. Ngay cả Kha Bố cũng phải cảm thán, rõ ràng là con trai, nhưng đáng vẻ lại còn đẹp hơn cả bọn con gái, tên Chi Lý này, sau này không hiểu sẽ trở thành một người đàn ông như thế nào nhỉ? Kha Bố không thể tưởng tượng ra được. Thì ra cậu ấy thích vẽ tranh, giờ mới biết, chính mình hình như còn chưa biết rất nhiều điều về Chi Lý, cậu ấy thích cái gì, không thích cái gì. Trước khi quen với Chi Lý, Kha Bố chưa bao giờ nghĩ đến việc hai thằng con trai lại hẹn hò với nhau, sau khi gặp được Chi Lý, lại không ghét, không ghét mối quan hệ trên danh nghĩa gần bố hai người với nhau này.

Cậu cảm động tài liệu ôn tập, ngắm chuẩn ném về phía chỗ Chi Lý đang ngồi, tài liệu rơi xuống chân Chi Lý, hần thậm chí cả mí mắt cũng không buồn nâng, tiếp tục vẽ tranh. Kha Bố mếu máo, lại ném thêm một quyển vở, đều bị Chi Lý ngó lơ, Kha Bố không thể nhịn được nữa, “Này, cái người dưới lầu.”

“Tớ không nói chuyện với người vô phép.” Chi Lý thản nhiên nói.

Tính cách của tên này so với những gì mình nghĩ còn đáng ghét hơn!!

“Chi Lý, hỏi cậu một vấn đề tương đối quan trọng.”

“Nói đi.”

“Còn nhớ tên tớ là gì không?” Kỳ lạ, sao lại cảm thấy có chút khẩn trương nhỉ?

Chi Lý rút cuộc ngẩng đầu lên, khuôn mặt ẩn trong bóng râm, tầm mắt chạm nhau, Kha Bố ở trên lầu nhòai ra ngoài cửa sổ, Chi Lý ở dưới lầu vẽ tranh, hần khựng lại: “Cậu là ai?” Cậu ta quên? Cậu ta thể mà lại quên, chẳng lẽ cậu ta chính là kiểu ngốc tự nhiên trong truyền thuyết? Đánh giá ban đầu của mình đều sai cả rồi?

Kha Bố tức giận cầm tài liệu trên bàn ném xuống: “Tôi là ba ba thất lạc đã lâu của cậu!!!”

Chi Lý đánh giá Kha Bố: “VẬY Ờ? Nhưng mà sao trông chúng ta không giống nhau.”

Cậu ta thể mà lại treu ngược mình!! Kha Bố nhất thời không biết phải đáp trả ra sao, đành đóng cửa sổ lại thật mạnh, chỉ có mình là thằng ngốc, vẫn nhớ rõ cái hiệp nghị kia. Cảm giác mất mát trĩu dậy, Kha Bố túm lấy áo trước ngực, không ổn rồi.

Sau khi tan học, bọn học sinh lưng đeo ba lô lao như bay ra khỏi lớp, hôm nay đến phiên Kha Bố trực nhật, cậu uể oải đi đến bụi giăng bắt đầu lau bảng, nửa viên phấn lẻ loi bị vứt dưới chân Kha Bố, Kha Bố cúi xuống nhặt lên, tay cầm phấn thoáng do dự, ở trên bảng đen viết tên của Chi Lý, như trút giận và vẽ linh tinh lên cái tên ấy: “Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, chết đi.”

“Rốt cuộc cậu hận tớ đến mức nào.” Chi Lý tựa vào cửa nghiêng đầu nhìn Kha Bố.

“Cậu tới đây làm gì?!”

Chi Lý ném tập tài liệu lên bàn.

“Không cần cậu giả vờ tốt bụng, tớ không quen biết cậu.”

Chi Lý không tức giận, tới gần Kha Bố, đưa lưng về phía bàn giáo viên, chống hai tay lên mặt bàn: “Dối à.”

“Ai, ai dối.”

Trường học vạn ác, bố trí bảng đen cao như vậy, coi thường ông đây chưa dậy thì phải không? Kha Bố kiễng chân với lên đỉnh bảng, cố hết sức lau lau, một bàn tay từ đằng sau túm lấy cái giẻ thay cậu lau bảng, Kha Bố nghiêng đầu trông thấy Chi Lý, sừng mặt xinh đẹp, không cam lòng mở miệng: “Sau này tớ sẽ rất cao, cứ chờ đấy mà xem.”

“Đúng là không nhìn ra.”

“Đừng xem thường người khác.”

Bảng đen khôi phục trạng thái sạch sẽ, Kha Bố quay trở lại chỗ ngồi thu dọn cặp sách, Chi Lý đi đến cửa lớp, Kha Bố gọi hắn lại: “Này, cái kia, hẹn gặp lại.”

Chi Lý lười nhác phất tay: “Hẹn gặp lại, Kha Bố.”

Quyển sách trong tay Kha Bố rơi xuống đất, tên mình từ miệng hắn thoát ra thật dễ nghe, tỏa ra cả phòng học, cậu hướng ra bên ngoài hét lên: “Cậu cố ý, cậu nhất định là cố ý!!”

Ngày nào đó vào một tuần sau, Kha Bố lén lút ôm bài tập, tiêu rồi, hôm qua mãi chơi, vốn định buổi tối sẽ lười bài tập ra làm, kết quả nằm trên giường liền ngủ thẳng đến khi trời sáng, nếu bị thầy giáo kiểm tra nhất định chết chắc, thế giới này tại sao lại có cái chuyện tàn nhẫn là giao bài tập cho học sinh cơ chứ, Kha Bố trốn vào phòng trong WC, tranh thủ trước khi thu bà tập phải làm cho xong. Chi Lý đi vào WC, đang định rửa tay, thì nghe thấy phòng nhỏ truyền đến từng trận thanh âm ai oán, Chi Lý đẩy cánh cửa không khóa của phòng nhỏ ra, thấy Kha Bố đang ngồi xổm tại đó, đem sách bài tập đặt trên tường, cắn môi dưới, cảnh tượng thực đáng khinh. Trông thấy Chi Lý, đầu tiên là sững sốt, kéo hắn vào trong, khóa cửa lại: “Cẩn thanaj bị thầy giáo bắt gặp!! Cậu tới vừa đúng lúc, đề này làm như thế nào, lớp các cậu đã học đến phần này chưa?”

“Sự ngu ngốc của cậu đã vượt qua tưởng tượng của tớ.”

“Tớ sẽ tha thứ cho sự đả kích của cậu, mau nói cho tớ biết đáp án.”

“31.”

“Đừng chỉ nói kết quả!! Công thức nữa.”

Ngoài cửa sổ là mặt trời chói chang thiêu đốt trường học, căn phòng nhỏ hẹp thực nóng bức, mồ hôi từ trên trán Kha Bố chảy xuống: “Thời tiết quái quỷ, nóng chết mất, nhanh lên.” Phía sau hoàn toàn yên tĩnh, Kha Bố quay đầu lại, không hiểu sao lạnh xương sống, khuôn mặt của Chi Lý không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn Kha Bố.

“Chi Lý?”

“Kêu cái gì mà kêu, mau làm đi.”

“Nhưng mà đề này tớ không biết làm.” Vẫn cảm thấy Chi Lý có chút cáu kỉnh, cả người tản mát hơi thở hắc ám.

Chi Lý híp mắt, dùng cái nhìn như thấy rác rưởi mà nhìn Kha Bố: “Không biết làm? Vậy cậu còn đi học làm gì, mau thu dọn đồ đạc về nhà làm ruộng đi.”

“Tớ cũng không biết làm ruộng.” Kha Bố yếu ớt nói, khí thế yếu đi.

“Đừng có vớ vẩn, muốn tớ phải ở trong này đến lúc nào.” Chi Lý mở cổ áo, nhúu mào: “Nóng quá.”

“VẬY, ĐỀ NÀY ĐÁP ÁN LÀ 14?”

Chi Lý hung hăng vỗ lên ót Kha Bố: “Sai rồi, tính lại đi.”

“Đau quá.”

“ĐAU? TÊN KHỐN KIỆP NHÀ CẬU CÓ TƯ CÁCH KÊU ĐAU SAO?”

“VẬY LÀ 15?” Vừa dứt lời, lại bị đánh: “KHÔNG THÌ LÀ 16.”

“ĐOÁN ĐI, ĐOÁN THÊM LẦN NỮA TỚ SẼ NHÉT VỠ BÀI TẬP VÀO MỒM CẬU.”

“CÁI GÌ A, ĐỪNG NGHĨ LÀ TỚ DỄ BỊ BẮT NẠT, TỚ NÓI CHO CẬU BIẾT, TỚ...” Kh còn chưa kịp uy hiếp xong, Chi Lý đã ấn đầu Kha Bố xuống sách bài tập: “TỚ CÁI GÌ MÀ TỚ, BỚT NÓI LINH TINH.”

Trong phòng nhỏ thỉnh thoảng lại truyền ra đôi ba câu.

“12, LẦN NÀY CHẮC CHẮN ĐÚNG. OÀ, ĐAU QUÁ.”

“ĐÚNG RỒI.”

“NẾU ĐÚNG RỒI, SAO CẬU CÒN ĐÁNH TỚ!!” Kha Bố phát điên quát lên.

“QUEN TAY.”

“CẬU THÀNH THÓI QUEN NHANH THẬT ĐẤY!!! CẬU LÀ ÁC QUỶ, TUYỆT ĐỐI LÀ ÁC QUỶ!!”

Trải qua quá trình đau khổ và bất đắc dĩ, Kha Bố hư thoát nói: “Rốt cuộc cũng đến câu cuối cùng, chỗ này áp dụng công thức này à?”

“HAY LÀ ĐÂY.”

“KHÔNG PHẢI.”

“CÒN CÁI NÀY?”

Chi Lý mất kiên nhẫn phát ra thanh âm tục như khinh thường, cúi người tới gần, tay bắt lấy tay đang cầm bút của Kha Bố: “DỪNG CÁI NÀY.” Tay bị khống chế viết một công thức xiêu vẹo trên sách bài tập, cho dù trong thời tiết nóng bức, ngón tay của Chi Lý vẫn có chút mát lạnh, trái tim của Kha Bố thoáng chấn động, độ ẩm lưu lại, từ đầu ngón tay đến trái tim, từ trái tim đến não, trống rỗng. Cho đến khi Chi Lý buông tay ra, Kha Bố mới hồi thần, thở hắt ra: “Cuối cùng cũng làm xong, an toàn!!”

“BÁO ĐÁP TỚ CHO TỐT.” Chi Lý lãnh đạm nói xong liền rời đi, Kha Bố nhìn theo hướng Chi Lý biến mất, không ổn, thật sự rất không ổn, trái tim vốn nên hờ hững, không dậy nổi gợn sóng lại đối với Chi Lý xảy ra phản ứng hóa học! Mà loại phản ứng hóa học khiến người ta vừa khó hiểu vừa tức giận này bị Kha Bố che dấu, cưỡng chế, coi nhẹ.

Tiếng chuông tan học vang lên, Kha Bố mở mắt, khi nào thì ngủ gật mất tiêu, mơ thây những việc trước đây, cảm xúc nào đó dâng lên, lúc ấy thì ra chúng ta còn trẻ con như vậy, thời gian là một thứ không thể nào nắm bắt được. Sinh viên đi ra ngoài, Kha Bố bước nhanh đến bên cạnh Chi Lý, trực tiếp ngắm nhìn hắt, bỏ đi vẻ non nớt, khác với sự thanh tú trước kia, trở nên càng thêm động lòng người, cũng có chút khí chất đàn ông.

“Chi Lý, tớ đã cao hơn đi.” Kha Bố kiêu ngạo nói.

“ĐÚNG LÀ KHÔNG NHẬN RA.”

“ĐÓ LÀ BỞI VÌ CẬU ĐÃ CAO LÊN!! Ở PHƯƠNG DIỆN NÀY CHẲNG THAY ĐỔI CHÚT NÀO!!”

“CẬU ĐANG NÓI CÁI QUỶ GÌ VẬY.”

Kha Bố nở nụ cười, cười đến thực ngọt ngào, cho dù bị mắng vẫn cười rất ngọt ngào: “KHÔNG NÓI CHO CẬU BIẾT.”

64. Chương 64 - Năm Nhất

Hội sinh viên của học viện Thánh Kiệt tồn tại nhờ vào quyền lực tuyệt đối, quản lý hoạt động của học sinh sinh viên, các CLB, công việc hàng ngày, không chỉ chuyên về một khối, mà còn lồng vào các ngành và khoa khác nữa, nếu là thành viên sẽ được hưởng ưu đãi về mọi mặt. Cho dù xin vào rất khó, đơn xin gia nhập vẫn tới tấp không ngừng, sinh viên năm nhất phải trải qua nửa học kỳ mới đủ tư cách xin gia nhập, thế nên mấy ngày hôm nay cả năm nhất bùng nổ việc ghi danh.

Cứ điểm trải qua một học kỳ cải tạo, cơ hồ thay đổi rất nhiều, may mà có Ứng Tu Kiệt tung hoành ngang dọc cướp đoạt mọi nơi, cứ thấy chỗ nào có đồ tốt liền mang về đây, vốn là một lớp học trống hoác giờ như một căn phòng xa hoa. Chi Lý nằm trên sofa nhắm mắt dưỡng thần, tư thế thả lỏng, một tay đặt bên người, tay kia đặt lên mắt, ngăn ánh sáng. Tô Ấu Ngôn khoanh chân ngồi ở một góc của sofa đọc sách, Chu Hân Hợp lằm nhăm mấy công thức đọc trong sách dạy nấu ăn, Công Chu ngồi ở ghế bành xem truyện tranh BL, Ứng Tu Kiệt cởi áo đánh bao cát, Sở Hạo Vũ ôm tập tranh chân dung của nữ minh tinh nào đó ngây ngô cười. Cả căn phòng toát lên vẻ lười nhác kỳ cục, một đám bại hoại, Kha Bố trừng mắt âm thầm phỉ nhổ, mà cậu thì sao? Nằm trên võng xếp dưới cây giả, bên cạnh bày sữa và đồ ăn vặt, cầm PSP chơi trò chơi, còn thả một chân xuống dưới đong đưa tới lui.

Cửa bị đẩy ra một người trông như dân bản xứ Châu Phi tiến vào, tóc dài bóng nhẫy, tay xách máy tính, dựa vào cái máy tính này mới biết người vừa tới là ai. Công Chu bóp mũi: “Trương Lạc, cậu không tắm bao lâu rồi.”

“Mới có một tháng.”

Kha Bố hút một ngụm sữa: “Sao thế? Kiểu này là tính sang Châu Phi hoạt động?”

“Nghệ thuật cần sự hy sinh, tớ đến không phải để nói cái này, theo nguồn tin đáng tin cậy của tớ, tháng này hội sinh viên sẽ kiểm tra các CLB, không phù hợp với yêu cầu sẽ bị hủy bỏ.” Trương Lạc nói xong, cả đám vẫn việc ai nấy làm, kn nhủu mà nhìn PSP: “Sao mãi mà không rút trang bị.”

“Có muốn tớ chụp lại cho các cậu nhìn thử xem dáng vẻ hiện tại của mình trong thế nào không? Bị gạt bỏ đầu tiên sẽ là chúng ta, nói cách khác, gian phòng này cũng không giữ được.”

Ứng Tu Kiệt dừng lại động tác, tức giận nói: “Dựa vào đâu? Chúng ta khó khăn lắm mới đoạt được, nếu hội sinh viên dám động đến nơi này, quật phần mộ tổ tiên bọn họ.”

“Hội sinh viên không thể so với các CLB, người đông thế mạnh, vững chắc, chịu thiệt chính là chúng ta.” Trương Lạc phân tích chính xác, dù sao, 8 con người đơn độc vĩ đại thế nào cũng chỉ là tân sinh năm nhất, cho dù là về mặt người, quyền, thế, muốn khiêu chiến với hội sinh viên khổng lồ cũng giống việc thiêu thân lao đầu vào lửa. Kha Bố tiếp tục chơi game, không hề thấy khẩn trương: “Còn có Ấu Ngôn ở đây mà? Đánh chó cũng phải nể mặt chủ chứ, cho dù là hội sinh viên cũng không gây khó dễ với CLB có con gái hiệu trưởng đâu.”

“Kha Bố, cậu lấy so sánh để nghe chút không được à?” Sở Hạo Vũ bất mãn tiếp tục nói: “Cũng không hẳn, hiệu trưởng vốn đã ghét việc Ấu Ngôn ở bên cạnh đám bắt lương các cậu, hơn nữa năm trước còn gây náo loạn với hiệu trưởng, ông ấy chắc chắn hận các cậu thấu xương.” Những lời Sở Hạo Vũ nói cũng chẳng dễ nghe là bao, lại còn phải sạch quan hệ.

“Hay là cài gián điệp vào hội sinh viên.”

“Khó đấy, điều kiện vào hội sinh viên là thành tích phải lọt top 15, tổ chất hoàn hảo, đó mới là điều kiện cơ bản, các cậu thử soi mình trong gương thử xem, ai phù hợp.”

Ánh mắt của mọi người nhất trí nhìn về phía hai người trên ghế sofa, khựng lại vài giây, lại lắc lắc đầu, bắt hai người đó làm chuyện họ không thích, hậu quả rất nghiêm trọng, Công Chu cười cười, là nụ cười thấu tình đạt lý trước sau như một của cậu: “Đừng nghĩ nữa, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Nói cũng đúng.”

“Tớ cũng đói rồi.”

“Tớ về phòng tắm rửa trước, giúp tớ gọi đồ ăn.”

Cái đám này chưa bao giờ ý thức được hoạn nạn, Tô Ấu Ngôn khép sách lại, nhìn chòng chọc Kha Bố: “Cậu, gọi Chi Lý dậy.”

“Sao lại là tớ.”

“Bằng không sự tồn tại của cậu còn có cái gì giá trị?”

“Giá trị tồn tại của tớ chính là vì Chi Lý à?!” Kha Bố nhảy khỏi văng, tức giận phản bác.

“Thế vẫn chưa đủ?”

Một câu này của Tô Ấu Ngôn khiến Kha Bố hết đường cãi lại, đập án trái lương tâm, bĩu môi, đợi khi tất cả mọi người đi rồi, Kha Bố ngồi xổm trước ghế sofa, tay chống cằm, ngắm nhìn khuôn mặt khi ngủ giống trẻ con của Chi Lý, thân thể theo hô hấp hơi thở phập phồng, ngủ rất ngon a, ngón tay của Kha Bố lướt qua mặt Chi Lý dừng ở trên môi, Kha Bố hé miệng, xúc động kỳ quái không chế đại não, cậu dựa vào càng ngày càng gần, môi kề sát bên tai Chi Lý, giọng nói nhỏ nhẹ gần như không thể nghe thấy: “Này ~ Chi Lý!”

“Chi Lý? Ngủ thật à?” Kha Bố yên tâm lại tiến đến gần hơn, cơ hồ sắp hôn hân, cậu so với chính mình tưởng tượng càng thích chạm vào Chi Lý, hai nhịp tim, hai cảm giác, khi Chi Lý chạm vào cậu, trái tim không chỉ rung động, sục sôi mãnh liệt hít thở không thông, khi cậu chạm vào Chi Lý, im lặng điềm nhiên, không nở xà rời không thể buông ra. Trước đây Kha Bố cho rằng thế giới đầy khiếm khuyết, tàn khốc, nguy hiểm trùng trùng, cho dù hiện tại vẫn nghĩ như vậy. Thế nhưng, thế nhưng, tay cậu đặt lên ngực Chi Lý: “Trong mắt tớ cậu là điều tốt đẹp nhất thế gian, có điều tình tình có đôi khi rất xấu, hay đùa dai tớ, rõ ràng biết hết mọi việc lại giả bộ như không biết, còn gạt tớ rất nhiều, nợ tớ năm đồng còn không thèm trả, tài vẽ tranh chẳng chút tiến bộ, luôn đối với tớ qua loa cho xong. Chi Lý, ý kiến của tớ dành cho cậu đâu rồi hả, đúng là đáng giận đến cực điểm.” Nói liền một hơi có chút mệt, Kha Bố thoáng tạm dừng: “Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, tớ yêu cậu.”

“Nghe thấy rồi.” Chi Lý bỏ cái tay che mắt ra, thanh âm bất thành linh vang lên khiến Kha Bố xấu hổ vô cùng, ngẩng đầu: “Cậu tỉnh từ lúc nào!!”

“Tớ nói mình ngủ khi nào.”

“Lời ban nãy không tính, toàn bộ không tính.”

Chi Lý nhìn Kha Bố: “Muốn nói lại một lần nữa à?”

“Không phải ý đó!!”

Tay kia của Chi Lý nâng cằm Kha Bố lên, đôi môi quyến rũ dán vào môi Kha Bố, thanh âm khiêu khích trái tim cậu: “Vậy thì là ý gì, Kha Bố?”

Quả nhiên cậu là tên giao hoạt nhất, dễ dàng bắt được nhược điểm của tớ, cái gì cũng bắt công.

Vài người còn lại chờ trong căn tin đã gần như mất kiên nhẫn, ôm tay: “Các cậu chậm thế, tầng một hết chỗ rồi, lên tầng hai thôi.”

“Ái chà, xa xỉ nha.” Kha Bố chẳng sao cả nhún nhún vai, cả bọn đi lên lầu hai, Ứng Tu Kiệt dùng chân đá văng cửa tầng hai rồi quay đầu lại nói chuyện, hoàn toàn không ý thức được phía sau cánh cửa có một nam sinh đang đứng, cửa trực tiếp đập vào mặt nam sinh, Ứng Tu Kiệt ở bên này thì: “Sao chỉ mở ra được chừng này.”

“Chắc là cũ rồi nên hỏng, cậu đá mạnh thêm đi.”

Ứng Tu Kiệt lại đá mạnh thêm hai cái: “Vô dụng a, có phải phía sau có vật gì cản trở hay không?”

“Làm gì có.” Sở Hạo Vũ cũng gia nhập, hai người hung hăng đá mạnh vào cánh cửa, Chu Hân Hợp kích động: “Các cậu có nghe thấy được tiếng kêu kỳ quái gì không?”

“Dừng, dừng lại

” Bên trong truyền đến tiếng hét thất thanh, Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ dừng lại động tác, cửa bị mở ra, xuất hiện một người đang ôm mũi, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng, ánh mắt trợn trừng nhìn đám Kha Bố: “Các cậu làm cái gì vậy hả!”

“Xin lỗi, bọn tôi không biết cậu ở sau cửa.” Công Chu thành khẩn giải thích.

“Năm nhất?” Ánh mắt và ngữ khí của nam sinh đều thể hiện sự khinh thường, thái độ ấy khiến người ta phát bực, giống như năm nhất ở trong mắt anh ta là hạ đẳng.

“Bọn tôi là năm nhất đấy thì sao nào, học trưởng

~” Sở Hạo Vũ cố ý kéo dài âm cuối.

“Có biết lễ phép không hả, tất cả xin lỗi đi.”

Chi Lý như không có chuyện gì vượt qua nam sinh, chuẩn bị tiến vào phòng, nam sinh túm lấy cánh tay hắn. “Không xin lỗi thì ai cũng không được đi.” Chi Lý lạnh lùng quay đầu lại, nhìn chăm chăm cái tay kia: “Bỏ ra.” Nam sinh thoáng sửng sốt, xuất phát từ bản năng mà buông lỏng tay, rất nhanh sau đó càng thêm tức giận về hành động hèn nhát của mình: “Năm nhất, mở to mắt ra mà nhìn, đây là cái gì.” Nam sinh chỉ vào tấm thẻ bên ngực trái của mình.

Kha Bố nhìn thoáng qua tấm thẻ ngân quang lấp lánh kia: “Thẻ đeo cho chó?”

“Các cậu!! Đây chính là dấu hiệu của hội sinh viên, hiểu chưa, ông đây thuộc hội sinh viên, đám năm nhất các cậu, có biết đã chọc đến ai không hả.”

Một câu năm nhất, hai câu năm nhất, như kỳ thị chủng tộc ấy, Ứng Tu Kiệt muốn đánh người, bị Trương Lạc can lại.

Chi Lý giật tấm thẻ của anh ta xuống cầm trong tay.

“Cậu làm gì vậy?!!”

“Anh bảo tôi xem còn gì?” Chi Lý ném tấm thẻ xuống đất: “Hội sinh viên? Cái của nợ gì thế?”

“Đã bảo cậu bình thường chú ý nghe người ta nói rồi mà!!” Kha Bố ở sau lưng Chi Lý ồn ào.

“Muốn đánh nhau có phải không, lại đây xem nào, thử long quyền, đường lang quyền, nga quyền, lão thử quyền, chương lang quyền của ông đây.” Ứng Tu Kiệt nói, sao cứ cảm thấy tên các bộ quyền tên sau không bằng tên trước vậy. Nam sinh thấy đông người, trong lòng có chút sợ hãi.

(đường lang: bộ ngựa; nga: ngan, ngỗng gì đấy; lão thử: chuột; chương lang: con gián)

“Được rồi, nhanh đi ăn cơm thôi.” Chu Hán Hợp ở phía sau phụ họa ứng Tu Kiệt, cả đám đi vào trong phòng, nam sinh tiếp tục gào thét đằng sau: “Không biết tốt xấu, trước tới giờ chưa thấy qua các cậu, các cậu là cái thá gì?”

“Bọn tôi? Bọn tôi là năm nhất.”

65. Chương 65 - Hội Trưởng Cẩn Thận Tinh Tế

Ngày vẫn trôi qua như bình thường, tất cả mọi người đều quên khuấy đi mất chuyện xảy ra mấy hôm trước, ngay cả việc hội sinh viên chuẩn bị kiểm tra cũng quẳng ra sau đầu. Ứng Tu Kiệt xách theo rượu bia tiến vào, đặt lên bàn.

“Đám mang rượu đến trường, cậu còn định sa đọa tới mức nào nữa.”

“Đàn ông mà không uống rượu thì còn gọi gì là đàn ông? Sao hả? Sợ sau khi say làm trò hề bị Chi Lý bắt gặp?”

Kha Bố cười lạnh: “Ông đây được người trong giang hồ xưng là tiểu anh hùng ngàn chén không say.”

Chi Lý nhếch mi lặp lời Kha Bố vừa nói: “Tiểu anh hùng ngàn chén không say?”

“Dọa cậu à, Chi Lý đại nhân.”

“Làm tớ sợ muốn chết, tiểu anh hùng ngàn chén không say.”

Tiếng nhạc từ máy tính của Trương Lạc lan tỏa khắp căn phòng: “Tiểu anh hùng, tớ khuyên cậu nên cẩn thận thì hơn, Chi Lý đồng ý cho cậu uống rượu sao?”

Kha Bố khoát tay: “Bọn này yêu đương tự do, huống hồ tớ cũng không con gái, ví như việc này, tớ sẽ không bó buộc cậu ấy, không đi theo con đường ôn nhu, lúc uống rượu sẽ khuyên cậu ấy uống ít thôi, nói mấy câu vớ vẩn gì mà không tốt cho sức khỏe, cậu ấy cũng sẽ không quẫn tớ, đúng không, Chi Lý.”

“Ừm, ai bảo cậu là tiểu anh hùng ngàn chén không say.”

“Cậu phải lập lại bao nhiêu lần nữa mới đủ hả.”

Sở Hạo Vũ cầm một bộ đồ y tá đặt trước mặt Chu Hân Hợp, thái độ đáng khinh: “Nào, cô gái nhỏ, chú đây khó khăn lắm mới mua được từ trên mạng, mặc vào để chú ngắm một cái.”

“Tớ không mặc đâu, cậu mà còn cuốn lấy tớ, tớ kêu lên đấy.”

“Cậu kêu đi, kêu rách họng cũng không ai nghe được.”

“Coi bọn tớ là không khí à?” Kha Bố ném sách qua bị Sở Hạo Vũ tránh được. Sở Hạo Vũ đè Chu Hân Hợp lại, Chu Hân Hợp túm chặt lấy quần áo: “Buông ra.”

“Tớ còn lâu mới buông, mau mặc vào cho chú xem nào?”

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó một đám người xuất hiện ở ngoài cửa, đối với tình hình trong phòng làm bộ mặt khiếp sợ không thôi: “Các cậu đang làm cái gì vậy hả, thật tệ hại!!”

“Bọn tôi làm sao?” Người ở trong biểu lộ vẻ mặt chả hiểu gì cả: “Các người alf ai?”

“Chính là bọn họ, tìm các cậu đã lâu, lần trước ở căng tin ngang nhiên khiêu khích với hội sinh viên.” Một người trong số họ kích động chỉ vào đám Kha Bố nói.

“Có gì thì lát nữa nói sau, chúng tôi là hội sinh viên, hôm nay theo quy tắc đi kiểm tra, chẳng phải đã thông báo trước rồi đấy sao? Hội trưởng đích thân đi kiểm tra, nếu trông thấy cảnh này, các cậu đừng mong sống thoải mái trong trường, ai mang rượu đến đây.”

“Hội sinh viên?” Kha Bố nhớ tới việc kiểm tra nọ: “Cái đó chỉ để trang trí, bọn tôi không uống.”

Người của hội sinh viên mặc trang phục chỉnh tề đi vào, đánh giá căn phòng, mặt nhăn mày nhíu lắc đầu, cầm trong tay một cuốn sổ ghi ghi chép chép: “Câu lạc bộ của các cậu chủ yếu làm hoạt động gì?”

“Trồng hoa, diệt cỏ, bảo vệ hòa bình thế giới.”

“Buồn cười lắm à? Các cậu cảm thấy như vậy buồn cười lắm phải không? Năm nhất, coi trường học là cái gì vậy hả.” Nam sinh đi đầu này, trên mặt đầy tàn nhang, đoan chính mà uy nghiêm, ai nấy trong hội sinh viên đều như vậy sao? Kha Bố cực kỳ ghét cái kiểu cả vú lấp miệng em cao cao tại thượng này. Trương Lạc tắt nhạc đi: “Học trưởng, bọn tôi không làm gì cả, chỉ nhân lúc giờ ra chơi thả lỏng chút mà thôi, cũng không gây ồn ào ảnh hưởng đến người khác.”

“Các cậu đã thuộc sự quản lý của chúng tôi, thì nên nghiêm túc, muốn thả lỏng thì ra bên ngoài trường học, không cần chiếm dụng vị trí tốt này, căn phòng chúng tôi sẽ tịch thu, nhân lúc hội trưởng còn chưa đến đây, mau dọn sạch toàn bộ đồ đạc đi cho tôi, rất nhiều CLB lâu năm muốn có được căn phòng này, các cậu mới là năm nhất, tôi không biết các cậu dùng cách gì lấy được gian phòng này, lập tức giao chìa khóa ra đây, rút đi.” Uy Nghiêm ca dùng từ thật mãnh liệt.

“Nếu bọn này không rút thì sao?” Tô Ấu Ngôn đẩy đẩy kính mắt, ngồi trên sô pha lạnh lùng nói.

“Cô là...” Một cậu trai khác đứng bên cạnh Uy Nghiêm ca thì thầm bên tai anh ta vài câu, Uy Nghiêm ca thoáng sửng sốt: “Thiên kim của hiệu trưởng sao lại xen lẫn cùng những người này?”

“Bởi vì tôi chính là thích ở bên cạnh họ đấy.”

“Đừng, đừng tưởng có cô là sẽ ngoại lệ, hội sinh viên chúng tôi chỉ làm việc theo quy tắc.”

“Tôi cũng không muốn ngoại lệ, tôi không lấy thân phận con gái hiệu trưởng để ở lại đây, mà là thân phận của Tô Ấu Ngôn.”

“Nếu đã vậy, hãy tha lỗi cho sự thất lễ của chúng tôi.” Uy Nghiêm ca cố ý tránh né Tô Ấu Ngôn không muốn cùng cô ngay mặt đàm phán: “Câu lạc bộ của các cậu do ai phụ trách?”

Sở Hạo Vũ đẩy Kha Bố lên phía trước: “Là cậu ta, cậu ta là tổ trưởng của chúng tôi.”

“Đến tận lúc này cậu mới nhớ ra chức vị kia của tớ.” Kha Bố nhỏ giọng nói.

“Như nhau cả thôi, khi cần bán đứng tớ cậu chẳng phải cũng tận hết sức lực.”

“Ngược lại mới đúng.”

“Là cậu phải không.” Uy Nghiêm ca đặt sự chú ý vào Chi Lý ở bên cạnh cửa sổ vẫn chưa lên tiếng, Chi Lý cúi đầu, bút chì trong tay ma xát với tờ giấy, nếu nhận xét về những nơi hân thích ngồi vẽ tranh, Kha Bố cũng có bí mật nho nhỏ của riêng mình, cậu nhớ, số lần Chi Lý ở chỗ này vẽ tranh, là 19 lần, tuy hành vi này rất nhảm chán, nhưng Kha Bố lại nhớ rất rõ.

Ứng Tu Kiệt che chắn trước mặt Chi Lý: “Thủ lĩnh của bọn tôi chỉ nói chuyện với Lão Đại của các người, muốn bọn tôi rút đi, xin lỗi nhé, rút thì không, nhưng đánh nhau thì có thể.” Cậu lậm phim quá rồi đấy.

“Đánh nhau? Hội sinh viên cũng dám lưu manh các cậu không giống nhau, chúng tôi là người văn minh. Còn nữa, muốn nói chuyện với hội trưởng của chúng tôi, cũng không tự ngấm lại năm nhất các cậu có đủ tư cách không, ngồi ở vị trí hội trưởng đều là những người ưu tú số một số hai của trường, tinh anh trong tinh anh, vĩ đại trong vĩ đại, hội trưởng ở bất kỳ phương diện nào đều hoàn hảo.” Ngực khí của Uy Nghiêm ca để lộ sự kính ngưỡng với hội trưởng, vị này cũng lậm phim không kém. Anh ta nghiêng đầu phân phó người phía sau: “Đừng phí lời với bọn họ, dọn hết đồ đạc này ra ngoài cho tôi.” Người của hội sinh viên bắt đầu hành động, bị đám Kha Bố ngăn cản: “Đừng vô lý.”

“Thế gian này có phân rõ phải trái sao? Hội sinh viên chính là quy tắc, khuyên nhóm các cậu đừng nên cựa mạnh.”

“Cựa mạnh? Bọn này từ trước tới nay luôn coi thường quy tắc.”

“Các cậu ồn ào gì vậy?” Giọng nói lạnh như băng từ phía sau truyền đến, người của hội sinh viên cuống quýt tránh ra, nhún nhường để bảo đảm đứng tại đó, xuất hiện ở chính giữa là một nam sinh cao gầy, Kha Bố đánh giá, mái tóc cẩn thận tinh tế, kính đen cẩn thận tinh tế, quần áo cẩn thận tinh tế, thái độ cẩn thận tinh tế, nam sinh rất cẩn thận tinh tế, khiến người ta có cảm giác áp bách, Kha Bố nhanh chóng tổng kết, loại người này tuyệt đối có tính khiết phích và ưa ra lệnh.

“Hội trưởng, nhóm người này lấy danh nghĩa CLB chiếm dụng căn phòng, tụ tập phi pháp dâm loạn.”

Thế giới này chính là như vậy, chỉ nhìn con người ta một cách phiến diện và qua bề ngoài, tự cho rằng đó là xấu, nếu người khác coi đó là xấu, vậy nhất định là xấu. Kha Bố chán ghét, cậu cảm thấy ghê tởm, bởi vì vậy, cho nên đồng tính luyến ái vẫn bị kỳ thị, thích ai, thích giới tính nào, quan hệ mẹ gì tới những bọn họ, toàn đánh đồng những tư tưởng dơ bẩn lên người khác.

“Chiếm dụng gian phòng này thì sao, các anh không thích nhìn thì đừng nhìn, chuyện to hóa nhỏ đi, hội sinh viên thì giỏi lắm sao, hội trưởng thì có gì đặc biệt hơn người, già hơn bọn này một hai năm thì có gì đặc biệt hơn người, trường học là của các anh chắc? Vậy các anh thử gọi nó đi, xem nó có trả lời không?” Kha Bố tức giận.

“Dám nói với hội trưởng như vậy.”

“Tôi cứ nói thế đấy, anh đánh tôi chắc?”

Hội trưởng vươn tay ngăn cản Uy Nghiêm ca, nhìn Kha Bố, hé ra nụ cười thâm thúy: “Xem ra không thể câu thông, nhân lúc tâm tình tôi còn tốt, mau giao chìa khóa ra đây, chẳng lẽ các cậu cho rằng tôi và hội sinh viên vô năng đến mức ngay cả một cái chìa khóa cũng không thu lại được? Sẽ xảy ra chuyện gì, tôi không dám cam đoan, ngay cả việc các cậu có thể tiếp tục ở lại trường hay không, tôi cũng không chắc.” Hội trưởng tươi cười nhưng lời nói lại lạnh như băng, dáng vẻ của anh ta không phải đang uy hiếp mà là trần thuật sự thật, khí định thần nhân, cơ hồ không đem bọn họ để vào mắt, đó là ngạo khí của người quen ở trên cao.

“Muốn chìa khóa?” Giọng nói của Chi Lý vang lên, anh ta nhìn theo nơi phát ra thanh âm, chỉ trông thấy Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt tránh ra, Chi Lý gấp tập về lại, xoay chìa khóa trong tay. Khi hội trưởng nhìn thấy Chi Lý, khuôn mặt rõ ràng thoáng tái nhợt, lời nói cơ hồ thoát ra từ kẽ răng: “Quý...” Nhưng dường như ý thức được điều gì đó liền im bặt, cũng nhanh chóng che dấu vẻ mặt, sau cặp kính đen là đôi mắt tím được con mồi, anh ta đi đến, đứng trước mặt Chi Lý, cúi đầu nhìn Chi Lý đang ngồi trên ghế: “Không ngờ sự việc so với tưởng tượng của tôi còn thú vị hơn, xem ra lần này đến đây không uổng công, muốn đánh cược không? Để xem cuối cùng chiếc chìa khóa này sẽ thuộc về tay ai.”

“Vây thử xem xem.”

Hội trưởng vươn tay, một nam sinh trong hội sinh viên cầm theo một cuốn sổ, xé một tờ đưa qua, hội trưởng nhìn thoáng qua, sau đó nhìn Kha Bố, Kha Bố lộ vẻ chán ghét: “Tiền cược lớn một chút thì sao, nếu các người thua, cậu ta sẽ thuộc về tôi.” Hội trưởng chỉ vào Kha Bố, Kha Bố cắn chặt răng: “Đùa kiểu gì vậy, tôi không phải đồ vật.”

Khuôn mặt của Chi Lý không để lộ sơ hở: “Không được.”

Hội trưởng nở nụ cười như đặt thành gian kế: “Sợ rồi à? Không nắm chắc cho nên không dám lấy cậu ta ra cược?” Nghe nói vậy, Kha Bố tức giận đến ngứa răng, dùng bản thân để bôi nhọ Chi Lý là chuyện Kha Bố không thể dễ dàng tha thứ: “Cược thì cược, Chi Lý sẽ không thua.”

“Nếu cậu ta đã đồng ý rồi, cậu cũng không phản đối nữa chứ. Loại chuyện thô lỗ như đánh nhau hội sinh viên chúng tôi sẽ không làm, chọn một hoạt động tốt cho sức khỏe đi, chơi bóng rổ thì sao hả, không có quy tắc, không phân biệt nam nữ, chỉ cần đánh bóng vào rổ là được.”

“Tùy anh.”

Hội trưởng không buồn để tâm bị đối xử lạnh nhạt, cầm lấy bản phác họa của Chi Lý lật xem, cười lạnh thành tiếng: “Thế này mà cũng gọi là vẽ tranh?” Anh ta cầm bút chì trên bàn đi nhanh vài nét lên mặt giấy, một bức tranh xinh đẹp nhanh chóng được hình thành, anh ta cao ngạo đặt nó trước mặt Chi Lý: “Học thêm nữa đi, sinh viên năm nhất, thời gian cụ thể sẽ thông báo cho cậu sau, hẹn gặp lại.” Hội trưởng mang theo mọi người rời đi. Tô Ấu Ngôn đứng bên cạnh Chi Lý: “Quen à?”

Chi Lý suy nghĩ: “Không nhớ ra.”

Tô Ấu Ngôn lại lần nữa ngồi xuống sô pha, vài người khác túm tụm trong góc thương lượng đối sách, Kha Bố có thể nhận ra, Chi Lý đang tức giận, giận mình đồng ý làm tiền cược, cậu thật cẩn thận ngồi đối diện với Chi Lý: “Đừng lo, cậu chắc chắn sẽ thắng, cậu là Chi Lý mà.”

“Ai nói với cậu là tớ lo lắng chuyện thắng thua.” Chi Lý xé bức vẽ ban nãy của hội trưởng ném vào thùng rác.

“Vây cậu.....” Cậu ấy thực sự tức giận.

Chi Lý nhìn Kha Bố: “Kha Bố.”

“Sao, làm sao?” Cậu siêu sợ Chi Lý gọi thẳng tên mình như vậy.

“Không cho phép cậu lấy bản thân ra đặt cược.”

Kha Bố có thể cảm giác được nơi nào đó trong cơ thể bị nhéo mạnh, cậu đột nhiên đứng bật dậy, bỏ nhào vào lòng Chi Lý.

“Tránh ra.”

“Không tránh.”

“Đừng tưởng rằng làm vậy tớ sẽ tha thứ cho cậu.”

“Tớ nghĩ làm vậy cậu có thể tha thứ cho tớ, lão công.”

“Cậu muốn tớ buồn nôn chết sao?”

Sở Hạo Vũ đánh võ không khí: “Ê, ê, nhìn tình hình hiện tại xem, giờ là lúc nói chuyện yêu đương à?”

66. Chương 66 - Thua?

Hiệu suất làm việc của hội sinh viên rất nhanh, tối đó tất cả mọi người đều nhận được tin nhắn.

[2:00 giờ chiều ngày mai, địa điểm tại sân vận động, thời gian thi đấu là 80 phút, chia làm 2 trận. Ra sân đấu sẽ là 5 người, không hạn chế, tự do thay người, vô quy tắc, bên nào ném được bóng vào rổ nhiều hơn sẽ thắng, chú ý: trong lúc thi đấu khó tránh khỏi va chạm, song phương không phải chịu trách nhiệm, P/s: để tránh việc nuốt lời, chìa khóa và Kha Bố đều ở chỗ ghế tính điểm.]

Kha Bố nhẹ nhàng thở ra, hai tay vò đầu: “May mà tớ không phải tham gia trận đấu, loại vận động cường độ mạnh này tớ không hề thấy hứng thú. Hội sinh viên hình như hơi quá đáng, tăng thêm thời gian thi đấu, chắc là muốn hành hạ chúng ta.”

“May mà cậu không phải tham gia thi đấu, phần thắng của bọn mình sẽ cao hơn một chút.”

“Cậu có ý gì!”

Trương Lạc nhắc tay: “Tớ không biết chơi bóng rổ.”

“Vậy cậu cứ đứng bên cạnh ăn sh*t đi, dù sao chúng ta cũng thắng chắc rồi.” Ứng Tu Kiệt tràn đầy tự tin nói.

“Những người ra sân bao gồm: Chi Lý, Ấu Ngôn, tớ, Tu Kiệt, Công Chu.”

“Nhưng mà bóng rổ với tớ...”

“Không có quy tắc, dùng phương pháp chơi bóng rổ của cực phẩm tiểu thụ là được.”

“Đào đầu ra cái phương pháp ấy!!” Công Chu trợn trắng mắt với Kha Bố. Khi Kha Bố đang nói đùa, đồng thời cũng có ý tưởng của riêng mình, có thể trở thành thành viên của hội sinh viên trường Thánh Kiệt, chắc chắn không phải tầm thường, hưởng hồ hội trưởng lại tự tin như vậy, bọn họ có thể dễ dàng dành phần thắng được sao, việc đưa ra yêu cầu không có quy tắc tương đối khả nghi, càng chứng tỏ hội sinh viên nắm chắc phần thắng, đúng là khiến người ta đau đầu, đau đầu thì đau đầu, Kha Bố chưa từng nghĩ đến việc thua cuộc, cho dù anh ta vẽ đẹp hơn Chi Lý thì sao chứ, nếu phải sang hội anh ta, cậu sẽ cắn lưỡi tự sát luôn cho xong.

Ngày hôm đó, sân vận động tụ tập không ít người, đại đa số là thành viên của hội sinh viên, và một bộ phận đến hóng chuyện, ngay cả chủ nhiệm lớp của Kha Bố cũng tới, vắt chân ngồi bên cạnh Kha Bố, giáo viên trong trường có phải rảnh rỗi quá hay không.

“Chủ nhiệm tới là để cổ vũ bọn em à?”

“Là đến xem các em thua thế nào.” Một câu của chủ nhiệm khiến Kha Bố bị đả kích trầm trọng.

“Bọn em mới là sinh viên của cô mà.”

“Không phải xem thường các em đâu, đối phương là hội sinh viên đó.”

“Rất lợi hại sao?”

“Rất lợi hại, chưa bao giờ thua.”

Kha Bố nuốt nước miếng, lời chủ nhiệm nói khiến cậu bắt đầu bất an, trong lòng không có sự cảm tốt, chân cậu mất tự chủ nôn nóng run run. Chủ nhiệm liếc mắt nhìn Kha Bố: “Đừng mất tinh thần.”

“Vậy cô còn nói mấy lời đó làm gì.”

“Sở dĩ đến xem, là bởi vì đáng giá để xem, có Chi Lý, còn có cả Tô Ấu Ngôn và Ứng Tu Kiệt.”

“Sở Hạo Vũ cũng khá mà.”

“Sức bật thôi, thể lực và sức bền lại kèm, chắc chỉ cầm cự được 40 phút.”

“Cô thật hiểu biết.”

“Ba em dạo này thế nào?”

“Vẫn tốt.” Kha Bố thốt ra, lặng im vài giây, quay đầu kinh ngạc há hốc miệng: “Cô, cô biết ba em?”

“Bằng không em vào trường này kiểu gì.” Lời của chủ nhiệm khiến Kha Bố bừng tỉnh đại ngộ, quả thật trước đây bởi vì bạn của ba làm giáo viên trường này nên mới xin vào đây học, nhưng có ai ngờ lại chính là chủ nhiệm, hơn nữa cô cũng chưa nhắc đến bao giờ. Không đợi cho Kha Bố tiếp tục truy vấn, cả hai đội đã tiến vào sàn đấu, so với đối phương thống nhất mặc đồng phục thi đấu bóng rổ màu trắng, đội mình thật quá lười nhác, mặc quần áo bình thường, đương nhiên không có ai chỉ vì một trận đấu mà đi mua quần áo, ngược lại Chu Hân Hợp chuẩn bị khá tốt bộ cổ động viên. Sự xuất hiện của Chi Lý dẫn tới không ít tiếng xì xào bàn tán của nữ sinh, bộ dáng đẹp cũng chỉ có ưu đãi ở điểm ấy, Kha Bố đã quen. Tiếng cổ vũ cho hội sinh viên rất lớn, hội trường mỉm cười cẩn thận tinh tế ngồi bên cạnh, tư thái tất thắng, thay một thân đồng phục bóng rổ càng làm nổi bật ngoại hình ưu tú, không cứng nhắc, anh ta tựa hồ không có ý định vào sân, trên sân ngoại trừ Uy Nghiêm ca, còn có 4 đội viên vạm vỡ khác, ai nấy đều cao tầm 1m9, người ở ghế dự bị cũng giống vậy, mắt lộ hung quang.

Ứng Tu Kiệt quan sát cầu thủ của đối phương: “Xem ra, không có quy tắc là vì bọn họ.” Ở phương diện này trực giác của Ứng Tu Kiệt luôn luôn chuẩn xác.

“Cẩn thận một chút.” Chi Lý nói đơn giản. Tô Ấu Ngôn gật đầu, trên khuôn mặt đã bỏ đi đôi kính không có biểu tình gì. Công Chu thực cảm động: “Cảm ơn Chi Lý đại nhân quan tâm, tớ sẽ cố gắng.”

Kha Bố hai tay giao nhau, giống như cầu nguyện thì thảo tự nói: “Please, Chi Lý, nhất định đừng thua.”

Tiếng còi bắt đầu trận đấu thứ nhất vang lên, Ứng Tu Kiệt xông pha cướp được bóng truyền cho Sở Hạo Vũ, số 1 bên phía đối phương lao mạnh tới, khuỷu tay hướng về phía Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ giơ cầu lên né tránh: “Đừng xem thường tôi.” Sở Hạo Vũ nhắc chân đá, bị số 1 bắt được, sao lại thế này, khí lực mạnh không thể tưởng, căn bản chẳng thể gãy ra, cậu muốn chuyển bóng đi, nhìn lướt sân đấu, Ứng Tu Kiệt bị cản, Chi Lý quá xa, không thể chuyển cho Công Chu, chỉ cần ném bóng cho cậu ấy chắc chắn sẽ bị công kích, cậu ấy trốn không thoát.

“Ấu Ngôn, nhận lấy này.” Sở Hạo Vũ chuyển bóng cho Ấu Ngôn, số 1 ra sức đẩy, định quăng Sở Hạo Vũ đi, Sở Hạo Vũ mượn lực trước lúc bị ném túm chặt lấy áo số 1, số 1 bị kéo lão đảo đôi chút, Sở Hạo Vũ đứng vững, số 1 nhanh nhẹn vòng qua Sở Hạo Vũ, cùng số 4 lao về phía Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn dừng lại, bản thân trước sau bị giáp công, cô nhanh chóng đánh giá đối phương, chạy lên trước hai bước, số 4 giang rộng hai tay lực lưỡng chờ Tô Ấu Ngôn, tựa hồ chuẩn bị bắt trọn lấy cô nàng. Đột nhiên Tô Ấu Ngôn cúi người, hai đầu gối chạm đất, nhân lúc số 4 còn đang ngạc nhiên xuyên qua dưới hai chân hắn, còn không quên dùng quả bóng đập vào “chỗ hiểm” của anh ta. Cô đến được bên dưới rổ, đang định ném bóng. Uy Nghiêm ca nhảy lên, sức bật kinh người, gạt bóng từ tay cô, bóng bay ra ngoài, bị Chi Lý tiếp được, hội trưởng nở nụ cười, dùng ánh mắt ra hiệu, cơ hồ tất cả cầu thủ đều nhắm về phía Chi Lý, Chi Lý chậm rãi đập bóng, lạnh lùng nhìn chằm chằm cả đám đang ào ạt xông tới: “Hóa ra là chơi kiểu này.”

Số 3 là người đầu tiên tiến lên, Chi Lý trực tiếp ném bóng vào mặt hắn, số 3 phát ra tiếng kêu thảm thiết, bóng dội ngược lại vào tay Chi Lý, thừa dịp có khe hở Chi Lý mang bóng lướt qua bên cạnh hắn, khuỷu tay đánh thẳng vào “chỗ hiểm”. Uy Nghiêm ca cúi người ngăn chặn trước vạch 3 điểm, Chi Lý không dừng lại, khi mọi người cho rằng sắp xảy ra va chạm, bất ngờ Chi Lý dậm lên đùi Uy Nghiêm ca, mượn lực thoải mái

nhảy lên rất cao, đầu gối đụng trúng mặt Uy Nghiêm ca, ném bóng, trái bóng thoát khỏi những ngón tay xinh đẹp rơi thẳng vào rổ, cú ném ba điểm.

Kha Bố đứng dậy vỗ tay, vẫy vẫy: “Chi Lý, cứ như vậy, giết chết bọn họ, biến bọn họ thành thái giám.”

Chi Lý quét mắt liếc Kha Bố một cái, ánh mắt ấy rõ ràng là: đừng làm trò mất mặt.

Hội trưởng cũng không buồn bực, thoải mái nói: “Mới được 3 phút, từ từ hưởng thụ đi, xem chừng tôi cũng không cần vào sân.”

10 phút trôi qua, 20 phút trôi qua, hội sinh viên không ngừng thay người, bên này Công Chu sắc mặt đã trắng bệch, Sở Hạo Vũ cũng bắt đầu thở hổn hển: “Gián điệp không chết a.” Điểm số đang dần giãn cách, Chi Lý phòng thủ cũng càng ngày càng nghiêm ngặt. Bóng rơi vào trong tay Công Chu, Công Chu mang bóng chạy về phía rổ đối phương, số 10 theo sát đằng sau, tay hợp thành nắm đấm, xông tới, xem ra muốn cướp bóng, tay lại hướng về phía đầu Công Chu, Sở Hạo Vũ kêu to lao tới: “Nguy hiểm.” Cậu ta bổ nhào vào Công Chu, hung hăng té ngã trên đất, chân vặn vẹo, Sở Hạo Vũ cắn chặt răng: “Mẹ nó, muốn giết chúng ta hay sao, chân của tôi.”

“Hạo Vũ.” Kha Bố muốn chạy đến, bị cản lại. Chi Lý mặt không chút thay đổi đi tới trước mặt Sở Hạo Vũ, Công Chu khóc liên tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Không liên quan tới cậu, khóc cái gì mà khóc.”

Chi Lý ngồi xổm xuống, nhìn chân Sở Hạo Vũ, Sở Hạo Vũ cố nén đau đớn: “Không sao cả, trật chân thôi, còn có thể kiên trì thêm chốc lát.”

“Cậu ra ngoài đi.” Khẩu khí của Chi Lý là không cho cự tuyệt.

“Nhưng...”

“Không thương lượng.”

Ứng Tu Kiệt cũng lo lắng chạy tới: “Không sao đâu, điểm số không kém nhiều, cậu lo cho chân mình trước đi đã.” Kha Bố đẩy người ngăn cản mình ra, cởi áo khoác: “Đề tứ vào sân.”

“Trở về.” Chi Lý ngắn gọn nói.

“Tớ có thể chơi.” Thái độ của Kha Bố rất kiên quyết.

“Muốn tứ phân tâm à?”

Kha Bố cắn môi, nâng Sở Hạo Vũ dậy: “Tớ biết rồi.” Tô Ấu Ngôn quay đầu nhìn Công Chu sắp ngã đến nơi: “Cậu cũng ra ngoài đi.”

“Tớ không muốn.”

“Không cần vì một trận bóng rổ mà liều mạng, bọn họ không phải loại cậu có thể đối phó.”

Công Chu nhìn Chi Lý, Chi Lý nhẹ nhàng gật đầu, Công Chu cũng ra ngoài. Trên sân chỉ còn lại ba người, phải chơi thế nào đây. Hội trưởng khoanh tay đi tới: “Năm nhất, chỉ bằng hiện tại nhận thua, đừng nói tôi không thấu tình đạt lý, chỉ cần cậu nhận thua, chúng ta có thể chấm dứt trận đấu này, chẳng may lại có ai đó bị thương, rất khó coi.”

“Chưa ai nói với anh, anh rất lắm mồm sao?” Chi Lý đứng dậy.

67. Chương 67 - Đội Hình Vào Sân

Trận đấu tiếp tục, như trước vẫn là phạm quy không ngừng, như trước vẫn là va chạm không ngừng, sau 30 phút, tìm Kha Bố như vọt lên cổ họng, cậu biết Chi Lý lo cậu vào sân sẽ bị thương, nhưng cậu không muốn

thờ ơ ngồi ở đây theo dõi như người ngoài cuộc. Tô Ấu Ngôn đã bắt đầu thở dốc, dù sao cũng là con gái, hơn nữa vì bên mình quân số giảm bớt, bên kia cũng thay người liên tục, điểm số vẫn cách xa, Tô Ấu Ngôn dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, lo lắng nhìn Chi Lý, hội trưởng khí định thần nhàn ngồi đó, giống như cục diện nằm trong tầm kiểm soát của anh ta, thậm chí không buồn tự mình ra tay, Uy Nghiêm ca theo sát Chi Lý. Hội trưởng đứng trước tay vịn ngăn cách với băng ghế nghỉ ngơi của Chi Lý: “Cái người tên Kha Bố kia rất quan trọng với cậu? Thật muốn trông thấy vẻ mặt của cậu khi thua.” Từ tư liệu thu thập được của hội sinh viên thì thấy quan hệ giữa Chi Lý và Kha Bố không tầm thường, hẳn muốn cướp, tiêu diệt hết những gì quan trọng nhất đối với Chi Lý, tư tưởng trả thù khiến hắn nảy sinh khoái cảm.

“Chỉ sợ anh không có cơ hội ấy.”

“Giờ còn mạnh miệng, sau khi thắng, nếu cậu thực sự cầu xin tôi, tôi sẽ đem Kha Bố tặng lại cho cậu.”

“Tặng cho tôi?” Chi Lý xoay người đi tới gần tay vịn trực tiếp tung một đấm vào mũi hội trưởng: “Có phải anh lảm lẩn hay không, cậu ấy vốn chính là của tôi.”

“Cậu làm gì vậy hả?” Thành viên của hội sinh viên gào lên, Chi Lý từ chối cho ý kiến nhún nhún vai: “Đánh anh ta.”

Hội trưởng giơ tay ý bảo phía sau đừng nói nữa, sờ sờ mũi, không sao cả nói: “Chúng ta cứ chờ mà xem.” Kha Bố túm quần, hội trưởng đến tận cùng là ai, trúng một đấm của Chi Lý mà vẫn tỏ ra không hề chi.

Đầu kia sân đấu truyền đến tiếng kêu, Chi Lý quay đầu lại, Ứng Tu Kiệt bị kìm kẹp, cho dù Tô Ấu Ngôn đã nhanh chóng chạy đến, đầu của số 14 vẫn đụng vào răng nanh Ứng Tu Kiệt, khóe miệng Ứng Tu Kiệt chảy máu, lấy tay quệt miệng. Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, Uy Nghiêm ca đứng sau lưng hội trưởng lúng túng: “Hội trưởng, đội viên của chúng ta cũng sắp không chịu được nữa rồi.”

“Lũ phế vật vô dụng, nhiều người như vậy không đối phó nổi năm cá nhân, có điều dù sao chúng ta cũng thắng chắc rồi.” Hội trưởng quay đầu lại: “Trận đấu ngày mai, các cậu trở về từ từ thảo luận làm cách nào đừng để thua.”

Khi nghỉ ngơi, cả đám ngã trái ngã phải, nằm úp sấp thì nằm úp sấp, Kha Bố đưa khăn mặt và nước khoáng cho Chi Lý, Chi Lý nhận chai nước, Kha Bố lùi ra sau lưng hắn, ần ần bả vai hắn: “Bả vai có đau lắm không?”

Cho dù như vậy, hắn vẫn mang vẻ mặt khó phỏng đoán, nghiêng đầu trêu chọc: “Những lúc thế này cậu đúng là chủ động.”

Kha Bố bĩu môi vỗ nhẹ lên đầu Chi Lý: “Còn có tâm tình nói vớ vẩn, trận sau tớ cũng vào sân.”

Tô Ấu Ngôn vắt khăn mặt lên vai: “Cậu có thể kiên trì được bao lâu chưa, hơn nữa đã ra điều kiện cậu không thể cự thi.”

“Cậu xem thường tớ quá đấy, mười phút chắc là được, thật khó tin, không ngờ tớ còn được hoan nghênh như vậy, Chi Lý và hội trưởng tranh giành tớ, vinh hạnh biết bao, ahahaha

” mông vểnh lên tận trời.

Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nhìn Kha Bố: “Trong lòng cậu hiểu rõ hơn ai hết, hội trưởng làm vậy là vì Chi Lý.”

“Sao cứ phải dội gáo nước lạnh thế, thỉnh thoảng tớ cũng muốn thỏa mãn chút hư vinh của mình không được a, Chi Lý, từ từ mà tranh, giờ là lúc chứng minh tâm ý của cậu, a hahaha

” Kha Bố ra vẻ nghiêm trọng vỗ vỗ bả vai Chi Lý.

“Đột nhiên cảm thấy thua cuộc có khi tốt hơn.”

“Cậu!!!”

“Đều tại tớ vô dụng, còn hại Sở Hạo Vũ.” Kha Bố tạo ra không khí thoải mái cũng không khiến Công Chu dễ chịu, thần sắc ảm đạm nói.

“Cậu đừng tự trách mình nữa, bọn họ đều không hiểu được, lần sau tham gia cuộc thi tuyển chọn tiểu thụ, cậu chắc chắn là quán quân.”

“Tớ không muốn tham gia cuộc thi đó!!!”

“Vì an toàn, Công Chu ra ngoài, ba người thì chơi kiểu gì, hội sinh viên vừa mới mệt chút đã thay người, đó chẳng phải khi dễ người ta sao?”

Trương Lạc đặt máy tính lên đầu gối, gõ bàn phím, cậu ta rất am hiểu thu thập tin tức, cau mày: “Hội trưởng của hội sinh viên xem ra rất nghiêm túc, trận sau còn mời cả sinh viên trường khác, nghe nói tất cả đều là nhân vật lợi hại, hơn nữa Tiết Phóng cũng sẽ tham gia.”

“Tiết Phóng?” Không ổn rồi, Tiết Phóng rất khó đối phó, sở dĩ thời gian dài chia trận đấu làm hai, hội trưởng chính là muốn từ từ hưởng thụ khoái cảm tra tấn người khác đi.

“Chi Lý, trước kia cậu rút cuộc đã làm chuyện đáng sợ gì với hội trưởng, anh ta hình như rất hận cậu.”

“Không nhớ đời này có sự tồn tại của anh ta.”

“Người cậu không nhớ rõ nhiều lắm, lúc cậu đi học bạn ngồi cùng bàn bên trái cậu là ai?”

“Bên trái tớ có người à?”

“Cậu xem!” Kha Bố tăng lực đạo, thật muốn bóp chết hẳn. Kha Bố cắn đầu lưỡi: “Đau, đau.”

“Tên gốc nhà cậu làm gì vậy hả?”

“Tớ thử cắn lưỡi tự sát trước xem sao, chẳng may quyết tâm của cậu với tớ thất bại, thì sẽ đến phiên tớ quyết tâm.”

Chi Lý ngẩng đầu lên, một tay nắm miệng Kha Bố, tay còn lại kéo đầu lưỡi của cậu: “Chỉ sợ không dễ dàng cắn đứt.”

“Chính cái thái độ nhàn nhã này của cậu mới thua đấy!! Cậu cũng nên căng thẳng chút chứ, chú ý tình thế hiện nay, ngày mai rất khủng bố đấy.”

“Cồ lẽ.” Chi Lý buông Kha Bố ra, Kha Bố nhú mày: “Mặn thế.”

“Đương nhiên, cái tay này cầm bóng còn chưa có rửa.” Chi Lý thản nhiên nói, Kha Bố sắc mặt khó coi, quả bóng kia chính là quả Tô Ấu Ngôn đập vào chỗ hiểm của đối phương, nhưng lại rất bẩn, cậu liếc mắt nhìn nước bọt: “Giết cậu!! Một ngày nào đó tớ sẽ nhìn không nổi giết cậu!!”

Ngày hôm sau, người đến sân vận động còn nhiều hơn so với ngày hôm qua, chủ nhiệm nhàn nhã ngồi ở vị trí ngày hôm qua cắn hạt dưa, Kha Bố ngồi bên cạnh: “Cô có vẻ thích thú nhỉ, giờ thì vui rồi, như những gì cô nói, bọn em rất có thể sẽ thua.”

“Đây vẫn là lần đầu tiên Nghiêm Phong dùng đến người ngoài, lúc trước cứ giao lớp học đó ra không phải xong rồi sao, đâu cần phiên toái đến giờ.”

“Nghiêm Phong? Tên của hội trưởng.”

“Ngay cả cái này cũng không biết?”

“Hiện tại mới nói thì cũng chẳng để làm gì, hơn nữa bọn họ sẽ không yếu ớt đến vậy.” Kha Bố nói chuyện với chủ nhiệm dần dần không còn khách khí nữa.

“Tuy cô không thấy khả quan, nhưng chưa đến phút cuối, ai thua ai thắng chưa thể chắc chắn được.”

Hội sinh viên khí thế bừng bừng, người trên ghế dự bị đều không phải nhân vật đơn giản, Tô Ấu Ngôn cầm ống hút vào hộp sữa đưa cho Chi Lý: “Thực phiền phức.”

“Hình như vậy.” Chi Lý hút sữa miễn cưỡng trả lời, Nghiêm Phong đi đến trước mặt Chi Lý: “Hiện tại nhận thua vẫn kịp.”

“Cái gì?”

“Thấy rõ chưa, đội viên của chúng tôi, thực lực so với ngày hôm qua mạnh hơn vài lần, cậu nghĩ rằng chỉ bằng ba người các cậu sẽ thắng được sao?” Chi Lý ném hộp sữa đi, hộp sữa rơi vào thùng rác: “Ai bảo bọn này chỉ có ba người?”

“Hừm~~ chẳng lẽ muốn cái cô cổ động viên nhu nhược kia vào sân sao? Nhắc cậu trước, cho dù là nữ chúng tôi cũng sẽ không khách khí.”

Kha Bố khần trương nhìn Nghiêm Phong và Chi Lý, không biết bọn họ đang nói gì. khi Kha Bố còn đang lo lắng đề phòng, cửa sân đấu bị đẩy ra, một cô gái đáng yêu xuất hiện, chắp tay sau lưng nhẹ nhàng bước đi thong thả, mang theo nụ cười ngọt ngào, lộ ra răng nanh vui vẻ nhảy lên hướng về phía Chi Lý hô: “Anh Chi Lý, Đóa Lạp đến rồi đây.” Không phải chứ!! Hắc ám nữ quỷ đến chỗ này.

Cửa lại bị đẩy ra, khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trong ánh sáng, ngón tay thon dài cầm điếu thuốc màu trắng, đặt bên miệng hút một hơi, phun ra khói trắng, lạnh lùng mở miệng: “Thực náo nhiệt.” Lam Ngân!! Đùa kiểu gì vậy, ngay cả Lam Ngân cũng đến! Nghiêm Phong trông thấy Lam Ngân và Đóa Lạp, khẽ động dung: “Quý...” Nhưng rất nhanh liền im bật, nhìn điếu thuốc trong tay Lam Ngân, chán ghét nhú mày: “Đây là hai người còn lại, đừng đùa, cùng đường đến mức chỉ có thể tìm con gái đến sao?”

“Đúng vậy.” Chi Lý cũng không tranh luận.

Uy Nghiêm ca sắc mặt tái nhợt nhìn Lam Ngân, Nghiêm Phong lộ vẻ mặt khó nói: “Xin đừng hút thuốc trong này.” Lam Ngân mắt diếc tai ngơ, cởi áo khoác, vuốt tóc, nhận được sự hoan hô của nam sinh. Uy Nghiêm ca ở sau lưng lấp bắp: “Hội, hội trưởng, người kia, hình như là Lam Ngân tiểu thư.” Uy Nghiêm ca đổi tôn xưng.

“Lam Ngân?”

“Hắn, hắn là đúng vậy, có ảnh chụp treo trong văn phòng của hội sinh viên.”

“Trong phòng của hội sinh viên?” Nghiêm Phong chưa từng để ý tới, không hiểu Uy Nghiêm ca đang nói gì.

“Cô ấy từng là Hội trưởng xuất sắc nhất của hội sinh viên trường Thánh Kiệt!!”

Chủ nhiệm bên cạnh Kha Bố đột nhiên đứng bật dậy, hai tay đặt lên bàn, có phần kích động: “Lam, Lam Ngân tiểu thư!!”

“Cô cũng biết Lam Ngân.”

“Sao lại không biết, tại sao Lam Ngân tiểu thư đến đây, trước đây khi còn học trong trường, cô ấy chính là học tỷ chúng ta sùng bái nhất, không chỉ xinh đẹp có khí khái, còn là hội trưởng hội sinh viên.”

“Hội trưởng hội sinh viên?!! Của trường Thánh Kiệt!!” Giờ đến phiên Kha Bố kinh ngạc, lần đầu tiên nghe thấy chuyện này.

“Em quen Lam Ngân tiểu thư?”

“Cái đó, cô không biết sao? Chi Lý là con của cô ấy.”

“Cái gì?!” Chủ nhiệm ngồi lại trên ghế: “Thì ra là thế, thì ra là thế, vậy thì tôi đã hiểu, là di truyền.” Khóe miệng của cô mang theo nụ cười khó hiểu, ánh mắt đuổi theo Chi Lý: “Chi Lý, di truyền thật đúng là thú vị đến đáng sợ, nếu là con của hai người ấy, thực chờ mong a, có thể xuất ra toàn bộ thực lực không.” Kha Bố không nghe hiểu những lời chủ nhiệm nói, hiện tại cũng không phải lúc quan tâm đến nó,

Đội hình mới vào sân: Chi Lý, Lam Ngân, Tô Áu Ngôn, Đóa Lạp, Ứng Tu Kiệt!

Kha Bố ngây ngốc nhìn, đội hình hoa lệ đang vào sân này là cái gì a, rốt cuộc là cái gì a?

68. Chương 68 - Đội Ngũ Khủng Bố Của Chi Lý

Trên khán đài truyền đến không ít thanh âm nghị luận, cả sân vận động ồn ào, thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng huýt sáo.

“Kiếm đâu ra vậy, con gái chiếm hơn phân nửa, cũng không phải thi hoa khôi, không muốn nhận thua liên giả bộ đáng thương sao? Mang cả con gái ra chơi.”

“Thật chẳng hiểu nổi, thế này thì thua chắc còn gì.”

“Nhìn qua cũng biết, hội sinh viên cho dù đối phương là ai cũng chưa thua bao giờ, cái cậu tên Chi Lý kia quan hệ xã hội có phải quá kém hay không, không tìm nổi ai đó lợi hại hơn sao?”

Thanh âm truyền vào trong tai Kha Bố, Kha Bố ngay cả tinh lực cải lại cũng không có. Đám người ngu xuẩn, đội ngũ được Chi Lý tập hợp này, rất khủng bố, cực kỳ khủng bố, cậu tình nguyện một mình đấu với 100 tên Tiết Phóng còn hơn phải đối mặt với bọn họ. Lam Ngân tà ác, Tô Ấu Ngôn lạnh lùng, Đóa Lạp đen tối, Ứng Tu Kiệt tinh lực dư thừa, cuối cùng, là Chi Lý sâu không lường được. Kha Bố biết Chi Lý rất lợi hại, nhưng cậu không biết, hắn có thể lợi hại đến mức nào.

Tiếng còi bắt đầu trận đấu vang lên, năm người tựa như đã bàn bạc xong xuôi, phân bố trên sân, thủ dưới rõ là Lam Ngân, tiếp theo là Ứng Tu Kiệt, ở giữa là Tô Ấu Ngôn, rồi đến là Đóa Lạp, thủ dưới rõ bên đối phương là Chi Lý. Đội hình kiểu quái gì thế này, Kha Bố đoán, chẳng lẽ năm người họ vì tiết kiệm thể lực cứ đứng bất động như vậy, từng người truyền cho nhau?? Chơi bóng rổ kiểu đó cũng được à?

Không ai cướp bóng, Uy Nghiêm ca của hội sinh viên thoải mái dẫn bóng về phía rổ, trên đường cho dù đi ngang qua vài người, bọn họ cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không hề có ý định đoạt bóng. Uy Nghiêm ca để lộ ánh mắt khinh bỉ. “Đã muốn bỏ cuộc rồi sao, thực xem thường mấy người.”

Uy Nghiêm ca nhanh chóng đến bên dưới rổ, hắn đã chuẩn bị tốt tư thế ném bóng, Lam Ngân giơ tay lên, tàn thuốc bắn về phía Uy Nghiêm ca, Uy Nghiêm ca né được, Lam Ngân liếm đôi môi đỏ mọng: “Bắt đầu chơi?”

“Ít hù dọa người.” Uy Nghiêm ca nuốt nước bọt, khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

Lam Ngân nhanh chóng di chuyển tới trước mặt Uy Nghiêm ca, ngón tay túm lấy tóc hắn, thân thể cường tráng mất thăng bằng, Lam Ngân giật nó xuống, đầu của hắn đụng vào sàn nhà, mang theo vẻ mặt khó tin, cả người quỵ rạp trên mặt đất, Lam Ngân ngồi xổm xuống một tay đặt lên bóng, tay còn lại đặt lên mặt Uy Nghiêm ca, cúi đầu nhìn hắn, nở nụ cười tà ác tàn nhẫn: “Ta tương đối cưng chiều Chi Lý, con của Lam Ngân ta đây mà hội sinh viên các người cũng dám động đến?”

“Không, không phải, đừng cho rằng mình đúng, là Chi Lý không tuân thủ kỷ luật của hội trước.” Uy Nghiêm ca cựa mạnh, ngón tay của Lam Ngân dời đến chỗ mắt hắn, Uy Nghiêm ca theo bản năng nhắm mắt lại, ngón tay đặt lên mí mắt, đốt ngón tay gấp lại, nhấn mạnh, Uy Nghiêm ca sắc mặt tái nhợt, đôi mắt truyền đến đau đớn, không hề có ý buông tha, Lam Ngân nhẹ nhàng nói bên tai Uy Nghiêm ca: “Kỷ luật? Cậu đang nói tới cái thứ vớ vẩn ta tạo ra lúc nhảm chán sao?”

“Buông, buông ra, mắt của tôi, đau quá, mau buông ra...Xin lỗi, là lỗi của tôi, xin cô hãy buông ra.” Rốt cuộc đôi mắt với quan trọng hơn tôn nghiêm, Lam Ngân thả tay ra, đứng dậy ném bóng cho Ứng Tu Kiệt, số 1 của đối phương đã sớm đứng ở đó, Ứng Tu Kiệt chuyền bóng cho Tô Ấu Ngôn, số 1 đang định chạy về phía Tô Ấu Ngôn, đã bị Ứng Tu Kiệt túm chặt áo: “Đối thủ của anh ở chỗ này.”

Số 1 nhắc chân lên nhưng bị hai tay Ứng Tu Kiệt ngăn trở, sau đó cậu ta đột nhiên làm một động tác tương đối không hợp thời, Ứng Tu Kiệt xé áo hét lên: “Cho anh xem thể nào mới là đàn ông chân chính.” Kha Bố ở ghế cho điểm liên tục trợn trắng mắt, cho dù thoát ý cũng không thể sánh được tên cơ bắp đối diện, hướng hồ cần gì phải cởi áo chớ. Ứng Tu Kiệt bắt đầu nhẹ nhàng nhảy nhảy, hai đấm che trước mặt, chỉ lộ nửa ánh mắt, nhắc chân đá, độ cao lên tới cổ số 1, số 1 vươn tay cản lại, chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, Ứng Tu Kiệt không ngừng nhắc chân, đá bên này rồi đá bên kia, số 1 né được hai ba lần liền chặt vật, tay trái gần như mất cảm giác, hắn đành phải vươn chân công kích phía dưới của Ứng Tu Kiệt, lại ngoài dự liệu bị

túm được, kéo mạnh ra sau., tư thế xoạc chân sang hai bên, hấn đầu đón vuốt vuốt hai bên sườn bắp đùi của mình.

Tiết Phóng đã đứng trước mặt Tô Ấu Ngôn, không có ý định sẽ nhường nhịn, vẻ mặt không hài lòng: “Để tôi đối phó với con gái, cô chính là người lần trước đi, muốn dẫn bóng thoát khỏi tôi cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.”

Tô Ấu Ngôn tựa hồ không nghe thấy những gì Tiết Phóng nói, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường.

“Có nghe tôi nói gì không đó?”

“Giải quyết anh trong ba phút.”

Tiết Phóng giận dữ: “Ngay cả Chi Lý cũng không dám mạnh miệng đến vậy, lần ấy tôi với cậu ta còn chưa phân thắng bại, chỉ có điều sau đó phong độ thất thường thôi, chết tiệt, không biết trời cao đất dày.”

“Chi Lý? Nếu anh gọi đó là phong độ thất thường, vậy cậu ấy là chưa phát huy hết khả năng.” Tô Ấu Ngôn xoay người đặt bóng xuống: “Muốn thử hay không? Để tôi xem xem chênh lệch giữa hai người.” Năm đảm của Tiết Phóng không ngừng lao về phía Tô Ấu Ngôn, khi đến gần thì mở ra, thu hồi lại, liền nắm chặt, Tô Ấu Ngôn linh hoạt né tránh, tóc bị Tiết Phóng kéo đứt vài sợi, Tiết Phóng đang định đắc ý, Tô Ấu Ngôn lướt đến, gạt chân Tiết Phóng, thân thể áp sát, tay bóp cổ Tiết Phóng, đè xuống, cơ thể của Tiết Phóng bắt đầu uốn cong, xương sống chịu áp lực cực hạn, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, Tô Ấu Ngôn buông ta, Tiết Phóng ngã xuống đất, xoa xoa thắt lưng của mình.

“Hai phút rưỡi.” Tô Ấu Ngôn dứt lời nhặt bóng lên ném cho Đóa Lạp, số 3 đoán trúng được đường bóng, lướt qua Đóa Lạp muốn chạy thẳng tới chỗ Chi Lý, Đóa Lạp giữ chặt lấy góc áo của số 3, mắt tròn trĩnh, chu miệng, khuôn mặt thiên chân vô tà: “Không được, không được đụng vào anh Chi Lý, ai cũng không thể, nếu như, anh muốn động đến anh Chi Lý, vậy phải đánh ngã Đóa Lạp trước đã.” Đóa Lạp sợ hãi nhắm mắt lại. Số 3 thấy Đóa Lạp yếu ớt, nhân cơ hội này, chỉ bằng dọn dẹp chướng ngại vật vướng tay vướng chân cho xong.

Số 3 đá mạnh về phía Đóa Lạp.

“Đau quá ~” Đóa Lạp ủy khuất nhìn số 3, số 3 khó tin nhìn Đóa Lạp, cô gái này sao thế, đau đớn kịch liệt từ chân truyền đến, đã hơi hơi run rẩy. Đen tối của Đóa Lạp bắt đầu ngưng tụ: “Lừa anh thôi, ngu xuẩn.” Cô vén váy lên, trên đùi đeo đầy đinh nhọn, cô vén góc áo: “Trên lưng cũng có nha.”

Số 3 cắn răng: “Đê tiện vô sỉ!”

Đóa Lạp che miệng cười rộ lên: “Sao lại nói ra ưu điểm của em vậy chứ, nhân tiện nói cho anh biết, em không chỉ đê tiện vô sỉ, mà còn không có lòng thông cảm, ăn năn, hay lương tâm.” Đóa Lạp nhân lúc số 3 không để ý dấn vào bụng hấn, lại thêm đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn, trong tay Đóa Lạp cầm kim: “Đau không? Đau thêm nữa đi.” Số 3 nhanh chóng huy quyền, Đóa Lạp lui ra sau, bắt lấy cái tay kia, há mồm, cắn, răng nanh ngập vào thịt, số 3 kêu lên đau đớn, nhưng không giãy ra được. Số 3 kêu càng to Đóa Lạp càng thấy sung sướng, thức ăn tinh thần của cô gái này chính là nỗi đau khổ của người khác. Bóng từ tay Đóa Lạp chuyển sang cho Chi Lý, người kèm hấn nhìn từng thành viên của đội mình bị vây hãm còn đang ngây ngốc, Chi Lý ném bóng.

Sân vận động lặng ngắt như tờ, chuyện xảy ra trước mắt thật khó khiến người ta tin phục, cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Kha Bố không nhẫn tâm xem, cậu đột nhiên cảm thấy đứng về phía Chi Lý là lựa chọn chính xác nhất đời mình, những người bên cạnh Chi Lý là ai? Là ma quỷ!! Có đội viên khủng bố, Chi Lý phụ trách ném bóng vào rổ, thoải mái rất nhiều. Đối phương bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, một đầu có Lam Ngân phòng thủ, đầu kia có Chi Lý tọa trấn, cho dù ở giữa cũng là thống khổ không chịu nổi, điểm số dần dần ngang nhau, Nghiêm Phong đứng ngồi không yên, anh ta đứng dậy, hội sinh viên tựa như nhìn thấy ánh sáng hy vọng hoan hô nhiệt liệt.

Nghiêm Phong tiếp nhận bóng, đập đập bóng, Chi Lý vận cổ, vang lên tiếng động khe khẽ: “Hấn là của tôi.”

Vài người lui ra sau, để Nghiêm Phong tiến lên, Nghiêm Phong đến trước mặt Lam Ngân, không ai ngăn cản, anh ta cũng không vội vã ném bóng vào rổ mà trái lại xoay người đợi Chi Lý, mang theo sự khiêu

khích và cao ngạo, Chi Lý đứng yên, Nghiêm Phong ném bóng qua, bị Chi Lý tiếp được, Chi Lý vỗ vỗ bóng, Nghiêm Phong oán hận nhìn Chi Lý: “Còn chưa nhận ra tôi sao? Quý, cả nhà các người đều là quý, tra tấn thời thơ ấu của tôi, ngay cả nhớ lại tôi cũng không muốn. Trước kia làm hàng xóm của các người, nửa đêm thường xuyên truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết, đồ chơi trong phòng tôi từ từ biến mất không thấy, đôi khi ngủ còn nghe thấy dưới gầm giường có tiếng cười của bé gái, tôi đi chiếc xe đạp mà mình yêu quý nhất, ngang qua cửa nhà các người lại rơi xuống một cái hố to...”Nghiêm Phong càng nói càng đỏ mắt, tức giận đến mức tóc gáy dựng thẳng: “Tôi hận làm hàng xóm của các người, tôi hận cả nhà các người, giờ là lúc đến phiên tôi trả thù, cho cậu thấy rõ, tôi không còn là kẻ nhu nhược bị các người khi dễ trước đây, nợ của tôi hôm nay tôi phải đòi lại hết!1” Nghiêm Phong nắm chặt tay, mở ra góc độ lớn nhất, hướng về phía cầm Chi Lý, sức lực mạnh đến thần kỳ, Chi Lý không né không tránh, trúng một đấm ngay mặt, ngã ngồi dưới đất, bóng rơi sang một bên.

Kha Bố đứng dậy hét lên: “Chi Lý!!” Cậu ấy rất cuộc đang làm gì vậy, chẳng lẽ lương tâm trời dậy cảm thấy rất có lỗi với Nghiêm Phong, cho nên để anh ta đánh?? Hay là Nghiêm Phong quá nhanh nên không tránh kịp, hai giả thiết này thấy thế nào cũng là hư cấu.

“Này, Chi Lý, con đang làm cái gì vậy.” Lam Ngân không tức giận không lo lắng nói.

Chi Lý vuốt cằm, một tay chống dưới đất đứng lên, chậm rãi mở miệng: “Nói nhiều lời vô nghĩa quá, không nhận được thất thần.”Ban nãy những gì Nghiêm Phong nói xem như vô ích, Chi Lý căn bản không nghe!!

Nghiêm Phong nhăn nhu: “Ít tự đại, nghiêm túc một chút cho tôi, cậu nghĩ rằng ai đang đứng trước mặt mình hả, là hội trưởng của hội sinh viên trường Thánh Kiệt!!” Chi Lý mất kiên nhẫn chép miệng, vươn tay bịt mồm Nghiêm Phong, chân đảo qua đạp lên lưng anh ta, Nghiêm Phong ngã ra sau: “Khi tôi đánh nhau không thích nói chuyện.”

Nghiêm Phong nở nụ cười: “Tưởng có thể dễ dàng đánh bại tôi sao? Công kích của cậu không đến nơi đến chốn.” Bị bịt mồm rồi mà vẫn có thể nói chuyện!! Cho dù mơ hồ không rõ, nhưng Chi Lý càng ngày càng mất kiên nhẫn.

69. Chương 69 - Nhược Điểm?

Nghiêm Phong nằm trên mặt đất bị Chi Lý bịt miệng lại, nhấc chân lên, đá thẳng về phía ót Chi Lý, Chi Lý nghiêng đầu né công kích, buông Nghiêm Phong ra, Nghiêm Phong nhẹ nhàng ngồi dậy. Lấy kính mắt từ trong túi áo, hà hơi lau lau mặt kính, sau đó đeo lên: “Cuối cùng cũng có thể thấy rõ.” Nghiêm Phong trông thấy khuôn mặt của Chi Lý, khóe miệng cất giấu nụ cười không rét mà run. Anh ta cúi người quét ngang chân, Chi Lý nhấc chân ngăn cản, bình thường bị đá trúng như vậy xương cẳng chân chắc chắn sẽ rất đau, nhưng Nghiêm Phong vẫn tiếp tục dùng lực, mạnh mẽ phá vỡ sự ngăn trở của Chi Lý. Thoạt nhìn như định đem Chi Lý gạt ngã xuống đất, nhưng đúng lúc ấy, khi mọi người đặt chú ý lên nửa người dưới, anh ta lại vươn tay túm lấy cổ tay Chi Lý, xoay lưng, chuẩn bị dùng vai đẩy ngã Chi Lý, khom người, dùng sức, Chi Lý không bị hất lên, sức mạnh bị chế trụ, Chi Lý ở sau lưng Nghiêm Phong một tay túm lấy quần áo của anh ta, ném anh ta ra ngoài, bờ vai của anh ta đụng trúng giá bóng rổ, anh ta như không có việc gì bình thường sờ sờ vai: “Chẳng phải tôi đã nói sẽ không cảm thấy đau rồi sao?”

Kha Bố nhìn Nghiêm Phong, anh ta rất cuộc là loại quái vật gì, bị đứt dây thần kinh cảm giác à?

Sau khi đeo kính động tác của Nghiêm Phong nhanh nhẹn lên rất nhiều, thời gian của trận đấu đang trôi qua, hiện tại điểm số cân bằng, phải giành được bóng, nhưng tình trạng hiện tại là, mặc dù đã qua 15 phút, Chi Lý không bị vây khốn, nhưng cũng không chiếm được ưu thế, hội trưởng chẳng hề có ý định buông tha, Kha Bố coi như hiểu được, tại sao Nghiêm Phong có thể leo lên cái chức hội trưởng hội sinh viên, anh ta là người có thể phân cao thấp cùng Chi Lý! Ngoại trừ Lam Ngân, đây vẫn là người đầu tiên.

Tiếng áo bị xé rách vang lên khiến Kha Bố bình tĩnh lại từ trong suy nghĩ, Chi Lý nhấc tay nhìn tay áo của mình, lại nhìn bảng điểm số, chậm rãi vắn tay áo, Nghiêm Phong thở phì phò: “Đã đến lúc nên giải quyết

cậu.” Chi Lý chậm rãi vẫn tay áo còn lại.

Chủ nhiệm hai tay giao nhau chống cằm: “Rốt cuộc cũng nghiêm túc.”

“Có ý gì?”

“Em không nhận ra Chi Lý không hề thở gấp dù chỉ chút xíu sao?”

Chủ nhiệm vừa nói xong, Kha Bố nhìn về phía Chi Lý, đúng vậy. Trong ấn tượng của cậu, Chi Lý luôn bình thản, mờ ảo, mang theo hơi thở im lặng, cho dù ngay trước khi đánh nhau, hấn vẫn luôn một thân một mình như vậy, hiện tại cũng không hắc hóa, còn có thể lợi hại hơn sao?

Chi Lý thu hẹp khoảng cách với Nghiêm Phong: “Vây chơi cùng anh một chút.”

“Dù cậu đánh tôi thế nào, tôi cũng không có cảm giác, tôi không phải...”

Chi Lý cong ngón tay, khớp xương nhô ra của ngón tay tập kích vào thái dương, mũi, đôi mắt, vành tai, cổ họng, khớp xương bả vai, xương sườn, khoang bụng, Nghiêm Phong có phần lảo đảo, nghiêng người về phía trước, Chi Lý thúc đầu gối vào bụng Nghiêm Phong, mạnh đến mức cơ hồ khiến hai chân Nghiêm Phong cách xa mặt đất, Kha Bố nuốt nước miếng, động tác liên mạch lưu loát, nhanh tới nỗi không ai có thể tránh thoát, hơn nữa đáng sợ nhất chính là, những chỗ hấn công kích đều là nơi tập trung dây thần kinh, rất đau, không cần nghĩ cũng biết rất đau. Nghiêm Phong trợn trừng đôi mắt, môi phát run, sắc mặt tái nhợt, đánh vào thái dương khiến anh ta choáng váng, đôi mắt sau cặp kính bị vỡ cơ hồ không thể mở ra, cổ họng đau đớn khiến anh ta rên rỉ chẳng thành lời, cả cơ thể giống như bị vắt kiệt sức lực, trước khi Nghiêm Phong ngã xuống Uy Nghiêm ca kịp thời đỡ lấy anh ta.

Lam Ngân đặt chân lên bóng, đá về phía Chi Lý: “Nhanh kết thúc đi, ta còn phải đi mua thuốc lá.”

Chi Lý ném quả bóng cuối cùng, tư thế xinh đẹp, bóng rơi vào rổ, tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, cả sân vận động không có tiếng hoan hô, không có tiếng nói chuyện, hoàn toàn im ắng, cực kỳ im ắng, trái tim của Kha Bố từ cổ họng trở lại vị trí cũ, cậu chạy chậm tới, có xúc động muốn ôm cổ Chi Lý hoan hô chiến thắng, nhưng xúc động thì xúc động, cậu vẫn có lý trí giữ mạng, Đóa Lạp thực sự có thể sẽ giết chính mình. Cậu ở phía sau vài người, muốn mở miệng lại có phần do dự, vài lần muốn gọi tên Chi Lý, nhưng thủy chung không thể thốt nên lời, lần này bản thân giống như một phé nhân đứng bên cạnh xem, cậu sâu sắc cảm nhận được khoảng cách chênh lệch giữa hai người.

Cậu- không ai chú ý ngồi trong góc, Chi Lý- đứng dưới ánh sáng vạn người chú mục.

Giá trị tồn tại của bản thân càng ngày càng thê thảm, từng mong muốn có thể trở thành người xứng đôi vừa lứa với Chi Lý, giờ mới nhận ra nó mãi mãi chỉ là một giấc mơ đẹp, là si tâm vọng tưởng. Trong lòng đã sớm hiểu được, con người luôn bất lực theo đuổi lý tưởng của chính mình, tất cả của hấn đều không thuộc về trần thế, tốt đẹp đến mức khác lạ, tựa như hoàng tử trong truyện cổ tích.

Chi Lý cởi áo khoác, ném sang một bên, áo khoác trên không trung lướt qua Ứng Tu Kiệt, Chu Hán Hợp rơi xuống đầu Kha Bố, Kha Bố túm áo khoác, đang định nói chuyện, khóe miệng của Chi Lý nhếch lên thành một hình dáng động lòng người, nụ cười của hấn tươi tắn ban sơ, không khí như bùng nổ, xung quanh bùng nổ, đôi mắt đang nhìn nụ cười ấy bùng nổ, ngực bùng nổ, tất cả đều bùng nổ, ngay cả thanh âm của hấn cũng sáng bừng lên: “Thế nào hă, quyết tâm của tớ?”

“Rất, rất tốt.” Không cách nào đáp trả trong một lúc, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu. Sáu năm trước, cậu vì nụ cười ấy mà ở bên cạnh Chi Lý, sáu năm sau, cậu vẫn là vì nụ cười ấy mà thứ gì cũng không cần. Sự tồn tại của bản thân, giá trị, xứng đôi hay không xứng đôi, tôn nghiêm, thể tục, đều là rác rưởi.

Không bắt kịp hoàng tử thì sao, cậu đã có được hoàng tử rồi.

Đóa Lạp nheo mắt, cười hì hì nhào tới ôm lấy Kha Bố, ôm rõ chặt. Kha Bố chắc chắn sẽ không hiểu lắm, rằng Đóa Lạp chuyển sang thích mình, toàn thân cậu đau đến mức cắn chặt răng, nhưng không đẩy được Đóa Lạp ra: “Muốn giết anh sao!!” Trên người cô nằng toàn buộc đinh đó.

“Chứ còn gì nữa.” Đóa Lạp nói đến đúng lý hợp tình, càng thêm ra sức ôm Kha Bố.

“Đau, đau quá, mau nhìn kìa Chi Lý đang thân mật nói chuyện với Sở Hạo Vũ!!” Kha Bố dời đi lực chú ý của Đóa Lạp, Đóa Lạp buông Kha Bố ra, nhào đến phía sau ôm lấy Sở Hạo Vũ: “Anh Hạo Vũ, Đóa Lạp rất ~ nhớ ~ anh~”.

“Cứu mạng

” Bị tập kích bất ngờ với đồng đình sắc nhọn khiến Sở Hạo Vũ sống không bằng chết, nhưng đây chính là được con gái chủ động ôm trong truyền thuyết, đau cũng sung sướng.

Lam Ngân đã sớm mất kiên nhẫn chuẩn bị bỏ đi.

“Đi luôn sao?”

“Ta sợ có thêm người thành fan hâm mộ mình.”

“Cô nói chuyện có thể liêm sỉ chút được không.”

“Khi nào thì đến phiên đám rác rưởi các cậu giáo huấn ta, Chi Lý, chị gái xinh đẹp trẻ tuổi của em còn có việc, đi trước đây, nợ nần chị đã ghi vào sổ, có muốn hôn tạm biệt không?” Cái nhà này ai nấy y như nhau, không để người khác chiếm lợi bao giờ.

“Muốn hôn thì phải gạch nợ.”

“Đau tim quá.”

“Đừng giả vờ, mẹ làm gì có tim.”

“Chắc.” Lam Ngân xem đồng hồ: “Ta có hẹn, đi trước.”

“Để con tiễn ngài.” Kha Bố lấy lòng đi theo sau Lam Ngân, Lam Ngân lãnh đạm nói: “Phiên cậu quay lại đi, đi cùng cậu không thể nghi ngờ sẽ khiến giá trị con người ta sụt giảm nghiêm trọng.” Cho dù Lam Ngân lời lẽ tổn thương, nhưng Kha Bố vẫn đi theo sau Lam Ngân, định tiễn cô ra tận cửa trường.

“Khụ, cái kia, người càng ngày càng đẹp làm con suýt chút nữa không nhận ra.” Nịnh nọt sứt sẹo.

“Ta cũng cảm thấy vậy.” Chẳng hề khách khí.

“Gia đình cô hoàn hảo như vậy, ngoại trừ Đóa Lạp là tương đối hoàn hảo, Chi Tiểu Khả, Chi Tiểu Linh, ba Chi Lý, cô, Chi Lý, còn, còn ai nữa không?” Muốn nghe chính là chuyện này, Kha Bố đang ước định số lượng ma quỷ sau này mình phải tiếp xúc.

“Gì mà hoàn hảo, nhà ta với nhà họ Chi kia vẫn có chỗ thiếu hụt.”

“Sao lại nói như vậy?” Kha Bố cố làm ra vẻ.

“Mỗi người đều có một khuyết điểm rất nghiêm trọng, so với người bình thường kém hơn nhiều.”

“Thật hay giả, vậy của cô là gì?” Kha Bố khờ dại hỏi.

“Cậu nghĩ rằng ta gốc đến mức nói cho cậu sao?” Khờ dại của Kha Bố chỉ cần một cái liếc mắt đã bị xem thấu.

“Của Chi Lý chắc chắn là vẽ tranh đi.”

Vấn đề vừa được đưa ra Lam Ngân liền nở nụ cười ý vị thâm trường: “Cậu cảm thấy nó là loại người dễ dàng đem nhược điểm của mình bại lộ trước mặt người khác sao? Chúng ta luôn suy nghĩ cho bản thân, đối với nhược điểm của mình thủ khẩu như bình, đem bí mật vào trong quan tài.”

Kha Bố tiễn Lam Ngân xong thì trở về ký túc xá, đẩy cửa phòng Chi Lý ra, Chi Lý đang ở trong nhà tắm, Kha Bố tựa vào cánh cửa bên ngoài, từng làn hương thơm mát len qua khe cửa, chui vào mũi Kha Bố.

“Thì ra hội trưởng kia trước đây sống gần nhà các cậu a, không cần nghĩ cũng biết đó là thời thơ ấu bị thăm đến mức nào, anh ta nói đồ chơi của mình thường xuyên biến mất, núp dưới gầm giường phát ra tiếng cười hẳn là Đóa Lạp.”

“Con bé thích chơi dưới gầm giường người khác.”

“Thói quen ấy hình như rất khủng bố !!”

“Thế còn cái hổ trước cửa nhà.”

“Hình như là lúc chơi trốn tìm thì đào.”

“Cách chơi trốn tìm của nhà cậu có phải rất khoa trương hay không!!”

“Cậu luôn đứng ngoài quan sát hả? Nhà cậu như vậy, ai còn dám tới sống gần đó chứ.”

“Không đứng ngoài,” Chi Lý thần nhiên nói tiếp: “Thỉnh thoảng cũng tham dự.”

“!!!Thế còn ai nửa đêm phát ra tiếng gào khóc thảm thiết?”

“Là Ngân, nhược điểm của bà chính là ngũ âm không được đầy đủ.”

Kha Bố suýt chút nữa đập đầu vô tường, bí mật mà Lam Ngân cất giấu cho đến lúc vào trong quan tài đã bị Chi Lý dễ dàng nói ra: “Không phải nhà cậu đối với nhược điểm của bản thân sẽ giữ kín sao?”

“Là đối với bản thân, không phải với người khác.”

“Vậy, Chi Lý, nhược điểm của cậu là gì?” Kha Bố thật cẩn thận hỏi, trầm nghĩ, để ông đây biết được nhược điểm của cậu, nắm cậu trong lòng bàn tay, tra tấn cậu sống không bằng chết.

“Ngu gì nói cho cậu biết.”

“Này, chẳng phải giữa hai người yêu nhau phải thẳng thắn thành khẩn sao? Cậu làm vậy khiến tớ cực kỳ thất vọng đau khổ.” Kha Bố ở ngoài cửa khoanh tay lắc đầu thở dài, cửa phòng tắm bị mở ra, Kha Bố bị kéo vào trong, Chi Lý cầm vòi hoa sen phun lên người Kha Bố, Kha Bố kêu lên: “Uớt hết rồi, muốn đánh nhau à!!” Cậu mở mắt ra, đột nhiên mặt đỏ bừng quay đầu đi: “Làm, làm gì vậy!”

“Chẳng phải cậu nói giữa hai người yêu nhau phải thẳng thắn thành khẩn còn gì.”

“Ý tớ không phải như này!!”

70. Chương 70 - Tặng Quà Gì

Trong không khí oi bức nóng nực một vài người đang rục rịch chộn rộn, Ứng Tu Kiệt, Công Chu, Chu Hân Hợp, Kha Bố, Sở Hạo Vũ ngồi xõm trước cửa Wc, ai nấy đều cau mày, hiện tại đang có một vấn đề rất nghiêm trọng và cực kỳ bức thiết xảy ra trước mặt họ, cứ điểm thì bảo vệ được rồi, nếu hội sinh viên đã thua thì cũng chẳng còn gì để nói, dù sao bọn họ vẫn luôn tuân thủ quy tắc, chuyện này cứ thế mà chấm dứt. Mà giờ có một việc càng phiền phức hơn nữa khiến mọi người phải suy nghĩ đến mức trọc đầu.

“Phải làm sao đây?”

“Đúng vậy, sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần, vì cảm ơn Chi Lý đại nhân đã chiếu cố, tớ nhất định phải tặng cậu ấy một món quà vừa lòng.”

“Khó là khó ở chỗ ấy, cái gì mới khiến cậu ấy vừa lòng.” Sở Hạo Vũ vuốt cằm, năm người lại lâm vào trầm tư, sau ba mươi hai giây, bốn người ánh mắt đáng khinh đồng loạt chuyển sang nhìn Kha Bố: “Lột sạch Kha Bố cho vào hộp quà.” Cơ hồ là trăm miệng một lời.

Ứng Tu Kiệt bất mãn nhìn ba người còn lại: “Đừng ăn cắp ý tưởng của tớ, rõ ràng là tớ nói đầu tiên.”

“Là tớ, món quà này không chỉ giá rẻ tiết kiệm, còn thêm bảo hiểm!!”

Kha Bố oán hận nhìn cả bốn tranh luận: “Xin các cậu hãy chú ý một chút tới cảm thụ của đương sự.”

“Chúng tớ sẽ chú ý, yên tâm, đến lúc đó sẽ đục hai cái lỗ, cam đoan cậu sẽ không ngạt chết.”

“Sự chăm sóc của các cậu thực khiến tớ cảm động.”

Ứng Tu Kiệt đứng lên, nắm tay, các đốt xương vang lên khanh khách: “Cứ quyết định thế đi.”

Kha Bố ý thức được sự việc đã trở nên nghiêm trọng, cậu vội lui ra sau: “Từ, từ từ, các cậu làm thật đấy à.”

“Chẳng lẽ cậu nghĩ là giả.”

Ngay cả Chu Hân Hợp ánh mắt cũng lập lòe phát sáng: “Kha Bố ủy khuất cậu rồi, sau này tớ sẽ làm món ăn ngon cho cậu bồi bổ thân thể.”

“Cái gì mà sau này, cái gì mà bồi bổ hay không bồi bổ, tớ sẽ không làm chuyện hạ lưu mất mặt ấy, mơ đi nhá.”

“Mấy việc hạ lưu cậu làm còn thiếu sao?”

“Ai cướp được Kha Bố đầu tiên thì thuộc về người đó.” Không đợi Sở Hạo Vũ ra tay, Kha Bố đã bỏ trốn mất dạng, đùa kiểu gì vậy, còn lâu mới thành món quà của họ, cho dù là quà cũng phải do chính mình tặng, kỳ thật Kha Bố cũng không phải chưa nghĩ tới, nếu đúng là không chọn được món quà thích hợp, cuối cùng chỉ đành dùng thân thể đến lấy lòng điện hạ thôi. Vì sinh nhật của Chi Lý, mọi người trước tiên đặt bánh ngọt, rồi tìm nơi tổ chức, còn phải làm lén lút không để Chi Lý phát hiện, người như cậu ta chắc chắn không nhớ được ngày sinh của mình, đến lúc ấy cho cậu ta một điều bất ngờ, để cậu ta ném thử chút ám áp của nhân gian. Mà bên này, Tô Ấu Ngôn đột nhiên buông sách xuống: “Mấy hôm nay bọn họ ai nấy đều là cái vẻ đáng khinh lén la lén lút, liếc mắt với nhau.”

“Bọn họ chẳng phải vẫn luôn như vậy?”

“Sinh nhật cậu muốn cái gì?”

“Sinh nhật?”

Tô Ấu Ngôn nhìn chằm chằm Chi Lý thoáng do dự một chút mới mở miệng: “Sinh nhật của tớ.”

“Cậu muốn cái gì?” Chi Lý đơn giản hỏi.

“Cậu thì có thể tặng cái gì được.”

Chi Lý suy nghĩ: “Sau khi tốt nghiệp tặng cậu một phòng sách.” Tô Ấu Ngôn thoáng sửng sốt, gấp sách lại đứng lên, nghiêng đầu: “Tớ phải đi chuẩn bị một phần đáp lễ.”

Kha Bố cả ngày bị đuổi bắt khắp trường, bọn họ tính làm thật à, cậu khổ không nói lên lời lặng lẽ trở lại phòng, nằm trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người, tặng cái gì? Muốn tặng Chi Lý cái gì? Mấy thứ bình thường thì không được, nhưng lại chẳng nghĩ ra thứ gì khác, cậu ôm gối đầu, vừa cắn vừa bóp. Ngoài phòng vang lên tiếng động kỳ quái, Kha Bố có chút buồn bực, mở cửa ra, cậu trông thấy cảnh tượng mình không muốn thấy nhất, Tô Ấu Ngôn kéo một cái thùng to, đi về phía mình.

“Chỗ này là ký túc xá nam!! Cậu vào bằng cách nào?”

“Không phải chuyện của cậu.” Tô Ấu Ngôn ném một quyển sách cho Kha Bố, Kha Bố vừa đọc tên sách, thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép: “Một trăm tám mươi chiêu lấy lòng đàn ông”, Tô Ấu Ngôn hếch cằm về phía chiếc thùng: “Chui vào trong này từ từ xem, tớ còn phải kéo thùng đến chỗ gói quà.”

“Sao cậu có thể bình tĩnh lạnh lùng nói ra những lời như vậy, tớ rõ ràng là một người đang sống đấy.”

“Theo ý tớ, vào ngày sinh nhật Chi Lý cậu chỉ là công cụ tiết dục thôi.”

“Các cậu chẳng một ai có ý tưởng cao thượng hơn sao? Tặng mấy thứ gột rửa tâm hồn gì đó.”

“Tớ thích mấy đồ đen tối hơn, đừng nhiều lời, mau vào đi.”

“Hình như hơi sớm, chẳng phải vài ngày nữa mới đến sao?”

“Phiền phức, tớ sẽ truyền đường glu-cô cho cậu.”

“Tớ rất cảm động, cậu từ từ đi, tớ đi vệ sinh, xong rồi sẽ chui vào.” Kha Bố nhân lúc Tô Ấu Ngôn không để ý, nhanh như chớp chạy mất, cả cái trường này đã không còn nơi nào để Kha Bố trốn sao? Không đúng,

còn có một chỗ là tuyệt đối an toàn, cậu nhanh chóng tìm được Chi Lý ngay trong trường, bọn họ vì muốn Chi Lý bất ngờ chắc chắn sẽ không động thủ trước mặt cậu ta, Kha Bố cười rồi cười lại cười như điên: “Chi Lý đại nhân, gần đây tớ cảm thấy bản thân không thể rời khỏi cậu, cho dù chỉ tách ra một giây cũng khiến tớ đau khổ, không, tớ không thể chịu được sự đau khổ khi phải chia lìa này, mấy ngày nay hãy để tiểu nhân chẳng quản ngày đêm đứng ở cạnh ngài hầu hạ đi, ngài, cảm thấy thế nào.”

“Tớ thấy cậu đến giờ uống thuốc rồi.”

“Đừng tùy tiện giẫm đạp lên tình cảm của tớ.”

“Tớ tình nguyện giẫm đạp lên tình cảm của cậu, chứ không muốn cậu giày xéo tâm tình của tớ.”

“Chắc chắn chắc, chuyện tốt thế này còn giả vờ làm cái gì, kỳ thật trong lòng thì ước tớ mỗi ngày đều kề cận cậu, đừng trốn tránh, đây là lúc nên thừa nhận suy nghĩ thật trong lòng mình.”

“Có một chuyện tớ vẫn luôn muốn hỏi cậu.” Chi Lý quay bút: “Rốt cuộc cậu lấy đâu ra tự tin ấy.”

“Đúng là một câu hỏi bất lịch sự.” Kha Bố tức giận cướp lấy cây bút chỉ đang xoay tròn trong tay Chi Lý, cầm con dao nhỏ bên cạnh, nghiêm túc gọt, mảnh vụn rơi xuống trên bàn, nhẹ quay cuồng theo gió: “Chi Lý, cậu thích cái gì?” Vấn đề này mới hỏi không bao lâu, cậu lại bổ sung thêm một câu: “Đừng nói thích tớ.”

“Tớ cũng định nói vậy.” Chi Lý cầm tờ giấy hứng lấy mảnh vụn.

“Chẳng lẽ cậu không thích tớ?” Rốt cuộc là muốn nghe cái gì.

“Không thích.”

“Đừng nói dối.”

“Giờ cậu có thể nhận biết được lời nói của tớ?”

Kha Bố lắc đầu, đưa bút chì đã gọt tốt cho Chi Lý: “Không thể, nhưng chỉ có câu này, câu cậu không thích tớ, tuyệt đối là nói dối.”

Ánh trăng trong đêm bắt đầu nhảy múa, hình bóng loang lổ len lỏi vào phòng, Kha Bố ngủ trên giường Trương Lạc dùng chăn che kín mặt chỉ lộ ra đôi mắt, tròng lớn nhìn Chi Lý ngủ ở đối diện, ngón tay bầu vào thành giường, tạo ra tạp âm nhỏ nhỏ khiến người ta khó có thể chịu được.

“Cậu rốt cuộc có muốn lại đây ngủ không?”

Kha Bố vội vàng xoay người, nói rất kiên quyết: “Không được, trừ phi cậu đáp ứng không làm gì cả.” Chính mình thật không ngờ món quà tốt nhất lại là dâng lên thân thể, nếu mấy hôm nay mà làm, vậy mất hết cả sinh nhật đặc biệt, lúc này, nhất định phải nhẫn nại, cũng chẳng phải dục vọng thúc đẩy, mà là khát vọng muốn tới gần Chi Lý, cậu lại tiếp tục ngứa ngáy trong lòng cào thành giường. Chi Lý xốc một góc chăn lên: “Nhanh lên.” Tựa như sức hấp dẫn cực lớn, Kha Bố còn chưa kịp suy nghĩ kỹ liền đứng dậy chui vào, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách trong chăn với Chi Lý.

“Mấy hôm nay tuyệt đối không được.”

“Vì sao?”

“Mấy, mấy hôm nay cái đó đến.” Trả lời kiểu quái gì thế này.

“Có lót băng vệ sinh không thể, đừng làm dơ giường.”

71. Chương 71 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (1)

Mùa này thời tiết thường thay đổi thất thường, sau khi từng cơn sóng nhiệt quét qua, bắt đầu đổ mưa to tầm tã, cọ rửa không trung, mặt cỏ, phòng học, ô che đủ mọi màu sắc. Bọt nước bị giày hất tung tóe, làm

ướt một phần gấu quần, Kha Bố khẽ nâng ô lên, trận mưa này tới thật đúng lúc, ẩm thấp mà mát mẻ.

Cho dù biết Chi Lý chắc chắn không thích người khác tổ chức tiệc sinh nhật cho hắn; cho dù biết hắn chắc chắn sẽ nói lời cay đắng; cho dù biết hắn chắc chắn sẽ không cảm động, nhưng trong cuộc sống đặc biệt tại đây, muốn cho hắn; không ngừng mang đến cho hắn; chiều chuộng hắn, không ngừng chiều theo tâm tình của hắn, không thể khắc chế, va chạm mãnh liệt trong cơ thể.

Cậu thu ô lại vẩy vẩy bọt nước bên trên, xắn ống quần, giày vải vừa mưa đã ướt đẫm, chân ở trong rất không thoải mái, Kha Bố trực tiếp cởi giày ra vất trên vai đi về phía phòng học, vừa đến cửa, đã thấy không khí náo nhiệt tràn ra. Chi Lý mặt không chút thay đổi ngồi nguyên tại chỗ, mấy con ruồi vây xung quanh hắn, Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ còn mặc tây trang khiến người ta nhìn thấy cực kỳ mất tự nhiên, Chu Hân Hợp cầm một cái túi to: “Chi Lý đại nhân, chưa ăn sáng phải không? Đây là sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh chèo, bánh bao nhỏ, sữa, cháo, mỳ, bún trộn tứ tự tay làm...” Cô không ngừng lôi đồ ăn từ trong túi ra đặt lên bàn, rốt cuộc đã làm bao nhiêu thứ vậy, đây chắc chắn không phải khẩu phần của nhân loại, cho đến khi mặt bàn Chi Lý đã gần như kín hết chỗ, Ứng Tu Kiệt liền gạt đồng sách trên bàn người ngồi bên cạnh Chi Lý xuống: “Nhóc, trưng dụng cái bàn của cậu hắn là không sao chứ.”

“Cứ, cứ việc dùng.” Người nọ nói xong, ôm sách lẩn ra xa. Sở Hạo Vũ đứng sau lưng Chi Lý: “Bạn tốt, có cảm thấy xương sống thất lưng nhức mỏi gì không, để tớ giúp cậu xoa bóp.”

Công Chu cẩn thận giúp Chi Lý sửa sang lại bài vở, thuận tiện thật cẩn thận đem những chỗ sách bị uốn quần ép phẳng. Ứng Tu Kiệt ở một bên không ngừng hỏi: “Có khát không? Có nóng không? Có lạnh không? Tớ rót cho cậu chén nước.” Cả đám trở nên ân cần, tất cả đều muốn mang đến cho Chi Lý sự thoải mái tốt nhất vào hôm nay.

“Đội đã.” Kha Bố không hài lòng mở miệng: “Tớ không phải không biết tâm trạng của các cậu, nhưng làm vậy ngược lại sẽ quấy nhiễu tới Chi Lý có hiểu không hả? Sao các cậu lại ấu trĩ thế?” Kha Bố đi tới, đoạt lấy cái chén trong tay Ứng Tu Kiệt, thay vào một khuôn mặt nhing nọt tươi cười: “Chi Lý đại nhân, vẫn là để tớ giúp cậu rót nước đi, nước bọn họ rót uống không tốt đâu.”

Ứng Tu Kiệt khoanh tay, liếc mắt đánh giá Kha Bố, chân trần, giày vất trên vai, ống quần xắn cao: “Ừi chà, Kha Bố, vừa mới cày ruộng về đây à.” Dứt lời, một thân ảnh đỏ rực bên ngoài cửa sổ đập vào mi mắt, làn da trắng như tuyết kết hợp với bộ váy màu đỏ tươi, xinh đẹp diễm dứa, Tô Ấu Ngôn mặc váy trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước đến, tóc kẹp một đóa hoa hồng, trên váy còn thêu phượng hoàng.

Kha Bố nhìn từ đầu tới chân cô nàng, đặc biệt là đôi giày màu đỏ chói: “Ấu Ngôn, cậu đây là, chuẩn bị kết hôn?”

“Cậu thì hiểu cái gì, đến chúc mừng.” Ngay cả Tô Ấu Ngôn cũng đến mức độ này sao!!

Chi Lý vẻ mặt bình thản nhìn lướt qua bọn họ, ai nấy đều cố gắng nở nụ cười tươi, ngay cả Tô Ấu Ngôn hiếm khi cười cũng liếc mắt muốn nhếch khóe miệng, Chi Lý thản nhiên nói: “Có phải tớ sắp chết rồi không.” Không nghĩ ra được cái lý do nào khác sao?!!

“Phủ phui cái mồm cậu đi, đừng nói mấy lời xui xẻo như vậy!!”

“Dù sao hôm nay cậu đừng quan tâm gì cả, hết thầy giao cho chúng tớ, mặc kệ là đi WC hay mua đồ, chỉ cần nói một câu, chúng tớ sẽ lấy thân làm ngựa công cậu đi.”

“Bác sĩ nói tớ còn bao nhiêu ngày nữa?”

“Đã bảo cậu đừng nghĩ theo cái hướng ấy mà lại!!” Kha Bố ồn ào, đột nhiên ý thức được cái gì, giả vờ làm nũng mắt tự nhiên đậm chân: “Cậu đừng nghĩ như vậy nữa ~ được không ~” Chưa kể đến người khác, chính cậu cũng buồn nôn.

Thời gian kế tiếp, Chi Lý vừa ra khỏi lớp học, Ứng Tu Kiệt đã phóng ngay ra cửa, tây trang màu đen phối với kính râm, ở đằng trước Chi Lý khoa tay múa chân: “Các cậu tránh ra, bên kia cũng tránh ra, đừng đụng vào Chi Lý.”

Kha Bố đứng chờ ngoài cửa WC, thấy Chi Lý đến gần, làm ra tư thế tiếp khách: “Mời vào.” Cậu đi theo hắn vào WC, đứng đó, Chi Lý kéo khóa quần, Kha Bố hai tay đặt ở phía trước đứng bên cạnh Chi Lý, cười

ngheh ngheh nhìn động tác của hắn, Chi Lý lãnh đạm nhìn chằm chằm Kha Bố: “Cậu muốn xem?”

“Sao lại không tiếp tục? Có muốn tớ vỗ vỗ lưng giúp cậu không?” Kha Bố tốt bụng hỏi.

“Có muốn tớ cho cậu một cái tát không, đi ra ngoài.”

“Tuân lệnh, tớ lập tức đi ra ngoài, yên tâm, tớ thủ ở cửa, miễn cho biến thái theo vào.”

“Tớ thấy cậu mới giống biến thái ấy.”

Chi Lý vừa mới đi ra, Chu Hân Hợp đã chờ sẵn ở bên ngoài: “Chi Lý đại nhân, đói không?” Tần suất của câu này cơ hồ là mười phút một lần.

“Trông tớ có vẻ rất đói à?”

“Tớ lo cậu không đủ dinh dưỡng.”

“Tớ lại lo mình thừa dinh dưỡng.”

Tiết thứ hai buổi sáng đã xong, tiết bốn mới có lớp, Chi Lý liền đi về phía cứ điểm, vừa mới chuẩn bị bước chân ra khỏi giảng đường, Ứng Tu Kiệt và Công Chu đuổi theo, Ứng Tu Kiệt lôi ra một cái ô che nắng thật lớn: “Nào, tớ che giúp cậu.”

Chi Lý không lên tiếng, Công Chu đột nhiên sắc mặt tái nhợt sợ hãi kêu lên: “Cẩn thận!!” Cậu ta chỉ xuống đất: “Có vũng nước, đừng dẫm vào chỗ đó!”

Thật vất vả rời khỏi khu giảng đường, vài người còn lại đã sớm chờ ở cứ điểm, Chi Lý cầm lấy bản phác họa, ngoại trừ Tô Ấu Ngôn, bọn họ nâng cằm nhìn, bút trong tay Chi Lý dừng trên bản phác họa, không hề có ý định vẽ tranh. Kha Bố qua thăm dò: “Sao vậy? Không có linh cảm à? Hay là cảnh hôm nay không đủ đẹp.” Sở Hạo Vũ kéo theo một cái ghế, ra hiệu bằng mắt với Kha Bố, Kha Bố hiểu ra gật đầu, cởi bỏ nút áo, để lộ bờ vai ngồi trên ghế: “Nào, nghệ thuật gia, vẽ tớ đi, tớ làm người mẫu cho cậu, cứ tự nhiên mà vẽ, giống trong phim Titanic ấy, tớ cam đoan sẽ bất động, phát huy tận tình.”

Chi Lý bất động thanh sắc xoay người, đưa lưng về phía Kha Bố.

Sở Hạo Vũ trách Kha Bố: “Đều tại cậu, bộ dạng đáng khinh đến mức Chi Lý chẳng buồn xem.”

“Đó là vì có đám xấu xí các cậu đứng bên cạnh, ảnh hưởng thẩm mỹ.”

Chi Lý rút cuộc bắt đầu vẽ tranh, cúi đầu: “Cậu đang vui sướng khi người khác gặp họa đúng không?” Tô Ấu Ngôn đẩy đẩy kính mắt lật sách: “Bọn họ cũng là có ý tốt, sao tớ có thể không biết xấu hổ tạt cho họ gáo nước lạnh?”

Mưa dần tạnh, mặt trời lộ ra khỏi mây đen, thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái không duy trì được lâu, oi bức đánh úp lại, trong cứ điểm vài người còn đang tranh cãi âm ỉ, giọng nói lạnh lùng của Chi Lý truyền đến: “Các cậu, khôn kiếp, xong chưa hả.” Hắn đứng dậy, ngón tay đặt trên bản phác họa nhìn bọn họ, thôi, tiêu đời! Hắn nheo mắt lại: “Tớ nói gì các cậu cũng sẽ đáp ứng?”

“Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên!” Ứng Tu Kiệt giống như quân nhân trả lời.

“Vậy...” Ngữ điệu của Chi Lý ý vị thâm trường, trực giác có nguy hiểm xuất hiện trên người Ứng Tu Kiệt, Chi Lý tiếp tục nói: “Cậu và Hạo Vũ tay trong tay vui vẻ đi một vòng quanh trường.”

“Cái gì, ...” Hai người hoảng sợ đồng tử phóng đại.

Kha Bố cười đến đau bụng, vỗ bàn đôm đốp: “Mau a, không nghe thấy Chi Lý nói gì à? Ha ha ha ~~ nhanh lên, tớ chịu không nổi ~~ ha ha.”

Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ nhìn nhau như kẻ thù, cuối cùng cứng ngắc nắm tay nhau. Bọn họ đi theo Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ ra ngoài, xuống lầu, ánh mắt của các sinh viên khác đều tập trung trên người họ, Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ sắc mặt đều khó coi, Chi Lý ở trên lầu nói: “Tớ bảo là vui vẻ, có nghe không vậy?”

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt cười gượng: “Hôm nay thời tiết thật tốt.”

“Hôm nay tâm trạng không tồi, ha ha, chúng ta thật vui vẻ.”

“Đúng vậy, cùng nhau shopping vườn trường nào.” Cho dù vẻ mặt đã dịu đi, nhưng hai tay nắm cùng một chỗ kia chặt đến nỗi như muốn bóp nát đối phương. Kha Bố cười đau cả bụng, Chi Lý quay đầu lại :”Buồn cười lắm à?” Kha Bố ngay lập tức thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc lắc đầu: “Tuyệt không buồn cười.”

“Thả ống quần xuống, đeo giày vào.”

“Nhưng mà giày ướt rồi.”

“Vây về phòng đổi đôi khác.” Chi Lý nói với Tô Ấu Ngôn đỏ rực rở: “Còn cậu nữa, đi thay quần áo đi, nhìn mà đau cả mắt.”

Tô Ấu Ngôn bĩu môi, nhưng vẫn đứng dậy.

72. Chương 72 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (2)

Kha Bố đổi giày xong mới lên lầu, phát hiện Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt đang vây quanh một kiện hàng. Cậu tò mò từ từ lại gần nghịch kiện hàng, trong đó có một cái thùng lớn gần bằng Kha Bố.

“Ai tặng thế?”

“Không biết, là cho Chi Lý, gửi đến lớp bọn tớ mang hộ cậu ấy đến đây.”

Đúng lúc ấy Trương Lạc hoảng hốt chạy tới, thở phì phò, hai tay đặt trên đầu gối, một lát sau mới mở miệng nói chuyện: “Có người gửi một đoạn video cho tớ.” Trương Lạc đưa một cái usb cho Chi Lý, Chi Lý nhận lấy nhìn thoáng qua, lôi điện thoại ra xem ngay, rồi vít usb vào sọt rác.

“Cậu ít nhất cũng nên xem thử nó là gì chứ.” Kha Bố lục trong sọt rác cầm usb về, trên usb có ghi “Dành cho tiểu bảo bảo thân yêu nhất”. Trên thế giới này có tư cách, có can đảm gọi Chi Lý như vậy chỉ có một người duy nhất.

“Lam Ngân gửi tới.”

“Cho nên là rác rưởi.”

Kha Bố ý nghĩ xấu xa bắt đầu trỗi dậy, muốn trêu chọc và chế giễu Chi Lý: “Mặt trên hình như còn viết cái gì đó,” Kha Bố vừa định há mồm đọc đã bị Chi Lý cắt ngang: “Cậu dám đọc thử xem, tớ sẽ cho cậu biết cuộc đời ngắn ngủi đến mức nào.”

“Cậu xem cậu kia, nghĩ tớ là loại người gì chứ.” Kha Bố ném usb cho Trương Lạc: “Mở lên xem nào.” Cả đám xúm lại gần, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Lam Ngân, đội một chiếc mũ lệch đủ phong tình, mặc váy dài in hoa, ánh mắt quyến rũ nhìn vào ống kính, ngón tay tạo thành hình chữ V, chu miệng nghiêng đầu, giọng nói dịu dàng hấp dẫn: “Chi ~ Lý ~ yêu ~ quý ~”

“Mau tắt ngay cái thể loại giả bộ ngây thơ này đi.” Chi Lý chẳng chút lưu tình nói.

“Từ từ, khoan hãy tắt.” Lam Ngân trong video tựa hồ đã đoán trước được Chi Lý sẽ nói gì, cô bỏ mũ xuống, ngón tay vừa tạo hình chữ V đã kẹp một điều thuốc, châm lửa, phun khói vào ống kính: “Mẹ hiện tại đang đi nghỉ, không thể qua đó, có điều dù sao từ nhỏ con cũng đã không thích sinh nhật, không thích là chuyện của con, mẹ muốn tặng quà là chuyện của mẹ. Quà kỷ gửi từ mấy hôm trước, chắc đã đến nơi rồi. Trong đó có một số là quần áo mẹ đặt riêng ở nước ngoài, đừng nói không mặc, lần trước con còn nợ mẹ, mẹ sẽ bảo Kha Bố chụp ảnh lại rồi gửi cho mẹ. Được rồi, nói tới đây thôi, hiem lắm mới đi du lịch, lúc về có khi mang theo một người ba mới làm quà cho con cũng không chừng, con thích ba ba kiểu thư sinh hay cơ bắp? Byebye, con trai, mẹ yêu con.”

Xem ra, ngay từ đầu Chi Lý quyết định ném usb đi không xem mới là lựa chọn chính xác nhất. Có đôi khi, Kha Bố rất hâm mộ Chi Lý và Lam Ngân, người nhà họ thích gì thì nói nấy, không hề giấu diếm, chẳng

giống gia đình cậu, trước lúc ly hôn còn giả vờ duy trì, đều tránh nói ra, cuối cùng vẫn không thể nhận được mà tranh cãi gay gắt liên tục; sau khi ly hôn, vẫn giả vờ như cũ, chỉ cần nhắc tới chuyện miễn cảm ấy ai cũng cảm thấy xấu hổ và không thoải mái, cho nên không dám động chạm gì. Cho dù đến tận bây giờ, cậu cũng ít khi nhắc tới vấn đề hôn nhân của ba mẹ, cậu lo mình sẽ nhận lấy kết cục không cách nào chịu được.

Màn hình đen một lát, đột nhiên lại sáng lên, Đóa Lạp mặc một bộ váy liền áo màu vàng, vẻ mặt ủy khuất và tức giận: “Anh Chi Lý, ba mẹ em nói phải đi thi nên không cho Đóa Lạp qua đó, em hận chết bọn họ, em hận chết bọn họ, Đóa Lạp mặc kệ cuộc thi, Đóa Lạp chỉ cần ở bên anh Chi Lý vào hôm nay, em có gửi quà sang, anh mau mở ra xem, là Đóa Lạp tự tay làm đó, anh xem, anh xem, tay em toàn là vết thương nè, Đóa Lạp thật đáng thương, Chi Lý thổi thổi giúp em. Anh Chi Lý, anh mở quà ra xem trước đi.” Vài giây sau, vẻ mặt trên màn hình thay đổi: “Kha Bố, thằng nhóc nhà anh ít đặc ý, anh nghĩ rằng tôi không tới thì có thể độc chiếm anh Chi Lý? Tôi khuyên anh đừng có cái suy nghĩ lấy mình làm quà tặng, chỉ cần anh dám nhét mình vào hộp quà, tôi sẽ chạy suốt đêm tới đó gửi anh đến Áp-ga-ni-xtan. Ai dám động đến anh Chi Lý thì chết hết cả đi, nhảy xuống hồ phân ấy, ăn sh*t, các người ăn sh*t hết đi.” Đóa Lạp tay cầm ống kính không ngừng lắc: “Anh Chi Lý, mở quà ra xem chưa, anh Chi Lý, Đóa Lạp yêu anh.” Đóa Lạp đặt tay lên môi rồi đưa tay đó ép lên màn hình.

Video vẫn tiếp tục, Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh còn đang đánh nhau, đứa này túm váy đứa kia, đứa kia túm tóc đứa này, cho đến khi bên cạnh có người nhắc đã bắt đầu quay rồi, hai đứa như bừng tỉnh từ trong mộng mà đứng yên, Chi Tiểu Khả kéo tay Chi Tiểu Linh, mặc trang phục động vật đáng yêu: “Ba ba, chúng con rất nhớ ba ba, ba ba xem, tình cảm của bọn con sau khi gặp ba ba càng ngày càng tốt.” Đây rõ ràng là trộn mắt nói dối: “Mẹ không cho bọn con qua đó, bảo bọn con qua đó chỉ khiến ba ba thêm phiền toái, vậy thì ba ba không thể chơi vui vẻ được. Cho nên bọn con định gửi quà cho ba ba, nhưng mà...” Chi Tiểu Linh đột nhiên mặt đỏ ửng, lấy khuỷu tay hẩy hẩy Chi Tiểu Khả: “Anh nói đi...”

“Anh không nói, rõ ràng là em không tốt.”

“Là anh mới đúng.”

“Là em.”

Hai đứa lại bắt đầu đánh nhau, lát sau liền khóc, tiếng khóc đinh tai nhức óc, mặt hai đứa nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi, không ngừng dùng đôi tay mũm mĩm lau lau, nước nớc: “Ba ba, bọn con xin lỗi, tiền mua quà bọn con dùng để mua đồ ăn vặt hết rồi, nhưng mà, ba ba, chúng con yêu người.”

Đoạn video khiến người ta dở khóc dở cười này đã hết, Kha Bố vốn cứ tưởng rằng sẽ trông thấy ba của Chi Lý, còn có một chút mong đợi nho nhỏ, nói không hiểu kỳ là giả, Chi Lý rất ít khi nhắc tới ba mình, là do quan hệ giữa hai người không tốt sao? Vậy cũng chưa chắc, trước khi gặp Lam Ngân, Chi Lý cũng chưa từng nhắc tới Lam Ngân, quan hệ của họ chẳng phải rất tốt đấy ư. Con người Chi Lý, rất nhiều điều còn là bí ẩn, nhưng Kha Bố không vội, cậu nghĩ phải từ từ, chậm rãi, dùng cả đời để tìm hiểu.

Cả đám vội vàng đi mở quà, đầu tiên là của Lam Ngân, trong hộp nhỏ tất cả đều là thẻ, mỗi tấm thẻ đều có một dấu son môi đỏ thắm, còn có một bộ áo ngủ kẻ sọc, Kha Bố đưa một tấm thẻ trên có ghi chữ cho Chi Lý, Chi Lý kẹp trong tay xem, mặt trên là dòng chữ xinh đẹp: “Đây là nụ hôn và hương vị của mẹ.” Chi Lý cầm lấy hộp không chút do dự đem “nụ hôn và hương vị của mẹ” ném vào sọt rác, Sở Hạo Vũ nhân lúc không ai để ý, trộm nhặt về giấu kỹ. Từng món quà cái trước cổ quái hơn cái sau, cho đến khi lấy ra quần áo Lam Ngân đặt làm theo yêu cầu, Kha Bố nhắc bộ quần áo từ trong hộp ra, đây là một bộ quần áo không cách nào dùng từ ngữ để hình dung, mà xanh da trời mờ ảo, cắt may tinh tế, không khoa trương, không mộc mạc, ngay cả quần và giày cũng chuẩn bị tốt, vốn tưởng Lam Ngân sẽ lợi dụng cơ hội này ác ý chính Chi Lý, gửi một ít quần áo lố lăng đến, nhưng bộ quần áo này, Kha Bố liếc mắt một cái liền hiểu nó là dành cho Chi Lý.

Sở Hạo Vũ ngoắc ngoắc tay với Kha Bố: “Giờ không phải lúc mở quà, tối nay mở tiếp, lát nữa bọn tớ đi trước, cậu dẫn Chi Lý tới, nhớ kỹ, phải như bình thường, đừng khiến cậu ấy hoài nghi.”

“Chút việc nhỏ ấy cậu không phải nhắc, yên tâm, lát nữa Chi Lý tuyệt đối sẽ bị sắc đẹp của tớ làm cho thần hồn điên đảo.” Kha Bố vỗ ngực cam đoan.

“Cậu nói vừa rồi coi như tớ không nghe thấy.” Sở Hạo Vũ ra hiệu bằng mắt với mấy người còn lại, sau đó

đuổi thất lũng: “Ai nha, Tu Kiệt? Chẳng phải cậu nói tuyển tiền liền phù thùng, bọn tớ cùng cậu đến bệnh viện khám.” Ứng Tu Kiệt cười cười: “Cái gì mà cùng tớ, cậu đại tiểu tiện không khổng chế được cũng nghiêm trọng mà.”

Sau khi bọn họ rời đi, Chi Lý cầm lấy bộ quần áo kia, đi vào phòng thay đồ tạm thời Sở Hạo Vũ làm cho Chu Hân Hợp trong cứ điểm, Kha Bố khoanh tay dựa vào tường: “Chi Lý, tớ có một mong muốn, vào thành phố nằm trên nóc nhà, cùng cậu ngắm sao.”

“Mong muốn của cậu thực lãng xẹt.” Không ngờ vừa mở miệng đã bị dội nước lạnh.

“Nếu cậu không đi, tớ chết cho cậu xem.” Bên trong không lên tiếng, Kha Bố tiếp tục nói: “Đừng có mà không tin, tớ thật sự sẽ...” Chi Lý thay xong quần áo đi ra, tựa vào bên cạnh: “Cậu mà làm được?” Ánh mắt của Kha Bố dán lên người Chi Lý, cậu cảm thấy khó thở, Chi Lý đứng trước mặt cậu, từ góc độ thẩm mỹ của Kha Bố thì thấy, thích, rất thích, thích đến mức muốn giấu hẳn vào trong truyện cổ tích, không cho bất cứ ai trông thấy.

“Tớ, tớ...” Kha Bố ghen lời: “Tớ có thể mượn điện thoại của cậu không?”

“Không thể.”

“Quý hẹp hòi!!”

Hiện tại bên ngoài trường học có rất ít người qua lại, nhưng cũng không phải không có ai, bọn họ sóng vai nhau bước đi, Kha Bố giẫm lên cái bóng của mình, tay từ từ vươn tới, bắt lấy tay Chi Lý. Chi Lý nhìn hai tay nắm cùng một chỗ, Kha Bố nheo mắt, cười khê: “Hôm nay không sao cả, bị trông thấy cũng không sao cả, bị mọi người bắt gặp cũng không sao cả, bị mắng cũng không sao cả, bị đâm tiểu cũng không sao cả.”

Chi Lý không nói chuyện, Kha Bố tung ta tung tăng, có chút hơi lạnh, độ ẩm của Chi Lý, thoải mái trấn an lòng bàn tay khô nóng của Kha Bố. Khoảng cách giữa hai người bị kéo gần, lại được đôi tay nắm cùng một chỗ túm về, cả vai Kha Bố đụng phải cánh tay của Chi Lý, cậu không thấy phiền lạp đi lạp lại động tác này.

“Cậu chơi đủ chưa?”

Kha Bố xấu xa nháy nháy mắt: “Sao hả, như vậy cậu có bị mê hoặc không?”

“Kiểu gì?”

“Cậu chả hiểu phong tình gì cả, như vậy, như vậy nè?” Kha Bố tiếp tục liêu mạng nháy mắt phải.

“Mắt cậu bị tật à.”

Kha Bố nhăn nhó, nghiêng đầu sang một bên. Xe bus chậm chậm đỗ lại, hai người lên xe, lúc này cơ hồ vắng tanh. Trên xe bus chỉ có bọn họ, Kha Bố bắt đầu nói lung tung: “Thời tiết hôm nay thực lạ, vừa mới mưa xong, trời lại nắng, cái cô trong siêu thị mặc một chiếc áo dài màu nâu kỳ quái, lớp bên cạnh có hai cô gái vì một thằng con trai mà cãi nhau...” Kha Bố nói rất nhiều những chuyện vô thưởng vô phạt, cậu không biết tại sao bản thân lại nhắc tới nhiều chuyện vớ vẩn như vậy, điều nên nói thì lại không biết phải mở lời thế nào: “Cái kia, hôm nay nghe Lam Ngân, Đóa Lạp, Chi Tiểu Khả, Chi Tiểu Linh đều nói yêu cậu, cho nên a, cái kia, tớ cũng muốn tham gia.”

Gió mùa hạ phơ phất thổi, tóc Kha Bố khê bay bay, đôi đồng tử của cậu lóng lánh, ánh tà dương tạo thành vệt sáng trên cằm cậu, cậu nghiêng người hôn khê lên khóe miệng Chi Lý, thì thào nói nhỏ: “Chi Lý đại nhân của tớ, sinh nhật vui vẻ, tớ cũng yêu cậu.”

Chi Lý bắt lấy cằm Kha Bố, hôn xuống, mùi sữa khuếch tán, Kha Bố cười khê, trước đó cậu có ngậm một viên kẹo sữa: “Sao hả, hôm nay là hương vị cậu thích.”

“Giờ thì tớ bị mê hoặc rồi.”

73. Chương 73 - Sinh Nhật Vui Vẻ, Chi Lý Đại Nhân (3)

Xe bus từ từ đỗ vào bến, hai người một trước một sau xuống xe, Kha Bố ở sau lưng Chi Lý lặng lẽ nhắn tin, để tránh bị phát hiện còn dùng tiếng lóng: “Hỗ đã đến cửa động, chuẩn bị thế nào rồi, gián nhỏ?” Mới vừa gửi đi, bên kia lấy tốc độ thần tốc hồi đáp: “Lồng sắt còn chưa chuẩn bị xong, bọ hung nhỏ, cậu kéo dài thêm tiếng nữa.” Tiếng lóng gì mà tương đương với rõ ràng. Cậu cầm điện thoại trong tay, quay đầu, ra vẻ như không có việc gì: “Cậu cảm thấy chúng ta tản bộ 30km thì sao?”

“Nếu phải đến một nơi hẻo lánh giết xong chôn cậu, vậy có thể.”

“Hậu sự của tớ qua loa quá rồi đấy!!”Kha Bố tính toán thời gian trong đầu, cuối cùng cậu cắn răng, sử dụng thủ đoạn cuối cùng, nghiêng người sang một bên liều mạng vỗ lên mặt mình hơn chục cái, hai má bắt đầu hơi hơi phồng hồng, cậu chà sát thêm đôi mắt, chà đến khi hai mắt ngập nước, xoay người, cắn môi dưới, thanh âm mềm nhẹ: “Chi Lý, cậu cảm thấy chúng ta tản bộ 30km thì sao?”

“Cậu đừng tự tin quá, cho rằng đôi sang đáng về nào tàn sẽ nhận được đáp án khác.”

“Chẳng lẽ đáng về hiện tại của tớ không đủ điềm đậm đáng yêu?”

“Là đáng thương, tớ chỉ muốn hỏi cậu một câu, cậu không đau à?” Chi Lý mắt lạnh nhìn Kha Bố, ngồi ở bến xe bus, khuôn mặt dễ nhìn theo ánh sáng ẩn vào bóng tối, có một thoáng, Kha Bố tựa như trở về lúc ban đầu. Kha Bố ngồi xuống bên cạnh Chi Lý, khuỷu tay của hai người đụng vào nhau.

“Có muốn tìm đề tài gì đó tán gẫu hay không?”

“Cậu cứ nói thẳng đi, bên kia bao lâu nữa mới xong? Nhân tiện nói luôn, quá buồn nôn, chết; quá phong trần, chết; quá dung tục, chết; quá nhàm chán, chết; tốn nhiều thời gian, chết; đi quá xa, chết.”

Kha Bố ngẩn người, Chi Lý trong mùa xuân, đang theo mùa xuân mà biến mất: “Có cách nào không chết không?” Kha Bố khiêm tốn cầu cứu, Chi Lý khẽ nhếch mi: “Không muốn chết, chết thảm.”

“Quá tàn nhẫn rồi đó!!”

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến giờ, bầu trời vẫn sáng như trước, là ánh sáng của mùa hè. Kha Bố đưa Chi Lý đến trước một căn nhà, đây là một căn nhà rất mộc mạc, là của bác Tô Ấu Ngôn, bởi vì chuyển tới thành phố khác, căn nhà này vẫn để trống.

Kha Bố đẩy Chi Lý ra xa vài mét, gõ ba lần lên cửa, tiếp tục sử dụng tiếng lóng của bọn họ: “Gián nhỏ, là tớ.”

“Thì ra bọ hung nhỏ đã đến.” Kiểu gì cũng thấy tiếng lóng này như đang châm chọc đối phương. Cửa hé ra một khe nhỏ, Kha Bố lách vào, ngay sau đó lộ đầu ra: “Tớ đi chuẩn bị trước một lát, chờ ở đây, 5 phút thôi.”Kha Bố gơ 5 ngón tay lên, không dám nhìn vào mặt Chi Lý, hẩn đối với mấy thứ này trước nay đều rất miễn cảm, có thể mang hẩn tới đây đã không dễ dàng gì.

Rất nhanh sau đó, bên trong truyền đến tiếng Kha Bố gào lên: “Vào đi.”

Chi Lý với khuôn mặt lãnh đạm, miễn cưỡng đẩy cửa ra, bên trong tối đen, bình thường vào lúc này, ở những tiệc mừng sinh nhật khác sẽ là xe chở bánh ngọt cắm đầy nến xuất hiện và mọi người sẽ đồng thanh hát bài chúc mừng sinh nhật, nhưng nếu hình ảnh đó mà diễn ra tại đây, phỏng chừng Chi Lý sẽ dùng bánh ngọt trét hết lên mắt bọn họ. Đèn sáng, trong phòng tràn đầy ánh sáng nhu hòa, trắng trong mà mỏng manh, Chi Lý hí hửng, đánh giá bọn họ, ăn mặc thống nhất, con trai thì mặc áo màu vàng ca-rô, dưới là quần màu xanh da trời, còn con gái thì mặc váy.

“Chào mừng đến với nhà trẻ An An, đây là lớp Quả Quả.” Cả đám đồng thanh nói, đương nhiên cũng có người không theo kịp tiết tấu, biến thành tạp âm, về mặt của Chi Lý rất phức tạp, mang theo nụ cười yếu ớt không biết làm sao, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, chẳng trách hẳn sẽ có phản ứng như vậy, bộ quần áo mà đám Kha Bố mặc trên người, giống hệt quần áo nhà trẻ ngày xưa Chi Lý theo học, phòng cũng bố trí thành lớp Quả Quả ở nhà trẻ An An đó. Trên tường dán ảnh chụp Chi Lý trong dịp sinh nhật hàng năm từ nhỏ đến lớn, Kha Bố ở sau lưng trộm đẩy Chi Lý đến trước một thứ gì đó bị phủ vải trắng, Ứng Tu Kiệt sớm đã đứng bên cạnh: “Đây là bọn tớ góp tiền mua cho cậu, đương nhiên, bọn tớ

không bao gồm Kha Bố.” Ứng Tu Kiệt cực kỳ rõ ràng tách bạch, nhắc tấm vải lên, là một cái giá vẽ nhưng lại khác với những giá vẽ thông thường, chân màu xanh lam tinh xảo, khung màu lam nhạt nhạt, viền màu xanh da trời.

Tất cả mọi người đều quan sát Chi Lý, tựa như lần đầu nấu ăn lo lắng chờ đợi phản ứng của người thưởng thức thử, hơi hơi khấn trương, Chi Lý khoanh tay, một tay đặt ở cằm, ngón tay xẹt qua da, lập tức nhũn mảy, mọi người vì hành động này mà cảm thấy bất an, dù sao khó khăn lắm mới nghĩ ra quà tặng Chi Lý, nếu hần không thích chẳng phải uổng phí công phu. Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, cho đến khi năm phút đã trôi qua, trong phòng yên tĩnh dị thường, Chi Lý vẫn nhìn chăm chăm giá vẽ. Kha Bố đang do dự có nên mở miệng hay không, Chi Lý thả tay, nhìn chăm chăm Tô Ấu Ngôn: “Ừm, điểm tháng này có thể hủy toàn bộ.”

Tô Ấu Ngôn gật đầu, lập tức lấy ra cuốn sổ đỏ đen, đây chính là long nhan đại duyệt, đặc xá thiên hạ trong truyền thuyết. Vui nhất chính là Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt. Tiệc sinh nhật diễn ra rất đơn giản, không có bánh ngọt, cũng không có bài hát chúc mừng sinh nhật, Chu Hân Hợp làm một bàn đồ ăn. CƠM nước xong, bắt đầu xem phim, Trương Lạc tắt đèn đóng cửa, phòng vừa mới tối Chu Hân Hợp đột nhiên hét lên: “A~~ ai sờ mông tớ!!”

“Không phải tớ.” Sở Hạo Vũ nhanh chóng phủ quyết.

“Trừ cậu ra, tớ nghĩ sẽ không có người thứ hai.” Kha Bố khinh bỉ.

“Cậu nghĩ tớ là loại người gì hả, cho dù tớ vô sỉ đến đâu, cũng không làm chuyện ấy vào hôm nay!” Thanh âm của Sở Hạo Vũ mang theo ủy khuất và giận dữ, lúc này, màn hình TV sáng lên, tầm nhìn bắt đầu rõ ràng, mọi người đem ánh mắt đặt lên người Sở Hạo Vũ, tay cậu ta đang lên lút tiến sát đến mông của Ứng Tu Kiệt, vẻ mặt vô cùng đáng khinh, Ứng Tu Kiệt quay đầu lại, hai người đồng thời sửng sốt, lập tức đồng thời lùi ra xa, Ứng Tu Kiệt chỉ vào Sở Hạo Vũ: “Cái tên biến thái cậu định làm gì mông tớ vậy hả, quyết đấu!”

Sở Hạo Vũ càng thêm tức giận: “Sao lại là cậu, chẳng phải Ấu Ngôn vừa đứng ở đó à, cậu không có việc gì đừng loạn đổi vị trí, có đạo đức hay không a, tối như vậy, vạn nhất giẫm phải người khác thì sao!!”

Kha Bố ngồi xuống sô pha, thì thầm hát, Chi Lý ngồi bên cạnh, những người còn lại có ngồi trên sô pha, có ngồi ở dưới đất, Kha Bố nghiêng đầu nhìn giá vẽ, mấy tên súc sinh này tặng quà có thành ý như vậy lại đem mình loại ra ngoài, chờ khi cậu lấy lại tinh thần, phát hiện Chi Lý đang nhìn mình.

“Làm gì vậy?”

“Tớ sẽ không tặng cho cậu.”

“Ai thèm!!”

“Suyt!” Những người khác không kiên nhẫn khi thấy Kha Bố lớn tiếng nói chuyện.

“Khuyên cậu đừng nghĩ đến nữa, nó là của tớ.”

“Cậu nghe người ta nói đi!! Có đôi khi phát hiện cậu đặc biệt ngây thơ.”

“Suyt

” Lại là không kiên nhẫn ngăn cản.

“Các cậu có ý gì hả, cứ lúc tớ mở miệng lại phát ra thanh âm này.”

“Suyt

”

Kha Bố bĩu môi không nói nữa, xé túi kẹo que, bỏ viên kẹo màu xanh vào trong miệng, đảo qua đảo lại, còn chưa được mười phút, Công Chu đã bắt đầu khóc lóc lau nước mắt, không ngừng rút khăn giấy bên cạnh, phát ra tiếng nức nở đứt quãng, những người khác cầm bông ngô ném về phía Công Chu: “Đây là phim hài, cậu khóc cái quỷ gì?!” Trên đùi Tô Ấu Ngôn đặt một quyển sách, nương theo ánh sáng hôn ám, chốc đọc sách, chốc lại ngẩng đầu xem phim. Ngón tay của Kha Bố trong lúc vô ý đụng phải ngón tay của Chi Lý

rồi không có ý định dời đi nữa, ngón út dưới ánh sáng màn hình nghịch ngợm sờ soạng, từ ngón út của Chi Lý đến ngón áp út rồi đến ngón giữa, ngón trỏ, cho đến khi bị Chi Lý túm lấy, lạnh lẽo là nhiệt độ của Chi Lý, ở ngày hè nóng nực xua đi ưu phiền của Kha Bố. Cậu lồng ngón tay mình vào tay Chi Lý, càng ngày càng siết chặt...

Ban đêm, sau khi xem phim xong, hai người ngồi trên nóc nhà, Chi Lý hơi ngửa ra sau dùng hai tay chống đỡ, nhìn lên bầu trời tối thẫm, tiếng côn trùng kêu vang không dứt bên tai, gió nhẹ từ từ thổi, thổi bay góc áo của hắn, làn mi của Kha Bố, Kha Bố gập chân, hai tay đặt trên đầu gối, cậu xem đồng hồ, sinh nhật Chi Lý chỉ còn vài phút nữa, vì thế lấy một bức thư từ trong túi ra,默默 ngắm gọn, chỉ có gấu chó tiên sinh đứng bên góc, cậu đặt bức thư vào túi áo Chi Lý.

“Đây là cái gì?” Chi Lý thản nhiên hỏi, tựa hồ cũng không chờ mong đáp án.

“Thư trao quyền và thuyết minh sử dụng Kha Bố.”

“Giờ hẳn là nên đến kho bảo hành.”

“Chê dùng tớ lâu rồi chứ gì, ủng hộ hàng nội hiểu hay không hả.”Kha Bố nhú mi cúi đầu khẽ cắn cánh tay Chi Lý, rồi lập tức nhả ra, tiếp tục nói: “Tớ đem tất cả nguyện vọng và thế giới của mình lưu hết ở đây, cho cậu bảo quản, đừng đánh mất.”

Ngón tay Chi Lý mơn trớn đôi mắt của Kha Bố, biểu tình mơ hồ không rõ, Kha Bố tới gần muốn nhìn cho rõ hàm nghĩa của vẻ mặt chỉ thoáng qua này: “Tiết lộ một ít thông tin cho tớ, sang năm sinh nhật muốn quà gì.”

“Có cậu ở bên.”

Môi Chi Lý chạm lên trán Kha Bố, thoải mái kéo cậu vào trong lòng, cậu nói kịch liệt run rẩy trong không khí, Kha Bố chôn mặt dưới áo Chi Lý, tiếng chuông 12 giờ vang lên, Kha Bố ngẩng đầu, cặp mắt trong bóng đêm tỏa sáng tựa như ánh trăng, cậu túm lấy áo Chi Lý, dán sát môi vào tai Chi Lý: “Đây là nụ hôn đầu tiên khi cậu thêm một tuổi, đừng lo, tặng không.”

Đem trái tim của tớ giấu trong đồ chứa là cậu, bao nhiêu năm sau, cho dù thể xác đã gần đất xa trời, cho dù bị thời gian len lén quấy rối, cho dù cuộc sống thường xuyên thay đổi, nó sẽ vẫn như cũ hướng về phía cậu mà nẩy nhịp đập đầy sức sống, cách một lớp thủy tinh trong suốt, tớ có nhìn thấy rõ ràng hy vọng cậu cũng vậy.

74. Chương 74 - Ai Trộm Quần Đùi Của Hắn?

Tô Ấu Ngôn hàng tháng đều cùng bác lao công đến dọn dẹp quét tước phòng ngủ của Chi Lý, Kha Bố tựa cửa khoanh tay, ống quần xắn cao, để lộ cẳng chân trơn bóng, đáng vẻ chưa lờm, thanh âm kỳ dị: “Ái chà, tiểu bí thư thiếp thân lại tới, khi nào mới giúp quét dọn phòng ngủ của tớ và Sở Hạo Vũ đây, dù sao tiền này cũng là chi phí chung.”

Tô Ấu Ngôn chẳng buồn liếc mắt nhìn lb lấy một cái, trực tiếp mặc kệ cậu, cầm sổ bắt đầu kiểm kê đồ đạc, cô mở tủ quần áo ra, bút cầm trong tay đếm số lượng, lại nhìn ra đồng quần áo phơi bên ngoài, lập tức nghiêng đầu chuyển sang hướng Chi Lý đang ngồi vẽ tranh, Kha Bố hừ mũi, tự rót nước uống.

Tô Ấu Ngôn thật sự đặt câu hỏi: “Chi Lý, hôm nay cậu mặc cái quần đùi bên trong?” Bởi vì câu hỏi bất thành hình này, Kha Bố bị sặc nước nói không nên lời, ho khan mãi.

Chi Lý ngẩng đầu: “Cậu cảm thấy tớ nên mặc mấy cái?” Tô Ấu Ngôn hất cằm về phía Kha Bố đang sặc ra nước mắt: “Đi xem.”

“Xin đừng ra lệnh làm chuyện xấu xa như vậy.”

“Chuyện xấu xa hơn cậu cũng đã làm rồi, ít giả vờ khờ dại.”

Kha Bố lo Tô Ấu Ngôn sẽ để lộ ra nhiều chuyện khác trong khi có mặt bác lao công, tâm không cam tình không nguyện đến trước mặt Chi Lý, Chi Lý tựa như không có việc gì vẫn tiếp tục vẽ tranh, Kha Bố vừa dè chừng bác lao công, ngón tay lại hướng về phía quần Chi Lý, còn phải tùy thời chú ý đến sự thay đổi về mặt của Chi Lý, sợ Chi Lý đột nhiên làm một quả tung gỏi đánh bay đầu mình.

“Quấy rầy.” Kha Bố khom lưng, hơi hơi vén vạt áo của Chi Lý lên, tay sờ soạng bên dưới thắt lưng Chi Lý, tận lực làm cho vẻ mặt của mình thoát trông cương trực công chính. Trương Lạc không biết từ khi nào tay cầm máy ảnh xuất hiện tại cửa phòng, Kha Bố nghe thấy chụp ảnh, rồi sau đó nghe thấy thanh âm của Trương Lạc: “Quần quần WWB tháng này của tiểu tổ đã ra đời.”

Kha Bố rút tay về, hét lên: “Sự tình không phải như cậu đã chụp đâu, Chi Lý cậu cũng giải thích chút đi!”

“Cái gì?”

“Ấu Ngôn, cậu cũng nói gì đi chứ.”

“Cái gì?”

“Đừng học theo Chi Lý!!”

Kha Bố luôn luôn là người da mặt dày, cho dù bị chụp loại ảnh này, ngay cả lông mi cậu cũng chẳng buồn nâng, cốt yếu chính là câu nói kia của Trương Lạc, quần quần WWB, WWB giống như hoạt động thường niên của câu lạc bộ, nghĩa là cuối mỗi tháng sẽ chọn ra quần quần hèn hạ (weisuo) nhất, xấu xa (wochuo) nhất, biến thái (biantai) nhất trong câu lạc bộ, gọi tắt là WWB, sẽ bị phạt 100 đồng, Tô Ấu Ngôn- vị bí thư tinh ranh này, thật ra là muốn nghĩ cách làm giàu quỹ câu lạc bộ, từ khi hoạt động này được đưa ra, thành viên tiểu tổ đều vì sự bình an của mình mà hăm hại những người khác, chìm xuống núi đao biển lửa, không tiếc cho bạn bè hai đao.

“Nói việc chính, mấy cái?” Một câu của Tô Ấu Ngôn đập tan suy nghĩ của Kha Bố.

“Cái này mà cũng coi là việc chính? Một cái.”

Tô Ấu Ngôn sờ cằm, vẻ mặt nghiêm túc: “Thế mà lại thiếu mất một cái quần đùi, loại chuyện biến thái này...” Cô không nói hết câu, nhưng ánh mắt lại dời về phía Kha Bố, Kha Bố dậm chân: “Sao lại nhìn tớ, sao lại nhìn tớ hả, con người như tớ sao có thể làm việc ấy, hơn nữa chỉ là một cái quần đùi thôi mà, mua cái mới là xong, Chi Lý cũng không để ý đến đâu.” Kha Bố nói liên tiếp.

“Cậu từng thấy cậu ấy để ý đến chuyện gì sao?” Vừa nói vậy, Kha Bố không thể không đồng ý, Chi Lý hoàn toàn không có thường thức sinh hoạt của người bình thường, ngoại trừ nhớ mang theo bản phác họa và bút máy của mình ra, cơ hồ những thứ khác toàn bị bỏ quên, hoặc lúc có lúc không, cũng chưa bao giờ khóa cửa, rất nhiều thường thức sinh tồn của nhân loại nên có, chẳng hiểu Lam Ngân giáo dục kiểu gì mà rơi rớt hết, có điều ngẫm lại, một người mẹ như vậy đừng hòng trông cậy vào việc dạy dỗ nên một con người bình thường.

Tô Ấu Ngôn đẩy kính mắt: “Quần đùi đương nhiên không quan trọng, xấu hổ nhất chính là loại hành vi này, nếu cứ để kệ, người nào đó sẽ càng lúc càng lớn mật.”

“Cậu còn nhìn tớ!!” Kha Bố trừng mắt, Tô Ấu Ngôn tiếp tục nói: “Nói không chừng hôm nay trộm quần đùi, ngày mai trộm điện thoại, ngày một trộm máy tính, ngày kia trộm luôn người.” Vừa nghe những lời này, Kha Bố đột nhiên lòng đầy căm phẫn: “Đúng vậy, cậu nói rất đúng, nên điều tra, lũ hạ lưu này, dám trộm đồ của Chi Lý, cũng không nghĩ xem hắn là ai, hắn chính là người nhà của Kha Bố tớ, đánh chó...” Nói tới đây, Chi Lý nheo mắt lại: “Câu cuối cùng tớ không muốn nghe thấy.”

Kha Bố phản ứng cực nhanh: “Đánh chó cũng phải xem mặt chó chứ, tớ chính là trung khuyến trong truyền thuyết.”

Tại cứ điểm, Tô Ấu Ngôn cầm trong tay côn co dãn, suất khí vung lên, cây côn biến dài khiến người ta sợ hãi, Công Chu, Sở Hạo Vũ, Trương Lạc, Ứng Tu Kiệt, Kha Bố đứng thành một hàng, Tô Ấu Ngôn đi qua đi lại trước mặt bọn họ: “Đầu tiên loại trừ từ nội bộ, gần đây quá buông thả cho các cậu, mỗi ngày hăm

hại lừa gạt, trái tranh phải cướp, câu dẫn con gái nhà lành, trộm gà trộm chó, tuy tớ đã kiểm tra qua tủ áo của mọi người mà không phát hiện ra điều gì, nhưng vẫn nên thành thật khai ra, ai trộm quần đùi của Chi Lý.” Tất cả mọi người lắc đầu phủ nhận, Tô Ấu Ngôn lại vung cây côn lên: “Nói miệng không đủ bằng chứng, giờ, tất cả cởi hết quần ra kiểm tra quần đùi.”

Sở Hạo Vũ là người đầu tiên kháng nghị: “Đừng a, ở đây còn có con gái mà.” Hiếm khi thấy Sở Hạo Vũ xấu hổ, đúng là kỳ quan, Kha Bố vừa định lên tiếng, Sở Hạo Vũ đã bổ sung: “Hôm nay tớ mặc quần đùi rất xấu, chi bằng để tớ về phòng đổi lại cái khác.”

“Ít nói nhảm.”

Ứng Tu Kiệt để chứng minh sự trong sạch của mình, cởi so với ai khác còn nhanh hơn, ngay sau đó là Sở Hạo Vũ, Công Chu nhăn mày nhăn mặt cũng cởi ra, tuy là kiểu nam, nhưng mà có đường viền hoa. Chi Lý chán muốn chết ngồi ở đằng trước, nhìn lướt qua quần đùi của Công Chu, ngữ khí thản nhiên đơn thuần, không lẫn chút tạp chất nói: “Có thể mua được quần đùi sặc mùi con gái như vậy hẳn là không dễ dàng gì.”

Công Chu đỏ mặt, bên tai cũng đỏ, sốt ruột biện bạch: “Đây là kiểu nam!!”

Kha Bố cởi quần của mình: “Cho dù các cậu nghĩ thế nào, kiểu gì cũng không phải tớ.” Ở chung lâu với cái đám này Kha Bố cũng đã quen.

“Dù sao vẫn thấy chẳng lớn nên được, nắm kim châm nhỏ.”

“Thúi lắm, ít vũ nhục tôn nghiêm đàn ông của tớ, dính mũ nhỏ.”

Chu Hân Hợp luôn thẳng lưng, nghe được đám con trai nói đùa, lại cô quắp bất an, Sở Hạo Vũ ở đằng sau kêu lên: “Hân Hợp, quay lại đây, mặc vào hết rồi.” Chu Hân Hợp vừa quay đầu lại, cái tên biến thái chết tiệt Sở Hạo Vũ thế nhưng kéo xuống quần đùi của mình: “Cậu xem, cậu xem, xem nơi này của chú đây, em gái nhỏ.” Chu Hân Hợp thét chói tai che mắt, Chi Lý cầm một quyển sách trên bàn ném qua, đập thẳng vào chỗ hiểm của Sở Hạo Vũ: “Ảnh hưởng thị giác.”

“Đó là sách của tớ!! Đốt, mau đốt đi!!”

Bên này đang náo nhiệt, chỉ có Trương Lạc vẫn đứng yên, Tô Ấu Ngôn nhìn cậu ta, ý bảo cậu ta nhanh lên, cậu ta không có ý tốt lắc đầu, cười hì hì: “Quần lót toàn bộ không giặt, gần đây toàn trong trạng thái trống không.”

“Tớ mà là cậu, thực không còn mặt mũi cười được nữa.” Kha Bố đọc miệng khinh bỉ.

Trương Lạc ép chặt cái quần của mình xuống: “Xem đi, tớ tuyệt đối không nói dối, không có dấu vết của quần đùi chứ.”

“Cho dù các cậu không mặc trên người, cũng có thể tiêu hủy, hôm qua số lượng vẫn ăn khớp, khai mau tới hôm qua các cậu ở đâu làm gì?” Mỗi ngày Tô Ấu Ngôn đều đang làm những việc nhằm chán gì vậy, Kha Bố nghĩ, không dám nói ra.

Sở Hạo Vũ lên tiếng trước tiên: “Vậy chắc chắn không phải tớ, tới hôm qua tớ ra bên ngoài tìm Trương Lạc, hai đứa xem phim cùng nhau suốt đêm.” Dứt lời hai người nhìn nhau cười, hàm nghĩa của nụ cười ấy thực dơ bẩn.

“Tớ luôn đánh bao cát và rèn luyện thân thể, bạn cùng phòng tớ có thể chứng minh.” Ứng Tu Kiệt nói.

“Tớ nói chuyện với các chị em trong diễn đàn hủ nữ, có bản ghi chép của buổi chat.”

Còn lại một mình Kha Bố, Chi Lý tựa như có hứng thú nhìn chằm chằm Kha Bố, tựa tiểu phi tiểu. Kha Bố ánh mắt lóe sáng, ấp úng, những người khác cảm thấy Kha Bố nhất định có quỷ.

Sở Hạo Vũ thêm mắm thêm muối: “Ái chà, không nói nên lời hẳn là tới hôm qua ở sau lưng Chi Lý lén lút với người khác, cậu làm như vậy là không được a, Kha Bố.”

Ứng Tu Kiệt thêm mắm thêm muối: “Việc này chẳng thể dấu giếm được mãi, cậu làm như vậy là không được a, Kha Bố.”

Trương Lạc thêm mắm thêm muối: “Chả trách gần đây tớ cảm thấy hành vi của cậu dị thường đáng khinh, cậu làm như vậy là không được a, Kha Bố.”

Công Chu thêm mắm thêm muối: “Chi Lý đại nhân bình thường đối xử với cậu không tốt à, sao cậu có thể làm ra cái loại hành vi này, cậu làm như vậy là không được a, Kha Bố.”

Chu Hân Hợp thêm mắm thêm muối: “Ngay cả tớ cũng thấy tức giận, cậu làm như vậy là không được a, Kha Bố.”

Tô Ấu Ngôn hừ một tiếng, cũng đủ khiến Kha Bố như trúng một mũi tên, Kha Bố cắn răng: “Một ngày nào đó các cậu sẽ bức tớ phải đến chợ đêm mua súng về bắn chết các cậu.”

“Chúng tớ kiên quyết đề nghị điều tra Kha Bố, tìm ra bằng chứng phạm tội của cậu ấy, nhét vào lồng heo!” Tiếng hô của quần chúng rất vang dội, Kha Bố nhún nhún vai: “Tớ không phản đối, các cậu muốn lục soát thì cứ lục.” Cả đám tiến vào phòng của Kha Bố, chặn trái loạn trên giường, nguyên tắc của cậu là dù sao gấp chặn lại thì buổi tối cũng phải xả ra, cứ để nguyên như vậy cho đỡ phiền, Tô Ấu Ngôn đánh giá cái giường lộn xộn của Kha Bố, tiến lên phía trước xốc chăn lên, ai nấy sợ ngậy người, Kha Bố sợ ngậy người, quần đùi của Chi Lý từ trong chăn rơi xuống đất, Kha Bố nhanh chóng nhớ ra tối hôm qua, hai người ồm, à, chính là sau khi xong “việc”, Chi Lý tắm rửa xong, hạ thân quần khăn tắm.

“Sao đêm nay không ngủ lại đây.”

Chi Lý đi tới cửa, ngay cả đầu cũng chẳng buồn quay lại: “Dáng ngủ của cậu không tốt.” Lập tức đóng cửa lại, rời đi.

Kha Bố ở sau lưng ồn ào: “Cậu đây là hành vi của khách làng chơi!!”

Cho nên nói, cái quần đùi còn sót lại tối hôm qua khiến Kha Bố thực khó lòng giải bày.

“Vô sỉ! Quá vô sỉ, quả thực vô sỉ đến mức tớ không nói nên lời, cho dù cậu có cầm chúng tớ cũng sẽ không nói gì cả, nhưng cậu lại chết sống không chịu thừa nhận, chắc chắn, mọi người mau nhổ nước bọt.”

“Tớ khinh, là người khác hăm hại tớ.” Kha Bố vẫn còn mạnh miệng.

Cả đám sau khi đã giáo dục một phen đều vất tay ra sau ngẩng cao đầu rời khỏi phòng, ai nấy đều có dáng vẻ thờ dài ngao ngán, Kha Bố túm lấy áo Chi Lý từ phía sau: “Cậu, bạn trẻ à, xin dừng bước, cậu sớm đã biết.”

“Tớ không hiểu cậu đang nói cái gì.” Chi Lý tiếp tục đi về phía trước, Kha Bố ở đằng sau cũng bị lôi đi theo.

“Không, không, cậu đừng đi, mau giải thích rõ ràng cho tớ.”

“Cần gì phải nghiêm túc thế.” Chi Lý nhún vai, nói đến vân đạm phong khinh, thái độ này ảnh hưởng nghiêm trọng đến Kha Bố, cậu nổi điên ôm lấy Chi Lý từ đằng sau, lắc lư không ngừng: “Giết cậu, giết cậu, tớ muốn giết chết cậu!!”

75. Chương 75 - Truyền Thuyết Tình Yêu Của Học Viện Thánh Kiệt

Kỳ nghỉ hè dưới sự dồn ép thúc giục của sóng nhiệt sắp đến, ngày 22 tháng 6 hôm đó, Kha Bố vì kì thi cuối kỳ mà sút đầu mẻ trán, đi tới đi lui thư viện, lật sách như điên. Kha Bố chậm rãi trở về lớp, những người không ngừng đi ngang qua hấp dẫn sự chú ý của cậu, mấy cô gái này tại sao ai cũng thất đại lừng màu xanh nhạt, đựng hàng hơi nhiều. Vừa bước vào phòng học, ngay cả đại đa số nữ sinh trong lớp cũng thất đại lừng, chưa từng nghe thấy có lẽ đại lừng gì đó a, Công Chu hai tay bưng má, nhìn lá cây bên ngoài: “Thật tốt, hôm nay ngay cả không khí cũng tràn ngập hương vị tình yêu.”

Không ổn, cực phẩm tiểu thụ lại phát tác bệnh mê gái, Kha Bố mặt nhăn nhó ra sức nghĩ nghĩ: “Thì ra hương vị tình yêu là mùi mồ hôi hôi.” Công Chu mắt tròn trắng: “Thân thể cậu rốt cuộc được cấu tạo từ cái gì, một chút tế bào lãng mạn cũng chẳng có.”

“Thân thể của tớ đương nhiên không giống với cậu, là cấu tạo của đàn ông.”

Ứng Tu Kiệt và Chu Hân hợp cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người, ngay cả Chu Hân Hợp cũng thất đai lưng, Công Chu tựa như gặp được tri âm, tiến lên gắt gao cầm lấy tay Chu Hân Hợp: “Đồng chí, cuối cùng tôi cũng tìm được người hiểu mình.”

Ứng Tu Kiệt khó hiểu giật nhẹ đai lưng của Chu Hân Hợp: “Làm gì vậy, luyện cơ bụng à?”

“Lại thêm một tên nhà quê. Chưa từng nghe nói đến à, truyền thuyết tình yêu của học viện Thánh Kiệt.” Công Chu vừa dứt lời, Kha Bố liền nhúc nhích, cái thứ gọi là truyền thuyết này rất rất hại người. Đáng tiếc đề tài một khi đã mở ra, Công Chu không thể kiềm chế được, thao thao bất tuyệt kể lể (dưới đây là nội dung của truyền thuyết):

[Từ khoảnh khắc bước chân vào trường học cô liền cảm thấy cực kỳ chán ghét, con trai, con trai, nơi nơi đều là sinh vật mang tên con trai, cô không thích con trai, cảm thấy bọn họ được tạo nên bởi sự tà ác dơ bẩn. Mỗi khi cô đi ngang qua, nam sinh đều sẽ đưa mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, điều này khiến cô càng thêm khó chịu, cô đeo tai nghe, dùng âm nhạc đem thế giới bên ngoài ngăn cách, mang theo hành lý lên cầu thang, cứ để như vậy kéo đi, vali mỗi lần lên một bậc thang lại va chạm, tạo ra tạp âm phiền lòng. Không ít nam sinh chủ động đi lên phía trước, nghĩ muốn giúp đỡ cô gái xinh đẹp này, cô chẳng quan tâm đến ai, chỉ chăm chăm leo cầu thang. Đúng lúc này một bàn tay túm lấy vali hành lý, ngón tay thon dài không đợi phân trần cướp đoạt chiếc vali, trên mặt hần lộ vẻ bất mãn, giật tai nghe xuống, ngẩng đầu, nam sinh đội mũ lưỡi trai trắng đen, cho dù che khuất đôi mắt, cô vẫn đoán được ẩn dưới bóng tối là một khuôn mặt dễ nhìn: “Làm gì vậy, không cần anh xách.”

Hần không nói gì, khóe miệng chẳng buồn nhếch, ném vali xuống cầu thang, chiếc vali không ngừng quay cuồng trong chốc lát rồi mới dừng lại, cô không thể tin được vào hai mắt của mình, tên này dám ném vali hành lý của mình?

“Tôi ghét tạp âm.” Ngực khí của hần không chút biến hóa, tiếp tục đi về phía trước. Cô nhảy xuống bậc thang nhắc vali của mình lên, nhắm ngay sau lưng hần mà ném: “Tôi cũng ghét anh.” Hần bị đập trúng lưng, hơi nghiêng người về phía trước, nhìn nhìn chiếc vali trên đất, túm lấy, lại ném xuống. Chiếc vali tiếp tục vận mệnh bi thảm của nó, so với lần trước còn lần đi xa hơn, đôi mắt xinh đẹp của cô trừng lớn, tên này, thể mà, thể mà ném vali của cô đến hai lần, chờ lúc cô xách hành lý lên muốn tìm hần tính sổ, hần đã đi mất dạng. Sự chán ghét của cô với nam sinh không ngừng tăng lên.

Sau hai tháng nhập học, cô đã được nữ sinh cực kỳ ủng hộ, có bạn bè và tâm phúc của chính mình, lúc đó học viện Thánh Kiệt khiếm khuyết quản chế và nội quy chưa được hoàn thiện, trường học rất hỗn loạn, các loại người tập trung một chỗ với nhau. Dưới thời đại trọng nam khinh nữ và tình trạng nữ sinh yếu nhược cô nhanh chóng vùng lên trở thành cô gái có thể lực nhất trong học viện Thánh Kiệt.

Ngày hôm đó, khi cô rốt cuộc cũng có thời gian đi mua một cái vali mới, xách theo chiếc vali mới mua, phát hiện rất nhiều nữ sinh vây xung quanh một nam sinh đang đi tới, cô chán ghét nhũu mày, khoảnh khắc lướt qua nhau, cô khựng lại, xoay người, đánh giá bóng dáng anh ta, rất nhanh, cô nhắc vali ném về phía anh ta, đập thẳng vào ót người ấy, những cô gái đứng bên cạnh hét lên. Tuy ngày đó không trông thấy rõ diện mạo của anh ta, nhưng kỳ lạ là, lúc đi ngang qua, cô biết chính là hần, không hiểu tại sao, chỉ là biết thôi.

Hần xoa xoa ót quay đầu, như dự đoán của cô đó là một khuôn mặt rất dễ nhìn, cơ mà lại đẹp trai đến mức vượt quá sự tưởng tượng của cô.

“Thể mà không chết.” Cô nói, thật đúng là định giết chết hần!!!

“Chỉ dựa vào cô?” Trong khẩu khí lạnh lùng của hần lộ rõ sự ngạo mạn, khiến cô càng thêm tức giận, cô cảm thấy một luồng khí xông thẳng lên ót, đời này cô ghét nhất là những người coi thường đàn bà con gái, cho rằng phụ nữ thì không bằng đàn ông, cho nên cô mới liều mạng chứng minh bản thân, trên thế giới này không có người đàn ông nào có thể vượt qua mình.

“Tiểu bạch kiểm, chớ coi thường phụ nữ.” Cô động động cổ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Tôi không đánh con gái.” Hấn tùy ý nói.

“Vậy khi tôi là con trai thì sao.” Cô cầm mớ tóc dài của mình lên, lấy một cây kéo từ trong túi, cắt đi những sợi tóc màu đen mềm mại, sợi tóc rơi xuống đất trong cơn gió lạnh, hành động của cô cuối cùng vẫn khiến hấn dừng lại cước bộ, nhìn chăm chăm cô, cô cởi áo, dùng vải trắng quấn quanh ngực mình, xương quai xanh xinh đẹp, bả vai khêu gợi hiển hiện, có vẻ không hợp với mái tóc ngắn so le không đồng đều kia.

Cô thấy hấn vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn mình bằng cặp mắt thâm thúy, trong đồng tử là hình ảnh phản chiếu dáng vẻ của cô, ngón tay cô vậy vậy: “Lại đây ~~”

Phía sau đột nhiên xuất hiện một đôi tay giữ chặt cô: “Đi mau, hiệu trưởng đang tới.”

“Quả dưa này đến thật không đúng lúc.” Cô nhặt áo lên cùng người đó rời đi, trở lại phòng học, mấy nữ sinh khác đều kinh hô, ba chân bốn cẳng giúp cô sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo.

Một nữ sinh nói: “Người nọ không thể động đến.”

“Vì sao?”

“Cậu không biết? Anh ta là con trai của giám đốc trường.”

“Thế thì sao.”

“Cậu đừng quên hiệp nghị của mình với ba mẹ, nếu không hoàn thành việc học, nhất định phải trở về lấy chồng, ba cậu chẳng phải đã đoán trước cậu chắc chắn sẽ không làm được, cho nên sớm đã tìm một người môn đăng hộ đối với nhà cậu đấy ư.”

Cô cười cười, nụ cười mang theo nét tà mị: “Muốn kết hôn với tớ? Vào động phòng liền bắt người đâm chết hấn.”

“Vậy thì cậu sẽ thành quả phụ.”

Bên đêm, một mình cô rời khỏi phòng, liền trông thấy hấn, ngồi trên vali. Cô đi tới, giật lấy chiếc vali: “Cám ơn.” Vừa dứt lời, liền giơ vali lên đập xuống người hấn, hấn nhú mày: “Đúng là một cô gái thù dai.”

“Hiểu được thì đã muộn. Anh tới đây làm gì?” Thanh âm của cô có vẻ khó chịu cực kỳ.

Hấn dựa vào tường có hứng thú nhìn cô chăm chăm: “Bồi thường cho việc cô cắt tóc.” Cô thoáng kinh ngạc, cho dù ra vẻ chẳng hề gì, nhưng vẫn cảm thấy hối hận vì sự xúc động nhất thời của mình, sao hấn phát hiện ra được mình đang chán nản.

Cô cười lạnh: “Anh định bồi thường thế nào?”

Hấn vươn tay, cực kỳ tùy ý chạm với mái tóc ngắn của cô, tới gần, gần hơn nữa, ngửi sợi tóc của cô, sau đó bờ môi của hấn ghé vào bên tai cô: “Ồ bên em cho đến khi nó dài trở lại, sao hả?”

Mặt cô chẳng hiểu tại sao bắt đầu nóng lên: “Ai cần.”

Hấn chẳng buồn nhắc lại, xoay người rời đi, cô lại cầm vali ném qua, hấn vươn tay, dễ dàng chặn đứng: “Tốt nhất nên đem tất xấu thích ném đồ lung tung này loại bỏ.”

“Tôi đem những lời này trả lại cho anh.” Rõ ràng lần đầu tiên gặp nhau người ném vali của mình đi chính là hấn.

Từ đó về sau, hấn thực hiện lời hứa của mình với cô, ở bên cạnh cô, cho dù cô làm gì, đa số tình huống hấn đều đọc sách. Mà kỳ lạ là, từ lúc hấn bắt đầu xuất hiện bên cạnh cô, không chỉ người tìm cô gây phiền toái ít đi, ngay cả những kẻ từng điên cuồng theo đuổi cô cơ hồ cũng biệt tăm biệt tích. Thời gian trong lúc hai người ở bên nhau dần trôi đi, thứ trong cơ thể cô và mái tóc cùng nhau phát triển, màu henna ngày gần đây tới, mái tóc của cô đã trở lại như lúc trước. Lời hứa của hấn cũng chấm dứt, vì thế ngày đầu tiên, ngày hôm sau, ngày thứ ba hấn không hề xuất hiện, điều này khiến nội tâm cô có phần đau đớn, hấn có thể tùy ý xuất hiện trong cuộc sống của cô, cũng có thể tùy ý biến mất.

Sau khi đã thành công tuyển chọn hội trưởng năm kế tiếp, cô ngồi ở cầu thang lên lầu, rút một điếu thuốc lá châm lửa, bên cạnh có một cậu con trai đi ngang qua, trông thấy cô chạy trốn so với ai còn nhanh hơn, cô túm lấy cậu ta: “Chạy cái gì mà chạy, chẳng phải trước kia cậu nói yêu điên cuồng tôi sao?” Xem ra tất xấu tự kỷ này đã không phải chuyện ngày một ngày hai, cậu trai cười bồi: “Theo đuổi cô phải cần có dũng khí, nhưng sau đó...” Cậu ta dừng một chút rồi mới tiếp tục nói: “Trong trường này ai dám tranh với hần.” Dứt lời, nhanh như chớp lẩn mất, cô một lần nữa ngồi trở lại cầu thang tiếp tục hút thuốc.

“Tôi không nhớ từng cho phép em có thể dây dưa với người khác.” Hần xuất hiện ở chỗ rẽ, thanh âm lạnh lùng. Hần đột ngột xuất hiện khiến điếu thuốc trong tay cô rơi xuống, rồi ngay lập tức khôi phục vẻ lãnh đạm: “Tôi cũng không nhớ anh có tư cách này.”

Hần tiến lên phía trước, cúi đầu đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi xuống hôn, cô đẩy mạnh hần ra: “Khốn kiếp, anh làm gì vậy.” Trong tiếng tim đập thật mạnh la lên.

“Chỉ muốn nhắc nhở em một việc, em là của tôi.”

“Khi nào thì là của anh.”

“Ngày mai.”

“Có ý gì?” Cô có chút khó hiểu.

“Trở về chuẩn bị đi, tôi đã đến nhà em rồi, ngày mai, kết hôn với tôi.” Khẩu khí của hần không phải hỏi, mà đang trần thuật.

Tin này tới quá nhanh, cô tiếp nhận còn nhanh hơn: “Vậy à? Muốn kết hôn với tôi? Đánh thắng tôi đã rồi nói sau.”]

Cái này có sự sai biệt tương đối lớn với truyền thuyết tình yêu thường nghe a, quả đúng là câu chuyện tình yêu của hai đại ma quỷ, Kha Bố cảm thấy truyền thuyết này cùng sự thật nào đó kết hợp với nhau cực kỳ quỷ dị, cậu không khỏi hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Cái gì thế nào, ngày 22 tháng 6 hai người họ cứ như vậy mà kết hôn. Hình như sau đó có người bắt gặp cô ấy đeo đai lưng màu xanh nhạt, người khác hỏi cô, cô ấy trả lời có tác dụng xúc tác tạo nên hạnh phúc. Rất nhiều người cho rằng thắt đai lưng màu xanh có thể tìm được nhân duyên hạnh phúc. Câu chuyện còn một khúc nhạc đệm nho nhỏ nữa.”

[“Từ khi nào em có thể hút thuốc?” Hần đưa mắt nhìn cô, cô nhắc cặp chân thon dài gác lên bàn trả lời: “Co thai liền hút.”

“Trở về chuẩn bị một chút, ngày mai, bắt đầu mang thai.”

Từ đó về sau họ trải qua một cuộc sống hòa bình, mỹ mãn, hạnh phúc.”]

Nghe cả nửa ngày, kết cục là câu giả dối nhất: “Hai người họ không khỏi quá tùy tiện về việc hôn nhân đại sự của con gái!!!” Kha Bố không nhịn được nói, sau đó lại hỏi: “Nhân vật chính trong truyền thuyết cậu có biết tên là gì không?”

Công Chu lắc đầu, truyền thuyết đều là nghe bạn bè kể lại, mộ bạn học bên cạnh nói: “Hình như tổ tông nghe nói qua, nữ họ Lam, nam họ Chi.” Ánh mắt rung động của mọi người đều hướng về phía Chi Lý, không sai, chắc chắn không sai, hai đại ác ma tùy tiện quyết định sinh hạ hậu đại!!

“Chi Lý, cậu cảm thấy quen tai không?”

Chi Lý nghĩ nghĩ: “Chưa từng gặp hai người đó, trong ấn tượng cũng không nhớ có quen biết hai người này.”

“Hiện tại không muốn thừa nhận quan hệ với bọn họ sao!!!]

Kha Bố cảm thán trong lòng, thực không muốn phá vỡ giấc mộng của các cô gái, hai nhân vật tình trong truyền thuyết tình yêu kia cuối cùng vẫn là ly hôn, cho dù đến giờ Kha Bố chưa từng hỏi lý do họ ly hôn, nhưng, có một vấn đề càng nghiêm trọng hơn, ba ba Chi Lý đánh thắng Lam Ngân!!

Công Chu không kiềm chế được kích động gọi điện thoại cho Lam Ngân, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm lạnh lùng: “Kẻ ngu xuẩn nào vậy?”

“Lam Ngân, là cháu, Công Chu, cháu chỉ muốn hỏi, đai lưng màu xanh nhạt kia thực sự có thể mang đến hiệu quả tình yêu sao?”

“Cái của nợ gì vậy?”

“Chính là cái sau khi cô kết hôn thắt quanh eo đó.”

“Cái loạn thất bát tao gì vậy, ta chỉ nhớ sau khi sinh Chi Lý, bụng bị xệ, đành phải dùng một cái dây màu xanh buộc bụng.”

Kha Bố cướp lấy điện thoại: “Có ai lại đem dây nịt bụng buộc bên ngoài!! Mà khoan, các người sinh Chi Lý khi còn đang đi học? Các người không thể nghiêm túc học tập sao!!”

“Cậu nghĩ mình đang nói chuyện với ai hả.”

“Xin lỗi, nường nường, thỉnh ngài tha thứ cho sự kích động của nô tài.”

Đầu bên kia cắt đứt cuộc gọi....

76. Chương 76 - Hồi Ức 4: Chọn Thứ Yêu Thích

Lá khô rụng đầy đất, mùa thu là mùa thu hoạch cũng là mùa điêu tàn, Kha Bố cầm chổi lung tung quét vài nhát, ra vẻ chăm chỉ. Bởi vì bên trên phái lãnh đạo đến kiểm tra, cho nên hiệu trưởng hạ lệnh tổng vệ sinh toàn trường. Mới quét được vài đường, cậu đã cảm thấy mệt mỏi, chán muốn chết lủi đến một góc trốn việc.

Chi Lý nằm trên băng ghế, bản phác họa úp lên mặt. Một tay gối sau đầu, tay kia buông thõng, hóa ra không chỉ mình cậu trốn việc, có điều cậu cũng không thể nào tưởng tượng ra cảnh một người như Chi Lý tay cầm chổi và khăn lau nhà quét tước vệ sinh, Chi Lý mang lại cho người ta cảm giác ở trên thế tục. Kha Bố rón ra rón rén lại gần, đặt móng ngồi xuống đùi Chi Lý, Chi Lý kéo bản phác họa ra, trông thấy khuôn mặt bốn cột của Kha Bố: “Sao hả, nếu là người yêu, ngồi trên đùi là chuyện rất bình thường, tớ nghĩ cậu sẽ không để ý.”

“Tớ nghĩ cậu chắc chắn cũng sẽ không để ý chuyện mất móng.” Chi Lý nhẹ giọng uy hiếp, Kha Bố dịch móng, ngồi ra đằng trước, Chi Lý nằm sau lưng cậu, kẹp cây chổi giữa hai chân: “Cứ lười biếng như vậy, cẩn thận cơ thể tàn tạ, nửa đời sau chỉ có thể nằm.” Chi Lý một lần nữa úp bản phác họa lên mặt: “Vậy để cậu chăm sóc.”

“Ai, ai thêm chăm sóc cậu.” Rõ ràng chỉ là một câu nói đùa, Kha Bố lại không khống chế được tình cảm phản ứng hơi quá, cậu xấu hổ nói cà lăm: “Chúng ta cũng chỉ là quan hệ trên danh nghĩa, đến lúc cậu thích người khác, chúng ta ai nấy đi đường riêng, có thể cả đời cũng không gặp lại, sau đó đợi khi họp lớp sẽ đùa nhau còn trẻ nông nổi.”

“Vậy sao?”

Kha Bố chống cằm lên đầu cán chổi, cho dù cách một lớp quần áo vẫn cảm giác được độ ấm của Chi Lý đằng sau: “Khụ, Chi Lý, cậu thích người như thế nào? Có mẫu người cậu thích không?”

“Không có.”

“Không phải chứ, cậu ngoại trừ vẽ tranh chẳng lẽ không thích thứ gì khác nữa sao? Hay là không phải người, tớ có mẫu người mình thích, sau này tớ tìm người yêu, nhất định phải là một người dịu dàng, hiền lành, yếu đuối, tư văn nhã nhặn, giỏi nấu ăn.”

“Cậu cũng nên căn cứ vào điều kiện của bản thân để tìm đối tượng.”

Kha Bố căn rằng nhìn chằm chằm Chi Lý, đáng tiếc bởi vì bản phác họa cho nên không thấy được khuôn mặt của hắn, rất kỳ lạ, khi ở bên cạnh Chi Lý luôn có cảm giác có thứ gì đó vây quanh, thoải mái đến mức muốn duỗi thắt lưng, cậu tiếp tục đề tài ban nãy: “Ít nhất cậu cũng nên chọn những thứ mình thích đi, sau này lúc điền tư liệu cá nhân chẳng lẽ để trống hết.” Cách khuyên giải an ủi này thật là đặc biệt.

Chi Lý không nói gì, Kha Bố thấy Chi Lý mặc áo màu lam, nhìn lại áo mình, hôm nay trùng hợp cũng mặc áo màu lam, vì thế nói: “Bằng không màu sắc cậu thích từ giờ sẽ là màu lam, sao hả?”

Chi Lý như trước không đáp lại, Kha Bố bĩu môi: “Không nói câu nào, tớ sẽ quyết định thay cậu. Vì công bằng, tớ cũng chọn thứ mình thích, cái gì mới được nhỉ? Cậu nên giúp tớ tham khảo một chút.” Thấy Chi Lý vẫn không thèm để ý tới mình, Kha Bố lại bắt đầu nổi hứng muốn chọc Chi Lý: “Khụ, Chi Lý, hay là tớ cũng chọn giống cậu.” Chi Lý thề nhưng chẳng chút động tĩnh, vậy mà không dọa đến hắn?

“Này này này, nói chuyện với người khác như vậy là bất lịch sự.” Kha Bố nhắc bản phác họa lên, phát hiện Chi Lý đang ngủ, khuôn mặt dễ nhìn không chút phòng bị, Kha Bố cười khê: “Đúng là không nể mặt ai, lăn ra ngủ.” Cậu thật cẩn thận để bản phác họa lại như cũ, che khuất ánh sáng, đưa cánh tay đang buông thông của hắn để cạnh sườn. Cách chân Chi Lý ngửa người ra sau, tựa đầu vào lưng ghế, ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh thẳm, kéo dài ngút tầm mắt, nơi đó là chốn tọa lạc của các thiên thần, nghe nói mỗi thiên sứ đều có một khuôn mặt hoàn mỹ, Kha Bố nhìn chốc lát, mắt bắt đầu díp lại, ngáp dài: “Chi Lý, thực đáng tiếc, cậu bỏ qua phong cảnh này, bầu trời xanh thẳm rất đẹp tựa như cậu vậy. Tớ nghĩ trên đó chắc chắn thiếu một vị thiên thần, bởi vì cậu đang ở đây, cậu ấy, giấu cánh đi đâu rồi?” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, Kha Bố thiếp đi.

Ánh mặt trời không đủ mãnh liệt, không đủ chói mắt, làn ánh sáng ôn hòa chiếu lên người hai thiếu niên, khiến phong cảnh trở nên mờ ảo, những chiếc lá thỉnh thoảng bay theo gió rụng dưới chân bọn họ, lướt qua đôi giày của Kha Bố, tay cậu dần dần thả lỏng, cây chổi từ từ rơi xuống đất.

Tiếng chuông chói tai đánh thức Kha Bố từ cơn mơ, cậu mở đôi mắt ngái ngủ, cổ vì duy trì một tư thế trong thời gian dài nên có phần đau nhức, cậu xoa xoa cổ mờ mịt nhìn quanh bốn phía, nhất thời không rõ mình đang ở đâu, một lát sau mới nhớ ra, cúi đầu nhìn, Chi Lý đã biến mất, trên người khoác áo khoác của hắn.

“Không gọi mình dậy cứ thế đi!” Kha Bố cầm áo khoác lên, mặc lên người, lẩm bẩm lầu bầu: “Ông đây mặc cho đến nát mới đem trả.”

Bởi vì hôm nay tổng vệ sinh, cho nên tan học sớm hơn bình thường, nhưng ông trời trêu người, trước lúc tan học mười phút, thế nhưng tí tách tí tách có hạt mưa thu, bầu trời ảm đạm, Kha Bố đứng trước cửa lớp, mặt ủ mảy chau nhìn cơn mưa, khi nào mưa mới tạnh, nhìn những bạn học khác che dù, Kha Bố liên tục thầm nguyện rửa bọn họ.

Chi Lý đi ngang qua Kha Bố, giống như không trông thấy cậu, bật ô đứng trong mưa, Kha Bố do dự có nên cầu viện hắn hay không, nhưng nếu làm vậy chẳng phải lại thiếu nợ hắn, cái tên này rất có nguyên tắc, nợ thì phải trả. Trong lúc Kha Bố còn đang đấu tranh tư tưởng, Chi Lý quay đầu lại, trông thấy Kha Bố: “Cậu rốt cuộc có đi hay không?”

Kha Bố cảm thấy nếu đáp ứng ngay lập tức rất mất tự nhiên, quyết định lắc đầu ra về ta đây, ôm tay: “Không đi, lát nữa tớ dầm mưa về cũng được, dù sao cũng không phải quần áo của tớ.” Kha Bố vẫy vẫy tay áo có phần hơi dài. Cứ tưởng Chi Lý sẽ mời thêm lần nữa, ai dè Chi Lý chỉ bỏ lại một câu, xoay người: “Tớ đi trước đây.” Kha Bố vọt vào trong mưa, chạy đến dưới ô: “Cậu đi thật đấy à!”

“Cậu rốt cuộc muốn như thế nào.”

“Bất quá phải nói, tớ không ngờ người như cậu lại nhớ mang theo ô.”

“Ai bảo đây là ô của tớ.”

Kha Bố có dự cảm chẳng lành: “Xin hỏi một câu, cái thứ trên đỉnh đầu chúng ta từ đâu mà ra?”

“Lấy bên ngoài lớp học.”

“Nói cách khác...” Kha Bố đột nhiên hét lên: “Nó là của người khác!” Chi Lý nghiêng đầu, cách Kha Bố xa một chút, vẻ mặt có phần hoang mang, giống một đứa trẻ không hiểu chuyện, lại nữa, cái vẻ mặt này:

“Sao? Không thể lấy được à?”

“Đương nhiên!! Mẹ cậu không dạy cậu đây là hành vi trộm cắp sao?”

“Không có, bà chỉ nói thứ mình cần tận lực đi lấy của người khác.”

“Giáo dục cái kiểu gì vậy!!! Xem ra chỉ có một cách, về đến nhà nhớ thiêu hủy cái ô, chết không đối chứng.” Tại sao Kha Bố không nghĩ đến việc trả ô lại cho người ta? Xem ra còn hơn cả Chi Lý, cậu cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Hai người bỏ qua việc nhỏ ấy tiếp tục đi về phía trước, mưa đập xuống ô rồi trượt xuống đất tạo nên thanh âm nhịp nhàng, Kha Bố đang đi, đột nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng thì thầm nghị luận: “Xem đi, xem đi, đó hẳn là Chi Lý, tớ từng nhắc đến với cậu đó.”

“Các cậu học chung hồi tiểu học?”

“Đúng vậy, trong trường rất nhiều người đều sợ hắn, không ai dám chơi với hắn, không chỉ hắn ngay cả người nhà hắn mỗi lần họp phụ huynh cũng rất dọa người, tớ nhớ rõ mẹ hắn khi đứng lên phát biểu cảm tưởng ở buổi họp đã nói: “Nếu các người có gì bất mãn với Chi Lý, cứ việc cáo trạng với tôi, sau khi nói xong, tôi sẽ chôn các người ở sâu sau.””

Chi Lý mặt không chút thay đổi liếc nhìn hai người đang nói chuyện kia, hai người họ nhanh chóng rẽ sang một con đường khác.

“Hai đồng sh*t.” Kha Bố tức giận lên tiếng.

Chi Lý nhìn chằm chằm về mặt bất bình của Kha Bố: “Sao cậu không sợ tớ?”

“Sao tớ phải sợ cậu.”

“Cho dù tớ làm bất cứ chuyện gì?”

“Đời này tớ tính như vậy: nếu cậu tùy tiện lấy ô của người khác, tớ sẽ giúp cậu phi tang; nếu cậu muốn cướp ngân hàng, tớ canh gác giúp cậu; nếu cậu muốn nổ tung trường học, tớ ở ngay bên cạnh lấy diêm giùm cậu; nếu cậu giết người...” Kha Bố nhìn xung quanh, giống như sợ người khác nghe thấy, khẽ sát vào tai Chi Lý nói nhỏ: “Tớ có thể giúp cậu phân thân, cam đoan thần không biết quỷ không hay.” Chi Lý đứng khựng lại, khẽ nhú mày, lâm vào tự hỏi. Kha Bố tiếp tục nói: “Đây là một thành phố giả dối, rất nhiều người đều giả nhân giả nghĩa, đeo mặt nạ giả dối, lần đầu tiên gặp nhau tớ đã nói với cậu, tớ thích tính cách của cậu, rất chân thật, tớ thích ở trong một thế giới xấu xí, thấy rõ xấu xí, trải qua cuộc sống xấu xí của mình. Cho nên a...”, Kha Bố cầm lấy cây dù, thay Chi Lý che ô: “Tớ nghĩ, có thể, đại khái, có lẽ, tớ cũng sẽ thích người nhà của cậu.”

Chi Lý không nói gì, Kha Bố dùng lấy khuỷu tay huých hắn: “Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Tớ nghĩ, khi điền tư liệu, có thể, đại khái, có lẽ, ở mục người mình thích sẽ viết tên cậu.” Tại sao cậu ta có thể nói trắng ra những lời dễ gây hiểu lầm như vậy, Kha Bố siết chặt tay cầm ô: “Cậu, cậu, cậu, cậu rất cuộc đang nói gì vậy hả?!”

Làm sao đây, Kha Bố, lại nói lấp rôi.

77. Chương 77 - Cô Gái Đó Rốt Cuộc Lại Xuất Hiện

Kha Bố uống hết hộp sữa, bóp nát hộp rồi ném vào thùng rác. Chi Lý ở đối diện cầm ống hút đang đọc sách hướng dẫn, Kha Bố có đôi khi rất buồn bực tại sao Chi Lý lại thích đọc thể loại này, như người ta bình thường sẽ đọc tiểu thuyết ngôn tình hoặc võ hiệp, trưởng thành hơn thì đọc mấy quyển sách đại loại như 100 cách dẫn đến thành công, Ấu Ngôn toàn chọn các tác phẩm nổi tiếng, chỉ có Chi Lý, sở tay tân sinh viên, hướng dẫn sử dụng điều hoà,...mấy thứ vô văn này mà hắn có thể ngồi đọc rất lâu.

Cậu ghé cầm lên bàn, hai chân bên dưới kẹp lấy một chân Chi Lý, xoay qua xoay lại: “Nghỉ hè có dự định gì không?”

“Có.” Đáp án này ngoài dự kiến của Kha Bố.

“Cùng ai?”

“Ấu Ngôn.” Đáp án này cũng nằm ngoài dự kiến của Kha Bố, cậu còn tưởng sẽ nghe thấy tên mình, Kha Bố siết chặt chân Chi Lý: “Được lắm, sớm đã thấy các cậu có mưu đồ bất chính, gian phụ dâm phụ, lại làm cái chuyện đại nghịch bất đạo này, cậu không sợ trên thẹn với trời xanh, dưới có lỗi với liệt tổ liệt tông sao?”

Chi Lý liếc nhìn Kha Bố, rồi tiếp tục đọc sách hướng dẫn. Tô Ấu Ngôn đi đến, Kha Bố chạy nhanh qua đón, bắt lấy bả vai Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, làm kẻ thứ ba chả có ưu đãi gì, đến lúc ấy lại thành thân bại danh liệt, đừng trách tổ lúc trước không nhắc nhở cậu, nhân lúc chưa bị Chi Lý nhúng chàm, tìm bữa một thằng khác mà úp sọt đi.” Tô Ấu Ngôn tặng cho Kha Bố một đá lên đầu gối, cậu lập tức khụy xuống, Tô Ấu Ngôn phúi phúi bờ vai, nhìn Chi Lý: “Tớ đã nói rồi mà, đây là hậu quả của việc năm ngày không chỉnh đốn, cái đám này hay ngứa đòn, ăn đau một lần rồi quên ngay.” Vừa nói vừa lúi sủ ra cho Kha Bố một gäch.

“Chỉ đùa một chút thôi mà, gì mà nghiêm túc thế, nghỉ hè các cậu định đi đâu?”

Việc này phải nói từ ba ngày trước, nửa đêm Chi Lý nhận được điện thoại của Lam Ngân, không thèm nhìn một cái trực tiếp ngắt cuộc gọi, lại có cuộc gọi tới, Chi Lý tắt luôn nguồn, còn chưa tới một phút đồng hồ, Sở Hạo Vũ ngáp dài đến gõ cửa: “Chi Lý, có điện thoại tìm cậu.” Sở Hạo Vũ đưa điện thoại cho Chi Lý rồi quay về ngủ tiếp.

Sắc mặt Chi Lý rất khó coi, nhận cuộc gọi: “Gì.”

“Bảo bối, là mẹ.”

Chi Lý ngắt điện thoại, tắt nguồn quay trở lại giường, lát sau, Ứng Tu Kiệt ngáp dài đến gõ cửa: “Chi Lý, có điện thoại tìm cậu.” Khuôn mặt của Chi Lý càng thêm khó coi, hẳn biết theo tính cách của Lam Ngân chắc chắn sẽ không từ bỏ.

“Chuyện gì.”

“Đây là thái độ của mày với mẹ sao? Mẹ mang thai mười tháng, khó nhọc lắm mới sinh ra mày.”

“Đổi lại thành tùy tiện sinh con ra thì đúng hơn, có chuyện gì mau nói.”

“Nghỉ hè thì dành chút thời gian về đây. Mẹ phải tranh thủ nghỉ hè Nhân Quả trần có nhiều khách du lịch tới mà mở nhà hàng, bởi vì gần đây rảnh đến phát chán. Con cùng Tô Ấu Ngôn sẽ làm phục vụ sinh, những đứa khác thì rửa bát đĩa, lương sẽ trả theo năng lực.”

“Mẹ tiêu hết tiền rồi chứ gì.” Một câu của Chi Lý nói trúng trọng điểm.

Lam Ngân tức giận: “Tên khốn kiếp kia thế mà dám đóng băng thẻ của mẹ, ngay cả sinh hoạt phí cũng không cho, khi tra sổ ghi tín dụng, nói mẹ tiêu hoang, phải để mẹ từ từ phản tỉnh, chỉ cho mẹ hai con đường: 1. đi cầu xin hắn; 2. Quỳ gối cầu xin hắn. Không có đâu, coi mẹ là ai, về sau chúng ta đoạn tuyệt quan hệ với hắn, hắn lấy tiền của mẹ, mẹ đem con hắn đi.” Lam Ngân cười lạnh.

Cho dù Lam Ngân nói ra âm mưu biến Chi Lý thành vật trao đổi, Chi Lý vẫn bất vi sở động: “Chính mẹ tự mình muốn để tiền ở chỗ ông ấy, nhanh lên, chọn ra con đường tốt nhất, quỳ xuống cầu xin ông ấy, đừng đến phiên con.” Cái nhà này ai nấy đều máu lạnh như nhau.

“Thái độ kiểu gì đấy.” Lam Ngân nói xong mà mãi bên kia không phản ứng, bèn tăng thêm âm lượng gào lên với cái điện thoại: “Tĩnh lại cho mẹ.” Chi Lý bị đánh thức mặt nhăn mày nhú, mắt kiên nhẫn nói: “Sao mẹ không nghĩ đến việc ban ngày đến tìm con thương lượng sẽ dễ dàng hơn.”

“Đùa gì thế, ban ngày mẹ còn phải ngủ, ai rảnh đi tán gẫu với con cái việc này.”

“Buổi tối con cũng phải ngủ.”

“Con định đứng về phía ba con phải không.”

“Trung lập.”

“Không muốn, không muốn, không muốn, mẹ với hần con chỉ có thể chọn một, không muốn, không muốn, không muốn, chỉ có thể chọn mẹ.” Lam Ngân bắt đầu chơi xấu, trên thế giới này duy nhất một người cô có thể làm nũng, đó chính là đứa con bảo bối yêu quý của cô.

“Ồn muốn chết, con biết rồi.” Dứt lời ngắt điện thoại.

Kha Bố không hài lòng: “Dựa vào đâu bọn tớ phải đi rửa chén?” Cậu chỉ dám nói ở đây, cho cậu một trăm lá gan cũng không dám oán giận trước mặt Lam Ngân, Tô Ấu Ngôn cất sổ vào túi: “Có thể quyết định bằng khí chất.”

“Cậu nói cái gì?”

“Tớ nói là quyết định dựa vào khí chất, có ý kiến?”

“Chỉ là tớ chưa nghe rõ thôi mà.” Lúc này Kha Bố mới nhận ra người cậu không thể trêu vào có rất nhiều, dù sao đi nữa mình cũng coi như người nhà của Chi Lý chứ bộ, cấp bậc lại vẫn không được đề cao, Lam Ngân, Tô Ấu Ngôn, Đoá Lạp, toàn là đàn bà con gái. Đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến thanh âm thảo phạt, chỉ thấy Sở Hạo Vũ lòng đầy căm phẫn giơ nắm tay hét lên, giống như học sinh nhiệt huyết thời trước: “Đả đảo Kha Bố, chấn hưng Trung Hoa.”

Kha Bố khoanh tay lạnh lùng nhìn: “Ý của cậu là tớ khiến Trung Hoa sụp đổ?”

Sở Hạo Vũ chỉ vào Kha Bố: “Nhét cậu ta vào lồng heo.” Kha Bố tức giận với Sở Hạo Vũ nhưng lại cảm thấy khó hiểu, ngay sau đó Sở Hạo Vũ nói tiếp: “Tình nhân của cậu đến lớp học tìm cậu, tớ nói với cô ta, cậu ở đây, cô ta hiện tại đang chờ ở ngoài.”

“Tình nhân của tớ?” Kha Bố càng thấy kỳ lạ, trước tiên quay sang Chi Lý, giơ nắm tay lên: “Trời cao chứng minh sự trong sạch của tớ.” Lại thêm một tên thừa nhiệt huyết. Cô gái xuất hiện ngoài cửa sổ, Kha Bố thấy được, ngừng lại việc nói đùa, sắc mặt không tốt, chính là cô gái xinh đẹp mặc đồ đen đến tìm Kha Bố hôm khai giảng. Kha Bố đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm gì tiếp theo, Chi Lý vẫn cúi đầu đọc sách hướng dẫn, lật sang trang: “Đi đi.”

“Ừm.”

Kha Bố đi ra ngoài, lo lắng nụ cười hiện tại trên mặt mình có thể quá cứng nhắc hay không, sẽ để lộ sơ hở. Cậu song vai cùng cô gái đứng ở hành lang, hai người không ai lên tiếng, Kha Bố quyết định mở miệng trước: “Đã lâu không gặp.”

“Ừm, bị công ty điều đi nước ngoài công tác.”

Kể tiếp lại là trầm mặc, Kha Bố cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cảm tình của cậu đối với cô gái này rất phức tạp, có áy náy, có thân thiết, nhưng không cách nào tập hợp một chỗ, chỉ có thể tán loạn trong nội tâm. Cô gái cười cười, vươn tay sửa lại tóc Kha Bố: “Kha Bố, cậu chán ghét tôi sao?”

Kha Bố đối với câu hỏi thẳng thắn này nhất thời không trả lời được, theo bản năng nhìn về phía lớp học, Chi Lý vẫn như cũ không ngẩng đầu, trong lòng cậu hiểu rõ, tựa như chính mình sẽ không đi tìm tòi nghiên cứu và can thiệp vào chuyện gia đình của Chi Lý, Chi Lý cũng sẽ như vậy, đây là giới hạn của cả hai, ai cũng không có tư cách quyết định chuyện gia đình của đối phương.

Tầm mắt của cô gái hướng xuống dưới lầu, nhìn đám sinh viên đi tới đi lui, từ từ nói: “Tôi đã 27 tuổi rồi, cậu còn muốn tôi chờ bao lâu nữa? Oán hận của phụ nữ rất sâu.” Cô gái nở nụ cười. Kha Bố cắn môi: “Cô cũng biết chuyện này tôi không làm chủ được, cũng không phải chuyện của tôi.”

“Cậu nói dối, nhìn vào mắt tôi đi, cậu rõ ràng biết chuyện này tất cả đều phụ thuộc vào cậu.”

Kha Bố quay đầu, đột nhiên buồn nôn, cậu cảm thấy thực ghê tởm, cậu cảm thấy bản thân thực ghê tởm, sự chán ghét sâu sắc lan tràn khắp cơ thể, một lát sau mới phun ra một câu: “Xin lỗi.” Cô gái khóc, nước mắt cứ như vậy chảy xuống, cô ta túm lấy bả vai Kha Bố, siết chặt: “Đừng nói xin lỗi, sao phải nói xin lỗi, Kha Bố, cậu không thể đối xử với tôi như vậy, không thể đối xử như vậy với ba cậu, không thể đối xử với

bản thân như vậy, cậu đây là đang tra tấn ba cậu, từ bỏ đi, coi như tôi cầu xin cậu, hãy từ bỏ đi, cậu hiểu mà, gia đình của cậu đã không cách nào trở về như trước được nữa.”

“Xin lỗi....” Sắc mặt Kha Bố tái nhợt, cậu không cảm giác được đau đớn nơi bả vai, mà chỉ thấy càng thêm buồn nôn. Cô gái nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lau nước mắt cười cười: “Vừa rồi thực có lỗi, tôi đi trước, lần sau rảnh lại đến thăm cậu.” Cô gái xoay người, Kha Bố muốn gọi cô lại, nhưng không thể phát ra tiếng. Cậu chậm chạp quay trở về cứ điểm, Sở Hạo Vũ bưng bình hỏi: “Sao cậu lại khiến chị gái xinh đẹp kia khóc....” Còn chưa nói xong, khuỷu tay Tô Ấu Ngôn đã đánh trúng bụng Sở Hạo Vũ, lôi cậu ta ra ngoài.

“Đi đâu vậy, tớ còn chưa nói xong.”

“Đi xem mộ cậu đào đến đâu rồi.”

Kha Bố đứng ở cửa, cúi đầu, không nhúc nhích, hồi lâu mới mở miệng: “A, Chi Lý, rốt cuộc tớ đang kiên trì vì cái gì? Sự kiên trì của tớ còn ý nghĩa gì đâu?” Cô gái kia tên là Đinh Lạc Viên, là con gái lớn hàng xóm nhà Kha Bố, trước kia ba mẹ khi đi làm, sẽ giao Kha Bố cho Đinh Lạc Viên nhờ chăm sóc, Đinh Lạc Viên, đã từng, là người chị lớn mà Kha Bố yêu quý nhất, luôn mua đồ ăn cho cậu, dịu dàng, săn sóc, xinh đẹp, nhưng không chỉ có mình Kha Bố nghĩ như vậy, còn có ba của cậu-Kha Tần. Kha Bố dần dần lớn lên, khi dần dần hiểu được quan hệ nam nữ, cậu vĩnh viễn không thể quên được, khi người mẹ hiền lành của cậu làm bánh bích quy bảo cậu mang đến cho Đinh Lạc Viên, cậu đã trông thấy hết thảy, hai người họ ngồi trên ghế sofa, dính sát vào nhau xem ảnh chụp, hai người đang nói chuyện gì đó, thỉnh thoảng nhìn nhau cười, thân mật như một cặp tình nhân.

Khi Kha Tần trông thấy Kha Bố liền đứng bật dậy, ra vẻ không có việc gì: “Con đến rồi à, ba đang cùng chị Đinh xem ảnh chụp trước đây.”

Kha Bố vẻ mặt lãnh đạm: “Vậy sao, chắc chắn là rất đẹp rồi.” Kha Bố nhớ tới, nhớ tới khuôn mặt có phần già nua của mẹ, lại nhìn khuôn mặt trẻ trung của Đinh Lạc Viên, đây là cô gái cậu đã từng xem như người bạn thân thiết nhất, cuối cùng lại quay sang phản bội cậu.”

Cho đến rất nhiều năm sau đó, Kha Bố mới hiểu được, Đinh Lạc Viên yêu ba cậu, mà ba cậu cũng yêu cô, mẹ cậu chỉ là một người phụ nữ dễ gần, chỉ là một người phụ nữ bình thường, không có ....Nhưng có một số việc, không phải cứ yêu là có thể tha thứ, cho dù Kha Bố cái gì cũng hiểu, nhưng cậu không từ bỏ được, cậu không cam lòng, cậu không tin, không tin cả nhà bên nhau hơn mười năm mà không có chút tình cảm nào, cũng vô pháp chịu được việc một cô gái chẳng lớn hơn mình là bao trở thành mẹ kế mình, đối với Kha Bố mà nói, người đó chính là chị lớn nhà hàng xóm, không thể thay thế được vị trí của mẹ. Kha Tần và Đinh Lạc Viên vẫn chưa kết hôn, là bởi Kha Tần áy náy với Kha Bố, Kha Bố biết, kỳ thật chỉ cần cậu nói một câu, có lẽ sự tình có thể thuận buồm xuôi gió, hai người yêu nhau có thể đến được với nhau, nhưng cậu không thể, chẳng hiểu tại sao, chỉ là không cách nào tha thứ, bỏ qua, cứ như vậy từng năm từng năm qua đi.

Chi Lý gấp sách hương dẫn lại, ngẩng đầu nhìn Kha Bố, Kha Bố cũng nhìn chằm chằm Chi Lý: “Tớ cảm thấy bản thân rất ích kỷ, vì cảm xúc của mình mà tra tấn người khác, cậu có ghét tớ không?”

“Sao tớ phải ghét cậu, tớ còn chờ cậu giúp tớ phi tang, giúp tớ canh gác, giúp tớ lấy diêm, giúp tớ phân thây, tuy tớ không quá tin tưởng vào tay nghề có thể làm đến mức thần không biết quỷ không hay của cậu.” Lời nói rất lâu, rất lâu trước đây, hẳn thế nhưng vẫn nhớ, Kha Bố không nhịn được cười rộ lên, đi tới, ghé vào trong ngực Chi Lý.

“Thật chứ? Cho dù tớ ích kỷ hơn nữa, xấu xa hơn nữa, cậu cũng không ghét bỏ tớ?”

“Tớ thích điểm ấy ở cậu.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên nói vậy chỉ để an ủi cậu.”

“Khốn kiếp!!”

78. Chương 78 - Kỳ Nghỉ Hè Nóng Bỏng

Mùa hè mà nhiều sinh viên chờ đợi cuối cùng cũng tới, Kha Bố trên vai khoác túi hành lý dưới ánh nắng chói lọi của mặt trời chạy nhanh về phía trước, vì ánh nắng quá mãnh liệt mà híp mắt, chân dẫm lên những cái bóng của người đi đường, vừa thăm mắng cái đồng hồ báo thức chết tiệt vừa nhanh chân chạy tới trạm xe lửa. Sau khi soát vé xong vào phòng chờ, không cần tìm kiếm nhiều cũng thấy nhóm bạn nổi bật đứng đó. Mỗi người một phong cách. Quần áo gọn gàng, làn da ngăm đen, còn có kiểu tóc cắt ngắn màu vàng óng là Ứng Tu Kiệt. Mang kính râm, mặc đồ phong cách là Sở Hạo Vũ. Bộ dáng mỏng manh dễ vỡ thu hút các tiểu công của Công Tru. Làn da trắng như tuyết, dễ thương nhút nhát của Chu Hân Hợp. Trương Lạc thì mang chiếc máy tính cùng cặp kính dày cộp. Người đang dựa vào tường đọc sách, khí chất xuất chúng không ai khác là Tô Ấu Ngôn, cô không mặc gì quá đặc biệt, nhưng luôn thu hút được ánh mắt người khác. Còn lại chính là người kia, mặc áo sơ mi sáng màu, quần jean, đi giày vải, mũi lưỡi trai đội rất thấp, bóng hắt theo ánh đèn trải dài trên mặt đất, chân Chi Lý hơi đưa chân về phía trước, lưỡi biếng tựa lưng vào ghế ngồi, một tay để lên thành ghế, một tay nghịch nghịch di động. Một đám như vậy đều hấp dẫn ánh mắt người qua đường, rất khó để không nhìn. Kha Bố đeo ba lô trên lưng nhẹ nhàng khoan khoái đi tới: "Ngại quá, đã tới rồi. Vừa rồi phải đỡ bà cụ qua đường mất chút thời gian."

Ứng Tu Kiệt giơ tay lên xem đồng hồ: "Trên đường cậu còn nhặt một đồng tiền đưa cho cảnh sát có phải không?"

"Cậu giám chất vấn nhân cách của tớ?"

Tô Ấu Ngôn dùng sách đẩy đẩy mắt kính: "Nhân cách của cậu còn cần chất vấn? Tự mình đánh giá đi." - Nói xong dùng cằm hướng phía Chi Lý hất hất.

Kha Bố nhún vai: "Xì ~~~~~ Bây giờ lại chất vấn tình cảm của tớ, tớ cùng Chi Lý làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà mất hòa khí?". Kha Bố tới trước mặt Chi Lý, đầu của hắn cúi rất thấp làm cậu không thể nhìn rõ mặt.

Chi Lý dùng hai tay, ngón tay nhanh nhẩu linh hoạt, Kha Bố có thể nhìn thấy hắn dễ dàng vượt qua các level của trò chơi, Chi Lý nhàn nhạt nói: "Biết mình đến trễ bao lâu không?"

Kha Bố lộ ra khuôn mặt tươi cười ngây thơ, sờ sờ gáy: "Ha ha, chắc cũng không quá lâu ha, ha ha~~~~"

Chi Lý rút cuộc ngẩng đầu lên, nhưng chuyển động của ngón tay vẫn không dừng: "Ai thêm cùng cậu cười, cậu cái tên khốn này, muốn tớ tự tay xé xuống bộ mặt giả tạo ngây thơ sao?". Kha Bố lui về sau một bước, hoảng sợ tròn mắt, đùa gì thế!! Chi Lý hắc hóa!!

"Lui thêm một bước nữa thử xem."

Những người khác đều không nói chuyện, giả bộ đang bận làm chuyện của mình, người đánh quyền thì đánh quyền, người đọc sách thì đọc sách, huýt sáo thì huýt sáo, nhìn ngực thì nhìn ngực, ai cũng biết sự lợi hại của Chi Lý, việc bọn họ có thể làm, chính là kiên cường đứng sau lưng của Kha Bố, đem cậu đẩy đến miệng cộp gần hơn một chút, làm bia đỡ đạn. Kha Bố chặt vật nuốt nước miếng, lại thấy không ai nguyện ý giúp mình, tình người thật bạc bẽo. Cậu đột nhiên không để ý xung quanh, vòng tay ôm lấy Chi Lý: "Xin cậu, tha cho tớ a~~~~" Cậu nói là chuyện của cậu, tớ không tha thứ là chuyện của tớ, đi ra, nóng chết."

"Chúng ta phải vì trái đất bảo vệ hòa bình, phản đối bạo lực."

Chi Lý dùng tay trái đưa mặt Kha Bố tới gần, tay còn lại vẫn không ngừng phá game: "Cậu cho tớ bây giờ vẫn nghe không hiểu tiếng người."

"Đau, đau, nhẹ một chút."

"Cậu tên khốn này, cậu còn là nam nhân sao, nhéo một chút liền kêu, bộ dạng gì vậy?" - Chi Lý tăng thêm lực đạo, không tha còn hành hạ lợi hại hơn, cầu xin tha thứ còn bị hành hạ thêm, lời nói không đúng rồi.

"Không, cũng may, tớ còn chịu được."

"Nếu chịu được, nặng hơn một chút cũng không sao."

Cho đến khi loa phát thanh nhắc nhở đoàn xe bắt đầu soát vé, tay Chi Lý mới buông Kha Bó ra, còn vô cùng vũ nhục người xem đem ngón tay vừa nhéo cầm Kha Bó trên quần áo cậu lau lau chà chà mới đứng lên, Kha Bó bị nhéo đến mức mặt đỏ hồng, hiện tại cậu chỉ có một nghi vấn, tại sao tay Chi Lý không bị gãy, Chi Lý hướng trạm soát vé từ từ đi, tay vẫn chơi game, xoay bước nhìn hành lý của mình, lại nhìn đám người kia: "Mấy tên khốn khiếp các cậu, không biết cái gì gọi là chủ động sao?"

Sở Hạo Vũ bước lên cầm hành lý của Chi Lý, Chi Lý lúc này mới đi tiếp, mọi người đều không ai dám gần với người trước mặt này, Sở Hạo Vũ ôm hận nhìn Kha Bó: "Đều tại cậu, trời nóng như vậy, cậu sao lại dám để Chi Lý bên ngoài một tiếng."

"Ai biết nơi này nóng như vậy, hắc hóa cũng phải nói cho tớ sớm một chút, để tớ còn chuẩn bị tâm lý."

"Cậu nghĩ tớ là người thiện lương đến mức sẽ nói cho cậu."

Ứng Tu Kiệt xách theo hành lý lúc này rất nhanh liền chạy tới, đuổi theo Chi Lý, như vậy có thể rèn luyện!! Kha Bó cảm thấy hình dáng của Ứng Tu Kiệt có chút khác thường: "Trong túi xách của cậu đựng gì thế?"

"Tạ."

"Cậu có thể hay không mang đồ bình thường một chút!!! Có ai ra cửa lại mang một quả tạ."

"Cậu nghĩ tớ là ai, một quả tạ? Trong túi của tớ mỗi bên đều gắn thêm bốn vòng nữa."

"Xem như tớ cái gì cũng chưa nói." - Kha Bó lần nữa nhìn sang Trương Lạc, cậu ngược lại rất vui mừng, chỉ mang theo một cái máy tính xách tay.

"Cậu để quần áo ở đâu?"

Trương Lạc kinh ngạc nhìn chằm chằm Kha Bó, như thể cậu hỏi một vấn đề thật kì quái: "Còn phải mang theo quần áo, bộ trên người tớ ít nhất cũng có thể mặc một tháng rưỡi."

"Cậu còn dùng ánh mắt kinh ngạc đó nhìn tớ, tớ sẽ không nhịn được bóp chết cậu, còn quần lót."

"Đến lúc đó mượn người khác, cậu còn có Ứng Tu Kiệt cho tớ mượn."

"Đừng có mơ." - Ứng Tu Kiệt cùng Kha Bó tựa hồ cùng đồng thanh, Ứng Tu Kiệt nói tiếp: "Tớ cho cậu mượn một quả tạ treo lên." (Ý bạn ý là treo lên JJ =))))

Tính cách của đám người này là: Kim ngọc kỳ ngoại, bại tự kỳ trung. (Ý chỉ vẻ bề ngoài đẹp mắt nhưng bên trong thì thối nát.)

Xe có điều hòa làm thế giới này thêm dễ chịu một chút, hắc hóa của Chi Lý cũng từ từ giảm xuống, Tô Ấu Ngôn xem thời gian, đoán chừng không sai biệt lắm, khẽ gọi: "Chi Lý."

"Ừ?" - Chi Lý nhàn nhạt trả lời.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu lấy thức ăn cùng bày ra, Ứng Tu Kiệt bởi vì Trương Lạc đem ngón tay đầy nước miếng đưa vào túi hần, liền đem Trương Lạc ra cửa sổ xe đánh, xe trong một lúc liền rung lắc đến kì lạ. Sở Vũ Hạo lắc đầu thở dài: "Bây giờ đang ở bên ngoài, các cậu có hay không bị thiếu hụt nhân cách. Ai muốn đánh bài, thua một ván cởi một thứ trên người."

Kha Bó cởi giày, để chân không đặt ở trên giường đối diện: "Nếu tớ cởi hết, cậu thực cao hứng sao? Sở Vũ Hạo giống như đuổi ruồi khoát khoát tay: "Tớ không muốn trí nhớ của tớ phải lưu lại ám ảnh, không có dũng khí nào sửa lại được."

"Cậu như vậy là có ý gì, thân thể lão tử rất đẹp. Chuyện như vậy liền hỏi Chi Lý, cậu ấy là nhân chứng tốt nhất."

"Cái gì?" - Chi Lý ở giường trên miến cưỡng trả lời, ngón tay vẫn chưa rời màn hình di động.

"Chớ có làm bộ không nghe, trả lời thật cho tớ."

"Cái gì?"

"Cậu là đang làm tổn thương tớ!!"

Chi Lý hướng giường đối diện đưa tay, Tô Ấu Ngôn vừa nhìn sách vừa lấy ra tập vẽ cùng bút bên trong túi xách, Chi Lý vẫn thủy chung một tay chơi game một tay lấy đồ, ở trên giấy vẽ vẽ vài nét, không bao lâu liền ném xuống: ” Đây chính là ấn tượng của tớ về thân thể cậu.”

Kha Bố đột nhiên đỏ mặt, tiến lên một bước đoạt lấy tập vẽ trong tay Sở Hạo Vũ: ” Ai cho cậu đem thân thể xinh đẹp của tớ vẽ xuống, mau xé đi, để người khác thấy được, suốt ngày đeo bám tớ, làm sao tớ có thể ra ngoài a.”

Sở Hạo Vũ không hiểu nhìn chằm chằm Kha Bố: ” Bạn học, cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

Kha Bố cầm lên tập vẽ trong ngực, mở ra, trong tập vẽ chỉ có một vài nét đơn giản, một cái đầu hình tròn, ở giữa có một thân thể cũng hình tròn, sau đó là đường thẳng của tứ chi, còn có giữa hai chân có một đồng cỏ, Kha Bố tức giận, dậm chân trên trèo lên giường: ” Tớ sớm đã đoán ra, cậu làm sao vẽ ra được những cái con người có thể hiểu, cứ nhiên chỉ dùng hai vòng tròn cùng bốn đường thẳng nhạo báng tớ, tớ sẽ phá quấy trò chơi của cậu“. Vừa nói Kha Bố liền nhào đến muốn cướp điện thoại, Chi Lý lấy tay cản Kha Bố, mặc cho Kha Bố ở giường trên chật hẹp nháo, ảo não vì không tìm được cơ hội hạ thủ. Chi Lý không động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình xem nhân vật trong game, lạnh nhạt nói: ” Nó chết, cậu cũng không được sống.”

Kha Bố dừng động tác, sau đó lao xuống Ưng Tư Kiệt: ” Sạc điện thoại để ở chỗ nào, thùng cơm các cậu, nếu điện thoại dùng hết pin không cục sạc phải làm sao bây giờ!!!”

79. Chương 79 - Yêu, Yêu, Đối Với Tất Cả Của Cậu Đều Yêu

Đi ra khỏi trạm xe, lập tức có thể nhìn thấy cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong truyền thuyết, cô mặc một cái quần jean cùng áo thun trắng, khom người tựa trên lan can hút thuốc lá, khói từ môi tràn ra sau đó tan biến, hoàn toàn không thềm để ý ánh mắt xung quanh, thấy bọn họ liền lộ ra nụ cười, vứt tàn thuốc: ” Thế nào? Thì ra không chết giữa đường? Có thể giải thích lý do tới trễ không?”

Trương Lạc lập tức chân chó nhìn rồi nhún nhún vai: ” Oan uổng, thật sự quá oan uổng, đều do Kha Bố ngủ quên, bọn cháu chỉ có thể đi chuyển sau.” Lam Ngân nhìn Kha Bố một cái, thấy Kha Bố sợ bị đánh mà run run, cho dù đã gặp qua Lam Ngân nhiều lần, nhưng loại cảm giác sợ hãi nằm không bao giờ thuyền giảm, không khó nhìn ra trên người Chi Lý cũng có cái bóng này.

Nàng trực tiếp đi tới trước mặt, quan sát Chi Lý, lấy xuống mũ lưỡi chai của hắn vứt đi: “Sao lại mang loại đồ này, làm ta nhớ lại kí ức không vui.”. Nói xong, ôm lấy Chi Lý, đang lúc chuẩn bị đem môi hôn lên má Chi Lý, bị hắn lấy tay ngăn trở: “Buông ra, còn như vậy con liền báo cảnh sát, mẹ làm việc bị ỉm với con trai.”

” Xì ~~ Càng lớn càng không thể yêu, sớm biết vậy khi còn bé sẽ để cho con ăn ít một chút ngăn cản quá trình phát triển.”

” Cũng đúng, sớm biết như vậy từ bé đã không cho mẹ có cơ hội làm mấy chuyện loạn luân.”

Mùa hè của Nhân Quả trần thay đổi rất nhiều, người kín hết chỗ, đủ mọi màu sắc bơi lội phiêu lãng trên biển, tiếng cười trẻ con huyền ảo bên tai không dứt, trên bờ cát trắng là các tiệm mì cùng cửa hàng ăn vặt, những cái ô che cùng vài ly kem tô điểm thế giới nhỏ này, chỉ có biệt thự cao cao trên sườn núi từng sừng đó thật không thích hợp, giống như ẩn trong núi tùy thời sẽ có quái vật nhảy ra ăn hết con người.

Kha Bố đứng trước cửa tiệm của Lam Ngân, tiệm mì trang trí rất đẹp, tất cả đều dựng bằng cây trúc, phong cách tươi mát, tạo hình đặc biệt, nóc nhà được trang trí đầy cánh hoa, đủ loại màu sắc đủ loại hoa làm người khác liếc trộm cũng không nhận được sợ hãi ca ngợi, đừng nói Công Tru cùng Chu Hân Hợp, ngay cả Kha Bố là người không hay để ý những thứ này cũng có chút sững sờ. Đột nhiên Đóa Lạp một thân váy vàng từ bên trong quầy nhảy ra, bộ mặt ngây thơ, đẩy đẩy mọi người xung quanh đi đến ôm chặt Chi Lý: “Chi Lý ca ca, Đóa Lạp rất nhớ anh, em mỗi ngày đều đếm từng giây chờ anh đến.”. Đóa Lạp ngẩng đầu lên

lộ ra nụ cười, lộ ra hàm răng trắng muốt ngậy thơ vô tội, ngay sau đó làm mặt lạnh quay ra nhìn Kha Bố bọn họ: ” Cái gì a, thì ra mấy người rác rưởi các người cũng cùng tới.”

Tô Ấu Ngôn để hành lý xuống nói: “Chị khuyên em nên buông tay, làm vậy sẽ đem cậu ấy hoá đen.”

Đóa Lạp hung hăng trừng Tô Ấu Ngôn, sau đó buông Chi Lý ra.

Biểu hiệu cửa tiệm chỉ có một chữ M đơn giản, Kha Bố rất buồn bực, bất kể là Lam hay Chi, đều không có M, chẳng là xinh đẹp(*)? Hoặc là ma pháp(*)? Chu Hân Hợp vì được làm đầu bếp cho Lam Ngân đã hưng phấn đến mấy đêm không ngủ tử tế, bây giờ lại càng như chuẩn bị đánh máu gà: “Lam Ngân, lúc nào có thể làm được?”(*) “Đẹp”: Mỹ

(*)“Ma pháp”: Thần kì, kì dị

” Bây giờ, đi thay quần áo.”

” Bây giờ?” - Kha Bố không thể từ bỏ thói hư tật xấu thích lớn miệng.

” Làm sao, người còn muốn nghỉ ngơi?”

” Nương nường, người hiểu lầm ý của con rồi.” - Kha Bố làm bộ vô tay nhảy căng lên: ” A~~ Bây giờ?”

Lam Ngân nhìn Kha Bố, lại nhìn Chi Lý, ngữ điệu không tự nhiên đem bàn tay ngọc ngà vỗ vỗ vai hân: ” Lần sau chú ý chọn người biết thưởng thức một chút.”

” Nói cũng phải.”

” Cậu như vậy cũng đồng tình!!” - Kha Bố la lên.

Lam Ngân rất nhanh đem nhiệm vụ phân phối, Kha Bố phụ trách thu ngân, Công Tru đứng ở ngoài mời khách, bởi vì cậu lớn lên cả nam lẫn nữ đều thích, Trương Lạc phụ trách âm thanh cùng thiết bị trong quán, Sở Hạo Vũ cùng Ứng Tu Kiệt phụ trách bưng bê đồ ăn, còn dư lại Đóa Lạp, Tô Ấu Ngôn, Chi Lý phụ trách tiếp đãi cùng khách hàng chọn món. Lam Ngân nhìn bọn họ nói: “Đi thay quần áo đi.”. Nói xong cũng gấp ngăn nắp dài chuẩn bị đi lại bị Chi Lý bắt lại: ” Muốn đi?”

” Ban ngày là thời gian ngủ của mẹ.”

“Bắt đầu từ bây giờ chuyển sang buổi tối cho con, lập tức đi thay quần áo.”

“Đừng đùa, lại dám bảo mẹ làm loại chuyện này.” Miệng Lam Ngân nhất định là có độc được, nếu không tại sao có thể như không có chuyện gì xảy ra nói những lời độc ác như vậy với họ.

” Đừng nói nhảm, muốn thay quần áo hay muốn con mua vé tàu tùy người quyết định.”

“Con uy hiếp ta.”

“Con uy hiếp mẹ.”

Cuối cùng, Lam Ngân tâm không cam lòng không nguyện bước vào phòng thay đồ nữ, chờ toàn bộ thay đồ xong, tiệm mì bởi vì dung mạo xuất chúng của bọn họ lại tăng thêm một bậc, khi Chi Lý đi ra, Kha Bố ngốc lảng hơi há mồm, Chi Lý mặc qua loại quần áo này, đẹp mắt như thể hân vừa từ trong manga đi ra, đem ánh sáng đến cho thế giới này, thuần túy, thanh khiết, thuần túy, tất cả đều mang đến đây.

Tiệm mì vừa mở, biển người liền tràn vào, mừng thầm không chỉ có phái nữ mà còn có phái nam, giống như nhà tạo phúc trên bãi biển. Tô Ấu Ngôn đứng trước hai vị khách nam, chẳng qua chỉ đọc sách, cái gì cũng không nói, hai vị nam sinh kia vừa rụt rè lại mang đầy hưng phấn nói: “Cái đó, chúng tôi muốn chọn món.”. Tô Ấu Ngôn nâng lên mí mắt, nhìn bọn họ một cái, đem quyển Menu ném cho bọn họ rồi tiếp tục đọc sách. Đây rốt cuộc là an bài kiểu gì a!!! Lam Ngân không muốn làm ăn nữa?

Nhìn lại Lam Ngân, vừa hút thuốc mỏng vừa đặt trên bàn: ” Đồ rẻ lắm thử nhìn một chút.”. Nói xong liền đem khói trong miệng thổi vào nam nhân trước mặt. Kha Bố đã không còn cách nào hình dung nổi, nhìn lại Đóa Lạp, đang thần thần quỷ quỷ không biết đã để thứ gì bên trong đồ ăn, Kha Bố mặc dù nhận không ra đó là vật gì, nhưng cậu có thể nhận ra khuôn mặt tối tăm của Đóa Lạp. Bên này Chi Lý phụ trách khách hàng nữ, mặt vô biểu tình, các nữ sinh cứ riu ra riu rút ta đẩy người, người đẩy ta.

Chi Lý nhin không được mở miệng: ” Muốn ăn hay không ăn, không ăn nhanh đi.”

Kha Bố hiểu, Kha Bố rút cuộc hiểu rõ, M đó, chính xác là M!!! Bị đối đãi như vậy mà khách hàng cũng có thể hài lòng được, thế giới này như thế nào a? Người người đều cuồng ngược sao?

Chạng vạng tối, mọi người từ trong bận rộn được nghỉ ngơi, Kha Bố sửa sang lại tiền, chỉ muốn biết một chuyện, mình trộm bao nhiêu sẽ không bị phát hiện, cũng nửa phút sau, chờ khi cậu ngẩng đầu lên, trong phòng nửa bóng ma cũng không có, đám súc sinh này lại giám bỏ rơi cậu, giận đến mức quyết định đem con số vừa trộm tăng thêm.

Cậu dùng sức từ trong túi xách lấy ra điện thoại, thuận thực bấm một dãy số, nhạc chờ êm ái vang lên, Kha Bố buồn bực ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn lên trần nhà.

“Chi Lý?” - Kha Bố thử tìm tiếng chuông vang vọng trong cái phòng nhỏ, lại chỉ có thể nghe thấy thanh âm của biển, cậu ngẩng đầu lên tìm tòi xung quanh: “Chi Lý, cậu sẽ không phải treo ngược trên đó chứ? Có đó không?”

Trên nóc nhà một tấm lưới hình vuông được mở ra, mặt Chi Lý liền xuất hiện ở phía trên: “Muốn tớ đem cậu đến hoàng tuyền sao?”

“Cậu thế nào có thể lên đó!! Tớ cũng muốn lên.”

“Vậy cậu nhảy đi.”

“Làm sao có thể nhảy được!!”

“Vô dụng, phòng bếp có thang.”

“Cậu cũng không phải là dùng thang đi!! Người nào làm cái này, lại muốn ở trên nóc nhà mở động.”

“Ngân đặc biệt thích tới đây hút thuốc.”

Kha Bố thận trọng từ phòng bếp bên kia bò lên, mới vừa đưa đầu ra, sợi tóc liền bị gió biển thổi tán loạn, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Chi Lý ngồi trong những cánh hoa, chân gập vào, vén ống tay áo lên, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt đuổi theo từng đợt sóng trên biển. Bầu trời chạng vạng tối đặc biệt nhiều màu, màu xanh da trời, màu đỏ, da cam, màu trắng đan xen vào nhau, duy trì sự xinh đẹp như vậy từ từ đi xuống, tiếp xúc mặt biển, đến gần Chi Lý cùng Kha Bố, bóng của biển, của Chi Lý, đôi mắt của Kha Bố, đều hòa cùng với sắc thái của bầu trời. Gió biển mang theo mùi mặn mặn thổi tới, len qua từng sợi tóc, chui vào vạt áo.

Kha Bố nhìn gò má của Chi Lý, dùng tay trái chống rồi nghiêng người bắt lấy gò má của Chi Lý. Chi Lý quay đầu: “Cậu muốn gì?”

“Đột nhiên muốn hôn cậu, loại ức chế này nếu như phải nhin giống lúc nhin tiểu thì không tốt lắm.”

“Vị khách hàng này xin tự trọng.”

Kha Bố bị chữ miệng không cách nào khống chế tiếng cười phát ra, Chi Lý đưa tay ra, dùng sức vuốt mái tóc Kha Bố: “Cậu bị ngứa sao?”. Mặt của Chi Lý, thanh âm của Chi Lý, cả người của Chi Lý đều nhu động lòng người, vừa mơ hồ vừa rõ ràng, trái tim dừng lại rồi lại tăng gia tốc, cậu nhào qua, trèo lên người Chi Lý: “Làm sao bây giờ? Tớ yêu cậu, tớ thực sự yêu cậu, đặc biệt yêu cậu. Cậu xem đi, tớ đều đem thân thể cùng trái tim của tớ cho cậu hết, cậu lấy cái gì cho tớ?”. Kha Bố giống như tên vô lại dùng mặt trực tiếp cọ vào cổ Chi Lý.

” Đây.”

“Làm gì.” - Kha Bố ngẩng đầu lên. Chi Lý liền hôn qua, mang theo sự ăn mòn nuốt mất bờ môi của Kha Bố, Kha Bố khẽ rên, tâm Kha Bố đều bay tán loạn.

Được rồi, như vậy là công bằng, tớ cho cậu tình yêu của tớ, cậu cho tớ nụ hôn của cậu.

Cho nên, hai người đều đem thế giới này nhiễm độc, thứ độc trở thành thứ chỉ thuộc về tình yêu rực rỡ.

80. Chương 80 - Không Nghĩ Ra Nội Dung Tiêu Đề

Kha Bố rất nhanh liền thích ứng với cuộc sống bận rộn này, gió biển thư thái thổi khắp nơi, xung quanh đều là tiếng cười của mọi người, ba bốn người thành một đoàn hồ bằng cầu hữu, các cặp đôi thì tình tứ tay trong tay, mấy đứa trẻ nhỏ nhỏ mập mập chạy xung quanh tìm vỏ sò, các gia đình nhỏ không ngừng chụp ảnh kỉ niệm. Tất cả cùng với sự căng thẳng của đô thị đều bất đồng, ở nơi đây mặc dù phiền não của họ không thể lãng quên, nhưng cũng có thể khiến nó ngưng đọng.

Cậu ngồi bên cạnh nhìn Lam Ngân: “Lam Ngân, ly hôn nhiều năm như vậy, sao không tìm hạnh phúc mới?”. Lam Ngân không nhìn cậu, ánh mắt căn bản không có tiêu cự: “Muốn từ ta nghe được câu trả lời?”

Kha Bố sững sốt, cuống quýt phủ nhận: “Chỉ muốn hỏi một chút, một người không phải sẽ rất tỉnh mịch sao?”

” Tỉnh mịch? Đó là thứ chơi được sao, lại nói ta thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài tìm mấy em trai, hấp thu tinh lực nam nhân, giúp mình giữ vững tuổi thanh xuân.”

Người là hắc sơn lão yêu sao? Kha Bố trong lòng không khỏi thâm than, nhưng trên mặt vẫn thủy chung duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

” Kha Bố.”

” Nương nường, chuyện gì?”

“Trước tối nay, đem tiền trộm được trả lại.”

“.....”

Sở Hạo Vũ mới vừa kéo cửa ra, khách hàng liền tràn vào, không chờ đợi liền ngồi xuống. Không bao lâu, một nữ sinh cầm ví tới quầy tính tiền, đem hóa đơn đưa cho Kha Bố, ấp úng nhìn cậu: “Cái đó, tôi muốn hỏi một chút, ân, bạn nam đứng bên đó có bạn gái chưa?”. Kha Bố ngẩng đầu lên cười khảnh khách nhìn chăm chú nữ sinh nọ: “Có nha.”

Nữ sinh thất vọng nhú mi: “Là một trong những nữ nhân của tiệm sao?”

Kha Bố lấy tay chống cằm, híp mắt: “Là tôi.”

Nữ sinh bật tiếng cười: “Cậu cũng thật biết đùa.”. Kha Bố có một chuyện, bất kể mình có đưa sự thật nào nói ra cho người khác, bất kể mình có nghiêm túc đến đâu, cũng chỉ bị người ngoài cười giỡn, cho nên thất vọng là điều không thể tránh khỏi. Từ lúc quyết định thích Chi Lý, cậu biết sau này sẽ cần thừa nhận hậu quả, cậu tốn rất nhiều thời gian để mình kiên cường một chút, rồi kiên cường chút nữa, không muốn trốn đằng sau để Chi Lý bảo vệ, mà muốn đứng bên cạnh hấn cùng nhau chia sẻ mọi thứ. Nhưng kiên cường của cậu lại thất bại thảm hại, người ngoài căn bản không tin vị đại nhân kia là của cậu, nhưng lại không thể trách họ, cậu cũng phải tốn rất nhiều năm mới dám tin sự thật này.

Ai mà không muốn lớn tiếng tuyên bố mình hạnh phúc, nhưng lần này là một tình yêu đặc biệt, không thể có chúc phúc chỉ có thể nhận sự nguyên rửa, như vậy còn người nào muốn lớn tiếng nói mình đang hạnh phúc.

Ánh mắt của Chi Lý lướt qua quầy thu tiền, thấy được cuộc trò chuyện sôi nổi của hai người, không nói lời nào. Đột nhiên, hấn làm một cử động tương đối tự nhiên, Kha Bố thấy nhất thời ngạc nhiên, Chi Lý lấy bút trong tay ném hướng nữ sinh kia, đầu của cô bị đập trúng liền quay lại nhìn, không hiểu chuyện gì xảy ra, cho rằng mình bị ảo giác, lại quay lại tiếp tục nói chuyện với Kha Bố. Chi Lý thể nhưng lại cảm ghê lên, mặt của Kha Bố nhất thời cứng đờ, mồ hôi lạnh không nhận được đều toát ra, nhưng vì sợ bị nữ sinh phát hiện, chỉ có thể giả bộ tươi cười, Chi Lý đang chuẩn bị ném qua, liền bị Tô Ấu Ngôn giữ được: “Cái này không được.” Kha Bố thở phào nhẹ nhõm. “Tại sao?”

“Sẽ chết người.”

“Sẽ sao?” - Đây là đối thoại kiểu gì đây!!!!

“Ừm.”

Chi Lý liền đem cái ghế ném hướng Lam Ngân, Lam Ngân chỉ nhẹ nhàng phất tay liền đem ghế đẩy ra, ghế đụng vào cây cột vang lên âm thanh chói tai, các khách nhân đều nhin không được nuốt nước miếng, Chi Lý lại tiếp tục đề tài: “Sẽ không đâu.”

“Đây là hai loại nữ nhân đặc biệt.”

“Thì ra là vậy.” - Chi Lý xoa cằm.

Nội tâm của Kha Bố liền bình tĩnh trở lại. Tô Ấu Ngôn cầm lấy khay đựng đồ ăn: “Bất quá, cái này có thể, sẽ thương, nhưng không chết.”. Kha Bố cuống quýt đứng lên: ” Ngại quá, phía sau còn có khách đang đợi, tôi nghĩ cô nên đi.”

Nữ sinh lúc này mới ý thức mình đứng ở quầy thu ngân có chút không tự nhiên, hướng Kha Bố phất tay, không quên dùng ánh mắt tình sắc liếc Chi Lý. Đây là đạo lý gì, hận trời trời không thấu, hận đất đất không nghe, người cứu cô ta rõ ràng là cậu mà.

“Mấy người vừa rồi mới làm gì!!” - Chờ nữ sinh đi rồi Kha Bố rốt cuộc không kìm chế được lên tiếng.

“Cái gì?”

“Đừng giả ngu. Chuyện như vậy ở phát luật hiện hành là không được phép.”

“Cậu cảm giác mình có tư cách giáo huấn tớ? Thuận tiện cho cậu biết tin, bởi vì hành động vô sỉ lần này của cậu, tiền lương tháng này bị khấu trừ.”

“Cái quỷ gì!!! Tớ lao việc cực khổ cho cậu, còn giám khấu trừ lương của giai cấp vô sản, chẳng lẽ đời này tớ chỉ có thể nói chuyện với Ấu Ngôn? Các nữ nhân khác đều không thể sao.”

“Còn có nam.”

“Tính sở hữu của cậu quá vụn vụn !!! Ai thêm nghe cậu.”

Chi lý hướng Ấu Ngôn chỉ chỉ, Tô Ấu Ngôn lấy ra laptop: “Thời gian: Huấn luyện quân sự tháng 9. Sự kiện: Kha Bố vì đánh cược mà hèn hạ vô sỉ muốn đi đường tắt, cầu Chi Lý giúp đỡ, không để cho bất luận kẻ nào có thể đụng cậu. Kết quả: Kha Bố hèn hạ vô sỉ thiếu Chi Lý một điều kiện trao đổi.”

“Tại sao phía trước tên của tớ lại có nhiều tính từ như vậy!!!!”

“Cũng chính vì điều kiện này, cậu nhất định phải chấp nhận yêu cầu Chi Lý vừa nói.” - Tô Ấu Ngôn làm bộ không nghe Kha Bố nói tiếp, Kha Bố cắn chặt răng, cậu không thể cự tuyệt, đây là quy luật, cậu chỉ có thể ảo não hối hận rằng mình tuổi trẻ nông nổi. Nhưng ảo não như vậy lại xen thêm một tia ngọt ngào, không thể giải thích.

Trên bờ cát truyền tới tiếng ồn ào, cắt đứt trò chuyện của mọi người, Kha Bố thò đầu ra nhìn xem tốt cùng là cái gì, chỉ thấy một chiếc xe thể thao đen bóng lái trên bờ cát, bánh xe cuốn theo từng hạt cát, để lại dấu bánh xe trên bờ cát. Xe thể thao thẳng hướng tới phía bọn họ, Kha Bố rõ ràng có thể nghe được tiếng Đóa Lạp nuốt nước miếng, cuống quýt đem cúc áo cài ngay ngắn, vạt áo cũng nhét vào trong chỉnh tề.

Xe chạy đến trước cửa quán, dừng lại, mở cửa, một người đàn ông đi xuống, quần áo đơn giản, thứ đồ xa xỉ nhất trên người chính là chiếc đồng hồ ở cổ tay, không có vẻ khoe khoang, nhưng lại có thể toát lên khí chất bất phàm. Ánh mắt sắc bén của người đàn ông liếc tới, bình tĩnh nhìn mọi người, hơi thở chậm chạp, Kha Bố liền đoán được là ai, có nét giống như vậy, mặc dù khuôn mặt Chi Lý có thừa hưởng một chút từ Lam Ngân, nhưng Kha Bố có thể nhìn ra di truyền kinh khủng đến thế nào, chính là hai người kia, mỗi người một chút, tạo thành Chi Lý. Hơn nữa, bữa sáng của nhà này khẳng định là thuốc trường sinh bất lão, không thì tại sao có thể không nhìn ra tuổi của hắn. Từ lần đầu gặp Lam Ngân, Kha Bố liền suy nghĩ thật sự còn có người xứng với dung mạo tuyệt mỹ của Lam Ngân hơn Chi Lý. Bây giờ, cậu rốt cuộc cũng có câu trả lời.

Người đàn ông nhẹ nhàng đóng cửa xe, hướng Lam Ngân đi tới, đưa tay lấy xuống điều thuốc trong miệng Lam Ngân. Lam Ngân ôm tay: “Anh tới làm đây làm gì? Muốn cướp Chi Lý của em?”

“Anh không nhớ có nói nó chỉ thuộc về một mình em.”

“Vậy bây giờ em liền nói, đúng không, Chi Lý, bây giờ liền cùng nó nói rõ ràng, hai chúng ta liền xem nó hiểu thuận với ai hơn.”

Chi Lý bên này liền coi như không phải chuyện của mình, cầm lấy tập vẽ vẽ vẽ, hời hợt nói: “Phải xem các người có sống lâu được không!!”. Người nhà này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bình thường mình với Chi Lý đều sống theo nguyên tắc hòa bình, sẽ thỏa hiệp, mọi chuyện sẽ trở thành quá khứ, mà cái nhà này, cả ba người đều cứng đầu.

Lam Ngân vuốt vuốt mũi, lấy ra từ bao thuốc một điều khác đặt trên môi: “Thật khó, anh có thể rảnh rồi tới nơi này, anh xem lần cuối anh gặp em là vào lúc nào, hình như là hai tháng trước.”

“Chuyện này để sau đi.”

“Cái gì, không phải thừa dịp anh ngủ say ra tay cướp sạch đồ trong nhà, chúng ta chỉ duy trì quan hệ thuần túy, tặng ít đồ cho tôi cũng là hợp tình hợp lý a.” - Thì ra đối tượng 419 chính là bố của Chi Lý a!!! Kha bố thiếu chút nữa thốt lên.

Người đàn ông mặt không đổi sắc giật lấy điều thuốc còn chưa kịp đốt của Lam Ngân: “Hạn chế chút cho anh.”

Lam Ngân trợn mắt: “Không phải một ngày 10 điều sao?”

“Đây mới chỉ là điều thứ chín.”

Đám người Kha Bố trợn mắt há mồm, mắt nhìn chằm chằm khí chất bất phàm của người đàn ông này, thân thể không ngừng tản ra mị hoặc, cùng Lam Ngân có cảm giác thật hòa hợp.

Cuối cùng cũng xuất hiện rồi, phụ thân đại nhân!!!!

81. Chương 81 - Một Lần Nữa Trao Đổi Điều Kiện

Người đàn ông đưa tay ra, ngoắc ngoắc ngón tay, ý nói Lam Ngân vứt thuốc lá đi, Lam Ngân liếc mắt liền đem bao thuốc ném trên người hắn, xoay người đối mặt với đám người Kha Bố, lấy tay chỉ thẳng mặt người đàn ông không có chút biểu tình kia: “Này, đây là chồng trước của ta, Chi Tả Tư.”

Tất cả khó có lúc động tác được đều như vậy, đem hai tay đặt trước người, hơi cúi đầu chào, nhìn như thể một đám người trong hắc đạo trên TV. Nhưng không biết tại sao, mọi người đều theo bản năng muốn làm như vậy: “Chào chú.” Luôn cảm thấy gọi Chi Tả Tư là chú có điểm không tự nhiên, bởi vì thoát nhìn bộ dạng của hắn nhiều nhất của chỉ như 30 tuổi, nhưng nếu giống Lam Ngân gọi thẳng tên thì càng không được tự nhiên. Chi Tả Tư nhanh chóng quan sát bọn họ, cũng không lên tiếng, trực tiếp đi vào trong quán, ngồi đối diện Chi Lý.

“Trường học.”

“Tốt.”

“Chỗ ở.”

“Tốt.”

“Kết giao.”

“Kém.”

“Gây chuyện.”

“Xuất sắc.”

Đây là lần đầu tiên từ khi Kha Bố ra đời lại nghe được cuộc trò chuyện kì dị như vậy của một cặp phụ tử, cậu nghiêng đầu hỏi Lam Ngân: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Mỗi năm báo cáo tình hình một lần.”

“Câu nói có thể ngắn gọn hơn một chút hay không.”

“Năm nay đã thêm hai vấn đề rồi.”

“Làm cha mẹ không phải là nên quan tâm đến con cái nhiều hơn sao?” - Kha bố nhẹ giọng nói lên ý kiến, sau đó vô cùng hèn nhát nói thêm một câu: “Dĩ nhiên, nương nường, đây là theo hiểu biết của cháu.”

“Quan tâm? Sau đó trưởng thành thì sẽ là một dạng phế vật giống ai kia, ai kia, ai kia ư?” - Lam Ngân nói ai kia, ai kia là ai kia. Ngón tay giờ giờ ra chỉ về hướng con người bình thường kia. Lam Ngân thấy hai người nói xong rồi, lấy tay vỗ vỗ bàn: “Nói xong rồi, anh có thể đi rồi.”

“Cùng nó nói xong rồi, còn em thì chỉ mới bắt đầu.” - Chi Tả Tư tay đặt trên đầu gối, ngón tay ở phía trên chậm rãi gõ gõ. Lam Ngân ngồi bên cạnh Chi Lý: “Tôi và anh không có gì để nói, dĩ nhiên, trừ khi anh muốn nói xin lỗi.”

Ứng Tu Kiệt hoàn toàn không nhìn thấy tình hình hiện tại: “Mạo muội hỏi một câu, hai người rốt cuộc tại sao lại ly hôn?”

Lam Ngân hừ một tiếng, mắt lạnh nhìn Chi Tả Tư: “Bởi vì Chí Lý là con của ta cùng nam nhân khác.”

Mọi người hít vào một hơi lạnh, suy nghĩ của Kha Bố càng bay lên tận trời, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể mặc cho vô số hình ảnh đang bay vòng vòng. Chi Tả Tư nhìn một đám người sắc mặt tái nhợt vì bị dọa: “Các người bị ngu ngốc sao?”

“Đùa vui đấy, nói như vậy các người cũng tin.” - Lam Ngân hướng Chi Tả Tư lộ ra nụ cười nghịch ngợm.

“Lúc này không nên tùy tiện nói đùa chứ!” - Kha Bố phát điên dậm chân, sau đó nhìn Chi Lý, muốn cầu xin câu trả lời từ nơi hắc. Nói không hiểu kỳ là giả, Chi Lý cất lại bản vẽ, miễn cưỡng nói: “Hình như là, có ngày Ngân uống say liên tục ca hát như quỷ khóc sói tru, cuối cùng, phải dùng băng dán bịt miệng lại, nhốt trong phòng kín cả đêm.” “Thì ra là như vậy.” - Kha Bố một giây trước bình tĩnh tiếp nhận, một giây sau liền có chút không hiểu: “Hai người ly hôn thế này so với kết hôn còn tùy tiện hơn, vì chuyện nhỏ như vậy.”

“Chuyện nhỏ?” - Lam Ngân nhìn lướt qua Kha Bố, lạnh nhạt nhìn lại Chi Tả Tư: “Ta là nhớ lúc kết hôn có người còn nói sẽ luôn luôn cưng chiều ta thật tốt, người chính là cưng chiều ta như vậy, đem lão nương nhốt trong phòng kín.”

Chi Tả Tư so với Lam Ngân còn lạnh nhạt hơn: “Lời nói của anh vốn dĩ là tùy từng tình huống có thể cưng chiều em, nhưng không có nói khi em ca hát, anh ghét ồn ào.”

“Ý người là tiếng ta hát rất ồn ào sao?”

” Đúng.” - Chi Lý cùng Chi Tả Tư đồng thời đưa cho Lam Ngân một lời khẳng định, Chi Lý còn không ngại ngừng thêm một đao: “Rất ồn ào.”

Còn có thể trẻ con một chút, hai người kia còn có thể trẻ con hơn một chút không? Kha Bố không thể tin, nhưng nội tâm lại dâng lên chút cay đắng, thì ra bị kịch của gia đình mình không giống với hoàn cảnh của gia đình Chi Lý.

“Xem ra ly hôn là cách đúng đắn nhất.”

“Em rốt cuộc còn hận ư.”

“Từ khi bắt đầu chẳng phải anh đã biết.”

“Anh hỏi lại lần cuối, phục hôn(*), điều kiện là em đời này không bao giờ được mở miệng ca hát.”

(*) Phục hôn: tái kết hôn (Nam nữ sau khi ly hôn lại kết hôn trở lại)

Lam Ngân nhún vai: “Xem ra chúng ta không còn gì để nói, gặp lại sau.”

“Nếu em không đồng ý, tôi liền tự mình quyết định.”

“Đừng mơ tưởng.”

“Chi Lý sau này con không cần đến nơi đây, nếu như còn muốn gặp mẹ con, có thể không đi theo ta.”

Lam Ngân cuối cùng không thể lạnh lùng nữa, lông mày nhấc lên: “Anh lấy con uy hiếp ta, anh cho rằng con sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói?”

Chi Tả Tư lấy ra một thẻ tín dụng, đẩy đến trước mặt Chi Lý, người nhà này quả thực rất nhiều bản thủ, trước mặt nhiều người như vậy lấy tiền ra giao dịch.

“Khinh thường ta không có tiền?” - Lam Ngân ôm lấy Chi Lý ăn vạ: “Đừng nghe lời hắn, ma ma sẽ dùng tấm thân này để bồi thường cho con.”

Chi Lý đẩy Lam Ngân ra: “Người có thể mang nữ nhân này mang đi, càng xa càng tốt, bắt quá...” - Chi Lý nhìn chằm chằm thẻ tín dụng trên bàn: “Cái này không đủ.”

“Con còn muốn gì?”

“Muốn người công nhận một chuyện.”

Kha Bố có dự cảm không hề tốt, dự cảm vô cùng vô cùng xấu, cậu cảm thấy chân mình run run. Muốn chạy, nhưng mới lui được một bước, liền bị Tô Ấu Ngôn túm được cổ áo: “Đứng ngay ngắn cho tót.”

Chi Lý đưa ngón tay ra, ngón tay thon dài xinh đẹp, chỉ chỉ mình, rồi chỉ chỉ Kha Bố. Chi Tả Tư thông minh nên không cần phải nói nhiều, mặt không biểu cảm nhìn Kha Bố, cũng không phải nhìn mặt cậu, mà nhìn phía dưới của cậu.

“Không cần nhìn, cái kia thật sự có hơi nhỏ chút.” - Chi Lý giải thích, Kha Bố cảm giác máu của mình sắp phun trào đầy cả đại dương.

Trầm lặng, không gian nghiêm túc trầm lặng như hoàn toàn ngưng đọng lại, Kha Bố không dám nhìn vào ánh mắt Chi Tả Tư, cậu đã sợ đến hồn cũng không còn, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, chuyện vừa xảy ra nhanh đến mức cậu không kịp suy nghĩ nhiều. Tay chân cậu luống cuống, không muốn phủ nhận, nhưng lại không có dũng khí thừa nhận, lúng túng muốn nói cho Chi Tả Tư một lời an ủi: “Chú, chú, chú yên tâm, cháu sẽ chỉ yêu thương một mình cậu ấy.”

Đám người Sở Hạo Vũ trốn to hai mắt nhìn chằm chằm Kha Bố, Kha Bố căn bản không biết mình nói cái gì, hai mắt lo lắng nhìn về phía trước, xem ra đột nhiên xuất hiện tình huống này đối với cậu mà nói là một đả kích tương đối lớn.

Hồi lâu, Chi Tả Tư lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Ngân: “Em sớm đã biết?”

“Nằm mơ cũng mong chờ về mặt của người khi biết chuyện.” Mặc dù sự thay đổi biểu cảm của Chi Tả Tư rất khó nhận biết, nhưng ở chung với hắn nhiều năm như vậy trong nháy mắt Lam Ngân làm sao lại không biết có biến.

Chi Tả Tư lên tiếng không chút cảm xúc: “Anh đã sớm nói, lúc mang thai ít xem những thứ kỳ quái.”

Chi Lý đặt khuỷu tay chống lên bàn vẽ, người khẽ nghiêng về phía trước: “Như thế nào? Dùng hôn nhân của người trao đổi tình yêu của con.”

Kha Bố lại một lần nữa lĩnh hội sự thông minh khủng bố của Chi Lý, âm mưu của nhà này sắp đặt thật tốt, ngay cả Lam Ngân cũng được sử dụng đến!!

82. Chương 82 - Hội Nghị Gia Đình

Ngoài cửa sổ âm thanh chơi đùa truyền tới phòng nhỏ trong nháy mắt đã bị không khí ở đây làm cho đông lại, Chi Lý dùng đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Chi Tả Tư. Chi Tả Tư cũng không hề đáp lại, chẳng qua rời khỏi chỗ ngồi, gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút, lạnh lùng nói: “Tối nay 8 giờ, hội nghị gia đình.” Hắn đi về phía cửa, kéo rèm đứng lại: “Đến lúc đó, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này.” Nói xong, ngồi lên xe thể thao, cũng không ấn còi trực tiếp phóng xe về phía trước. Lam Ngân như không sao cả nhún nhún vai đứng lên vươn tay về phía mấy người còn chưa phục hồi tinh thần: “Ai có thuốc lá không?”

Mọi người rối rít lắc đầu, Lam Ngân cau mày: “Thế loại gì đây, đến tuổi này còn không hút thuốc lá, các người còn phải đợi tới khi nào?”

Kha Bố vẫn đứng ngây ra đó, không phản ứng. Ánh mắt thất thần, Lam Ngân đưa tay vươn tay, nghĩ chọc ghẹo Kha Bố, lại bị phía sau Chi Lý bắt được cổ tay, nàng nhìn mặt nhìn mũi, không hứng thú lại. Những người khác trong lòng cũng hiểu rõ hiện tại hai người phải đối mặt vấn đề gì, thức thời vội vàng rời đi. Chi Lý đẩy đẩy vai Kha Bố: “Uy.” Kha Bố lúc này mới hoàn hồn: “Tiêu rồi, tiêu rồi. Tối nay ba cậu nhất định sẽ tìm một nhóm người bắt cóc tớ, sau đó tàn nhẫn cưỡng gian tới n lần, để cho tớ ở cảm thấy hổ thẹn mà chết đi.” Kha Bố không khỏi tưởng tượng thái quá ... Rồi, dùng hai tay úp lên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó biến hình: “Nói không chừng còn có thể lột da của tớ xuống làm thành đèn bàn, chặt đầu tớ đem treo trước cửa, móc đôi mắt tớ đặt trong bình thủy tinh, trồng hoa lên mộ của tớ, phía trước là cái gì? Điểm cuối cuộc đời; phía sau là cái gì? Đầu lưỡi của Hắc Bạch vô thường.” Kha Bố bị dọa thành như vậy, nguyên nhân không phải ... bởi vì tính cách của vị phu nhân đại nhân kia, cũng bởi vì cậu chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, cũng còn chưa kịp nghĩ, nhất thời tay chân luống cuống, thân thể cứng như người máy không có sách lược đối ứng, cả người lâm vào trạng thái hỗn loạn. Cuộc sống chính là chẳng đường trần đầy bom nổ chậm, có lẽ một giây trước đang kích động nghĩ tới kế tiếp muốn ăn cái gì, một giây sau đã phơi thân nơi đất khách.

Chi Lý hơi nhíu mày, khom lưng đặt Kha Bố lên vai, đi về phía bờ biển, không để ý đến ánh mắt hiếu kì của người xung quanh, ném Kha Bố nửa chết nửa sống xuống biển, Kha Bố sắc mặt một ngụm nước biển, chỉ cảm thấy vị mặn trong khoang miệng, cổ họng khó chịu, đứng lên hướng về phía Chi Lý hét lên: “Cậu làm gì thế! ”

“Đã tỉnh?”

Kha Bố lau nước biển trên mặt, nghiêm túc nhìn chằm chằm Chi Lý: “Cậu thành thật nói cho tớ biết, tỷ lệ tớ chết là bao nhiêu.”

“Sợ cái gì, không phải là có tớ sao?” Chi Lý dùng những lời này an ủi Kha Bố, nhưng Chi Lý tiếp tục nói: “Đến lúc đó sẽ nhật xác giúp cậu.”

Kha Bố dùng hai tay vuốt nước biển trên mặt: “Đừng đùa, người nhà của cậu rốt cuộc có hiểu lúc nào nên nói giỡn hay không! Cậu chắc chắn ba cậu sẽ đồng ý?”

“Tớ biết không dễ dàng như vậy.”

“Vậy cậu còn nói!”

“Dù sao cũng phải đánh cược một phen.” Về mặt Chi Lý mặc dù rất thần nhiên, nhưng trong ánh mắt nhưng thoáng lộ sự nghiêm túc. Kha Bố vẩy nước về phía Chi Lý: “Vậy sao lại nói ra sớm như vậy, ít nhất cũng phải thương lượng trước với tớ, kia chính là ba ba của cậu đó, hiện tại tớ mất hết hình tượng rồi, chú ấy chắc chắn sẽ không thích tớ, khẳng định sẽ không đồng ý, tên khốn kiếp nhà cậu, tớ ghét cậu, tớ ghét cậu tự biên tự diễn, tớ ghét cậu tùy hứng làm bậy như vậy, tớ ghét cậu, tớ ghét nhất là cậu.” Chi Lý đi về phía Kha Bố, sóng biển vỗ vào chân, làm ướt quần đùi, da tay, hắn bắt lấy cổ tay đang cấu khỉnh của Kha Bố, ôm cậu vào lòng mình, Kha Bố giãy dụa, trong miệng còn lẩm bẩm oán trách: “Tớ ghét cậu, Chi Lý, tớ ghét cậu.”

“Tớ thích cậu, được rồi chứ.” Thanh âm tựa như có như không của Chi Lý, xen lẫn vào tim Kha Bố, theo mạch máu truyền đi khắp ngõ ngách trong cơ thể. Kha Bố đang ra sức giãy dụa liền bất lực gục vào ngực ai kia.

Chi Lý, tớ thật chán ghét cậu, ghét cậu chỉ tùy tiện một câu nói có thể bao trùm cả thế giới của tớ.

Kha Bố đi thay đồ, sau khi tắm rửa sạch sẽ mặc quần áo của Chi Lý, cổ áo vẫn còn vương mùi thơm ngát, mặc trên người Kha Bố có hơi rộng, chỉ đành phải xắn cao tay áo, sợi tóc ướt nhẹ vẫn còn đang nhỏ giọt, chân trần dẫm trên sàn nhà, lưu lại dấu chân ẩm ướt, rất nhanh bốc hơi trong không khí. Kha Bố đã bình tĩnh trở lại, cậu từ phía sau nhào tới trên lưng Chi Lý: “Đang xem gì đấy?”

“Không có gì.” Chi Lý dường như không muốn nói chuyện, nhanh chóng lật từng trang sách. Kha Bố bị lạnh nhạt không cam lòng lắc lắc đầu văng nước lên mặt Chi Lý, Chi Lý thờ ơ bình thản đọc sách nói: “Kha Bố.”

“Tớ thích cậu.”

Lời nói đột nhiên xuất hiện này..., khiến Kha Bố ngẩn người một chút, khẽ đẩy Chi Lý: “Cậu, cậu, tại sao còn nói những lời này.” Dứt lời, liền buông Chi Lý ra, đi lấy máy sấy tóc, bật công tắc, âm thanh vù vù, tạo ra làn gió ấm áp vỗ về tóc Kha Bố, gió này hình như ấm quá rồi thì phải..., ngay cả mặt Kha Bố cũng bị thổi cho đỏ ửng lên. Nhưng. . . . Cậu rất nhanh nhớ ra một chuyện, chuyện rất lâu trước đây, Chi Lý từng nói với cậu ‘Tớ thích cậu’ lừa cậu lên giường. Cậu đột nhiên tắt máy sấy, ánh mắt đỏ máu nhìn chằm chằm bóng lưng Chi Lý đang đọc sách: “Chi Lý, lời cậu nói khi nãy chẳng qua là muốn tớ cảm miệng có phải không, có phải hay không.”

Chi Lý nhìn đồng hồ, nhún nhún vai: “Thế nào, lần này chỉ duy trì được mười phút?”

Kha Bố lại bật máy sấy lên lần này mở chế độ nóng nhất, hướng về phía mái tóc đang còn ẩm ướt của Chi Lý. Chưa đầy hai phút, Chi Lý quay đầu lại, nghiêng mặt về phía Kha Bố: “Cậu cái tên khốn này, thử làm vậy lần nữa xem.”

Quên mất, thế nào là lại quên mất một chuyện rất quan trọng. Cậu còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Chi Lý bắt lấy, đặt lên giường: “Vậy thì tiện thể làm đi.”

“Cái gì tiện thể, tiện thể chỗ nào! !”

“Có ý kiến?”

“Không có, không có.”

“Còn ngần ra đó, còn không mau cởi.”

Kha Bố lòng đầy cảm phần bắt đầu cởi quần áo, quần mới vừa cởi đến một nửa, Chi Lý cau mày, buông Kha Bố ra: “Khốn kiếp, hôm nay không được.” Nói xong, xoay người cầm sách đọc, Kha Bố nằm trên giường nhìn trần nhà, nghĩ cách tự sát như thế nào mới có thể thống khoái chút, đang chuẩn bị mặc lại quần, Chi Lý về phía cậu nói: “Cứ duy trì như vậy, đến tối tớ trở lại.”

“Làm sao có thể! !”

Buổi tối, cuối cùng cũng đã đến trong sự giãy vò và lo lắng, đẩy cửa vào, Lam Ngân và Chi Tả Tư đã ngồi bên trong, Kha Bố lộ đầu ra từ sau lưng Chi Lý: “Tớ nghĩ tớ nên về trước thì hơn.” Bị Chi Lý bắt lại: “Nếu như là đi xuống hoang tuyền, tớ sẽ cho phép cậu đi trước một bước.”

“Nghe không hiểu bốn chữ hội nghị gia đình sao?” Chi Tả Tư đùa giỡn với cái bật lửa trong tay.

Chi Lý dùng tay đè lên bả vai Kha Bố mạnh mẽ ấn cậu ngồi xuống: “Chính là nghe hiểu mới dẫn cậu ấy tới.” Mông Kha Bố giống như bị mấy trăm cái cái đinh đâm vào, đứng ngồi không yên.

Chi Tả Tư không nói gì nữa, xem như chấp nhận, Lam Ngân đem hai cái chân thon dài va gác trên bàn: “Cho nên, ý kiến của anh là . . .”

“Rốt cuộc em có dùng mất không, món đồ chơi bên cạnh con trai em cũng là con trai đấy.” Lời nói của Chi Tả Tư khiến Kha Bố như bị một tảng đá lớn rơi trúng đầu. Tại sao không phải một từ hình dung nào khác hay hơn.

“Dù sao mặc kệ anh có đồng ý hay không, lợi ích của tôi là lớn nhất. Anh không đồng ý, Chi Lý sẽ ghét anh, sau đó không ngừng nghiêng về bên tôi. Anh đồng ý, Chi Lý sẽ cảm tạ tôi xả thân tác thành cho nó, sau

đó lại không ngừng nghiêng về bên ta.” Đây đúng là người chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân, nhưng có cần thiết phải nói hết suy nghĩ xấu xa của mình ra cho tất cả mọi người biết không.

“Ba chọn người phụ nữ này với tìm một người đàn ông có gì khác nhau” Chi Lý liếc Lam Ngân một cái.

Lam Ngân vuốt vuốt bộ ngực của mình: “Khác nhau rất lớn.”

“Ít tìm lý do, muốn ta đồng ý, có bao nhiêu bản lãnh lấy hết ra xem nào.” Ngón tay của Chi Tả Tư dừng xoay cái bật lửa.

Chi Lý sờ sờ cằm: “Không đồng ý, con đây, ưm. . .” Hắn suy nghĩ một lát, như nhớ tới cái câu cần nói tiếp theo: “Con sẽ chết cho hai người xem.” Chưa từng gặp người nói một câu sục sôi xong mà bình thản không chút thú vị như thế. Sau khi nhưng không tiếng động Chi Lý tiếp tục phập phồng nói chuyện: “Con không ngại ba mẹ lại nhấn tâm như vậy, chúng con rút cuộc đã làm sai cái gì, để cho hai người phải chia rẽ chúng con như vậy, là các người bức con, từ đây chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, đường ai nấy đi, con sẽ không bước nửa bước vào cái nhà này, con cũng không muốn mang họ Chi nữa, ba mẹ coi như không có đứa con trai này.”

Kha bố trí ở bên cạnh càng nghe càng buồn bực, càng nghe càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhớ lại ban nãy Chi Lý đọc sách, cậu nhớ lại tên bìa tất cả đều là tiểu thuyết ngôn tình, lúc ấy không có quá để ý. Không phải chứ, sẽ không phải hiện tại hắn đang lặp lại những gì đã đọc một cách máy móc đấy chứ! ! Người nào sẽ tin tưởng a! ! Vừa nghe đã thấy giả tạo không chịu được, những thứ như phim truyền hình chẳng phải ngày nào cũng chiếu sao, thường thức của Chi Lý cũng có hạn độ sao.

Bất ngờ Lam Ngân ngồi xuống, nhìn Chi Tả Tư: “Nó nói muốn chết cho chúng ta xem kìa, Chi Lý từ nhỏ đến lớn chưa từng nói những lời này, cũng là anh ép nó, mau đồng ý cho tôi, nếu không đời này tôi cũng không để yên cho anh đâu.” Chắc chắn mấy người này đã đọc nát tiểu thuyết ngôn tình rác rưởi cùng phim truyền hình cầu huyết rồi!!

“Muốn chết? Không dễ dàng như vậy”

Kha Bố ôm đầu, có ai không, có ai đó tới dạy cho nhà này cái gì gọi là thường thức không.

83. Chương 83 - Muốn Vào Cửa Nhà Họ Chi? Kha Bố, Thiêu Đốt ‘tiểu Vũ Trụ(*)’ Đi!

Lam Ngân đưa ngón tay vào trong túi áo của Chi Tả Tư, Chi Tả Tư nhìn thẳng cái tay kia, Lam Ngân nhún nhún vai: “Con trai muốn tìm cái chết, tôi đương nhiên buồn bực muốn hút thuốc.”

“Lý do hút thuốc của em cũng thật nhiều.” Chi Tả Tư nói như vậy, nhưng cũng không ngăn cái tay của Lam Ngân, Lam Ngân châm lửa rít một hơi, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn: “Không bằng giờ tay biểu quyết cho công bằng.”

“Em cũng nghĩ hay nhỉ, bỏ chân để xuống cho anh, tiểu tử này chính là vì có em cho dung túng nên mới như vậy.”

“Ồ ơ, giờ lại bắt đầu truy cứu trách nhiệm của tôi ư? Nó đã quyết định chuyện gì thì ai có thể thay đổi được, không biết là di truyền từ ai nữa, tôi đây cho Chi Lý tất cả đều là ưu điểm.”

Kha Bố dưới bàn kéo nhẹ quần Chi Lý, nhỏ giọng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao, chờ đến lúc bọn họ lưỡng bại câu thương(**).”

Chi Tả Tư ánh mắt rực lửa lạnh lùng nhìn thẳng về phía Kha Bố, nhưng tầm mắt không đặt trên mặt Kha Bố: “Mặc kệ cái thứ kia của cậu có nhỏ hay không, dù sao vẫn là nam, hậu quả của chuyện này cậu hiểu chứ?” Rút cuộc muốn tái diễn đả kích mình bao nhiêu lần nữa mới cam tâm, Kha Bố đang ngồi, buông tay ngay ngắn đặt trên đầu gối, vô cùng lễ phép gật đầu lia lịa: “Chú dạy bảo rất phải.”

“Đừng giả đồ, thứ mà nó coi trọng chắc chắn không phải cái gì tốt.”

Lam Ngân với điều thuốc trên khoe miệng, khẽ cười một tiếng bả vai giật nhẹ: “Làm gì nói thẳng thế.”

Muốn về nhà, Kha Bố muốn chạy về nhà núp trong chăn cắn gối khóc một trận.

“Hai người nói đủ chưa, mấy lời này để sau hãy nói.” Mấy lời này của Chi Lý không hề có ý cứu giúp, hần lần nữa nhìn Chi Tả Tư: “Không liên quan? Nếu như người không chấp nhận Kha Bố, con đây sẽ không chữa thủ đoạn nào chia rẽ hai người.” Những lời của Chi Lý khiến cho Kha Bố ngồi bên cạnh đổ mồ hôi lạnh, ai ngờ Chi Tả Tư một chút phản ứng cũng không có, cái bật lửa trên tay xoay thật nhanh: “Vậy thì phải chờ xem con có năng lực ấy hay không.”

“Ba để ý tới giới tính con dâu mình đến vậy?”

“Những người khác muốn thế nào ta mặc kệ, nhưng với con không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hai đứa là anh em cùng mẹ khác cha.” Lam Ngân dựa vào ghế, chân trước của ghế vênh lên, chỉ dùng hai chân sau chống đỡ.

Kha Bố siết chặt lấy thành bàn: “Những lúc thế này xin đừng đùa như vậy.” Chi Tả Tư cùng Chi Lý cùng lúc vươn chân đá vào chân ghế sau, Chi Tả Tư dùng dư quang khoe mắt liếc nhìn một cái: “Phụ nữ phải biết rằng lúc nào nên im lặng.” Lam Ngân ngả nhào ra phía sau, trước khi đổ sà, cô vươn ra một tay chống lên mặt đất, khuỷu tay cong hẩy nhẹ một cái, chiếc ghế đang đà ngã xuống được dựng thẳng lên, cô dùng ngón tay trở gậy gậy tàn thuốc.

“Không sao, bảo bối, ngày mai mẹ sẽ đi tìm cho con một ông bố mới có thể chấp nhận Kha Bố, bảo đảm thích Kha Bố đến mức dán nó lên tường.” “Cảm ơn ý tốt, ta không cần! !” Kha Bố cảm thấy cùng một chỗ với người nhà này huyết áp trong người giảm đi đang kể. Điện thoại của Chi Tả Tư đổ chuông, hần nhận cuộc gọi rồi nói hai câu, liền đứng dậy, ném cái bật lửa lên bàn: “Ba không muốn nói mấy lời nhảm nhí nào là muốn tốt cho con, không cho phép chính là không cho phép, hai đứa mới tuổi này thì biết cái gì, cứ như vậy đi, ta còn có chút chuyện.” Chi Tả Tư đứng lên đang chuẩn bị đi ra ngoài.

“Vậy con đây chỉ có thể xin lỗi, yêu cầu của ba con làm không được.”

Chi Tả Tư nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt của Chi Lý: “Vậy thì cứ thử xem.” Nói xong, cũng không quay đầu lại.

Chi Lý cũng đứng lên, hần nhìn theo bóng lưng Chi Tả Tư, trong phòng trở nên yên tĩnh, âm thanh Chi Lý rất êm tai, chậm rãi nói: “Xin người đấy, ba ba, con đây là nghiêm túc.” Kha Bố nhìn Chi Lý, một khắc tâm tình của cậu xen lẫn bởi vô số thứ gì đó, rồi vẫn không chế nổi trào ra bên ngoài. Chi Tả Tư dừng bước lại, dừng một chút, không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

“Không nghe thử quà tặng kèm theo của con à?” Khoe miệng Chi Lý lộ ra một nụ cười giả tạo không dễ dàng phát hiện: “Con có thể bảo đảm cho đến khi vào quan tài Ngân mẫu thân sẽ không ca hát.” Chi Tả Tư lần nữa dừng bước lại: “Bắt đầu khi nào con trở nên lảm nhảm như vậy, muốn bước vào cửa nhà họ Chi? Vậy thì theo quy củ, đánh thắng ta trước rồi hãy nói, thời gian định chiều ngày mai.”

“Có thể.” Chi Lý đáp ứng.

“Ta không nói con.”

“Vậy không được. Con rút lại.”

Kha Bố đứng sau lưng Chi Lý ngẩng đầu: “Tớ muốn thử xem.” Chi Lý quay đầu nhìn thẳng Kha Bố, con người của Kha Bố trí chột lóe lên: “Chi Lý, để cho tớ thử xem.”

“Tớ nói không được là không được.” Chi Lý cau mày, có thể thấy ngữ khí của hần có chút tức giận.

“Mặc dù có chút không biết tự lượng sức mình, nhưng, muốn làm chút gì đó, vì cậu làm chút gì đó. Không đúng, là muốn làm gì đó vì tớ, là chính tớ muốn tự mình sống bên cạnh cậu, vậy nên, hãy để cho tớ vì tình yêu của mình mà tranh thủ một lần.” Kha Bố đi đến trước mặt Chi Tả Tư: “Chú, không cần thương hại

cháu, cũng không cần nương tay. Mặc dù đã sớm biết kết quả, bất quá nếu đã cố gắng thì không có gì phải tiếc nuối. Thua, chú có thể không ủng hộ cháu, có thể chán ghét cháu, có thể khinh bỉ cháu, có thể không để ý tới cháu. Nhưng có thể để cho cháu tiếp tục ở bên cạnh Chi Lý như thế này được không? Năm nay không được, sang năm cháu sẽ thử lại, sang năm không được, thì năm sau nữa, có lẽ, có lẽ một ngày nào đó có thể thành công.”

Chi Tả Tư lần đầu tiên đem ánh mắt đặt trên khuôn mặt Kha Bố, khuôn mặt còn vương chút ngây thơ mang theo sự cầu khẩn và kiên định, hẳn không nói gì, lướt qua Kha Bố biến mất trong đêm tối.

“Cậu có biết mình đang làm cái gì không?” Chi Lý lạnh lùng mở miệng.

“Tớ biết.” Kha Bố bình tĩnh đáp, sau đó đi qua đi lại trong phòng, càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, rốt cục bạo phát: “Chi Lý, lúc này có phải tớ đã đáp ứng một chuyện cực kì ngu xuẩn hay không, tớ tiêu rồi, còn sang năm, năm sau gì nữa chứ, nói không chừng năm nay sẽ mất mạng thôi, ba cậu sẽ đánh bay não tớ, mau, cầm máy ảnh chụp cho tớ một bức chân dung để trong ví tiền cậu làm kỷ niệm, nói không chừng đây là lần cuối cùng cậu còn thấy tớ thân thể đầy đủ.”

“Cậu tỉnh táo lại một chút cho tớ.”

“Tớ sắp chết đến nơi rồi, vẫn không thể kích động một chút a.”

Lam Ngân để chân xuống đứng lên, duỗi thẳng lưng, vô cùng không xem tình hình nói: “Chi Lý, mẹ không nhớ đã cam đoan với con cả đời này sẽ không ca hát nữa, mẹ làm người rất là có nguyên tắc, có nhiều thứ sẽ không thay đổi.” Không có lợi ích, người nhà này bất kể có cùng quan hệ huyết thống hay không cũng không làm.

Chi Lý liếc mắt nhìn Lam Ngân: “Muốn gì cứ việc nói thẳng.”

“Quyền được hôn mười năm.”

“Một năm.”

“Thật biết cách trả giá! !”

“Năm năm, không thể ít hơn.”

“Một năm.”

“Bốn năm.”

“Một năm.”

“Ai dạy con cò kè mặc cả vậy hả! ! !”

“Chỉ một năm thôi, mẹ theo đó mà làm.”

“Chắc ~~” Lam Ngân gầy tàn thuốc, không nói nữa, coi như đạt thành hiệp nghị này, ngáp dài chuẩn bị đi về ngủ, bị Chi Lý bắt lấy: “Cứ vậy mà đi?”

“Còn việc gì nữa?” Lam Ngân mang theo chút hả hê hỏi. Chi Lý nhìn nàng, nàng nhún nhún vai, tiến lên một cước hung bạo dẫm lên chân Kha Bố, Kha Bố đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng cuối cùng dừng lại: “Đừng cần rõ, việc quan trọng duy nhất đời này của cậu, chính là bảo dưỡng cái mông cho tốt.”

“Giá trị đời này của tôi là để cậu phát tiết sao?”

“Chứ còn gì. Yên tâm, ta là loại phụ nữa ngủ với đàn ông mà không vợ vét chút lợi lộc gì sao? Nhược điểm của hẳn ta đã sớm nằm trong lòng bàn tay.”

“Nương nương, người có biết mình đang nói cái gì không?”

Muốn vào cửa nhà họ Chi? Kha Bố, thiêu đốt ‘Tiểu Vũ Trụ’ của cậu đi!

(*) Tiểu vũ trụ ( ): Ý nói cái ấy =))

(**) Lưỡng bại câu thương ( ): Cả hai cùng bị thiệt hại, ví dụ như 2 con hổ cắn nhau, con què con bị thương.

84. Chương 84 - Bại Lộ Di, Nhược Điểm Của Phụ Thân Đại Nhân

Biên tập : Chè Xanh Club

Chờ đến khi Lam Ngân rời đi, Kha Bố trước sau vẫn chưa tỉnh táo lại, cậu cảm thấy người nhà họ Chi đã doạ được một người bình thường luôn thờ ơ với thế sự như cậu, mấy ngày gần đây cậu gần như tiêu hao hết mười năm sinh mệnh lực

“Làm sao bây giờ? Mau, Chi Lý, tìm một cái thuyền, di cư trái phép đưa tớ đến Israel.”

“Quên bọn tớ rồi à?” Tô Ấu Ngôn xuất hiện ở cửa, đứng phía sau chính là Ứng Tu Kiệt, Sở Hạo Vũ, Công Chu, Trương Lạc, Chu Hân Hợp.

“Các cậu nghe lên được bao lâu rồi?”

“Từ đoạn bảo cái ấy của cậu là đồ nhỏ.” Sở Hạo Vũ nở nụ cười gian xảo

“Cảm ơn cậu một lần nữa nhắc nhở tớ.” Kha Bố chẳng còn sức lực để phản kích nữa, lòng cậu rối như tơ vò
Tô Ấu Ngôn đẩy kính mát, bình tĩnh nói: “Bây giờ bắt đầu hội nghị.” Kha Bố bắt lấy tay Tô Ấu ngôn, tựa như lãnh đạo, đi một vòng bắt tay mỗi người:

“Cảm ơn, cảm ơn các cậu, ý tốt của các cậu tớ không cách nào báo đáp.”

“Nói thật là hay, không cách nào báo đáp... cậu có định báo đáp thật không đấy !”

Kha Bố quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Ây dza ... bị phát hiện rồi.”

“Không sao, bọn này chẳng cần gì nhiều, sau này mượn cái mạng của cậu là được.”

“Quá nhiều rồi nha >_<.” kha=“” bô=“” kéo=“” ghế=“” dựa=“” ,=“” ngồi=“” xuống,=“” chi=“” lý=“” lấy=“” di=“” động=“” ra=“” xem=“” thời=“” gian:=“” “chỉ=“” có=“” hai=“” mười=“”>

“Cậu còn tỉnh giờ làm gì ?” Kha Bố hỏi.

“Sao hả? Tớ nói rồi buổi tối phải tiếp tục làm, cậu nghĩ tớ giỡn chơi chắc ?”

“Làm cái gì?” Kha Bố vừa hỏi xong mới nhớ ra, vội xông lên bịt miệng Chi Lý: “Đừng nói ra.”

Tô Ấu Ngôn gỡ kính dụi dụi mắt cũng ngồi xuống: “Tranh thủ thời gian, để Kha Bố trước lúc chết hưởng thụ khoái cảm lần cuối.”

“Tớ còn muốn bảo toàn thể lực, đừng nói lung tung.”

Đôi mắt trong veo như nước của Công Chu trợn tròn, còn nghiêm túc nói: “Hay là tất cả chúng ta quỳ xuống cầu xin chú ấy, trên ti vi cũng hay có cảnh này, nếu chú ấy không đồng ý, chúng ta cứ thế quỳ xuống không đứng dậy, nhất định chú ấy sẽ bị sự chân thành của chúng ta làm cho cảm động. Chi Lý đại nhân, cậu cảm thấy thế nào?” Việc này đương nhiên phải hỏi ý kiến người hiểu rõ Chi Tả Tư nhất.

“Vậy các cậu chuẩn bị quỳ cho đến lúc chết đi.”

Ứng Tu Kiệt quơ nắm đấm: “Sao phải dùng cách hèn nhát ấy? Theo tớ, chúng ta cứ xông lên, cho dù chú ấy lợi hại, cũng không thể đánh bại tất cả chúng ta được.”

“Cậu quên lần đầu tiên gặp, bị Lam Ngân chính như thế nào rồi à? Hơn nữa đã nói chỉ có tớ và chú ấy đấu với nhau, các cậu cùng lên trái với quy định, chẳng may chú ấy huỷ bỏ tư cách dự thi sau này của tớ thì biết làm sao? Không có cách gì hợp với quy định mà khiến tớ chết đẹp hơn à?” Kha Bố phân tích.

Có Chi Lý và mọi người ở đây, lý trí của cậu bắt đầu khôi phục và bình tĩnh trở lại. Trương Lạc gõ máy tính: " Hay là hack máy tính của chú ấy, thử xem bên trong có cất giấu điều gì không thể cho người khác biết hay không, sau đó lấy nó uy hiếp chú ấy. "

Cách này không phải không dùng được, Vài người dời ánh mắt về phía Chi Lý, Chi Lý đang tiếp tục chơi trò chơi còn chưa kết thúc trên di động lần trước, hần chỉ chăm chú nhìn màn hình di động, thản nhiên nói: "VẬY CẬU THỬ XEM."

"Yên tâm, giao cho tớ." Trương Lạc tự tin đầy mình nói.

"Ừm, đúng rồi, ăn chút gì trước đã."

"Tại sao?"

"Sang thế giới bên kia không phải làm ma đói."

Chu Hân Hợp đứng dậy, ngón tay vặn vẹo bất an, vài lần muốn lên tiếng đều bị người khác cắt ngang, cuối cùng cô đỏ mặt lên tiếng: "Tớ... tớ.... có cách, không biết dùng được không?"

"Nói đi."

"Hay là tớ trộn thuốc vào cơm trưa của chú ấy?"

Bọn họ kinh ngạc nhìn cô nàng, Kha Bố đau lòng, Hân Hợp, rốt cuộc cái nhóm này đã biến cậu thành cái dạng gì, ngay cả cậu cũng bắt đầu biến chất rồi ư?

Hai mươi phút sau, vẫn chưa có kết quả, vì thế mọi người nhất trí quyết định ngày mai gọi Lam Ngân tới tiếp tục thảo luận.

Ban đêm, Kha Bố nằm trên giường của Chi Lý lăn qua lộn lại, bất an khó chịu, hai chân giằng co làm chân nhấc nhúm, miệng liên tục than ngán thở dài, ảo não. Cậu giật lấy bản vẽ trên tay Chi Lý, cởi quần áo: "Muốn làm thì mau làm đi, xong rồi tớ còn phải tiếp tục ngủ '."

"Phương pháp khiêu khích này cậu học được ở đâu vậy ?."

"Ai khiêu khích cậu." Kha Bố cúi kính khoát chân lên đùi Chi Lý: " Chi Lý ! Lỡ như ba cậu thật sự không thích tớ thì làm sao đây?"

"Trước khi ba tớ quên được Ngân, không có khả năng sẽ thích cậu."

"Cậu muốn làm tớ tức chết hả ?" Kỳ thật tâm trạng Kha Bố rất phức tạp, trong lòng cậu sợ ngày mai sẽ đến, nhưng sâu trong đáy lòng thì lại thích cách giải quyết này, không có hận thù, không có khinh bỉ, không có chán ghét, không có cãi nhau và cuồng loạn, thậm chí không có bị thương. Dù là thái độ của Lam Ngân hay Chi Tử Tư, đều khiến cậu có cảm giác như trút được gánh nặng. Cậu không nói, cậu không muốn thừa nhận nhưng cậu thích gia đình đặc biệt này, thích Lam Ngân và Chi Tử Tư, không có sự dối trá tà ác, đó là phần tốt đẹp của gia đình này, là thứ Kha Bố luôn khát khao. Chi Lý tắt đèn, kéo Kha Bố vào trong lòng. Một lúc sau, Kha Bố thấy hần không làm gì, bèn hỏi: "Không làm à?"

"Ngủ đi, cho cậu nợ đến đêm mai, đêm nay ngoan ngoãn ngủ." Hiếm khi nào Chi Lý tốt bụng tha bổng, ngữ khí dịu dàng như gió thoảng, Kha Bố ở trong lòng hần thì thào: "Tớ lo lắng đến mức không ngủ được."

Chi Lý dán môi vào bên tai Kha Bố nói khẽ: "Tớ sẽ không để cậu xảy ra việc gì."

"Ừm!" Kha Bố thiếp đi, chìm vào trong thế giới ấm áp của cậu.

Gió không ngừng lay động tấm rèm cửa, bay lên rồi hạ xuống, đập vào cửa sổ, thổi tung những trang sách ngòn tình ba xu trên bàn, ánh trăng như sương tràn vào gian phòng, chiếu lên sàn nhà, lên nhìn cánh tay Kha Bố đang nắm chặt áo Chi Lý, trộm lấy chút tình yêu của họ.

Ngày kế tiếp, Chi Lý còn đang ngủ, những người còn lại thương lượng trong phòng ngủ của Lam Ngân, đưa ra đối sách giúp Kha Bố. Đóa Lạp ở sau cửa nở nụ cười, xoay người đang định rời đi, bị Tô Ấu Ngôn phát hiện ra bắt được: "Muốn đi đâu?"

"Chị Ấu Ngôn, xem chị kìa, đương nhiên là em trở về ngủ bù."

“Chuẩn bị đi mật báo chứ gì.”

Đoá Lạp buông tay: “Nếu bị chị nhận ra rồi, tôi cũng chỉ còn cách thừa nhận, anh Chi Lý chỉ có thể thuộc về mình Đoá Lạp, đợi Đoá Lạp lớn hơn chút nữa sẽ giải quyết từng người một, hiện tại tôi đương nhiên không thể để các người đắc ý được.”

“Đừng hòng.”

“Chị nghĩ có thể ngăn được tôi sao ?” Đoá Lạp cười nham hiểm, giẫy khỏi tay Ấu Ngôn trốn vào một căn phòng, Tô Ấu Ngôn đuổi theo vào phòng, Đoá Lạp liền đóng cửa lại, kéo váy xuống, bên trong mặc quần đùi, thắt lưng được tháo ra, mặt trong đầu là kim nhỏ màu bạc, cô nói một cách âm tà: “Tôi đây sẽ không khách khi đem đau đớn đến cho chị.”

Tô Ấu Ngôn ném kính mắt xuống đất, buộc tóc: “Chờ ngày này đã lâu.”

Sau khi quyết định xong, vài người còn lại đi ra ngoài, Công Chu hỏi: “Ủa, Ấu ngôn đâu rồi?”

Kha Bố nhìn quanh bốn phía, quả thật không tìm thấy Tô Ấu Ngôn, đột nhiên cậu nghe thấy căn phòng bên trái phát ra tiếng động lạch cạch, nhẹ nhàng đẩy cửa tạo ra một khe nhỏ, chỉ mới liếc mắt một cái sắc mặt cậu liền tái nhợt, vội đóng cửa lại.

“Sao vậy?” Ứng Tu Kiệt định đẩy cửa ra.

Kha Bố cuống quýt ngăn cản: “Đừng, cô ấy đang cùng Đoá Lạp đóng phim kinh dị, cậu cuốn vào đó thì chết luôn đấy.”

Khi Kha Bố đứng trước mặt Chi Tả Tư, cậu cố gắng ổn định tinh thần để chân mình không khụy xuống, khi gặp chuyện nguy khó mới phát hiện bản thân mình mỏng manh đến mức nào, đối với chiêu Lam Ngân dạy, cậu không mấy tin tưởng, nhớ lại cảnh tượng đấu võ trong phim chương, tiền bối vươn một tay: “Đến đi, ta chỉ dùng một chân và một tay, nhường ngươi ba chiêu.” Nhưng chờ thật lâu cũng không thấy Chi Tả Tư nói vậy.

Quần áo của Chi Tả Tư theo gió biển tung bay phấp phới, sợi tóc mỏng trốn ôm lấy khuôn mặt rất tuần tú, thân thể ông thon dài được trời chiều chiếu lên, in thành hình bóng xinh đẹp

Chi Lý cầm lấy cây gậy, Vẽ một vòng tròn quanh hai người trên bờ cát: “Bất kể Vì lý do gì, ra khỏi vòng này là thua.”

Chi Tả Tư lạnh lùng nhún vai: “Tôi thật muốn xem các người có thể giở trò gì, này, đồ đẳng khinh đẳng kia, muốn tôi đợi bao lâu nữa?” Xưng hô tàn khốc như vậy, Kha Bố biết ông đang ám chỉ mình, cậu nuốt nước miếng, hướng ánh mắt đến chỗ đài biểu diễn của quán bar trên bờ cát, lòng nóng như lửa đốt. Chi Tả Tư vận vận tay khởi động, Kha Bố từng bước, từng bước .... khó khăn bước tới.

Đúng lúc này, tấm vải trên sân khấu được kéo lên, chỉ thấy Chu Hân Hợp cầm trống lớn, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt đeo đàn ghi ta và ghi ta bass, Công Chu đứng trước đàn organ, người đứng phía trước bọn họ là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, tay cô cầm micro, tóc dài bay phất phơ trong gió, tuy rằng Chu Hân Hợp và Công Chu không am hiểu âm nhạc nên Lam Ngân giao phó cho họ đánh loạn cả lên là được, Lam Ngân thử micro, nháy mắt với Trương Lạc, Trương Lạc chỉnh âm lượng lên mức cao nhất, cô đứng trên sân khấu nhìn khuôn mặt biến đen của Chi Tả Tư.

“Honey, để em ở đây hát tặng anh một bài.”

Mỗi người trong gia đình này đều có nhược điểm trí mạng, mà việc Lam Ngân đang làm chính là đánh vào nhược điểm của Chi Tả Tư, vốn Chi Tả Tư rất chán ghét tạp âm, nhược điểm của hắn so với sự hắc hoá của Chi Lý tương tự nhau, tạp âm sẽ khiến hắn đau đầu, làm suy yếu sức chiến đấu của hắn.

Kha Bố cẩn thận nhìn chằm chằm Chi Lý bên cạnh: “Này, làm vậy chú ấy sẽ yếu hơn phải không, yếu tới mức nào ? ‘

Nếu bằng trình độ của Sở Hạo Vũ thì Kha Bố liều mạng vẫn được.

Khuôn mặt dễ nhìn của Chi Lý không biểu cảm: “Đánh ngang cơ với Lam Ngân.”

“Thế thì khác gì không yếu đi!

85. Chương 85 - Tuổi Trẻ Và Tình Yêu Của Chúng Ta

Biên tập : Wa Nhi

Trong cả đám chỉ có Chi Lý cầm trong tay tai nghe kiểu bao tròn vừa to vừa dày, hấn đeo tai nghe ra hiệu với Lam Ngân, khúc nhạc dạo đình tai nhức óc bắt đầu vang lên. Khoảnh khắc đôi môi đỏ mọng của Lam Ngân mở ra cất tiếng ca, mọi người chỉ cảm thấy bản thân đã lựa chọn quá sai lầm, giọng hát của Lam Ngân đừng nói Chi Tả Ti không thể chịu đựng được, mà e rằng tất cả sinh vật trên trái đất này cũng vô pháp chịu được, bình thường nghe Lam Ngân nói chuyện thì thấy thanh âm mị hoặc mê tai, nhưng tại sao khi hát lại trở nên khác xa như vậy, tạp âm bén nhọn, tựa tiếng móng tay cào mạnh vào bảng đen, khiến người nghe thống khổ không thể tả, số lượng người có mặt trên bờ cát nhanh chóng giảm bớt. Kha Bố chưa bao giờ biết, hóa ra làm kẻ điếc là chuyện tuyệt vời đến thế, cậu bịt chặt hai tai của mình, gào lên với Chi Lý: “Đừng nói sức chiến đấu của chú ấy, ngay cả sức chiến đấu của tớ cũng đang yếu đi đây!!” Hiện tại phỏng chừng một đứa bé mười tuổi cũng có thể đá bay cậu.

Chi Tả Ti tay trái xoa huyệt thái dương, cắn răng lạnh lùng phụ từng chữ qua kẽ răng: “Câm miệng cho tôi.”

Lam Ngân trả lời bằng cách hát lên: “Tôi không nghe thấy anh đang nói gì

”

“Lam Ngân, em chết chắc rồi.”

“Tôi vẫn không nghe thấy anh nói gì

”

“Vậy đừng trách anh.” Chi Tả Ti đi về phía Kha Bố, xem ra định tốc chiến tốc thắng, chỉ thấy Chi Lý khề đây tai nghe tạo ra một khe hở nhỏ: “Năm ba tuổi con tiểu lên đi động mới của ba, những thứ trong đi động đều mất sạch.”

Chi Tả Ti không đáp lại, tựa hồ không nghe thấy sự khiêu khích của Chi Lý.

“Năm tuổi, con lấy văn kiện quan trọng của ba ra gấp mấy bay.”

“8 tuổi, đồ gia truyền ba gìn giữ hai mươi năm con đưa cho Ngân làm gạt tàn.”

Chi Tả Ti nghiêng đầu ngược nhìn Chi Lý: “Trước kia lúc ba hỏi con, ba không nhớ con đã trả lời như vậy.” Chi Lý cũng nghiêng đầu về mặt ngây thơ vô số tội, nhún nhún vai: “Mấy việc này con đương nhiên sẽ không thừa nhận.”

“10 tuổi, con nói với bạn học trong lớp, ai sẵn lòng cào xước xe thể thao của bố sẽ cho người đó tiền, không hạn chế số người và số lần.”

“Khốn kiếp, hóa ra việc đó cũng do con.”

“11 tuổi, trên đường tan học về thấy ba và thư ký cùng một chỗ làm việc, con về nhà nói với Ngân ba có tình nhân bên ngoài.”

Chi Tả Ti nhú mày, rõ ràng có thể cảm giác nhiệt độ sau lưng hắn không ngừng tăng lên: “Con có biết vì việc này cô ấy làm loạn bao lâu không?”

“Con biết, ai bảo ba ăn mất bữa sáng của con.”

Kha Bố không nghe thấy, không nghe thấy gì hết, không nghe thấy sự ấu trĩ trong cuộc sống hàng ngày của cái nhà này. Cậu âm thầm có chung tiếng long với bao người khác: Sau khi kết hôn kiên quyết không thể sống cùng cha mẹ chồng!

“Muốn chọc giận ba, con còn non lắm.”

Chi Tả Ti thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Chi Lý, chuyển sang Kha Bố, Kha Bố liên tục lùi ra sau, không chỉ không có tác dụng, ngược lại rút ngắn thời gian còn sống của mình. Kha Bố có thể đoán trước, hiện tại Chi Tả Ti tung một đấm thôi mình khẳng định sẽ chết ngay lập tức, xông lên nào, ta chết thì người sống, thành ngữ đều dựa trên thực tế. Mắt thấy sắp tiếp xúc với Chi Tả Ti, thanh âm của Chi Lý lại vang lên: “13 tuổi, con khen Ngân hát rất dễ nghe, để mẹ cứ thế tiếp tục.”

Lần này, Chi Lý hoàn toàn đứng lại, xoay người đi về phía Chi Tả Ti: “Con nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?”

“13 tuổi, con khen Ngân hát rất dễ nghe, để mẹ cứ thế tiếp tục.” Hắn còn thực sự lặp lại một lần.

“Thằng nhóc này chính con là người xúi giục cô ấy đêm trước hôm ly hôn chạy đến cửa nhà ba ca hát trả thù!”

“Nếu con không làm vậy, mỗi ngày mẹ sẽ quần lấy con oán giận ba! Hơn nữa ba chê bức vẽ của con vướng víu vứt vào thùng rác cũng được lấy lại.”

“Bức tranh ấy có thể để người ta xem sao?”

Đây quả thực đã trở thành trận thi đấu của gia đình họ Chi.

Chi Tả Ti mang theo hàn khi đi về phía Chi Lý, cho dù ra khỏi vòng tròn cũng mặc, tay của Chi Lý trước sau vẫn dút trong túi quần không động đậy, Chi Tả Ti vươn tay hung hăng cho Chi Lý một đấm, Chi Lý ngã xuống bờ cát, hắn chống tay ngồi dậy, sờ sờ vết máu bên khóe miệng, ngẩng đầu nhìn thẳng Chi Tả Ti: “Thua, tuân thủ lời hứa đi.”

Kha Bố chạy tới quỳ gối trước mặt Chi Lý, sao cậu có thể không biết, Chi Lý nhận một đấm này là vì cậu, Chi Lý từng nói sẽ không để cậu gặp chuyện chẳng lành, nhưng chưa bao giờ hứa bản thân sẽ không sao, một đấm kia Kha Bố có thể tưởng tượng đau đến nhường nào, cậu đau lòng lục phủ ngũ tạng xoắn xuýt vào nhau: “Không sao chứ, đều tại tớ, đều tại tớ vô dụng.”

“Cậu vô dụng vẫn là chuyện từ trước tới nay mà?” Khóe miệng khẽ nhếch của Chi Lý hòa tan nỗi buồn của Kha Bố, nụ cười như đóa hoa màu trắng tinh khôi nở rộ trên nền cát vàng, là sự ấm áp mềm mại duy nhất trên thế giới hỗn tạp này.

Chi Tả Ti lạnh lùng cúi đầu nhìn hắn, lại vươn tay, Kha Bố tưởng Chi Lý sẽ bị đánh, muốn ngăn cản, ai ngờ Chi Tả Ti chỉ đặt tay lên đầu Chi Lý, vỗ mạnh hai cái: “Con đường con đã chọn, sau này phải bảo vệ người quan trọng nhất với mình.”

Lần đầu tiên, trông thấy có người làm vậy với Chi Lý; lần đầu tiên, Kha Bố nhận ra Chi Lý là đứa con được ba mẹ rất yêu thương; lần đầu tiên, biết Chi Lý cho dù bất hòa với người khác nhưng đã có gia đình cường đại của hắn chống đỡ; cho dù phương thức biểu đạt tình thương của họ không giống người thường, nhưng bên trong vẫn tươi đẹp như thế.

Chi Tả Ti nhìn về phía Lam Ngân đã ngừng ca hát: “Em, về chuẩn bị đi, ngày mai phục hôn.” Nói xong liền bỏ đi.

Kha Bố vẫn duy trì tư thế ngồi trên cát: “Vậy coi như là đồng ý?”

“Coi như vậy.”

“Coi như là xong?” Kha Bố một lần nữa xác nhận

“Coi như vậy.”

“Coi như không cần đánh nữa?” Kha Bố xác nhận thêm một lần nữa cái việc tựa như mơ này

Lần này Chi Lý không thèm trả lời Kha Bố, hần đứng dậy, phủ sạch cát trên quần. Những người khác cũng thu dọn, cười cười nói nói rời khỏi bờ cát. Mọi người cứ như vậy ra về chẳng có gì bỏ đi, chỉ để lại trên bờ cát ai đó lấm vào trạng thái tượng điêu khắc. Lát sau, Kha Bố đổ rạp người xuống cát, duỗi tay chân thành hình chữ đại. Lại qua hồi lâu, cậu nhảy dựng lên, cởi áo, thậm chí vừa chạy về phía biển vừa cởi quần áo ném xuống bờ cát: “Yahooooo~~” Cậu nhảy ào vào biển.

Lam Ngân ghé vào thành lan can của ngôi biệt thự cổ, hút thuốc nhìn chăm chú bờ cát: “Một mình nó tự HIGH cái gì vậy.”

Chi Lý đứng bên cạnh nhún nhún vai: “Vĩnh viễn đừng mong hiểu rõ thế giới nội tâm của kẻ ngốc.”

Bãi biển vào ban đêm bắt đầu trở nên náo nhiệt, ngọn đèn nhiều màu, đám đông di chuyển. Vài người khênh bàn đặt trên bãi biển, ở chỗ trước quán bar hôm nay Lam Ngân ca hát, ông chủ là người quen của cô. Chung quanh rất đông người, trên mặt họ lộ vẻ thoải mái, cầm rượu trong tay, lắng nghe giọng hát hơi tang thương của ca sĩ quán bar. Kha Bố nhìn quanh bốn phía, chỉ có Lam Ngân, Trương Lạc, Chu Hân Hợp, và Công Chu, không thấy những người khác, chẳng lẽ Tô Ấu Ngôn và Đóa Lạp đánh nhau đến chết rồi.

Vừa nghĩ như vậy, Kha Bố nghe thấy giọng nói của nữ sinh, cậu mở to hai mắt, không thể tin nhìn thẳng lên đài biểu diễn, Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt vẫn đứng ở vị trí cũ, còn đàn oocgan đổi thành Tô Ấu Ngôn và tay trống thay bằng Đóa Lạp, tuy hai cô gái một người trên tay quần đầy băng vải, người kia trên đùi quần đầy băng vải, có điều từ số lượng băng vải thì thấy, thật sự không biết rốt cuộc ai thua ai thắng, hơn nữa, thì ra Ấu Ngôn biết đánh đàn, mặc dù hơi kinh ngạc nhưng về tình về lý, thân là con gái rượu của hiệu trưởng, từ nhỏ chắc chắn sẽ bị hiệu trưởng nghiêm khắc bắt học không ít thứ. Ánh mắt của Kha Bố cuối cùng tập trung vào người hát chính, đứng dưới ngọn đèn mờ ảo là một gương mặt hoàn mỹ, mang theo hơi thở không thuộc về trần thế khuếch tán ra xung quanh, trong sự mờ ảo, hần càng trở nên hấp dẫn, bá đạo đoạt hết tầm mắt, hô hấp, sự kinh ngạc của mọi người.

Kha Bố bất an hỏi Lam Ngân bên cạnh: “Mạo muội hỏi trước một câu, thanh âm động lòng người của ngài không di truyền cho hần đấy chứ.”

“Chưa nghe à, Chi Lý hát ấy.”

Kha Bố thành thật lắc đầu, Lam Ngân chống mặt bằng tay kẹp điều thuốc, ánh mắt dán chặt lên người Chi Lý: “Nó không được di truyền từ ta, mà từ Chi Tả Ti.”

Rất khó tưởng tượng người như Chi Tả Ti sẽ ca hát, tựa hồ hiểu được Kha Bố muốn nói gì, Lam Ngân nói tiếp: “Muốn tên khốn kiếp kia mở miệng hát cơ hồ cực khó, cũng chỉ khi ta mang thai mới được nghe, là hát cho Chi Lý nghe.” Lam Ngân hình như nhớ tới một chuyện thật lâu trước kia, cô gối đầu lên đùi Chi Tả Ti, vuốt ve đứa con trong bụng, bên tai là thanh âm êm tai của Chi Tả Ti.

“Nói như vậy, xem ra chú ấy cũng có lúc dịu dàng.”

Lam Ngân lãnh đạm nói: “Ta nói với hần, nếu không hát ta sẽ phá thai.”

“... Coi như tôi chưa nói gì.”

Lam Ngân phu khói thuốc: “Người này cũng thật lạ, hần làm gì cho ta, ta cũng muốn làm cái đó cho hần, có điều ... Chắc ~” Cho dù cô ấy nói rất băng quơ, có vẻ chẳng buồn để ý, nhưng Kha Bố lại thấy cảm động, đây chính là lý do Lam Ngân muốn hát sao? Tình yêu có thể rất phức tạp, cũng có thể rất đơn giản.

Âm nhạc nhẹ nhàng phiêu đảng, thanh âm của Chi Lý từ yết hầu tràn ra, từ tính hấp dẫn, được mặt biển hấp thu, vì thế sóng biển im lặng, đám đông im lặng, thế giới im lặng, chỉ còn lại tiếng ca cất lên trong bóng đêm.

I asked her to stay but she wouldn't listen

She left before I had the chance to say

OK

The words that would mend the things that were broken

But now it's far too late, she's gone away
Every night you cry yourself to sleep
Thinking: "Why does this happen to me?
Why does every moment have to be so hard?"
Hard to believe that
It's not over tonight
Just give me one more chance to make it right
I may not make it through the night
I won't go home without you
The taste of your breath, I'll never get over
The noise that she made kept me awake
Oh
The weight of things that remained unspoken
Built up so much it crushed us everyday
Every night you cry yourself to sleep
Thinking: "Why does this happen to me?
Why does every moment have to be so hard?"
Hard to believe that
It's not over tonight
Just give me one more chance to make it right
I may not make it through the night
I won't go home without you
Of all the things I felt but never really shown
Perhaps the worst is that I ever let you go
I should not ever let you go, oh oh oh
It's not over tonight
Just give me one more chance to make it right
I may not make it through the night
I won't go home without you
It's not over tonight
Just give me one more chance to make it right
I may not make it through the night
I won't go home without you
And I won't go home without you
And I won't go home without you
And I won't go home without you

(Won't go home without you)

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt mỗi người đột nhiên cầm một cái ống phun nước, ra hiệu với phía sau, bìa phun ra từ trong ống, đám đông bị xối ướt hoan hô, mọi người cười, nháo, trốn tránh, Kha Bố tóc bị xối ướt, nhếch môi cười vui vẻ hơn so với bất cứ ai khác. Chi Lý từ trên đài biểu diễn ném một vật vào lòng Kha Bố, Kha Bố cúi đầu nhìn, ngay cả trái tim cũng bắt đầu say, là hộp đựng tiền hình dáng tựa như gấu chó tiên sinh ký gửi chỗ hân vào mùa đông năm ngoái, năm nay, tổ cũng sẽ đem tình cảm của mình với cậu nhét đây, một lần, lại một lần, nhét đầy toàn bộ thế giới của gấu chó tiên sinh.

Mọi người giơ chai bia trong tay, uống mừng vì tuổi trẻ của chúng ta, uống mừng vì tình yêu của chúng ta, uống mừng chúng ta.

86. Chương 86 - Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý

Biên tập : Trương Tỷ

Đối với Lam Ngân mà nói, phải rời khỏi trấn Nhân Quả nơi huyền ảo và cô tịch cùng tồn tại có phần không nữ, dù sao cô sống ở đây đã lâu, cô ghé đô thị phồn hoa, nơi bước chân không ngừng nghỉ, luôn luôn có tạp âm, nơi tiền tài khác vọng nảy sinh, xấu xí vô cùng.

Cô ngồi trên bậc thang ngoài phòng nhỏ một lúc lâu, Kha Bố vừa thu tiền vừa thỉnh thoảng liếc nhìn bóng dáng cô, nhỏ giọng nói với Chi Lý: “ Nếu bọn họ phục hôn, Lam Ngân chắc phải chuyển về ở cùng ba cậu.”

“ Không biết.”

“ Ít nhiều gì cậu cũng nên quan tâm chuyện ba mẹ mình chứ.”

“Trước nay tổ chưa từng hỏi chuyện tình cảm của họ.” Chi Lý thần nhiên nói, không đợi Kha Bố lên tiếng, hân liếc mắt nhìn Kha Bố một cái: “ Đường nhiên, tổ không châm chọc cậu.”

“Cậu rõ ràng đang châm chọc tổ. Từ lúc chú ấy bảo phục hôn, đã hơn mười ngày rồi, không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa, việc này để tránh hai bên đối ý, phải làm càng xóm càng tốt.”

“Nếu bọn họ thực sự để ý tới tờ giấy kia, sẽ không lần khăn tới tận bây giờ.”

“Tại sao? Cậu cũng không muốn à? Rõ ràng là một chuyện rất tốt đẹp, chẳng phải tất cả mọi người đều mong như vậy sao.” Kha Bố khó hiểu nhìn về phía Chi Lý. Chi Lý hồi lâu không nói gì, chỉ mặc kệ thực khách vẽ tranh, bút chì ma sát lên mặt giấy tạo tiếng động khe khẽ.

“ Những lúc đang cùng tổ nói chuyện đường đột nhiên chấm dứt chứ.” Kha Bố không hài lòng biểu môi, đập lên vai Chi Lý, bút trên tay Chi Lý bởi vì va chạm mà trượt trên giấy tạo thành hình dạng vụn vụn. Chi Lý không như bình thường nói ra những lời khiến Kha Bố phát điên thậm chí chút biểu tình cũng không có.

“Này!”

“Chiệu được không? Cậu nói tiếp theo?”

“Cái gì?” Kha Bố biết, cho dù mình nói chịu được hay không, hân vẫn sẽ nói ra.

“Quan tâm chỉ có mình cậu thôi, Kha Bố, cậu phải hiểu, tình yêu có thể duy trì hôn nhân, nhưng hôn nhân không thể níu giữ tình yêu. Gia đình đối với cậu mà nói rất quan trọng, tổ không có ý kiến. Nhưng cậu không nên đem khác khao của bản thân bổ sung vào thể xác của người nhà cậu.” Cho dù đang nói nhưng Chi Lý vẫn không ngừng vẽ, giọng điệu không có chỉ trích, thậm chí không có tình cảm, bình tĩnh trần thuật. Kha Bố cảm thấy ngực buồn đau, tại sao phải đề cập đến chuyện này, rõ ràng sẽ biết mình có cảm giác gì, hân vẫn nói ra, cậu buồn bực: “Đột nhiên nói mấy lời vô vãn này làm gì?”

Chi Lý cầm bức tranh đứng lên, đập bức tranh lên vai Kha Bố: "Kha Bố, đến lúc đó, cậu sẽ chọn cái gì?". Chi Lý vức lại câu nói khó hiểu này rồi tiếp tục làm việc, tay Kha Bố nắm chắc một góc quần, về mặt ban nãy của Chi Lý giống y như lúc đó, ấy là lúc mới khai giảng:

[Kha Bố cầm trong tay túi đựng đồ uống nóng đi ngang qua, khẽ chạm thành cốc lên mu bàn tay Chi Lý: "Mời cậu."

Chi Lý nhận lấy cốc nước nhưng không uống chỉ cầm trong tay.

"Nghĩ gì thế." Kha Bố hỏi.

"Nghĩ chuyện của tớ và cậu". Chi Lý bình thản tự thuật. Tay xách túi của Kha Bố thoáng rung rẩy: "Cậu còn nói những lời vô trách nhiệm này, rõ ràng chẳng hiểu gì cả, luôn phun ra những câu khiến người ta hiểu lầm, nếu không phải ta quen cậu đã lâu..."

"Chẳng hiểu gì cả chính là cậu, Kha Bố." Dứt lời, Chi Lý trở về phòng của mình.]

Vì sao trong khoảnh khắc lại nhớ về lúc ấy, cậu dõi theo bóng dáng Chi Lý, nhưng chẳng có gì cả, tựa như ban nãy chỉ là cảm giác của cậu.

Thanh âm của xe thể thao cắt ngang suy nghĩ của Kha Bố, cậu không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến, chỉ có họ Chi mới có thể không kiêng nể gì như vậy, cửa xe mở ra, quả nhiên đập vào mi mắt chính là khuôn mặt tuần tú kia, Chi Tả Ti đi đến trước mặt Lam Ngân, Lam Ngân vẫn ngồi trên bậc thang ngẩng đầu nhìn Chi Tả Ti: "Tối đón một nhân vật như tôi ít nhất cũng phải treo biểu ngữ chứ."

"Ai tối đón em." Chi Tả Ti lạnh lùng nói.

Lúc này một người đeo kính từ trên xe bước xuống, có vẻ như là thư ký, hơn nữa là nam thư ký, hấn lòi một túi hành lý từ cốp xe ra, Lam Ngân kinh ngạc: "Chắc chắc, chẳng lẽ anh chuyển về đây?." Vốn chỉ là câu nói đùa, kết quả Chi Tả Ti cũng không phủ nhận.

"Tại sao?."

"Biết rõ còn cố hỏi, muốn nghe tôi nói cái gì?."

Chi Tả Ti vươn tay mơn chớn mái tóc dài của Lam Ngân, sợi tóc mềm mại đen tuyền này là sự khởi đầu của bọn họ: "Muốn sống ở nơi em thích."

Lam Ngân nở nụ cười, vươn tay ôm cổ Chi Tả Ti: "Vậy tha thứ cho anh."

"Muốn quay phim thì đi nơi khác." Thằng con của hai người cực kỳ sát phong cảnh mở miệng.

Lam Ngân không để ý tới, hôn môi Chi Tả Ti, nhưng giây tiếp theo đã bị đẩy ra, Chi Tả Ti lạnh lùng nói: "Hôm nay hút bao nhiêu?."

"Không hút." Lam Ngân trợn mắt nói dối: "Có thể hôm nay hôn Kha Bố, dây mùi thuốc nó qua miệng em, anh cũng biết, nó là người nghiện thuốc nặng".

"Vu oan tôi có lợi ít gì cho cô!!"

"Phủ nhận cũng là chuyện rất bình thường."

"Có hay không không quan trọng, Chi Lý cậu xem Lam Ngân....." giờ lại học thói cáo trạng, Chi Lý liếc mắt nhìn Kha Bố, mang theo phỉ nhổ: "Không ngờ cậu lại là người như thế."

"....."

Lam Ngân kéo Chi Tả Ti ngồi lên xe: "Đi đâu hưởng tuần trăng mật?"

"Anh không nhớ đã đáp ứng em chuyện liên quan đến phương diện này."

Lam Ngân làm như không nghe thấy, từ trong xe ló người ra vẫy tay với mọi người:

"Nhà hàng đóng cửa, dù sao cũng không phải dùng tiền của ta."

Đối với sự thay đổi bất thành hình này, Kha Bố kinh ngạc, vươn tay lớn tiếng ngăn cản:”Khoan đã, tiền công của chúng tôi!”

Nghĩ đến mỗi việc này thôi sao?

“Chắc ..... ngu ngốc, lời ta nói cũng tin, thật sự nghĩ ta sẽ trả tiền cho các cậu?”

Xe chạy mất, bị bỏ lại không chỉ một đám làm thuê phần nộ, mà còn cả vị bí thư xách hành lý.

“Ba mẹ cậu hình như quá tùy tiện...”

“Phục hôn so với ly hôn càng chướng mắt.”

Sở Hạo Vũ còn kém chưa lăn lộn trên đất: ” Không mang theo như vậy, mình tâm tâm khổ khổ rồi cuộc là vì cái gì.”

Kha Bố khoanh tay, mắt lạnh nhìn Sở Hạo Vũ: “ Chẳng phải cậu đến đây vì muốn ngấm ngứa à”

Sở Hạo Vũ chỉ vào Kha Bố: “ Ái chà, giờ ghê gớm rồi, dù sao tiền cũng chui vào túi nhà các cậu, Chi Lý, việc này thế nào cũng phải cho mỗi người chúng tớ một cái công đạo, đừng hòng để chúng tớ hai tay chống trơn mà về!!”

Chi Lý nhún vai, một lúc sau mới phun ra một câu: “vào xem biệt thự có cái gì đáng giá không.”

“Không sao chứ?”

“Dù sao cũng không phải của tớ.” Người một nhà mà còn như vậy!! Chỉ cần không liên quan tới mình liên nhiệt tình bán đứng.

Cuối cùng, đám Tô Ấu Ngôn bỏ đi, chỉ để lại Kha Bố và Chi Lý, biệt thự cổ goings như bị càn quét, khi nội thất yên tĩnh trở lại, Kha Bố nhìn Chi Lý đang nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, cậu tiến lên ngồi ở chỗ chưa bị Chi Lý chiếm cứ, hai tay đặt ở giữa 2 chân, muốn hỏi chuyện lúc sáng, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Một tay Chi Lý gối sau đầu, bộ quần áo màu lam im lặng dán sát vào thân hình cân xứng của hắn, thời gian cứ trôi đi, hắn vẫn tốt đẹp như trước.

“ Chi Lý, cái kia...”

“Cái kia a, tớ nói này...”

“Buổi sáng ấy mà...”

“Nói thế nào nhỉ...”

Chi Lý nhắm mắt lại nhìn chằm chằm Kha Bố, nhồm nứa người dậy, tới gần Kha Bố: “Kha Bố, muốn hôn à?”

“Vấn đề này sao có thể hỏi người rụt rè như tớ. Câu trả lời của tớ chắc chắn là không muốn.” Nói đông nói tây thật có thứ tự. Chi Lý tiếp tục nằm xuống, Kha Bố chùng mắt: “ Tớ không muốn thì không làm thật à, cậu phải thể hiện sự bá đạo của đàn ông chứ, tớ nói không muốn, cậu liền cưỡng hôn tớ.”

“Mấy câu không biết xấu hổ này thế mà cậu cũng nói ra được.”

“Cậu thích cái da mặt dày của tớ còn gì.”

“Kha Bố, muốn hôn tớ à?”

“Không muốn.” Kha Bố vừa trả lời vừa dán sát vào Chi Lý, Chi Lý vươn tay đỡ lấy ót Kha Bố, môi hai người vừa chạm vào nhau, đầu lưỡi nóng bỏng giao triền, mang theo tiếng tim đập cùng thở dốc kịch liệt, lẫn lộn, hỗn lộn,...

Căn phòng được ánh trăng cùng gió biển lấp đầy, ngón tay của Chi Lý mang theo mị hoặc chẳng thể cự tuyệt lướt qua Kha Bố, thâm nhập vào quần áo của cậu, xúc cảm lạnh lẽo kích thích mỗi một tấc da thịt của Kha Bố, Cậu ngồi trên đùi của Chi Lý, lắc lư khe khẽ, quần áo bị cởi ra nhộm bởi ánh trăng, hai tay Kha Bố đặt trên vai Chi Lý, Cận môi dưới nhìn không được rõ ràng: “Ưm... ưm,...Chi Lý...chỗ đó...”

Đôi môi Chi Lý hôn nhẹ sai tai Kha Bố rồi đến xương vai xanh trượt dần dần trước ngực, xúc cảm ẩn ước, tiêu diệt lý trí, nhu cầu không thể khống chế của cơ thể nắm trong tay, muốn càng nhiều, muốn Chi Lý càng nhiều, hô hấp của hắn, sự đụng chạm của hắn, nụ hôn của hắn, toàn bộ điều muốn. Chi Lý nâng chân Kha Bố lên, chậm rãi đẩy vào, bị sự ấm áp của Kha Bố vây lấy khiến hắn khó dần nổi dục vọng của mình, Kha Bố không nhận được công Lương: “Aha.....”

Thân thể bởi vì va chạm mà phát ra âm thanh mờ ám, xấu hổ thẹn thùng, mồ hôi tinh mịn bốc hơi hòa cùng mùi bột giặt quần áo của Chi Lý, Kha Bố siết chặt quần áo tới mức nhăn nhúm, rơi xuống mặt đất, một loạt tiếng động bị một loạt tiếng động khác thay thế: “Chi Lý...ưm ưm... quá nhanh...sẽ, sẽ chịu không nổi...” lời nói lập tức bị nuốt hết, đôi môi bị liếm cắn, mang theo ôn nhu cùng bá đạo, cắn nuốt hết thảy, thân thể rơi vào tay giặt, tình cảm rơi vào tay giặt, cả thế giới rơi vào tay giặt, rơi vào tay Chi Lý.

Sao có thể thốt lên thành lời, sự cảm nhận này.

Sao có thể biểu đạt hết, tâm tình này.

Sao có thể ngăn cản được, sự mê mẩn ấy.

Về mặt của tớ, trái tim của tớ, sự gắn bó của tớ, toàn bộ đều đang bán đứng tớ cho cậu

Chi Lý, Chi Lý yêu quý, Chi Lý, gọi một lần, không ngừng gọi, gọi tên của cậu, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, trong cuốn tiểu thuyết nhỏ này của Kha Bố, tràn ngập tên của cậu, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý, Chi Lý của tớ.

87. Chương 87 - Can Tâm Tình Nguyên

Biên tập : Minh Phương Hoàng

Trần Nhân Quả thức tỉnh trong nắng sớm, mang theo kiều mi, đem sự nhu hòa và ấm áp lan tỏa lên hai người đang nằm trên giường. Chi Lý nằm úp sấp, hai tay đặt dưới gối đầu, cự tuyệt ánh sáng chói mắt. Mà bên kia Kha Bố chắn che khuất bụng, một chân rơi xuống mép giường, đôi môi thỉnh thoảng khẽ động.

Bởi vì có ánh mặt trời chiếu vào, Chi Lý sợ nhiệt không kiên nhẫn nhíu mày, khuôn mặt vẫn như cũ chôn trong gối đầu, ngón tay xinh đẹp sờ soạn trên giường, rốt cuộc tìm được điều khiển điều hòa giảm xuống mức thấp nhất rồi vút điều khiển đi. Điều hòa hoạt động phát ra thanh âm nhẹ nhàng, đưa khí lạnh tràn vào. Kha Bố mơ mơ màng màng từ trong cơn mê neho mắt lại, đầu còn trong trạng thái vắng vất, sợ lạnh nên cậu ôm lấy cánh tay, trong lúc nhất thời chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên trở lạnh, theo bản năng túm chần, mắt nhắm mắt mở. Chần ở dưới chân Chi Lý, Kha Bố kéo không nhúc nhích, chỉ đành lẩn tới gần Chi Lý: “Cho ít chần nào, lạnh quá.” Không nghe thấy Chi Lý trả lời.

Thanh âm của Kha Bố mỏng manh hàm hồ: “Không đưa chần cho tớ, tớ sẽ cọ sát cậu đó.”

Vẫn không có phản ứng như trước, Kha Bố bị lạnh làm cho tỉnh hẳn: “Tớ bị nhiễm lạnh sẽ sinh bệnh”

“Nói không chừng bởi vì chút cảm mạo này mà ngày càng trở nên nghiêm trọng, đến lúc đó cậu sẽ nhận được đơn báo bệnh tình nguy kịch.”

“Nói thật đó, cho tớ ít chần nào, tớ sẽ chết đấy.”

Cứ như vậy một lúc, Kha Bố lẩm bẩm lầu bầu ngồi dậy, dụi dụi mắt cố gắng nhìn xem con số trên điều hòa, bĩu môi, không tiếng động oán giận trừng mắt với Chi Lý đang nằm trên giường, bắt đầu tìm kiếm điều khiển, khi cậu cuối cùng cũng tìm thấy nó ở góc phòng, chỉnh nhiệt độ cao lên, điều hòa phát ra thanh âm, Chi Lý chôn mặt trong gối đầu cũng rừ rừ lên tiếng: “Cậu tăng nhiệt độ một lần nữa thử xem.”

“Tin tớ chết còn không bằng tiếng tí tí của điều khiển điều hòa khiến cậu tỉnh dậy à!!”Kha Bố đặt điều khiển về lại chỗ cũ. Chi Lý không nói gì, cậu lắc la lắc lư quay về giường, cố ý dùng thanh âm đáng thương nói: “Tớ lạnh lắm.”

“Vậy ra hành lang ngủ.”

“Nhưng mà tớ muốn ngủ cùng cậu.” Kha Bố trèo lên giường, hữu khí vô lực nhào sang phía Chi Lý, nằm lên lưng hắn, đầu tựa vào vai hắn.

“Kha Bố?”

“Ừm?”

“Cậu có thể ngủ được à?”

“Có thể, sao thế?”

“Tớ không thể.”

“Đâu liên quan gì tới tớ?”

“Đừng ép tớ mới sáng ra đã đánh cậu” Chi Lý lúc rời giường mà tức giận không phải nghiêm trọng bình thường. Kha Bố trượt xuống lưng Chi Lý, Chi Lý vút chặn lên mặt Kha Bố, thuận tiện đem Kha Bố được chặn bao từ đầu đến chân đẩy sang phía bên kia giường, ra đến sát mép giường, Kha Bố túm chặn trên mặt xuống quay đầu nói: “Làm gì vậy!!”

“Nóng quá, đừng tới đây, bên này là chỗ của tớ.”

“Vị trí của cậu hơi rộng quá rồi thì phải!! Tớ sắp rơi xuống đất rồi đây này.”

“Đâu liên quan gì đến tớ”

Kha Bố mặt nhẵn mày nhú, nhưng không muốn tranh cãi thêm nữa, cậu là người rất lười biếng, mỗi khi nghỉ có thể ngủ bao lâu thì tận lực ngủ bấy lâu, lúc người ta buồn ngủ thì cảm xúc và trí nhớ đều biến mất, cậu nhanh chóng thiếp đi. Đợi khi cậu tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa, cái bụng không ngừng kêu vang nhắc nhở chủ nhân tình trạng đói khát của cơ thể, cậu mở mắt ra bắt gặp Chi Lý đã ngồi ở trước bàn học vẽ tranh, đây là một trong những biểu cảm Kha Bố thích nhất ở Chi Lý, cho dù hơn kém nhau chẳng bao nhiêu. Cậu thích Chi Lý ngồi trong ánh mặt trời, hai chân gấp lại bức vẽ đặt trên đầu gối, cánh tay với đường cong rất đẹp khi chuyển động, hần mặc thuần một màu trắng dưới nắng hè chói chang tươi mát động lòng người, sườn mặt thanh tú không có biểu cảm, đơn thuần im lặng nhưng cũng rất chuyên chú, tựa như thế giới này không liên quan gì tới hắn, đây là hình ảnh thanh thuần đẹp nhất.

“Đói quá.” Kha Bố vượt vượt cái bụng của mình, tối hôm qua còn chưa ăn cơm, cho dù vậy cậu vẫn chưa muốn dậy, giang rộng tay chân trên giường, lại ngủ tiếp. Chốc lát sau tỉnh dậy: “Đói quá.” Lần này cậu lăn xuống cuối giường tiếp tục ngủ, rồi tỉnh dậy lần đến gần chỗ bàn học của Chi Lý, cả nửa người trên buông thõng xuống mép giường, hai tay rơi tự do: “Đói quá.”

Giờ cậu mới ý thức được hai người phải đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng, mình và Chi Lý đều không biết nấu cơm, người làm trong biệt thự đã nghỉ hết, sớm biết vậy đã không để Chu Hân Hợp đi, mỗi ngày đưa cho cô ít tiền coi như tiền công.

“Chi Lý, cậu có cảm thấy mình rất giỏi không, biết vẽ tranh, biết ca hát, biết chơi bóng rổ....Sao có thể lợi hại như vậy được nhỉ.” Thanh âm của Kha Bố tràn ngập sự sùng bái: “Chắc chắn cũng sẽ biết nấu cơm đi ~” Kha Bố khích tướng bằng cách tán dương.

“Cái gì?”

“Muốn giả vờ không nghe thấy chứ gì?”

Chi Lý nâng mắt nhìn chằm chằm Kha Bố: “Kha Bố, cậu thấy rất thỏa mãn với thực trạng vô năng hiện tại của mình à, không biết vẽ tranh, không biết ca hát, cũng hông biết chơi bóng rổ...Lẽ nào ngay cả cơm cũng không biết nấu.” Kha Bố khiếp sợ vì cú đánh trả cẩu Chi Lý, càng khiến cậu tức giận hơn chính là, vẻ mặt của Chi Lý mang hàm ý tại sao mình lại chọn một người như thế cơ chứ, làm Kha Bố không nuốt trôi cục tức này, cậu đứng dậy từ trên giường, xắn tay áo: “Bình thường không muốn bộc lộ tài năng, sợ cậu phát hiện ra ưu điểm của tớ, yêu tớ đến mức mất kiểm soát.”

“Nếu vậy thì cậu cứ yên tâm đi, đối với cậu tớ không có tình cảm thâm sâu nhường ấy.”

“Đừng tự lừa dối bản thân, xem tiểu ca đây làm một bàn đồ ăn ngon, mua chuộc cái dạ dày của cậu, từ nay về sau không bao giờ nguyện ý ăn thứ gì khác. Cậu cứ tiếp tục vẽ tranh đi, tớ muốn đi phát huy tài năng.” Kha Bố duỗi thân vận động, dáng vẻ sục sôi ý chí chiến đấu, sau khi đóng cửa lại, cậu lập tức vệ sinh cá nhân, sau đó rón rén chạy xuống chân núi, Chi Lý lật một tờ giấy, khoe mắt liếc thấy dáng vẻ đáng khinh của Kha Bố.

Kha Bố lao xuống núi, lần đầu tiên tới nhà hàng Phong Tình của Nhân Quân Trấn, rất nhanh đã đóng gói xong, chạy như bay về, cậu không hề chú ý tới ánh mắt trên lầu, dương dương tự đắc, đặt đồ ăn vào bát đĩa, khiến phòng bếp trở nên lộn xộn một chút, còn thông minh đem thức ăn sót lại bỏ vào nồi giả vờ đảo đảo. Chi Lý đi tới, khoanh tay tựa vào cửa, Kha Bố lau mồ hôi: “Sắp xong rồi, đợi một lát, còn chưa cho bột canh vào.” Kha Bố ra về dầu bếp tài ba.

“VẬY À?”

“Cậu không nấu ăn đương nhiên không hiểu, nấu ăn không thể vội vàng, tính cách nho nhã chứa tở chính là được bồi dưỡng từ việc nấu ăn này.”

“Tở quả thật không hiểu.”

Nghe thấy Chi Lý thế mà thừa nhận bản thân không thể, đột nhiên có cảm giác về sự ưu việt, đảo đồ ăn càng thêm vang dội: “Cho nên nói làm người không thể quá kiêu ngạo, bình thường tở không nấu cho cậu ăn, sợ khiến cậu kiêu căng thì hỏng. Người nhà cậu đều chiều cậu, tở đương nhiên phải nghiêm khắc đốc thúc, trên đường đời giúp cậu đi đúng quỹ đạo.” Cậu xúc món cuối cùng ra đĩa.

“Cậu biết nấu ăn quả thật có tác dụng mang tính quyết định với quỹ đạo đường đời của chúng ta.”

“Câu nói này là châm chọc tở đấy à?”

“VẬY MÀ CẬU CŨNG NHẬN RA.”

“Chắc chắn, xem đi, một kẻ không biết nấu ăn mà còn vênh váo tự đắc như vậy.” Thật đúng là không biết câu hồ dùng những lời này giáo dục người khác, Kha Bố đặt đồ ăn lên bàn, cũng dọn xong bát đĩa, lấy ra chút cơm thừa trong nồi cơm điện vừa cho vào hấp lại, đưa cho Chi Lý, trong lòng âm thầm cười nhạo khinh bỉ Chi Lý: ngu ngốc, bị lừa sưng sốt rồi đi, ăn không nổi chứ gì, trợn tròn mắt đi, sợ rồi chứ gì, cảm thấy không bằng tở, thật sự cho rằng tở biết nấu cơm? Cười đã chết, lừa cậu quen rồi mà.”

Kha Bố mang theo biểu tình chờ mong giả vờ: “Sao hả, ăn ngon không?”

Chi Lý ngẩng đầu, khoe miệng khe nhếch thành độ cung mê người, đây là biểu tình khó có thể miêu tả thành lời trên một khuôn mặt cực dễ nhìn, đôi con ngươi thâm thúy cuồn cuộn lấy tâm mắt Kha Bố, rất giảo hoạt, thế mà dùng vẻ mặt này, Chi Lý hơi nghiêng đầu nhìn Kha Bố, thanh âm tựa như ngón tay đàn dương cầm trên chạc phím đàn là ngực Kha Bố: “Bởi vì là cậu làm, khó mà không thích.”

Không ngờ lại được khen, Kha Bố kinh ngạc, túm lấy áo trước ngực, nơi đó đập loạn nhịp, cậu đột nhiên hiểu được tâm trạng của Chu Hân Hợp khi được Chi Lý khích lệ, nhưng càng khiến cậu hăm sâu vào cảm xúc khác, giảm bớt sự lo lắng không đâu, trong lòng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, học đi, hao hết nhiệt huyết học nấu ăn đi.

Giờ thì nhìn xem ai mới là kẻ ngốc, ai bị can tâm lừa đến sưng sốt sưng sờ.

Lời âu yếm cầu ma vương, nguy hiểm tà ác, thủ thủ bên tai kéo người ta rơi xuống địa ngục, càng ngày càng thấp, càng lúc càng nhanh, linh hồn can tâm tình nguyện bị mê hoặc.

88. Chương 88 - Kha Bố Của Chi Lý Không Để Bất Nạt!

Sóng biển tựa như vòng tay rộng lớn nhào tới gần, những bộ đồ bơi đủ màu phấp phồng trên mặt biển. Kha Bố giống một thi thể còn sót lại tại hiện trường phạm tội nằm dưới ô che nắng, gần đây cậu cứ phơi mắt

ra nắng nên đen đi nhiều, vươn tay cầm lấy hộp sữa bên cạnh đưa mắt tìm kiếm Chi Lý trong biển, không thấy đâu. Cậu cắn ống hút, uống cạn chút sữa còn

lại trong hộp, sau đó đứng dậy, duỗi thắt lưng, đi về phía bờ biển, mùa hè này cậu đưa ra một mục tiêu cho mình, phải rèn luyện thân thể cho đẹp hơn. Đối với nhà họ Chi cậu lo lắng rất nhiều chuyện, hiện tại điều khiến cậu lo lắng nhất chính là chắc

chấn năm sau trình độ lão hóa của mình sẽ vượt lên dẫn đầu, có Lam Ngân và Chi Tả Ti trấn thủ hai bên khiến cậu nhận ra sự thật, hận không thể trộm một ít gen di truyền về người mình.

Cậu nhảy xuống biển, nhiệm vụ hôm nay là ngủ 15 tiếng, bơi 50 mét trong biển. Một cơn sóng lớn ập tới, Kha Bố bị sức mạnh bất thành linh này bức lui về sau, dưng vào một cô gái, Kha Bố vuốt nước trên mặt, miễn cưỡng mở mắt: “Thật xin lỗi.” Lúc này mới thấy rõ cô gái tầm tuổi Đóa Lạp, tóc nhuộm đỏ, trên vai có vài hình xăm, một bên tai đeo đầy khuyên, cô ta trừng mắt lạnh lùng nhìn Kha Bố, không nói gì. Lại một cơn sóng nữa xô tới, cả hai người đều không đứng vững, Kha Bố bị sặc không mở nổi mắt, chỉ cảm thấy tay quơ lung tung đụng phải cái gì đó, cơn

sóng qua đi, Kha Bố mới từ trong nước đứng dậy, chưa kịp phản ứng đã ăn ngay một cái tát, mặt đau đốn nóng rát, nhú mày:

“Làm gì vậy.” Cô gái ở trong nước chỉ lộ ra bờ vai một tay ôm ngực, lại chuẩn bị đánh người: “Biến thái.”

“Cô mắng ai đó, ai biến thái.” Kha Bố tức giận chỉ tay vào mặt cô ta, thứ cầm trong tay lại là một cái áo bơi.

“Tiểu Tiểu, sao vậy?” Hai, ba cậu con trai xúm lại gần, hình như là bạn của cái có Tiểu Tiểu này, đều sàm sàm tuổi nhau, tóc đủ mọi màu sắc, xem ra là một lũ ăn chơi trác táng.

“Anh ta quấy rối tớ.”

“Hiểu lầm rồi.” Kha Bố theo bản năng buông cái áo trong tay ra, chỉ thấy cái áo trôi theo sóng càng lúc càng xa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi một cậu trai tóc màu xanh pha tím đẩy vai Kha Bố:

“Muốn gây chuyện phải không.”

“Không phải.” Kha Bố không muốn dây dưa, đang định xoay người bỏ đi, nhưng tay phải bị kéo lại. Cậu trai tóc nâu vươn tay muốn đánh Kha Bố, bị Kha Bố nhanh nhẹn né tránh, nhiều năm đứng bên cạnh Chi Lý cũng không uống phí. Không có bản năng tránh né nguy hiểm, sao cậu có thể sống tới bây giờ.

Tóc nâu cảm thấy mất mặt nói: “Cứ thế mà đi à?”

“Chứ các cậu còn muốn thế nào, tôi quả thật rất có lỗi với cô bạn kia, nhưng tôi nhớ rõ chưa đắc tội gì với các cậu, tôi tuột quần các cậu à.”

“Gớm nhỉ, nhìn đã biết là một thằng nghèo kiết xác, còn cho mình giỏi, mày là cái éo gì. Ai cho phép mày bơi ở đây, chẳng phải mày nên đến chỗ dành cho lũ binh dân à?” Nghe tóc nâu nói vậy Kha Bố lúc này mới chú ý tới, bên đây quả thật ít người hơn, phỏng chừng mấy tên này ở nhà mình có tiền muốn làm gì

thì làm, không cho người khác bơi ở chỗ này.

Kha Bố cũng chẳng phải loại người quang minh chính đại, thậm chí lười xung đột với người khác lãng phí thể lực của mình: “Tôi đây liền cáo từ đến khu bình dân.”

“CMN, quấy rối bạn gái tao xong còn muốn chạy.”

“Tôi chắc chắn nhóm quý tộc các cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, cô ta không phải mẫu người ưa thích của tôi, tôi đào đâu ra hứng thú quấy rối cô ta.”

Tóc xanh cười nhạo: “Chẳng lẽ anh thích con trai?” Vốn định chọc giận Kha Bố, kết quả Kha Bố nhún nhún vai: “Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

Mấy cậu trai kia lập tức cách xa Kha Bố, đáng vẻ chán ghét:

“Kính tởm, tránh ra.”

“Tôi không đi nữa đây.” Cười nhạo hay vũ nhục cậu chuyện nào khác cậu có thể bỏ qua, nhưng mà về chuyện này, lại khiến cậu cố chấp không chịu nhượng bộ. Một cậu trai tóc đen đứng cuối cùng trông có vẻ bình thường nhất, trên ngực đeo cây thánh giá,

dùng ánh mắt chán ghét nhìn Kha Bố: “Mẹ tôi nói, những người như anh là có bệnh, nên chết hết đi. Các người vĩnh viễn sẽ không được thượng đế che chở, kinh thành đã nói, Nếu một người nam nằm cùng một người nam khác, như nằm cùng người nữ, thì hai người đó đến hẳn phải bị xử tử, vì họ đã làm một sự

gớm ghiếc; huyết họ sẽ đổ lại trên mình họ .”(Lê vi ký 20: 13)

Lần đầu tiên nghe được lời nói ác độc trắng trợn như vậy khiến Kha Bố nhất thời không biết đáp lại thế nào, cậu lựa chọn đứng nguyên tại chỗ chịu nhục, nhưng không phải nổi nhục khi mình không thể đánh trả, mặt cậu bắt đầu mất đi huyết sắc, cậu có thể

kiêu ngạo thừa nhận tình yêu của mình, cậu cứ tưởng bản thân đã đủ kiên cường, nhưng tưởng tượng và sự thật là hai khái niệm có sự chênh lệch rất lớn, cậu muốn nói gì đó, rằng mình không mắc bệnh, nói mình không tin Thượng đế, nhưng cảm thấy những lời ấy yếu ớt không đáng kể.

“Mau rút sang chỗ khác, đừng đem cái bệnh kinh tởm của mày lây cho chúng tao.” Tóc nâu định vươn tay đẩy Kha Bố đang chìm vào suy nghĩ, bỗng kêu lên sợ hãi, bị kéo xuống biển, tóc nâu nhanh chóng biến mất sau làn nước. Trong khi những người khác còn đang kinh ngạc chưa lấy lại được tinh thần, Chi Lý nhỏ

người lên từ mặt biển xanh lam, giọt nước theo tóc của hắn chảy xuống, lướt qua khuôn mặt ưa nhìn, lướt qua làn da của hắn, cuối cùng dung hợp với mặt biển. Sự xuất hiện của Chi Lý tựa như roi sắt lôi Kha Bố ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn, cũng khiến cậu trở nên bất an không thể nhúc nhích.

“Chi Lý?” Kha Bố nhẹ giọng gọi.

Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn thoáng qua dáng vẻ ngây thơ nhu nhược của Đóa Lạp, mặt lộ vẻ khinh bỉ, tự tin lên đôi chút: “Là anh ta quấy rối tôi, tôi đánh anh ta thì sao.”

“Thì sao?” Con người Chi Lý mang theo nguy hiểm, nhìn cả đám: “Người của tôi, các người cũng dám động vào?”

Đóa Lạp tựa như nhận được mệnh lệnh, nhảy lên lưng Tiểu Tiểu, hai chân khóa chặt khiến cô ta không thể cử động, Đóa Lạp ghé vào tai Tiểu Tiểu, thanh âm ngọt ngào: “Làm sao đây? Chọc anh Chi Lý tức giận, Đóa Lạp cũng sẽ tức giận.” Cô bất thành linh vươn tay giựt xuống hoa tai của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu

đau đến mức thét chói tai nhưng không giãy ra khỏi Đóa Lạp được.

Tóc đen siết chặt tay, tựa như một mục sư muốn trừ quỷ, trong miệng thì thảo luận đi lặp lại kinh thánh: “Vì trong vòng họ, những người đàn bà đã đổi cách dùng tự nhiên ra cách khác nghịch với tính tự nhiên. Những người đàn ông cũng vậy, bỏ cách dùng tự nhiên của người đàn bà mà hun đốt tình dục người này với kẻ kia, đàn ông cùng đàn ông phạm sự xấu hổ, và chính mình họ phải chịu báo ứng với điều lầm lỗi của mình.” (Kinh Roman 1:26-27)

Chi Lý nghiêng đầu, đi đến, đẩy tóc xanh ra, trực tiếp tới trước mặt tóc đen, tóc đen lui từng bước ra sau, ánh mắt Chi Lý lạnh lùng nhìn thẳng vào cậu ta: “Thượng Đế cũng từng nói không được ghen tỵ, không được có lòng tham, không thể giết người, không được ăn cắp....Trên thế giới này có bao nhiêu người có

thể làm vậy? Đừng có lôi kinh thánh ra nói chuyện với tôi.”

Chi Ly khảy chiếc vòng cổ có cây thánh giá cầm trong tay thưởng thức, thanh âm giống như ma quỷ đến từ địa ngục, hấp dẫn mà lạnh lẽo: “Nếu Thượng đế dám động vào Kha Bố, tôi cũng không tha cho ông ta.” Dứt lời giật vòng cổ ném xuống biển. Chi Lý quay đầu lại vươn tay với Kha Bố: “Đi thôi, về nhà.”

Kha Bố tươi cười, đưa tay cho Chi Lý, dùng sức gạt đầu: “Ừm!”

Đi chưa được vài bước, cậu đột nhiên nhớ ra Đóa Lạp, quay đầu lại nhìn, có nàng đang chơi đùa đến nghiện, tựa hồ không có ý định rời đi.

89. Chương 89 - Đó Là Nỗi Đau Không Tiệm Nói Ra

Biên tập : Minh Phương Hoàng

Thời gian hạnh phúc và thời gian đau khổ đều giống nhau, cho dù bạn muốn giữ lại hay muốn quên đi, nó đều trôi qua dưới cùng một tốc độ. Kỳ nghỉ hè đã trải qua phân nửa tại Nhân Quả trấn, Kha Bố như trước thỏa mãn đắm mình trong tình trạng hiện tại, không muốn nghĩ tới những chuyện phải làm sau đó, không muốn nghĩ tới những chuyện phức tạp. Cậu trốn tránh trong thế xác không cần tự hỏi, vừa lo lắng thời gian và thanh xuân trôi qua, vừa sợ hãi những chuyện đang đợi cậu ở phía trước.

Cậu cầm bàn chải đánh răng nhìn bản thân mình trong gương miệng đang đầy bọt màu trắng. Chi Lý tựa như đồng tử bất thành linh xuất hiện dưới ánh nắng ban mai.

“Cậu còn chưa chuẩn bị đi, muốn ở lại tới khi nào?”

Kha Bố phun bọt: “Giờ là đang đuổi tớ đi đấy phỏng?!”

“Nếu đã nghe hiểu ý trên mặt chữ, sẽ không vẫn lặp lại câu hỏi.”

“Khốn kiếp, cậu có biết nói những lời này sẽ khiến tớ...”Kha Bố nói không nên lời, yết hầu đau đớn run rẩy, cậu siết chặt nắm tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay hằn thành vết.

“Đương nhiên, cậu cho rằng tớ không biết cậu đang nghĩ gì sao, cậu muốn cả đời này tớ không nhắc tới, cậu muốn chịu đựng thống khổ ở bên cạnh tớ, để tớ thấy cậu đau khổ nhưng lại thờ ơ, giống như cậu giả vờ như không có chuyện gì sao.” Chi Lý siết cầm Kha Cố, bức cậu ngẩng lên nhìn mình: “Cậu nghe cho rõ đây, Kha Bố, tớ không làm được.”

“Nếu cho tớ thêm thời gian...”Kha Bố cong chưa nói hết, Chi Lý đã cắt ngang cậu: “Tất cả mọi người đều cho cậu thời gian, con cậu thì sao? Phung phí nó.”

Kha Bố giãy dụa, muốn đẩy Chi Lý ra: “Cong chưa tới phiên cậu giáo huấn tớ việc ấy, cậu thì biết cái gì?” Đã bao lâu rồi, hai người không cãi nhau như vậy, cho dù đây là lần thứ mấy khắc khẩu, vẫn không cách nào quen được với đau đớn ở dạ dày khiến người ta hít thở không thông này. Đây là thứ Kha Bố sợ hãi nhất, bởi vì một câu, một việc nào đó sẽ gây ra chiến tranh.

Chi Lý với vẻ mặt không thể nói rõ, phẫn nộ, thất vọng, hoang mang, các loại cảm xúc giao tạp trong ánh mắt trong suốt của hắn, hắn thần nhiên mở miệng: “Ngay cả tớ cũng không thể chạm vào thế giới kia của cậu sao?” Một câu hỏi như vậy, khiến Kha Bố bị xé rách thành từng mảnh, trong thời gian ngắn cậu không biết trả lời thế nào, rồi sau đó bỗng nhiên cuồng loạn: “Cứ như vậy có gì không tốt, tớ rất vừa lòng với thực tại, cậu có tư cách gì quyết định thay tớ.”

Chi Lý đẩy mạnh Kha Bố vào tường, sau lưng đau đớn, cậu nhú mày không dám nhìn thẳng vào Chi Lý, Chi Lý cắn răng: “Cậu còn dám nói một câu tớ không đủ tư cách xem, nhớ kĩ cho tớ, tớ vĩnh viễn không muốn nghe lại câu này một lần nào nữa từ miệng cậu.”

“Tớ sẽ...”

Cánh tay đang siết chặt lấy thân thể cậu tăng thêm lực: “Không cần thí nghiệm sự nhẫn nại của tớ.”

“Đau, buông ra.” Kha Bố cắn môi.

Chi Lý buông tay, Kha Bố với vẻ mặt lạnh nhue băng đi về phía cửa, không muốn đứng ở nơi này, một phút đồng hồ, một giây đồng hồ cũng không nguyện ý nán lại, không khí đều biến thành a-xit, ăn mòn làn da đến mức đau đớn khó nhin, Chi Lý lần này không ngăn cản nữa, đi đến trước bàn học, cầm lấy bản vẽ, gập chân, thanh âm như có như không?”

Kha Bố đứng lại, không trả lời đợi Chi Lý nói tiếp.

“Là không từ bỏ được gia đình của cậu.”

Một câu nói ngắn gọn, chấn vỡ lí trí của Kha Bố, cậu chặt vật rời đi.

Ngồi trên xe lửa trở về, ánh mắt của Kha Bố chuyên chú tập trung vào phong cảnh nhanh chóng lùi lại đằng sau bên ngoài cửa sổ, trước kia cũng từng cãi nhau với Chi Lý, qua vài ngày, đợi hai người bình tĩnh trở lại, hết thấy sẽ quay về như lúc ban đầu. Cho nên, lần này cũng sẽ như vậy đi. Dù đã tự nhủ với bản thân, tại sao vẫn khó chịu, tựa na ưi mà sao chẳng thất bớt đi phần nào, thân thể cũng trái tim đều khát vọng Chi Lý, nhưng mặt khác bóng tối dưới đáy lòng lại trái ngược, xé rách, lại xé rách, cho đến khi máu tuôn như suối cũng không chịu ngừng.

Đinh Lạc Viên ở bên kia mấy tháng nay đều thấp thỏm lo âu, nhìn chăm chăm Kha Tần trước mặt, không biết nên mở miệng thế nào. Mọi việc bắt đầu từ ngày cô đến tìm Kha Bố nói chuyện, sau khi cô rời đi mới nhớ ra trong túi mình có mang quà là đặc sản cho Kha Bố, lúc cô quay lại, trông thấy Chi Lý và Kha Bố trong trường. Đinh Lạc Viên không nhớ mình rời đi bằng cách nào, cô hoang mang lo sợ, cô tốn rất nhiều thời gian để bản thân tỉnh táo lại, suy nghĩ có nên nói chuyện này cho Kha Tần viết hay không, nhưng lại lo lắng tình huống của Kha Bố. cô không ngờ Kha Bố lại ở bên cạnh một cậu con trai, Đinh Lạc Viên từ nhỏ đã coi cậu như em trai của mình, cuối cùng hôm đặt lễ đính hôn quyết định tìm Kha Tần cùng nhau thương lượng chuyện này.

90. Chương 90 - Trao Đổi

Biên tập : Nhiên An

Kha Tần nhận ra từ lần trước Đinh Lạc Viên trở về đến nay, thường thường muốn nói lại thôi, cả người bất ổn không yên. Hắn cũng không truy vấn chỉ chờ Đinh Lạc Viên tự mình mở miệng, hôm nay Đinh Lạc Viên ngồi ở đối diện, cầm tách cà phê nhưng không uống, một mực cúi đầu. lát sau, cô rút cuộc cũng lên tiếng, không khó để nhận ra trong giọng nói chứa đựng căng thẳng hỗn loạn: “Có một việc, em cảm thấy hẳn là anh nên biết.”

Kha Tần ổn định tâm tình, khép tờ báo lại : “Nói đi.”

“Trước khi nói anh phải đồng ý với em một việc, không được tức giận, cũng không được trách cứ cậu ấy, tuy chuyện này quả thật không nên, nhưng em cho rằng khiến mọi việc trở nên như vậy chúng ta cũng có trách nhiệm.” Những gì Đinh Lạc Viên nói khiến Kha Tần khó hiểu, có thể khiến cô ấy nghiêm túc đưa ra bàn luận, Kha Tần mơ hồ có thể nhận thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, theo bản năng siết chặt tay, hắn không cách nào đáp ứng trước những gì mình chưa được nghe, vì vậy hắn không trả lời chờ Đinh Lạc Viên tiếp tục nói.

“Em nghĩ, cái kia, Kha Bố hình như ...” Nhắc tới tên Kha Bố, Kha Tần không khỏi nhú mày, khuôn mặt thành thực khó nén bất an, nóng lòng muốn biết Đinh Lạc Viên đến tột cùng muốn nói cái gì: “Nó làm sao.”

Đinh Lạc Viên hít sâu một hơi, hạ quyết tâm dùng lời ngắn gọn nói thực rõ ràng: “Hình như Kha Bố đang ở cạnh một nam sinh khác, lần trước đi tìm cậu ấy, trong lúc vô ý bắt gặp vẫn không biết phải nói với anh thế nào.” Cô nói xong liếc liếc nhìn sắc mặt Kha Tần, Kha Tần sững sốt, biểu tình trên mặt một vẻ hoang mang, giống như nhất thời không rõ Đinh Lạc Viên rốt cuộc đang nói cái gì, hỏi trong vô thức: “Ồ bên cạnh nam sinh là ý gì ?”

Cô hiểu phải nói rành mạch chuyện này cho Kha Tần nghe: “Nói cách khác Kha Bố có lẽ là đồng tính luyến ái.” Cuối cùng bốn chữ khó khăn nhất cũng trôi ra khỏi miệng, khoảnh khắc khi Kha Tần nghe được những chữ này, sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, ngón tay siết chặt lấy tờ báo, dùng một ánh mắt Đinh Lạc Viên chưa từng thấy bao giờ nhìn thẳng vào mình, Đinh Lạc Viên không hiểu sao bắt gặp sợ hãi.

“Có lẽ ?” Kha Tần đặt câu hỏi, lần này cô không nói gì cả, cúi đầu. Đầu óc Kha Tần hỗn loạn, không biết nên tiếp tục nhận tin tức đột ngột này như thế nào, hắn không muốn tin, không muốn tin, nội tâm bùng lên cảm giác bức bách và tự trách, hắn đột nhiên đứng dậy không nói câu nào bỏ lại Đinh Lạc Viên rời đi,

nước mắt của Đinh Lạc Viên không ngừng chảy xuống, dõi theo bóng lưng của Kha Tần, trong giây phút ấy cô có thể cảm giác được, lần này Kha Tần rời đi vĩnh viễn sẽ không quay lại nữa. Mấy năm nay, Kha Bố thực sự vì sự việc kia đã kích mà thay đổi đã tra tấn Kha Tần rất nhiều, mà chuyện này không thể nghi ngờ đã đẩy hắn đến ngưỡng cửa cuối cùng. Cô giành được tình yêu từ tay Ngũ Thiển, rồi như báo ứng, vĩnh viễn không thể so sánh với tình yêu xuất phát từ bản năng của người cha với đứa con ruột của mình.

Kha Bố cũng không trực tiếp quay về nhà, cậu ngồi trên ghế dài ở công viên, Tô Ấu Ngôn ngồi bên cạnh cậu lật trang sách: “Cố ý gọi tớ ra đây để trông thấy cái bộ dạng suy sụp này của cậu ?”

“Suy sụp đến mức đó cơ à ?” Kha Bố cười khở sở sở mặt: “Tớ và Chi Lý cãi nhau to, có đôi lúc tớ thật sự không hiểu cậu ấy, cho dù tớ xấu xa mức nào, ích kỷ mức nào cậu ấy cũng không quản tớ, nhưng không nên ...” Cậu không nói tiếp câu sau.

Tô Ấu Ngôn lặng lẽ đọc sách, tựa hồ không nghe Kha Bố nói chuyện, lát sau, mới thản nhiên mở miệng: “Cậu muốn cậu ta thời ơ với nỗi đau của cậu ?”

“Nhưng việc cậu ấy làm chính là tăng thêm nỗi đau cho tớ.”

“Kha Bố, cho dù giấu vết thương ở đâu, chỉ cần không khép lại nỗi đau. Nếu không muốn người khác động chạm, vậy đừng để lộ vẻ mặt khó chịu ra ngoài, nguy trạng ra vẻ không sao cả của cậu còn chưa đủ tốt, vì thế bị cậu ta phát hiện ra, cậu sẽ vì cậu ta bị chủ nhà đâm một phát mà cảm thấy khó chịu thống khổ, tương tự Chi Lý có thể cũng như vậy hay chẳng. Từ lúc phát hiện ra nỗi đau của cậu, ngay từ đầu cậu ta đã thừa nhận tác dụng phụ mà nó gây ra cho cậu ta, cậu cảm thấy với đầu óc của Chi Lý, ruột cuộc cậu ta đã phát hiện ra từ lúc nào ?”

Kha Bố nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tô Ấu Ngôn, cô ấy ở vị trí trung lập, không trách cứ mình thiên vị mình, điều này khiến cậu an tâm, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý tưởng vớ vẩn buồn cười. Cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm Tô Ấu Ngôn: “Rất ít đàn ông sẽ không thích cậu.”

Nghe được một câu không đầu không đuôi như vậy Tô Ấu Ngôn bèn ngẩng mặt lên nhìn Kha Bố, cậu tiếp tục nói: “Cậu cũng thích đàn ông trung niên mà.”

“Cậu ruột cuộc muốn nói cái gì.”

“Nếu ba mẹ tớ không thể ở bên nhau, tớ cũng không thể chấp nhận và tha thứ cho chị Đinh, tớ nghĩ, tớ nghĩ, Ấu Ngôn, nếu cậu là mẹ kế của tớ, tớ có thể chấp nhận.” Kha Bố vừa mới dứt lời, giây tiếp theo đã bị đập sách vào mặt, cô đứng dậy, lấy lại cuốn sách suýt chút nữa hủy diệt khuôn mặt Kha Bố” “Nếu có thể chọn tớ thích làm mẹ chồng cậu hơn.”

“Hóa ra cậu thích loại hình như Chi Tả Ti! Có muốn gặp ba tớ một lần không, ông ấy cũng không kém đâu, cậu sao so được với Lam Ngân ? Tớ khuyên cậu nên khiêm tốn một chút.”

“Còn có thể true tớ, tớ thấy tâm trạng của cậu chưa đến mức hồng hồng bết dưa.” Tô Ấu Ngôn bỏ lại những lời này rồi rời đi. Quả thật nói chuyện cùng với cô nàng, tâm trạng của cậu đã bình phục hơn trước, cậu muốn sau khi về nhà thì lập tức gửi tin nhắn cho Chi Lý, giả vờ như chưa từng có trận cãi vã kia. Chi Lý sẽ bình thường như lúc trước, vươn xúc tu ra khắp mọi nơi đợi cậu. Chỉ cần mình đưa tay ra, hắn sẽ kéo mình ôm vào trong lòng.

Cậu lấy chìa khóa nhà ra, chìa khóa lạnh lẽo chạm vào ổ khóa tạo ra tiếng lạch cạch, cửa từ từ bị đẩy ra, hành lang quen thuộc, ngọn đèn sáng ngời, tiếng thì thầm rất khẽ. Kha Bố thoáng sửng sốt, cứ tưởng lúc này ba ba đang đi làm, ai đang nói chuyện với ông ? Dừng nghĩ điều gì thì cậu có thể nghe được tiếng bước chân mình mà sát cùng sân nhà, cậu xuyên qua hành lang, xuyên qua bức tường treo ảnh chỉ tồn tại trong trí nhớ, vừa tiến vào khu vực ánh sáng, giật mình như tỉnh mộng. Kha Tần và Ngũ Thiển ngồi trên ghế sofa, hai người cùng lúc ngẩng đầu nhìn Kha Bố, thứ gì đó trong đôi mắt của họ xuyên qua đồng tử của Kha Bố, thân thể cậu run rẩy, không thể nhúc nhích, chỉ biết nhìn lại họ.

Bọn họ đã biết. Đây là ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu Kha Bố, cảm xúc bất an không lối thoát theo thân thể cuốn từng góc ngách, không chừa lại gì.

“Con trở về vừa đúng lúc, chúng ta có chuyện muốn hỏi con.”

Kha Bố lê thân thể cứng ngắc của mình ngồi trên sô pha đối diện với bọn họ, hai tay đặt trên đầu gối không nhìn được siết chặt quần bò.

“Con đang yêu có phải không ?” Kha Tần dùng thanh âm nhọt nhọt vô lực hỏi, giọng nói tùy tiện quất thẳng vào trái tim của Kha Bố. Cậu gật đầu, vì thế, cả căn phòng trầm mặc một lúc lâu, Kha Tần chậm rãi hỏi: “Đối tượng là nam hay nữ ?” Không đợi Kha Bố trả lời, đôi mắt của Ngũ Thiển đã ngập nước. Ngón tay Kha Bố túm đau chân mình cũng không có cảm giác được, cậu sợ hãi, cậu không muốn thừa nhận, cậu muốn yếu đuối trốn vào cái vỏ của mình, lần nữa làm như không sao cả. Nhưng mà, cái tên Chi Lý chợt lóe qua trong đầu cậu, rồi xuất hiện ngày càng nhiều, giọng nói của Chi Lý, nụ cười của Chi Lý, tiếng hát của Chi Lý, dáng vẻ của Chi Lý khi vẽ tranh.

“Là nam.”

Vừa nghe đứa con của mình chính mồm thừa nhận, Ngũ Thiển không nhìn được tiến lên ôm lấy Kha Bố, Kha Tần sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm ti vi. Tiếng khóc của Ngũ Thiển cách Kha Bố rất gần, gần đến nỗi xuyên qua màng tai của cậu” “Điều tại chúng ta không tốt, mới khiến con trở nên như vậy, người lớn chúng ta rất ích kỷ, chưa từng nhớ đến cảm thụ của con, Kha Bố, con cũng không thể vờ ngơ ngẩn, con có biết mình đang làm gì không ? Nhân lúc bây giờ còn trẻ, mau chặt đứt loại chuyện kỳ quái này, mẹ sẽ không trách con, mẹ biết con phản nghịch, con dùng bản thân phát tiết sự bất mãn với chúng ta, nhưng con không thể tra tấn và trả thù chúng ta như vậy.”

“Muộn rồi.” Thanh âm của Kha Bố không mang theo tình cảm, để mặc bà ôm, Ngũ Thiển buông Kha Bố ra dùng ánh mắt không thể lý giải nhìn cậu, Kha Bố đón nhận ánh mắt của Ngũ Thiển: “Từ khoảnh khắc lần đầu tiên gặp cậu ấy, hết thấy đã muộn rồi.”

“Con có biết mình đang nói cái gì không ? Đó là con trai, con cũng là con trai, sao có thể ở bên nhau được. Sao có thể ở bên nhau được, con đừng hồ đồ, cái loại con trai ấy đáng giá chỗ nào để con thành thế này.” Kha Tần đau đớn gầm nhẹ.

“Cậu ấy không phải loại con trai gì cả, Chi Lý, tên cậu ấy là Chi Lý. Con không muốn gì cả, con sẽ thường xuyên về nhà, con sẽ đồng ý để ba và Đinh Lạc Viên kết hôn, sau này cái gì con cũng nghe lời ba mẹ, con sẽ học xong đại học, sửa đổi tất cả, cho nên, con cầu xin hai người, có thể buông tha cho con hay không.”

Ngũ Thiển lau nước mắt ngồi trở lại bên cạnh Kha Tần, đó là vị trí mới trước đây hai người thường xuyên ôm mình xi ti vi, thanh âm của Kha Bố lời cậu tự trong hoảng

hốt ra: “Mẹ và ba con đã thương lượng, hiện tại sự tình trở nên như vậy tất cả đều do một tay chúng ta tạo thành, cho nên, chỉ cần con nguyện ý rời khỏi cậu ta, người một nhà chúng ta sẽ bắt đầu lại, không còn quá khứ đau khổ nữa, không có Đinh Lạc Viên, không có cãi nhau, chỉ có chúng ta.” Giọng nói Ngũ Thiển càng ngày càng mơ hồ, mơ hồ xâm nhập vào thế giới cảm quan của Kha Bố, đây là nguyện vọng cả đời của cậu, đây là chuyện từ nhỏ đến lớn, ngay cả nằm mơ cậu cũng khẩn cầu, đây là căn nguyên vô số lần chảy nước mắt của cậu, đây là vết thương trường kỳ của cậu. Hiện tại, chuyện tựa như ảo giác này bày ra trước mắt hấp dẫn nội tâm của cậu.

Lúc trước bọn họ bỏ đi khiến mình gặp được Chi Lý, mà bây giờ, lại muốn dùng Chi Lý để đổi lấy sự trở về của bọn họ.

Nguyện vọng và hạnh phúc của bản thân bị đưa lên bàn cân, cho dù nghiêng về bên nào, linh hồn đều thống khổ đau đớn.

91. Chương 91 - Chúng Ta Cũng Không Lương Thiện

Biên tập : Nhiên An

Ngũ Thiến và Kha Trần không tiến thêm bước nữa bức bách Kha Bố, bọn họ đang để cậu lựa chọn. Kha Bố gồng hai tay sau đầu, nhìn lên trần nhà, so với trong tưởng tượng cậu bình tĩnh hơn nhiều, không biết phải phát tiết kiểu gì, trái tim như bị bắn thủng một lỗ, dây thần kinh cảm xúc tựa hồ đã hỏng, cậu không thấy buồn rầu, không thấy đau đớn, chẳng có cảm giác gì cả.

Hôm nay cậu dậy sớm hơn so với bình thường, ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ từ từ quên mất nội dung giấc mơ đêm qua. Phong cảnh ngoài cửa sổ vẫn như vậy, người trong phong cảnh cũng không thay đổi, điều duy nhất thay đổi chính là người đang ngắm nó. Cậu ngồi đó một lát rồi để chân trần đi sang phòng khách. Kha Tần ngồi trên sofa xem tivi, phòng bếp truyền đến tiếng động khe khẽ, Ngũ Thiến ngâm nga một ca khúc, lộ đầu ra nhìn: “Mau đi đánh răng rửa mặt, rồi ra ăn cơm, đều là những món con thích đó.”

Kha Bố nghiêng đầu chậm chậm nhìn sang, giống như trở về trước đây, ông trời đột nhiên đem người đã khắc sâu và trí nhớ đặt trước mặt cậu, quen thuộc đến mức không chân thật. Cậu nói không nên lời tâm trạng của mình, cũng không thể khống chế bản thân chìm đắm trong đó, tựa như nghiện thuốc phiện.

Ngày hôm ấy, cậu ăn rất nhiều, ăn đến mức bụng no căng. Tuy Kha Tần cực lực muốn từ vẻ mặt cậu nhìn ra gì đó, nhưng cậu vẫn bình thường như hàng ngày không có gì khác biệt. Chẳng hẳn hoan hỷ nhót khi có thứ gì đó, cũng chẳng đau buồn khi mất đi thứ gì đó. Điều này khiến hai người hoang mang.

Hoàng hôn dần buông, từ từ ép xuống, ép thành phố tới mức khó thở, chỉ còn lại một tia ánh sáng mỏng manh từ vầng trăng kéo dài hơi tàn, Kha Bố nằm trên giường một tay vuốt ve cái bụng no căng, một tay cầm di động, nhẹ nhàng ấn nút.

“Chi Lý, tớ đói.” Tin tức còn chưa kịp chuyển, cậu đã gửi liên tiếp.

“Chi Lý, tớ đói.”

“Chi Lý, tớ đói.”

Không hiểu tại sao, chẳng thèm đợi trả lời cứ cách năm phút cậu lại máy móc gửi một lần, gửi đi không biết đã bao lâu, gửi đi không biết bao nhiêu tin nhắn, cho đến lúc màn hình trong bóng đêm chợt lập lòe, lòng bàn tay chấn động, Kha Bố nhận điện thoại đặt bên tai.

“Đừng ép tớ lập tường lửa cho điện thoại.”

“Tớ đâu phải virus.”

“Cậu cũng chả kém gì nó.”

“...” Hứng thú tiếp tục tranh luận giữa hai người cũng không nhiều, Kha Bố trở mình trên giường: “Tớ đói, Chi Lý, tớ thực đói, không lừa cậu.”

Đầu bên kia yên lặng trong chốc lát, cuối cùng âm thanh thản nhiên truyền ra từ loa điện thoại: “Vây xuống dưới đi.” Di động ở bên má Kha Bố rớt xuống, cậu lăn từ trên giường xuống đất, bất chấp đau đớn đứng dậy mở cửa sổ lâu hai ra. Thân ảnh của hắn hòa vào trong bóng tối, ngay cả ngọn đèn đường cũng không cách nào chiếu ra dáng vẻ của hắn. Hắn tựa vào đèn đường, một tay xách túi thức ăn nhanh, tay kia thì đút điện thoại vào túi quần. Hắn hơi hơi nghiêng mặt đi, nhìn về phía bên này.

Nội tâm Kha Bố như bị bắn phá, mặt nóng lên, cậu mở cửa phòng bỏ chạy ra ngoài, không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của Ngũ Thiến, Kha Bố chạy một mạch đến trước mặt của Chi Lý, Kha Bố thở phì phò, hai tay đặt trên đầu gối, ngẩng đầu, muốn nhìn rõ khuôn mặt mơ hồ của Chi Lý, nhưng chỉ có thể trông thấy màu sắc ấm áp của đèn đường phía sau hắn.

Cậu đoạt lấy gói to trong tay Chi Lý: “Cậu chậm quá đó.”

“Đốt cho cậu quả thật nhanh hơn.”

“Phải phải cái môn cậu đi.”

Chi Lý dùng ngón trỏ nâng cằm Kha Bố lên, để mặt cậu bại lộ dưới ánh sáng, trong nụ cười có cất giấu giả dối, Chi Lý buông ra, đi về phía trước: “Có chuyện gì muốn nói với tớ không?”

Kha Bố xé mở gói bánh sandwich, cắn một miếng, đi theo sau Chi Lý: “Có, có rất nhiều.”

Bọn họ đi trên vỉa hè, xe cộ ở bên cạnh vùn vụt lao qua, thành phố còn chưa yên giấc, bóng tối bắt đầu cắn xé văn minh và điệu bộ, tựa như người mắc chứng tâm thần phân liệt, những lần cụng chén sa đọa, tiếng cười nịnh nọt hấp dẫn của phụ nữ, đám thanh niên thần trí tan rã... thay phiên nhau trình diễn, ban đêm không ngừng phá vỡ và cười nhạo ban ngày.

Kha Bố ăn hết đồng đồ, vứt những thứ còn sót lại vào trong sọt rác, dùng ngữ khí thoải mái bắt đầu kể: “Ba mẹ tớ biết chuyện của hai đứa mình rồi.” Kha Bố mang theo ý cười: “Cậu thấy có buồn cười không, bọn họ thế nhưng lại nói nếu tớ rời khỏi cậu, bọn họ sẽ phục hôn, những gì trước kia đều chưa từng xảy ra.”

“Sau đó ?” Thanh âm của Chi Lý khác với lúc bình thường.

Kha Bố thờ ơ nhún vai: “Sau đó cái gì? Bọn họ đúng là chẳng biết gì cả, mặc kệ ra sao, tớ từ trước tới nay đều nghe lời cậu. Cho nên a, tớ biết cậu khẳng định sẽ không đồng ý, bọn họ chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi.”

Chi Lý đứng lại, Kha Bố tiếp tục đi về phía trước, lướt qua Chi Lý. Ven đường một chiếc xe đỗ giữa đường, xe đằng sau không ngừng ấn còi, tài xế vươn đầu ra ngoài lớn tiếng mắng chửi, tiếng ồn ào cắt ngang sự im lặng giữa hai người, thậm chí gần như bao phủ thanh âm của Chi Lý, nhưng Kha Bố vẫn nghe được rõ ràng.

“Nếu tớ đồng ý thì sao ?”

Câu hỏi này khiến Kha Bố hốt hoảng quay đầu lại, không thể tin được những gì mình vừa nghe.

“Cậu nói cái gì? Cậu mẹ nó vì chút chuyện ấy mà muốn từ bỏ tớ sao? Cậu mẹ nó có tiền đồ hay không? Đừng nói cái gì mà muốn tốt cho tớ, cậu mẹ nó chính là ...” Kha Bố phẫn nộ tựa như sư tử muốn cắn người. Chi Lý từ từ tới gần, rớt cuộc khuôn mặt của hắn cũng hiện ra dưới ánh sáng, đó là khuôn mặt khiến người ta không rét mà run, không có lấy một chút tình cảm, sự đen tối trong đôi mắt tùy thời có thể cắn nuốt cả thế giới, Kha Bố theo bản năng lui ra sau.

“Sao vậy? Không chửi nữa à. Yên tâm, tớ tuyệt đối sẽ không nói vì muốn tốt cho cậu.” Khóe miệng Chi Lý khẽ nhếch, mang theo sự chua xót tự giễu: “Kha Bố, tớ đúng là đã dạy dỗ cậu rất tốt.”

“Tớ không hiểu ý cậu ?”

“Cậu không hiểu ? Thật giỏi, muốn tớ khích lệ cậu à? Cậu nghe theo lời tớ ? Cậu mẹ nó đối với việc này khi nào thì nghe lời tớ ? Hiện giờ cậu không thể quyết định, nên muốn để tớ quyết định thay à, muốn dồn đẩy cho tớ sao ? Mỗi lần cậu nhớ lại chuyện này toàn bộ tiếc nuối và tiếc hận cũng đẩy sang cho tớ sao ? Đến lúc đó cậu có thể trách cứ tớ, có thể oán hận tớ đã giúp cậu quyết định như vậy, chính cậu lại không đếm xỉa đến. Cậu đúng là tàn nhẫn, muốn tớ phải vác trên lưng cái trọng trách nặng nề này.”

“Không phải, không phải như vậy.” Kha Bố liều mạng lắc đầu phủ nhận, nhưng ở nơi sâu nhất trong nội tâm tựa như đã bị xuyên thấu, chuyện cậu sợ hãi nhất, sợ dĩ cậu không cảm thấy áp lực, đó là bởi cậu quyết định đem chuyện này giao cho Chi Lý.

Chi Lý túm lấy cổ tay cậu, siết chặt, không cho giãy giụa: “Quyết định này phải từ cậu mà làm, muốn chọn bên nào là chuyện của cậu, chọn xong mới đến chuyện của tớ, hiểu chưa!”

Kha Bố cau mày không nói được lời nào, Chi Lý càng thêm mạnh tay, thanh âm gần như phẫn nộ gầm nhẹ: “Tớ đang nói chuyện với cậu đấy!” Lát sau, Kha Bố cắn môi dưới gật đầu. Chi Lý lạnh lùng liếc mắt nhìn Kha Bố một cái, buông tay cậu ra biến mất trong bóng đêm, để mặc Kha Bố một mình đứng ở đó, Kha Bố dõi theo phương hướng hắn bỏ đi, tất cả dây thần kinh trong cơ thể dần dần khôi phục, cậu hiểu hành vi của mình đã làm tổn thương Chi Lý, cậu hiểu mình tự làm tự chịu. Dạ dày cực kỳ đau đớn, thân thể và máu tựa như bị đốt cháy rất thống khổ, cậu ôm bụng lao đảo đi vài bước, rồi ngồi xồm xuống, che mặt, chất lỏng từ kẽ tay rơi xuống đất, đọng lại trên giày vải, đau đớn, nỗi đau không thể ngăn cản này khiến yết hầu Kha Bố phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Không muốn lựa chọn, là vì không muốn đánh mất cả hai.

Chúng ta chẳng hề lương thiện, từng là ưu điểm vì nó mà kiêu ngạo giờ lại trở thành khuyết điểm tra tấn lẫn nhau.

92. Chương 92 - Phá Hủy

Chương 92: Phá hủy

Biên tập : Minh Thư Trần

Kha Bố quả thật không ngờ, Chi Lý cứ như vậy biến mất. Không chút lưu tình trừng phạt cậu bằng cách mang đi thế giới của chính mình. Kha Bố hiểu, Chi Lý sẽ không tùy ý căng thẳng đến mức này, ngày nào Kha Bố còn chưa chọn, hắn sẽ không xuất hiện.

Cậu ngồi trên sofa ở phòng khách, tivi phát ra âm thanh ầm ĩ, Kha Bố vẫn nắm chặt di động, tựa hồ cảm thấy rằng giây tiếp theo màn hình sẽ xuất hiện tên đối phương. Cậu nôn nóng bất an, chân phải không ngừng run run, mẹ cậu đang phơi quần áo ngoài ban công, Kha Bố quan sát đáng vẻ của Ngũ Thiển, năm tháng đã lấy đi tuổi xuân của bà, tuổi tác cũng đè nặng lên những năm tháng của bà. Đây chính là cuộc sống của cậu trước khi gặp Chi Lý.

Kha Bố đã hỏi tất cả mọi người, nhưng không ai biết Chi Lý ở đâu, cũng không cách nào liên lạc được với Lam Ngân và Chi Tả Ti. Muốn gặp Chi Lý, cậu chưa bao giờ biết khát vọng trong lòng có thể mãnh liệt như thế, ngay cả lúc phủ ngũ tạng cũng đau đớn. Ban đêm cậu mở to mắt trong bóng tối, ký ức như quất vào từng tắc trên da thịt, muốn ngủ, thân thể rất buồn ngủ, nhưng cặp mắt vẫn cố chấp không chịu nhắm lại, muốn ngủ, có điều không có Chi Lý ở bên, phải đi vào giấc ngủ như thế nào đây, muốn khóc, nhưng mà không có Chi Lý thì khóc với ai được đây.

Cậu phát hiện bản thân thật yếu ớt, bởi vì không thể kiên cường chống đỡ, bảy năm qua, Chi Lý khởi động trái tim của cậu, mà hiện tại, chỉ để lại cho cậu thể xác. Kha Bố cuộn tròn người lại. Vì sao tất cả mọi người phải ép mình đưa ra quyết định, muốn ở cùng ba mẹ là sai sao? Muốn ở bên Chi Lý là sai sao? Vì sao, không hiểu vì sao, hai chuyện không hề sai đặt cạnh nhau lại có vẻ sai.

Ngày thứ ba, Kha Bố đến nhà họ hàng của Tô Ấu Ngôn trước đây từng tổ chức sinh nhật cho Chi Lý, khoảnh khắc đứng trước cửa, cậu có một cảm giác khó mà hiểu được, Chi Lý ở bên trong, hẳn nhất định ở bên trong. Cậu nóng vội lại đau đớn, gõ cửa, bên trong không có tiếng đáp lại.

“Chi Lý, tớ biết cậu ở bên trong.” Lát sau, Kha Bố không lên tiếng, Chi Lý không lên tiếng, Kha Bố cúi đầu đứng ngoài cửa, tay cậu đặt lên cửa: “Chi Lý, để tớ nhìn thấy cậu đi. Cậu nói tớ tàn nhẫn, còn cậu thì sao?”

Cửa mở ra, Chi Lý tựa vào khung cửa, ánh mắt lạnh lùng: “Chọn được chưa?”

“Cậu muốn tớ làm thế nào?”

“Nếu cậu đến là để cãi nhau, thì về đi.” Chi Lý đang định đóng cửa lại, Kha Bố lấy tay ngăn cản: “Cậu có biết tớ tìm cậu khắp nơi không, rõ ràng cậu không muốn gặp tớ, tớ ngay cả tự tôn cũng vứt bỏ chạy tới đây, cậu thì sao, chẳng phải cậu yêu tớ sao, tớ không phải Kha Bố của cậu sao, tớ có thể không cần gia đình, tớ thật sự chẳng cần gì cả.”

Chi Lý cười lạnh, kéo Kha Bố vào vực sâu tăm tối, lời nói của mình chỉ đổi lại được một tiếng cười lạnh thôi sao? “Đừng nói vì tớ, cậu nhìn rõ cho tớ rốt cuộc cậu cứ khẳng khẳng như vậy là vì cái gì, nếu là vì cậu không thể rời khỏi tớ, cho nên mới thống khổ từ bỏ nguyện vọng, vậy hết thấy hãy trở lại như lúc ban đầu, mang theo đau khổ đứng bên cạnh tớ, với tớ mà nói, đây là một loại tra tấn.”

Kha Bố lùi từng bước ra sau, mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Chi Lý, thì thào hỏi: “Ở bên cạnh tớ là tra tấn?”

Khuôn mặt dễ nhìn của Chi Lý vương nét mệt mỏi, tựa hồ cả đêm không được ngủ ngon: “Còn muốn tớ nói đến mức nào cậu mới hiểu?”

“Tớ không hiểu, tớ trước nay chưa bao giờ hiểu, nhưng cậu khi nào thì hiểu được tớ, gia đình của cậu không giống với gia đình của tớ, tớ có quyền đau khổ, cậu dựa vào đâu muốn tớ quên, cậu cho rằng tớ không muốn

quên sao. Nếu ở bên cạnh tớ đối với cậu mà nói là tra tấn, chúng ta đây còn ở bên nhau làm cái gì, chi bằng tớ chọn cái gia đình kia!” Kha Bố tức giận khiến ngôn ngữ trở nên sắc nhọn, cậu đau, cậu đau quá, vì thế cậu cũng muốn Chi Lý đau đớn giống mình, cậu muốn chọc giận Chi Lý, muốn thấy sự lưu tâm từ hắn, chứ không phải đáng về cả sao cả. Cậu muốn biết, bản thân đối với Chi Lý rất quan trọng.

Quả nhiên, cậu thành công chọc giận Chi Lý, Chi Lý vươn tay kéo Kha Bố vào phòng, quăng cậu lên tường: “Tớ đây mẹ nó nói cho cậu biết, tớ là dựa vào cái gì!” Chi Lý đẩy mạnh Kha Bố về phía cái bàn bên cạnh, đúi Kha Bố va phải góc bàn, đau đớn khiến cậu nhúm mày, cậu còn chưa kịp lên tiếng, Chi Lý đã đè hai tay cậu lại, cởi quần cậu xuống, quần bị tụt đến đầu gối, Chi Lý mở khóa quần, khô khốc xâm nhập Kha Bố, Kha Bố nhúm mày: “Đau, Chi Lý...đau.”

Chi Lý cũng không ngừng động tác: “Cậu gọi thế này là đau?” Bức thư trong tay Chi Lý đập vào mắt Kha Bố, đó là thư cậu đưa cho Chi Lý lúc sinh nhật hắn:

[Chi Lý hơi ngửa ra sau dùng hai tay chống đỡ, nhìn lên bầu trời tối thẫm, tiếng côn trùng kêu vang không dứt bên tai, gió nhẹ từ từ thổi, thổi bay góc áo của hắn, làn mi của Kha Bố, Kha Bố gập chân, hai tay đặt trên đầu gối, cậu xem đồng hồ, sinh nhật Chi Lý chỉ còn vài phút nữa, vì thế lấy một bức thư từ trong góc túi ra, mồm mấp mấp, chỉ có gấu chó tiên sinh đứng bên góc, cậu đặt bức thư vào túi áo Chi Lý.

“Đây là cái gì?” Chi Lý thản nhiên hỏi, tựa hồ cũng không chờ mong đáp án.

“Thư trao quyền và thuyết minh sử dụng Kha Bố.”

“Giờ hắn là nên đến kho bảo hành.”

“Chê dùng tớ lâu rồi chứ gì, ủng hộ hàng nội hiệu hay không hả.” Kha Bố nhúm mi cúi đầu, khe khẽ cắn cánh tay Chi Lý, rồi lập tức nhả ra, tiếp tục nói: “Tớ đem tất cả nguyện vọng và thế giới của mình lưu hết vào đây, cho cậu bảo quản, đừng đánh mất.”]

Nguyện vọng của Kha Bố là gia đình, thế giới của Kha Bố là Chi Lý, trong bức thư chính là ảnh chụp trước đây của Kha Bố với ba mẹ và ảnh chụp chung với Chi Lý. Chi Lý vo viên nguyện vọng và thế giới của Kha Bố, ném vào mặt cậu: “Vật của cậu tớ không bảo quản được.”

Nước mắt của Kha Bố không kiềm được chảy xuống, tí tách rớt trúng mu bàn tay của Chi Lý, Chi Lý phẫn nộ đâm vào trong cơ thể của Kha Bố, đau đớn và bị thương dần lan tràn theo miệng vết thương đang đổ máu, không khí khó chịu khiến người ta hít thở không thông, đúi Kha Bố run rẩy, ngón tay tái nhợt vô lực của cậu túm lấy bắp vai của Chi Lý: “Xin lỗi, Chi Lý, tớ không nên nói như vậy, xin lỗi, tớ không thể ở bên cạnh cậu, tớ không có cách nào cả, xin lỗi. Người không thể không có cậu là tớ.”

“Cái tớ cần không phải lời xin lỗi của cậu!” Thanh âm khàn khàn của Chi Lý vang vọng khắp phòng.

“Nhưng mà Chi Lý, tớ biết làm gì bây giờ? Tớ hối hận lúc trước là hàng xóm với Đinh Lạc Viên, tớ hối hận khi giúp mẹ đưa đồ sang nhìn thấy cảnh đó, tớ hối hận lúc ấy sao mình không ngăn cản, chuyện tớ hối hận có rất nhiều.”

Chi Lý ngừng động tác, hắn cúi người nhìn Kha Bố, thanh âm như mũi tên bắn về phía Kha Bố: “Nếu vậy, Kha Bố, cậu cũng hối hận vì đã gặp tớ sao?”

Kha Bố không biết bản thân đã rời đi bằng cách nào, toàn thân cậu cứng ngắc, cắn răng, quần bị máu dây ra lổm đổm. Mặc kệ trước đây đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ hiện tại đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, ba mẹ ly hôn, điều khiến cậu cảm thấy may mắn nhất chính là mùa hè năm ấy gặp được Chi Lý.

Cho nên, sao có thể hối hận được, đó là tình yêu chiếm lấy toàn bộ thân thể của Kha Bố.

Nếu có một ngày, rốt cuộc không tìm thấy Chi Lý. Đối với Kha Bố mà nói, đó là phá hủy, đủ để phá hủy bảy năm của cậu.

93. Chương 93 - Lựa Chọn Của Kha Bố

Biên tập : Minh Thư Trần

Chương 93: Lựa chọn của Kha Bố

Kha Bố đứng ngoài cửa siêu thị , từng người đi lướt qua cậu. Sau mười phút, Đinh Lạc Viên mới cầm túi xách vội vã xuất hiện trước mặt Kha Bố, cậu thiếu chút nữa không nhận ra cô , trên mặt không đổi chính là nụ cười bên khóe miệng, cô đưa đồ cho Kha Bố: “Đã tới chậm, đây là vật dụng của ba cậu, tôi hiện tại không tiện gặp anh ấy, cậu giúp tôi đưa cho anh ấy.”

Kha Bố cầm lấy túi đồ, cậu lợi dụng sự áy náy của ba mẹ để đạt được nguyện vọng của mình, cậu thành công khiến Đinh Lạc Viên trải nghiệm sự thống khổ của bản thân, nhưng châm chọc nhất chính là sau khi giành được thắng lợi, cậu thương tổn những người bên cạnh mà không cách nào làm giảm bớt được sự đau đớn của mình, lát sau, Kha Bố mới nhỏ giọng mở miệng: “Xin lỗi.”

“Ngốc, trước nay điều tôi muốn không phải hai chữ này.” Đinh Lạc Viên chỉnh trang lại áo của Kha Bố rồi rời đi, Kha Bố kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của cô, cậu đang lạc trong không gian vô định, không gian chỉ có mình cậu, đây là thứ cậu tạo ra cho riêng mình, mà hiện tại cậu không tìm được lối ra.

Tuy mấy hôm nay, cậu vẫn luôn thử gọi điện thoại cho Chi Lý, nhưng đối phương luôn tắt máy. Cậu không thể lý giải hành vi của chính mình, cho dù Chi Lý đối xử với cậu thế nào, cho dù hắn nói gì với cậu, đau đớn của cậu sẽ dừng lại ở lúc ấy, sau đó sẽ nhanh chóng quên đi, rồi cậu càng muốn được sát bên cạnh Chi Lý, nhất định phải vậy, đương nhiên phải như thế. Cậu chưa từng nghĩ tới chuyện tách ra, Chi Lý đối với cậu là cả đời, là một phần trong cuộc sống của cậu, là một phần của cậu.

Cậu lại lấy di động ra, theo thói quen ấn dãy số của Chi Lý, vốn không hy vọng gì nhiều nhưng cậu lại nghe thấy tiếng nhận cuộc gọi, tay thoáng run rẩy, cậu lùi vào một góc không người đặt di động bên tai, hai người đều không nói chuyện, tiếng hít thở của Chi Lý từ ống nghe truyền tới, Kha Bố siết chặt lấy di động, ngồi xồm trên mặt đất, muốn nói chuyện với hắn, nhưng lại không biết phải nói cái gì, cậu không muốn cãi nhau, cũng không muốn nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Chi Lý, nhưng rồi lại sa đọa cảm thấy cho dù cãi nhau cũng được, chỉ cần nghe thấy giọng nói của Chi Lý thì tốt rồi, chỉ cần có thể cảm nhận được hắn, chẳng cần để ý tới cái khác.

Hồi lâu, lâu hơn nữa, một giọng nói êm tai rất nhỏ nhưng không cách nào che giấu chui vào màng tai của Kha Bố: “Kha Bố?” Tên của mình được gọi lên, rõ ràng khiến trái tim Kha Bố run rẩy, đôi mắt cậu nổi lên một tầng sương mờ, cậu cảm thấy chân mình cũng đang run lên, vì thế dựa vào tường trượt ngồi dưới đất, gập hai chân lại, túi đồ đặt giữa hai chân.

“Nếu tớ không lên tiếng, cậu cứ gọi tên tớ như vậy sao?”

“Nếu tớ gọi cậu, cậu sẽ từ bỏ nguyện vọng sao?” Chi Lý thản nhiên hỏi lại khiến Kha Bố đau đớn.

Kha Bố ngẩng đầu nhìn bầu trời không đủ xinh đẹp, nhớ lúc hai người ở trong trường trên ghế dài, Chi Lý úp sách lên mặt ngủ, chính mình cũng ngược lên nhìn bầu trời như vậy, cậu không hiểu, là bầu trời thay đổi, hay là có Chi Lý ở bên cạnh tâm trạng của cậu sẽ thay đổi, cậu không trả lời mà tiếp tục nói: “Vì sao tớ muốn giải thích với mọi người, nhưng chẳng ai chịu tiếp nhận, cậu cũng vậy, mà Đinh Lạc Viên cũng thế.”

Chi Lý ngừng trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Nếu cậu cảm thấy bản thân không làm sai, cần gì phải giải thích.” Lời Chi Lý nói khiến đầu óc hỗn loạn của Kha Bố dần trở nên rõ ràng, là vậy sao? Thì ra chính mình đã sớm biết là sai lầm, nguyện vọng của cậu ở nửa đường đã bắt đầu lầm lũi, trở nên xấu xí và vụn vụn.

“Nói chuyện với cậu thật đúng là không sợ thương tổn tớ. Nếu tớ cam tâm tình nguyện từ bỏ, đến lúc đó tớ sợ mình sẽ khóc ròng.”

“Cậu phải khóc.” Chi Lý chỉ cho Kha Bố một đường lui.

Kha Bố ngồi một bên bàn, đầu bên kia là ba mẹ cậu. Đây là dáng vẻ gia đình cậu luôn khát khao, cậu chưa từng khát vọng lừa gạt bản thân như vậy, nhưng vốn phải thỏa mãn và vui vẻ thì lại mai danh ẩn tích sâu trong cơ thể. Cậu nhìn hai người đối diện, nhìn khuôn mặt đối trá cứng ngắc của bọn họ, cậu cảm thấy một

sự đau đớn mãnh liệt, trong đầu đang có một giọng nói thét lên đầy đau khổ: thấy rõ chưa? Ngồi đối diện chẳng phải ai xa lạ, bọn họ là ba mẹ của cậu, cậu rốt cuộc đã làm gì với bọn họ.

Ông trời cho Kha Bố thêm một cơ hội là để cậu hiểu được, không có cái gọi là mất đi rồi làm lại từ đầu, mất đi chính là mất đi. Trong bảy năm, tất cả mọi chuyện đều mất không chế mà thay đổi, ngay cả bản thân cậu cũng vậy.

Ngũ Thiển gấp thức ăn vào bát Kha Bố: “Ăn nhiều một chút, mẹ thấy sắc mặt con không tốt lắm, ba con cũng nói thế đó.”

“Đúng vậy.” Kha Tần hòa theo.

Ngũ Thiển tươi cười: “Mẹ và ba con đã bàn bạc cả nhà ta ra ngoài du lịch mấy hôm, con cảm thấy thế nào, ba người chúng ta đã lâu không ra ngoài chơi.”

Kha Bố siết chặt ống quần mình: “Mẹ, không muốn cười thì đừng cười, ba tổn thương mẹ thì đừng ở bên ba nữa, quá khứ đã muốn quên thì đừng ép mình nhớ lại.”

Ngũ Thiển và Kha Tần kinh ngạc nhìn Kha Bố: “Thằng nhóc này, đột nhiên nói cái gì vậy, con làm sao thế?”

“Chẳng phải sao? Con không có mặt ở đây hai người sẽ không nói chuyện, hai người đã đến mức không thể ngồi trong cùng một gian phòng, giữa hai người đã sớm không có tình cảm, chuyện tra tấn mình thống khổ nhất lại giả vờ vui vẻ, con rốt cuộc đang làm gì?” Thanh âm Kha Bố càng ngày càng nhỏ, giống như đang thì thầm.

“Là do đột nhiên ở cùng nhau mới chưa thích ứng kịp, từ từ sẽ quen, con đừng nghĩ nhiều.” Kha Tần nói.

Kha Bố liếc mắt lắc đầu: “Con xin ba mẹ đừng như vậy, đừng áy náy với con, hai người chẳng thiếu nợ con cái gì, con thừa nhận mùa hè năm ấy bởi vì chuyện của ba mẹ mà quen Chi Lý, nhưng không phải ba mẹ khiến con thích cậu ấy, nó xuất phát từ ý chí của con, con không muốn trả thù và tra tấn ba mẹ, cho dù ba mẹ không ly hôn, con vẫn gặp Chi Lý, con cũng nhất định sẽ thích cậu ấy. Cho dù cuộc sống thay đổi thế nào, cho dù hoàn cảnh thay đổi thế nào, cuối cùng con sẽ gặp được Chi Lý, cuối cùng con sẽ vẫn thích Chi Lý.”

“Con...” Ngũ Thiển thế nhưng không biết nói gì cho phải.

“Hiện tại không phải con cầu xin ba mẹ tán thành chuyện của con và Chi Lý, mà giờ con đang tuyên bố, gia đình tan vỡ của chúng ta, cứ để nó tan vỡ đi.”

Từ những mảnh vỡ ấy, Kha Bố mới trông thấy bản thân, mới nắm bắt được nguyện vọng của chính mình.

“Cho dù con nghĩ như vậy, nhưng con cũng có thể hiểu được, chúng ta vẫn sẽ không đồng ý chuyện của hai đứa.”

“Con hiểu.” Khuôn mặt bình tĩnh của Kha Bố đột nhiên nở nụ cười tươi sáng nhìn ba mẹ bị mình trói buộc: “Lần này lựa chọn là việc của con, sau khi lựa chọn là chuyện của cậu ấy, kế tiếp, liền giao cho cậu ấy.”

94. Chương 94 - Chi Lý Biến Mất

Chương 94: Chi Lý biến mất

Biên tập : Wa Nhi

Phong cảnh lui dần về phía sau, đám đông cũng ở lại sau lưng, sợi tóc tung bay trong gió, Kha Bố bỏ lại hết thầy chạy về nơi Chi Lý thường ở, không muốn nói với hân qua điện thoại, không muốn ngồi xe bus chốc chốc lại dừng đón khách tại điểm. Lồng ngực cậu theo từng bước chân mà phập phồng, cảm xúc cuộn cuộn, cậu khẩn cấp muốn nhảy lên người Chi Lý, khiến hân bị đẩy lui ra sau từng bước, cậu có rất nhiều lời

muốn nói với Chi Lý, cậu phải kiêu ngạo nói với Chi Lý mình đã làm gì, cậu phải có được sự khích lệ của Chi Lý, cậu muốn hôn Chi Lý, hung hãn hôn hãn. Cậu cảm thấy mình chưa bao giờ thoải mái như lúc này, thân thể cậu được giải phóng trong ánh mặt trời, mồ hôi chảy qua trán, làn gió nóng xuyên qua quần áo của cậu, cậu hồn nhiên không nhận ra.

Kha Bố thờ phì phò đứng ở cửa, tận lực nhẹ chân nhẹ tay muốn chi Chi Lý một sự bất ngờ, chờ hô hấp của cậu dần trở nên bình thường, cậu mới đứng thẳng dậy. Cửa phòng khép hờ, cậu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong không có một bóng người. Cậu sốt ruột gọi điện thoại cho Chi Lý, tiếng chuông vang lên trong căn phòng trống, Kha Bố tìm thấy điện thoại của Chi Lý ở một góc sofa, cậu tự nhủ, Chi Lý thường xuyên quên di động, hãn không thích di động, chắc chắn hãn có việc phải ra ngoài, một lát nữa sẽ về. Kha Bố ngồi xuống sofa, thân thể gầy yếu bị sofa khổng lồ bao vây, cậu nhìn chăm chú về phía cửa, dùng vô số lý do an ủi sự bất an trong lòng.

Thời gian theo kim đồng hồ trên tường trôi qua, sắc trời u ám, trong phòng tầm mắt mơ hồ, Kha Bố không bật đèn, cậu ngồi một mình trong phòng, cậu cảm thấy khát, cậu cảm thấy đói, nhưng vẫn cố chấp không nhúc nhích. Cậu biết Chi Lý sẽ đứng ở đây chờ cậu, hãn không đi tìm những người khác đâu, hãn sẽ không tới nơi khác giết thời gian. Giờ phút này, Kha Bố thật hy vọng mình không quá hiểu hãn, vậy cậu càng có thêm nhiều lý do để bỏ khuyết cho nội tâm trống rỗng của mình.

10 giờ, 11 giờ, 12 giờ, 1 giờ, 2 giờ, rốt cuộc đã dùng tâm trạng thế nào để vượt qua từng ấy thời gian, không thể tin thời gian dần xói mòn qua mắt mình, dấu vết Chi Lý lưu lại trong phòng lạnh lẽo dần, di động trong tay Kha Bố rơi xuống đất, cậu không cảm giác được sự hiện diện của Chi Lý, khoảnh khắc khi bước vào phòng, cậu không thể cảm giác được sự hiện hữu của Chi Lý, sự sợ hãi đến mức da đầu phát run này là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến nay.

Tức giận sao? Chán ghét chờ đợi sao? Hay cảm thấy mình không thể đưa ra lựa chọn? Là đang trừng phạt tớ vì khiến cậu chịu thương tổn sao? Hay là mệt mỏi? Đến tột cùng là lý do gì khiến cậu bỏ đi. Cậu nắm lấy di động của Chi Lý hung hãn ném vào tường, chửi ầm lên: “Khốn kiếp, khốn kiếp, Chi Lý cậu là đồ khốn kiếp, cậu đã chờ bảy năm rồi, không thể chờ thêm một ngày hay sao? Chẳng phải cậu luôn nói tớ rất ngốc, tớ rất cố chấp, tớ thật sự đã nghĩ, cho dù thế nào cậu cũng sẽ tha thứ cho tớ. Chi Lý ~~ cậu ở đâu ~~ đừng trừng phạt tớ như vậy, tớ nên nghe lời cậu sớm hơn, tớ không nên ghen tỵ với gia đình của cậu, tớ không nên nói cậu không có tư cách quản tớ, tớ không nên thống khổ khi bị cậu cự tuyệt, nhưng cậu cũng không nên bỏ rơi tớ chứ, Chi Lý, khốn kiếp, khốn kiếp.” Thanh âm của Kha Bố biến mất trong bóng tối, đau đớn khiến cậu không thể mở miệng, cậu úp mặt xuống sofa, ngón tay bấu chặt lên lớp đệm mềm mại của sofa, căn phòng yên tĩnh phủ lên sự tĩnh mịch của cậu, hô hấp của cậu thực mỏng manh, đây là cảm giác như thế nào, bị trống rỗng và sợ hãi nhồi nhét, ép xuống, thân thể khó có thể thừa nhận, cậu cảm thấy rất đau, tê tâm liệt phế đến nỗi mỗi mạch máu trong người đều kêu lên, cho dù như vậy, cậu vẫn ảo tưởng Chi Lý sẽ xuất hiện ở cửa, cười nhạo sự đau khổ của mình.

Những thương tổn bảy năm qua với Chi Lý, bị hãn dùng một lần duy nhất hoàn trả lại cho mình. Trong sự khó chịu giằng xé, Kha Bố mới nhận ra một điều. Thì ra có một số việc, lúc hạnh phúc không thể cảm nhận được, chỉ cảm thấy rõ ràng khi đau đớn tâm can.

Cậu muốn ngủ, thậm chí đó chỉ là một giấc mộng, cậu không muốn ngủ, không muốn bỏ qua sự trở về của Chi Lý, nhưng mà, cho dù thế nào, chung quy không thể thực hiện ...

Nghỉ hè kết thúc, từ lúc khai giảng đã qua mười một ngày, hy vọng của Kha Bố trong mười một ngày này dần dần tan biến, nguyên tưởng rằng Chi Lý sẽ đột ngột xuất hiện trong lễ khai giảng, vì thế cuộc sống lại trở về như trước đây, cùng mọi người đánh cược, ăn cơm do Chu Hân Hợp nấu, nghe Chu Công luôn mồm gọi tên Chi Lý đại nhân, dạy dỗ Ứng Tu Kiệt và Sở Hạo Vũ, tùy ý để Tô Ấu Ngôn coi như đứa trẻ mà cần thận chiếu cố. Ai nấy đều than thở, không có Chi Lý bá đạo, vô thưởng thức, che chở, chăm sóc, nói lời lạnh nhạt, tất cả mọi người đều không có tinh thần.

Khi trong cứ điểm chỉ còn lại Kha Bố và Tô Ấu Ngôn, Kha Bố nhìn Tô Ấu Ngôn: “Ấu Ngôn, Chi Lý đâu rồi?”

“Tớ không biết.”

Đừng nói dối, tất cả mọi người đều có thể không biết, nhưng cậu sẽ không, cậu sẽ bình tĩnh như thể tùy ý cậu ấy biến mất hay sao?” Kha Bố bắt tri bắt giác đề cao âm lượng.

Tô Ấu Ngôn bình tĩnh nhìn chằm chằm Kha Bố dường như đang mất lý trí: “Bởi vì tớ biết cậu ấy sẽ trở về.”

“Ấu Ngôn, cậu không biết, cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, tớ nói những lời qua đáng với cậu ấy, tớ làm chuyện quá đáng với cậu ấy, tớ một lần nữa thương tổn cậu ấy, tớ chỉ biết thống khổ và ích kỷ của bản thân, mà quên mất thống khổ của cậu ấy. Ấu Ngôn, nếu thế giới này không có Chi Lý, thì còn cần cái thế giới này làm gì?”

“Trong tình yêu không thể chỉ có hạnh phúc, vui vẻ, đây không phải chuyện cổ tích, đau khổ nó mang đến cậu phải nhận lấy hết.”

Kha Bố có thể nhận ra sự lo lắng trong mắt Tô Ấu Ngôn, cho dù cô đã che giấu rất tốt, chỉ có cậu hiểu được, Chi Lý có ý nghĩa như thế nào với Tô Ấu Ngôn, là Chi Lý giải thoát cho cô, là Chi Lý mang theo cô bên người, hiện tại cô ấy lại muốn tới an ủi mình.

“Tớ sẽ không cho cậu mượn bả vai.” Tô Ấu Ngôn lạnh lùng mở miệng.

“Tớ cũng chưa nói cần.”

“Vậy thì ăn cơm đi, tớ cũng không muốn khi Chi Lý về lại oán giận tớ vì để cậu chết đói.”

“Tớ chết đói chỉ đổi lấy trình độ oán giận thôi à.”

Chuông vào lớp vang lên, Tô Ấu Ngôn đi đến cửa, cô dừng lại, nhưng không quay đầu thản nhiên nói: “Cậu ấy sẽ không bỏ rơi cậu.”

Tô Ấu Ngôn giúp Kha Bố giảm bớt phần nào tĩnh mịch, nhưng khi đêm khuya, sự cô độc càng thêm mãnh liệt, không thể ngăn cản bao phủ lấy Kha Bố, hít thở khó khăn, cậu ngủ trong phòng của Chi Lý, cậu ngủ trên giường của Chi Lý, cậu nhìn tập vẽ đã gần kín những bức tranh trong phòng của Chi Lý, cậu mặc quần áo của Chi Lý, cậu dùng bàn chải đánh răng của Chi Lý, cậu muốn bản thân thấm đẫm mùi hương của Chi Lý.

Cậu từng búng trán tớ, cậu từng nói: “bày ra cái vẻ mặt này, tớ sao có thể bỏ cậu cho được.”

Thì ra, cậu vẫn luôn là kẻ lừa đảo.

Tình yêu, Chi Lý, cậu muốn mang tình yêu của tớ chạy đi đâu?

95. Chương 95 - Cậu Đó, Cậu ...

Biên tập : Wa Nhi

Chương 95: Cậu đó, cậu ...

Một tháng, là số ngày Chi Lý biến mất; là những ngày dài lê thê; những ngày đau khổ. Kha Bố ngoại trừ chờ đợi thì chính là chờ đợi, cậu cũng muốn đi tìm Chi Lý, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, hóa ra quan hệ giữa con người với nhau lại nhạt nhòa như vậy, chỉ cần vứt bỏ đi động, vứt bỏ liên hệ, không nói với bất cứ ai, đi đến một thành phố xa lạ là có thể biến mất.

Kha Bố oán hận sự bất lực của bản thân, nhưng không cách nào tránh được. Cậu chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim mới đầu còn đau đớn kịch liệt giờ đã chết lặng, ngọn lửa trong cơ thể cậu giờ đã thành tro tàn nguội lạnh, cô đơn quay cuồng trong gió. Mỗi đêm cậu đều tự nhủ: nhẫn nhịn, gắng nhẫn nhịn thêm một chút nữa, ngày mai Chi Lý sẽ quay trở lại, nhẫn thêm một phút đồng hồ, một giờ, một ngày, không có cái gọi là cùng lắm thì, chỉ cần nhẫn thêm một chút nữa.

Cậu không muốn nghĩ đến việc Chi Lý đi đâu, đang làm gì, có biến mất hẳn hay không, cậu hiện tại, chỉ chờ Chi Lý quay về, ít nhất cảm giác chờ đợi này vẫn còn có thể nhẫn nại.

Cậu mua một sổ vẽ mới, ngồi ở nơi Chi Lý thường ngồi, cầm lấy bút vẽ của Chi Lý vẽ nguệch ngoạc trên nền giấy trắng giết thời gian. Thì ra nếu năm ấy không gặp Chi Lý, đây chính là thế giới của mình, u ám giống như một bộ phim điện ảnh đen trắng. Điều may mắn nhất mà cuộc sống mang lại, là khiến Kha Bố tìm thấy Chi Lý; điều đau đớn nhất cuộc sống mang đến, là khiến Kha Bố đánh mất Chi Lý.

Cậu không thể trách cứ Chi Lý, không thể oán hận Chi Lý, cũng không phải cậu không muốn mà là cậu không thể, đối với Chi Lý trước nay chỉ có tình yêu, tình yêu tự nhiên, sâu sắc, bình tĩnh kịch liệt, phần nộ, không cam lòng; cậu lục tung mọi cảm xúc, nhưng chỉ có thể tìm được tình yêu.

Bầu trời đêm nay lộ vàng trắng không trọn vẹn, không sao, không có gió, không đủ sáng ngời cũng không đủ u ám; trong ký túc xá rất vắng vẻ, nếu không phải ngồi xe bus vào thành phố chơi thì chính là ngồi trong phòng nghịch máy tính; một siêu thị nhỏ gần học viện trong đêm tối có vẻ nhỏ yếu cô độc. Kha Bố đi ở bên phải đường, cậu nhìn chằm chằm đôi giày của mình, dẫm lên gạch lát đường hình thoi, miệng lẩm nhẩm đếm số lượng, cậu nghĩ, có lẽ nếu cứ đi như vậy, sẽ gặp được Chi Lý, vì thế cậu ngừng đầu, phía trước là bóng tối không có điểm cuối, cậu tiếp tục cúi đầu. Cậu đứng đối diện với siêu thị sau đó bắt đầu vòng trở về, cậu nghĩ, có lẽ khi vừa quay đầu lại, sẽ gặp được Chi Lý, vì thế cậu quay đầu, phía sau như cũ là bóng tối không có điểm cuối, cậu tiếp tục cúi đầu xuống.

Cậu từng bước dẫm lên cái bóng của chính mình do đèn đường tạo thành, dây giày của cậu bị tuột, vì thế cậu ngồi xổm xuống buộc lại dây giày, thắt nút, chỉ cảm thấy ngón tay lạnh như băng, một cảm giác bất thành linh từ sau lưng vây lấy cậu. Kha Bố ôm đầu gối, chôn hai má giữa hai chân, bờ vai của cậu co rúm lại, nhưng không rơi nước mắt, sự cô độc không thể diễn tả bằng lời tựa như chèn ép cậu khiến cậu hít thở không thông. Ngay sau đó, cậu đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục đếm gạch lát đường. Cậu liếc mắt nhìn phía bên kia đường, rồi đột nhiên dừng lại, không chỉ thân thể, ngay cả trái tim, hô hấp và thế giới này đều dừng lại, cậu thấy tức ngực, xoay người, cơn gió sắc bén thổi qua, thổi loạn mái tóc của Kha Bố. Nhưng cậu mặc kệ, chỉ trợn tròn mắt nhìn thân ảnh đối diện bên kia đường.

Khuôn mặt dễ nhìn dưới ánh sáng mờ hồ không trông thấy rõ ràng, hần mặc áo màu lam nhạt và quần bò sẫm màu, một tay rút trong túi quần, tay kia thì cầm hộp sữa miệng cắn ống hút, hần đứng ở nơi đó, nhuộm đậm hết thảy, hơi thở của hần dường như có thể khuếch tán ra xung quanh, thuần túy mà xinh đẹp, là Chi Lý, đứng đối diện với mình chính là Chi Lý.

Một chiếc xe vận tải chạy ngang qua bọn họ, ngăn giữa hai người, Kha Bố không dám chớp mắt, cậu sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình, giống như có ngọn lửa thiêu đốt trong mắt. Một giây ấy dài lâu mà nóng bỏng, cho đến khi Chi Lý lại tràn ngập trong tầm mắt cậu, cơ thể căng thẳng của cậu mới thoáng thả lỏng, lập tức kinh ngạc hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Uống sữa.” Ngay cả giọng nói động lòng người của Chi Lý cũng mờ ảo đến vậy.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đi siêu thị mua sữa.”

Kha Bố siết chặt tay, liềm mạng lắc đầu, thanh âm của cậu rất nhỏ: “Không phải, tớ không hỏi cái này.” Đột nhiên cậu không khống chế được khàn cả giọng hét về phía đối diện, thanh âm ấy khiến cậu cũng phải giật nảy mình, cậu ý thức được toàn thân đang run rẩy: “Cậu dựa vào đâu lại lấy cái dáng vẻ thoải mái tự tại ấy xuất hiện trước mặt tớ, cậu có nghĩ mấy ngày qua tớ trải qua như thế nào không? Vì sao, vì sao không thể đợi tớ thêm một ngày một ngày đối với cậu mà nói khó khăn đến vậy sao? Tớ dùng đau khổ của mình làm có cớ đến tìm cậu, vì thế cậu ở bên cạnh tớ bấy năm, hiện tại vì tớ không cần lấy cái cớ ấy nữa, nên tớ phải từ bỏ cậu sao? Cậu nghĩ Kha Bố tớ đây là ai !! Cậu để tớ nhận ra, nguyện vọng chân chính của tớ, là hai đứa bọn mình được ở bên nhau. Nguyện vọng của tớ thống nhất với hạnh phúc của tớ, nhưng mà Chi Lý ...” Kha Bố ngồi xổm xuống, chất lỏng trong suốt từ khóe mắt chảy ra, thấm xuống đất: “Cậu đó, cậu, cậu không biết tớ sẽ nhớ cậu sao? Cậu không biết tớ sẽ rất nhớ cậu sao? Cậu đó, cậu, cậu cứ như vậy vứt bỏ tớ, không nên như vậy, không nên ...”

Chi Lý chậm rãi đi đến gần Kha Bố, xuyên qua đường cái, ngồi xổm xuống trước mặt Kha Bố, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Kha Bố: “Xin lỗi, tớ cho rằng chỉ cần tổn một, hai ngày.”

“Giải thích có ích gì, tớ sẽ không tha thứ cho cậu, cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu, cậu nhớ kỹ cho tớ, Chi Lý.” Kha Bố chôn đầu vào ngực Chi Lý, Chi Lý bị đẩy ngã ngồi dưới đất, hộp sữa theo ngón tay rơi xuống đất, hần để mặc cho Kha Bố lấy tay đánh vào ngực mình, chỉ thản nhiên ngửa đầu: “Vậy không cần phải tha thứ cho tớ.”

Kha Bố ngừng động tác, ngẩng đầu, nhìn gần mới phát hiện trên khuôn mặt sạch sẽ của Chi Lý khó giấu được vẻ mệt mỏi và uể oải, Chi Lý cúi đầu nhìn cậu, lau sạch nước mắt trên mặt Kha Bố: “Tớ cũng không thoải mái, có ngoan ngoãn chờ tớ không đấy?” Kha Bố gật đầu, mang theo giọng mũi: “Có, tớ sẽ luôn chờ cậu, tớ thích chờ cậu.”

Chi Lý cười khẽ, tựa như đóa hoa ẩm áp, rực rỡ đến mức cả đèn đường cũng không dám tranh phần: “Xem ra thỉnh thoảng bỏ đi cũng không phải chuyện xấu.”

“Khốn kiếp!” Trong nháy mắt Kha Bố cảm thấy tươi sáng hẳn.

“Rốt cuộc mấy ngày qua cậu đã đi đâu?”

“Việc này áy mà, giờ là lúc ra quân bài quyết định.” Ngay sau đó hần cắn răng: “Khốn kiếp, tổn biết bao thời gian của tớ mới tìm được.”

Cho dù Kha Bố không rõ ý tứ trong lời nói của Chi Lý, nhưng cậu có thể đọc hiểu vẻ mặt của hần lúc này: “Cậu lại có âm mưu gì vậy!”

“Tớ chỉ là đang biểu đạt thành ý của mình mà thôi.”

Cùng lúc đó ở đầu bên kia, Ngũ Thiển vội vàng chạy đến nhà của Kha Tần, vừa vào cửa đã khóc nức nở sột ruột nói: “Kha Bố ở đâu, chuyện nghiêm trọng như vậy vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Kha Tần bị Ngũ Thiển chất vấn không hiểu ra làm sao: “Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy?”

“Ban nãy tôi nhận được một cuộc gọi, nói Kha Bố ở nhà bị ngã gãy cổ, sắp ... bảo tôi tới đây để lo hậu sự.”

“Sao có thể!! Kha Bố vẫn chưa về nhà, có phải ai bày trò gì không?”

“Thật quá đáng, ai lại lấy chuyện này ra đùa!!” Ngũ Thiển thở dài nhẹ nhõm đồng thời cảm thấy tức giận, chuông cửa vang lên, hai người liếc nhau, không biết là ai đến vào giờ này, Ngũ Thiển ra mở cửa, cửa chậm rãi mở ra, một người đàn ông tuấn lãng phi phàm khoan tay tựa vào khung cửa, khuôn mặt ưa nhìn chỉ có lạnh lùng, mặc âu phục trắng thóm màu đen, bộ âu phục này mặc trên người hần đã phát huy giá trị lớn nhất, khiến hần càng trở nên đặc biệt; đứng bên cạnh hần là một cô gái có dung mạo tuyệt mỹ, tóc buộc cao để lộ khuôn mặt trắng nõn mê hoặc, đôi môi đỏ mọng nổi bật trong đêm tối, cô cũng mặc tây trang gọn gàng, trong lớp áo ngoài kiểu âu chỉ mặc áo lót trễ ngực màu đen, đường cong bốc lửa, điều thuốc trong tay đã sắp tàn.

Đứng ở ngoài cửa không phải ai khác, chính là Lam Ngân và Chi Tả Ti.

Bắt đầu rồi! Phụ huynh vs phụ huynh.

96. Chương 96 - Phụ Huynh Vs Phụ Huynh

Biên tập : Thanh Nhi

Chương 96: Phụ huynh VS Phụ huynh

Sự việc phải quay trở lại trước đó một chút, sau khi Chi Lý nhận được điện thoại của Kha Bố vào ngày đó liền nhích người đi mua vé máy bay ra nước ngoài tìm kiếm hai vị tổ tông từ lúc hưởng tuần trăng mật xong thì biến mất, khoảng thời gian này hần cảm Lam Ngân và Chi Tả Ti mở đường trước, cuối cùng mới đích

thân đối diện với cha mẹ của Kha Bố, vốn tưởng chỉ cần 2 ngày thể nhưng hẳn phải mất 1 tháng mới tìm thấy Lam Ngân và Chi Tả Ti chạy loạn khắp nơi không có mục đích.

Hắn lê thân xác mệt mỏi gõ cửa phòng khách sạn, lúc Lam Ngân cầm chén rượu vang đỏ khoác áo tắm tinh thần mờ mịt ra mở cửa, hẳn chỉ muốn ấn đầu cô vào bồn cầu.

Lam Ngân vừa trông thấy Chi Lý liền nhào tới, dùng sức mạnh có thể ôm chết một con gấu mà ôm lấy Chi Lý: “Có phải lo chị ở đây đang ở cùng thằng khác? Em yên tâm, chị tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em.”

Chi Lý đẩy Lam Ngân, vuốt ve phần gáy mỗi như: “Phiền mẹ mặc quần áo vào trước đi đã, đừng để con nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ.”

“Đúng là không tình thú.” Lam Ngân để Chi Lý vào phòng rồi bắt đầu cởi áo tắm, Chi Lý tùy tiện túm lấy thứ gì đó bên cạnh ném qua: “Không cho mẹ thay quần áo ở đây.” Lam Ngân phất tay bắt được thứ kia: “Xấu hổ cái gì, mới trước đây con cùng mẹ tắm mà.”

“Đừng có nhắc lại ký ức khiến người ta thống khổ. Ông ấy đâu rồi?” Chi Lý hỏi.

Lam Ngân bĩu môi về phía phòng ngủ, đúng lúc ấy, cửa phòng ngủ bị mở ra, Chi Tả Ti đi tới, trông thấy Chi Lý cũng không lộ vẻ kinh ngạc, khuôn mặt tuấn mỹ không chút thay đổi ngồi trên sofa bưng tách cà phê, lật báo xem tin tức: “Chuyện gì?”

“Muốn hai người đi gặp ba mẹ Kha Bố.”

Lam Ngân từ trong phòng tắm lộ đầu ra, khoe miệng mang theo nụ cười vui sướng khi người gặp họa: “Sao hả? Để ba mẹ của nó biết rồi? Thực đáng tiếc, ta đã bỏ lỡ, rất muốn trông thấy bộ dạng ngu xuẩn của Kha Bố.”

Chi Tả Ti uống một hớp cà phê, bình tĩnh nói: “Ba không nhớ con còn có thứ gì đó mình cần.” Người nhà này sẽ chẳng bao giờ giúp người không công, lần trước đồng ý chuyện Kha Bố, Chi Tả Ti đã đạt được thì lao lớn nhất, Lam Ngân không ca hát nữa; mà Lam Ngân còn đạt được quyền hôn môi một năm. Nói cách khác, Chi Lý đã không còn thứ gì mang ra đàm điều kiện với bọn họ. Lam Ngân thay quần áo xong, đốt một điếu thuốc ngồi bên cạnh Chi Lý, ôm tay: “Một năm sau lại đến thử xem, chờ đến lúc hết hạn hôn môi mẹ sẽ lo lắng, hoặc là, trong tay con còn thứ gì đáng giá nữa? Ví như trước đây để mẹ ôm con ngủ một năm, mẹ đây rất nhớ thân thể con.”

Chi Lý lạnh lùng nhìn Lam Ngân: “Tin hay không con lập tức tiễn mẹ đến ngục giam cho nữ.”

“Vậy không cần bàn bạc gì nữa.”

“Con muốn nói chuyện riêng với từng người.” Chi Lý đứng dậy, đi vào phòng ngủ, Chi Tả Ti để lộ một tia trào phúng, thật muốn nhìn xem nó có thể giở trò gì, Lam Ngân đi vào, Chi Tả Ti nói: “Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, không được hút thuốc trong phòng.” Lam Ngân nhún vai, nháy mắt với Chi Tả Ti: “Sao nào, muốn đánh em à.”

Lam Ngân không thềm để tâm tới câu nói của Chi Tả Ti, đi vào phòng, Chi Lý đóng cửa lại tựa vào nó, Lam Ngân đứng trước mặt hắn, phun ra một miếng khói: “Nói nghe thử xem, đừng để mẹ thất vọng, muốn mẹ giết chết bọn họ phải trả thù lao không ít.”

“Bây giờ còn chưa cần mẹ diệt khẩu.” Vì sao, vì sao lại dùng cái từ “bây giờ” này.

May mà lúc này Kha Bố đang ở bên kia chìm đắm trong việc sa sút tinh thần, bằng không để cậu nghe được cuộc đối thoại trên phỏng chừng sẽ học máu bỏ mình ngay tại trận.

Chi Lý tiếp tục nói: “Tất cả mật mã thể ngân hàng và tín dụng của Chi Tả Ti.” Lam Ngân hơi động tâm, nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc: “Chuyện này đối với con rất quan trọng, chỉ một chút con con ấy mà muốn mẹ ra tay?” Tham lam là phẩm chất đặc biệt của người nhà này.

“Con có mật mã kết sắt của ông ấy.”

“Mẹ biết lâu rồi”

“Con đang nói đến cái thứ đằng sau thùng đựng dụng cụ ở gara.”

“Khốn kiếp, nơi đó còn một cái? Thế mà hần chưa từng nói với mình!!!”

Chi Lý như một ác ma với lời dụ dỗ đầy hấp dẫn: “Ông ấy cất những thứ không thể để người khác nhìn thấy vào trong đó, sao hã, muốn không????” Lam Ngân nhếch mi: “Con đúng là niềm kiêu hãnh của mẹ.” Xem ra, bỗng dưng Chi Lý càng tà ác cô càng có cảm giác thành tựu!! Chi Lý để Lam Ngân ở lại phòng thu dọn đồ đạc còn mình thì đi ra ngoài, đứng trước mặt Chi Tả Ti, Chi Tả Ti chẳng buồn liếc mắt đến Chi Lý, chỉ chăm chú đọc báo.

“Lần trước để ba biết được quá sớm, không tiết hết thấy muốn ba đồng ý, hần là đã dự trù trước chuyện này.” Chi Tả Ti thản nhiên vạch trần âm mưu của Chi Lý, Chi Lý từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, Chi Tả Ti khẽ hừ mũi: “Khai mau, điều kiện có thể khiến cho ba động tâm.”

“Khiến Lam Ngân cai thuốc trong 2 năm.”

“Thành giao.” Quyết đoán đáp ứng. Đối với Chi Tả Ti mà nói đây là một giao dịch khá lời.

Ba người theo như nhu cầu, dath thành nhất trí!!!!!!

Chi Lý chỉ ngậy người trông chốc lát, cũng không có ý định ở lại, thân thể hần cùng tư tưởng bị ai đó ở bên quần lấy sít sao. Phải về, phải về, lập tức quay về, khát vọng nóng rực đang xâm chiếm. Mặc kệ hiên tại Kha Bố đã lựa chọn như thế nào, hay vẫn đang dó dự, Chi Lý không để tâm được nhiều như vậy, hần hung hăng kéo Kha Bố vào ngực, ấn cậu vào trong thân thể mình.

Mở cửa ra, hần dừng lại, quay đầu lại nhìn Lam Ngân và Chi Tả Ti: “Không được động tay động chân.”

”Chặc

~” rõ ràng nghe thấy âm thanh thất vọng của Lam Ngân.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Ngũ Thiên nghĩ đứng ở cửa là hai thiên sứ đến từ thế giới khác, suy nghĩ của cô coi như đứng một nửa, bọn họ quả thật đến từ thế giới khác, có điều là địa ngục.

Lam Ngân gầy tàn thuốc, liếc mắt đến cặp mắt sưng đỏ của Ngũ Thiên, quay đầu nói với Chi Tả Ti: “Em đã nói là đừng dùng cái lí do gãy cổ ấy mà, nói thẳng ra mắc bệnh giang mai là được.”

“Đều giống nhau.” Hai người đi lướt qua Ngũ Thiên ngậy ngốc vào nhà, Chi Tả Ti dựa vào bên cạnh bàn ở phòng khách, sửa lại cái cà vạt, Lam Ngân kéo một cái ghế ra, nhắc chân bắt chéo đánh giá căn phòng, đôi giày cao gót tinh tế lắc lư theo đôi chân.

Kha Tần nhìn hai vị khách không mời mà tới: “Xin hỏi hai người là????”

“Chúng tôi? Ba mẹ của Chi Lý.” Lam Ngân từ từ đáp.

Vừa nghe thấy cái tên Chi Lý, sắc mặt hai người liền thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa hiểu rõ lắm tình huống hiện tại, thậm chí nghe hoặc trong lòng, hành vi của hai người đối diện không giống bậc làm cha mẹ còn chưa nói, ngay cả dáng vẻ của bọn họ cũng không giống như đã làm cha làm mẹ, Ngũ Thiên mang theo vẻ xin lỗi: “Tôi biết hai người vì sao tới đây, yên tâm, chúng tôi đã khuyên Kha Bố rồi, bọn nó còn nhỏ không hiểu chuyện, đừng trách cứ bọn nó, nếu hai người cũng có thể khuyên nhủ Chi Lý, vậy chuyện đó....” Ngũ Thiên còn chưa nói xong, đã bị Lam Ngân cắt ngang: “Tôi thấy hai người hiểu lầm rồi, sở dĩ chúng tôi đến đây, không vì cái gì khác.” Lam Ngân hơi nghiêng người về phía trước: “Giao Kha Bố ra đây.”

“Có, có ý gì?” Ngũ Thiên khó hiểu nhìn Lam Ngân.

Chi Tả Ti đặt thẻ tín dụng lên bàn: “Ra giá đi.”

Cho dù Kha Tần hiểu được ý tứ của hai người cũng không dám tin chuyện trước mắt: “Các người rốt cuộc làm cha mẹ kiểu gì vậy, chẳng những không ngăn cản bọn nó, còn kiêu căng như thế, ngay cả hần ở bên Kha Bố nhà chúng ta, các người cũng bỏ mặt không quan tâm sao? Bọn nó vẫn còn là trẻ con, chẳng nhẽ các người, không nghĩ đến hậu quả sau này sao? Trách nhiệm của người làm cha làm mẹ như chúng ta chẳng phải tận lực dẹp đi hết thấy những đau khổ và chông gai trên đường đời của con nó hay sao? Coi chúng tôi

là ai, chúng tôi không thiếu chút tiền ấy.” Lam Ngân đối với Kha Tần đột nhiên tức giận không để ý chỉ nhún nhún vai: “Thật đáng tiếc, cỗ thể ra giá như vậy cũng chỉ có chúng tôi.”

Chi Tả Ti nhìn chăm chăm Kha Tần: “Hiện tại chúng ta đang tận lực dẹp đi hết thấy những đau khổ và chông gai trên đường đời của con nó?” Ngón tay xinh đẹp của Lam Ngân đặt trên đùi Chi Tả Ti: “Cho nên, chúng tôi phải quét dọn hai người.”

“Đúng là không thể nói lý với hai người, không phân biệt được tốt xấu à?”

“Chúng tôi quả thực không phân biệt rõ, còn nữa, nể tình hai người là cha mẹ của Kha Bố, chúng tôi mới cho phép hai người mạo hiểm sinh mệnh uy hiếp hô to gọi nhỏ, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của chúng tôi.”

Ngũ Thiển sắc mặt trắng bệch, liên tục lắc đầu: “Lưu manh, có cha mẹ như hai người, Chi Lý cũng chẳng tốt đẹp gì, chúng ta càng không thể đồng ý để Kha Bố ở cạnh hắn!”

Lam Ngân nghiêng đầu nhìn về phía Chi Tả Ti: “Hình như không dùng tiền được, đổi đi.”

Rốt cuộc lần này đến chuẩn bị bao nhiêu phương án, nói đổi liền đổi!

97. Chương 97 - Phụ Huynh Vs Phụ Huynh

Biên tập : Phương Thảo

Chương 97: Phụ huynh vs phụ huynh

Lam Ngân rút một điều thuốc từ hộp thuốc lá ra, theo bản năng liếc nhìn Chi Tả Ti, bình thường hút thuốc sẽ khiến hắn nhíu mày, nhưng hôm nay hắn chưa bày ra vẻ mặt này, điều đó khiến cô thở phào nhẹ nhõm, cô không biết rằng, sở dĩ Chi Tả Ti mặc kệ cô, là bởi ngày mà cô có thể tùy hứng làm bậy hút thuốc không tồn tại lâu nữa.

Cô lập tức nói với cha mẹ Kha Bố: “Hút một điều, không ngại chứ.” Cũng không đợi đối phương phản ứng cô đã bật lửa đốt điều thuốc.

“Chúng tôi tới chỗ này, chính là muốn nói với hai người, đối với chuyện của Kha Bố chúng tôi rất có thành ý.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng hoàn toàn không nhìn ra có thành ý ở chỗ nào? Xem ra không dùng tiền được liền đổi sang con đường chân tình.

“Cái đó và thành ý không liên quan, cha mẹ đều là vì con cái, ngay từ đầu chúng tôi đều chỉ muốn tốt cho Kha Bố, Trung Quốc không thể cởi mở như nước ngoài, rốt cuộc có bao nhiêu người chấp nhận được việc này chứ?”

“Chúng tôi nếu đã tới chỗ này, chính là muốn nói với hai người, đối với chuyện của Kha Bố chúng tôi rất có thành ý.” Con đường chân tình của Lam Ngân nhiều nhất chỉ có câu này thôi sao? Còn lặp lại nguyên văn.

“Cô có nghe tôi nói gì không?”

“Chúng tôi nếu đã tới chỗ này, chính là muốn nói với hai người, đối với chuyện của Kha Bố chúng tôi rất có thành ý.” Thật sự muốn đưa hai người này về chuẩn bị lại rồi mới đến, đến lúc này rồi còn nói như vậy, đúng là trước nay chưa từng có.

Kha Tần đối với thái độ tùy tiện của Lam Ngân cảm thấy nóng nảy: “Nếu không thể đồng ý, thật ngại quá, chỉ đành mời hai vị rời khỏi đây, chuyện Kha Bố dù thế nào cũng không thể nhượng bộ được.”

Lam Ngân tay cầm điều thuốc đặt lên khoe môi, bất sở động: “Có biết dáng vẻ của Chi Lý rất tốt không? Thành tích xuất sắc các phương diện khác càng suất sắc hơn, khuyết điểm mà anh có thể nghĩ đến nó đều không có, không hút thuốc lá, không uống rượu, đối xử với người khác nho nhã lễ độ, hiếu kính trưởng bối, yêu thương trẻ nhỏ, hăng hái làm việc thiện bảo vệ môi trường, tính cách lại dịu dàng sẵn sàng, tốt bụng lại

hiếu ý người khác, cẩn thận chu đáo... Các vị còn khôn hài long ớ3 điểm nào.” Sau khi nói xong một chuỗi dài, Chi Tả Ti liếc mắt nhìn Lam Ngân, nhưng vẫn không mở miệng lên tiếng.

“Không liên quan tới việc đó, cho dù hấn thế nào, thì vẫn là một nam sinh, hai nam sinh ở bên nhau quả thực không dễ dàng chấp nhận được, nghĩ đến cảnh đứa con mình nuôi từ nhỏ đến lớn, sau này lại cùng một người con trai khác ngồi đối diện tôi ăn cơm, nắm tay nhau, tôi liền...” Thanh âm Ngũ Thiển thống khổ.

Chi Tả Ti vẻ mặt lạnh lùng lời nói ra cũng lạnh lùng như vậy: “Bọn nó không chỉ làm những việc đó.”

Những lời này không thể nghi ngờ khiến Kha Tần và Ngũ Thiển bị đả kích nghiêm trọng: “Không thể nào, không thể nào, việc này sao hai người có thể chịu đựng được!!” Thanh âm Ngũ Thiển run rẩy.

Chi Tả Ti nhún nhún vai, bật lửa của Lam Ngân chuyển động giữa ngón tay hấn: “Việc này đã là gì, dù sao Kha Bố mới là đứa bị thương.”

“Ra ngoài, lập tức ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nghe nữa.” Kha Tần sắc mặt trắng bệch chỉ tay vào Chi Tả Ti.

Lam Ngân nén giận liếc mắt nhìn Chi Tả Ti, lập tức đứng dậy động tác ôn nhu vỗ vai Ngũ Thiển: “Chúng tôi nếu đã tới chỗ này, chính là muốn nói với hai người. đối với chuyện của Kha Bố chúng tôi rất có thành ý.” Vẫn là câu này

“Đừng đụng vào tôi, các người rút đi!”

Lam Ngân bĩu môi liếc mắt với Chi Tả Ti, Chi Tả Ti hơi ý uất cầm. Khuôn mặt Lam Ngân trở nên u ám, đồng tử tựa như ma nữ thấy máu nhìn thẳng vào hai người đối diện, quang minh chính đại không có tác dụng, bọn họ sẽ bắt đầu chuyển sang con đường mà mình am hiểu nhất, tuy thật có lỗi với Kha Tần và Ngũ Thiển, nhưng gia quy của nhà họ Chi chính là: người không vì mình trời chu đất diệt! Có điều, có nói đi cũng phải nói lại, hai chiều phía trước thấy được có bao nhiêu quang minh chính đại.

“Hai người muốn dạy chúng tôi cách làm cha mẹ thế nào sao?” Khóe miệng Lam Ngân mang theo nụ cười lạnh lung: “Tuy ích kỷ, nhưng chỉ cần Chi Lý thất lòng, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của nó. Ngược lại, lúc trước tôi và hi Tả Ti ly hôn, Chi Tả Ti ly hôn, Chi Lý cũng tôn trọng lựa chọn của chúng tôi. Hai người thì sao, đều giả vờ, giả vờ thế giới này tốt đẹp biết bao, các người vĩ đại đến mức nào, các người vì ly hôn mà cảm thấy áy náy, những các người làm đều là muốn tốt cho Kha Bố. Kha Bố tốt lắm sao? Trong lòng hai người biết rõ, tự hai người không thể chấp nhận thì đừng có ngụy trang bằng cái vẻ ngoài tốt đẹp.”

“Không, không phải như cô nói!”

“Không phải, có gan hai người giả vờ tốt một chút, lúc trước hai người cũng dừng ly hôn, để Kha Bố thống khổ nhiều năm như vậy; sau đó các người phục hôn một lần nữa thương tổn nó, nhưng các người nhanh chóng nhận ra đây là việc tự tìm đến đau khổ, vì thế bị Kha Bố phát hiện ra, khiến nó cũng đau khổ theo, hiện tại các người lại muốn thoát đi Chi Lý bên cạnh nó, gây ra đau khổ cho Kha Bố chẳng phải luôn là các người sao? Đúng là buồn cười, muốn tôi vỗ tay không?”

Lời nói thẳng thắn của Lam Ngân như mũi tên sắc nhọn xuyên qua miệng vết thương hai người, bọn họ áy náy không lên tiếng, vô lực bởi vì những gì Lam Ngân nói đều là sự thật.

“Hoặc là các người mẹ nó ích kỷ hơn một chút cho tôi, hoặc là vô tư hơn một chút, nếu vậy đã chẳng như thế này, đau khổ mà các người mang lại cho Kha Bố là do Chi Lý giảm bớt và chữa khỏi, các người dựa vào đầu mà chia rẽ nó, các người dựa vào đầu nói Chi Lý nhà tôi không tốt, các người dựa vào đầu cho rằng chuyện này nhỏ bé không đáng kể, trên thế giới này người hai vị nên cảm ơn nhất là Chi Lý, không có Chi Lý sẽ không có Kha Bố hiện tại.”

Việc Lam Ngân làm chính là sát muối vào miệng vết thương, sát muối không ngừng, như vậy bọn họ mới tìm được vị trí chân chính của vết thương, mới ý thức được từng sai lầm từng nỗi đau.

Lam Ngân xem đồng hồ xoay người: “Không sai biệt lắm, đi thôi.”

Ngũ Thiển đưa mắt đánh giá qua lại Chi Tả Ti và Lam Ngân: “Hai người không lo lắng à? Nếu toàn bộ thế giới đều căm thù bọn nó, mắng nhiếc bọn nó, khinh thường bọn nó?”

Lam Ngân quay đầu lại, dung nhan tuyệt mỹ mang theo nụ cười thản nhiên: “Nếu cả thế giới đều phản đối, kẻ làm cha làm mẹ, chẳng phải càng nên ở bên cạnh bọn họ ư? Chi Lý là con trai của tôi và Chi Tả Ti, nó là bảo bối của tôi, tôi còn không nỡ để người ta chạm vào nó, sao có thể khiến nó bị tổn thương được .”

Chi Tả Ti đã lâu chưa lên tiếng đang dựa bên cạnh bàn đứng dậy, cùng Lam Ngân đi ra cửa, hần đột nhiên dừng lại: “Đúng rồi, còn một việc nữa.” Hần xoay người đi về phía Kha Tần, hào hoa vươn tay trái, hung hăng tặng cho Kha Tần một đấm, Kha Tần lão đảo lui về phía sau vài bước, vuốt mặt, vẻ mặt hoang mang và tức giận: “Anh làm gì vậy!”

Nếu lúc trước không yêu thì cũng đừng kết hôn, nếu lựa chọn kết hôn cũng đừng khốn kiếp đi yêu người khác. Đánh anh, là bởi vì anh khiến cánh đàn ông mất mặt.” Chi Tả Ti vút lại một câu này rồi cùng Lam Ngân bỏ đi.

Bóng đêm rất đẹp, dưới bóng đêm khuôn mặt hai người họ rất đẹp, chính là ha người như vậy đã tạo nên một Chi Lý mà Kha Bố yêu nhất.

“Chẳng phải không cho đánh người mà?”

“Có khi nào tôi từng nghe theo lời thằng nhóc kia.”

“Nói cũng đúng.”

Lam Ngân khoác tay Chi Tả Ti, than thê dính sát vào cánh tay Chi Tả Ti không nói gì, Lam Ngân tiếp tục: “Này, nói anh yêu em.”

“Không muốn nói.” Chi Tả Ti lãnh đạm cự tuyệt.

“Vậy nói anh không yêu em.”

“Sẽ không nói.”

“Khốn kiếp keo kiệt, em sẽ trả thù anh.”

“Chỉ dựa vào em?” Lúc trước bởi vì câu nói này mà Lma Ngân cắt tóc.

“Coi thường phụ nữ?” Lam Ngân cương dung sức nắm lấy tay Chi Tả Ti: “Cả đời này em sẽ không ly hôn với anh, ở bên cạnh anh cho tới lúc ngày càng già, càng ngày càng xấu, khiến anh sợ tới mức hối hận lúc trước đã chọn em.” Hiện tại bởi vì nói câu này, Lam Ngân lại dọa Chi Tả Ti.

“Coi bộ hơi khó.”

“Anh còn muốn ly hôn với em?”

“Tôi nói khó khăn chính là.” Chi Tả Ti dùng tay kia vén tóc trên trán Lam Ngân: “Khuôn mặt này cả đời cũng sẽ không thay đổi.”

Nụ cười Lam Ngân nở rộ dưới ánh trăng , cô buống tay Chi Tả Ti, đặt tay lên bờ vai của hắn, kiễng chân, thâm âm mê hoặc: “Để em ném thử cái miệng ngọt ngào của anh.”

98. Chương 98 - Bạn Tốt Đến Giúp (1)

Biên tập : Đỗ Thúy Hằng

CHƯƠNG 98: BẠN TỐT ĐẾN GIÚP (1)

Khi Chi Lý xuất hiện trước mắt mọi người, tiếng oán than dậy đất, Tô Ấu Ngôn mặt không đổi sắc ném bút ký vương triều vào mặt Chi Lý, Chi Lý vươn tay bắt lấy, Tô Ấu Ngôn đẩy đẩy kính mắt: “Đừng lo, đã nhớ cho cậu thêm một điểm.”

Kha Bố chấp tay: “Đúng là anh minh.” Cậu bội phục Tô Ấu Ngôn công tư rõ ràng, người khác đều xuất hiện trong cuốn sổ, Chi Lý cũng không ngoại lệ, một năm may ra mới có một lần hần bị tính điểm, thật không dễ dàng mà.

Chi Lý đặt túi đồ trong tay lên bàn, Công Chu còn kém không rơi nước mắt: “Không ngờ Chi Lý đại nhân xuất ngoại còn mua quà cho bọn tớ.”

“Đây mới là đàn ông, tiểu vũ trụ của tớ thật kích động!” Ứng Tu Kiệt nói.

Chi Lý từ trong túi đồ lấy ra một cái kính mắt ném cho Tô Ấu Ngôn, Tô Ấu Ngôn lành đăm mở hộp kính, lấy mắt kính ra thay, sau đó cầm cuốn sổ, Kha Bố thực rõ ràng trông thấy điểm số vừa tăng thêm hai đã bị xóa mất.

“Các cậu bị mau chuộc dễ dàng quá! Nếu Trung Quốc trước đây có những người như các cậu, chúng ta đã sớm mất nước từ lâu! Hán gian!” Kết quả mấy người kia nhiệt tình thảo luận quà tặng chẳng thèm để ý đến Kha Bố. Kha Bố nghi hoặc nhìn chằm chằm Chi Lý, trong đầu nhanh chóng tính toán có bao nhiêu phần trăm khả năng Chi Lý có lòng tốt mua quà cho họ từ nước ngoài, lập tức, cậu đoạt lấy món đồ trong tay Chu Hân Hợp, thấy thế nào cũng giống thứ hàng bán trong siêu thị ngoài trường: “Nếu tớ không nhìn nhầm thì trên này chẳng phải viết made in China sao?”

Chi Lý nghiêng đầu, mang theo vẻ mặt thản nhiên ngây thơ, Kha Bố oán hận vẻ mặt này, hần nhìn Kha Bố: “Ý của cậu là nước ngoài không thể bán đồ Trung Quốc?”

“Đúng vậy, cho dù chúng ta ở đâu cũng phải mua hàng Trung Quốc, đó mới là biểu hiện yêu nước.”

“Kha Bố, không ngờ cậu lại là người sinh ngoại.”

“Quân bán nước.”

“Tớ thấy Chi Lý không mau quà cho cậu, nên tâm sinh ghen tỵ, tiểu nhân.”

“Cho là tớ sẽ giống các cậu chắc, nhận được mấy món hàng rong liền a ha ha ha ~~ vui quá đi ~~ ôi ôi ôi ~~ là mang về từ nước ngoài đó ~~ há há há ~~ thật muốn dắt tay nhau đi vòng quanh thế giới, mơ đi nhé, lũ nhợc trí.” Kha Bố trợn trắng mắt.

”So với ai đó lúc Chi Lý không có mặt thì khóc trời khóc đất còn hơn, lúc đấy ở trước mặt bọn này mắng Chi Lý biết bao nhiêu, á chà chà, những lời ấy, quả thực khó nghe!” Thời gian bán đứng nhau đã tới rồi, tình hữu nghị tốt đẹp biết chừng nào.

Chi Lý nheo mắt nhìn chằm chằm Kha Bố: “Lúc tớ không có mặt ở đây có cái gì tớ cần biết không?”

“Cậu ấy mặc quần áo của cậu xong không thèm giặt, còn vẽ loạn lên bản phác thảo của cậu, dùng bàn chải đánh răng của cậu, thỉnh thoảng chưa tắm liền leo lên giường cậu ngủ.” Trương Lạc nói.

“Ca-mê-ra trong phòng của Chi Lý cậu chưa gỡ bỏ!” Trong lúc bi thương thế mà lại quên mất chuyện quan trọng, Kha Bố xông lên tính giết người diệt khẩu, bị Chi Lý túm lấy sau áo: ” Kha Bố, muốn đánh trống lảng hửm?” Kha Bố chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, nổi da gà, không dám quay đầu lại nhìn vẻ mặt của Chi Lý, đành phải bày ra biểu tình đau khổ: “Làm sao bây giờ, bên ba mẹ không biết thế nào, tớ rất lo họ không đồng ý chuyện của bọn mình, tớ rất khó chịu, Chi Lý, tớ rất khó chịu.”

“Cậu đúng là nên khó chịu, mau đi giặt sạch toàn bộ cho tớ, mua một cái bàn chải đánh răng mới.” Chi Lý hoàn toàn không bị sự đau khổ của Kha Bố đã động, Kha Bố hung hăng trừng mắt nhìn những người còn lại, tâm can không tình nguyện rời đi. Đợi Kha Bố tốn cả một buổi trưa thu dọn cho xong một mối cứ điểm, chỉ còn lại Tô Ấu Ngôn và cậu, Tô Ấu Ngôn đang nói cái gì đó, Chi Lý ở bên cạnh nghe, bình thường những lúc như thế này, Kha Bố liền có sự cảm không tốt, cậu nhớ trước đây Tô Ấu Ngôn giúp Chi Lý đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao để trao đổi nhật ký, còn cả việc Chi Lý vì muốn Chi Tả Ti đồng ý mà đọc mấy cuốn tiểu thuyết ba xu cũng là do Tô Ấu Ngôn đề cử.

Cậu lén lút tránh ở cách đó không xa nghe lỏm, nhưng bọn họ thì thầm quá nhỏ, cuối cùng ngay cả Kha Bố cũng cảm thấy không thú vị, đi tới: “Những người khác đâu?”

“Nói là muốn đến nhà cậu thuyết phục cha mẹ cậu chuyện giữa cậu và Chi Lý.”

“Thì ra là vậy.” Kha Bố bình tĩnh nói, lập tức gân xanh nổi lên: “Tớ muốn hỏi một câu tại sao hai cậu không ngăn cản?”

“Đừng lo cho bọn họ.”

“Tớ không lo cho bọn họ!!” Kha Bố vừa dứt lời liền chạy về nhà, mí mắt của cậu giật liên tục. Quả nhiên, còn chưa tới cửa nhà, cậu chợt nghe thấy tiếng hò hét dấy đất, đúng là, sớm biết như vậy cậu đã mang súng tới. Chỉ thấy trên trán Công Chu đeo một băng zôn, có viết bốn chữ to : Ủng hộ đồng tính. Phía sau cậu ta là một đám bạn bè cùng chung chí hướng không biết tìm được từ nơi nào, một dạng như cậu ta, có nam có nữ, còn giương biểu ngữ rất lớn, rống lên trước cửa nhà Kha Bố: “Đồng tính không có tội, phản đối kỳ thị!!”

Kha Bố có chút đau đầu, cậu dùng tay che mặt đi đến cạnh Công Chu, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng ép tớ giết cậu, tớ không muốn trên kênh tin tức ngày mai thấy cậu xuất hiện trên đó.”

“Xem cậu nói kìa, ngay cả Chi Lý đại nhân cũng không để ý, làm bạn bè như chúng tớ đây đương nhiên phải ra mặt một trận.” Nói với Kha Bố xong lại bắt đầu giơ loa lên: “Tuyệt thực kháng nghị! Đồng tính không có tội! Phản đối kỳ thị!”

“Hắn đương nhiên không ngại, cũng chẳng phải nhà hắn! Mau về đi.”

“Đừng ngại mà.”

“Tớ không ngại, chỉ cảm thấy hành vi này rất dọa người!! Cậu không nghĩ được cách nào hay hơn à!”

Công Chu bên này không hiểu, Kha Bố đành phải mở cửa, hy vọng Kha Tần không có ở nhà, ai ngờ vừa vào trong liền trông thấy Kha Tần và Ngũ Thiển đang ngồi ở phòng khách, vẻ mặt bọn họ xấu hổ và cứng ngắc, cậu kinh ngạc vì thấy mẹ mình - Ngũ Thiển cũng có mặt ở đây.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Đồng tính không có tội! Phản đối kỳ thị!” Thanh âm ngoài cửa sổ không thể ngăn cả bay vào.

“Tối hôm qua mẹ có chút việc cho nên tới đây.” Sau khi bị Lam Ngân và Chi Tả Ti đột nhiên viếng thăm, hai người ngồi trong phòng khách cả một đêm, trong lúc đó bọn họ không hề nói chuyện, không trao đổi bằng ánh mắt. Kha Bố cảm thấy thần sắc của hai người có hơi kỳ lạ, lên tiếng xin lỗi: “Xin lỗi, là bạn con đùa thôi, ba mẹ đừng để ý, con sẽ bảo bọn họ về hết.”

Đúng lúc này Kha Bố nghe thấy trong nhà bếp có tiếng động, chưa đợi cậu kịp phản ứng lại, Chu Hân Hợp mặc tạp dề dễ thương, thân thể nhỏ xinh đập vào mắt Kha Bố, cô bưng hai đĩa, thanh âm đáng yêu: “Để mọi người đợi lâu.” Cô lướt qua Kha Bố đang hóa đá đi đến trước mặt Kha Tần và Ngũ Thiển, Kha Bố liếc nhìn hai cái đĩa kia, tình trạng hóa đá càng thêm nghiêm trọng. Bởi vì, trên món cơm trứng có dùng sốt cà chua viết tên của cậu và Chi Lý, ở giữa còn vẽ trái tim, nếu cô không phải là Chu Hân Hợp, Kha Bố đã ấn thẳng hai cái đĩa vào mặt cô, ba mẹ Kha Bố còn xấu hổ hơn, ngay cả Kha Bố cũng xấu hổ, cậu bước lên thu hồi hai cái đĩa, kéo Chu Hân Hợp ra ngoài: “Hân Hợp, tớ cảm thấy ngoại trừ tớ, cậu là người bình thường nhất trong cả đám, đáp ứng tớ, đừng để mấy tên đó lấy cho cậu?”

Chu Hân Hợp lắc lắc tạp dề của mình: “Nhưng, nhưng mà tớ cũng muốn giúp.”

“Cảm ơn, tạm biệt.” Kha Bố mở cửa đẩy Chu Hân Hợp ra ngoài.

“Đồng tính không có tội! Phản đối kỳ thị!” Chưa đầy một phút, Kha Bố có thể nghe thấy rõ ràng trong tiếng hò hét còn kèm theo thanh âm thẹn thùng của Cha Hân Hợp.

Thật vất vả mới khuyên được Chu Hân Hợp và Công Chu rời đi, đưa người mẹ luôn một mực yên lặng của mình về nhà, trên đường Ngũ Thiển một mực nhìn Kha Bố ở đằng sau, nhưng thủy chung không nói gì.

Kha Bố đã không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện khác, trước mắt mới xuất hiện Chu Hân Hợp và Công Chu yếu nhất cả đội, Ứng Tu Kiệt, Sở Hạo Vũ, Trường Lạc chưa thấy bóng dáng đâu, cậu thâm hạ quyết tâm hôm nay sẽ đứng cả đêm trong phòng. Đêm nay nguyệt hắc phong cao, Kha Bố nằm trên giường tròn tròn mắt, vênh tai, trong tay là gậy bóng chày và dao Thụy Sĩ. Đúng lúc này cậu nghe thấy tiếng cửa sổ

võ, cậu cầm đèn pin và gây bóng chày cẩn thận mở cửa ra đi sang phòng khách, liền trông thấy cảnh tượng cực kỳ phi thường.

Hai vị mặc đồ đen mới vừa cố hết sức xuyên qua cửa sổ, lại ăn mặc theo phong cách Ninja!! Cho dù bọn họ chỉ để lộ đôi mắt nhưng cậu vẫn nhận ra! Ứng Tu Kiệt và Trương Lạc!!

Đầu Kha Bố càng ngày càng đau.

99. Chương 99 - Bạn Tốt Đến Giúp (2)

Biên tập : Một Cái Tên

Chương 99: Bạn tốt đến giúp (2)

Rõ ràng đã bị ánh sáng đèn pin chiếu vào, nhưng hai vị

ninja vẫn coi như Kha Bố không tồn tại, ứng Tu Kiệt lén lút vượt qua Kha Bố, Kha Bố dùng gây bóng chày ghim cổ ứng Tu Kiệt từ phía sau: “Coi thường sự tồn tại của tớ à?”

“Buông ra, tớ muốn đi quyết đấu với ba cậu, dùng một chiêu ‘Đồng ý Chi Lý quyền’ khiến ông tâm phục khẩu phục.”

“Thứ nhất, chuyện này cậu đừng hòng, thứ hai, đừng đặt mấy cái tên kỳ quái cho chiêu thức của cậu nữa.”

Khuỷu tay của ứng Tu Kiệt đâm mạnh ra sau, Kha Bố buông cậu ta ra lui từng bước, ứng Tu Kiệt bày ra tư thế của võ sĩ quyền anh: “Cậu nghĩ rằng cậu đánh thắng được tớ?”

“Cậu có biết khi cậu mặc bộ quần áo đó làm động tác này xấu xí tới cỡ nào.”

“Ở trong mắt người đàn ông chân chính, sẽ không bị những thứ tầm thường đó quấy nhiễu, quần áo chỉ là đồ trang trí. Có thể có có thể không.”

“Thứ này nhất định phải có.”

Kha Bố mắt thấy dùng vũ lực không được, chuyển sang thái độ mềm mỏng: “Tu Kiệt huynh, tiểu đệ biết người võ công cái thế, không ai có thể địch nổi, nhưng việc này xin hãy để chúng ta bàn bạc kỹ hơn, dùng bạo lực không giải quyết được vấn đề, cậu nghĩ mà xem, nếu cậu cứ như vậy gây chuyện sẽ chỉ khiến ba tớ càng thêm phản cảm, ngược lại chữa lợn què thành lợn cụt?” “Ông ấy dám phản cảm!! Tớ đánh cả nhà ông ấy!!” ứng Tu Kiệt háng há nói.

Nói đạo lý với một cái cây đúng là vô dụng! !

“100 đồng, không thể nhiều hơn.”

“Sớm nói như vậy chẳng phải dễ giải quyết rồi ư.”

“Tớ rất hoài nghi độ trong sáng của tình bạn chúng ta.” Kha Bố còn kém không phun nước bọt lên mặt ứng Tu Kiệt, từ trong túi lấy ra 100 đồng lưu luyến không rời đưa cho ứng Tu Kiệt, nhỏ giọng dặn: “Việc này cậu đừng nói cho Trương Lạc, đúng rồi, Trương Lạc đâu?!” Kha Bố nhìn xung quanh, phát hiện đèn trong phòng tắt sáng, vọt vào, trong thấy Trương Lạc đang đứng trên ghế lấp đặt cái gì đó, quay đầu nhìn Kha Bố, cái ót cong cong, lộ ra nụ cười hàm hậu: “Không hiểu tại sao, vừa đến phòng tắm người khác liền có xúc động muốn lấp đặt ca-mê-ra, thật có lỗi, không nhìn được.”

Kha Bố cầm chai dầu gội ném về phía Trương Lạc: “Cậu là biến thái à? Lập tức xuống đây, lập tức!!”

“Làm tớ sợ muốn chết, ngạc nhiên cái gì, cũng không phải chuyện gì quá đáng.”

“Tớ cho cậu ba giây, bằng không tớ báo cảnh sát. Nói, rốt cuộc cậu tới đây làm gì.”

“Không làm gì cả, đi xem cách bố trí trong nhà cậu thôi.”

“Thật sự cảm ơn.” Kha Bố theo sát phía sau đây Trương Lạc ra ngoài cửa: “Không bắt các cậu đền tiền sửa cửa sổ đã là may lắm rồi, bây giờ lập tức biến mất cho tớ.”

“Ai làm người ấy chịu.” ứng Tu Kiệt ngược lại rất có ngãi khí, bắt đầu cởi bộ đồ màu đen bó sát người kia ra.

“Cậu định làm gì?”

“Dùng quần lót che lại chỗ bị phá, Trương Lạc, cậu cũng cởi đi, một cái quần lót của tớ không đủ lớn.”

“Nhưng mà hôm nay tớ không mặc quần lót.”

Kha Bố đẩy mạnh hai tên này ra ngoài rồi đóng cửa. Cậu nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng xong việc.

Ứng Tu Kiệt cầm chặt 100 đồng trong tay cùng Trương Lạc quay về: “Hành lang và phòng khách đều lấp chưa?”

“Hiệu suất làm việc của tớ cậu còn không yên tâm, lúc cậu rời đi lực chú ý của Kha Bố, ta đã lấp xong ba cái rồi.” ứng Tu Kiệt khoác tay lên vai Trương Lạc: “Đợi Hạo Vũ xong việc, bọn mình dùng 100 đồng này đi ăn đồ nướng.”

“Cậu ta còn cần bao lâu nữa?”

“Chuyện này rất tốn thời gian, đừng vội, đợi thêm một lát.”

Lúc Kha Bố đi ngang qua phòng ngủ của Kha Tần, chưa được vài bước, rất nhanh lùi trở lại, dán lỗ tai lên cửa phòng, cảm thấy bên trong có tiếng động lạ, cậu thật cẩn thận mở chốt cửa, từ khe hở liếc mắt nhìn vào trong, liền bắt gặp một cảnh tượng cực kỳ khủng bố, Kha Tần đang nằm ngủ trên giường, một bóng đen ghé sát vào đầu giường, nếu không phải Kha Bố đã trải qua huấn luyện từ Chi Lý, lúc này hẳn cậu đã hét lên.

“Hiện tại chú đang nằm trên mặt cỏ, ánh mặt trời xuất hiện, chiếu trên đầu chú, trên cánh tay, trên thân thể, chú cảm thấy rất thoải mái, bây giờ toàn thân chú thả lỏng, thả lỏng hơn nữa, hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, chú cảm thấy tất cả áp lực và phiền não cũng theo đó mà biến mất. Bây giờ phía trước chú có một người đang đứng, hẳn có khuôn mặt tuyệt thế, đẹp đến mức khiến tim chú đập thình thịch, hẳn chính là Chi Lý. Hẳn đứng ở đó, đứng dưới ánh mặt trời, bây giờ cháu đếm tới 1,2,3, chú phải cho rằng Chi Lý là người đàn ông tốt nhất thế giới, chú rất thích hẳn, chú cực kỳ thích hẳn, chú đối việc hẳn là nam không có ý kiến, thả lỏng, thả lỏng nào, nghe cháu đếm.”

Không biết từ khi nào Kha Bố đã đứng đằng sau bóng đen, che miệng cậu ta lại kéo ra bên ngoài, may mà Kha Tần một ngày một đêm mới ngủ, tiếng động hai người phát ra cũng không đánh thức được ông, cho đến lúc kéo bóng đen tới tận phòng khách, Kha Bố mới buông cậu ta ra, gân xanh trên trán cậu bạo phát: “Vũ thái, có thể nói cho tớ biết cậu đang làm cái gì không?”

“Ngốc vậy, tớ đang thôi miên ba cậu đấy, nếu không phải cậu xuất hiện cắt ngang, tớ đã sớm xong việc, chưa biết chừng sáng sớm hôm sau ông sẽ vui mừng khôn xiết đồng ý chuyện của hai người.”

“Ha ha ha —” Kha Bố phát ra tiếng cười khùng bố, lập tức cắn răng: “Tớ sợ hôm sau ổng chẳng những không đồng ý chuyện của bọn này, ngược lại sẽ thích luôn Chi Lý, vương bát đần, trong đầu các cậu không nghĩ ra được cách nào bình thường hay sao.”

“Dùng cách của người bình thường sẽ khiến chúng tớ trở nên quá tầm thường, hơn nữa, cậu có biết cách này chúng tớ suy nghĩ mất bao lâu không, cậu biết không? Một giờ đấy.”

“Vậy đúng là tốn thời gian, thật đấy, tớ sắp khóc đến nơi rồi, thấy không? Từ mắt tớ sắp chảy ra giọt lệ nóng đây này.”

“Không thấy.”

“Hùng hực lửa giận có thấy không?”

“Không thấy.”

“Hay là tớ lập tức dùng gậy bóng chày đập vào cái ấy của cậu để ám chỉ được không?”

“Sao cậu nghĩ rằng tớ sẽ sợ cậu.”

“Tớ biết cậu không sợ tớ.” Kha Bó lúi di động ra ẩn một dãy số, đầu bên kia còn chưa lên tiếng, bên này đã tuôn ra một tràng: “Chi Lý, hiện tại Sở Hạo Vũ nửa đêm ở nhà tớ, ngủ trên giường tớ, còn động chân động tay với tớ, cậu ấy nói, chuyện giữa chúng tớ không thể nói với cậu, nhưng mà, tớ là loại người đó sao, tớ với cậu một lòng một dạ.”

“Coi như cậu lợi hại.” Sở Hạo Vũ nhanh chóng biến mất.

Kha Bó cầm di động trở lại phòng mình, ngã xuống giường, không ngừng đập vào chăn oán giận với Chi Lý: “Chi Lý, cậu cũng nói với bọn nó đi, cậu không biết đâu...” Kha Bó kể hết mọi việc cho Chi Lý, nói cậu mệt rồi, nhưng nói chuyện điện thoại với Chi Lý cậu không hề thấy chán.

“Lũ ngu xuẩn.” tay Chi Lý di chuyển chuột, tầm mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính thán nhiên mở miệng.

“Đúng vậy, hiện tại hai ta là người một nhà, chúng ta nói xấu họ sau lưng đi.”

“Nghe giọng nói của cậu trái lại rất cao hứng thì phải.”

“Ai cao hứng, giao cái đám bạn bè ngu ngốc kia cho cậu.” Kha Bó đứng dậy vươn tay kéo màn cửa sổ liền trông thấy ba người đang đứng cùng nhau phía xa, hơn nửa đêm đứng dưới đèn đường, cái miệng của cậu khê cong lên: “Dù sao tớ cũng mặc kệ, cậu phải hung hăng phê bình bọn họ, đừng để bọn họ làm vậy nữa, còn có, đừng để bọn họ lượn qua lượn lại trước cửa nhà tớ, mau cút đi.”

“Đừng nói vớ vẩn nữa, mau đi ngủ đi.” Chi Lý cúp điện thoại, không quá hai giây, điện thoại của hắn lại đổ chuông: “A ha ha ha chiêu này của bọn tớ ngay cả cậu cũng không nghĩ ra đi.”

“Trình độ ngu xuẩn quả thật là tớ không nghĩ ra.”

“Sao hả? Có rõ không?”

“Cũng không tệ lắm.” Tầm mắt của Chi Lý lại một lần nữa nhìn về phía màn hình, bên trên ba tần số theo dõi đang truyền tin. “Ra ngoài không? Chúng tớ muốn đi ăn đồ nướng, bây giờ là thời gian của đàn ông chúng ta, hú hú—” Sở Hạo Vũ rõ ràng rất hight, đã lâu không nửa đêm ra ngoài lêu lổng. Thì ra Công Chu và Kha Bó ở trong mắt bọn họ đã không thuộc cùng loại.

“Không đi.”

Trương Lạc và ụt ờ bên cạnh gào thét: “Mãnh liệt yêu cầu ghi nợ chi phí, mãnh liệt yêu cầu ghi nợ chi phí.”

“Có thể.”

“Vậy chúng tớ đi có cần ghi nợ không?” Sở Hạo Vũ phát ra thanh âm đáng khinh.

“Khi các cậu trị bệnh lây qua đường tình dục có thể ghi.” Chi Lý ngắt điện thoại.

100. Chương 100 - Trong Lòng Cậu Tớ Được Bao Nhiêu Điểm?

Biên tập : Một Cái Tên

Chương 100: Trong lòng cậu tớ được bao nhiêu điểm?

Mùa thu mang theo màu vàng óng ả cùng cảm giác mát mẻ khoan thai, lá khô đầu cành giã dựa lẫn cuối rồi cũng run rẩy rơi xuống, từ lần đám Sở Hạo Vũ nháo loạn lần trước đã qua một tuần, hết thấy gió êm sóng lặng. Hôm nay là Chủ nhật, trong sân trường rất vắng vẻ, Kha Bó kéo khoá áo khoác, âm nhạc từ tai nghe tràn vào trong cơ thể, túi nhựa màu trắng lắc lư trong tay cậu, giày vải dẫm nát đám lá khô dưới chân, từ đằng xa định lớn tiếng gọi tên đối phương, phát hiện hắn đang chuyên tâm vẽ tranh, động tác liền trở nên nhẹ nhàng, im lặng chậm rãi đi đến, cẩn thận lấy hộp sữa từ trong túi ra.

Cậu một tay cầm sữa hút, tay kia thì chống cằm ngồi phía trước Chi Lý, chất lỏng màu cà phê theo ống hút tràn vào miệng, Kha Bố không khỏi nhú mày, thời tiết này uống sữa rất lạnh, có điều, nhiệt độ hạ xuống mức này, Chi Lý rất cuộc nguyên ý ra ngoài.

Thấy mấy tiểu nữ sinh đi ngang qua sẽ liếc mắt nhìn Chi Lý, Kha Bố xê dịch vị trí dùng cái ót chặn trước mặt Chi Lý. Ánh sáng bị che lấp, Chi Lý ngẩng khuôn mặt tuần mỵ lên, hắc không chút biểu tình nhìn Kha Bố, Kha Bố cũng quay sang nhìn hắc, cuối cùng lúng ta lúng túng nói: “Nếu tớ chặn mất phong cảnh của cậu, vậy dùng tớ thay thế phong cảnh đi.”

Chi Lý thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu vẽ tranh: “Sử dụng con đường văn nghệ với tớ là vô dụng.”

“Đáng ghét — một chút tình thú cũng không có —”

“Chuyển sang lãng lơ cũng vô dụng với tớ.”

“Đây rõ ràng là vu khống!! Cậu có ý gì!!”

“Ngạo kiều cũng vô dụng với tớ.”

“Tớ hiện tại là đang nói chuyện bình thường với cậu!! Cậu rắp tâm phá hoại!”

“Giả ngu cũng vô dụng với tớ.”

“Cậu bảo ai ngu, tớ giận.” Kha Bố khoanh tay, đặt một chân lên ghế, quay đầu sang một bên, vốn chỉ là giả vờ, nhưng Chi Lý hoàn toàn không có ý định phản ứng lại, tìm không được bậc thang bước xuống cùng cảm giác bị bỏ rơi, thật đúng là khiến cậu hờn dỗi, thỉnh thoảng lại có một chút cảm xúc khó hiểu. Cậu lấy đi động chơi trò chơi, lát sau, Chi Lý dùng bút chì chọc chọc vai Kha Bố, Kha Bố giật mình: “Gì vậy.”

“Gọt bút.”

Kha Bố cầm lấy bút chì: “Sao cậu không dùng bút bi luôn đi, dù sao tranh của cậu có dùng bút lông thì cũng như nhau.” Đang nói như vậy, cậu đột nhiên nhớ ra mình còn đang tức giận, cậu ném bút chì xuống đất: “Ai muốn gọt bút cho cậu! !”

“Ngồi bút gãy rồi.”

“Đáng đời, ra về không có việc gì chiều này vô dụng với tớ.” “Hình như lâu lắm rồi chưa động tới cậu.”

“Uy hiếp vô dụng với tớ.”

“Vậy cái gì hữu dụng với cậu?”

“Cái gì đều vô dụng với tớ.”

Chi Lý cúi đầu trộm nhìn Kha Bố cũng đang cúi đầu, hắc hôn lên trán Kha Bố: “Chiều này hữu dụng với cậu không?”

“Không, không có.”

Chi Lý hôn hai má Kha Bố: “Thế này thì sao?”

“Vẫn là không có.” Tại Kha Bố hơi hơi nóng lên, muốn đẩy Chi Lý ra, nhưng cái tay kia lại chậm chạp luyến tiếc động đây, Chi Lý lại tới gần, sợi tóc của hắc vỗ về chơi đùa khuôn mặt Kha Bố, có chút ngứa có chút ấm áp, lần này, đôi môi của họ chạm vào nhau, rất nhanh tách ra: “Như vậy?”

“Tớ, tớ nói vô dụng, cho dù cậu hôn một lần, hai lần, hôn trăm lần cũng vô dụng.”

“Rất cuộc cậu có thôi đi không, muốn lãng phí bao nhiêu thời gian của tớ.”

“Ôn nhu của cậu tiêu hao nhanh quá đấy! !”

Kha Bố đoạt lấy bản phác họa của Chi Lý nhét vào trong áo mình: “Bản phác họa quan trọng hay tớ quan trọng.”

“Sao lại hỏi vấn đề quá rõ ràng như vậy.”

“Tớ muốn chính miệng cậu nói ra.”

“Đương nhiên là bản phác hoạ.”

“Biết ngay cậu sẽ nói như vậy!!” Kha Bố vô lực ngã xuống ghế dài, trả bản phác hoạ lại cho Chi Lý, tiếp tục uống sữa: “Không thể tưởng được lại chơi cái trò dây dưa như vậy.”

“Cậu là đồ ngốc à?”

“Thỉnh thoảng cũng muốn thử xem nên dùng cách nào khơi mào dục vọng của cậu với tớ.” Kha Bố nói xong trông thấy ánh mắt khinh bỉ của Chi Lý, lập tức giải thích: “Suy nghĩ của cậu sao mà xấu xa, dục vọng tớ nói, là muốn giữ chặt tớ, gần bên tớ, thích tớ đến phát cuồng.”

“Phòng khách của cậu chẳng phải tớ thường xuyên đến ở mà?” “Ý tớ không phải như vậy!! Còn nữa, phía sau tớ là phòng khách?? Hiện tại ghét bỏ cái mông lỏng của tớ phải không?” Vì sao đề tài lại chuyển sang hướng này.

“Đó là WC”

“Tớ không hề thấy vui vẻ, Chi Lý, hỏi cậu một việc, cậu cho điểm tớ thử xem, đừng áp lực, hoàn toàn không cần lo lắng cảm thụ của tớ, tớ sẽ khiêm tốn nhận hết.”

Chi Lý cúi đầu lật bản phác hoạ, Chi Lý chỉ ào Chi Lý: “Cậu đột nhiên dời ánh mắt là sao, điểm thấp như vậy à?”

“100.”

“Tớ quả thực không thể tin được cái lỗ tai của mình, thì ra trong lòng cậu tớ có mị lực như vậy, làm sao bây giờ, đột nhiên thấy xấu hổ.”

“Tổng cộng 100, hay giả vờ trừ 20, lười biếng trừ 20, không biết dơ trừ 20, là một tên ngu xuẩn trừ 40.” Chi Lý thản nhiên nói. “Thế là trừ hết còn gì!!”

“Tìm được bạn trai cộng 100.”

“Cậu sao có thể không biết xấu hổ bảo tớ không biết dơ, cậu trơ trên vừa chứ!!” Kha Bố nói tiếp: “Đoán tớ cho cậu bao nhiêu điểm. 99 điểm, biết tại sao không?” Kha Bố tựa như trả thù phát tiết: “Cậu chỉ có khuôn mặt là đạt 99 điểm, còn lại ấy à, một điểm cũng không xứng, cậu chính là một tên không tính cách, không nội hàm, cái gì cũng không có.”

Chi Lý ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Kha Bố: “Thì ra cậu thích mặt của tớ như vậy.”

“Xin cậu hãy chú ý tới trọng điểm nội dung câu chuyện.”

Trên bầu trời tiếng sấm rền vang cắt ngang hai người, mây đen bắt đầu tụ tập, Chi Lý đứng lên, đứng trong thế giới u ám: “Đi thôi.” Kha Bố đứng trên ghế nhảy lên lưng Chi Lý, hai tay ôm cổ hắn: “Cổng tớ.”

Chi Lý ôm lấy chân Kha Bố, nói với người trên lưng mình: “Này, Kha Bố.”

“Gì thế.”

“Nơi đó cứng quá.”

Mặt Kha Bố xoát cái biến hồng: “Không thể nào!! Tớ bây giờ vẫn mềm mà.”

“Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy, tớ bảo là sữa.” Thì ra sữa mua ban nãy Kha Bố cất trong túi, Kha Bố giờ chỉ muốn tìm một cái lỗ chịu vào: “Cậu cố ý.”

“Cái gì?”

“Cậu tuyệt đối là cố ý.”

“Cái gì?”

Khi sắp đến phòng, Kha Bố đột nhiên gồng cổ lên vai Chi Lý: “Chi Lý, tớ yêu cậu.”

“Thôi đi, tớ sẽ không thêm điểm cho cậu không.”

“Cậu coi tình cảm của tớ là cái gì chứ.” Kha Bố kháng nghị, đẩy lòng lại thẳm giờ ngón giữa, chắc ~~ thể mà bị nhìn thấu.

101. Chương 101 - Chuyện Làm Khi Nhàm Chán

Biên tập : Lâm Anh Nguyễn

Chương 101: Chuyện làm khi nhàm chán

Kha Bố lăn lộn trên giường: “Chán quá, siêu siêu chán.” Cậu vươn chân đá ghế Chi Lý: “Này, chán quá đi, tán gẫu với tớ một lát.”

“Cậu nghĩ tớ nhàn rồi lắm chắc?” Chi Lý lãnh đạm đáp lại, một tay xoay bút, tay còn lại chơi trò chơi trên di động.

“Tớ đột nhiên phát hiện đối với cậu mà nói chuyện quan trọng hơn tớ nhiều lắm, vẽ tranh, chơi trò chơi, uống sữa,...”

“Sao hả, muốn tớ cảm thấy kinh ngạc với sự trì độn của cậu à?”

Kha Bố tức giận nhìn chằm chằm Chi Lý: “Kha Bố mà cậu vô cùng thích đang nhàm chán, sao cậu có thể nhẫn tâm bỏ mặc tớ.”

“Kha Bố, cậu có nhận ra không?”

“Cái gì?”

“Gần đây cậu khiến tớ cảm thấy rất lương thiện.”

“Chuyện ba mẹ rút cuộc cũng từ bỏ, tâm trạng của tớ đương nhiên sẽ khác trước, cậu nói, sau này tớ có thể gọi Lam Ngân và Chi Tả Ti là ba mẹ không?”

“Tớ khuyên cậu đừng nằm mơ nữa.”

“Chung quy vẫn thấy có bọn họ làm bảo kê, sau này tớ có thể tung hoành thiên hạ, cái gì hiệu trưởng, thầy giáo, hết thấy tớ sẽ không để vào mắt, khiến bọn họ liếm chân cho tớ!” Kha Bố nói ra ý nghĩ xấu xa của mình.

Cây bút trong tay Chi Lý xoay xoay: “Tớ thực sự không muốn tổn thương cậu, nhưng đối với bọn họ mà nói cậu chính là công cụ phát tiết mà thôi.”

“Cậu rõ ràng muốn đả kích tớ. Công cụ thì công cụ, tớ phải nắm chắc giá trị lợi dụng của mình.”

Ánh mắt của Chi Lý tà tà phóng lên người Kha Bố: “Tớ không ngờ cậu lại sa đọa đến mức này.”

“Chẳng qua là nhờ tay cậu dạy giỏi thôi.”

Chi Lý xem đồng hồ: “Thời gian tán gẫu chấm dứt.”

“Có làm không vậy, tán gẫu với tớ một lát thể thôi à, chán quá, tớ chán đến mức muốn thổ huyết rồi.” Cũng không thể trách Kha Bố, sinh viên năm nhất mang theo nhiệt huyết tuổi trẻ sôi nổi vào trường, nói chuyện yêu đương, lớn tiếng tuyên bố trong phòng ngủ tình yêu của mình, thảo luận có những mỹ nữ nào, thân thể Kha Bố miễn cảm đối với cảnh hòa thuận vui vẻ này, cho nên thẳng thắn đi ra ngoài.

“Chi Lý ~” Dưới lầu truyền tới tiếng kêu cùng thanh âm ồn ào của nữ sinh, đây cũng là một trong số những thứ Kha Bố ghét nhất, khuôn mặt dày cộp này của Chi Lý thành công bắt giữ trái tim của vô số cô gái là tù binh, khiến các cô vô liêm sỉ triển khai thể công với hắn.

“Ái chà, có người gọi cậu kìa.” Kha Bố với giọng điệu chua loét từ trên giường đứng dậy khóa ngồi trên đùi Chi Lý, nhìn chằm chằm khuôn mặt của hắn: “Tớ muốn đổ axit lên cái khuôn mặt gây họa này của cậu.”

Tiếp theo là trầm mặc, mười giây trôi qua, hai mươi giây trôi qua, một phút đồng hồ trôi qua, Kha Bố đột nhiên áp trán lên mặt Chi Lý: “Làm sao bây giờ, nhưng ngay cả tớ cũng rất thích khuôn mặt gây họa này.”

Chi Lý đẩy đầu Kha Bố ra: “Tránh ra cho tớ.” Hắn đứng lên, Kha Bố mất đi chỗ dựa trượt xuống khỏi chân Chi Lý, ngồi dưới chân hắn, Chi Lý rút chân về: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Chẳng phải cậu kêu chán à, vậy tìm việc làm giết thời gian.”

Kha Bố vỗ mông đứng dậy: “Ái chà, cậu lại đột nhiên tốt bụng thế cơ.”

“Ai bảo cậu là Kha Bố, người mà tớ vô cùng thích.” Chi Lý không mang theo cảm tình gì nói, Kha Bố ở phía sau đẩy Chi Lý: “Tới địa ngục đi, buồn nôn chết.” Không ngờ chỉ cho phép mình nói, không cho phép người khác nói.

Chi Lý không nặng không nhẹ đá vào đùi Kha Bố một cái.

“Cậu làm gì vậy!!”

“Để cậu biết đừng cho là tớ không dám đánh cậu.”

“...”

Ánh nắng ấm áp lan tràn, không ngừng lan tràn, tưới ướt khu rừng tình yêu. Kha Bố đi theo sau Chi Lý, nhìn gáy Chi Lý, Chi Lý chỉ những khi nhàm chán mới làm chuyện xấu, khi nhàm chán tận lực chà đạp cậu, khi nhàm chán sẽ đánh người, nhưng trước nay khi nhàm chán chưa bao giờ mang cậu ra ngoài mua sắm, giwof phút này tâm trạng của cậu nửa mừng nửa lo, mừng là vì: Chi Lý đột nhiên sẵn sàng như vậy, lo là vì: Chi Lý thật sự trở nên sẵn sàng như vậy sao?

Bọn họ ngồi trên xe bus đến nội thành, con đường này, hai người đã đi rất nhiều để quay về nhà, thế nhưng, không thể chán ghét, Kha Bố nhích theo thân xe lắc lư khiến thi thoảng hai người đụng chạm vào nhau, loại cảm giác như có như không này khiến người ta cảm thấy vui vui.

“Đến đoạn đường tiếp theo thì nhắm mắt lại.”

“Hôm nay hunhf như không phải sinh nhật tớ, long trọng như vậy, làm gì đấy?” Nói là nói như thế, Kha Bố vẫn cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại.

“Nếu dám nhìn trộm, tớ sẽ chọc mù mắt cậu.”

Kha Bố vừa định cãi lại, Chi Lý còn bổ sung thêm một câu: “Tớ không nói đùa với cậu đâu.”

“Bây giờ đi thẳng về phía trước 200m.”

“Cậu không nắm tay tớ à?”

“Ai muốn làm cái chuyện buồn nôn ấy.”

“...”

“Quẹo trái 550m.” Chi Lý thoáng khựng lại: “Có cột điện.”

“Đau ~ cậu nhắc chậm quá đấy ~ sao cứ cảm thấy cậu cố ý nhử.”

“Cái gì?”

“Sao còn chưa tới!!!” Kha Bố cực kỳ oán giận.

“Lên dốc.”

Giác quan thứ sáu của Kha Bố nói cho cậu biết con đường này rất quen thuộc, cực kỳ quen thuộc, quen thuộc đến mức có dự cảm không tốt. Đúng lúc này, Chi Lý túm lấy sau áo Kha Bố khiến cậu dừng lại, Chi Lý nhẹ tay gõ cửa, cửa phòng bị mở ra, bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc: “Kha Bố, không đi học à? Sao con lại về, cậu này là?” Kha Bố giờ khắc này thậm chí muốn vĩnh viễn nhắm chặt hai mắt, nhưng cuối cùng cậu vẫn mở mắt ra, nhìn Kha Bố đứng trước mặt, nuốt nước miếng, không dám mở miệng. Chi Lý

hai tay đút túi, không sao cả nhún nhún vai: “Dù sao cũng đang chán, vậy nhân lúc này giải quyết mọi việc đi.”

“Cậu không tán gẫu thì vẽ tranh, chơi trò chơi di động.” Kha Bố bình tĩnh nói, dừng vài giây: “Khi cậu nhàm chán thì đến giải quyết ba mẹ tớ sao, cậu có phân biệt được cái gì nặng cái gì nhẹ không hả?!” Rốt cuộc cậu không nhịn được rống to.

102. Chương 102 - (1)

Biên tập : Lâm Anh Nguyễn

Chương 102: Cậu ấy là Chi Lý đại nhân (1)

Kha Tần ho khan một tiếng ngăn cản hai người nói chuyện, đoán được phần nào thân phận của nam sinh tuần mỹ trước mặt này, hắn có hơi ngạc nhiên nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra, bởi vì đã sớm gặp qua cha mẹ cậu ta nên biết rằng cậu ta sẽ không kém hơn là bao, nhưng thật không ngờ sức mạnh di truyền lại lớn như vậy, dáng vẻ của cậu ta đã đẹp đến mức có phần không thật. Sắc mặt Kha Tần hơi mất tự nhiên nhìn Kha Bố.

Kha Bố không biết kế tiếp phải làm gì, tất cả đều quá mức đột ngột, cậu đành phải kéo ống tay áo Chi Lý: “Đây là Chi Lý.”

Kha Tần gật đầu: “Bảo với mẹ con một tiếng, để mẹ con qua đây một lát, giờ là lúc nói chuyện nghiêm túc với các con.” Sau đó là một trận xấu hổ trầm mặc. Đương nhiên, xấu hổ chỉ có Kha Tần và Kha Bố, Chi Lý ngay cả một câu chào hỏi cũng không đi ngang qua Kha Tần vào phòng khách, lạnh lùng quét mắt nhìn một lượt, Kha Bố tức giận đến phía sau túm lấy hắn: “Cậu có lễ phép hay không, ba mẹ dạy cậu kiểu gì vậy!?” Vừa dứt lời, ý thức được vấn đề mình đưa ra ngu xuẩn đến cỡ nào, ba mẹ của Chi Lý, cũng không phải thứ gì tốt: “Coi như tớ chưa nói gì cả, ít nhất cũng phải niềm nở gọi chú chứ, giả vờ cũng được!”

Chi Lý khó hiểu quay đầu lại: “Những nơi cậu ở luôn rất khó hiểu.”

“Dùng dùng vẻ mặt này chỉ trích tớ, đây mới là thế giới của người bình thường.”

“Thế giới bình thường của các cậu luôn khó hiểu.”

“Đột nhiên cảm thấy lời này của cậu rất thâm thúy, phi! Hiện tại không phải lúc tán gẫu!?” Kha Bố tuy rằng bề ngoài nhìn như đang nói chuyện bình thường, nhưng trong lòng đã sớm bất ổn, lông tơ dựng đứng hết lên. Cậu chỉ ra vẻ lạnh nhạt, tán gẫu với Chi Lý để giảm bớt không khí. Cảm xúc sắp đông cứng lại của cậu phụ thuộc vào Chi Lý.

“Không sao, đã quen rồi.” Kha Tần chìa chìa bộ ấm pha trà nói với Kha Bố: “Đi pha trà mời khách.”

“Vâng.” Kha Bố vừa định tiến lên, quay đầu lại: “Cái gì gọi là đã quen?”

“Cậu ta chưa nói với con à? Trước đó ba mẹ cậu ta đã tới đây.”

Kha Bố quay đầu nơi Kha Tần không nhìn thấy nghiêng răng nghiêng lợi với Chi Lý biểu đạt thần ngữ, đại khái là: ba mẹ cậu tới thế mà không nói với tớ, tớ phải liệu mạng với cậu.

Chi Lý không thèm để ý tới Kha Bố, cầm lấy điều khiển bật tivi, cái tên này hoàn toàn không coi mình như người ngoài. Kha Bố đi vào nhà bếp lấy cái chén, Chi Lý thản nhiên lên tiếng: “Chú, suy nghĩ kỹ chưa?”

Đối với sự thẳng thắn dứt khoát của Chi Lý Kha Tần có chút kinh ngạc, hắn ổn định lại tâm trí, ngồi trên sofa: “Đợi mẹ Kha Bố tới, chúng ta bàn lại.” Chi Lý di truyền từ Lam Ngân và Chi Tà Ti, tương tự, Kha Bố cũng được di truyền từ Kha Tần và Ngũ Thiển, bọn họ luôn không muốn đối mặt với vấn đề cốt yếu, có thể kéo dài bao lâu thì kéo, không muốn lời cái chuyện khiến người ta không vui về gì ra bàn luận nữa.

Ngón tay của Chi Lý nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, thanh âm nhẹ nhàng: “Cho dù hai người suy xét thế nào, đến cuối cùng, hai người đều sẽ đáp ứng.”

“Cậu chắc chắn?” Trên mặt Kha Tần có vẻ chế cười với ngạo khí của người trẻ tuổi.

“Chỉ cần tôi muốn, thì đó chính là của tôi.”

“Trong mắt tôi cậu bắt quá chỉ là trẻ con, đừng nói những lời kiêu ngạo như vậy, tôi ghét nhất nhặng thanh niên hay ba hoa khoác lác, tôi hiểu cậu tuổi trẻ khí thịnh, nhưng làm người còn cần kiên định, thái độ này của cậu, sao chúng tôi có thể giao Kha Bố cho cậu?”

“Nếu tôi giả vờ lễ phép, chú sẽ đồng ý?” Câu hỏi này, khiến cho Kha Tần không thể cãi lại. Chi Lý nhìn thẳng Kha Tần, đồng tử màu đen xinh đẹp, thanh âm lạnh lùng của hắn giữa lúc ấy xen lẫn một chút âm áp: “Chú, tôi muốn sửa chữa sai lầm của chú, tôi đến đây chỉ có một mục đích duy nhất, để chú chấp nhận quan hệ này, chứ không phải bảo chú giao Kha Bố cho tôi, tôi đã nói rồi chỉ cần tôi muốn, thì đó chính là của tôi. Kha Bố cậu ấy, đã là người của tôi rồi.”

“Cậu...” Kha Tần còn chưa nói xong, chuông cửa vang lên, Ngũ Thiển vừa bước vào liền trông thấy Chi Lý, cô cũng sững sốt, đây là phản ứng của những người bình thường lần đầu tiên gặp Chi Lý.

“Ngồi đi.” Người lên tiếng không phải ai khác, là Chi Lý. Cho dù hắn đã cố hạ thấp ngữ khí, nhưng giờ không phải lúc quan tâm đến vấn đề ấy.

Đúng lúc đó Kha Bố bưng hai chén trà đi tới, sau khi chào hỏi Ngũ Thiển, thấy sắc mặt Kha Tần không tốt, không biết hai người đã nói những gì, muốn chuyển chủ đề: “Ba mẹ Chi Lý tới lúc nào?”

“Cuối tuần trước.”

Kha Bố vốn là người thông minh, cậu nhớ ra một việc: “Ba, hôm ấy con về thấy mặt ba có hơi sưng đỏ, là bọn họ làm?”

“Không, không phải.” Kha Tần che giấu, dù sao lý do mà Chi Tà Ti đánh hắn, hắn khó có thể mở miệng, cũng không muốn nhắc tới.

Kha Bố vọt tới bên cạnh Chi Lý, tròng mắt nhỏ giọng gầm lên: “Ba mẹ cậu thế mà lại đánh ba tớ, cậu có ý gì?”

Chi Lý hoàn toàn không có nửa phần hối hận: “Hai tên khốn kiếp, đã bảo bọn họ đừng đánh người.”

“Thế là xong?” Kha Bố cảm thấy không cam lòng cùng căm giận, nhưng kỳ thật trong lòng cậu biết rõ thái độ làm người của Lam Ngân và Chi Tà Ti, nếu không chọc vào bọn họ, bọn họ sẽ không ra tay.

“Sao hả, không thì bảo ba mẹ cậu đánh lại, tớ không ngại.” Chi Lý nhún nhún vai.

Kha Bố run rẩy chỉ vào Chi Lý: “Coi như nhà cậu lợi hại.”

Đây đã là lần thứ mấy hai người làm trò ở trước mặt Kha Tần tán gẫu rồi, Kha Tần và Ngũ Thiển ở bên cạnh nhìn hai người bọn họ, trên khuôn mặt non nớt của Kha Bố mang theo sắc thái sáng lạn, cho dù đang tức giận, hay phẫn nộ, hay oán trách, ánh mắt của cậu lại âm áp rực rỡ, đã bao lâu rồi, không trông thấy Kha Bố như vậy. cho rằng Kha Bố thay đổi, nhưng bọn họ ý thức được, Kha Bố chưa bao giờ thay đổi, chỉ thay đổi với bọn họ mà thôi. Chi Lý nói đúng, Kha Bố như vậy là đã thuộc về cậu ta, Kha Bố của ngày hôm nay là do cậu ta mang lại.

Cho dù những lời của Lam Ngân và Chi Tà Ti khiến bọn họ tự hỏi hồi lâu, cho dù bọn họ vẫn không muốn chấp nhận, cho dù bọn họ thực sự không muốn chấp nhận, nhưng sao có thể không nhận ra, tầm mắt của Kha Bố luôn dõi theo Chi Lý, thỉnh thoảng lộ ra chút nghịch ngợm, Kha Bố không nhận được trộm kéo áo Chi Lý, tình yêu rực rạch của Kha Bố, diễn ra ngay trước mắt bọn họ, sao có thể không nhận ra.

103. Chương 103 - (2)

Biên tập : Lâm Anh Nguyễn

Chương 103: Cậu ấy là Chi Lý đại nhân (2)

Kha Tần bưng tách trà lên uống một ngụm: “Gần đây đã xảy ra rất nhiều việc, Kha Bố, con phải hiểu cho chỗ khó xử của ba mẹ, các con ở bên nhau không phải trò đùa, nếu truyền ra ngoài để người khác biết, họ sẽ nghĩ như thế nào về các con, ba không biết Chi Lý, nhưng Kha Bố, con có thể sao? Con có thể chấp nhận ánh mắt của bọn họ sao? Nói một câu khoa nghe, ầm ỹ đến mức ai nấy đều biết, sau này hai đứa chia tay rồi, chuyện thích đàn ông sẽ theo con cả đời, khi ấy, con phải quay lại cuộc sống trước kia bằng cách nào.”

Ngũ Thiển ở bên cạnh tiếp lời: “Kha Bố, con nghe lời ba con đi, ba mẹ không muốn chỉ trích các con, cũng không xứng chỉ trích các con, nhưng con hãy vì bản thân mà lo lắng, hãy nghĩ đến hậu quả của việc này, đừng xử trí theo cảm tính.”

Kha Bố nhìn chằm chằm lá trà trôi nổi quay cuồng trong chén thủy tinh, sau đó quay đầu sang nhìn Chi Lý, Chi Lý xem tivi, thản nhiên mở miệng: “Nhìn tớ làm gì, bọn họ đang nói chuyện với cậu đó.”

Kha Bố cúi đầu trầm mặc, một phút đồng hồ sau mới ngẩng đầu lên: “Ở trên đường thân mật trước mặt mọi người, không phải con không dám, mà là không muốn. Cũng chẳng phải cảm thấy bối rối hay xấu hổ, chỉ là con không cần phải chứng minh điều gì với họ cả, tại sao con phải bộc lộ tình yêu bảo bối của mình giữa đám người xấu xí đó để họ cười nhạo, Chi Lý rất tốt, thậm chí kể muốn bản thân mình biết là đủ rồi. Thực ra, con không muốn nói những lời buồn nôn này, gì mà lo lắng, gì mà hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, gì mà chúng con còn nhỏ không hiểu chuyện, kỳ thật không hiểu chính là các người. Con đã hết cách từ lâu, bảy năm, Chi Lý ở bên cạnh con suốt bảy năm. Trái tim của con thích Chi Lý, tình cảm của con thích Chi Lý, ý nghĩ của con thích Chi Lý, lý trí của con thích Chi Lý, chỉ là thích, tất cả đều thích, cho nên muốn con dùng bộ phận nào trên cơ thể đi tự hỏi vấn đề này của ba mẹ chứ? Kha Bố nói đến đây, mới phát hiện ra mình rất bình tĩnh, cậu hơi hơi nghiêng đầu: “Chúc mừng cậu, sự dạy dỗ của cậu đã thành công.”

Chi Lý tựa trên sofa một tay chống mặt, miệng nở nụ cười nhợt nhạt: “Lúc này mới ngoan.”

Ngũ Thiển và Kha Tần cố gắng lần cuối, rồi phát hiện ra vẫn bất lực như thế, bọn họ không có tư cách cưỡng ép Kha Bố làm theo những gì bọn họ nói, ngôn ngữ và vẻ mặt Kha Bố kiên định và chấp nhất như thế, đánh nát tia do dự cuối cùng của họ. Họ không dám chắc chắn sau khi cậu rời khỏi Chi Lý có thể đạt được hạnh phúc không, chỉ biết rằng, đã không cách nào khiến cậu rời xa Chi Lý được nữa, Kha Bố đang ở một nơi rất gần với thiên đường, chẳng lẽ còn định kéo cậu quay về địa ngục?

“Cô, chú, hai người cũng nghe Kha Bố nói rồi đấy, còn bổ sung thêm gì nữa không?”

“Đối với cậu mà nói, thật sự không liên quan.”

“Không sao.”

“Vì sao?”

“Không nghĩ tới.”

“Những lời đồn đãi, nơi nơi đều mắng nhiếc, câu chữ khô nghe trên mạng, mọi loại áp lực đến từ xã hội, cậu cũng chưa nghe thấy sao?”

Đồng tử trong suốt của Chi Lý thể hiện sự khó hiểu với vấn đề Ngũ Thiển đưa ra: “Nghe được, thế thì sao?” Đúng vậy, thế thì sao? Câu trả lời đơn giản như vậy nhưng lại đánh sâu vào trái tim của mỗi người, những lời đó nghe thấy rồi, nhìn thấy rồi, sau đó thì sao, lại sẽ thế nào? Thế giới sẽ sụp đổ sao? Tình yêu sẽ biến mất sao?

Ngũ Thiển nhìn Chi Lý, muốn từ vẻ mặt hắn nhìn ra cái gì đó, nhưng chẳng thu hoạch được gì, cô cứ nghĩ khi Kha Bố và Chi Lý đứng trước mặt mình, cô sẽ cảm thấy khó chấp nhận được việc hai đứa con trai ở bên cạnh nhau, cô sẽ cảm thấy khó chịu, cho đến khi cô gặp Chi Lý, mới nhận ra giới tính bị lu mờ, tự nhiên đến vậy.

“Cậu đối với Kha Bố là thật lòng sao?” Ngũ Thiển hỏi, thân là người làm mẹ sao cô có thể không hiểu con trai mình, cô bất lực với tình cảm của Kha Bố, cô và Kha Tần vô số lần đã làm tổn thương Kha Bố, chưa từng chân chính làm chuyện khiến cậu vui vẻ, cô nhớ tới lời Lam Ngân đã nói: không nguyện ý để người khác đánh nó, bản thân sao nữ tổn thương nó.

Cho dù câu hỏi của Ngũ Thiển rất thật lòng, có điều sau khi cô hỏi xong, Chi Lý cũng dần mặt ra. Kha Bố ngồi bên cạnh, không cần suy nghĩ cũng biết, hiện tại Chi Lý đang nghĩ cái gì, vì sao một người có thể hỏi một câu ngu ngốc như vậy. Hắn đột nhiên đứng dậy: “Có việc, đi gọi điện thoại.” Ánh mắt của Kha Bố dõi theo Chi Lý đi vào nhà bếp, mặt không đổi sắc cầm điện thoại, cũng không thấy hắn nói chuyện, chỉ chăm chú nghe người đầu dây bên kia nói, 10 phút sau, trong ánh mắt nghi hoặc của Kha Bố, Chi Lý quay trở lại.

“Cháu thật lòng.” Giọng nói không hề có tình cảm.

“Giờ mới trả lời có phải muộn rồi không!!” Kha Bố bắt mồm.

“Câm miệng, đừng cắt ngang trí nhớ của tớ.”

Ngũ Thiển không hiểu, nhưng cô vẫn tiếp tục đề tài ban nãy: “Vậy sao?” Thực rõ ràng chỉ dựa vào phản ứng vừa rồi của Chi Lý cũng rất khó khiến người ta tin tưởng, đừng nói Ngũ Thiển, ngay cả Kha Bố cũng không tin.

“Cô, cô muốn cháu chứng minh thế nào, móc trái tim của cháu ra cho cô xem sao? Hai đứa chúng cháu trải qua thiên tân vạn khổ mới được ở bên nhau, cháu cái gì cũng nguyện ý làm, vì Kha Bố, cháu có thể chẳng cần gì cả, cậu ấy là tất cả của cháu, cô, nếu như vậy mà cô còn nghi ngờ cháu, cháu sẽ cảm thấy rất đau khổ.” Vẫn là giọng điệu không hề có tình cảm, Kha Bố mắt tròn trừng nhìn chăm chăm sườn mặt Chi Lý, không ổn! Chi Lý đang nói ra những lời chỉ có trong tiểu thuyết ba xu, hiện tại hắn chỉ đang đọc thuộc một cách cứng nhắc. Cuộc gọi ban nãy, tuyệt đối là gọi cho Tô Ấu Ngôn!!

“Thật ư? Tôi chỉ có một đứa con trai là Kha Bố, cậu sẽ không lừa tôi chứ?”

“Cô, cho dù cháu phụ tất cả mọi người trong thiên hạ cũng sẽ không phụ Kha Bố, cháu lại càng không lừa cô, cháu chưa bao giờ lừa gạt trưởng bối, huống hồ cô còn là mẹ của Kha Bố, là mẹ của người mà cháu yêu nhất.” Như trước vẫn là giọng điệu không hề có tình cảm.

Chẳng phải bây giờ cậu đang nói dối đấy sao!! Kha Bố hờ hết trong lòng, thật muốn nhấn tin cho Tô Ấu Ngôn, có thể đừng tìm kịch bản buồn nôn như vậy hay không, cậu đã nổi da gà đầy người, thế mà hắn cũng nói ra được, nghi ngờ chính hắn cũng không biết mình đang nói cái gì.

Ngũ Thiển quay đầu hỏi Kha Tần: “Ý anh thế nào?”

Kha Tần không trả lời, chỉ phát phát tay, Kha Bố không thể tin, bọn họ đồng ý, tại sao bọn họ lại đồng ý, sao ba có thể đồng ý, những câu hỏi này xoay quanh trong đầu cậu, cậu vội vàng nói mấy câu với ba mẹ, cũng không quan tâm có thích hợp hay không, tóm chặt lấy Chi Lý: “Mang cậu đi xem phòng tớ.”

“Không có hứng thú.”

Vừa vào phòng, Kha Bố liền đóng cửa lại: “Cậu đừng tưởng tớ tốt bụng dẫn cậu đi xem phòng tớ thật, lừa cậu thôi, cậu ban nãy sao lại như thế, chả chân thành gì cả...” Kha Bố chỉ vào Chi Kỳ oán giận, Chi Lý khoanh tay, tựa vào cửa phía sau.

Thế nhưng, thế nhưng, Kha Bố càng oán giận đến sau cùng lại càng mang theo ý cười, Chi Lý vì cậu mà làm như vậy, để Lam Ngân và Chi Tà Ti đến tìm ba mẹ, nói một ít lời kỳ quái buồn nôn trong tiểu thuyết, ai mà để ý chứ, ai muốn để ý chứ, chỉ biết rằng, Chi Lý vì cậu mà làm như vậy, nghĩ đến điều này, cậu cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, hạnh phúc quá mức, cậu nhào qua, ôm lấy thắt lưng Chi Lý.

“Siết chết cậu, Chi Lý đại nhân của tớ.”

104. Chương 104 - (3)

Biên tập : Không Tên

Chương 104: Cậu ấy là Chi Lý đại nhân (3)

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Ngũ Thiển đứng dậy mở cửa, một cô gái với khuôn mặt tươi cười trong trẻo đứng ở đó, xách theo giỏ hoa quả: “Cô ạ, đã lâu không gặp.” Ngũ Thiển đánh giá cô gái, nhất thời không nhận ra là ai, cô gái đưa giỏ hoa quả cho Ngũ Thiển: “Cô à, cô không nhận ra cháu sao, cháu là Sở Sở ở tầng trên đây mà, lên trung học thì đi học ở xa nên ít khi gặp.”

“Sở Sở?!” Ngũ Thiển nở nụ cười, giữ chặt tay Sở Sở: “Không ngờ nhoáng một cái, con nhóc này đã lớn như vậy rồi. Mau vào đây ngồi.”

“Vâng, chú đâu rồi cô?”

“Sở Sở, đã lâu không gặp, càng lớn càng xin.”

“Kha Bố có ở nhà không ạ?”

“Có đó, để chú gọi nó. Kha Bố, mau ra đây, Sở Sở đến nè.” Kha Tần tâm không cam tình nguyện gọi Kha Bố ra, phá hủy kế hoạch ôm chết Chi Lý của cậu, cậu muốn dính chặt lấy Chi Lý, đem hơi thở của hắn lấp đầy căn phòng, tình yêu của cậu khẩn cấp tràn ra bên ngoài, thu vào không được, phô thiên cái địa.

“Ai là Sở Sở?” Kha Bố vừa đi tới vừa hỏi.

“Cái thằng nhóc này đúng là không lễ phép, Sở Sở ở tầng trên, các con ở nhà trẻ còn chơi đùa cùng nhau, hơn nữa, hai đứa cũng coi như thanh mai trúc mã.” Ngũ Thiển nói xong, Kha Bố trực giác đằng sau có một tầm mắt lạnh như băng đâm thẳng xương sống của cậu.

Cậu quay đầu nhìn chằm chằm Sở Sở, từ từ nhớ lại.

“Cậu liếc thêm cái nữa xem.” Thanh âm dễ nghe của Chi Lý bay vào lỗ tai Kha Bố, Kha Bố dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, tiếp tục suy nghĩ cái cô tên Sở Sở này, đột nhiên, cậu vỗ tay một cái: “Con nghĩ ra rồi, Sở Sở. Là cái người nào đó trước nay ở tần trên.”

Sở Sở trái lại không tức giận: “Cái miệng của cậu vẫn xấu xa như vậy.” Cô muốn vươn tay nhéo miệng Kha Bố, nhưng bàn tay mới vươn ra đã bị ngăn trở, Chi Lý nhú đôi lông mày xin đẹp: “Làm gì vậy?”

“A, Kha Bố, thật quá đáng, ở đâu kiếm được người bạn dễ nhìn thế này mà tớ không biết.” Sở Sở mở to mắt đánh giá Chi Lý, tò mò, lại muốn vươn tay, Sở Sở là người thích động tay động chân, Chi Lý đập bỏ cái tay kia ra, Sở Sở vuốt bàn tay bị đánh đau: “Sao lại đánh tôi.”

“Tôi cần gì phải giải thích với cô?” Rõ ràng tâm trạng của Chi Lý không tốt.

Kha Bố tiến lên muốn nói gì đó, còn chưa mở miệng, Chi lý đã lạnh lùng lên tiếng: “Cậu lại đây cho tớ.” Kha Bố thối lui đến phía sau Chi Lý, Sở Sở rất hiểu kỳ, Kha Bố mình tùy tiện quen biết trước kia, ai nói gì cũng không thèm nghe.

“Kha Bố cậu khi nào thì nghe lời như vậy.”

“Ai cần cậu lo.”

“Sao hả, không quả được miệng, muốn nói chuyện với thanh mai trúc mã?” Chi Lý nghiêng đầu.

“Hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm, đơn thuần chỉ là người sống ở tầng trên thôi.” Kha Bố cuống quýt giải thích.

“Kha Bố, các cậu đang thì thầm cái gì vậy, nói ra cho tớ nghe với. Mặc dù mấy năm không gặp, nhưng đừng bỏ mặc tớ chứ, lúc nhỏ chúng ta chơi đùa với nhau, lần nào cậu cũng làm chồng tớ còn gì.” Sở Sở không hề ngượng ngừng đứng ra, Kha Bố còn kém không tung một cước đá cô nàng quay về chỗ cũ, muốn hại chết cậu sao?

Vài giây sau, Kha Bố cảm thấy hơi thở hắc ám quen thuộc bao phủ bốn phía, bả m năng cầu sinh khiến cậu muốn tung cửa xông ra ngoài, nhưng hơi thở kia tựa như một bàn tay vô hình túm chặt lấy cậu, cậu gian nan nuốt nước miếng, từ từ quay mặt về phía Chi Lý, Chi Lý vô cảm: “Cậu cái tên khốn kiếp này, nhìn cái gì!”

Hắc hóa, Chi Lý đại nhân!

“Cô ta, có thể đánh.” Chi Lý vừa định vươn tay ra, Kha Bố đã dùng hết sức lực ôm lấy: “Cậu ghen quá bạo lực rồi đây.”

“Cậu muốn chôn cùng à?”

“Tớ không muốn!! Giờ đang ở nhà tớ, cậu lên cơn đánh một cô gái trước mặt ba mẹ tớ, sẽ khiến ấn tượng về cậu chuyển biến xấu.”

“Không liên quan gì tới tớ!”

“Cứ cho là vì tớ đi.”

“Cậu nghĩ cậu là ai.”

“Lời này của cậu tổn thương trái tim tớ đây.”

Cửa bị đá văng ra, trong sự kinh ngạc của mọi người, Tô Ấu Ngôn tiến vào: “Đừng để ý tới tớ.”

Đây là lời đạo đầu kiểu gì vậy, Tô Ấu Ngôn từ phía sau tóm lấy Sở Sở, dễ dàng kéo cô nàng ra ngoài, Kha Bố cho dù đối với sự xuất hiện của Tô Ấu Ngôn tràn đầy nghi hoặc, nhưng cậu vẫn cực kỳ cảm tạ sự xuất hiện của cô, đáng tiếc cảm tạ còn chưa lâu, Kha Bố rất rõ ràng trông thấy, Tô Ấu Ngôn trao đổi ánh mắt với Chi Lý, về phần Tô Ấu Ngôn rốt cuộc sẽ là gì Sở Sở, Kha Bố không biết được, cậu chỉ biết từ đó về sau, Sở Sở không bước chân đến nhà cậu nữa.

Chi Lý nhìn chằm chằm cánh tay bị Kha Bố giữ chặt, Kha Bố thút thít buông ra, còn vội vàng sửa sang lại ống tay áo hơi nhăn của hắn” “Ha ha ha, nhất thời tình thế cấp bách, ha ha ha

”

“Cậu cái tên khốn kiếp này cho rằng ha ha ha vài tiếng thì xong à?”

Chi Lý đánh một phát vào ót Kha Bố vẫn cứ cười ha ha ha.

“Đau, sao lại đánh tớ.”

“Lúc nhỏ làm sai cũng tính.”

“Chỉ là chơi đùa thôi mà!!”

“Sao hả, không thể đánh cậu?” Chi Lý lạnh lùng nói.

“Có thể, đương nhiên có thể.”

“Vậy đừng nói nhảm.” Dứt lời lại đánh cậu một cái.

Kha Tần và Ngũ Thiển đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến cuối, Chi Lý trước mặt tựa hồ biến thành người khác, lời hứa ban nãy rõ ràng khác xa với sự thật. Chi Lý liếc mắt nhìn Kha Tần và Ngũ Thiển: “Vậy tôi mang Kha Bố đi.” Nói xong đi về phía cửa, rồi quay đầu lại: “Cái tên khốn kiếp cậu còn đứng đó làm gì.”

“Ba mẹ, cậu ấy là do lần đầu tiên đến gặp hai người khấn trương đến mức trở nên như vậy, bình thường rất lễ phép, con đi trước đây.” Kha Bố trợn mắt nói dối.

Kha Bố dám tới gần, Chi Lý khi hắc hóa mặt kẻ người khác làm gì đều thấy không vừa mắt, cậu chỉ theo sau Chi Lý, Chi Lý đột nhiên dừng lại, mũi Kha Bố đập vào lưng Chi Lý. Tà dương khiến thành phố nhuộm một màu úa vàng, chân trời hỗn hợp đủ các loại màu sắc, bóng Chi Lý chồng lên bóng Kha Bố, hai người một trước một sau, cách nhau một bước, hai tay Chi Lý đặt trong túi quần, Kha Bố vượt cái mũi, người đi đường lướt qua họ sau đó biến mất.

“Khụ, Kha Bố, sau khi tốt nghiệp thì kết hôn nhé.” Lời nói không được báo trước tuôn ra khỏi khóe miệng chui vào tai Kha Bố, đảo loạn thế giới của Kha Bố, tìm cậu đập lúc nhanh lúc chậm, chấn động đến mức lung lay muốn sụp đổ, cậu đập mạnh trán vào lưng Chi Lý, cái bóng trên đất cũng thay đổi hình dạng:

“Tớ không nghe thấy cậu nói gì cả.”

“Tớ chả nói gì hết.” Chi Lý đi về phía trước, Kha Bố túm lấy góc áo hắn, dường như sợ Chi Lý thay đổi chủ ý: “TỔ đồng ý.”

“Tớ có hỏi ý kiến cậu à? Cậu cho rằng bảo cậu kết hôn, thì cậu có quyền từ chối sao.” Chi Lý xì một tiếng. Kha Bố nở nụ cười: “Làm sao bây giờ, tâm trạng hiện tại ngay cả sức cãi lại cũng không có.”

105. Chương 105 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức!! (1)

Biên tập : Không Tên

Chương 105: Kết cục mọi người đến thách thức!! (1)

Sở Hạo Vũ đeo tai nghe bò tới, không bao lâu thì vùi đầu xuống: “Này, này, nghe thấy tớ nói gì không, nơi này là anh Hạo Vũ rất đẹp trai. Hiện tại còn cách mục tiêu 100m.”

“Nghe thấy, tai nghe có tạp âm, Trương Lạc, lần sau đừng mua đồ rẻ tiền nữa.” Ứng Tu Kiệt mặc quần áo rằn ri theo sát phía sau, đằng sau Ứng Tu Kiệt là Kha Bố và Công Chu, Kha Bố không hiểu, cách nhau gần như vậy có nhất thiết phải dùng tai nghe không? Hơn nữa ở trong trường mà mặc đồ rằn ri càng dễ bị chú ý hơn đó!!

“Hết cách, tài chính thiếu hụt.”

“Có ai thấy Chi Lý đâu không.”

“Không thấy cậu ấy đâu cả, chúng ta không đợi cậu ấy nữa, còn có nhiệm vụ vĩ đại đang chờ chúng ta thực hiện, các chiến hữu, vì cách mạng, vì Tân Trung Quốc, vì bản thân chúng ta, vì tôn nghiêm đàn ông, tiến lên, đừng sợ.” Sở Hạo Vũ nhiệt liệt diễn thuyết.

Kha Bố cắn răng: “Có nhất thời phải bò trên đất từ khoảng cách xa như vậy không?”

“Cẩn thận che giấu, đừng để kẻ địch bắt gặp, Trương Lạc, trong ca-mê-ra kẻ địch đang làm gì?”

“Ngồi ngoài cửa sổ đang áo, các cậu hãy đột phá vòng vây bằng góc chết bên dưới cửa sổ.”

“Hiểu rồi.”

“Ai u, khuỷu tay của tớ xước xác hết rồi.” Công Chu té da nộn thịt xuýt xoa.

Mới chớp mắt một cái, Ứng Tu Kiệt đã nằm rạp bên dưới cửa sổ của căn phòng nhỏ màu trắng ở tầng một, nhanh qua rồi đấy, hắn đặt tay lên môi ý bảo mọi người đừng lên tiếng, ra hiệu đi theo hắn. Bốn người giống như xác chết bò về phía trước, lúc ngang qua cửa sổ cũng không dám thở mạnh, người đi ngang qua dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn họ, Kha Bố tận lực không cho người khác thấy mặt mình.

“Nhanh lên, cô ấy sắp đứng dậy rồi.”

Trương Lạc lăn vào chỗ rẽ, Sở Hạo Vũ lăn vào chỗ rẽ, Kha Bố lăn vào chỗ rẽ, Công Chu lăn vào chỗ rẽ, bốn người hô hấp dồn dập, Ứng Tu Kiệt hơi nghiêng đầu thăm dò, trộm nhìn căn phòng nhỏ kia: “Vị trí này hẳn là không trông thấy.”

Sở Hạo Vũ kích động thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròn: “Các chiến hữu, không ngờ thắng lợi tới hạnh phúc như vậy, chúng ta thành công rồi, rốt cuộc đột phá được vòng vây cực mạnh của quân địch tiến vào đây, giờ phút này tâm trạng của tớ không thể diễn tả bằng lời.” Nguyên nhân có thể khiến Sở Hạo Vũ kích

động tuyệt đối sẽ không thuần khiết, Sở Hạo Vũ đứng dậy giang hai tay: “Phòng ngủ của nữ sinh, kẻ địch ban này chính là phòng giám sát. Công Chu vỗ vỗ bụi đất trên quần áo: “Phòng của Ấu Ngôn ở đâu?”

“Làm gì, các cậu ấy, khó được đến một chuyến, phải xem qua mỗi phòng một lần.” Sở Hạo Vũ lộ ra nụ cười đáng khinh, bề ngón tay: “Bên trong chính là có thứ tốt nha.”

Ứng Tu Kiệt nghiêng đầu: “Có cái gì tốt.”

“Đương nhiên là quần áo lót.”

“Cái đó hỏi trực tiếp là được mà.” Ở phương diện này Ứng Tu Kiệt vĩnh viễn rất trì độn, trong mắt hắn, tựa hồ con gái và con trai không có gì khác nhau, chỉ là mặt thêm hai tấm vải thôi.

“Tu Kiệt, đừng dài dòng với tên ngu xuẩn này.” Kha Bố tiến về phía trước: “Tận lực trốn tránh nữ sinh, vạn nhất bị phát hiện sẽ không tốt đâu.”

“Được.” Công Chu gật đầu, Kha Bố quay đầu lại: “Cậu không cần trốn, cùng lắm thì bị coi là tomboy thôi.”

“Kha Bố, cậu có ý gì!!”

Bốn người tốn rất nhiều thời gian mới tìm được phòng của Tô Ấu Ngôn, một môi đẩy cửa ra, Kha Bố mất trợn trừng, chỉ thấy Chi Lý đang ngồi trước bàn học đọc sách, trong tay còn cầm hộp sữa, Tô Ấu Ngôn và Chu Hân hợp ở bên cạnh bận rộn, cảnh tượng hậu cung này là sao.

“Chi Lý!! Cậu vào từ khi nào thế!!”

Chi Lý nghĩ nghĩ: “Bốn tiếng trước.”

Kha Bố lúc này mới thấy tấm thẻ trước ngực Chi Lý, tấm thẻ này trông rất quen, cậu tiến lên, mặt trên viết: Hội trưởng hội sinh viên: Nghiêm Phong.

“Tớ bảo này Nghiêm Phong, cậu sao lại trở thành Chi Lý thế này, vậy cũng được à!! Cậu lấy đâu ra cái thẻ này thế.”

“Tìm Nghiêm Phong mượn.”

Kha Bố nghi ngờ nhìn chằm chằm Chi Lý: “Tình cảm giữa các cậu tốt thế cơ à? Anh ta không có ý kiến gì sao? Tớ không tin.”

“Quả thật một câu cũng không nói, khi tớ đi tìm anh ta, anh ta đang tắm, tớ liền cầm luôn cả quần áo và thẻ của anh ta đi.” Chi Lý dùng khuôn mặt bình thản nói một câu.

“Đó gọi là trộm!!!”

“Có gì khác nhau à?”

Kha Bố túm tóc mình, trong long gào thét: Lam Ngân, than là người làm mẹ, có thể dạy chút gì đó hữu dụng hay không! Cuối cùng cậu nhận ra mình tức giận vì chuyện này không hề có ý nghĩa. Cậu ôm lấy đầu, hất chân: “Nam sinh chúng tớ hoàn thành, nữ sinh các cậu thì sao?”

Tô Ấu Ngôn cười lạnh một tiếng, ném cuốn sách cầm trong tay ra sau, đập trúng Sở Hạo Vũ đang ở ban công định trộm đồ lót. Đúng lúc ấy cửa bị đẩy ra, xuất hiện ở cửa là một người phụ nữ tương đương cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh, mặt tức giận đỏ bừng: “Các em vào đây bằng cách nào, sinh viên năm mấy, khoa nào, mang tôi đi gặp chủ nhiệm của các em, quả thực kỳ cục.”

“Em, bọn em...”

Chi Lý đứng dậy, nghiêm túc nhìn bọn họ: “Nếu không phải tôi đi kiểm tra phòng bắt được các cậu, các cậu muốn làm gì?” Vừa nói vừa uống một ngụm sữa. Thay đổi quả là chóng mặt.

“Em mang bọn họ đến hội sinh viên.” Chi Lý nháy mắt với bà cô kia, bà cô nhất thời tâm hoa nộ phòng: “Đúng vậy, để bọn họ nhớ kỹ, bằng không về sau còn lộn xộn.” Ngay trước mặt mình đùa giỡn với phụ nữ trung niên, Kha Bố giận mà chỉ đành nuốt hận trong lòng, trừng mắt nhìn chằm chằm Chi Lý, Chi Lý đáp

lên đầu Kha Bố: “Bạn học này, hạ lưu lên vào phòng ngủ nữ sinh còn không phục, về mặt khiêm tốn chút cho tôi.”

“Chắc chắn, sinh viên bây giờ ấy à, nhìn cậu ta thế này chỉ biết không phải người tốt.” Bà cô ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

“....”

Trương Lạc đưa hai cái túi đã gói kỹ cho Tô Ấu Ngôn và Chu Hân Hợp, kèm theo hai cái ống thô dài, giải thích: “Cái này tương tự như túi truyền dịch, bóp ở đây, nước sẽ chảy ra, lớn nhỏ có thể điều chỉnh, hơn nữa chỗ này có dây buộc, có thể trực tiếp đeo lên lưng, có áo khoát mùa thu che kín tuyệt đối không nhìn ra.”

Tô Ấu Ngôn lắc lắc gói to: “Bên trong là cái gì.”

“Yên tâm, chuyện của chị Ấu Ngôn sao em dám qua loa, tuy Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt bảo em cho nước tiểu vào, nhưng sao em có thể phản bội chị Ấu Ngôn được, bên trong là trà.”

Tiếng chuông vang học vang lên, nam sinh ở các lớp tiến về phía WC, đám Kha Bố tận lực giả vờ như không có việc gì xen lẫn vào trong đó, mới đi tới cửa WC, toàn bộ đứng sững lại, chỉ thấy hai nữ sinh đứng trước bồn tiểu, mặc quần bò, đưa lưng về phía bọn họ, một người bóng dáng nhỏ xinh tay phải rất mất tự nhiên không biết đang làm gì, phía trước có một dòng chất lỏng màu vàng xuất hiện, đứt quãng chảy xuống. Nữ sinh đứng bên cạnh, buột tóc, da thịt tuyệt trắng, một dòng chất lỏng đen cuồn cuộn lao ra, đợi đến khi không còn gì, vẫy vẫy tay phải, nhẹ nhẩy lên, có tiếng kéo khóa quần, quả thực bất chước y như đực, cô nàng mặt không biểu cảm xoay người, nhìn chằm chằm cả đám người sớm đã trợn mắt há hốc mồm.

“Nhanh lên.” Tô Ấu Ngôn nói với Chu Hân Hợp.

“Nhưng, nhưng mà...”

Tô Ấu Ngôn đi đến bên cạnh Chu Hân Hợp, người đứng ở trước cửa không trông thấy phía trước bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy tay Tô Ấu Ngôn vươn xuống hạp thể của Chu Hân Hợp, dòng chảy đứt quãng lập tức phun mạnh ra, ào ào, Chu Hân Hợp mặt đỏ bừng kéo khóa quần, xoay người, nam sinh đã không biết phải hình dung như thế nào nữa, đi WC lại thấy hai đứa con gái đứng ở đó lấy ra thứ ấy đi tiểu, Chu Hân Hợp bụm mặt lại, giống như muốn khóc: “Tớ không còn mặt mũi sống nữa.” Vừa nói xong, vừa đẩy nam sinh ra chạy mất.

Muốn cười, nghẹn đến mức đau cả bụng, Tô Ấu Ngôn liếc mắt nhìn Kha Bố, lạnh lùng từ trong đám nam sinh bước ra ngoài.

106. Chương 106 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức (2)

Biên tập : Không tên

Chương 106: Kết cục mọi người đến thách thức (2)

Chu Hân Hợp:

Chu Hân Hợp ngồi trong lớp học, hồi lâu không chịu đứng dậy, bên cạnh là một đám bạn bè không có lương tâm, Sở Hạo Vũ đặt móng lên bàn: “Hân Hợp, làm sao vậy, thách thức lần trước cậu rất cố gắng vượt qua mà, đây là vì chính cậu, đừng để bọn tớ khinh thường!”

Ứng Tu Kiệt cũng tới khuyên bảo: “Không phải tớ nói cậu, đứng đi tiểu thì có làm sao, bị người ta quay lại thì thế nào, bị đưa lên mạng có là gì, cậu phải mạnh mẽ lên, trở thành một phụ nữ đỉnh thiên lập địa, nghênh đón thách thức của cậu cho tốt.”

“Nhưng, nhưng mà, rất mất mặt.”

Kha Bố đặt tay lên bả vai Chu Hân Hợp: “Hân Hợp, đến bây giờ cậu còn không hiểu à? Tiểu tử này khi nào có thể diện đâu.” Kha Bố cũng gia nhập đội ngũ khuyên bảo.

“Hân Hợp, tớ tin tưởng cậu, lần thách thức này biểu hiện tốt nhất, chúng ta có thể lấy được quyền sử dụng sổ ghi chép đen đỏ kia một tuần, còn cả một đải ngộ cực lớn, được một lần sai khiến Chi Lý đại nhân!” Công Chu giới thiệu phần thưởng của thách thức lần này.

Chi Lý nhếch mi, nhìn chằm chằm Tô Ấu Ngôn: “Sao tớ không biết chuyện này.”

Tô Ấu Ngôn nhún nhún vai: “Tớ không nhất thiết chuyện gì cũng phải báo với cậu.”

“Ấu Ngôn vạn tuế, cậu nên sớm đứng về phía bọn tớ, chúng ta cùng nhau suy giảm thể lực hắc ám của ma quỷ.” Kha Bố hưng phấn nói.

“Đừng vội vui mừng, bộ phận suy yếu đành phải dùng cậu bù vào.”

“Chi Lý, tớ vĩnh viễn đứng về phía cậu, hãy để chúng ta cùng nhau khinh bỉ đám người này.” Lập trường của Kha Bố rất nhanh liền thay đổi.

Trong lúc náo loạn không làm suy giảm ánh mắt cầu cứu của Chu Hân Hợp và Chi Lý, Chi Lý miễn cưỡng nói: “Đừng để ý tới bọn họ.”

“Chi Lý đại nhân...” Chu Hân Hợp cảm kích nhìn Chi Lý, Chi Lý tiếp tục nói: “Dù sao câu vô dụng cũng không phải chuyện ngày một, ngày hai.” Chu Hân Hợp bị đả kích nghiêm trọng rốt cục đứng dậy, đưa lưng về phía bọn họ, bọn họ đánh mặt, không nói lời nào. Chu Hân Hợp ra khỏi phòng học, ai nấy đi qua cô đều có ánh mắt kỳ quái và nóng rực, cô đi qua sân thể dục, đi qua sân vận động, đi qua hoa viên nhỏ, đi qua thư viện, rốt cuộc có một người gọi cô lại, khuôn mặt xấu hổ: “Bạn học, cái kia, cậu...” Chu Hân Hợp thần tình đỏ bừng, nam sinh kia càng thêm ấp úng: “Cậu, của cậu, cái kia, vậy cậu ở bên trong quần lót kia.”

“Tôi, tôi biết.” Chu Hân Hợp quay đầu bỏ chạy, phần váy bị kẹp bên trong quần lót theo cước bộ tung bay, lại nói tới cái quần lót kia, màu da người, còn dung hợp giữa kỹ thuật cũ và đương thời, thể mà Trương Lạc vẫn tìm được, cho dù vì an toàn, ở bên trong Chu Hân Hợp đã mặc thêm ba cái quần lót, nhưng...

Đối với Chu Hân Hợp mà nói, lần thách thức này hy sinh rất lớn. Kha Bố thậm chí xin lỗi cô, lúc trước bởi vì nấu ăn giỏi mà ép cô gia nhập tiểu tổ, kết quả, haizz, rơi vào kết cục này.

Công Chu:

Nghiêm Phong đang chuẩn bị lên văn phòng hội sinh viên trên lầu, ngẩng đầu, một nữ sinh tóc dài xinh đẹp tươi tắn từ phía đối diện lao tới, mặc váy dài, trang điểm nhã nhặn, mùi nước hoa ngọt ngào chui vào xoang mũi của hắn. Hắn cẩn thận tỷ mỉ nghiêm túc, vẻ mặt cẩn thận tỷ mỉ tiếp tục tiến về phía trước.

“A

~~” nữ sinh va vào lồng ngực Nghiêm Phong, bởi vì trở tay không kịp, hoặc là không thường đụng đến cơ thể mềm mại của nữ sinh, Nghiêm Phong mất thăng bằng, cả hai cùng ngã ra đất. Nữ sinh vuốt cổ chân của mình: “Đau đau, xin lỗi, cậu không sao chưa?”

“Không sao.” Nghiêm Phong nhìn chằm chằm gương mặt nữ sinh, cô gái vì đau đớn mà mặt nhợt nhạt, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên, khiến người ta nhìn không được muốn yêu thương: “Sao tôi cảm thấy cậu quen quen.”

Nữ sinh đẩy nhẹ ngực Nghiêm Phong: “Đáng ghét ~~ cách làm quen đó cũ rồi.”

Nghiêm Phong nghĩ nghĩ, nhưng không nhớ được đã gặp qua ở đâu, chỉ đành từ bỏ, nhìn cổ chân nữ sinh: “Đừng lo, tôi đưa cậu đến phòng y tế.”

“Hay là thôi đi, vốn là tôi va vào cậu, còn làm phiền cậu như vậy, tôi sẽ áy náy.” Nữ sinh khó khan đứng lên, thử dùng chân phải đi đường, nhưng chân vừa giẫm xuống đất liền kêu lên: “Đau.” Lại cực kỳ trùng hợp mất thăng bằng ngã vào lòng Nghiêm Phong, cô gái sợ sệt đẩy Nghiêm Phong ra, mặc đồ bùm, hai tay xoắn vào nhau: “Tôi, đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần như vậy với nam sinh, cho nên...”

“Hóa ra lần này chọn con đường ngây thơ.” Kha Bố cùng Ứng Tu Kiệt, Sở Hạo Vũ trông trong chỗ tối, về phần vị nữ sinh kia, không cần đoán cũng biết là ai. Kha Bố vừa nói xong, Công Chu dùng ngón tay trắng nõn vẽ loạn trước ngực Nghiêm Phong: “Không ngờ thân thể của cậu rắn chắc như vậy.” Hai mắt cậu ta quẩn rũ.

Thay đổi cũng nhanh quá đấy!!

Nghiêm Phong nhìn mặt Công Chu sững sờ sững sốt, không biết nên làm thế nào cho phải, trước kia đều nghĩ cách vượt qua Chi Lý, không ngừng học tập, bỏ qua chuyện tình cảm nam nữ, cho nên về mặt này hoàn toàn trống rỗng. Công Chu vươn tay luồn vào mái tóc của Nghiêm Phong, vốn định vỗ về chơi đùa sợi tóc của hắn, cơ mà hội trưởng nổi tiếng kỹ tính này dùng sáp chải tóc rất cẩn thận tỷ mỉ, không cách nào xuống tay được. Cuối cùng Công Chu đành phải từ bỏ: “Mái tóc của anh đúng là có chiều sâu.”

“Cậu, cậu có muốn đến văn phòng của tôi nghỉ ngơi chút không?”

“Văn phòng?” Công Chu nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn.

“Đã quên tự giới thiệu, tôi là hội trưởng hội sinh viên, tên tôi là Nghiêm Phong.”

“Hội trưởng hội sinh viên?! Thì ra cậu chính là hội trưởng hội sinh viên đại danh鼎鼎, thứ cho tiểu nữ vừa rồi vô lễ, nào dám cả gan đến văn phòng của cậu ngồi.” Ngay cả xuyên không cũng dùng à?

Tâm hư vinh của Nghiêm Phong đạt được thỏa mãn lớn: “Không sao đâu, tôi đỡ cậu dậy.” Nghiêm Phong nâng Công Chu dậy, Công Chu vừa đi, vừa nói: “A~~ cơ thể của cậu thật rắn chắc ~~a, chân của cậu đúng là khổng vô hữu lực ~~a, tóc của cậu đâm vào mặt tôi thật thoải mái.”

“Có thể đừng phát xuân như vậy hay không, ai bố trí nội dung đấy.” Kha Bố hỏi.

“Chúng ta chỉ đưa ra điều kiện, cậu ấy có thể sử dụng bất cứ chiêu thức gì để đạt được mục đích.” Sở Hạo Vũ nói, ba người tiếp tục quan sát.

“Ở trong văn phòng không nhìn thấy.”

Sở Hạo Vũ lấy ra máy tính bảng, nói với tai nghe: “Trương Lạc, mau truyền video qua.”

“Có ngay.”

“Chung quy cảm thấy thách thức càng ngày càng tân tiến.”

“Thời đời luôn tiến bộ không ngừng.”

“Trương Lạc rốt cuộc lắp bao nhiêu cái ca-mê-ra, may mà ông đây anh minh, lần trước không để cậu ta thực hiện được trong nhà tớ.” Kha Bố đặc ý nói.

Sở Hạo Vũ và Ứng Tu Kiệt thoáng liếc mắt nhìn nhau, lập tức lảng sang chuyện khác: “Bọn họ vào rồi.”

Công chu vừa ngồi xuống, bởi vì ban nãy động tác hơi mạnh, quả cam giả làm ngực phải từ trong váy rớt ra ngoài, vì thế ngực phải bỗng chốc xẹp xuống, bên trái vẫn căng đầy như cũ, bọn họ đổ mồ hôi lạnh, lo lắng có nên xông vào cứu Công Chu không, tân tiến cái kiểu gì vậy, sao vẫn dùng cam thế này!! Ngay cả Kha Bố ở đằng sau cũng không nhận được chữ thăm.

Ánh mắt của Nghiêm Phong vẫn dõi theo quả cam lăn lăn trên đất, huyết sắc trên mặt hoàn toàn bay mất dời đường nhìn về phía Công Chu, Công Chu nghiêng đầu sang một bên, nước mắt chảy ra, cậu ta ôm lấy bộ ngực của mình: “Để cậu trông thấy cảnh tượng xấu hổ này của tôi, kỳ thực, kỳ thực tôi không phải một nữ nhân hoàn chỉnh, đó là chuyện cách đây rất lâu, khi tôi đến bệnh viện kiểm tra phát hiện mình bị ung thư vú, bác sĩ nói với tôi, phải cắt bỏ ngực, giờ tôi, tôi...” Bả vai Công Chu run rẩy, khóc không thành tiếng.

“Đù, thế mà cũng nghĩ ra được!!”

Dáng vẻ bây giờ của Công Chu bất luận kẻ nào thấy đều đau lòng, Nghiêm Phong đỡ lấy bả vai Công Chu: “Không sao, tôi chưa bao giờ để ý đến mấy việc này, cho dù có ngực hay không, ở trong mắt tôi em vẫn xinh đẹp như cũ.”

“Thật sao? Anh nói thật chứ? Chưa từng có người nào nói với em như vậy, thì ra bệnh tật cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là phản ứng của những người xung quanh, em, em còn có một thỉnh cầu nho nhỏ.”

“Gi cơ, em cứ nói đi, nếu có thể giúp được anh sẽ giúp.”

Công Chu tức vấy, để lộ bộ phận chỉ thuộc về nam sinh: “Có thể cho em mượn quần lót không, hôm nay đúng lúc không mặc.” Nghiêm Phong sợ tới mức thiếu chút nữa chân nhuỷ, liên tục lùi về sau, rốt cuộc ôm đầu chạy ra ngoài.

Ứng Tu Kiệt vỗ đùi: “Chính là như vậy, sợ tới mức tên khốn kiếp kia tè ra quần, ai bảo hần lần trước hại chúng ta thảm như vậy. Ha ha ha

” Sở Hạo Vũ ở bên cạnh cười như không cười không thẳng được lưng.

“Vì sao cảm thấy nội dung thách thức càng ngày càng hạ lưu.”

“Cũng không phải nữ sinh, khi đi WC thấy suốt còn gì, sao đâu chứ.”

“Tớ có dự cảm không tốt, thách thức của tớ là gì?” Luật hiện tại là trước khi thực hiện thách thức mới nói nội dung thách thức ra.

“Ấu Ngôn.”

“Cái gì!!” Kha Bố chỉ cảm thấy mí mắt giật điên cuồng.

107. Chương 107 - Kết Cục Mọi Người Đến Thách Thức (3)

Biên tập : Tiên Châu

Chương 107: Kết cục mọi người đến thách thức (3)

Trương Lạc:

Trương Lạc ôm cái laptop yêu quý của cậu ta ngồi trong thư viện, sinh viên xung quanh im lặng làm việc của mình, không khí rất nhả tĩnh. Trương Lạc lôi từ trong túi ra một bộ đồ lót nữ gợi cảm, mở máy tính, hần giọng, thật cẩn thận nói với máy tính: “Nào, Kiều Kiều, mặc váy này vào, đừng để bị cảm.” Dứt lời vòng bra qua màn hình laptop, cẩn thận móc, rồi điều chỉnh dây đeo.

Mọi người trong thư viện đều bị hấp dẫn, ánh mắt quái dị đánh giá Trương Lạc, nhìn nhìn cái laptop “mặc” bra, Trương Lạc mặt không đổi sắc: “Có chặt không? Gần đây có phải vì anh hay sờ nó hay không nên lớn hơn rồi, hề hề hề

” tiếng cười khiến người ta rợn cả tóc gáy. Cậu ta tiếp tục cầm lấy quần lót: “Nào, giờ để anh mặc quần lót cho em, tối qua thực búng bình, cởi cả quần lót, nếu để người khác nhìn thì sao, em là của anh, mọi một bộ phận trên cơ thể em đều là của anh.” Trương Lạc đem quần lót bao ngoài bàn phím, thường thức lật qua lật lại, nhin không được ôm lấy cái laptop, cọ mặt lên màn hình: “Làm sao bây giờ, anh rất yêu em, anh không muốn rời xa em dù chỉ một giây.”

“Hề, hề, em nói cái gì? Không được, anh không muốn buông em ra, em là của anh.” Thì thà thì thảm.

Ứng Tu Kiệt đứng cách đó không xa dùng sách che mặt: “Tuy biết Trương Lạc rất biến thái, nhưng không ngờ biến thái tới mức này.”

“Cứ cảm thấy cậu ta thực sự muốn làm như vậy.” Kha Bố nói

Sở Hạo Vũ cắn sách, đáng vẽ không cam lòng: “Đáng giận, tớ rất muốn bộ đồ lót kia.”

Chỉ thấy người ngồi bên cạnh Trương Lạc càng ngày càng cách xa cậu ta, có một số nữ sinh sợ hãi nhích về phía bạn trai mình, bởi vì thư viện rất yên tĩnh, cho nên những lời Trương Lạc nói có thể nghe thấy rõ

ràng, Trương Lạc vươn đầu lưỡi liếm màn hình, tay vuốt ve khắp nơi: “Thật thơm, đều tại em tối qua ngủ sớm quá, chúng mình chưa kịp làm gì cả.”

“Không ổn, tớ muốn nôn.” Kha Bố vịn vào giá sách bên cạnh.

Quản lý thư viện đi tới, gõ xuống bàn: “Bạn học, nơi này là chỗ đọc sách, đừng ảnh hưởng tới những người xung quanh.” Trương Lạc cuống quýt vỗ về mặt sau laptop: “Ấy ấy ~ Kiều Kiều đừng sợ ~ anh sẽ bảo vệ em ~ đừng sợ đừng sợ ~ có anh ở đây rồi.” Trương Lạc ôm laptop mặc đồ lót đứng dậy, đi về phía cửa, vừa đi vừa nói rõ to: “Anh biết em còn giận anh, lần trước làm xong không lau cho em, bởi vì mệt quá mà.”

Mọi người nghe vậy đều hít một hơi, dõi theo bóng dáng đáng khinh của Trương Lạc, càng lúc càng xa dần.

Sở Hạo Vũ:

Kha Bố đưa ra đồ vật đã chuẩn bị tốt cho Sở Hán Vũ, cười lạnh: “Nếu là tớ ra đề mục, đương nhiên là dùng băng vệ sinh kinh điển rồi.”

“Hiện tại cậu đặc ý, tớ thật muốn thấy đến lúc đó cậu còn cười kiêu gì được.” Sở Hạo Vũ vẻ mặt tức giận, thách thức lần trước đừng nói sau đó không một nữ sinh để ý hắn, nữ sinh trông thấy hắn liền trốn, khó khăn lắm thời gian trôi qua mới để hết thấy phai nhạt, ác mộng mới lại trở về.

Chi Lý xách theo một cái ba lô thoát nhìn rất nặng, sau đó khoát lên vai: “Tớ phải rời khỏi đây vài ngày.”

“Cậu muốn đi đâu?” Kha Bố túm lấy Chi Lý.

“Về nhà.”

“Tớ không tin.”

“Tớ nhớ ba mẹ.” Chi Lý mặt không nói sắc nói một câu khiến người ta học máu.

“Cậu nói vậy tớ càng không tin!!”

“Chưa biết chừng là sợ thách thức, muốn mang theo cái đuôi chạy trốn.” Sở Hạo Vũ sử dụng phép khích tướng, nhưng phương pháp này đối với Chi Lý hoàn toàn vô tác dụng, Chi Lý không hề xấu hổ trả lời: “Đúng vậy, tớ rất sợ.”

“Một chút cũng không thấy vậy!!”

“Rốt cuộc cậu muốn đi đâu? Không nói tớ không buông tay.” Kha Bố dùng cả hai tay kéo quần áo Chi Lý.

“Không buông ra thật đấy?” Chi Lý thản nhiên hỏi.

“Cậu nghĩ mình có thể uy hiếp được tớ chắc, Kha Bố tớ đã nói không buông, cho dù chết, cũng sẽ như cương thi bám lấy cậu, hơn nữa, tớ là loại người dễ bị sự vật bên ngoài làm dao động nội tâm sao?”

“Kha Bố.”

“Làm sao.”

Tay Chi Lý đặt sau ót Kha Bố, bá đạo kéo cậu lại gần, không đợi cậu có cơ hội thở dốc đã đem bờ môi cùng hô hấp của cậu nuốt trọn. Kha Bố chỉ cảm thấy ý nghĩ bị ngừng trệ, tứ chi vô lực, miệng phát ra âm thanh hàm hồ, cánh tay túm lấy Chi Lý cũng từ từ buông ra, sau một nụ hôn thật dài, Chi Lý mới buông tha Kha Bố ra, vỗ vỗ hai má cậu: “Cậu còn non lắm.”

“Khoan đã, thách thức của cậu thì sao?” Sở Hạo Vũ đẩy Kha Bố đang thất thần ra hỏi, muốn chạy à, không dễ như vậy đâu.

“Khi nào tới phiên tớ tớ sẽ về.”

Kha Bố hồi lâu mới hồi phục tinh thần, gấp đến độ giơ chân: “Cậu trở lại cho tớ, vừa nãy không tính, tớ chỉ là nhất thời mê hoặc.”

Sở Hạo Vũ ở bên cạnh dậm chân: “Xong, xong, tối nay về thế nào cũng gặp ác mộng, nếu không phải Chi Lý hôn mình thì là mình hôn Kha Bố, đừng mà

”

“Vũ thái, cậu suy nghĩ nhiều quá đấy.”

Sân vận động hôm nay có trận đấu, rất náo nhiệt, khán đài ngồi đầy người. Sở Hạo Vũ mặc quần áo thi đấu bóng rổ, đây không phải trận đấu chính thức gì cả, kéo một ít bạn bè đến đây cho vui mà thôi. Vài người khoanh tay ngồi trên khán đài, cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm. Trương Lạc cầm camera không muốn bỏ sót dù chỉ một giây.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu, bình thường khi Sở Hạo Vũ chơi bóng rổ, thực ra cứ như thế này, không nói gì không làm động tác đáng khinh, Sở Hạo Vũ là một chàng trai rất đẹp trai, thể nhưng tính cách lại tàn hại một đời người. Thời gian trôi qua trong tiếng hoan hô náo nhiệt, Kha Bố mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ: “Sắp kết thúc trận đấu đến nơi rồi, cậu ta rốt cuộc có bắt đầu hay không đây.”

Ứng Tu Kiệt cướp lấy cái loa của người bên cạnh gào thét xuống sân đấu: “Hạo Vũ cố lên, đừng lùi bước, tớ sẽ vĩnh viễn ủng hộ cậu, mau lên, đừng quên sứ mệnh quan trọng nhất, chúng ta đắc thắng, vì cuốn sổ kia.” Người không biết còn thật sự cảm động trước tình bạn của bọn họ, ai mà ngờ được, Ứng Tu Kiệt là đang bỏ đá xuống giếng nhắc nhở Sở Hạo Vũ đã đến lúc thực hiện thách thức.

Sở Hạo Vũ ôm hận liếc mắt nhìn về phía khán đài, rồi, bắt đầu:

Hắn chạy băng băng trên sân đấu, hắn chạy băng băng trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, hắn chạy băng dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, nhưng đúng lúc ấy, từ trong quần của hắn rơi ra một thứ, không phải thứ gì khác chính là băng vệ sinh, mặt trên còn có vết máu đỏ đỏ, toàn trường im lặng, ngay cả người chơi bóng rổ cũng khựng lại. Sở Hạo Vũ đau đầu, xấu hổ nhặt băng vệ sinh lên: “Xin lỗi, xin lỗi, hôm nay đến kỳ.”

Hắn hai tay cầm băng vệ sinh, thâm tình nhìn vệt đỏ bên trên: “A ~~ kinh nguyệt của mình nhan sắc tiên diễm xinh đẹp cỡ nào a: a ~~ mang theo mùi thơm cùng cục máu rất nhỏ, giống như bức tranh thác nước từ trên núi chảy xuống: a~~ thật tiếc nếu phải vứt đi.” Sở Hạo Vũ tiến về phía trước hai bước, tựa như diễn viên trên sân khấu kịch, tao nhã vươn cánh tay: “Tôi yêu sắc đỏ đậm này, giống như ngọn lửa trong cơ thể bộc phát ra ngoài; tôi yêu sắc đỏ nhạt này, lây dính chút màu trắng nho nhỏ; tôi yêu màu đỏ tinh nghịch này, là nỗi đau sâu kín trong bụng tôi.” Sở Hạo Vũ thâm tình đặt băng vệ sinh lên ngực: “Tôi, muốn hoạt động thì hoạt động, tôi, khi ngồi cũng rất yên tâm, tôi thấy, chỉ cần cơ thể thích mới là điều tốt nhất, tựa như băng vệ sinh. “Thất độ không gian”, với lớp bông thấm hút mềm mại mang lại sự dễ chịu cho tôi, thoải mái của tôi do tôi quyết định, không sợ những ngày đó đến.”

Kha Bố đập tay vịn: “Ha ha ~~ cho cậu chết cái đồ ngu xuẩn này ~~”

Ứng Tu Kiệt cũng cười chảy cả nước mắt, tay cầm camera của Trương Lạc run rẩy, Chu Hân Hợp và Công Chu cũng ôm bụng mà cười.

Sở Hạo Vũ từ trong túi lấy ra một cái khác: “Đương nhiên những ngày bình thường, I don't worry, thiết kế nho nhỏ, so mini so happy, mềm mọng linh hoạt, băng vệ sinh hàng ngày của Thất độ không gian.”

108. Chương 108 - Kết Cục Chàng Trai Với Thách Thức (4)

Biên tập : Tiên Châu

Chương 108: Kết cục chàng trai với thách thức (4)

Ứng Tu Kiệt:

Ứng Tu Kiệt trước nay điều khinh thường thách thức, hắn cho rằng độ khó không xứng với thân phận của hắn, ít nhất cũng phải là nhảy từ nhà cao tầng không dùng dây thừng, để xem trong khi rơi có thể bắt được vật gì hay không, bởi vì cấu tạo bộ não của hắn và tính mạng thành viên tiểu tổ, thách thức này của hắn bị loại ngay vòng gửi xe.

Hắn đứng ở hành lang bao người qua lại, ra hiệu ok với một số người cách đó không xa, giống như ngon xơi, Kha Bố đưng bả vai Sở Hán Vũ: “Cậu ấy có phải quá coi thường hạng mục thách thức rồi không.”

“Tớ thấy cậu ấy quá coi thường con gái.”

Ứng Tu Kiệt thô bạo túm lấy cánh tay một nữ sinh, nữ sinh nhăn mày: “Cậu làm đau tôi.”

“Là phụ nữ sẽ thẳng thắn chấp nhận nỗi đau này.” Nói cái khỉ gì vậy!

“Cậu làm gì thế, đau thật đó.” Nữ sinh muốn tránh thoát nhưng không cách nào như nguyện.

Ứng Tu Kiệt buông tay ra, còn nghiêm túc nói: “Tin tôi đi, lúc cô mất trinh chắc chắn còn đau hơn bây giờ.” Lại nói vớ vẩn gì thế! Có thể nhiệt huyết chân thành nói ra một câu hạ lưu như vậy cũng chỉ mình Ứng Tu Kiệt làm được. Nữ sinh tức giận đến mức hai tai đỏ bừng, tay còn lại giơ lên cho Ứng Tu Kiệt một bạt tai: “Lưu manh.”

“Sao lại đánh tôi!” Ứng Tu Kiệt tức giận: “Đúng là khó hiểu.” Nữ sinh bỏ mặc Ứng Tu Kiệt tiếp tục đi về phía trước, Ứng Tu Kiệt chợt nhớ ra thách thức của mình, đuổi theo túm lấy nữ sinh: “Còn một việc phiền cô giúp cho, cô có thể bức hộ tôi một cái lông xuống dưới không?”

“Lông gì?”

Ứng Tu Kiệt cởi quần, nữ sinh thét chói tai lại cho Ứng Tu Kiệt một cái tát: “Đồ lưu manh, còn như vậy nữa tôi mách với thầy cô, không biết xấu hổ.” Ứng Tu Kiệt vuốt mặt mình: “Sao lại đánh tôi, yêu cầu nhỏ nhoi thôi mà, là con gái thì giỏi lắm đấy.” Ứng Tu Kiệt vẫn luôn không hiểu rõ tình huống, miễn bàn có bao nhiêu ủy khuất.

Nhưng hắn tuyệt đối không chịu từ bỏ, lại giữ chặt một cô nữ sinh đi ngang qua: ‘Xem chỗ này của tôi.’ Ứng Tu Kiệt chỉ vào khóa quần mình vừa kéo xuống, nữ sinh đang định chạy mất, Ứng Tu Kiệt đã có kinh nghiệm giữ chặt đầu nữ sinh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ông đây bảo nhìn chỗ này ~~ nhìn, nhìn cho tôi, nhìn đi nhìn đi.”

“Tôi không muốn.”

“Không muốn cũng phải nhìn, nhìn cho kỹ, vói vào bức một cái lông ra, một cái thôi, đừng nhiều quá, chỗ đó của tôi tài nguyên cũng không phong phú đâu.”

“Không biết xấu hổ, biến thái chết tiệt, buông ra.” Nữ sinh quyền đấm cước đá với Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt tóm lấy tay nữ sinh, hung thần ác sát trừng mắt: “Không bứt giết cô.”

“Giết tôi cũng không làm.”

Kha Bố và Sở Hán Vũ lên ôm lấy Ứng Tu Kiệt, Chu Hân Hợp bảo nữ sinh đi mau, Ứng Tu Kiệt giãy dụa: “Buông ra, các cậu buông ra, tôi muốn giết cô ta.”

“Bình tĩnh lại đi.”

Lát sau Ứng Tu Kiệt bình tĩnh lại, hai người buông hắn ra, hắn giật nhẹ quần áo: “Thật không hiểu nữ sinh này làm sao vậy, yêu cầu của tớ quá đáng lắm à?”

Kha Bố dùng ánh mắt không thể lý giải nhìn chằm chằm Ứng Tu Kiệt: “Tớ thật không hiểu nổi bộ não của cậu.”

Cho đến khi tất cả các nữ sinh trông thấy Ứng Tu Kiệt đều chạy mất dạng, thách thức của hắn không thể hoàn thành, nếu hoàng hôn buông xuống thì thách thức coi như thất bại, ngay cả Chu Hân Hợp và Công Chu đều thành công, Ứng Tu Kiệt thân là nam nhân có lòng tự trọng sao chịu được sỉ nhục cỡ này, rốt cuộc hắn dời ánh mắt tức giận nhắm vào Chu Hân Hợp, Chu Hân Hợp cả người phát run, Kha Bố vỗ vỗ Ứng Tu Kiệt: “Tớ khuyên cậu vẫn nên buông tha cho Chu Hân Hợp, nếu cậu ép cô ấy làm việc đó, tớ đoán cô ấy sẽ chết luôn tại chỗ, cậu ngốc lắm...” Kha Bố không nói hết câu, chỉ đưa mắt về phía Tô Ấu Ngôn đang đọc sách trong phòng học.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Ứng Tu Kiệt, Ứng Tu Kiệt thoáng do dự, sử dụng bạo lực với Tô Ấu Ngôn được không? Trong đầu hồi tưởng lại quá trình bị Tô Ấu Ngôn dạy dỗ, lắc đầu. Hắn đi tới, đến

trước mặt Tô Ấu Ngôn, đột nhiên ngồi xuống, hia tay đặt trên đùi, cuối đầu thật thấp: “Ấu Ngôn!! Vì biểu hiện sự tôn kính của tớ với cậu, tặng cậu một sợi lông của tớ, sao hả?”

Tô Ấu Ngôn nâng mày: “Chi bằng tặng tất cả cho tôi sao hả?”

“Đương nhiên không được, tớ thích như ẩn như hiện hơn, xin cậu đó, giúp tớ với, cậu chỉ cần vương tay nhẹ nhàng bứt một cái, đau đớn cứ để tớ lo, đại ân đại đức của cậu tớ suốt đời khó quên.”

“Không cần.”

“Đừng mà, cậu cũng không tổn thất gì.”

“Tổn thất danh dự của tớ.”

“Danh sự của cậu sau khi thách thức xong cũng mất.”

“Vậy cũng đúng.” Mình cũng chấp nhận rồi!!

Tô Ấu Ngôn suy nghĩ, cuối cùng nhú mày: “Tớ không muốn đụng vào thứ kia.”

“Chỉ cần giựt mạnh một cái là được, dù sao chỗ đó cũng không cứng.”

“Vậy vẫn đụng vào.” Tô Ấu Ngôn lại nghĩ một hồi, rốt cuộc đứng dậy, buông sách trong tay ra, cầm lấy sách của Kha Bố: “Tớ có cách khác.”

“Cái gì?”

Tô Ấu Ngôn hất chân, Ứng Tu Kiệt nằm rạp xuống đất, cô ngồi trên người Ứng Tu Kiệt, đặt sách của Kha Bố bên dưới bộ vị của Ứng Tu Kiệt, lúc đánh, lúc đập, rồi chà ấn, chà sát, hai tay đặt trên cuốn sách không ngừng xoay quanh, Ứng Tu Kiệt đau đớn kêu gào, muốn đứng dậy, nhưng nửa người trên bị người ngồi lên, ba phút sau, Tô Ấu Ngôn ném sách sang một bên vỗ vỗ tay: “Tớ không tin, làm như vậy mà một cọng lông cũng không rớt.” Dứt lời trở lại vị trí cũ tiếp tục đọc sách.

Vài người bên cạnh sắc mặt sớm đã tái nhợt, vốn Kha Bố vì sách muốn xả giận vài câu, cuối cùng chỉ đành làm đầu thấp ở ngực, cầu chúa phù hộ.

Tô Ấu Ngôn:

Vài người dựa vào lan can: “Các cậu ai đi cản đường thầy giáo lớp năm nhất?”

“Hay là đánh ngất rồi ném xuống biển.” Ứng Tu Kiệt nói.

Tất cả mọi người vờ như không nghe thấy, Trương Lạc nói: “Yên tâm, giao cho tớ.”

Sở Hạo Vũ ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: “Sao hả Ấu Ngôn? Nếu không muốn chịu nhục, hiện tại giao ra sổ ghi chép không tính là muộn.”

“Câm miệng, tháng này kinh nguyệt của cậu không đều à.”

“Không sao, thách thức của cậu so ra cũng không kém của tớ là bao.”

Tô Ấu Ngôn bước vào phòng học của năm nhất, ôm sách đẩy đẩy kính, các nam sinh nháy mắt ồ lên, Tô Ấu Ngôn đứng trên bục giảng: “Im lặng, tôi là cô giáo dạy thay hôm nay, tên tôi là Kha Bố.”

“Cmn!” Nếu không có người giữ chặt, Kha Bố suýt chút nữa vọt vào. Nếu là bình thường, dùng tên của mình cũng không sao cả, nhưng lần này...

“Giờ chúng ta bắt đầu vào học, tôi hi vọng cả lớp giữ yên lặng, nếu ai đó phát ra tiếng, đánh trượt luôn môn này.” Tô Ấu Ngôn lạnh lùng nói xong, trong phòng trở trên cực kỳ yên tĩnh. Cô đưa lưng về phía đám sinh viên, viết vài chữ lên bảng đen, đột nhiên, từ môi cô trào ra tiếng rên rỉ: “Ừm

”

Đám sinh viên ở dưới đang hý hoáy ghi chép ngẩng đầu lên, thoáng nghi hoặc, trông thấy cô Kha Bố không có gì khác thường, nghĩ rằng chắc mình nghe nhầm, còn chưa được mười giây.

“Aha, a

” Thanh âm dễ nghe của Ấu Tố Ngôn tuyệt đối có thể sánh với nữ diễn viên.

Đám sinh viên ở dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, Tô Ấu Ngôn dùng giẻ lau bảng: “Tôi không phải gọi các em ~ ~ ~ ư ~ ~ ~ đừng ồn ~ ~ ~ a ưm, a ~ ~ ~ ưm ưm ~ ~ ~” tiếng nói khàn khàn gợi cảm, không khí khiêu khích.

“Cô Kha Bố, cô, cô làm sao vậy ạ?” Một vị đồng học rút cuộc thu hết dũng khí hỏi.

109. Chương 109 - Kết Cục Chúng Ta Tới Thách Thức(5)

Biên tập : Trương Tỷ

Chương 109: Kết cục chúng ta tới thách thức(5)

Tô Ấu Ngôn nhìn nam sinh đặc câu hỏi, chăm chú tới mức khiến cậu phát run.

“ Tôi đã làm gì sao?” Thanh âm lãnh đạm tựa như ban nãy chẳng hề liên quan đến cô.

“Không, không có gì.” Nam sinh vừa dứt lời, một tay Tô Ấu Ngôn đột nhiên chống lên bàn giáo viên: “A...” Cô cuối gập người chon đầu xuống bàn giáo viên, lát sau, cô ngẩng đầu lên, sợi tóc tán loạn che khuất khuôn mặt, cằm môi dưới, dáng vẻ khó nhìn khiến trái tim người ta hoảng hốt.

Kha Bố bị hành động của Tô Ấu Ngôn dọa sợ, một Tô Ấu Ngôn hiếm khi nói chuyện, luôn trầm ra khuôn mặt lạnh lùng từ lúc quen biết tới nay, thế mà có thể giả vờ như vậy, cậu quay đầu nhìn Sở Hạo Vũ đã xồm chấy nước miếng: “Xem ra phần thắng để đoạt được sổ ghi chép là rất nhỏ.”

“Đừng ồn, tớ không muốn thu cả tiếng cậu, giờ ai còn quan tâm đến sổ ghi chép nữa, tớ phải quay lại toàn bộ cho ra đĩa DVD trên quý.”

Tô Ấu Ngôn rút cuộc trong không khí đông cứng mở miệng: “Các em, cô Kha Bố đây hay buồn tiểu, tiểu vội, khi tiểu thường đau, lại ngứa, làm sao bây giờ?” Phía dưới hoàng toàn yên lặng, Tô Ấu Ngôn nghiêm túc đặc lại câu hỏi: “Tôi hỏi các em làm sao bây giờ, không nghe thấy à?”

“Cô, cô giáo, hay dùng dung dịch phụ nữ.”

“Ngu xuẩn! Cậu trượt môn này.”

“Cần thay quần lót.” Một nam sinh khác mở miệng.

“Cậu đang châm chọc tôi đấy à?” Tô Ấu Ngôn kẹp chặt chân mình: “Aha....không được...ngứa...chứng viêm phụ khoa...a....chịu không nổi.” Tô Ấu Ngôn lập tức đến trước cửa sổ, một câu chưa nói nhảy từ tầng hai xuống, đây là cô giáo đầu tiên trên thế giới vì không chịu được viêm phụ khoa mà nhảy lầu tự sát. Ứng Tu Kiệt đã chuẩn bị sẵn đệm bên dưới, sau khi tiếp được Tô Ấu Ngôn hai người nhanh chóng trốn đi, chỉ để lại một vật nằm trên cỏ.

Các sinh viên ít nhiều bị dọa sợ, có nam sinh lớn gan chạy đến trước cửa sổ, lập tức sắc mặt càng tái nhợt, quỳ đầu dùng thanh âm run rẩy và không thể tin đc nói: “Cô Kha, Kha Bố, biến, biến thành một lọ dung dịch phụ nữ.” Trên cổ chính là một bộ dung dịch phụ nữ do Trương Lạc cố ý làm thật lớn, cao bằng một người, còn mặc cho nó một bộ quần áo trùng với bộ quần áo mà Tô Ấu Ngôn mặc.

Trông thấy phản ứng hoảng hốt lo sợ của đám sinh viên năm nhất, một nhóm bên này vui sướng cười đùa, chỉ trách cái đám này thành tích không tốt, ở trường học toàn giở trò vớ vẩn.

Kha Bố:

Kha Bố ở trong long thầm tính toán, Tô Ấu Ngôn không hạ lưu, hẳn sẽ không ra đề mục khiến người ta sống không bằng chết. Thách thức lần này so với thách thức trước kia, không đáng nhắc tới, đề mục tương

đổi khủng bố, nhớ tới những bạn trẻ đã hy sinh danh dự trước đó, khi đến lượt mình, cậu đột nhiên có cảm giác muốn chạy trốn khỏi vận mệnh, cố tình Chi Lý lại không ở đây, lúc cậu lo lắng cho mình đồng thời không ngừng suy nghĩ Chi Lý đang làm gì.

Chu Hân Hợp dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chằm chằm cậu, Ứng Tu Kiệt lại cười đến quỷ dị, cậu cso dự cảm cực kì không tốt.

“Ấu Ngôn, quan hệ giữa chúng ta chỉ kém yêu đương vụng trộm, cậu là người con gái duy nhất tớ có thể làm càn mà không lo lắng hậu quả, đừng tự giết lẫn nhau chứ.”

Tô Ấu Ngôn cười lạnh: “yên tâm, chắc chắn tớ sẽ đặc biệt chiều cổ cậu.”

“Đừng mà, lần sao cho cậu ngủ giữa tớ và Chi Lý sao hả?” Vì giữ mạng sống cậu này mà cũng nói ra được.

Ánh mặt trời buổi sớm lười biếng chiếu xuống dưới, Kha Bố goings như Kha Bố mọi ngày ra khỏi phòng chuẩn bị tới lớp học, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, áo rộng thùng thình, quần bò, nhưng so với Kha Bố mọi ngày lại không giống, bụng của cậu tròn vo, lấy tay chống sau thắt lưng, gian nan xuống lầu, những nam sinh đi ngang qua cậu đều không nhìn được nhìn chằm chằm bụng Kha Bố, Kha Bố đột nhiên vươn tay gọi một nam sinh đứng trước lại: “Haizz, đồn học, phiền cậu dìu tôi cái.” Nam sinh thoáng do dự, đỡ lại cánh tay Kha Bố, một tay khác của Kha Bố vuốt ve bụng mình: “Ngại quá, đã chính tháng rồi, giờ xuống cầu thang rất bất tiện.”

Nam sinh nghe vậy tay run lên, cẩn thận nhìn ngực Kha Bố, Bằng phẳng, hướng chi nơi này là ký túc xá nam, rốt cuộc hẳn không kiềm chế được bật hỏi: “Xin hỏi cậu là nữ sao?”

“Câu hỏi cỡ nào thất lễ, tôi đương nhiên là nam.” Vậy cái bụng này là sao! Nam sinh cảm thấy rất thất lễ không hỏi thêm nữa, Kha Bố tiếp tục nói: “ Hôm nay tôi phải đi kiểm tra cái thai, hy vọng nó khỏe mạnh.”

Cho đến tận lúc đỡ Kha Bố xuống dưới lầu rồi, ánh mắt nam sinh vẫn không rời khỏi bụng Kha Bố, Kha Bố đứng ở cửa lớp, nhìn đám sinh viên bên ngoài, cảm thấy đau đầu, áp lực tinh thần cùng cái bụng nặng nề khiến mỗi bước đi đều trở nên khó khăn. Cậu tận lực không muốn hấp dẫn sự chú ý của người khác, ai ngờ Sở Hạo Vũ từ xa xa đã ngoác tay với Kha Bố, còn lớn tiếng nói chuyện: “Ái chà, Kha Bố, rốt cuộc cũng có thai!”

“Đúng vậy, việc này không vội được, trước đây luôn tính thời kỳ rụng trứng, nhưng không có kết quả, sau cứ để kệ nó, không ngờ...” Kha Bố nặn ra một khuôn mặt tươi cười.

Sở Hạo Vũ chấp tay từ xa: “Chúc mừng chúc mừng, để tớ chụp cho cậu một tấm ảnh, gửi cho ba đứa nhỏ xem, để hẳn có một niềm vui bất ngờ.”

Ánh mắt của mọi người đảo qua đảo lại giữa hai người, nhiều nhất chính là dừng lại trên cái bụng cậu. Sở Hạo Vũ như cũ đứng ở xa, gào lên: “Ba đứa nhỏ nói, hẳn luôn đeo BCS, không phải của hẳn.”

“Ha ha ha.....” Kha Bố cười gượng, thầm muốn rút thứ trong bụng ra đập chết Sở Hạo Vũ và Chi Lý.

Cậu đi vào căn tin, ngồi trên ghế: “Đừng đá, ngoan nào.” Cậu đặt hai tay lên bụng, tận lực không chú ý đến những ánh mắt nóng rực xung quanh, Ứng Tự Kiệt đứng ở chỗ xa: “ái chà, Kha Bố, không phụ long người nha, vậy mà cậu cũng có thai.”

Yại sao đến thách thức của mình, cả đám lại đến khiêu khích thế, còn toàn đứng ở xa hét lên nữa chứ.

“Không có gì, không có gì, không đáng nhắc tới.”

Ứng Tự Kiệt đi lên phía trước, đá đá người ngồi bên cạnh Kha Bố: “Không thấy ở đây có phụ nữ mang thai sao? Xê ra coi, nào, Kha Bố, đừng ép bụng, Kha Bố, cậu không sao chứ, sắc mặt tệ quá, Kha Bố, cẩn thận chút, Kha Bố, Kha Bố, cậu làm sao vậy, Kha Bố.”

Phải gọi tên ông đây bao nhiêu lần cậu mới cam tâm hả, ép mọi người nhớ kỹ tên cậu tới mức nào chứ, Kha Bố như cũ tươi cười rào đón: “Không sao cả, đứa nhỏ ban nãy đá tớ, thật là, y như ba nó, nghịch ngợm.”

“Ái chà, Kha Bố, Mang thai rồi.” Trương Lạc xuất hiện: “Sao lại mang thai được thế, mau nói ra cho mọi người cùng biết nào.”

“Việc này không nên nói ra thì hơn, sao hử, cậu có hứng thú về phương diện này?”

“Tớ không có.” Trương Lạc đi tới, vuốt ve bụng Kha Bố: “Cảm giác này thật mềm mại.”

“Còn phải cảm ơn cậu.” Kha Bố nghiêng răng nghiêng lại nói.

“Cảm giác mang thai thế nào?”

“Cũng được.” Kha Bố nhỏ giọng nói, Ứng Tu Kiệt đưa tay ghé vào lỗ tai Kha Bố: “Cậu nói gì, tớ nghe không rõ.”

“Tớ nói cũng đc!! Có điều tứ chi phù nề, gần đây ăn uống cũng không ngon miệng, hơn nữa tần xuất co thắt xuất hiện càng ngày càng nhiều, tớ lo sẽ sinh non.” Kha Bố không khỏi lo lắng nói, vì thế, đạo cụ sử dụng cho tình huống này bắt đầu phát huy khả năng, Kha Bố đẩy tay, một vòng chất lỏng chảy ra, cậu thống khổ rên rỉ: “Nguy rồi, vỡ nước ối, sắp sinh, đau quá, mau, tớ không được, sắp sinh.” Kha Bố ngửa đầu ra sau, vừa ngửa một cái, tầm mắt của cậu trong thấy Chi Lý mặc áo màu xanh lam, quần bò tối màu, cho dù ở góc độ nào, khuôn mặt kia vẫn động lòng người không chê vào đâu được. Về từ khi nào vậy, xuất hiện từ lúc nào, Kha Bố quên mất về mặt nên làm, Chi Lý lạnh lùng nhìn trò hài này, hồi lâu, hừ mũi: “Không đi học tử tế cho ông đây, còn có tâm tình mang thai.”

“.....!!!!” Cảm thấy câu chỉ trích này không ổn. Chắc chắn lại lấy từ tiểu thuyết ba xu nào đó ra.

110. Chương 110 - Kết Cục Chúng Ta Tối Thách Thức(6)

Biên tập : Trương Tỷ

Chương 110: Kết cục chúng ta tối thách thức(6)

Gần trường học chỉ có một thị trấn nhỏ, vì có ngôi trường, mặc dù trấn không lớn nhưng rất náo nhiệt, đồ ăn vật phong phú, mấy nam sinh ngồi xổm trên đường cái, tầm mắt dõi theo đám đông đi tới đi lui. Chi Lý mang theo vẻ khuyển thành của hắc khoan khoái tiến đến. Hắc đứng trong đám đông, nhưng không cách nào bị che lấp, cho dù bỏ qua gương mặt thì những bộ phận khác của hắc cũng bài xích sự bề bộn, tầm thường và bệnh trạng của xã hội.

Kha Bố ngồi xổm cảm thấy chân tê rần, cậu đứng dậy duỗi chân.

Một nam sinh ăn mặt bắt mắt khiến mọi người xung quanh chú ý, mái tóc đỏ rực vuốt keo dựng đứng, cô và cổ tay áo, cài hoặc đeo những trang sức lấp lánh. Áo thun lỗ chỗ, quần trẻ, chân đi dép lê, lưng hơi cong, tue thể đi đường không coi a gì nhưng rất hưởng thụ ánh mắt dò xét của những người xung quanh. Chi Lý bất ngờ túm lấy cánh tay nam sinh, vặn ngược ra sau, không chỉ nam thanh niên hoảng sợ, ngay cả Kha Bố bên cạnh và những người khác cũng giật mình.

“ Mẹ nó, làm gì vậy!!” Khi nam thanh niên nói chuyện, hàm rang phiếm đen vì hút thuốc nhiều cũng thoáng ửng đỏ.

Chi Lý không để ý tới hắc ta, dùng chân đá vào khuỷu chân hắc, nam thanh niên trực tiếp quỳ rạp xuống đất, mặt dấn xuống đất, ra sức giãi dụa, cái miệng không ngừng tuông ra những lời chửi mắng thô tục: “ Cmm! Mà biết tao là ai không? Ở chỗ này ai mà chẳng biết tao là Tam Thái Tử !! Mà chọc sai người rồi, ông đây lập tức tìm người đập chết mày, tin hay không.”

Sở Vũ Hạo khoanh tay đánh giá Tam Thái Tử: “Cậu nói xem biệt danh của bọn họ có phải đặc theo Tây Du Ký không.”

Ứng Tu Kiệt ở bên cạnh muốn tiến lên, mấy chuyện như này hắc rất hào hứng: “ Tam Thái Tử, có giỏi thì gọi Ngũ A Ca của các người ra đây.”

“Mày nghĩ cái loại ranh con chauw mọc đủ long như mày có thể đánh thắng được Ngũ A Ca.”

“Mày mới là con ranh chưa mọc đủ lông.” Ứng Tu Kiệt giống như trẻ con cãi lại.

“Có Ngũ A Ca thật!!!” Kha Bố ở bên cạnh không nhịn được xen mồm.

“Nơi này đều là địa bàn của bọn tao, mẹ nó.” Bị ép quỳ rạp xuống đất, nhục nhã như vậy mà vẫn còn lớn tiếng. Kỳ thực Kha Bố không hiểu được những tên côn đồ này, rất nhiều kẻ suốt ngày không phải lên mạng, thì chính là lằng lộn vào xã hội làm mấy cái chuyện trộm cướp vặt, không thì tụ tập lại đánh nhau, người chém ta, ta đâm người, Kha Bố hiểu mỗi người có quyền lực chọn cuộc sống cho riêng mình, chỉ có điều cậu không hiểu, sao có người lại chọn cách sống như vậy. Đợi đến ngày nào đó, đột nhiên chết đi, muốn dùng cái gì để tưởng niệm.

Chi Lý vẫn một mực không lên tiếng, ở trong mắt mọi người cưỡi thất lung của nam thanh niên, tụt quần hần ta xuống, lộ ra cái quần lót có màu sắc giống với tóc hần, vương tay ra đằng sau, chà tay, Tô Ấu Ngôn đưa qua hai tờ khăn ướt, tụt quần lót kia xuống, chụp lên đầu nam thanh niên, đứng dậy vỗ vỗ tay: “Được rồi.”

“Được cái gì mà được!! Đã nói bình thường cậu phải chú ý nghe người ta nói rồi mà, nội dung thách thức của cậu không phải như vậy!!” Kha Bố điên tiết gào lên. Bận rộn cả nửa ngày, Chi Lý thế nhưng lại nghĩ sai nội dung thách thức rồi!! Nam thanh niên vô thức duyên vô cớ trở thành vật hy sinh. Nếu đã vậy, sao không nhắc nhở ngay từ đầu.

Nam thanh niên kéo quần lên che đậy hạ thân, thở hổn hển, bắt đắc dĩ bọn họ đông người, chỉ đành tiếp tục hung hung hổ hổ lui về sau: “ Có gan đừng chạy, chờ đó cho ông.”

“Tao sẽ đứng ở đây chờ mày, Tam Thái Tử.” Ứng Tu Kiệt đáp trả.

Kha Bố lạnh lùng nhìn Ứng Tu Kiệt: “Tớ thật sự ngạc nhiên khi cậu không trở thành côn đồ.”

“Đùa kiểu gì vậy, tớ sau này muốn làm võ thuật gia.”

Tô Ấu Ngôn cắt ngang hai người: “Trở lại vấn đề chính, tớ lặp lại một lần, tuy tớ đã lập đi lập lại rất nhiều lần trước mặt cậu, nội dung khiêu chiến của cậu là khiến người nào đó cam tâm tình nguyện đem quần lót này chụp lên đầu.” Tô Ấu Ngôn lấy ra một cái quầnlót từ trong túi

“Của ai vậy?” Chu Hán Hợp hỏi.

“Của ba tớ.” Tô Ấu Ngôn lạnh nhạt trả lời, tiếp tục nhìn về phía Chi Lý: “Xin hãy chú ý tới lời tớ nói, là cam tâm tình nguyện. còn nữa, người nào đó bọn này đã chọn ra rồi.” Ánh mắt của Tô Ấu Ngôn dừng trên người Kha Bố.

Kha Bố giờ mới biết được tin này lui về sau từng bước: “Sao lại là tớ!! Vừa mới mang thai xong giờ lại phải đội quần lót lên đầu! Hơn nữa so với việc bọn này trước đó danh dự hủy hoại hết, nội dung thách thức của hần lại khiến danh dự của người khác bị hủy hoại là sao đây.”

“Gần đây cậu ấy khá mệt .”

“Mệt? Cậu ấy mà cũng mệt, chẳng phải mất tích vài ngày đó thôi.”

“Tớ nói cậu ấy mệt là mệt.” Tô Ấu Ngôn hoàn toàn không muốn tiếp tục tranh cãi về vấn đề này.

“Nói là cam tâm tình nguyện mà, cậu có thể từ chối mà, đồ ngốc, chuyện tốt như vậy cậu không cần? Cậu hoàn toàn có thể bằng ý chí của mình nắm giữ thắng thua của Chi Lý, hy vọng của bọn này liền giao cho cậu.” Sở Hạo Vũ bồi thêm. Kha Bố suy nghĩ, lời này có lý, mình là người có lý trí, huống hồ cũng khá hiểu Chi Lý, cự tuyệt hần là chuyện rất dễ dàng

Tô Ấu Ngôn lần nữa cường điệu: “Tổng kết kinh nghiệm trước đây, không được tiếp xúc thân thể.”

Kha Bố cảm kích, suy nghĩ một lát: “Không đúng, các cậu nghĩ tớ là ai, tớ là người mới bị dụ dỗ đã không kiềm chế được sao?”

Mọi người nhìn chằm chằm Kha Bố, dùng ánh mắt cậu chín là như vậy nhìn Kha Bố.

Chi Lý nhìn quần lót, rồi nhìn Kha Bố, đến gần, mang theo hơi thở của hắn đi thẳng về phía cậu, đứng trước mặt cậu, đầu óc thông minh của Kha Bố không ngừng đón xem hắn sẽ nói gì, Chi Lý thản nhiên mở miệng: “Đời này cậu hiếm khi có vinh hạnh đội quần lót của hiệu trưởng, đừng bỏ qua cơ hội này.”

“Phi phi phi!! Tổ không cần loại vinh hạnh này!!” Thế mà lại nói như vậy.

“Đã giặt sạch rồi.”

“Tổ không quan tâm đến cái đó!! Cậu có muốn làm rõ vấn đề quan trọng trước rồi hẵng đến thuyết phục tổ, có điều tổ khuyên cậu nên nhận thua là vừa, tổ tuyệt đối sẽ không ở trên đường làm cái trò mất mặt này.”

Chi Lý nghiêng đầu: “Cậu chưa từng đội, sao biết sẽ mất mặt.”

“Tổ nói không phải vì nguyên nhân đó, cái này có phải mũ đầu!!” Cùng Chi Lý nói chuyện, luôn tiêu hao bình tĩnh của cậu.

“Bao nhiêu tiền?” Chi Lý hỏi ngắn gọn

Những người bạn bên cạnh nhỏ giọng cổ vũ Kha Bố: “Cố lên, Kha Bố, cố lên, chúng tổ biết cậu là đứa tham tài, nhưng cơ hội lật ngược Chi Lý cũng không nên dễ dàng từ bỏ.”

“Bao nhiêu tiền cũng khôn mua được tôn nghiêm của tổ!!” Kha Bố trả lời súc tích.

“Nhiều nhất là 100 đồng.”

“Cái giá này quá tổn thương trái tim của tổ. Tổ mãnh liệt cự tuyệt, nhân tiện nói cho cậu biết, uy hiếp tổ cũng vô dụng.”

Dáng vẻ Kha Bố miễn bàn ó bao nhiêu ngay thẳng, danh chính ngôn thuận cự tuyệt Chi Lý như vậy khiến nội tâm của cậu đạt được cảm giác thỏa mãn, tục ngữ có câu phong thủy luân lưu chuyển, khi cậu đang nghĩ vậy, lại trong thấy vẻ mặt của Chi Lý, sâu không lường được, dùng ngữ điệu bi thương dụ dỗ: “Kha Bố, tổ vì cậu làm rất nhiều việc, cậu thì sao, cậu đã làm gì cho tổ?”

Nội tâm Kha Bố giống như bị một cây đao xuyên qua, bảy năm trước ngày đó hi Lý gặp cậu đã cứu vớt cậu, ở bên cạnh cậu bảy năm, bản thân luôn muốn làm gì đó cho hắn, khao khát ấy chưa ngày nào dừng lại, muốn cho hắn toàn bộ thế giới, nhưng hắn đã có toàn bộ thế giới mất rồi. Nhưng, nhưng mà, uốn làm gì đso cho hắn cũng hk nhất thiết phải, đội quần lót lên đầu!!!

“Kiên trì nào, Kha Bố, còn một bước nữa thôi là tới thắng lợi.”

Chi Lý nhìn thẳng Kha Bố: “Không sao, tổ không muốn ép cậu, không muốn thì thôi.” Hắn nở nụ cười khổ đủ để phá vỡ lý trí, hơi hơi nhún vai: “Tuy tổ từng nghĩ, cậu sẽ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì tổ. Có điều, thôi, cũng chẳng phải trả giá ít nhiều thì sẽ đổi lại hồi báo tương ứng, chẳng qua cũng chẳng phải chuyện to tát, Ấu Ngôn, coi như tổ thuãi, trừng phạt thế nào nói nghe xem.” Kha Bố sửng sốt, mỗi một câu nói của Chi Lý đều đánh vào trái tim cậu, Chi Lý xoay người, có đôi khi, bạn không thể không thừa nhận sức mạnh của tình yêu lớn đến mức nào, Kha Bố nhìn theo bóng lưng có chút thất vọng cô đơn của Chi Lý, bản thân yêu Chi Lý, yêu hắn không phải nên cố gắng đứng bên cạnh hắn sao? Cậu đột nhiên giật lấy quần lót trong tay Tô Ấu Ngôn đội lên đầu: “Như vậy được chứ, như vậy được chưa!” Trong khoảnh khắc đó, cậu phát hiện dáng vẻ thất vọng cô đơn của Chi Lý đã biến mất, chỉ là dáng vẻ thực bình thường, tên này cường đại tới mức có thể thay đổi thuộc tính của dáng vẻ sao?

Chi Lý xoay người, nhìn Kha Bố, Khựng vài giây: “Vậy chẳng hải đáng yêu sao.”

Lần đầu tiên nghe Chi Lý khen mình, nhưng lại trong tình trạng đội quần lót của hiệu trưởng lên đầu, cậu dậm chân, không nên cam tâm tình nguyện mắc mưu Chi Lý: “Cậu ít trợn mắt nói dối đi!!”

“Nào lác lác đầu.”

“Tổ không muốn!! Nói, tổ phải đội thế này bao lâu nữa!”

“Khi nào chúng ta ăn xong cơm chiều, hôm nay chúng ta lên chán ăn lẩu.” Trương Lạc nói

“Cậu muốn tổ đội quần lót ăn lẩu?”

“Cậu cũng có thể đội quần lót nhìn bọn này ăn lẩu.”

Náo loạn một hồi, sắc trời đã mờ tối, thách thức lần này coi như kết thúc. Phía trước một đám người tranh cãi ầm ĩ, phía sau là Kha Bố và Chi Lý, Kha Bố đột nhiên hỏi: “Tớ nói này Chi Lý, cậu sao phải lãng phí nhiều nước miếng như z, nếu cậu trực tiếp lấy chia tay ra uy hiếp tớ, chưa biết chừng tớ sẽ đáp ứng cậu.”

“Cậu là đồ ngốc à?” Chi Lý hơi nghiêng đầu mắng, Kha Bố sững sốt, vẻ mặt của hắn không phải đang đùa giỡn mà thực sự mắng cậu, cậu thoáng chần chừ, Chi Lý tiếp tục nói, thanh âm để nghe cho dù cách một lớp quần lót của hiệu trưởng cũng có thể nghe được rõ ràng: “Kha Bố, sao tớ có thể nói lời chia tay với cậu được.” Sự rung động không biết tên theo bóng tối của màn đêm xuyên qua Kha Bố, cậu muốn nhào tới, nhưng cậu không thể làm vậy, cậu sẽ bị cái đám đàng trước chê cười, cậu sẽ bị mọi người nhìn thấy, nội tâm của cậu giãy dụa, nhưng thân thể của cậu đã bỏ nhào lên lưng của Chi Lý: “Sau này nếu không xem trường hợp nói chuyện, đây là kết cục.”

“Tớ nói cái gì?” Đối với lời nói của bản thân sao lại khiến Kha Bố phản ứng như vậy, ngay hắn cũng không ý thức được, Kha Bố ôm chặt hắn, vậy càng chứng minh Chi Lý là theo phản ứng bản năng nói ra câu đó, chứ không phải cố ý muốn làm cậu cảm động, đó không phải là cái bẫy của Chi Lý, Kha Bố rõ ràng thấy được vực sâu, nhưng cam tâm nhảy xuống.

111. Chương 111 - Kết Cục Chúng Ta Tới Thách Thức (7)

Biên tập : Hoàng Hôn

So với sự náo nhiệt bên trong quán lẩu, bên ngoài có vẻ lạnh lẽo hơn nhiều, kha bố siết chặt quần áo.

“Đại ca, chính là thằng cha này”. Thanh âm quen thuộc vang lên, một tên ăn mặc không giống người đứng cách đó không xa, không có ý tốt nhìn chằm chằm bọn họ, trên mặt nam nhân cầm đầu rõ ràng có vết sẹo do dao chém, gồ ghề, tuổi tầm bốn mươi, cổ đeo dây chuyền vàng, hình xăm trên cánh tay dù cho trong đêm tối cũng có vẻ đáng sợ, bọn họ đều lần lộn quanh đây, coi bộ nhân số không ít, khiến Kha Bố lo lắng chính là trong tay bọn họ cầm vũ khí, có dao bổ dũa rất dài và thiết côn. Một dự cảm không lành bao trùm, Kha Bố chỉ ở trong trường học, rất ít khi giao tiếp với thế giới bên ngoài, ý nghĩ đầu tiên của cậu là hóa ra xã hội là như vậy, nếu có ai thấy bạn không vừa mắt, sẽ thực sự lấy dao chém bạn. Đây là xã hội bên ngoài, đây là u ác tính của thế giới.

Tình cảnh này đối với Kha Bố có phần không thực, trước nay cho dù đánh nhau cũng chỉ là học sinh trong trường giỡn chơi thôi, không ngờ hậu quả lần này nghiêm trọng như thế. Bọn họ bên kia có rất nhiều người, nếu là tay không thì thôi, nhưng thứ bọn họ cầm trong tay hiện tại thật sự sẽ làm bị thương người khác, dù cho bên mình đánh nhau lợi hại, nhưng chung quy vẫn yếu thế hơn, phần thắng giảm xuống nghiêm trọng, Chi Lý cũng không thể bảo vệ hết mọi người. Kha Bố mặc dù bối rối vẫn thầm tính toán trong lòng.

Mặt sẹo thanh âm khàn khàn mở miệng: ‘Là chúng mày bắt nạt anh em của tao? Học viện Thánh Kiệt, mẹ nó, ông đây ghét nhất chính là trường chúng mày, đứa nào cũng ra vẻ thanh cao, với tao mà nói, đám tiểu quỷ chúng mày, nữ thì cường gian, nam thì đánh, trước kia còn chưa tính, nước giếng không phạm nước sông, giờ dám động trên đầu ông, tao thấy bọn bây là không muốn sống nữa!’ Mặt sẹo quyết đoán không giống những người bên cạnh, dù sao hắn cũng đã lần lộn nhiều năm, tình cảnh nào mà chẳng thấy qua, huống hồ đối thủ hiện tại chỉ là một đám nhóc con.

Đám anh em của mặt sẹo cùng cười vang lên, có tên còn cợt nhả: “ Để hai đứa con gái kia lại cho anh em chúng tao hưởng thụ”.

Tô Ấu Ngô cười lạnh: “ Muốn hưởng thụ tôi? Tôi thật muốn xem xem ai có cái gan này”.

Ứng Tu Kiệt đã sớm nóng nảy, Trương Lạc che chở máy tính, Công Chu không nói một lời, Sở Hạo Vũ tự hỏi: “ Phụ nữ và tớ lui trước.”

Kha Bố cho Sở Hạo Vũ một đá: “ Giờ đừng nói giỡn.”

Kha Bố quay đầu nhìn Chi Lý, phát hiện không biết từ khi nào hắn đã chạy đến chỗ cách xa mình, đứng trong bóng tối, không rõ lắm hắn đang làm gì. Kha Bố biết hắn không phải người hành sự lỗ mãng, hắn sẽ suy nghĩ cho những người khác.

“ Hoàng A Mã, chính là hắn.” Tam thái tử chỉ vào Chi Lý.

Có thể hay không, có thể hay không trong thời điểm khẩn trương thế này đừng gọi tên hiệu buồn cười đó ra.

“ Mẹ nó, các người cười cái gì, mày đó, mày tên gì?” Hoàng A Mã mắt lộ hung quang nhìn Chi Lý, Chi Lý nhìn thẳng vào hoàng A mã, khựng lại đôi chút, mới chậm rãi nói: “ Tôi không có hứng thú với ông.”

Kha Bố giựt tóc: “ Không phải ông ta muốn theo đuổi cậu!! Năng lực lý giải của cậu kiểu quái gì thế !!”

“ Sao cậu biết ông ta không phải?”

“Tớ...” Câu hỏi vặn lại khiến Kha Bố ghen lời, dáng vẻ bề ngoài của Chi Lý rất dễ nhìn, cực kỳ dễ nhìn, cậu vuốt cằm: “Cũng không phải không thể.”

Hoàng A Mã trán nổi gân xanh: “ Dám mang ông đây ra đùa giỡn, xem ra bọn mày chán sống rồi.” Người phía sau cũng bởi vì lão đại chịu nhục, dao và côn trong tay cọ xuống đất phát ra thanh âm đáng sợ. Chẳng lẽ mình sẽ phải táng thân tại đây, Kha Bố không khỏi đau đớn suy nghĩ, nhưng nghĩ đến việc được chết cùng Chi Lý, đau khổ giảm bớt phần nào, rồi lại nghĩ tỉ lệ sống sót của Chi Lý cao hơn mình rất nhiều, thế là càng thêm đau đớn.

“ A Mã, đừng nhiều lời với chúng nó, đánh chết chúng nó là được, sớm đã thấy ngựa mất với lũ Thánh Kiệt này, lần này vừa hay cho chúng ta xả giận!” Thanh âm khiến cho người ta sợ hãi, sắc mặt Chu Hân Hợp tái nhợt bắt lấy tay Tô Ấu Ngôn.

Chi lý nghiêng đầu: “Xem ra, các người còn chưa tỉnh ngộ .”

“ Chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.” Tam thái tử giơ dao bổ về phía Chi Lý, chi Lý một cước đá vào chỗ hiểm của hắn, Tam thái tử đau đến mức gập lưng, ánh mắt của Chi Lý khiến người ta không rét mà run: “ Đừng lãng phí thời gian của tôi, nếu không xong hết lên thì rút hết đi.”

“ Cậu đừng khiêu khích, sống chết của bọn này thì sao?” Kha Bố nói, cậu tuyệt đối không lo lắng cho Chi Lý, quen biết Chi Lý nhiều năm như vậy, cậu chưa bao giờ thấy Chi Lý sử dụng toàn bộ thực lực, nhưng cho dù vậy, hắn đã rất khùng bố rồi. Sở Hạo Vũ, Ứng Tu Kiệt, Tô Ấu Ngôn đem những người yếu hơn kéo vào bên trong, Kha Bố nuốt nước miếng , lặng lẽ dịch chuyển, nhưng bị Tô Ấu Ngôn lạnh lùng kéo đến bên cạnh: “ Cậu không cần vào đó.”

“ Ông đây bây giờ tác thành cho mày, lên ! Gọi ba mẹ mày đến nhật xác.” A Mã hét lên, Chi Lý nhìn bóng tối đằng sau: “ Ông tự gọi đi.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe thể thao phóng vút tới phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, chiếc xe đến gần đám người thì phanh gấp, lốp xe ma sát với mặt đường, tạo nên tiếng rít như đến từ địa ngục. Kha Bố bật lỗ tai lại, ban đêm ai mà lái xe nhanh như vậy, nói mới để ý, cái xe này trông rất quen, , cực kì quen, Kha Bố cảm thấy trái tim của mình như muốn nhảy ra ngoài. Cửa xe mở, một đôi chân thon dài đeo giày cao gót màu đỏ gợi cảm xuất hiện đầu tiên, khuôn mặt của cô từ trong bóng tối dần hiện ra dưới ánh đèn nhu hòa, tựa vào cửa xe, sợi tóc hỗn loạn tung bay theo gió, điều thuốc bên môi, thanh âm tuyệt mỹ quyến rũ mà lạnh lùng: “ Ban này ai gọi tôi?”

Một cô gái khác linh hoạt chui ra từ nóc xe, ngồi trên nóc, tóc thắt bím nở nụ cười, đáng yêu động lòng người, cô chào Chi Lý theo nghi thức quân đội : “ Anh Chi Lý, Đóa Lạp tham kiến.”

Tim lại đập nhanh hơn.

Cửa kính xe bị kéo xuống, Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh em đẩy anh anh đẩy em từ cửa kính xe đồng thời lộ khuôn mặt bầu bình ra: “ Ba ba, chúng con cũng tới.”

Gì đình ma quỷ của chi Lý từng người từng người một xuất hiện là sao, ánh trắng sáng tỏ, thế nên là lúc ra ngoài hấp thụ máu tươi à? Kha Bố liên tục bị trùng kích, tựa như thăng ngọc trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy kinh ngạc không chỉ riêng Kha Bố, đám người phía đối diện cũng không hiểu ra sao, kinh ngạc vì cái gia đình xuất hiện trước mắt bọn họ ai nấy tướng mạo bất phàm, mang theo trạng thái hắc ám ở trong bóng đêm càng rõ đến mức khiến kẻ khác sợ hãi, cuối cùng Hoàng A Mã mở miệng trước tiên: “Mấy người, mấy người là ai?”

“Chẳng phải muốn tôi tới giúp nhặt xác sao? Thi thể các người đã chuẩn bị tốt chưa?”

Khoan đã, khoan khoan đã, Lam Ngân ngồi ở ghế phó lái, vậy người lái xe là, không phải chứ... Cửa kính xe hạ xuống, một tay Chi Tả Ti gác lên bệ cửa chống mặt, hưng trí đánh giá đám người đối diện, ngọn đèn lúc sáng lúc tối, khuôn mặt của hắn như ẩn như hiện, khí tức quanh thân thể khiến người ta sợ hãi.

“Quá chậm.” Chi Lý mở miệng.

“Trên đường mua bao thuốc lá, Tiểu Khả và Tiểu Linh còn ở siêu thị không chịu đi.”

Chi Lý báo cho Lam Ngân từ lúc nào vậy? Kha Bố không biết được, có điều, có điều vì bảo vệ mình và mấy người họ, quân tiếp viện này cũng hơi quá rồi !!

Đóa Lạp từ trong áo khoác tút ra một con dao ngắn ném cho Chu Hân Hợp: “Này, cho cô một cơ hội biểu hiện.”

Chu Hân Hợp hốt hoảng nhận lấy con dao, Kha Bố khôi phục tinh thần: “Quý cô đừng nói đùa, vẫn nên để Chu Hân Hợp trốn trên xe đi.” Cậu vừa dứt lời, dao trong tay Chu Hân Hợp xoay tròn, giống như dính chặt vào tay, Chu Hân Hợp không tự chủ được tán thưởng: “Rất vừa tay.”

“Thử xem.” Đóa Lạp kiêu ngạo nói.

Chu Hân Hợp lia dao về phía trước, Kha Bố cảm thấy vài sợi tóc của mình rơi xuống, cậu hoảng sợ nhìn Chu Hân Hợp, Chu Hân Hợp vẫn bình tĩnh như cũ. “Không khó hơn thái thức ăn.” Tuy vẫn biết lúc Chu Hân Hợp nấu ăn sẽ biến thành một người khác, nhưng Kha Bố cũng không biết cô nàng sẽ trở nên khoa trương thế này.

Vì thế, Chu Hân Hợp đứng yên, thưởng thức đồ vật mới có; Công Chu đứng yên, mang theo khuôn mặt chọc người trừu mến;

Trương Lạc ngồi vào chỗ của mình, tránh ở sau xe; Sở Hạo Vũ đứng yên, bẻ khớp tay, tươi cười đáng khinh; Ứng Tu Kiệt đứng yên, cởi áo khoác, quần vải trắng lên nắm tay; Kha Bố đứng yên, suy nghĩ phải đánh thế nào; Tô Ấu Ngôn đứng yên, tháo kính cởi giày, làn da trắng nõn dị thường thể hiện trong màn đêm.

Đóa Lạp từ trên nóc xe nhẹ nhàng nhảy xuống, lúc nhảy xuống, có thể nghe thấy tiếng va chạm của vô số đồ vật được giấu trong quần áo, Chi Tiểu Khả và Chi Tiểu Linh cảm .. lộ ra nửa thân mình từ cửa sổ trên nóc xe, hơi nheo lại ánh mắt, nghe phía đối diện truyền đến tiếng la hét. Lam Ngân đeo giày cao gót để nhọn hoắt tới gần, lại tới gần, tiếng giày cao gót tiếp xúc với mặt đất trong bóng tối càng thêm rõ ràng, tiểu tử cực mạnh! Gia đình ma quỷ họ Chi! Kết hợp! Đêm tối sôi trào, Chi Lý xắn tay áo, trên khuôn mặt điển trai mang theo tà ác cùng hưng phấn nhè nhẹ, hắn khẽ liếm khóe miệng: “Vậy thì, bắt đầu thôi.”

Chỉ cần có người nhà họ Chi xuất hiện, Kha Bố sẽ không dám mở to mắt quan sát. Từ đầu đến cuối Chi Tả Ti vẫn ngồi trên xe tựa hồ không có ý định xuống xe, tiếng kêu thảm thiết, tiếng vũ khí va chạm nhau bùng nổ trong đêm, một tên nhân lúc này đánh lên Công Chu, bỗng nhiên, đèn xe sáng ngời, tên kia bị ánh sáng mạnh hắt vào hoảng hốt nhắm mắt lại, bị Sở Hạo Vũ một cước đá văng. Công Chu nhìn về phía Chi Tả Ti với ánh mắt cảm kích.

Kha Bố ở bên trong đục nước béo cò, tầm mắt của cậu tìm kiếm Chi Lý trong đám người, chỉ thấy hắn cuối đầu đang làm gì đó, Kha Bố nhìn theo hướng hắn, không phải thứ gì khác, thế mà hắn đang chơi game trên di động !!

“Cậu đang đùa gì vậy !! Giờ mà cậu còn tâm trạng ở chỗ này chơi game!!”

Khuỷa tay Chi Lý đẩy mạnh ra sau, đập trúng mũi một tên: “Di động vừa báo đã lâu tớ không chơi.”

“ ....” Kha Bố cứng lưỡi, ngoại trừ cứng lưỡi thì chính là cứng lưỡi.

Đột nhiên Chi Lý ôm lấy Kha Bố lùi từng bước, tay kia thì cầm di động đập lên mặt Tam thái tử vừa định đánh lên, Kha Bố rõ ràng có thể cảm thấy cổ tay Chi Lý siết mạnh đến mức khiến bắp vai cậu phát đau: “ Khốn kiếp, cậu không biết cẩn thận chút à!”

“ Bởi vì tớ biết có cậu ở đây, cho nên tớ mới không cẩn thận.” Kha Bố mặt dày đáp, trong lòng đột nhiên muốn thu hồi một ý nghĩ, đã từng muốn nói, hóa ra ở trong lòng cậu game trên di động còn quan trọng hơn tớ; nên sửa lại, hóa ra ở trong lòng cậu không có thứ gì quan trọng bằng tớ.

Đóa Lạp xông tới ngồi trước mặt Tam thái tử, trên mua bàn tay không biết đeo cái gì, cắn mô dưới: “ Tôi đâm, tôi đâm, đâm chết anh.” Kha Bố mới vừa cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Đóa Lạp có phải tốt nên hay không, cô ấy thế mà lại ra tay vì cậu, đang lúc cảm động đang trào, Đóa Lạp nói tiếp: “ Phế vật, rác rưởi, đánh lên kiểu gì vậy, đồ vô dụng, thiếu chút nữa còn tưởng anh sẽ giết chết Kha Bố, để Đóa Lạp vui sướng một hồi, đâm chết anh.” Kha Bố cảm động nhanh chóng lụi tàn.

“ Khụ, Kha Bố .” Thanh âm của Chi Lý gọi Kha Bố quay lại.

Kha Bố ngẩng đầu, liền trông thấy vẻ mặt của Chi Lý, so với lạnh lùng và không hề có tình cảm trước đây giờ lại khiến người ta cảm thấy một sự run sợ khó hiểu, cậu chưa từng bắt gặp vẻ mặt này của Chi Lý, khuôn mặt dễ nhìn của Chi Lý mà còn có thể xuất hiện biểu cảm này, tim cậu đập kịch liệt.

“ Cái gì?” Sắc mặt Kha Bố tái nhợt, không hiểu tại sao Chi Lý lại dùng vẻ mặt ấy nhìn mình.

“ Có một việc, bây giờ nên nói cho cậu.”

“ Tớ có thể không biết được không?” Kha Bố theo bản năng thốt lên.

Chi Lý không nói gì cự tuyệt Kha Bố.

112. Chương 112 - Kết Cục Chi Lý Và Kha Bố

Biên tập : Hoàng Hôn

Ngã tư đường nằm la liệt một đồng người, Chi Lý nhìn Chi Tả Ti: “ Đi trước đây.” Kha Bố theo sau Chi Lý, cực kỳ hoảng hốt. Mùa này khiến gió trở nên lạnh lẽo, cậu rút tay vào túi áo, không dám nhìn Chi Lý, chỉ cuối đầu phỏng đoán. Đèn đường nhấp nháy trong bóng đêm, tựa hồ tùy thời sẽ bị nuốt chửng, bốn phía càng ngày càng yên tĩnh, Kha Bố có thể nghe được tiếng quần áo ma sát nhau.

Bí mật của Chi Lý rốt cuộc giấu ở đâu, trước nay chưa từng nhận ra.

Suy nghĩ của Kha Bố không thể ngừng lại, chẳng lẽ đột nhiên yêu người khác rồi sao? Không muốn ở bên một người con trai như mình nữa sao? Hay là tình yêu nhiệt liệt trong bảy năm đã hao mòn hết rồi? Là cái gì chứ? Mỗi một phỏng đoán đều kèm theo hậu quả thống khổ, cậu không thể liên hệ chúng với nhau, mười phút trước vẫn tốt, mười phút sau long trời lở đất, nếu thật sự như những gì mình phỏng đoán, cần gì lừa mình chứ.

“ Chúng ta đi đâu vậy?” Kha Bố vừa mở miệng, mới nhận ra thanh âm của mình khô khốc.

Chi Lý hắt hắt cằm, Kha Bố nhìn theo, phát hiện phía trước có đỗ một chiếc xe máy, Chi Lý đi tới, ngồi lên xe, một chân chống đất, thản nhiên nói: “ Ngồi lên đi.”

“ Tớ muốn về ngủ.”

“ Ngồi lên.”

Chẳng thể cự tuyệt, chẳng thể chạy trốn, vẻ mặt của Chi Lý không hề sơ hở, Kha Bố vịn vào vai Chi Lý ngồi lên xe, ôm lấy thắt lưng hắn, siết chặt: “ Nếu để tớ nhận ra, cậu chơi tớ, tớ sẽ hận cậu.”

“ Vậy à?” Phản ứng của Chi Lý chính là miễn cưỡng có lẽ, tựa hồ cảm thấy nên nói với mình, nhưng không muốn nói thẳng trước mặt, Chi Lý khác thường như vậy càng khiến Kha Bố thêm bất an, cậu nghĩ hẳn sẽ không phải kết cục đột nhiên bị thay đổi, trở thành một thân một mình lẻ loi. 90% các bộ phim kinh điển đều là kết cục khiến người ta bị thương tiếc nuối, “Titanic”, “Hồng Lâu Mộng”, “Brokeback Mountain”, “Kỳ nghỉ ở La Mã”, ... Cho dù là tiểu thuyết hay điện ảnh, tiếc nuối cùng bị thương tuy khiến người ta khắc cốt铭心, nhưng hạnh phúc thì sao? Hạnh phúc sẽ không hẳn bị người ta quên đi đâu chứ? Không muốn cái thế giới đã đầy bị thương và xấu xí này trở nên xấu xí và bị thương hơn nữa. Chút hạnh phúc còn sót lại mặc dù không thể chống chọi, nhưng ít nhất, một cây diêm bé nhỏ ẩm ướt chẳng sợ bị tắt tắt, cũng có thể khiến trái tim một cô bé ấm áp, ngậm cười mà mất. Kha Bố nghĩ, cậu không muốn trở thành một cái gì đó kinh điển, không muốn người khác bình bầu thành tác phẩm xuất sắc, không muốn người khác phải khắc cốt铭心, cho dù bình thường cũng được, tục tũn cũng hay, trở thành nam chủ ba xu cũng thế, vẫn muốn được ở bên Chi Lý, chỉ cần ở bên Chi Lý, muốn đến mức ngực đau đớn, tình yêu đau đớn, cậu theo bản năng ôm chặt lấy Chi Lý.

Đêm tối xẹt qua tầm mắt, gió gào thét bên tai.

Cậu hét lên trong lúc xe máy đang chạy như bay: “ Chi Lý!”

“ Hửm?”

Kha Bố vùi mặt vào lưng Chi Lý: “ Không có gì.” Muốn nói nhưng không cách nào mở miệng, chỉ đành tùy ý để xe chở về con đường mờ mịt phía trước.

Rốt cuộc xe dừng lại trước một kho hàng, Kha Bố nhảy xuống xe, giả vờ thoải mái : “ Có gì mà phải đến tận đây mới nói được, chẳng lẽ đây là căn phòng cậu mua cho tình nhân!” Kha Bố nói đùa, nhưng Chi Lý không phản bác lại, về mặt của hắn có phần mất tự nhiên hiếm thấy, là biểu cảm xa lạ ấy, tay Kha Bố ở trong túi áo siết chặt.

“ Vào đi thôi.” Chi Lý lấy chìa khóa mở cái khóa nặng chịch ra, tiếng xiềng xích va chạm vào nhau vang vọng bốn phía, Kha Bố đi theo sau Chi Lý, kho hàng rất lớn, rất cao, trên trần chỉ có một ngọn đèn bật sáng, ánh đèn tập trung ở giữa kho hàng, tầm mắt có thể thấy được khoảng trống mờ mịt đằng sau.

“ Kha Bố, có một chuyện, nếu cậu đã biết, không được khóc.” Chi lý dựa vào cánh cửa, biến mất trong bóng tối, Kha Bố đột nhiên bật tai lại: “ Tổ không nghe, tổ không muốn nghe.”

“ Tổ nói ...”

“ Không nghe, không nghe thấy gì hết.”

“ Bây giờ...”

“ Tổ vẫn không nghe thấy gì hết.”

“ Kha Bố, cậu cho rằng tổ đang nói đùa à?” Chi Lý hỏi lại, khiến Kha Bố buông hai tay xuống, cậu kinh ngạc nhìn Chi Lý, đột nhiên cậu trông thấy đồng hồ vật dưới chân Chi Lý, không phải thứ gì khác, là bản phác họa của Chi Lý, bao nhiêu bức tranh tích lũy qua ngần ấy năm giờ tựa như rác rưởi bị vất lung tung, xé nát, Kha Bố không thể tin được, mắt tròn xoe, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, Chi Lý đem cái hắn thích làm gì thế này, sao hủy hết rồi: “Bản phác họa của cậu?” Cho dù thấy được sự thật, vẫn không thể tiếp nhận.

“ Không cần.” Chi Lý đáp trả nhẹ nhàng, tựa hồ thật sự không cần chúng nó, Kha Bố lui từng bước ra sau, hơi cúi đầu, đồng tử ngăm đen tái nhợt vô lực, Chi Lý khiến cậu trở tay không kịp: “ Đừng đùa kiểu này, Chi Lý, cậu không thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy, khi tổ đang mở cờ trong bụng thì đẩy tổ vào địa ngục.”

“ Cậu...”

Kha Bố cắt ngang Chi Lý, ôm ngực nói khẽ: “ Nếu cậu không yêu tổ, tổ sẽ chết, tổ nói thật đấy.”

Chi Lý ở trong bóng tối nhìn Kha Bố, hai người cứ như vậy đối diện nhau, lát sau, Chi Lý mới hé môi: “Cậu rốt cục có muốn nghe tổ nói hết hay không.”

“ Cậu nói đi.”

“Kha Bố, tớ sẽ không để cậu chết, tớ cũng nói thật đấy.” Chi Lý vươn tay phải, bật tắt cả đèn trong kho hàng lên, kho hàng u ám trở nên sáng trưng.

“Cậu xác định không muốn xoay người lại?” Chi Lý hỏi.

“Nếu là trò đùa gì đó, nếu cậu dám nói: lừa cậu thôi, chỉ là muốn chơi cậu một lần cuối cùng, tớ sẽ giận thật đấy, cậu dọa tớ sợ, cậu có biết đã dọa tớ sợ chết khiếp hay không!!” Chi Lý đối với sự dài dòng của Kha Bố bĩu môi: “Tớ đang muốn nói đùa cậu đấy.” Hắn đến gần Kha Bố, Kha Bố đột nhiên thấy thái độ không sao cả này khiến cậu rất bức bối, cậu đang định phát tác, Chi Lý bắt lấy bờ vai của cậu, xoay người cậu lại.

Cái gì cũng không có, suy nghĩ, lý trí, phần nộ, không có gì hết, chỉ còn lại sự khiếp sợ và rung động không lời nào có thể diễn tả được, tình cảm mãnh liệt lập tức đánh sâu vào, dễ dàng đánh bại tất cả phòng tuyến của Kha Bố, muốn dùng biểu cảm gì để lý giải bản thân khi nhìn thấy vật trước mắt, bành trướng, có thứ gì đó đang bành trướng trong mạch máu, Chi Lý, sao cậu có thể, sao cậu có thể xa xỉ lợi dụng hạnh phúc của chính mình như vậy.

Hóa ra đúng như những gì Lam Ngân đã nói, sở trường của Chi Lý tuyệt đối không phải vẽ tranh, chắc chắn không phải.

Hóa ra đúng như những gì Chi Lý biểu hiện, kho hàng này là dành cho tình nhân của Chi Lý.

Trên bức tường màu lam cao hơn mười mét, dán đầy những tờ giấy, đó là vô vàn các bức tranh không rõ nghĩa của Chi Lý mà cậu từng cười nhạo, khi hợp lại chúng biến thành hình ảnh Kha Bố lần đầu tiên ngồi bên cạnh Chi Lý, trong điểm đón xe bus, tay cầm một que kem năm đồng, hơi nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, rốt cuộc cậu ấy còn lợi hại tới mức nào nữa, thế mà cứ như vậy ở bên cạnh mình, ngày qua ngày vẽ từng phần của bức tranh khổng lồ này.

Kha Bố ngơ ngác mở miệng: “Cho nên nói, vẻ mặt ban nãy của cậu là do cảm thấy xấu hổ!!”

“Về mặt gì?” Chính chủ hoàn toàn không biết!!

Chả trách chưa từng thấy cái vẻ mặt ấy, chả trách!! Hết thấy đều đã thông suốt, xách theo túi lớn biến mất vài ngày, cái gì vậy, cái gì vậy chứ!

Kha Bố đẩy mạnh Chi Lý, Chi Lý bị đẩy lùi từng bước ra sau, Kha Bố tiếp tục đẩy, vừa đẩy vừa mắng: “Cậu là tên khốn kiếp, Chi Lý, cậu là tên khốn kiếp nhất thế giới này, nếu thật sự cảm thấy xấu hổ, thì cứ xấu hổ theo kiểu bình thường cho tớ, cậu đúng là tên khốn kiếp, Kha Bố tớ đời này chưa từng gặp người nào khốn kiếp như cậu.” Kha Bố không để ý, chân vấp vào cây thang dưới đất, cậu đau đến mức ngồi bệt xuống, cúi đầu thật thấp.

“Này, cậu không sao chứ.” Chi Lý ngồi xuống theo, hai tay đặt trên đầu gối: “Đau thì nói.”

Kha Bố ngẩng đầu, ánh mắt mờ sương, cậu nhào qua, nhào vào lòng Chi Lý, Chi Lý bị bất ngờ ngã ra đất, vỗ nhẹ lưng Kha Bố: “Thật phiền mà, tớ nói rồi cậu đau thì nói, ai bảo cậu khóc.”

Kha Bố nín khóc mỉm cười: “Cậu không nói câu khác được à? Bấy năm trước cậu cũng nói như vậy.”

“Chi Lý, cậu nói cho tớ biết bí mật của mình, tớ cũng có bí mật vẫn chưa nói cho cậu.”

“Nói nghe thử xem.”

“Một bí mật chắc chắn cậu không biết.” Kha Bố chà mạnh khuôn mặt nhỏ nhắn vào áo Chi Lý lau sạch nước mắt nước mũi, tiếp tục mở miệng: “Sơ trung năm ấy gặp cậu, cũng không phải ngẫu nhiên. Thực ra, tớ đã biết đến cậu từ lâu, tớ biết tên của cậu, tớ biết rất nhiều người thích cậu, khi đó tan học thường xuyên bắt gặp cậu ở bên xe bus, cứ như không thuộc về thế giới này, đặc biệt đến vậy. Cho nên, cho nên ngày đó ba mẹ ly hôn, tớ nghĩ có lẽ đi đến bến xe sẽ trông thấy cậu, vì vậy, tớ trông thấy cậu thật, bị thương khiến tớ tìm tới cậu, không phải gặp bừa một người nào đó, chính là cậu, chỉ có cậu, từ đầu đến cuối muốn tìm chính là cậu. Thì ra, tác dụng phụ của nỗi đau là hạnh phúc. Tớ trốn trong thế giới của cậu thật lâu, chỉ đợi có một ngày được xuất hiện bên cạnh cậu. Giờ ngẫm lại, nếu ngày đó cậu không có mặt, chúng ta sẽ trở nên như thế nào, lại cùng xuất hiện ra sao.”

Bàn tay đặt sau lưng Kha Bố thoáng siết chặt lấy cậu: “ Tớ sẽ không bỏ lỡ cậu, Kha Bố.”

Thanh âm của Chi Lý biến ảo thành viên kẹo ngào nhất , hòa tan và dính chặt vào trái tim của Kha Bố, tình yêu, tình yêu của Kha Bố và Chi Lý , trải qua năm tháng, tích tụ qua thời gian, ở trong hạnh phúc đánh dấu, là ấm áp khiến người ta muốn ngừng mà không được.

- The End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-ay-la-chi-ly-dai-nhan>